C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Lumley_Brian-Nekroskop_5-Seme_mrtvych.PDB

PDB Name: Lumley, Brian - Nekroskop V
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.11.2005
Modification Date: 21.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Brian Lumley

NEKROSKOP V:
SÉMĚ MRTVÝCH

(NECROSCOPE V: DEADSPAWN)

POLARIS

Copyright © 1991 by Brian Lumley
All Rights Reserved.
Translation © 2000 by Jiří Beneš
Cover Art © by Ciruelo

ISBN 80 - 85911 - 71 - X

Věnováno Mellise, Anně a Eleonoře,
které mě napájely vínem a hostily jídlem v mnoha
exotique, a jejich sladká ústa formulovala podivné,
obscénní náměty, aby pohoršila (a možná podrážděla?)
moji mysl. Až jsem si konečně - a příliš pozdě - řekl:
„Co tady v čínské restauraci dělají čtyři
tak absolutně hrozná monstra?"

Rekapitulace

Harry Keogh zdědil po své matce a babičce psychickou senzitivitu, která se u něho rozvinula do zcela jedinečných parapsychických schopností. Harry je nekroskop, to znamená, že dokáže mluvit s mrtvými, stejně jako mluví jiní lidé se svými přáteli a sousedy. Ano, mrtví jsou Harryho přátelé, protože on je jediným světlem v jejich věčné temnotě, jediným pojítkem se světem, který opustili.

Běžná představa o smrti je totiž nesprávná: mysli mrtvých se nerozkládají a nerozpadají v prach jako jejich těla, ale pokračují ve zkoumání nesčetných možností myšlenkových pochodů, které se jim nepodařilo dokončit během života. Literáti tedy dál ‚píší' velká díla, která nebudou nikdy vydána; architekti navrhují nádherná, dokonalá města, která nebudou nikdy postavena; matematici zkoumají číselné řady, jejichž jedinou hranicí je nekonečno.

Jako chlapec využívá Harry svého tajemného ‚talentu' ve škole; i když se nijak nesnaží vyniknout a neprojevuje akademické sklony, obrací se na své mrtvé přátele, aby mu pomohli řešit problémy se spolužáky i s učením, které by jinak těžko zvládl. Výsledkem je, že v sobě objevil schopnost instinktivního nebo intuitivního matematického myšlení.

Harry Keogh však není jediný, kdo je schopen ‚mluvit' s mrtvými. V SSSR působí sovětská pobočka E (‚E' podle ESP), která zaměstnává rumunského špiona a nekromanta Borise Dragosaniho. Využívá ho k tomu, aby vytrhával tajemství mrtvých z jejich zneuctěných těl. Zatímco Harryho Keogha mrtví milují, Dragosaniho se bojí a nenávidí ho. Mezi oběma muži je totiž rozdíl:

Nekroskop s mrtvými pouze hovoří, chová se k nim přátelsky, utěšuje je a na oplátku nic nevyžaduje. Naproti tomu rumunský nekromant v ruských službách prostě sáhne a vezme! Dragosani se svému hroznému umění naučil od dávno pohřbeného, ale stále nemrtvého upíra, jehož vejce v sobě nosí. Mrtví před ním nic neutají: odpovědi na to, co chce vědět, získává z jejich krve, vnitřností a samého morku jejich kostí. Za normálních okolností mrtví necítí bolest - ale zde nastupuje další stránka Dragosaniho talentu: nekromant dokáže zařídit, aby ji cítili! Cítí jeho ruce, jeho nůž, nehty, kterými je rve; cítí a vědí o všem, co s nimi dělá! Nikdy nebylo jeho metodou klást jim pouze otázky, protože se bál, že by mu mohli lhát. Ne, jeho metoda spočívá v tom, že je rozerve jako zvíře a pak ‚čte' odpovědi z potrhané kůže a svalů, z cárů jejich šlach a vazů, z mozkomišní kapaliny, ze slizu jejich očí a uší i ze samotné mrtvé tkáně!

V době, kdy se Harry Keogh snaží pomstít krutou smrt své zavražděné matky, doslechne se o existenci ESP agentur zřízených jak východními, tak i západními zpravodajskými službami. Harry je brzy požádán, aby se připojil k britské pobočce E, která vede tajnou válku s ruskými mentálními špiony. Tak se Harry Keogh dostává do přímého střetu s Borisem Dragosanim a nyní také přichází ke slovu jeho intuitivní matematické myšlení.

S pomocí Augusta Ferdinanda Möbia (1790 - 1868) získává Harry přístup do Möbiova kontinua, páté dimenze probíhající paralelně nejen s pozemským světem, ale i se všemi ostatními hmotnými rovinami existence. Teď se může pomocí ‚teleportace' v mžiku přenést na kterékoliv místo na světě; stačí mu znát pouze matematické koordináty nebo mít v daném místě nějakého mrtvého přítele, který působí jako maják. Mimoto v sobě Harry objevuje další úděsný talent, a to schopnost vyvolávat mrtvé z jejich hrobů!

Aby zbavil svět upíra Dragosaniho, použije Harry Möbiova kontinua a s jeho pomocí se dostává do Bronického zámku, izolovaného a dokonale střeženého sídla ústředí ruské pobočky E. Zde si povolá na pomoc mrtvou armádu mumifikovaných krymských Tatarů, jejichž těla zůstala uchována v okolních

rašeliništích. Harry vtrhne s tlupou mrtvých do zámku, zničí Dragosaniho a spolu s ním zabije mnoho dalších sovětských mentálních špionů.

Ale i Harry v tomto boji zaplatí svou cenu: také jeho tělo je zničeno. Jenže…

…jak nekroskop velmi dobře ví z vlastní zkušenosti, smrt není konec všeho.

Netělesný, s pouhou myslí, unikne do Möbiova kontinua a později prostřednictvím nechtěné metempsychózy se ‚zabydlí' v těle britského espera Aleka Kylea, kterého zase ruští espeři dokonale připravili o mysl. V tu dobu už Harry také pochopil, jakou roli musí hrát v procesu vyhlazování upířího sémě ze světa lidí. Toto svoje poslání (svůj osud?) poznal, když objevil šarlatové nitky života, které patří upírům, mezi čistě modrými lidskými v drahách minulého a budoucího času Möbiova kontinua.

V dalším ději ohrožuje Harryho život, ale i život jeho malého syna, Julian Bodescu, upír nakažený Tiborem Ferenczym - týmž dávno mrtvým pírem, který nakazil Dragosaniho. Tentokrát to však je Harry junior, který ukáže, jakou moci vládne, a přispěje k Bodeskově zničení; i Harryho syn se totiž narodil jako nekroskop se stejnými (nebo ještě mocnějšími?) talenty, jaké má jeho otec.

V průběhu boje s Bodeskem však Harry junior zmizí (zřejmě i z pozemského světa) a vezme s sebou svou ubohou pomatenou matku. Harry senior svou ženu a nedospělého syna usilovně hledá a je zoufalý, že je nemůže nikde objevit. V Möbiově kontinuu jejich nitky života záhadně mizí v jakémsi jiném světě, do něhož je nemůže následovat.

Harry ukončil své působení v britské pobočce E a věnuje se pouze hledání svého syna a ženy. Brzy je tím přímo posedlý. Míjí roky a z nekroskopa se stává samotář. Žije v zchátralém domě se zarostlou zahradou několik mil od Edinburghu.

Pak… ho opět kontaktuje pobočka E. Velmi nutně potřebují Harryho pomoc, a i když vědí, že nemá k další spolupráci s nimi chuť, doufají, že se jim ho podaří zlákat. Pobočka totiž řeší podobný případ jako on: zmizel jeden agent tajné služby a existují indicie, že není mrtev. Mladý špion se podobně jako Harry junior a jeho matka ztratil zcela beze stopy - prostě se rozplynul jako dým. Mentální špioni pobočky však mají důvod se domnívat, že je živ. Přesto ho stále nemohou najít. Harry se obrací na mrtvé a ti mu potvrzují, že zmizelý muž mezi nimi není. A přesto lidé z pobočky E tvrdí, že není ani ‚tady' na Zemi. Tak… kde tedy je?

Je možné, že by mohl být na témže místě jako nekroskopova žena a dítě?

Pátrání nakonec dovede Harryho do Projektu Perchorsk, neúspěšného ruského experimentu ukrytého hluboko v soutěsce v uralském horském masivu. Ve snaze vytvořit obranný štít proti americké koncepci Hvězdných válek Sověti postavili a testovali gigantickou laserovou zbraň. Experiment však skončil katastrofou, při níž došlo k zpětnému zášlehu zbraně a vytvoření ‚díry' vedoucí ven z časoprostorové dimenze do jiné, paralelní roviny existence. Při pozdějším zkoumání místa katastrofy Sověti objevili prastarý zdroj upíří nákazy Země! Perchorskou Bránou pronikali do našeho světa tvorové - neuvěřitelní pro všechny, kromě nekroskopa a některých příslušníků britské a sovětské pobočky E.

Prostřednictvím svých kontaktů s mrtvými a zvláště s pomocí Augusta Ferdinanda Möbia Harry objevuje druhou bránu a použije ji k proniknutí do světa Vampýrů, jejichž vysoké věže s orlími hnízdy se temně a děsivě tyčí nad Hvězdnou stranou, krajinou, v níž Vampýři vládnou. Zde Harry nachází svého syna, nyní již dospělého muže - bohužel však také nakaženého upírstvím!

Harrymu juniorovi, který je v tomto podivném paralelním světě znám jako Obyvatel zahrady, se dosud daří držet svou proměnu v upíra pod kontrolou. Ovládá skupinku Kočovníků (původních Cikánů) a oddíl ‚trogů', domorodých obyvatel Hvězdné strany. Jeho nepřátelé jsou však hrozní a mají obrovskou početní převahu. Obyvateli zahrady dosud zajišťují bezpečí pouze jeho ‚kouzla' kterými jsou Möbiovo kontinuum a další technické vynálezy. Velkému a krutému vládci Vampýrů Šejtisovi se však podaří potlačit osobní spory mezi dalšími vampýrskými vládci a sjednotit je v strašlivou spojeneckou armádu, která, vedena žárlivostí na Obyvatelovu zahradu a jeho práci, vytáhne jako jeden muž proti němu.

Oba Harryové, otec a syn, musí této přesile čelit sami a pokusit se zabránit, aby Vampýři zcela ovládli Hvězdnou i Sluneční stranu. Ukáže se však, že otec a syn nejsou zcela sami; v krvavé bitvě o Obyvatelovu zahradu se k nim připojí vládkyně Karen. Tato žena je upír a opravdový Vampýr a je stejně tak chytrá jako krásná. Dokáže číst mysli Vampýrů a předpovědět jejich bojové akce. Ani to by však nemohlo zabránit jistému vítězství vampýřích spojenců vedených Šejtisem a všech jejich válečných

stvůr, které vládci vytvořili z masa lidí a trogů… kdyby nekroskop a jeho syn nepoužili strašlivou zbraň.

S pomocí koncentrovaných paprsků slunečního světla rozdrtí obránci zahrady Šejtisovu upírskou armádu a poboří jejich skalní hrady. Všechny, kromě Karenina, protože vládkyně Karen bojovala na jejich straně…

Po skončeném boji navštěvuje Harry Keogh Karen v jejím temně zlověstném orlím hnízdě. Karen není upírem dlouho; to něco, co v ní je, nad ní ještě nezískalo plnou nadvládu. Kdyby nekroskop dokázal vylákat jejího upíra ven a zničit ho… možná by mohl totéž udělat i u svého syna.

Harryho metoda je hrubá, krutá, dokonce brutální - ale velmi účinná. Pouze… Harry nemohl předvídat, jaké bude mít důsledky. Karen byla Vampýr! A teď? Bez svého upíra není nic než krásnou, ale prázdnou dívkou. Kde zůstala její moc, její svoboda, její ničím nespoutaný vampýři duch? Vše je pryč.

Když se Harry probudí ze spánku po vyčerpávajícím díle, nemůže ji nikde najít!

Pak, když se podívá z jejího orlího hnízda, ji uvidí ležet dole na kamenech. Její bílá róba je zkrvavená a tělo roztříštěné po pádu z nejvyššího poschodí skalního hradu. Vládkyně Karen sama ukončila svůj život.

Obyvatel viděl, co jeho otec s Karen udělal, a také věděl, co ho k tomu vedlo. Jestliže jeho otec našel způsob, jak dostat z Karen jejího upíra, mohl tuto metodu aplikovat i na něho. V obavě, že by se jednoho dne mohl jeho otec vrátit s touto ‚léčbou' na Hvězdnou stranu, využívá Obyvatel svých jedinečných upířích dovedností a zbavuje Harryho seniora jeho talentů: bere mu řeč mrtvých (schopnost hovořit s mrtvými) a také jeho intuitivní matematiku. A pak se Harry Keogh, bývalý nekroskop, vrací do svého vlastního světa, světa lidí…

Nyní, když nemá možnost hovořit s mrtvými a v důsledku své matematické negramotnosti je zbaven možnosti využívat Möbiova kontinua, se Harry Keogh jako nikdy předtím přiblížil ‚normálnímu' člověku. To by nebylo nic tak špatného, jenže po tom, co už uměl a poznal, to na něho působí, jako by mu někdo provedl lobotomii čelního mozkového laloku. Bývalý nekroskop se nyní cítí bezmocný a neschopný.

Přestože nedokáže vědomě komunikovat s mrtvými, ti se na něho dál obracejí v jeho snech. A to, co mu sdělují, je děsivé. Do světa lidí se vplížil další velký upír!

Harry se už dříve rozhodl, že je předurčen k boji proti upírství. Co však zmůže teď, když přišel o své talenty? Jako nejpřednější světový znalec upírství může alespoň radit, jak s ním bojovat. Musí něco dělat, protože pokud neobjeví upíra, který do pozemského světa pronikl, jako první on a pobočka E, dříve či později objeví nemrtvá zrůda jeho! Harry se totiž stal legendou: je zabíječ upírů a v jeho ‚ochromené' mysli jsou uzavřena všechna tajemství světa mrtvých a matematické formule ovládající Möbiovo kontinuum. Pokud by znovuzrozený upír dokázal využít své nekromantie a ukrást mu jeho potlačené metafyzické talenty… nedalo by se ani domyslet, jaké důsledky by to mohlo mít pro svět!

Mrtví, kteří s Harrym nemohou mluvit jinak než v jeho snech, se kolem něho shromažďují a nacházejí jiný způsob, jak mu své zprávy předat: jak mu říct, že upír se vyskytuje na ostrovech v Egejském moři. Harry Keogh opět přistupuje na spolupráci s pobočkou E a spolu s dívkou, která ho miluje, odchází do středomoří, aby zjistil, co se dá dělat.

V tu dobu jsou však už upírstvím nakaženi dva britští agenti a své jedinečné talenty spojují s těmi, kterými vládnou Janos Ferenczy, pokrevní syn Faethora Ferenczyho, a jeho ‚bratr' Tibor, ta stará věc dole v zemi. Janos se vrací, aby získal zpět svá teritoria a vyzvedl antické poklady, které zakopal do země, aby si je mohl vyzvednout po svém plánovaném ‚vzkříšení'. Ukryl je tam, aby je zabezpečil před změnami, k nimž mohlo dojít během staletí jeho pobytu v nehybnosti a neměnnosti světa nemrtvých. Udělal to někdy v patnáctém století, kdy věděl, že se jeho mocný upíří otec Faethor Ferenczy vrací zpět do rumunského Valašska po téměř třech stoletích krvelačných dobrodružství s křižáckými rytíři, poté s Čingischánem a nakonec s muslimy. Faethor totiž Janose nenáviděl a pokoušel se ho zabít (jako to udělal s jeho bratrem Tiborem, kterého uvěznil nemrtvého v zemi) - proto se Janos jistil a zabezpečoval před nejistou budoucností.

Když Harry vidí, že stojí proti Janosovi, je mu jasné, že musí nějakým způsobem obnovit svou schopnost hovořit s mrtvými a znovu ovládnout záhadu Möbiova kontinua. Uvědomil si to zvláště poté, co mu upír vzal a přisvojil si jeho přítelkyni. Bez těchto mocných prostředků… nemá naději uspět.

Pomoc mu nabízí duch Faethora Ferenczyho, který přebývá v zarostlých, rozpadávajících se ruinách svého domu nedaleko Ploješti v Rumunsku. Kdyby Harry dovolil vstoupit Faethorově duchu do své

poškozené mysli, možná by ‚otec' upírů dokázal odblokovat oblasti, které mu v ní uzavřel jeho syn. Harrymu se taková myšlenka příliš nelíbí (dovolit upírovi, tomuto upírovi, vstoupit do jeho mysli?), protože ví, že je to spojeno s nejstrašnějším nebezpečím, jaké si lze představit. Nemá však jinou možnost, jak svou situaci řešit.

A jaký důvod má Faethor k tomu, že Harrymu nabízí svoji pomoc? Nemůže snést myšlenku, že by se jeho pokrevní syn Janos opět čile pohyboval po světě, zatímco on by zůstal pouhou blednoucí vzpomínkou, které se straní i mrtví. Chce Janose znovu zničit a touží být nástrojem jeho konce. A jediný, kdo tu práci za něho může udělat, je Harry Keogh. Alespoň takto to Harrymu Faethor vysvětlil…

V Rumunsku Harry stráví noc v ruinách Faethorova domu, a zatímco spí, otec upírů vstoupil do jeho mysli a odemkl mentální ‚dveře', které zamkl Harry junior. Když se Harry probouzí, zjišťuje, že se mu obnovila řeč mrtvých. Teď se tedy může spojit s dávno mrtvým matematikem Möbiem a přimět jeho, aby mu vstoupil do mysli v naději, že mu vrátí schopnost intuitivní matematiky a tím i tajemství takzvaného Möbiova kontinua. Faethor ho však podvedl; jakmile se usadil v Harryho mysli, odmítá ji opustit. Teď tedy má nekroskop v sobě nevítaného nájemníka.

Nakonec, v Janosově hradu v horách Zarandului v Transylvánských Alpách, se Harrymu obnovují jeho schopnosti v plném rozsahu. Harry vrací Janose do prachu a posílá Faethorova ducha do věčné prázdnoty a naprostého osamění nekonečného časového proudu budoucnosti v Möbiově kontinuu.

Vítězství nad Faethorem však Harry krutě zaplatí.

Po nějaké době u sebe zjišťuje podivné touhy a nutkání. Vlákno jeho života se v nekonečném Möbiově budoucím čase odvíjí stejně jako dřív. Pouze… s jedinou změnou: zatímco předtím byla barva jeho vlákna čistě modrá, jako je tomu u všech dokonale lidských bytostí, nyní je zbarvená červeným odstínem!

První kapitola

Svědectví mrtvé

„Harry." Přestože se Darcy Clarke snažil ze všech sil ovládnout, hlas se mu v telefonu lehce chvěl. „Máme tu problém, se kterým bys nám mohl pomoct…. tak, jak to umíš jen ty."

Harry Keogh, nekroskop, mohl, ale také nemusel tušit, co dělá starosti šéfovi britské pobočky E, a ta věc mohla, ale také nemusela přímo souviset s ním, Harry Keoghem. „O co jde, Darcy?" zeptal se klidně.

„Vražda," odpověděl muž na druhém konci linky. Teď už se mu hlas chvěl zcela nekontrolovaně. „Zatraceně hrozná vražda, Harry! Bože, v životě jsem nic podobného neviděl!"

Darcy Clarke už toho v životě viděl dost a Harry to věděl, takže se mu ani nechtělo jeho slovům věřit. Pokud ovšem šéf pobočky E nemluví o… „Říkáš, tak, jak to umím jen já?" Harry se opět soustředil na hovor. „Chceš říct, Darcy, že —?"

„Co?" Muž na druhé straně mu v první chvíli nerozuměl, ale vzápětí pochopil. „Ne, ne - proboha ne - není to dílo upírů, Harry! Ale určitě nějaké zrůdy. Samozřejmě lidské - ale přesto zrůdy."

Harrymu se ulevilo, ale jen trochu.

Věděl, že dříve či později podobný telefonát z pobočky E přijde. Jistě, mohlo jít o chytře nastraženou past. Jenže… Darcy byl vždycky jeho přítel. Harry nepředpokládal, že by se šéf britských esperů v něčem angažoval - ani v něčem takovém, jako je tohle - aniž by si to nejdříve ze všech stran ověřil. A ani potom si Harry nedovedl představit, že by proti němu Darcy šel s kuší nabitou šipkou z tvrdého dřeva, s mačetou a kanystrem benzínu. Ne, určitě by s ním nejdříve promluvil a vyslechl ho. Ale nakonec…

Teď už šéf pobočky E věděl o upírech skoro tolik, co on. A věděl také, že jakmile tu nákazu člověk chytí, není naděje. Jsou přátelé, bojovali spolu na stejné straně, Harry tedy předpokládal, že kdyby se díval na namířenou kuši, nedržel by na její spoušti prst Darcy. Někdo však určitě.

„Harry?" ozval se Clarke neklidně. „Jsi tam ještě?"

„Odkud voláš, Darcy?" zeptal se Harry.

„Ze služebny vojenské policie v hradu," odpověděl okamžitě muž na druhé straně. „Našli její tělo pod

hradbami. Je to ještě dítě, Harry. Mohlo jí být tak osmnáct nebo devatenáct. Zatím ani neznají její totožnost. Už to by nám hodně pomohlo. Úplně nejlepší by však bylo, kdybychom věděli, kdo to udělal."

Jestli kdy chodil po světě člověk, kterému mohl Harry Keogh věřit, byl to Darcy Clarke. „Za patnáct minut budu u tebe," řekl.

Clarke si oddechl. „Díky, Harry. Jsme ti moc vděční."

„Jsme?" zareagoval ostře Harry. Nepodařilo se mu potlačit náznak nedůvěry v hlase.

„Cože?" ozval se Clarke, jako by ho otázka vyvedla z rovnováhy. „No ovšem, policie. A já."

Vražda. Policie. Přitom vůbec nejde o něco, o co by se měla zajímat pobočka. Takže co s tím má co dělat Clarke - že by opravdu? „Jak ses k tomu dostal?"

Zdálo se, že muž na druhém konci linky je najednou… zaskočený? V každém případě se mu moc do vysvětlování nechtělo. „Já… jsem tady na ‚služební cestě'. Zaskočil jsem navštívit svou starou skotskou tetičku. Znáš to, návštěva, kterou děláš jednou za uherský rok. Už deset let vypadá, že se každou chvíli odporoučí na věčnost, ale nějak se jí nechce. Pořád se drží na nohou. Plánoval jsem, že se dnes vrátím na ústředí, ale pak se objevilo tohle. Patří to k záležitostem, s nimiž se pobočka snaží policii pomoct. Je to několikátá vražda v řadě, Harry, a všechny stejně hrozné."

Stará skotská tetička? Darcy nikdy o žádné skotské tetičce nemluvil. Na druhou stranu to byla dobrá příležitost zjistit, jestli něco vědí o… jeho problému. Harry nepochyboval, že musí být opatrný; znal pobočku E příliš dobře, než aby se do něčeho dal jen tak bez uvážení. Jistě, i oni o něm vědí dost. Ale možná ne všechno. Alespoň zatím ne.

„Harry?" ozval se znovu Clarkův hlas. Zněl plechově a byl lehce zkreslený; zřejmě se tam na těch vysokých hradbách telefonní dráty kývají ve větru. „Kde tě najdu?"

„Na esplanádě, tam, kde ústí Royal Mile," zamručel nekroskop. „A Darcy…"

„Ano?"

„Ale nic. O tom si promluvíme později." Zavěsil a vrátil se do kuchyně ke snídani. Měl steak, palec silný, pěkně syrový a krvavý!

Darcy Clarke vypadal na pohled jako ten nejobyčejnější chlap na světě. Příroda mu však jeho fyzickou nenápadnost vynahradila tím, že ho obdařila téměř jedinečným talentem: Clarke byl deflektor - opak člověka ‚snadno postihovaného nehodami', jak se říká v pojišťovnictví. Jakmile se dostal do kontaktu s nebezpečím, cosi, nějaký parapsychický anděl strážný, zasáhlo v jeho prospěch. Znamenalo to, že kdyby všichni z jeho týmu podobně ESP nadaných jedinců byli fotografové, on jediný by byl negativ. Svůj talent nedokázal nijak ovládat; uvědomoval si ho pouze v situacích, kdy věděl, že se nachází v nebezpečí.

Talenty těch druhých, například telepatie, předpovídání budoucnosti z křišťálové koule, věštění ze snů nebo umění detekovat lež, byly ovladatelnější, poslušnější, aplikovatelnější než ten Clarkův. Ten si dělal pouze svoje: staral se o něho. Jiný užitek neměl. Protože ho však chránil před smrtí, dělal z Darcyho Clarka toho pravého člověka pro jeho práci. Jeho talent se však od jiných lišil tím, že mu jeho majitel nevěřil, dokud nezačal účinkovat. Když se Clarke chystal vyměnit žárovku, stále vypínal pojistky! Možná je to však jen další příklad fungováni jeho talentu.

Když se člověk na Clarka podívá, nikdy by nevěřil, že by mohl někdy něčemu šéfovat, neřkuli vést nejtajnější pobočku britské výzvědné služby. Byl středně vysoký, měl bezbarvé vlasy, poněkud kulatá záda a menší bříško. Když se k tomu připočetl jeho střední věk, byl Clarke v každém ohledu prototypem průměrnosti. Měl světle hnědé, téměř bezbarvé oči, tvář, k níž se příliš nehodil smích, a semknutá ústa, která jste si možná vybavili, když už jste si nevybavili nic jiného. Všechno ostatní však na něm bylo tak dokonale normální a obyčejné, že jste na něho zapomněli, sotva jste ho ztratili z očí. Prostě na pohled ve všem všudy průměrný člověk, včetně oblékání.

Tyto dokonale pozemské myšlenky napadly Harryho Keogha chvíli potom, co vystoupil z metafyzického Möbiova kontinua na esplanádu edinburského hradu a uviděl Darcyho Clarka. Šéf britské pobočky E stál zády k němu s rukama vraženýma hluboko v kapsách svrchníku a četl si nápis na mosazné destičce nad fontánkou ze sedmnáctého století.

Litinovou fontánku tvořily dvě hlavy, jedna měla ve tváři ošklivý výraz, druhá oblažující. Na destičce byla tato slova:

…Nedaleko místa, na němž stojíte,
bylo na hranici upáleno mnoho čarodějnic.
Ošklivá a na druhé straně jasná, čistá tvář znázorňují,
že některé z nich využívaly svých výjimečných
schopnosti se zlými úmysly, zatímco jiné
byly jen nepochopeny a chtěly pro své
bližní pouze dobro.

Slunečný květnový den kazil pouze silný vítr, jinak mohlo být docela teplo. Esplanáda byla téměř prázdná, pouze na horním konci široké rovinky uzavřené hradbami postávalo v malých skupinkách asi dvacet nebo pětadvacet turistů. Většinou se dívali přes hradby dolů na město nebo fotografovali velkou šedivou pevnost - hrad na skále - s jejími branami, věžemi a nádvořími.

Harry vystoupil z Möbiova kontinua právě ve chvíli, kdy ho Clarke přestal vyhlížet a otočil se k fontánce.

Ještě před okamžikem byl Clarke sám, pouze se svými myšlenkami, a v okruhu patnácti metrů kolem něho nebyl jediný živý člověk. Teď se však za ním ozval tichý hlas:

„Oheň je bezohledný ničitel. Nerozlišuje dobré či zlé, spálí všechno, jestliže je dost silný."

Clarke sebou prudce trhl a otočil se. Srdce mu skočilo leknutím až do krku a z tváří mu zmizela barva. „Ha-Ha-Harry!" zajíkl se. „Bože, vůbec jsem tě neviděl! Odkud ses tady najednou —?" Zarazil se, protože samozřejmě věděl, odkud se Harry vzal… vždyť ho tam jednou nekroskop vzal, do toho prostoru, který se rozprostírá všude a kdykoliv, uvnitř i vně, do Möbiova kontinua.

Clarke se musel opřít o zeď. Necítil strach, pouze se lekl; jeho talent mu říkal, že od Harryho Keogha mu žádné nebezpečí nehrozí.

Harry se na něho usmál, kývl hlavou a krátce se dotkl jeho paže. Pak znovu pohlédl na destičku a jeho úsměv se okamžitě změnil v kyselou grimasu. „Především vymítali ďábla svého vlastního strachu," řekl. „Většina z těch žen, pokud ne všechny, byla samozřejmě nevinná."

„Cože?" Clarke, který se ještě nestačil vzpamatovat z úleku, Keoghovu poznámku pořádně nevnímal. „Říkáš nevinná?" Pohlédl na destičku.

„Naprosto." Harry znovu pokýval hlavou. „Možná měly nějaké zvláštní schopnosti, ale sotva ďábelské! Upálili je proto, že je prostě považovali za čarodějnice. Dnes by ses je možná snažil získat mezi své lidi do pobočky E!"

Clarke si náhle uvědomil skutečnost a teprve teď si byl jistý, že nesní. Nemusel se štípat, aby procitl; byl to jen dojem, kterým na něho Harry zapůsobil. Podařilo se mu to pokaždé - naposledy před třemi týdny (to všechno se událo před třemi týdny?) na řeckých ostrovech. Ovšem s tím rozdílem, že tehdy byl Harry téměř bezmocný: chyběla mu jeho řeč mrtvých. Pak ji získal zpět a vydal se na misi, pro niž si vytkl dva cíle: zlikvidovat upíra Janose Ferenczyho a obnovit svou schopnost vlády nad —

Clarke se snažil popadnout dech. „Takže to máš zpátky!" Chytil Harryho za paži. „Möbiovo kontinuum!"

„Nespojil ses se mnou," vyčetl mu Harry, i když to řekl klidně. „Jinak bys to věděl."

„Dostal jsem tvůj dopis," bránil se rychle Clarke, „a volal jsem ti alespoň desetkrát. Buď jsi nebyl doma, nebo jsi nebral telefon. Naši vyhledávači tě nenajdou…" Zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Dej mi šanci, Harry! Ze Středomoří jsem se vrátil teprve před několika dny a navíc mě tady čekala spousta práce! Ale na ostrovech jsme naši záležitost dotáhli do konce. Předpokládám, že totéž jsi udělal ty se svou. Samozřejmě, že naši espeři byli v obraze; přicházela hlášení: výbuch v Janosově hradu nad Halmagiu. To jsi mohl být jedině ty. Věděli jsme, že se ti nějak podaří nad ním vyhrát. Ale že jsi ještě k tomu získal zpátky Möbiovo kontinuum? No to je… fantazie! Mám z tebe radost!"

Opravdu? podivil se Harry, ale nahlas řekl: „Díky."

„Jak jsi to, k čertu, dokázal?" Clarkovo vzrušení neopadalo. Jestli to všechno jen hrál, pak byl mistr herec. „Myslím, jak jsi dokázal udělat z toho hradu takové ruiny? Jestli můžeme věřit zprávám, které jsme dostali, musel to být zničující útok! Takže jsi Janose zlikvidoval výbuchem?"

„Zpomal," řekl Harry a vzal ho za paži. „O tom si můžeme promluvit cestou. Teď mě zaveď k tomu děvčeti."

Clarke okamžitě vystřízlivěl. „Ano, jistě," přikývl. „Ale to je jiná záležitost. Nebude se ti to líbit, Harry," dodal změněným hlasem.

„Takže nic nového." Nekroskop působil stejně klidně jako vždy. Ale i když se snažil nedat to na sobě znát, Clarkovi se zdálo, že v jeho klidu je i trochu ostražitosti. „Už jsi mi někdy ukázal něco, co se mi líbilo?"

„Harry, kdyby bylo všechno tak, aby se nám to líbilo, byli bychom bez práce. Klidně bych mohl jít zítra do důchodu. Ostatně pořád tím vyhrožuju. Když však vidím takové věci jako… tu, co ti teď ukážu, pak si říkám, že někdo tuhle práci musí dělat."

Když vykročili po esplanádě, Harry poznamenal: „Podívej se, tohle je alespoň hrad!" Jeho hlas teď zazněl živěji. „Ale pokud jde o hrad Ferenczy, ten byl v ruinách dlouho předtím, než jsem se k němu vydal. Ptal ses, jak jsem to dokázal?" Povzdechl si a pak pokračoval:

„Je to už dávno, někdy v té době, kdy končila ta záležitost s Bodeskem. Tenkrát jsem se dozvěděl o skladišti munice a výbušnin v Kolomyji. Odtud jsem měl materiál, kterým jsem vyhodil do vzduchu Bronický zámek. No a protože nejlehčí cesta je často i nejlepší, prostě jsem si to zopakoval. Udělal jsem dvě nebo tři cesty, samozřejmě kontinuem, a umístil dostatečné množství plastické trhaviny do základů Janosova sídla. Tak jsem ho poslal do pekel! Nechci se domýšlet, co bylo uvnitř, ale jsem si zatraceně jistý, že to bylo něco, co jsem ani já neviděl a pořád nechci vidět. Ty víš dobře, Darcy, že stačí kousíček semtexu, a cihlová zeď letí do vzduchu. Takže si dovedeš představit, co to udělá, když ho je půl metráku. Jestli tam předtím bylo něco, co bychom mohli nazvat živým tvorem," pokrčil rameny a zavrtěl hlavou, „potom když jsem skončil, to živé nebylo, na to můžeš vzít jed."

Zatímco Harry mluvil, šéf pobočky E ho pozoroval - ne však tak nápadně, aby si toho všiml. Clarkovi se zdálo, že je to přesně tentýž muž, kterého přijel navštívit do Edinburghu před měsícem. Byla to návštěva, která pak pro něho skončila na Rodu a Dodekánských ostrovech a pro Harryho v Transylvánských Alpách. Zdálo se mu, že je to tentýž muž, ale je to opravdu tak? Darcy Clarke znal někoho, kdo tvrdil, že není.

Harry Keogh nebyl jeden člověk. Byli to dva lidé: mysl jednoho a tělo druhého. Mysl byl Keogh a tělo… kdysi patřilo Aleku Kyleovi. A Kylea znal Clarke také - v době, kdy byl naživu. Nejpodivnější však bylo, že postupem času se Kyleova tvář a postava čím dál víc podobaly tváři a postavě dřívějšího Harryho, jehož tělo bylo mrtvé. To však bylo něco, co Clarka vždycky dokonale zmátlo, proto o tom nepřemýšlel a nechal to být. Pustil vše metafyzické z hlavy a pozoroval pouze to fyzické.

Nekroskopovi bylo asi třiačtyřicet nebo čtyřiačtyřicet, vypadal však o pět let mladší. To se samozřejmě týkalo pouze těla; mysl byla mladší ještě o dalších pět let. Stačilo jen o Harrym Keoghovi přemýšlet, už to bylo zvláštní a výstřední. Clarke se znovu přinutil soustředit se na jeho fyzickou stránku.

Harry měl světle hnědé oči; občas v nich zasvítila ostražitost, ale častěji v nich byl vidět oduševnělý výraz očí štěněte - vlastně by byl vidět, kdyby člověk mohl nahlédnout pod jeho tmavé brýle s nožkami ve tvaru klínu. Navíc nosil klobouk s širokou střechou, jaký byl v módě kolem roku 1930. Jestli na světě existovalo něco, co Clarke nenáviděl, pak to byly ty černé brýle a ten klobouk. U někoho jiného by to bral, ale ne u Harryho, a ne teď. Zvláště se to týkalo brýlí. Clarke si říkal, že si na ně musí dát pozor; protože zatímco na řeckých ostrovech koncem dubna nebo počátkem května působily docela normálně, tady v Edinburghu a v tuto roční dobu z nich měl člověk zcela jiný dojem. Pokud ovšem ten člověk neměl špatné oči. Nebo jiné oči…

Šedých praménků měl Harry ve svých narudlých, přirozeně vlnitých vlasech víc než dost a byly v nich tak rovnoměrně rozložené, že to působilo dojmem, jako by šlo o nějaký kadeřnický úkon. Bylo zřejmé, že za pár let šedivý odstín převládne; už teď Harrymu barva jeho vlasů dodávala vzhled učence. Harry Keogh učenec? Ano, ale v jakých záhadných disciplínách? Ve skutečnosti to bylo s Keoghem zcela jinak. Žádným učencem nebyl, ani v tomto ani v jiném životě. Harry a černá magie? Harry čaroděj? Bože, ne!

Pouze nekroskop: muž, který hovoří s mrtvými.

Měl dobře stavěnou postavu, možná trochu plnou. Při jeho výšce by to nemuselo příliš vadit, ale Harrymu to vadilo. Po skončení záležitosti s Bronickým zámkem - po své metempsychóze - začal své nové tělo cvičit, shodil na váze a dosáhl toho, že měl vzhledem ke svému věku perfektní kondici. Proto vypadal jen na sedmatřicet až osmatřicet. V Harryho těle a za jeho tváří byl nevinný člověk. Nebo někdo, kdo býval nevinný. Neprosil se být tím, čím byl, nechtěl se stát nejmocnější zbraní pobočky E a dělat věci, které dělal. Jenže tím, čím byl, opravdu byl a další se už odvíjelo jako samozřejmý důsledek tohoto faktu. A co nyní? Je stále ještě nevinný? Má pořád duši dítěte? Má vůbec nějakou duši? Nebo v sobě má úplně něco jiného?

Prošli pod klenutým vchodem vojenské strážnice, kde několik důstojníků vojenské policie hovořilo se skupinkou vojáků v uniformách, a pokračovali dál po přístupové cestě k vlastnímu hradu vydlážděné kočičími hlavami. Policisté na strážnici zřejmě považovali Clarka za velké zvíře, protože se je ani nepokusili zastavit. Náhle se před oběma muži objevila obrovská kontura hradu.

„Takže nemusím nic řešit? Nenechal jsi nic nedodělané?" ozval se Darcy.

„Ne, nenechal," řekl Harry. „Co Janosova organizace na ostrovech?"

„Zničena!" řekl Darcy rozhodně. „Všechno a všichni. Ale pořád tam mám pár lidí - jen, aby dávali pozor - pro všechny případy, nechceme nic riskovat."

Harry byl bledý a tvářil se chmurně, přesto se přinutil ke zvláštnímu smutnému úsměvu. „Správně, Darcy," řekl. „Vždycky se vyplatí být opatrný. Nikdy nemá cenu riskovat. A už vůbec ne v takových záležitostech, jako jsou tyhle."

V jeho hlase zaznělo cosi, co Clarka přimělo, aby se na nekroskopa nenápadně po očku podíval. Když pak vstoupili do stínu na rozlehlém nádvoří obklopeném ze tří stran ponurými zdmi, znovu se na něho obrátil. „Řekneš mi, jak to bylo?"

„Ne," zavrtěl Harry hlavou. „Možná později. A možná vůbec ne." Otočil se a pohlédl Clarkovi přímo do očí. „Upír jako upír. Sakra, co bych ti o nich měl ještě říkat, co neznáš? Víš, jak je zabít, a to je hlavní."

Clarke zíral přímo do černých, nevyzpytatelných skel Keoghových brýlí. „To jsi nám ukázal ty, Harry," řekl.

Keogh znovu vyloudil svůj smutný úsměv a zřejmě jen tak mimochodem - i když ho Clarke podezíral, že schválně - své sluneční brýle sundal. Ani neodvrátil tvář, brýle složil a zastrčil je do kapsy.

„Takže?" řekl.

Clarke couvl a maličko mu klesla čelist. Málem se mu nepodařilo potlačit povzdech vyjadřující úlevu, která ho zaplavila. Přistižen při tom, že se nechal vyvést z rovnováhy (opět) pohlédl do naprosto normálních hnědých Keoghových očí a řekl: „Co? Co takže?"

„Takže kam teď jdeme?" zeptal se Harry a pokrčil přitom rameny. „Nebo jsme už na místě?"

Clarke se vzpamatoval. „Jsme," řekl. „Skoro."

Sestupovali dolů po kamenných schodech a masivními dveřmi prošli do chodby. Také ta byla vydlážděná kameny. Jakmile se v ní objevili, zvedl se před nimi příslušník vojenské policie a zasalutoval. Clarke jen kývl hlavou a vedl Harryho dál. Asi v půli délky chodby stál muž středního věku - nepochybně policista, přestože byl v civilu - a střežil těžké dubové dveře pobité masivním kováním.

Clarke znovu pouze kývl hlavou. Muž mu otevřel a ustoupil stranou.

„Teď jsme na místě," Harry si pospíšil a naznačil Clarkovi, aby už dál nic neříkal. Neměl zapotřebí, aby ho někdo upozorňoval, že se nachází v blízkosti mrtvého. Clarke tedy jen vrhl na nekroskopa krátký pohled a uvedl ho dovnitř. Muž, který je vpustil, zůstal na chodbě. Harry zaslechl, jak za nimi tiše zavřel dveře.

Místnost byla chladná a nevlídná. Zdi z přírodního kamene, kamenem dlážděná podlaha, z níž v jednom rohu vyrůstal vulkanický rulový výchoz a přecházel do zdi. Místnost vybudovaná přímo ve skále zřejmě sloužila jako sklad, protože na jedné straně byl kovový regál. Na druhé, těsně u studené zdi, stál chirurgický vozík s tělem zakrytým bílou gumovou plachtou.

Nekroskop nemarnil čas. Harry Keogh neměl z mrtvých hrůzu. Kdyby měl tolik přátel mezi živými, byl by jedním z nejpopulárnějších lidí na světě. On jím skutečně byl, pouze ti, kteří ho milovali, o tom nemohli nic říct. Jen Harry mohl.

Přikročil k vozíku a odhalil plachtu tam, kde měla mrtvá hlavu. Hned však zavřel oči a nepatrně zavrávoral na patách. Byla tak něžná, tak mladá, tak nevinná - další nevinná - ale také zmučená. Stále ještě trpěla. Měla zavřené oči, ale Harry věděl, že kdyby je otevřela, vyčetl by z nich hrůzu. Cítil, jak ty oči žhnou přes bledá sklopená víčka, jak na něho ve své hrůze křičí.

Tuhle utěšit nemohl. O to by se měli pokusit mrtví - ta Velká většina lidstva - ale ani jim se to vždy nepovede. Pro toho, kdo je nezná, jsou jejich hlasy často příliš truchlivé, přízračné, vyvolávají strach a děs. V temnotě smrti se mohou zdát jako zlověstní noční návštěvníci, děsivé přízraky nebo lkající víly, které přicházejí, aby uloupily duši. Ta dívka si může myslet, že sní, dokonce že umírá, ale nesmí tušit, že už je mrtvá. Uhasínání nějakou dobu trvá a čerstvě zemřelí jsou obvykle poslední, kdo vědí, že jsou mrtví. A zvláště ti mladí, jejichž mladá mysl o smrti ještě pořádně neuvažovala.

Ale na druhou stranu, pokud skutečně viděla smrt přicházet - pokud ji vyčetla z očí svého zhoubce, cítila smrtící ránu nebo ruce na svém hrdle nebo ostří nástroje, který ji pronikal do těla - pak by měla vědět. A měla by mít strach a měla by plakat. Ano plakat, protože nikdo neví lépe než Harry, jak dovede mrtvý plakat.

Zaváhal, protože si nebyl jist, jak se k ní přiblížit; dokonce ani jestli se k ní vůbec má přibližovat a zda právě ted. Protože Harry věděl, že byla čistá a on že je nečistý. Pravda, už teď její tělo směřuje k rozkladu, jenomže je rozklad a rozklad…

Zlostně potlačil myšlenky, které ho napadaly. Ne, on není žádný prznitel. Ještě ne. Je přítel. Pouhý přítel. Nekroskop.

Ať tomu bylo jakkoliv, sotva položil ruku na její chladné čelo, stáhla se jako had! Ne fyzicky, protože byla mrtvá, ale její mysl se přikrčila jako ohrožený tvor, schoulila se do sebe jako vějířovitý tvar nějaké zvláštní mořské sasanky po doteku plavce. Harry cítil, že se mu krev proměnila v led a na okamžik strnul v hrůze před sebou samým. V žádném případě neměl v úmyslu ještě víc ji vyděsit. To bylo to poslední, co by si přál. Soustředil se na ni celým svým vědomím a začal k ní promlouvat laskavými slovy řeči mrtvých:

Buď klidná, všechno je v pořádku! Neměj strach! Neublížím ti! Teď už ti nikdo nikdy neublíží! Bylo to tak snadné. Ani se nemusel moc snažit a řekl jí, že je mrtvá. Vzápětí však poznal, že ona to už ví.

NEPŘIBLIŽUJ SE! Její řeč mrtvých bylo vzlyknutí, mučivý výkřik v Harryho mysli. BĚŽ ODE MNE PRYČ, TY ŠPINAVÁ, ODPORNÁ… STVŮRO!

Harry stojící vedle ní sebou trhl, jako by se ho někdo dotkl holým elektrickým drátem; trhl sebou a roztřásl se, jak spolu s ní znovu prožil její poslední okamžiky. Její poslední chvíle, kdy žila, dýchala, ale ne poslední, které si uvědomovala. Za jistých, milosrdně výjimečných okolností - a na rozkaz jistých nestvůrných, odporných lidí - může i mrtvé tělo znovu cítit.

Na obrazovce nekroskopovy metafyzické mysli kaleidoskopicky zableskla série hrůzně živých obrazů, děsivá, neuvědomělá sekvence, a pak byla pryč. Přetrvávající vjem však zůstával a Harry věděl, že se ho jen tak lehce nezbaví; skutečně, může v něm být ještě hodně dlouho. Věděl to a nesl to stejně chmurně jako skutečnost, že nyní už ví, s čím má co do činění, protože se s tím setkal už dříve.

Jmenovalo se to… Dragosani!

Ten, kdo tu ubohou dívku zavraždil, se mu podobal - podobal se Dragosanimu, nekromantovi - ale v jednom zvlášť odporném hledisku byl ještě horší. Protože ani Dragosani své oběti neznásilňoval!

Už je pryč, řekl dívce. Už se nemůže vrátit. Teď jsi v bezpečí.

Cítil, že myšlenky, které jí naháněly hrůzu, ustupují a na jejich místo se tlačí přirozená zvědavost její nehmotné mysli. Chtěla vědět, kdo to byl, ale na okamžik pocítila strach dozvědět se to. Dozvědět se cokoliv. Chtěla také vědět, jaký je její stav, jenomže to bylo zřejmě to nejděsivější ze všeho. Svým skromným způsobem však byla statečná a musela to vědět naprosto určitě.

Jsem… (její hlas hovořící řečí mrtvých už nezněl jako výkřik, ale jako záchvěv). Jsem opravdu… ?

Ano, jsi. Harry přikývl. Věděl, že dívka ten pohyb vnímá, stejně všichni mrtví vnímají každé hnutí jeho mysli nebo každé jeho gesto. Ale… (zaváhal), myslím… mohlo to být horší!

Tohle už absolvoval mnohokrát, příliš často, a nikdy to nebylo o mnoho lehčí. Jak chcete přesvědčit někoho, kdo nedávno zemřel, že jeho smrt mohla být horší? „Tvoje tělo bude hnít a budou ho požírat červi, ale tvoje mysl se zachová. Ach, nic neuvidíš - pořád bude tma a už se také nikdy ničeho

nedotkneš, nic neucítíš ani neochutnáš - ale věř mi, že to mohlo být horší. Tvoji rodiče a milovaní budou nad tvým hrobem plakat a budou na něm pěstovat květiny, budou se snažit ukázat v jejich květech něco z tvé tváře; ale ty nebudeš vědět, že tam jsi, ani na ně nedokážeš promluvit a říct ‚Tady jsem!'. Nedokážeš je uklidnit, že ‚to mohlo být horší'."

To bylo Harryho vyjádření žalu, jeho soukromé myšlenky, které však zároveň zněly řečí mrtvých. A ona je slyšela a vnímala a poznala, že je její přítel.

Ty jsi nekroskop, řekla potom. Snažili se mi o tobě vyprávět, ale já jsem se bála a neposlouchala jsem je. Když na mě promluvili, otočila jsem se pryč. Nechci mluvit s mrtvými.

Harry plakal. Velké slzy, kvůli nimž viděl rozmazaně, se mu koulely dolů po bledých tvářích a jako horké kapky dopadaly na jeho ruce a její čelo. Nechtěl plakat, ani nevěděl, že je toho schopen, ale cosi v něm bylo, co působilo na jeho city a zesilovalo jejich moc, co je pozvedávalo nad city jiných, obyčejných lidí. Věděl, že je neškodný - zatím - pokud se v něm ozývá cit tak výlučně lidský, jako je zármutek.

Darcy Clarke pokročil dopředu a dotkl se nekroskopovy paže. „Harry?"

Setřásl ho. Jeho hlas byl přiškrcený, drsný jako skelný papír. „Nech nás! Chci s ní mluvit o samotě."

Clarke couvl. Chvěl se mu ohryzek. Pohled na Harryho tvář vehnal i jemu slzy do očí. „Samozřejmě," řekl. Otočil se, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Harry si přitáhl kovovou židli a posadil se vedle mrtvé dívky. Sklonil se nad ní a s nejvyšší opatrností jí vzal hlavu do dlaní.

Já… Já to cítím, řekla udiveně.

„Potom také musíš cítit, že nejsem jako on," odpověděl Harry nahlas. S mrtvými raději jen hovořil, protože to mu připadalo přirozenější.

Děs, který pocítil před chvílí, už z větší části pominul. Nekroskop, to je útěcha; byl oddaný, laskavý, byl bezpečný přístav. Dokonce mohl být její otec, který ji hladí po tváři, jenomže svého otce by nevnímala. Jen Harry Keogh se uměl dotýkat mrtvých. Jen Harry a—

Její děs se znovu zvedl - Harry to však rychle vycítil a zahnal ho:

„Už je to pryč… jsi v bezpečí. Nedopustím, aby ti někdy něco ublížilo." Bylo to víc než slib, byla to jeho přísaha.

Na chvíli se její myšlenky uklidnily a on cítil, že je uvolněná nebo alespoň uvolněnější. Když však promluvila, zněla v jejím hlase hořkost. Jsem mrtvá, ale ty - ty někdo - jsi živý!

„To je jeden z důvodů, proč tady jsem," řekl Harry. „Nejsi jediná, s kým takhle mluvím. Před tebou byly jiné, a dokud ho nezastavíme, budou i po tobě. Poslyš tedy, je velmi důležité, abychom ho dostali, protože on není pouze vrah, ale také nekromant a to ho dělá mnohem, mnohem horším. Vrah zabíjí živé a nekromant mučí mrtvé. Tenhle netvor však dělá obojí, těší se z hrůzy své oběti před její smrtí i po ní!"

Ne, nemohu o tom mluvit… o tom, co mi udělal, řekla a zachvěla se.

Harry zavrtěl hlavou. „Nemusíš. Právě teď se zajímám jen o tebe. Vím jistě, že jsou lidé, kteří se pro tebe trápí. Dokud nebudeme vědět, kdo jsi, nedokážeme jejich mysl uklidnit."

Myslíš, že jejich mysl lze vůbec někdy uklidnit, Harry?

To byla správná otázka. „Nemusíme jim říkat všechno," odpověděl. „Možná bych byl schopen nějak zařídit, aby se dozvěděli jen to, že tě někdo zabil. Není třeba jim říkat, jak."

Dokázal bys to?

„Jestli budeš chtít," řekl.

Udělej to tak! Pokusila se o bezdechý povzdech. To pro mě bylo nejhorší, Harry: myslet na ně, na svou rodinu, jak to přijmou. Ale jestli jim to dokážeš ulehčit… Myslím, že začínám chápat, proč tě mrtví tak milují. Jmenuji se Penny. Penny Sandersonová. A žiju - žila jsem - v…

A tak to pokračovalo. Pověděla o sobě nekroskopovi všechno a on si zapamatoval každou, i tu nejmenší podrobnost. Tohle Darcy Clarke chtěl, ale nebylo to všechno. Když Penny Sandersonová konečně zmlkla, Harry věděl, že ji pořád ještě musí přimět, aby udělala poslední krok, který ještě zbýval.

„Penny, poslouchej," řekl. „Nechci, abys něco dělala nebo říkala. Nesnaž se vůbec mluvit. Už jsem však řekl, že je to důležité."

Je to… o něm?

„Penny, když jsem se tě poprvé dotkl a ty sis myslela, že se vrátil, vzpomněla sis, jak vypadal. Alespoň částečně. V mysli ti probleskly vzpomínky. Byla to řeč mrtvých a já jsem ji zachytil. Ale bylo to hrozně zmatené, kaleidoskopické."

Ale takhle je to všechno, řekla. Takhle to bylo.

Harry přikývl. „Dobře, ale já to potřebuju vidět ještě jednou. Podívej se, čím lépe si to zapamatuju, tím větší naděje bude, že ho najdu. Opravdu mi nemusíš nic říkat, nic dělat vědomě. Zkusím před tebou říct pár slov a ty mi zobrazíš okamžiky, které se ti při nich vybaví. To je vše, co potřebuju. Rozumíš mi?"

Slovní asociace?

„Ano, něco takového. Jenomže tyhle asociace pro tebe budou peklo - i když pořád ne takové, jako bys o nich přímo mluvila."

Pochopila ho. Harry cítil, že je ochotná spolupracovat. Než si to stačila rozmyslet, řekl:

„Nůž!"

Na obrazovce jeho mysli blikla scéna. Směs krve a kyseliny! Krev ho popudila a kyselina rozpálila tak, že se celý obraz rozpadl. Harrymu se z její hrůzy zatočila hlava, a kdyby neseděl, zřejmě by upadl. Byl to téměř fyzický otřes, i když trval jen zlomek sekundy.

„Už je to dobré?" zeptal se, když přestala vzlykat.

Ne… ano.

„Tvář!" vypálil na ni Harry.

Tvář?

„Jeho tvář?" zkusil to znovu.

V nekroskopově mysli se objevila tvář; rudá, potměšilá, plná chtíče, s otevřenými slintajícími ústy a očima chladnýma a bez citu jako zmrazené diamanty. Opět to bylo jen mihnutí, ale ne tak krátké, aby obraz nestačil zachytit. Tentokrát se nerozvzlykala. Chtěla mu pomoci. Chtěla ho - toho - přivést před spravedlnost.

„Kde?"

Obraz… čeho?… parkoviště aut? Motorest u dálnice? Tmou se míhají světla. Řetěz aut a kamionů řítících se třemi pruhy. Blížící se světla ho na okamžik oslepila. Stěrače se kývají doleva, doprava, doleva, doprava, doleva…

Nikde však nebyla bolest. Harry uvažoval, že tam se to nestalo. Ne, tady to začalo, tady se s ním zřejmě setkala.

„Vzal tě do auta?"

Obraz rozmazaný deštěm, bílá písmena: FRID, nebo FRIG? Spousta kol a oblaka výfukových plynů. Tohle si zapamatovala. Velké auto? Nákladní? Kamion s návěsem?

„Penny," ozval se Harry. „Musím to udělat - teď ale nemyslím, kde ses s ním setkala:

„Kde?!"

Led! Lezavá zima! Tma! Celý prostor se lehce chvěje! Všude mrtvé věci, visí z háků! Harry se to všechno snažil zafixovat do paměti, ale nic nebylo jasné, jen její šok a neochota uvěřit, že se jí to stalo.

Opět vzlykala přemožená hrůzou. Harry věděl, že brzy bude muset přestat; neměl by ji dál zraňovat. Současně si však uvědomil, že teď nesmí povolit.

„Smrt!" vyštěkl na ni. Nenáviděl se.

A znovu tu byl první obraz, ten, který se objevil po slově nůž. Harry okamžitě věděl, že ji ztratil. Cítil, jak se stahuje zpět. Ale než k tomu mohlo dojít:

„A… potom?" (Bože! - nechtěl to vědět! Nechtěl to vědět!)

Penny Sandersonová křičela a křičela a křičela!

Nekroskop však ten obraz viděl.

A přál si, aby neviděl…

Druhá kapitola

Velké blechy, malé blešky

Harry s ní zůstal ještě asi půl hodiny. Uklidňoval ji, konejšil ji, dělal, co uměl, a přitom se mu podařilo vyzvědět od ní několik dalších podrobností o její osobě, aby dal policii něco, s čím by mohla dál pracovat. Když se však zvedl k odchodu, nechtěla ho pustit, dokud jí neslíbí, že za ní opět přijde. Nebyla tam dlouho, ale už stačila zjistit, že smrt je osamělé místo.

Nekroskop byl vyčerpaný - nebo si myslel, že je - životem, smrtí, vším. Přesto se domníval, že potřebuje motivaci. Než dívku opustil, zeptal se jí, jestli by jí nevadilo, kdyby se na ni podíval. Řekla, že kdyby to byl kdokoliv jiný, bylo by jí to jedno, protože by ani nevěděla, že se na ni někdo dívá - alespoň teď už ne. Ale když jde o něho, tak to ví, protože je nekroskop. Je jen stydlivá dívka, ještě děcko.

„Poslyš!" ohradil se, i když mírným tónem. „Já nejsem žádný voyeur!"

Kdybych nebyla… kdybych neměla… kdybych byla taková jako dříve, pak by mi to, myslím, nevadilo, řekla.

„Penny, vypadáš báječně," řekl jí Harry. „A pokud jde o mě? Vždyť jsem jen člověk. Ale věř mi, nechci se tě dotknout, když řeknu, že mi teď nejde o krásu tvého těla. Chci tě vidět právě proto, že už nejsi jako dříve. Potřebuju v sobě vyvolat hněv. A teď, když tě znám, také vím, že až uvidím, co ti udělal, vyvolá to ve mně velký hněv."

Pak si budu muset představit, že jsi můj lékař, řekla.

Harry jemně odhrnul plachtu, krátce pohlédl na její bledé mladé tělo a plachtu opět přetáhl zpátky.

Je to zlé? Cítím takovou hanbu. Viděl, že potlačuje pláč. Mamka mi vždycky říkala, že bych mohla být manekýnkou.

„Opravdu jsi jí mohla být," řekl. „Byla jsi velmi krásná."

A teď už nejsem? I když se ještě nerozvzlykala, cítil, že její zoufalství si hledá cestu ven. Po chvíli se však zeptala: Harry? Vyvolalo to v tobě hněv?

Cítil, že mu cosi stoupá do hrdla. Potlačil to, a než odešel, řekl: „Ano. Ano, vyvolalo."

Darcy Clarke byl stále ještě za dveřmi. Čekal tam s policistou v civilních šatech. Harry za sebou zavřel dveře. Vypadal vyčerpaně. „Nechal jsem plachtu shrnutou, aby neměla přikrytou tvář," řekl. Pak se obrátil k muži v civilu a zvlášť pro něho dodal: „Nechte ji tak! Nezakrývejte ji celou!"

Muž lhostejně pozvedl obočí a pokrčil rameny. „Kdo, já?" zeptal se nosovým glasgowským přízvukem. „Mně je to jedno, šéfe. Ale vždycky se to tak dělá, že se mrtví přikrývají."

Harry se k němu prudce otočil. Oči mu plály, nosní dírky měl rozšířené a tvářil se hrozivé. V Darcym Clarkovi se ozval jeho instinkt a okamžitě ho informoval, že nekroskop je náhle nebezpečný. Cítil, že v něm bouří hrozný hněv, který si potřebuje na někom vylít. Clarke však věděl, že nekroskopův hněv není zaměřen proti němu, vlastně není zaměřen proti nikomu, pouze potřebuje ventilovat.

Rychle se vtlačil mezi Harryho a policistu a chytil nekroskopa za paži. „Klid, Harry," řekl naléhavě. „To je v pořádku. Žádný úmysl v tom není. Tihle lidé se na to tak dívají odjakživa. Jsou na to zvyklí."

Harry se ovládl, ale bylo zřejmé, že ho to stálo značné úsilí. Pohlédl na Clarka a zavrčel: „Nedívají se na to tak odjakživa. Nikdo si přece nemůže ‚zvyknout' na myšlenku, že někdo - něco - může tohle udělat dívce!" Všiml si Clarkova zmateného výrazu a dodal: „Vysvětlím ti to později."

Pohlédl přes Clarkova záda a již civilnějším tónem se policisty zeptal: „Máte nějaký poznámkový blok?"

Muž se zatvářil zmateně, stejně jako Clarke. Nevěděl, o co tomu člověku jde, vždyť pouze dělal svoji práci. „Moment," řekl a zalovil v kapse. Pak si rychle zapsal adresu Pennyiných rodičů a další informace, které na něho Harry vychrlil. Zvedl hlavu a bylo vidět, že je ještě zmatenější než předtím. „Jste si tímhle vším jistý, pane?"

Harry přikývl. „Vy si hlavně buďte jistý, abyste svým kolegům řekl to o té dívce. Nechci, aby měla přikrytý obličej. Penny to nikdy neměla ráda."

„Takže vy jste ji znal?"

„Ne," řekl Harry. „Teď ji znám."

Policista se poškrábal na hlavě a vytáhl příruční krátkovlnnou vysílačku. Nechali ho a vyšli na nádvoří na čerstvý vzduch. Jakmile se ocitli na slunečním světle, nasadil si Harry tmavé brýle a ohrnul límec kabátu.

„Řekl bych, že jsi zjistil ještě něco jiného, je to tak?" ozval se Clarke.

Harry přikývl, ale vzápětí dodal: „Nezáleží, co jsem zjistil nebo co jsi zjistil ty. Víš vůbec, s čím máš

tady co do činění?"

Clarke rozhodil ruce. „Vím jen, že jde o mnohonásobného vraha… zvláštního, tajemného."

„Ale víš, co s ní provedl?"

Clarke přikývl. „Ano. Víme, že tam došlo k sexuálnímu zneužití. Nebo spíš o jakýsi druh sexuálního zneužití. Zatraceně zvrhlý."

Harry se zachvěl. „Zvrhlejší, než si myslíš. Jde o zvrhlost Dragosaniho stylu."

„Cože?" obrátil se k němu šokovaný Clarke.

„Udělal to nekromant," řekl Harry. „Vrah a nekromant. Svým způsobem horší než Dragosani, protože tenhle je navíc nekrofil!"

Clarkovi se nějak podařilo vykouzlit na tváři prázdný výraz i škleb současně. „Osviž mi paměť," řekl. „Vím, že by mi to mělo něco říkat, ale neříká."

Harry chvíli přemýšlel, než odpověděl, ale nakonec dospěl k názoru, že mu to nemůže říct jinak, než jak to skutečně je. „Dragosani trhal mrtvá těla proto, aby z nich získal informace," řekl. „To byl jeho ‚talent', stejně jako ty i já máme svůj. Byl nekromant. To byla jeho úloha, když pracoval pro Grigorije Borowitze a sovětskou pobočku E v Branickém zámku: ‚vyslýchat' mrtvoly nepřátel jeho země. Dokázal číst hnutí jejich mysli ze slizu jejich očí, vytrhávat pravdu o žijících osobách z ještě teplých vnitřností, naladit se na šepot jejich chladnoucího mozku a vyčenichat ta nejskrytější tajemství z plynů jejich nafouklých střev!"

Clarke zvedl ruce na protest. „Proboha, Harry, přestaň - to všechno vím!"

Nekroskop přikývl. „Jenomže ty nevíš, jaké to je být mrtvý, a proto to nechápeš. Proto si nedovedeš představit, o čem mluvím. Víš, co dělám, a akceptuješ to, protože to víš bezpečně, ale v hloubi duše to bereš jako něco příliš výstředního, aby se o tom dalo přemýšlet. Proto to nechápeš a já ti to nekladu za vinu. Teď ale poslouchej, co ti řeknu:

Vím, že jsem vždycky protestoval, když mě někdo srovnával s Dragosanim, ale v jistém ohledu jsme stejní. Ani teď to nepřipouštím rád, ale je to pravda. Předpokládám, že víš, co ten parchant udělal Keenanovi Gormleymu - jak ho zřídil. Ale jen vím, co si o tom myslel Gormley!"

A teď Clarke pochopil. Cítil, že se mu ježí vlasy, a po zádech mu přeběhl mráz. „Panebože, máš pravdu!" vydechl šokovaný. „Nepřemýšlel jsem o tom - protože jsem o tom nechtěl přemýšlet! Ale Keenan o tom vlastně věděl! Cítil všechno, co mu Dragosani dělal!"

„Správně." Ale Harry byl neúprosný. „Mučení je nekromantův hlavní nástroj. Mrtví cítí, jak na nich nekromant pracuje, stejně jako slyší mě, když na ně mluvím. Na rozdíl od živých však proti tomu nemohou nic dělat, dokonce ani křičet. A i kdyby mohli, nikdo by je neslyšel. A Penny Sandersonová?"

Clarke zbledl. „Ona také cítila—?"

„Všechno," zavrčel Harry. „A ten parchant, ať je to kdokoliv, to věděl! Teď vidíš, že znásilnění je jedna věc, i když i pro živou osobu dost zlá, ale nekrofilie je něco úplně jiného. Je to násilí prováděné na cítících mrtvých. Ten netvor své oběti mučí zaživa i po smrti - a VÍ, že to, co jim dělá, oni cítí! Používá nůž se žlábkovou čepelí podobný nářadí na vyrýpávání půdy, jaký mívají zahradníci. Je ostrý jako břitva a on… ho nepoužívá na vyrýpávání půdy."

Clarke se chtěl zastavit na strážnici a promluvit si s policisty, teď však zbledl jako duch. Došel k nízké zdi a musel se o ni opřít. Chvíli těžce dýchal a snažil se potlačit žluč, která mu stoupala do hrdla.

„Panebože, panebože!" vyrazil ze sebe přiškrceným hlasem. Teď to všechno viděl a nemohl dělat nic, aby obraz, který se mu zjevoval před očima, vymazal. Tajemný, zvrhlý sex? Bože, jak uboze to vystihuje podstatu toho, co se s dívkou dělo!

Harry ho následoval k zídce. Šéf pobočky E na něho úkosem hleděl, oči měl uslzené. „Vyrýpával v té ubohé dívce díry a pak do nich strkal…!"

„Ano… strkal to do těch krvavých otvorů jako prase, když se rýpe v hlíně, Darcy! Jenomže hlína to necítí! Copak ti policie neřekla, kde všude objevila jeho sperma?"

Clarke měl stále ještě v ústech hořkost, ale pocit nevolnosti se měnil v chladnou nenávist, téměř tak silnou, jako byla nekroskopova. Ne, nic takového mu policie neřekla, ale teď to ví. Podíval se rozostřeným pohledem do dálky za město a zeptal se: „Jak můžeš vědět, že on ví, že ti mrtví to cítí?"

„Protože s nimi mluví, když to dělá," řekl Harry neúprosně. „A slyší je, když ve svých mukách křičí a prosí ho, aby přestal. A směje se jim!"

Bože, pomyslel se Clarke, neměl jsem se ptát! A ty - ty parchante, Harry Keoghu - jsi mi to neměl říkat!

S hněvem v očích se obrátil k nekroskopovi a… civěl do vzduchu. Po esplanádě se prohánělvítr a turisté se proti němu nakláněli, aby neztratili rovnováhu. Nad hlavou mu křičeli rackové, kteří se nechávali unášet teplými vzdušnými proudy vzhůru k obloze.

Harry tam však už nebyl…

Později Harry s Clarkovou pomocí zařídil, aby Penny Sandersonová byla zpopelněna. Její rodiče si to přáli a jistě jim nebude vadit, že se to provede jen naoko. Tak jako tak nebudou vědět, že až jejích slzy dopadnou v kremační síni na prázdnou truhlu, bude z jejich Penny už dávno popel.

Clarke to nechtěl, ale byl Harrymu za mnoho zavázán. A také byl ochoten udělat cokoliv, aby Harry maniaka, který Penny a další nevinné dívky zavraždil a zohavil, dopadl. Harry mu řekl: „Když budu mít její popel - její čistý popel, ne smíšený se shořenými zbytky látek, dřeva a uhlí - pak s ní budu schopen hovořit, kdykoliv budu chtít. Možná si ještě vzpomene na něco důležitého."

V té chvíli se to zdálo logické (pokud se cokoliv, co souviselo s nekroskopem, někdy dalo považovat za logické), a Clarke proto všechno zařídil. Jako šéf pobočky E tu moc měl. Ale kdyby znal úplnou verzi toho, co se stalo v hradu Janose Ferenczyho v Transylvánii, možná by si to rozmyslel a neudělal by to.

A jistě by s tím nesouhlasil, kdyby Zek Foenerová pevně trvala na svém dřívějším… obvinění? A pokud ne obvinění, pak alespoň zlé předtuše.

Zek byla telepatka a vůči nekroskopovi byla velmi loajální. Pobývala na řeckých ostrovech, a když se blížil ke konci případ Janose Ferenczyho, měla možnost se s Harrym telepaticky spojit. Přitom jí něco hluboce otřáslo. Stalo se to však nějakou dobu předtím, než mohla Clarkovi říct, o co šlo. Mluvili spolu - není tomu ani měsíc - na ostrově Rodu a Clarke měl rozhovor s ní stále ještě v živé paměti.

„Co to bylo, Zek?" zeptal sejí poté, co se s ní ocitl o samotě. „Viděl jsem, jak se tvůj výraz změnil, když ses spojila s Harrym. Je s ním snad něco v nepořádku?"

„Ne - ano - já nevím!" odpověděla a z každého jejího slova zaznívalhlasitě strach a frustrace. Pak na něho pohlédla a byl to týž zvláštní nevěřícný pohled, který u ní viděl, když se pokoušel o kontakt s Harrym: jako by zírala do nějakého vzdáleného světa za hranicí času a vzdálenosti, která je nám známá. A vzpomínal si, že s Harrym Keoghem skutečně v takovém světě byla. Ve světě upírů!

„Zek," řekl jí potom, „jestli jsi o Harrym zjistila něco, co bych měl vědět, bylo by fér, kdybys—"

„Fér vzhledem k čemu?" přerušila ho. „Vůči komu? A bylo by to fér vůči němu?"

V tu chvíli měl Clarke pocit, že má místo krve v žilách led. „To bys mi myslím měla vysvětlit," řekl.

„Nemohu ti to vysvětlit!" vyštěkla na něho. „Nebo možná mohu." A pak se prázdný výraz jejích krásných očí trochu změnil a tón jejího hlasu začal být přijatelný, téměř až prosebný. „Asi to je jen tím, že každá jiná mysl, s níž jsem se v uplynulých dnech spojila, se zdála být jednou z nich! Takže jsem je možná začala hledat tam, kde… kde nejsou? Kde vůbec nemohou být?"

V tu chvíli Clarke bezpečně věděl, co se mu pokouší naznačit. „Chceš říct, že když ses kontaktovala s Harrym, cítila jsi—?"

„Ano - ano!" vyštěkla znovu. „Ale mohu se mýlit. Myslím, jestli nejde proti nim? Cítím, že je blízko upírům… i teď, v tuto chvíli, kdy spolu mluvíme. Mohl to být jeden z nich, koho jsem vnímala. Bože, musel to být jeden z nich…"

Tím jejich rozhovor skončil, Clarkovi však od té chvíle nešel z hlavy a měl ho tam dodnes. Když nastal čas odjet a vrátit se z ostrovů domů, zeptal se Zek, jestli by se nechtěla podívat do Anglie, samozřejmě jako host pobočky E. Odpověděla mu v podstatě tak, jak čekal.

„Darcy, ty nejsi člověk, který by uměl klamat. V každém případě ale nemám ráda, když se pokoušíš oklamat mě… zvláště po tom všem. Takže ti to řeknu na rovinu: nesnáším všechny ty vaše pobočky E, ať už ruské, britské nebo jaké ještě! Vlastně ne pobočky jako takové, ale způsob, jakým se používají; skutečnost, že je jich vůbec třeba. A pokud jde o Harryho: nechci jít proti nekroskopovi." Zavrtěla rozhodně hlavou, jako by svá slova chtěla potvrdit. „Kdysi, když jsme byli Harry a já každý na jiné straně, mi dal jednu dobrou radu: ‚Vyvaruj se toho, abys někdy šla proti mně nebo proti tomu, co patří ke mně,' řekl a já se tím řídím. Nahlédla jsem do jeho mysli, Darcy, a vím, že když ti někdo jako Harry řekne něco takového, je dobré ho poslechnout. Takže jestli máš nějaké… problémy, jsou to tvoje

problémy, ne moje."

Byl to odpověď, která ho nejen neuklidnila, ale naopak ještě víc znepokojila.

Když se pak vrátil z řecké expedice do londýnského ústředí pobočky E, čekala ho tam spousta práce. Během prvních čtyř dnů většinu nashromážděných problémů vyřídil, nebo alespoň s jejich vyřizováním začal, a podobně se mu dařilo vyčistit si hlavu od většiny hrůz spojených s případem Ferenczy. Přesto se mnohokrát v noci vzbudil zpocený a s bušícím srdcem. Zvláště jeden sen byl velice děsivý a trápil ho neustále.

Stručně by se dal popsat takto:

Byli na lodi (Clarke, Zek, Jazz Simmons, Ben Trask a Manolis Papastamos, tedy většina jeho ‚řeckého' týmu s významnou výjimkou Harryho Keogha), která se klidně pohupovala na absolutně klidném moři. Bylo tak modré, jak jen může být Egejské moře. Z hladiny vyčníval malý, pustý, skalnatý ostrůvek, jehož tmavou siluetu rámovala zlatem oslepující zář zapadajícího slunce. Klid scény byl dokonalý a nic nenasvědčovalo, že jde pouze o předehru k děsivému snu. Protože však šlo o opakující se sen - opravdu se mu zdál každou noc - Clarke už věděl, co přijde a kam se podívat, aby vše mohlo začít.

Podíval se na Zek. V plavkách, které nechávaly představivosti jen velice malé pole, vypadala úžasně. Ležela na břiše s hlavou otočenou na stranu a jedna ruku měla spuštěnou do vody. Hladina byla tak klidná, že ji čeřila pouhým pohybem prstů. Pak ale…

Vrhla rychlý pohled na ruku ve vodě, vytrhla ji ven a vytřeštěně na ni zírala. Vzápětí vykřikla odporem, vstala a potácela se do střední části lodi! Její ruka byla rudá. Krvácela! Ne, nekrvácela, byla zakrvácená - jako by ji měla potřísněnou krví někoho jiného! V tu chvíli už celá posádka viděla, že na hladině pluje velký, krvavě zbarvený pás podobný naftové skvrně (nebo spíš krvavé skvrně), který se pohybuje tak, že hrozí obklopit loď.

Odkud však ta krvavá skvrna plula?

Všichni pohlédli na moře směrem, odkud se jim zdálo, že se skvrna šíří. Jen asi padesát metrů od nich trčela z vody příď zpola potopené lodi pokryté mořskými živočichy. Předtím si jí nikdo z nich nevšiml. Její galionová figura měla ohyzdnou, ale rozeznatelnou tvář a zející ústa s nestvůrnými vystouplými tesáky. A z úst rozevřených v neslyšném výkřiku prýštil neustávající proud krve!

Loď se pomalu potápěla a mizela ve své vlastní krvi. A jak se jmenovala? Clarke ani nemusel číst všechna ta černá písmena, která se rýsovala na trupu pod nánosem chaluh a mořských vilejšů a pomalu, v obráceném pořadí se nořila pod hladinu: O… R… K… E… N.

Ne, teď už věděl, že to byla loď jménem Nekroskop z Edinburghu, nakažená kdesi v nějakém cizím přístavu morem a odsouzená navěky bloudit po moři… nebo alespoň tak dlouho, dokud, jako nyní, se nepotopí.

Zcela konsternovaný sledoval, jak loď klesá, pak vyskočil. To už také vyskočil Papastamos a s klením popadl harpunu. Krvavá skvrna vedle jejich lodi bublala a pěnila, jako by k hladině cosi stoupalo. Náhle se objevilo nahé tělo. Plulo tváří nahoru, houpalo se na vodě jako nějaká magická medúza a klátilo chapadlovitými údy. Přestože tělo bylo také tak rosolovité jako medúza, snažilo se plavat.

Papastamos už stál u pažení lodi a mířil na tělo harpunou, když vtom se Clarke s výkřikem vrhl dopředu. „Ne!"… Pozdě! Ocelový bodec zasvištěl vzduchem a zabodl se do zad jediného plavce, který z potopené lodi přežil. Tělo sebou ve vodě trhlo a převrátilo se. Tvář byla táž jako hlava figury na přídi staré lodi. Její jasné červené oči zíraly do prázdna, jasně červená ústa chrlila krev. A pak se tělo potopilo a navždy zmizelo z dohledu…

To byl okamžik, kdy se Clarke pokaždé probudil.

Dnes ho však dříve, než k němu dospěl, probudilo, nebo spíš probralo, zvonění telefonu. Vydechl si úlevou, že se nemusí nechávat dál vláčet sledem morbidních představ. Chvíli nechal telefon zvonit a uvažoval o všem ve světle chladné logiky.

Clarke nebyl žádný vykladač snů, ale interpretace tohoto snu se mu zdála zcela prostá. Zek, ke svému vlastnímu úděsu, ukázala prstem podezření na Harryho. A pokud šlo o Egejské moře a krev, to byla v dané situaci a s ohledem na nedávné události jen samozřejmá kulisa.

A závěr, který ze snu vyplýval? Děsivou scénu ukončil Papastamos, ale to nebylo podstatné. Nemusel to být zrovna Papastamos, mohl to být kdokoliv jiný z nich - kromě Clarka. To bylo podstatné… že to

neudělal on, Darcy Clarke, a ani nechtěl, aby k tomu došlo. Vlastně se tomu snažil zabránit. Choval se asi jako teď, kdy neměl nejmenší chuť cokoliv začít…

Asi po pátém zazvonění se konečně odhodlal zvednout sluchátko, ale úleva, kterou pocítil, když ho telefon probudil, měla krátké trvání; děsivý sen tu byl zase… na druhém konci linky.

„Darcy?" Nekroskopův hlas zněl klidně, soustředěně a lhostejně, jak ho byl Clarke zvyklý slýchat.

„Harry?" Clarke stiskl tlačítko, kterým zapnul nahrávání hovoru, a ještě jedno, jímž upozornil obsluhu centrály, že chce, aby zjistila, odkud hovor přichází. „Čekal jsem, že zavoláš dřív."

„Čekal? A proč?"

To byla správná otázka a Clarke se náhle zarazil. Harry Keogh přece nebyl žádný jeho zaměstnanec, nebyl členem pobočky E. „Proč?" Rychle uvažoval. „Kvůli tvému zájmu o vraha té dívky! Mám dojem, že je to už deset dní, co jsme se setkali v Edinburghu. Od té doby jsme spolu mluvili jen jednou. Doufal jsem, že s něčím přijdeš."

„A co tvoji lidé?" vrátil mu Harry. „Tvoji espeři? Ti s ničím nepřišli? Samozřejmě že ne, protože kdyby ano, nečekal bys na mě. Poslyš, Darcy, já jsem sám, kdežto ty máš k dispozici celý gang!"

Clarke se rozhodl přistoupit na Keoghovu hru. „Dobře, Harry, tak mi tedy řekni, čemu vděčím za potěšení, že ses ozval teď? Nechce se mi věřit, že by sis chtěl jen popovídat."

Nekroskop se zasmál - normálně, i když suše - a trochu tím vzniklé napětí uvolnil. „Jsi dobrý oponent," řekl. „Tebe člověk jen tak rychle nezdolá." A než mohl Clarke reagovat, pokračoval: „Potřebuju jisté informace, Darcy, proto volám."

S kým to mluvím ? uvažoval Clarke. S kým to mluvím ? Bože, kdybych si alespoň byl jistý, že to jsi ty, Harry! Chci říct, celý ty, jenom ty. Ale já si nemohu být jistý, a pokud to nejsi celý ty…, pak s tím dříve či později budu muset něco udělat. Právě to byla podstata jeho snu. Nahlas však pouze řekl: „Jisté informace? Čím ti tedy mohu pomoci?"

„Dvěma věcmi," řekl Harry. „Ta první je větší: potřebuju informace o dalších dívkách toho vraha, o dalších jeho obětech. Vím, mohl bych si je opatřit sám, mám samozřejmě dost přátel na těch správných místech. Ale tentokrát bych raději mrtvé neobtěžoval."

„Ó?" Clarke byl zvědavý. Náhle mu Harry připadal tajnůstkářský. Proč nechce mrtvé obtěžovat? Vždyť přece pro nekroskopa udělají cokoliv - dokonce povstanou ze svých hrobů!

„Už jsme se toho mrtvých naptali dost," vyjádřil se Harry jasněji, jako by Clarkovi četl myšlenky. „Teď je čas udělat zase něco pro ně."

„Dej mi půl hodiny a zkopíruju ti všechno, co ti můžeme poskytnout," řekl Clarke, i když stále ještě nevěděl, co si o tom má myslet. „Mohu ti to poslat, nebo… ale ne, to by bylo zbytečné. Můžeš si to jednoduše vyzvednout sám přímo tady u mne."

Harry se znovu zasmál. „Myslíš prostřednictvím Möbiova kontinua? Abych zase spustil všechny ty alarmy?" Zvážněl. „Ne, pošli mi to," řekl. „Víš, že se tam k vám moc nehrnu. Ti tvoji espeři mi nahánějí husí kůži!"

Clarke se nahlas zasmál. Byl to nucený smích, ale doufal, že si toho Keogh nevšimne. „A co je ta druhá věc, kterou ode mě chceš, Harry?"

„Ta je jednodušší. Řekni mi něco o Paxtonovi."

To jméno padlo jako blesk z čistého nebe, a záměrně. „Pax—?" Z Clarkovy tváře zmizel úsměv a nahradil ho mrak. Paxton? Co o Paxtonovi? Nic o něm nevěděl - jen to, že byl několik měsíců ve zkušební lhůtě jako esper, telepat a že ministr vnitra našel jakýsi důvod, proč ho odmítnout; zřejmě kvůli nějakým menším nesrovnalostem v jeho záznamu.

„Ano, o Paxtonovi," opakoval Harry. „O Geoffreym Paxtonovi. Je přece jedním z tvých lidí, ne?" Clark rozeznal ostřejší tón, i když hlas na druhém konci linky zněl precizně a nevzrušeně, téměř jako stroj - jako počítač čekající na důležitý údaj, bez kterého nemůže spustit své kalkulace.

„Byl," odpověděl konečně Clarke. „Lépe řečeno měl být. Ale zřejmě se proti němu našly nějaké hříšky, takže propásl šanci. Ale jak ses o něm dozvěděl? Nebo přímo k věci: co o něm chceš vědět?"

„Darcy!" Ostřejší tón v Harryho hlase zesílil. Clarke v něm necítil hrozbu, to ne, spíš varování. „Dalo by se říct, že jsme dlouholetí přátelé. Já jsem pro tebe nejednou riskoval krk a ty zase pro mě. Mrzelo by mě, kdybych si měl myslet, že se mnou teď chceš… vykývat."

„Vykývat s tebou?" Clarkova reakce byla bezděčná, dokonce v ní bylo cítit jisté dotčení; měl na ně právo, protože nic neskrýval, ani se s nikým nepokoušel vykývat. „Nevím, o čem mluvíš! Je to přesně tak, jak jsem řekl: Geoffrey Paxton je průměrný telepat, který se rychle vypracovával. Pak jsme však o něj přišli. Náš ministr na něm našel cosi, co se mu nelíbilo, a Paxton šel. Jenže bez nás svůj potenciál nikdy plně nerozvine. Občas se na něho mrkneme, abychom věděli, jestli svých schopností příliš nezneužívá na lidech, ale jinak—"

„Ale on jich zneužívá," přerušil ho nekroskop. Teď už v jeho hlase zazněl neskrývaný hněv. „Nebo se o to alespoň pokouší - na mně! Mám ho na krku, Darcy, a drží se mě jako klíště. Pokouší se na mě napojit, ale zatím jsem mu to nedovolil. Problém je v tom, že mě to stojí námahu, vyčerpávám se tím. A už mi začíná lézt krkem, když musím ztrácet tolik energie kvůli nějakému mizernému parchantovi, který dělá pro někoho špinavou práci!"

Clarke chvíli cítil naprostý zmatek. Věděl však, že pokud bude váhat, vzbudí to jen podezření. „Co chceš, abych udělal?" zeptal se.

„Chci, abys zjistil, kdo ho řídí!" vyštěkl Harry. „A proč."

„Udělám, co budu moct."

„Udělej víc," vypálil na něho Harry. „Nebo si to budu muset zjistit sám."

A proč si to nezjistíš sám už teď? uvažoval Clarke. Bojíš se Paxtona, Harry ?A jestliže ano, z jakého důvodu? „Už jsem řekl, že nepatří k mým lidem," odpověděl. „Je to naprostá pravda, takže mi nemusíš vyhrožovat. Ale i tak pro tebe udělám, co budu moci."

Chvíli bylo ticho. Pak se ve sluchátku ozvalo: „A informace o těch dívkách?"

„Ty jsem ti už slíbil."

„Dobře." Hlas na druhém konci linky zazněl klidněji a ztratil něco z napětí, které v něm předtím rezonovalo. „Já… nechtěl jsem na tebe jít tak tvrdě, Darcy."

Clarkovi ho bylo najednou líto. „Harry, řekl bych. že toho máš na srdci víc. Možná bychom si spolu měli pohovořit - myslím osobně, ne telefonem. Chci říct, aby ses nebál za mnou přijet."

„Nebál?"

Možná zvolil špatné slovo. „Abys nebyl tak přecitlivělý. Aby sis nemyslel, že existuje něco, co mi nemůžeš říct nebo o čem spolu nemůžeme mluvit. Mně můžeš říct všechno, Harry."

Opět ta dlouhá, možná příznačná pauza. Pak se ozvalo: „Teďpráve nemám nic, co bych ti chtěl říct, Darcy. Ale až se to bude hodit, zastavím se za tebou."

„Slibuješ?"

„Jistě, slibuju. A Darcy - díky."

Clarke ještě dlouho o rozhovoru s Keoghem přemýšlel. Jak seděl za stolem a neustále monotónně bubnoval prsty na jeho desku, začal si uvědomovat, že první varovné údery zvonů se v jeho mysli začínají ozývat naléhavěji a naléhavěji. Harry Keogh na něm požadoval, aby zjistil, kdo řídí Paxtona. Ale kdo jiný by ho mohl řídit než pobočka E? A proč? Kvůli jakému účelu?

Poslední, kdo sedával za tímto stolem před ním, byl Norman Harold Wellesley. Zrádce. Wellesley byl teď pryč, mrtev, ale skutečnost, že vůbec existoval - a zrovna v této branži - musela tam nahoře způsobit pořádný rozruch. Dvoustranný agent, neboli dubl. Špion mezi psychošpiony. To bylo něco, co se už nikdy nesmělo stát. Ale jak zajistit, aby se to už nikdy nestalo? Má snad být ustanoven někdo, kdo bude dozírat na dozorce?

To Clarkovi připomnělo říkanku, kterou slýchával od matky, když byl malý a něco ho někde svědilo. Našla to místo, poškrábala ho na něm a přitom recitovala:

„Velké blechy mají malé blešky, které je koušou do zad. A malé blešky mají ještě menší blešky a tak pořád dál!"

Je snad Clarke sám pod dohledem nějakého espera? A jestliže ano, co z jeho mysli vyčetl?

Zavolal na ústřednu a řekl: „Dejte mi ministra vnitra. Pokud nebude k zastižení, nechtě mu vzkaz, aby mi co nejdříve zavolal. A také bych potřeboval, aby mi někdo rychle udělal kopie policejních hlášení o obětech v případu toho mnohonásobného vraha."

Během půlhodiny mu doručili to, co chtěl. Když vkládal dokumenty do velké obálky, zazvonil telefon. Volal ministr. „Co potřebujete, Clarke?"

„Pane, před chvílí jsem měl na drátě Harryho Keogha."

„Ano?"

„Chtěl ode mě informace o obětech z případu mnohonásobného vraha. O těch zavražděných dívkách. Jak si jistě vzpomenete, požádali jsme ho v té věci o pomoc."

„Ano, jistě. Vzpomínám si, že jste ho vy požádal o pomoc, Clarke. Po pravdě řečeno, nejsem si jistý, jestli to byl dobrý nápad. Opravdu si myslím, že je čas, abychom svůj postoj ke Keoghovi přehodnotili."

„Opravdu?"

„Ano. Vím, že několikrát pobočce E pomohl, a—"

„Několikrát?" Clarke ho musel přerušit. „Několikrát pomohl? Bez něho bychom byli dávno vyřízeni. To, co pro nás udělal, se nedá ocenit. A nejen pro nás, pro všechny."

„Věci se mění, Clarke," řekl hlas na druhém konci linky. „Vy tam jste dost podivná sorta lidí - neurazte se - a Keogh je z vás všech nejpodivnější. Kromě toho k vám vlastně ani nepatří. Pro tuto chvíli vám říkám, že chci, abyste s ním přerušil kontakt. Ale nepochybuji, že si o něm později ještě promluvíme."

Varovné zvony zazněly ještě hlasitěji. Jednat s ministrem vnitra bylo jako mluvit s velice uhlazeným robotem, ale teď byl prostě až příliš uhlazený. „A ty informace, které jsem mu slíbil? Mohu mu je dát?"

„Myslím že ne. Znovu vám doporučuji, abyste si ho držel od těla."

„Vyskytla se snad nějaká okolnost, kvůli níž by byl důvod se znepokojovat?" zeptal se přímo. „Myslíte, že bychom ho měli začít sledovat?"

„Proč? Překvapujete mě!" řekl uhlazený hlas na druhém konci linky. „Myslel jsem, že Keogh byl vždy vaším dobrým přítelem."

„Pořád jím je."

„Nepochybuji, že v jisté době to mělo svoji cenu. Ale jak jsem už řekl, věci se mění. Ještě si spolu o něm promluvíme - až nastane vhodný čas. Do té doby… máte ještě něco?"

„Jednu maličkost." Clarke se snažil udržet neutrální tón, ale jeho výraz měl k neutrálnosti daleko. „Týká se Paxtona…" Použil stejnou metodu jako Harry Keogh vůči němu a její účinek byl podobný.

„Paxtona?" (Clarke téměř slyšel, jak ministr zadržel dech!) Potom se však ovládl a téměř zvědavě se zeptal: „Co je s Paxtonem? O toho se už přece nezajímáme?"

„Jen jsem nahlédl do jeho záznamu," lhal Clarke. „O jeho odborném vývoji, víte? Zdálo se mi, že jsme přišli o schopného člověka. Nebyl jste v jeho případě příliš… přísný? Škoda ztratit ho, jestli je naděje podporovat jeho odborný růst. Myslím, že si nemůžeme dovolit nechat si uniknout takový talent, jako je on."

„Clarke," povzdechl si ministr, „vy na to máte svůj pohled a já zase svůj. Já vaše rozhodnutí nezpochybňuji."

Že ne?

„A opravdu bych ocenil, když nebudete zpochybňovat vy moje. Zapomeňte na Paxtona. Je pryč a tím to končí."

„Jak si přejete - ale myslím si, že bych na něho měl alespoň dohlédnout. Jen tak z dálky. Koneckonců nejsme jediná výzvědná služba mentálních špionů. Nerad bych, aby nám druhá strana přetahovala lidi…"

Ministr začínal ztrácet trpělivost. „Myslím, že máte dost jiné práce, než abyste se musel zajímat o Paxtona!" vyštěkl. „Nechtě Paxtona být. Úplně postačí, když ho jednou za čas zkontrolujeme - ale až vám k tomu dám příkaz!"

Clarke byl slušný tehdy, když byli lidé slušní k němu. Měl natolik důležité postavení, že po sobě nemusel nechat šlapat. „Nerozčilujte se… pane," zavrčel. „Všechno, co říkám nebo dělám, je v nejvyšším zájmu pobočky, to mi můžete věřit."

„Jistě, jistě." Druhý hlas byl najednou smířlivost sama. „Jsme všichni na jedné lodi, Clarke, a žádný z nás není vševědoucí. Věřme tedy jeden druhému a z ničeho se nepodezírejme, platí?"

Jistě! Věřme jeden druhému! „Výborně," řekl Clarke. „Omlouvám se, že jsem vás připravil o tolik času."

„To je v pořádku. Jistě si brzy zase promluvíme…"

Clarke položil sluchátko. Ještě chvíli hleděl zamračeně do prázdna, pak zalepil obálku a napsal na ni Keoghovu adresu. Potom vymazal na záznamovém zařízení nahrávku svého posledního rozhovoru s

Keoghem a zeptal se na ústředně, jestli zjistili, odkud hovor přišel. Řekli mu Harryho edinburské číslo. Vytočil ho přímo, ale nikdo to nebral. Zavolal tedy poslíčka a předal mu obálku.

„Odešlete to, prosím," řekl, ale než stačil poslíček odejít, Clarke se rozmyslel jinak. „Ne, zabalte to ještě jednou a pošlete to jako spěšnou zásilku. A zapomeňte, že jste ten balíček někdy viděl, jasné?"

Za chvíli byl opět sám, pouze se svými temnými, podezíravými myšlenkami a svedením mezi lopatkami, kam se mu nedařilo dosáhnout.

Také matčina říkanka mu stále vězela v hlavě.

Třetí kapitola

Podvrženec

Harry Keogh, nekroskop, neznal říkanku Darcyho Clarka, zato měl na zádech blechu. Vlastně několik blech. A kousaly ho.

Geoffrey Paxton byl pouze jednou z nich a zřejmě tou nejmenší, protože však byl na dosah a kousal ho právě teď, byl pro Harryho problémem číslo jedna. Harry se však nebál Paxtona, naopak bál se o něho - měl strach z toho, co by té vši mohl udělat, kdyby ztratil nervy. A také, co by případná ztráta nervů mohla způsobit jemu, samotnému nekroskopovi. Věděl, jak lehké je zradit sám sebe a odhalit se, že už není nevinný, ale že do něho vstoupila jakási velká a ještě nerozvinutá (nepochybně se však rozvíjející)… temnota.

Harry věděl, že právě o to Paxton usiluje: dokázat, že nekroskop už není správný občan nebo obyvatel Země - že už není člověk, nebo ne tak docela - ale nepřátelský tvor a nestvůrná hrozba. A až si tím bude jistý, bezpochyby to někomu oznámí a pak dojde k boji. Harry Keogh versus zbytek. Zbytek lidstva. A to bylo to poslední, co by Harry chtěl. Ani v nejmenším netoužil dostat se do konfliktu se světem a jeho lidmi, za jejichž bezpečí tak dlouho a tak tvrdě bojoval.

Paxton byl blecha na Harryho zádech, červ vrtající do jeho mysli, který se snažil dostat se do ní co nejhlouběji. Byl permanentní dráždění. A protože Paxtonova přítomnost zastupovala ještě větší hrozbu, která byla výzvou pro samu nekroskopovu existenci, musel se s ní Harry vypořádat. U Vampýrů existuje jediná ‚čestná' odpověď na jakoukoliv výzvu - ta, která je psána krví!

Vampýři!

To slovo samo o sobě znamená… moc, sílu.

Byl to palčivý pocit v samém jádru jeho bytí, vědomí vášní přesahujících slabé a selhávající city lidí, brutální nezkrotnost, exploze energie zadržované v kypící krvi. Byla to řetězová reakce, která ho teď zasáhla a jejímž katalyzátorem byla krev. A to, samo o sobě, byla také výzva. Výzva, které však musel odolat, na niž se nesměl odvážit odpovědět. Nesměl, pokud si chtěl zachovat nadvládu nad sebou a zůstat z větší části člověkem.

Ano, Paxton byl blecha, veš. Vetřelec, který strká svůj čenich do nejdůvěrnějšího a nejnedotknutelnějšího ze všech lidských teritorií, do samotné mysli, a vysává z ní její produkty. Špion, zloděj myšlenek - parazit, který přišel hodovat na Harryho tajemstvích - zkrátka veš. Ale pouze jedna veš z několika; přitom ne ta, kterou si mohl dovolit poškrábat.

Další nesnesitelné svědění představovala skutečnost, že mrtví - ta Velká většina lidstva, která je od něho oddělená a s jedinou výjimkou, kterou je Harry Keogh, lidstvem nepoznatelná - se od něho odtahovali. Ztrácel s nimi spojení. Registrovali změny, které se v něm odehrávaly, a jejich důvěra v něho slábla.

Och, bylo mezi nimi mnoho těch, kteří mu dlužili tolik, že to nikdy nemohli splatit. A také mnoho dalších, kteří ho milovali kvůli němu samému - ti, pro něž byl vždy nekroskop problikávajícím světlem ve věčné temnotě. Ale i ti byli teď před ním ostražití. Nicméně když byl pouhým Harrym - neposkvrněným a neposkvrňujícím, nevinným a mírumilovným - nu ano, pak byl úžasnou věcí, která se mohla mrtvých dotýkat a oni se dotýkali jí! Ale to všechno bylo včera, a dnes to už neplatilo.

Ale co má dělat teď, když je víc než jen Harry? Jsou jisté věci, kterých se i mrtví bojí, a meze nutící je ležet tiše, dokud…

Od té doby, co zničil Janose Ferenczyho a jeho dílny, se Harry pohyboval v neklidu. Kromě neustálého dráždění ze strany Geoffreyho Paxtona, jediného proniknutí, které k sobě připustil - a z jeho pohledu jediného nežádoucího rušení, protože nad ním neměl žádnou vládu - měla jeho neklid na svědomí také skutečnost, že věděl, že nekromant žije a své odpornosti praktikuje v Anglii. To ho rozčilovalo, protože Penny Sandersonová byla teď jeho přítelkyní, možná i chráněnkyní. A on byl jediný, kdo věděl, čím ona a jí podobné oběti prošly.

Harry pochyboval, že moc zákona je schopna Pennyina mučitele, vraha a navíc prznitele najít a vzít do vazby. Ale i kdyby to dokázali, nikdy ho nebudou schopni obvinit ze všech zločinů, které spáchal, protože nemají metr, jímž by je poměřili. Neznají a ani nejsou schopni definovat celý rozsah jeho zločinů. A pak také neexistuje trest, který by jim byl úměrný. Alespoň ne podle zákona.

Nekroskop však plně chápal podstatu této bestie a jejích zvěrstev a jeho představa trestu byla poněkud tvrdší, přísnější. Měl ji ještě před svým nakažením. Byl to plamen, který v něm zažehl vrah jeho vlastní matky, a ten v něm hořel stále stejně intenzivně. Oko za oko, zub za zub.

Pokud jde o to, co Harry dělal od chvíle, kdy sprovodil ze světa lidí posledního z Ferenczyů: jeho práce byla zvláštní, ale obdivuhodná, stejně jako myšlenky v jeho möbiovské mysli.

Především přivezl zpět z Rodu popel Trevora Jordana. Nehmotný, netělesný telepat si to přál (možná chtěl, aby si mohl s nekroskopem občas popovídat), ale ani on netušil, jaké s ním má Harry skutečné úmysly.

Základní soli člověka však samy o sobě nestačí, aby Harry mohl svůj plán uskutečnit. To byl důvod, proč nekroskop před konečným zničením hradu Janose Ferenczyho vybral z jeho ruin jisté chemické substance, s jejichž pomocí Janos provozoval svůj vlastní druh nekromantie.

Harry věděl, že ne všichni mrtví by si podobné vzkříšení přáli: thrácký král a válečník Bodrog se svou ženou Sofií, kteří žili před dvěma tisíci lety, by byli šťastni, kdyby mohli spočinout v objetí a znovu se obrátit v prach (milosrdnou úlevu, o niž tak často prosí). Ale co ti, kteří zemřeli teprve nedávno?

Jako například Trevor Jordan.

Zdálo by se, že odpověď na takovou otázku je jednoduchá: proč se nezeptat jich samých? To je ale nejtěžší ze všeho. Co by řekli, kdyby k nim promluvil třeba takhle: chci vás vrátit zpátky do života. Mám na to metodu, ale nejsem si její funkcí stoprocentně jist. Když ji používal kdosi jiný, fungovala dokonale, ale ten jiný měl výhodu mnoha set let experimentování. Pokud všechno půjde dobře, budete jako dříve, pouze… si musíte uvědomit, že vaším mozkem proletěla kulka. Nemohu zaručit, že to na vás nenechá následky. Pokud po svém vzkříšení z popela zjistíte, že jste naprostí idioti, pak, i když nerad, vás budu muset vrátit tam, kde jste teď. Ale když budete se vším dokonale spokojeni…

Nebo v případě Penny Sandersonové:

Penny, myslím, že tě dokážu přivést zpátky na svět. Ale jestliže namíchám směs špatně, může se stát, že už nebudeš tak krásná, jako jsi bývala. Chci říct, že tvoje pleť nemusí být dokonalá, může být poďobaná, nečistá… možná dokonce škaredá. Například některé věci, které jsem vyvolal zpět na hradě Ferenczy, byly naprosto hrozné. Proto si vyhrazuji právo opět tě zlikvidovat, jestli se to nepovede. Samozřejmě vždycky je tu možnost zkusit to později znovu a s trochou štěstí dosáhnout lepšího výsledku.

Ne, nemohl jim prozradit, co má v hlavě; ještě ne. Kdyby jim řekl něco, chtěli by víc, a kdyby se rozhovořil, vytáhli by z něho všechno do posledního detailu. A od té chvíle by si pletli předtuchu se smrtí a rozechvělé vzrušení s třesem provázejícím pocit hrůzy. Slézali by vysoké hory naděje jen proto, aby se pak zřítili zpět do černých jezer nejhlubšího zoufalství a deprese.

Mám injekci, která vám může vyléčit rakovinu… ale zároveň vás může nakazit AIDS.

Takhle by to asi cítil, kdyby byly role opačné; současně však věděl, že je to samozřejmě jinak: když je člověk mrtvý, nemá žádnou naději, takže každá naděje musí být lepší než žádná. Nebo se mýlí? Nebo je to prostě tím, že mu své soudy vnucuje jeho upír - ztělesnění urputnosti usilující o nesmrtelnost?

Nebo… možná váhá z jiného, mnohem principiálnějšího důvodu: kvůli něčemu, co ho varovalo, že se svými nepatrnými schopnostmi (ano, nepatrnými, v měřítkách vesmíru nebo paralelních multives-mírů) si nesmí dovolit přisvojovat si jeden z největších talentů tam Toho, kterému lidé říkají Bůh. Historičtí nekromanti, mezi nimiž byl Janos nováčkem, si to dovolovali, a kde jsou teď? Byli tu snad před Harrym

nějací andělé pomsty, kteří napravili škody po těchto čarodějích? A jestliže ano, bude zase nějaký po něm, který pro změnu zase ztrestá jeho?

Harry, pořád nekroskop, se začínal měnit v upíra, a nyní se tedy stane skutečným nekromantem. Jak se má na jedné straně odvážit hledat Pennyina vraha, aby ho potrestal, a zároveň na druhé praktiky tohoto černého umění provozovat? Jaký potom bude jeho trest?

Možná se už soukolí dalo do pohybu a kola se točí. Možná už teď zašel příliš daleko a porušil křehkou rovnováhu mezi Bohem a Ďáblem do té míry, že je nyní třeba radikálního zásahu, aby se znovu ustavila. Stal se prostě příliš mocným, a tedy zkaženým? Jak zní to staré rčení: absolutní moc kazí absolutně? Směšné! Je snad sám Bůh zkažený? Ne, proto jsou obecná pravidla lidí stejná jako jejich zákony: hodí se pouze pro lidi.

Tyto vnitřní polemiky neměly během proměn nekroskopovy mysli i těla konce, až si někdy myslel, že je šílený. Když se však uklidnil a jeho myšlení se vyčistilo, věděl, že není šílený; že v sobě pouze má to něco, co v něm sedí a mění spolu se vším ostatním i jeho vnímání.

Harry strávil polemizováním a argumentováním - většinou sám se sebou - hodně času. Jestliže našel v tématu zalíbení - a to bylo téměř vždy - dokázal hrát slovní hru sám se sebou až málem do stavu třeštění: byla to jakási mentální masturbace. Stejně svárlivý byl však také v debatách s mrtvými, dokonce i ve chvílích, kdy cítil, že mají pravdu a on se mýlí.

Skutečně, zdálo se, že se pře jen proto, aby se přel, aby mohl oponovat za každou cenu. Přemýšlel a diskutoval o Bohu; ale také o dobru a zlu, o vědě a pavědě, o čarodějnictví a černé magii, o jejich společných rysech, rozporech a záhadách. Čas, prostor, časoprostor, to vše ho fascinovalo, a zvláště matematika se svými nezadatelnými zákony a jasnou logikou. Absolutní neproměnitelnost matematiky byla pro nekroskopovu podvrženeckou mysl v jeho podvrženém těle zdrojem neustálého potěšení a úlevy.

Asi jeden nebo dva dny po návratu z řeckých ostrovů použil Harry Möbiova kontinua k tomu, aby se přenesl do Lipska. Zamýšlel navštívit Augusta Ferdinanda Möbia, který tam odpočíval v hrobě, a pohovořit si s ním. Möbius byl a stále je velkým matematikem a astronomem; jeho génius Harrymu několikrát zachránil život - opět prostřednictvím Möbiova kontinua. I když hlavním účelem Harryho návštěvy bylo poděkovat velkému vědci za návrat své matematiky, skončil s ním ve vášnivém sporu.

Velký muž se během hovoru zmínil, že se ve svém příštím projektu bude zabývat měřením prostoru. Jakmile to nekroskop uslyšel, vrhl se bez rozmyslu do diskuse. Téma bylo následující: „Prostor, čas, světlo a multivesmíry."

Nebudou stačit ‚vesmíry' ? potřeboval vědět Möbius.

„V žádném případě," odpověděl Harry. „Víme, že existují paralelní světy. Jeden z nich jsem přece navštívil, vzpomínáte?" (Několik východoněmeckých studentů se sešity hledělo s údivem na podivného muže, který stál nad hrobem velkého vědce a něco si pro sebe mumlal.)

Möbius oponoval logickou úvahou. Dobře, soustřeďme se tedy na ten, který známe nejlépe. Na ten náš.

„Budete ho tedy měřit?"

Mám to v úmyslu.

„Ale jak to chcete provést, když se neustále rozpíná?"

Zaujmu místo na jeho nejvzdálenějším okraji, za nimi už není nic, pak se mžikem přenesu napříč prostorem na jeho druhý okraj a změřím vzdálenost, kterou jsem urazil. Pak se mžikem přenesu zpátky sem a přesně za hodinu celý experiment zopakuju. A potom za další hodinu jej provedu ještě jednou.

„Dobře," odpověděl Harry. „Ale… k čemu to bude?"

Möbius si povzdechl. Přece od tohoto okamžiku budu mít kdykoliv k dispozici přesný výpočet velikosti našeho vesmíru!

Harry mlčel, ale po chvíli se ozval znovu: „O tomto problému jsem také trochu přemýšlel," řekl. „I když čistě v teoretické rovině, protože fyzikální měření neustále se měnících veličin se mi zdá trochu zbytečné. Zatímco pochopit, co se děje, jak a do jaké míry souvisí stáří vesmíru s průměrnou rychlostí jeho rozpínání - jestli je ta závislost konstantní nebo proměnná - a tak dále, to se mi zdá smysluplnější."

Möbius na něho chvíli užasle hleděl. Hm, ale ale! poznamenal pak. Harry málem viděl, jak vědec svraštil

čelo, až se mu spojilo obočí. ‚Ty' jsi o tom přemýšlel? V teoretické rovině, říkáš? A mohu se zeptat, k jakým jsi ‚ty' dospěl závěrům?

„Chcete vědět všechno o prostoru, čase, světle a multivesmírech?"

Jestli máš čas o tom pohovořit! Möbius sršel sarkasmem.

„Vaše počáteční měření postačí; žádné jiné není třeba. Když známe velikost vesmíru - a mimochodem, nejen toho našeho, ale také všech paralelních - v kterémkoliv daném čase, automaticky známe i jejich přesný věk a průměrnou rychlost rozpínání, které budou pro všechny stejné."

To mi vysvětli.

„Dobře. Takže trocha teorie," řekl Harry. „Na počátku nebylo nic. Přejděme k Prvotnímu světlu! Možná vycházelo z Möbiova kontinua, možná z kolosální ohnivé koule Velkého třesku. To však byl počátek vesmíru světla.

Před tímto vyšlehnutím světla nebylo nic a po něm tu byl vesmír rozpínající se rychlostí světla!"

Jak prosím?

„Nesouhlasíte?"

Vesmír se rozpíná rychlostí světla?

„Dokonce dvojnásobnou, než je rychlost světla," řekl Harry. „To byla podstata vašeho problému, který způsobil, že se mi vrátila moje matematika, vzpomínáte? Když se v prostoru v jednom místě rozsvítí světlo a na opačných stranách ve vzdálenosti sto osmdesáti šesti tisíc mil od tohoto bodu budou dva pozorovatelé, uvidí oba světlo o sekundu později, protože světlo se šíří na obě strany. Pořád ještě nesouhlasíte?"

Samozřejmě že ne! Prvotní světlo, jako každé jiné, se skutečně šíří tak, jak jsi řekl. Ale… vesmír?

„Stejnou rychlostí!" řekl Harry. „A pořád se touto rychlostí rozpíná."

Vysvětli to. A odůvodni.

„Před světlem nebylo nic, žádný vesmír."

Souhlasím.

„Letí něco rychleji než světlo?"

Ne - ano! My jsme schopni letět rychleji, ale jen v Möbiově kontinuu. Ale u něho se vlastně nedá o rychlosti mluvit, protože přenáší okamžitě.

„A teď uvažujte!" řekl Harry. „Prvotní světlo se neustále šíří ze středu ven všemi směry do všech hranic konstantní rychlostí tři sta tisíc kilometrů za sekundu. Řekněte mi: existuje něco za těmito hranicemi? Já tvrdím, že ne."

Samozřejmě že ne, protože ve fyzikálním vesmíru se nic nepohybuje rychleji než světlo.

Přesně tak! Proto světlo definuje rozsah - velikost - vesmíru! Proto jsem použil termín vesmír světla. Vyjadřuje to tento vzorec:

stáří V = — c

Nesouhlasíte."

Möbius pohlédl na obrazovku Harryho mysli. Stáří vesmíru se rovná jeho poloměru děleném rychlostí světla. A po chvíli, tentokrát velice tiše, dodal: Ano, souhlasím.

„Ha!" zajásal Harry. „Dnes je těžké absolvovat slušnou diskusi. Každý se chce jen přít."

Möbius se zlobil. Tak svárlivého jako dnes Harryho nikdy neviděl. Jistě, nekroskopova instinktivní matematika měla skvělou logiku, byl to výsledek talentu vzbuzujícího úctu, ale kde zůstala pokora? Co to do něho, proboha, vjelo? Možná by ho Möbius měl nechat, ať si klidně vykládá své teorie, a pak se pokusit ho setřít, srazit mu hřebínek.

A co čas? Co multivesmíry?

Harry však byl připravený.

„Časoprostorový vesmír - který je stejného stáří a velikosti jako kterýkoliv jiný - má kónický tvar, přičemž vrchol tohoto kónusu leží v místě Velkého třesku, kde začal čas. Základnou je pak současné rozhraní nebo průměr. Je to přijatelné, logické?"

Möbius zoufale hledal v Harryho úvahách chybu, ale žádnou neobjevil. Ano, musel nakonec přiznat. Přijatelné, logické, ale ne nezbytně správné.

„Stačí, když jste připustil, že přijatelné," řekl Harry. „A teď mi řekněte, co leží vně toho kónusu?"

Nic, protože vesmír je obsažen uvnitř něho.

„Špatně! Jsou tam další paralelní kónicky tvarované vesmíry, které vznikly ve stejném okamžiku a šíří se ze stejného zdroje!"

Möbius si to v duchu představil. Ale… potom každý ten kónus je v kontaktu s jistým množstvím jiných. Existují o tom nějaké důkazy?

„Černé díry," odpověděl Harry okamžitě. „Pohrávají si s hmotou a tím ji uvádějí do rovnováhy. Vysávají hmotu z vesmíru, který je příliš těžký, a přemísťují ji do lehčího. Na opačných koncích černých děr jsou samozřejmě bílé díry. V časoprostoru jsou takové díry spojnicemi mezi vesmíry, ale v prostoru jsou prostě—" Harry pokrčil rameny „—dírami."

Möbius byl unaven, ale přece zareagoval: Kónusy mají kruhový průřez, namítl. Kdybys sloučil tři z nich, byl by průnikem trojúhelníkový tvar.

Harry souhlasně přikývl. „Šedé díry. Jedna taková je na dně Perchorské soutěsky a druhá v jedné podzemní říčce v Rumunsku."

Tím Harry přesvědčivě dokázal svou pravdu a učenou při vyhrál, pokud vůbec bylo co vyhrát. Po pravdě musel přiznat, že se přel, jen aby se přel, a ani nevěděl, ani mu na tom nezáleželo, jestli má pravdu, nebo se mýlí.

Ale Möbiovi na tom záleželo, protože nevěděl, jestli Harry má, nebo nemá pravdu…

Jindy zase nekroskop rozmlouval s Pythagorem. Prvotní důvod, proč ho šel navštívit, byl stejný jako v případě Möbia: vyslovit mu dík (velký řecký mystik a matematik mu pomohl při hledání jeho ztracené matematiky). Setkání však opět vyústilo v ohnivou diskusi.

Harry se domníval, že Řekův hrob najde v Metapontu, a pokud ne tam, tak v Crotonu v jižní Itálii. Ale našel pouze jednoho nebo dva Pythagorovy následníky. Teprve pak čirou náhodou narazil na zapomenutý, dva tisíce čtyři sta osmdesát let starý hrob příslušníka pythagorejského bratrstva na ostrově Chios. Hrob nebyl nijak označen; nacházel se na kamenitém, vyprahlém místě, kde kozy okusovaly bodláky, ani ne padesát metrů od skalnatého pobřeží svažujícího se k severu do Egejského moře.

Pythagoras? Ne, tady není, informoval ho tichý, tajnůstkářsky znějící hlas, když se Harry napojil řečí mrtvých na pythagorejcovu staletou mysl. Ten je někde jinde, tam čeká na svůj čas.

„Čeká na svůj čas?"

Ano, na svou metempsychózu, přestěhování duše do živého člověka!

„Ale udržuješ s ním kontakt? Dokázal bys zařídit, abych se s ním mohl setkat?"

Občas navazuje styk on s námi, když ho napadne nějaká myšlenka.

„S vámi?"

S členy jeho bratrstva! Ale to už jsem řekl moc. Kliď se odtud. Nech mě na pokoji.

„Jak si přeješ," řekl Harry. „Myslím však, že by ti nepoděkoval, kdyby věděl, že jsi odmítl nekroskopa."

Cože? Ty jsi nekroskop? V jeho hlase zazněla téměř posvátná úcta. Jsi tedy ten, kdo naučil mrtvé mluvit, aby se mohli dorozumívat jeden s druhým, jako když byli živí?

„Ano, ten."

A chceš se od Pythagora učit?

„Chci učit jeho."

To je rouhání!

„Rouhání?" Harry zvedl obočí. „Je snad Pythagoras bůh? Jestliže ano, pak zoufale pomalý! Uvaž: Já už jsem svou metempsychózu dokončil. Právě teď se pouštím do druhé fáze, přecházím do nového… stavu."

Tvoje duše prodělává proces stěhování?

„Mohu říct, že proměna je nepochybně na obzoru."

Hlas se ozval po chvíli váhání: Jestliže se za tebe u našeho mistra přimluvím a potom se ukáže, že jsi mi lhal, můžeš si být jistý, že tě pošle k čertu. Ano, a s tebou možná i mě! Ne, to nemohu riskovat. Nejdříve mi musíš dokázat, že mluvíš pravdu.

Harry potlačit netrpělivost, jak nejlépe uměl.

„Možná ti nějaká čísla ukážu. Nepochybuji, že jako člen bratrstva oceníš jejich význam."

Snažíš se mě zmást několika svými titěrnými ciframi? Prací pouhého jednoho života ? Myslíš si, že během těch více než dvou tisíc let, které zde odpočívám, jsem nesnil o svých vlastních číslech, rovnicích a vzorcích? Ať jsi, nebo nejsi nekroskop, jsi příliš domýšlivý a troufalý!

„Troufalý?" Harryho se začal zmocňovat hněv. „Vyvolal počítačovou obrazovku své mysli a zobrazil na ní nekonečně se měnící vzorce Möbiovy matematiky. Pak vyvolal Möbiovy dveře a nechal toho druhého nahlédnout přes práh prostoru, který je ničím a vším.

Co… co je to?! vydechl užasle pythagorejec.

„Velká nula," zavrčel Harry a nechal dveře opět zavřít. „Prostor, kde mají všechna čísla svůj počátek. Ale ztrácím s tebou čas. Přišel jsem si pohovořit s mistrem, a zatím řečním s pouhým studentem - a ještě k tomu průměrným. Řekneš mi konečně, kde najdu Pythagora, nebo ne?"

Je… je na Samosu.

„Tam, kde se narodil?"

Tam. Domníval se, že je to poslední místo, kde by kohokoliv napadlo ho hledat… Pak vzrušeně dodal: Nekroskope - přimluv se u něho za mě! Zradil jsem ho! Vyloučí mě ze svého kruhu!

„Nesmysl!" zavrčel Harry, už však ne pohrdlivě. „Proč by tě měl vylučovat? Naopak, pozvedne tě - protože jsi nahlédl do tajných dveří matematiky, které vedou do každého času a do všech prostor. Nevěříš mi?" Pokrčil rameny. „Nu, to je tvoje věc. V každém případě ti děkuji - a sbohem." Vyvolal jiné Möbiovy dveře, prošel jimi—

—a vystoupil opět na Samosu, v místě vzdáleném dvacet mil, kde zhruba před dvěma a půl tisícem let strávil Pythagoras své dětství a kam se jeho kosti v tajnosti vrátily, když konečně zemřel. Pythagoras, jakkoliv introvertní, uzavřený do sebe, ostýchavý až bázlivý, mohl stěží ignorovat nekroskopova slova v řeči mrtvých, zvlášť když byla pronesena tak blízko. Už jen sama myšlenka byla řečí mrtvých, a přestože byl Pythagoras samotář - po smrti dokonce větší než za živa - zaslechl ji. A také na ni odpověděl:

Jaké je tvé číslo?

Harry pokrčil rameny a snažil se nasměrovat na mystický mentální šepot. „Jaké pro mě vybereš." A když Pythagora definitivně nalezl, dalším möbiovským skokem se přenesl z pustého zalesněného pobřeží přímo tam: k malému olivovému hájku na výběžku pevniny, kde na terasovitém úbočí zářil bílý kostelík. Dole na pobřeží prosvítala piniovým porostem tyrkysově modrá a stříbřitá hladina v přístavu Tigani. Jasným letním vzduchem k němu z taverny doléhala hudba.

Ve stínu stromů byl chládek a nekroskop byl vděčný, že si může sundat klobouk s širokou střechou i tmavé brýle, jimiž si chránil své nyní tak citlivé oči. A protože Pythagoras setrvával v přemýšlivém mlčení, dodal:

„Existuje přece spousta čísel. Nejsem úzkostlivý."

V tom případě bys měl být. Mystický šepot zněl rozechvěle a vzrušeně. Čísla jsou všechno. Samotní bohové jsou čísla, i když je žádný člověk nezná. Jakmile objevím čísla bohů, může moje metempsychóza začít.

„Pokud tomu skutečně věříš, budeš ještě dlouho čekat," odpověděl Harry bez rozmyšlení. „Můžeš znát všechna čísla a všechny jejich kombinace od této chvíle do věčnosti, a nic se nezmění, alespoň pro tebe ne. To není magická věc, Pythagore; ať si vezmeš na pomoc sebevětší počet čísel, tvoje duše nepřeletí do nového těla; neexistuje věda ani kouzla, jež by ti nyní pomohly."

Cože! Ozval se Pythagoras rozhořčeně a také s náznakem pohrdání. Jen se podívejme, kdo tu prohlašuje takové rouhavé řeči! Že by to byl nekroskop, kdo je tak impotentní a negramotný a pro koho je nejprostší podstata záhadou? Jsi ten, k němuž se obracejí s prosbami legie těch, co se proměnili v prach? Přišel za mnou Möbius a na kolenou za tebe prosil, a ty nejsi nakonec nic jiného než nevděčník.

Harry se cítil dotčený, ale nedal to na sobě před Řekem znát. Stejně tak před ním skryl svou myšlenku: Starý, nafoukaný prďola! Nahlas však řekl:

„Přišel jsem ti poděkovat za svou matematiku. Bez ní bych byl tím, co ty: prachem v hrobě. Nebo možná ani ne, protože je tu muž, který by mě z hrobu vyvolal a mučil kvůli mým tajemstvím."

Nekromant?

„Správně."

Je to černé umění!

„Ne vždy. Má svůj smysl, účel. To, co teď dělám, je konec konců jistý druh nekromantie. Protože jsem žijící člověk, který mluví s mrtvým."

Pythagoras chvíli uvažoval a pak řekl: Zaslechl jsem tvou rozmluvu s jedním z bratrstva. Je pro tebe rouhání příznačné? Mluvil jsi o reinkarnaci, stěhování duší, metempsychóze.

„Mluvil jsem pravdu," řekl Harry. „Byl jsem člověkem ve svém vlastním těle, a když zemřelo, přešel jsem do jiného. Pokud nechceš, nevěř tomu, ale zeptej se mrtvých, kteří nemohou ze lži nic získat. Řeknou ti, že je to pravda. Navíc pokud je tvůj popel čistý, dokonce bych dokázal pozvednout tebe z mrtvých! Ne s pomocí čísel, ale slov. A to není rouhání, Pythagore, ale prostá pravda. Nebo… možná ten samotný akt by mohl být základem rouhání, nejsem si jistý. Jestli je to tak, máš pravdu a jsem rouhač. A mám v úmyslu být jím znovu."

Ty bys dokázal pozvednout mě z popela?

„Jenom tehdy, pokud jsi čistý, neposkvrněný. Pohřbili tě v hliněné nádobě?"

Byl jsem pohřben do hlíny, v tajnosti, tady, kde stojíš, kde jsem jako chlapec běhal mezi stromy. Moje tělo a kosti se rozplynuly v půdě. Stejně ti však nevěřím. Slova, a ne čísla? Slova splývají ze rtů, jsou povrchní a nicotná, vyslovovaná a mnohokrát měněná, zatímco čísla vystupují z čisté mysli a jsou nezměnitelná.

Harry pokrčil rameny. „To je konec konců spekulativní. Během dvou tisíc let byly tvé soli spláchnuty do hlíny. Neexistuje slovo - a jistě ani - číslo - které by ti teď pomohlo."

Rouhání a pobuřování! Usiluješ o to, abysproti mně poštval mé následovníky?

Harry se už nemohl déle udržet. „Pythagore, ty jsi šarlatán! Ve svém světě jsi svá malá, bezvýznamná matematická ‚tajemství' - základní objevy, které dnes zná ze školních učebnic každé dítě - střežil, jako by to byly život a smrt. A skutečná smrt tě nezměnila. Dal jsem ti řeč mrtvých, takže teď můžeš hovořit s modernějšími a opravdovějšími mistry, pokud by sis přál. S Galileo Galileem, Isaakem Newtonem, Albertem Einsteinem, s Roemerem, Maxwellem a—"

Dost! Pythagoras byl pobouřený. Měl jsem Möbia ignorovat! Měl jsem—

„Ale ty jsi ho nemohl ignorovat!" přerušil ho Harry. „Neodvážil ses…"

Jak to myslíš?

„Protože znám tvé skutečné tajemství. Vím, že jsi podvodník. Nejen že jsi to své vzácné ‚bratrstvo' klamal za života, ale klameš ho dál i ve smrti! V číslech žádná mystika není, Pythagore, a ty to musíš vědět. Když už pro nic, tak proto, že jsi vzdělaný muž. Vždyť jsi mi sám řekl, že čísla jsou neměnná, neměnitelná a nezaměnitelná. To znamená, že jsou pevnou pravdou, ne výplody fantazie! Železnou pravdou, ne nadpozemskou magií."

Lháři! Lháři! Pythagoras zuřil. Překrucuješ slova, měníš významy!

„Proč se skrýváš, dokonce i po smrti?"

Protože mi nerozumí. Protože jejich ignorance je nakažlivá.

„Ne, protože toho vědí víc než ty! Tvoji následovníci by tě opustili. Řekl jsi jim, že mohou přestoupit, vrátit se k lidem a setkávat se s tebou ve světě čistých čísel - a teď víš, že to bylo falešné."

Myslel jsem, že je to pravda.

„Ale to bylo před dvěma a půl tisíci lety. A jsi proměněný? Jak dlouho ti bude trvat, než si přiznáš, že ses mýlil?"

Snil jsem o číslech, která by tě zničila!

„Tak mě tedy znič."

V tu chvíli se Pythagoras rozvzlykal. Vrhl po Harrym seznam čísel, která se však roztříštila o stěnu jeho metafyzické mysli. Alespoň však jím otřásla natolik, že si uvědomil, v jaké je nepříjemné situaci: že se ho to něco, co je v něm, opět snaží vytlačit, tentokrát uplatněním pokřivené vampýří ‚logiky'.

V této situaci ho zachránilo, že si to uvědomil, protože Harry nikdy nemínil urážet, nebo dokonce děsit mrtvé.

„Omlouvám se," řekl tedy.

Omlouváš se? Jsi hodný! vzlykal Pythagoras. Ale… měl jsi pravdu.

„Ne, pouze jsem se chtěl hádat. Možná jsem měl pravdu, možná ne. Ale mýlil jsem se v tom, že jsem se chtěl přít jen tak pro nic za nic. Abych byl upřímný, dostal jsem se do rozporu se svou vlastní

argumentací."

Jakto?

„Vím, že čísla nejsou neměnná."

Aaaach! ozval se dlouhý pohnutý povzdech. Můžeš… mohl bys to dokázat?

V tu chvíli mu Harry ukázal obrazovku své mysli se všemi Möbiovými rovnicemi, měnícími a táhnoucími se do nekonečna. Starý Řek po dlouhou dobu mlčel. Teprve pak promluvil:

Byl jsem chytré dítě, které si myslelo, že ví všechno, řekl zlomeným hlasem. Čas mě předstihl.

„Ale nikdy na tebe nezapomene," pospíšil si Harry. „Všichni známe tvoji větu; píší se o tobě knihy; dokonce i v dnešní době máš své stoupence, své pythagorejce."

Moje věta. Moje věta. Kdybych ji nevyslovil já, vyslovili by ji jiní.

„Ale vyslovil jsi ji ty. Tvoje jméno si pamatujeme. Ostatně to, co jsi řekl, platí o každém."

Jen o nekroskopovi ne.

„Ani tím si nejsem tak jist," odpověděl Harry. „Myslím, že přede mnou byli jiní. A určitě vím, že budou po mně. Přebývají teď v jiných světech."

A ty v nich budeš také?

„Asi. Je to možné. A zřejmě brzy."

Jak to vypadá na světě teď, zeptal se Pythagoras po chvíli a Harry ho podezíral, že je to po dlouhé době první otázka, kterou někomu položil.

„Na tomto ostrově leží mnoho mrtvých, kteří zemřeli nedávno, dlouho po tobě," odpověděl nekroskop. „Ty ses jich však stranil. Mohl ses na Samos, na svět, na živé zeptat jich. Ty ses však bál poznat pravdu. A víš, že pro živé na tomto ostrově jsou čísla tou nejméně důležitou věcí a nezajímají se o ně? I když možná nemám tak docela pravdu. Jistě je zajímá, kolik drachem stojí libra, kolik německá marka nebo dolar."

Svět je teď tak malý!

Harry si nasadil klobouk a černé brýle a vyšel ze stínu na slunce. S rukama v kapsách mu slunce příliš nevadilo, musel však jít pomalu, aby na nerovné cestě do Tigani neztratil rovnováhu. Pythagoras s nim zůstával a oba pokračovali v hovoru řečí mrtvých; jakmile navázali kontakt, nebyla vzdálenost problémem.

Otevřu bratrstvo světu, úplně ho rozpustím. Je třeba tolik se učit.

„Lidé přistáli na Měsíci," řekl Harry.

Pythagorovi vířil v mysli chaos myšlenek.

„Vypočítali rychlost světla."

Starý mystik nestačil žasnout.

„Ale to víš, mezi mrtvými jsou i matematici, kteří ve velké míře těž z tvých poznatků."

Cože, z mých? Vždyť já jsem malé dítě!

„Vůbec ne. Držíš se poctivých čísel. Vždyť i teď, když ti je víc než dva tisíce let, počítáš jako bleskový kalkulátor! Mohu tě vyzkoušet?"

Samozřejmě - ale, prosím, něco jednoduchého. Ne žádné vzorce, z kterých se točí hlava, jaké jsem viděl v tvé paměti.

„Tak mi tedy řekni součet všech čísel mezi jednou a stem."

Pět tisíc padesát, odpověděl Pythagoras okamžitě.

„Vidíš, měl jsem pravdu. Mezi teoretickými matematiky bys byl jako mluvící logaritmické pravítko! Myslím, že na mrtvého muže máš skvělou budoucnost, Pythagore."

Řek byl zjevně polichocen. Ale to byl opravdu lehký příklad a kromě toho ho znám nazpaměť. Sčítání, odečítání, násobení, dělení - ano, jistě, a také trigonometrie - tak často jsem ji používal. Neexistuje snad úhel, který bych nepropočítal.

Harry se zasmál. „Co jsem říkal." Pak ale suše dodal: „Věř mi, že v dnešní době není mnoho těch, kteří znají všechny úhly."

A co ty, Harry? Jsi ty bleskový kalkulátor?

Harry se ho nechtěl dotknout. „Ach, se mnou jen to trochu jinak. Já počítám intuitivně."

Takže stejná úloha, ale meze jsou jedna a milion!

„Pět set tisíc milionů pět set tisíc," řekl nekroskop téměř jedním dechem. „U všech násobků deseti to funguje stejně. Polovina z deseti je pět; napiš ty dvě poloviny vedle sebe, a máš padesát pět. Polovina ze sta je padesát, dej poloviny vedle sebe, a máš pět tisíc padesát. A tak pořád dál. Pro někoho je to ‚magie', pro mě intuice."

Pythagoras byl najednou skleslý. Proč by měli chtít mne, když už mají tebe?

„Protože, jak jsem už řekl, já tady nebudu moc dlouho. Sám jsi prohlásil, že svět je malý. Je obtížné v něm najít úkryt."

Na okraji Tigani našel malou tavernu. Posadil se do stínu a objednal si ouzo a sklenici citrónové limonády. V modrých vodách malého skalnatého zálivu se cákalo několik anglických dívek. Jejich ňadra svítila a Harry odtamtud cítil kokosový olej. Pythagoras uviděl obraz v Harryho mysli a zamračil se. Štěstí, že už nemám tělo, jinak bych tu nevydržel, poznamenal temně. Jsou jako upíři, jen člověka vyčerpávají.

Nekroskop byl na chvíli zaskočen, ale hned se uklidnil. „Ach!" povzdechl si. „Jenže nejsou upíři jako upíři…"

Čtvrtá kapitola

Něco umírá

Nekroskopův upír - zatím pouhý zárodek čehosi cizího, jen jakási parazitní nákaza - byl nevyvinutý. A v tomto stavu netoužil po konfliktech ani vnitřních, ani vnějších, pouze si přál, aby se mohl vyvíjet a pokračovat v dlouhém procesu proměny těla, které ho hostilo; právě z toho důvodu byl jeho vliv převážně malý. Udržoval pouze Harryho ve stavu duševního a citového vyčerpání, takže byla menší pravděpodobnost, že se jeho hostitel vystaví nějakému nebezpečí - což a priori znamenalo menší pravděpodobnost, že vystaví nebezpečí svého příšerného nájemníka. Proto ty záblesky, v nichž si Harry uvědomoval, že je Vampýr (náznak probleskujícího vědomí pučící bezuzdné Moci), proto ta trýznivá potřeba přít se a podrobovat kohokoliv křížovému výslechu, dokonce zaměstnávat svou mysl dlouhými a intenzivními výslechy sama sebe, navzdory záchvatům dovnitř nasměrovaného hněvu a duševnímu vyčerpání, které z toho nutně vyplývalo.

Ale rovněž nekroskopova krev věděla - zcela izolovaně od jeho mysli - že vetřelec je zde; jako by byla plná podivného psychického vzrušení, které ho udržovalo v nervozitě a neustálé ostražitosti. Byl muž, v jehož nitru dřímal vulkán, i když zatím pouze doutnal a sem tam vyfoukl trochu páry. Protože však Harry nevěděl, kdy se vulkán probudí k plné aktivitě, nemohl polevit. Musel držet příklop pevně na svém místě a u vytržení, naplněn hrůzou, ale přesto, dychtivý a zvědavý, naslouchal bublání uvnitř.

Na jednu stranu by rád naplno vyzkoušel své upíří talenty (protože už teď k němu patřily, zatímco fyzická stránka přerodu byla stále v zárodečném stadiu), ale na druhou si byl vědom, že kdyby to udělal, mohl by celý proces akcelerovat. Jedním si však byl jist: jakkoliv se jeho symbiont mohl zdát nedospělý, rychle se vyvíjel a učil se. Jeho upír nebyl v žádném případě kůň s pomalým startem.

Ale zatímco parazit, jako všichni jeho druhu, uplatňoval svou úskočnost a lstivost, nekroskop se stejnou urputností hájil to svoje. Copak jeho syn nedokázal udržet svého upíra pod kontrolou? Jaký syn, takový otec: Harry byl odhodlán udělat všechno, aby následoval jeho příkladu.

Jenomže to by bylo už samo o sobě dost těžké… i kdyby se nezhoršily jeho vztahy s mrtvými… i kdyby nevěděl, nebo alespoň neměl silné podezření, že se pobočka E připravuje na válku s ním… a i kdyby se navzdory tomu všemu nerozhodl předat jistého zloducha, ďábla v lidské podobě, spravedlnosti (navíc ho teprve musel najít). Dříve by si vypracoval logický systém, jak postupovat, asi jako když si někdo napíše itinerář priorit. Duševní zmatek, který nyní cítil, ho však spolu s únavou otupil, takže i když si byl vědom plynutí času a sil, jež se proti němu mobilizují, stále se necítil na to, aby se vzchopil a přenesl se přes své osobní miasma. To v něm zase zákonitě vyvolávalo frustraci, ještě větší zlost a první náznak varování, že se jeho rozvířené, prudce se zmítající city dožadují fyzického uvolnění.

Harry cítil, že jeho divoká zuřivost leží těsně pod povrchem jako jakýsi autismus, neschopná se realizovat. Ano, jeho zuřivost, protože upír v něm nebyl ani zuřivý ani emocionální: pouze tyto vlastnosti

ve svém hostiteli umocňoval.

Asi nejvíc ho však frustrovalo vědomí, že nic z toho, co dělá - nebo co by dělal, kdyby se na to cítil - ani v nejmenším nesměřuje k tomu, aby on, Harry Keogh, přežil. Jiný v jeho situaci by se například snažil změnit svoji identitu, najít si nějaký bezpečnější úkryt, natrvalo se dostat pryč od všech zdrojů a ohnisek nebezpečí.

A co on? Dokázal by to vůbec? Proto poznamenal před Pythagorem, že svět je malý. Jenže každý v jeho situaci, i když Vampýr, by bránil své teritorium. Vždyť tohle je jeho svět; ten dům kousek od Edinburghu je jeho dům, a zvláště jeho myšlenky a činy jsou jeho teritoriem - většina z nich a po většinu času - v každém případě tehdy, když ho nikdo nešpehuje a nestrká mu do nich nos.

Včera se odebral k ruinám hradu Ferenczy a hovořil s Thrákem Bodrogem. Bodrog nebyl Harryho přítelem dlouho, neznal Harryho z doby, než začal jeho přerod, a proto ho akceptoval takového, jaký byl teď. Bodrog však také neměl strach a v žádném případě necítil strach z nekroskopa; vlastně ani z žádného jiného živého člověka. Jeho prach a prach jeho ženy Sofie byl rozptýlen větry a v Karpatech teď zůstávali pouze jejich duchové. A ti byli mimo dosah pozemského zla.

Harryho potřeboval zjistit složení a poměry chemických přísad nekromantických elixírů Janose Ferenczyho. Věděl, že vyzvedne Trevora Jordana a Penny Sandersonovou z jejich ‚základních solí' jedině tehdy, když je dokáže vrátit do života v takové podobě, v jaké byli dříve. Bodrog, který se takovému procesu podrobil, byl na to odborník. Přesto nekroskopův záměr obšírně zkoumal, než mu byl ochoten poskytnout nezbytné informace.

A tak tedy byl Harry připraven stát se pravým nekromantem a pokračoval by v přípravách… kdyby v posledním okamžiku nepocítil bodání, to skryté, tajemné škubání v koutku své mysli, které ho varovalo, že nablízku je Geoffrey Paxton a pozoruje ho. Harry věděl, že Paxton se snaží prokázat právě tuto jeho abnormální aktivitu, a proto se rozhodl - byl nucen - experiment odložit. To byla chvíle, kdy telefonoval Darcymu Clarkovi do ústředí pobočky E a s námahou krotil vztek.

Když se dověděl, že Paxton už nepatří k Darcyho lidem, ulevilo se mu. Pokud však Paxtona neřídí Darcy, kdo tedy? Možná to Darcy zjistí a řekne mu to, možná ne. V každém případě, co na tom? Harrymu bylo totiž jasné, že dříve či později proti němu Darcy i ti další spojí síly. Budou muset. Nejhorší na tom však bylo, že šéf pobočky E je jeho dobrý přítel. Nekroskop si nedokázal představit, že by Darcymu někdy ublížil. Jak to ale vysvětlit tomu čemusi, co v sobě cítil?

Ve dvě hodiny odpoledne seděl Harry docela klidně ve své pracovně a ‚naslouchal'. Jeho upíří vědomí však bylo stále ještě nezralé, a nic tedy nezaslechl. Nebo možná zaslechl: slabounké a kratičké zašustění na samé hranic toho, co byl schopen vnímat. Přesto to bylo natolik podezřelé, že se ještě víc utvrdil v rozhodnutí experiment odložit. Pak si nasadil klobouk s širokou střechou a vyšel ven, aby si pohovořil s matkou.

Teď seděl na břehu řeky, hleděl do jemně vířící vody, kde byl po většinu jeho života hrob Mary Keoghové, a nechával své myšlenky v řeči mrtvých doletět k ní. Protože však nablízku nikdo nebyl, prostě k ní promlouval nahlas, což byla také řeč mrtvých, a on se přitom cítil mnohem přirozeněji:

„Mami, jsem v bryndě."

Kdyby odpověděla, že to není nic nového, pochopil by; zdálo se, že v bryndě pořád. Ale Mary Keoghová milovala svého syna stejně jako všechny jiné matky a smrt její lásku nijak neoslabila.

Harry? Její hlas byl velice slabý, vzdálený, jako by ji proud odnesl spolu s její tělesnou schránkou kamsi daleko. Ach, Harry, synku, já vím.

Nic jiného nečekal. Před svou matkou nikdy nic neskryl a ona ho často varovala, že existují jisté věci, k nimž by se neměl příliš přibližovat. Tentokrát se k něčemu takovému přiblížil opravdu příliš. „Víš, o čem mluvím?"

Je jen jedna věc, o které jsi schopen mluvit, synku (její hlas zněl tak smutně a bylo v něm tolik soucitu s ním). Věděla bych to, i kdybys sem za mnou nepřišel. Všichni to víme, Harry.

Přikývl. „Už nejsou tak dychtiví se mnou mluvit," řekl možná s trochou hořkosti. „Přitom jsem nikdy ani jedinému z nich neuškodil."

Ale měl bys to chápat, Harry, snažila se mu vysvětlit. Kdysi žili, a teď jsou mrtví. Pamatují si, jaký byl život, a vědí, co je smrt, nechápou však a nepřejí si mít co do činění s něčím, co leží mezi tím. Nerozumí

tomu, co loví živé, aby z nich udělalo nemrtvé, co bere pravý život a nahrazuje ho nelidským chtíčem a chlípností a… zlem. Jejich děti a vnuci jsou stále ve světě živých a stejně tak ty. A to je znepokojuje. Je jedno, jak dlouho jsou mrtví, Harry, pořád si o své děti dělají starosti. Ale to přece víš sám, synku, ne?

Harry si povzdechl. Její řeč mrtvých, jakkoliv slabá (možná i trochu plísnivá?), zněla stále stejně hřejivě jako vždycky. Halila nekroskopa jako přikrývka, dávala mu pocit bezpečí, umožňovala mu klidněji přemýšlet, plánovat, a dokonce i snít. Byla té děsivé věci uvnitř něho tak cizí, že tato část Harryho ji ani nechápala ani se s ní nestřetávala. Byla to zkrátka láska jeho matky, utišující jako nic jiného na světě.

„Problém je v tom, že musím ještě něco udělat, než… tady skončím," řekl po chvíli. „A je to důležité, mami. Důležité pro mě a pro tebe a stejně tak pro mrtvé. Řádí tu netvor a já ho musím dostat."

Netvor, synku ? Její hlas zněl měkce, on však věděl, co chtěla říct. Kdo jsi ty, že mluvíš o netvorovi?

„Ještě jsem nic špatného neudělal, mami," odpověděl. „A pokud zůstanu sám sebou, ani neudělám."

Harry, řekla, synku, už nemám tolik sil. Nejen že byla slabá, ale i unavená. Naše síly nejsou nevyčerpatelné. Když jsme sami, pokračujeme v přemýšlení o svých věcech a postupně, jako všechno, pohasínáme. A na konci, jestliže vůbec kdy nějaký nastane, budeme opravdu vyhaslí. Ale pokud nás souží věci, které k nám doléhají zvenčí, dojdeme k tomu konci mnohem rychleji. Alespoň si myslím, že tak to je. Ty jsi byl světlem v našich dlouhých nocích, synku, a opravdu to bylo, jako bychom zase viděli. Ale teď tě musíme nechat jít a dál budeme trpět v temnotě. Když jsme byli živí, ptali jsme se, jestli na té druhé straně něco je. Poznali jsme, že je. A pak jsi přišel a připojil ses k nám a náhle jsme opět měli něco jako život. Teď se však ptám, co bude příště. Snažím se ti říct, že už tu dlouho nebudu. Ale hrozně nerada tě opouštím, když nevím, jestli jsi v pořádku. Co chceš dělat dál, Harry?

Poprvé si uvědomil, že vlastně neví, co dělat dál. Touto prostou otázkou matka odhalila všechen jeho zmatek.

„Existuje místo, kam mohu jít," odpověděl nakonec. „Není to žádný ráj, ale lepší než umřít… myslím. A je tam někdo, kdo mě může něco naučit, pokud bude ochotný. I on měl problémy, ale když jsem ho viděl naposledy, vypořádal se s nimi. Možná od něho něco pochytím."

Samozřejmě věděla, o jakém místě mluví a také o kom a o čem. Ale není to místo příliš pochmurné, Harry?

Pokrčil rameny. „Bylo. A možná pořád ještě je. Ale tam mě aspoň nikdo nebude pronásledovat. Kdybych zůstal tady, nakonec by mě honili jako divou zvěř… a donutili by mě, abych i já honil je. Toho se bojím a tomu se snažím vyhnout. Jsem morová nákaza uzavřená v láhvi. Pokud se mnou nikdo netřepe a nepokouší se mě rozdrtit, nikomu neublížím. Ale tam na tom druhém místě už se morová nákaza vylila. To, co je tady nepředstavitelné, je tam běžné. Ne přijatelné, to v žádném případě, nicméně děje se to tam."

Mary Keoghová si povzdechla. Jsem ráda, že se tomu jen tak nepoddáváš, synku. A hlasem, který připomínal její dávnou laskavost, dodala: Jsi bojovník, Harry. Vždycky jsi jím byl.

„Připouštím," souhlasil, „ale tady bojovat nemůžu. Tím bych jen pustil ze řetězu to, co je ve mně. A obávám se, že by to nakonec mohlo být silnější než já. Jenže pořád tu ještě zbývá něco, co musím udělat - záležitost, kterou musím vyřídit. Tím se teď zabývám, dokud je čas. Ptala ses mě na mé plány:

Jsou jednoduché, opravdu. Když mi to myslí, čtu je jako slova v knize. Je jedna dívka, která zemřela strašlivou smrtí, jakou si nezasloužila… protože nikdo si nezaslouží zemřít jako ona. A je jedna stvůra, která tu dívku zabila a zabila ještě jiné nevinné, a ta si tu strašlivou smrt zaslouží. A pak je toho ještě hodně, co jsem neřekl Darcymu Clarkovi, hodně na vysvětlení. A nakonec bych rád nashromáždil talenty, které by mi mohly být užitečné tam na tom jiném místě.

To je všechno: něco, co musím udělat, něco, co musím dát do pořádku, a jednu nebo dvě nové věci se naučit. A pak nastane čas, kdy půjdu. Raději chodím, než utíkám."

A zpátky se už nikdy nevrátíš?

„Možná, jestliže se naučím, jak držet věci pod kontrolou. Pokud se to nenaučím… tak ne, nikdy."

A jak se chceš vypořádat s tím mužem, s tím vrahem, stvůrou, kterou hledáš?

„Tak rychle a čistě, jak mi dovolí. Ty nevíš, co dělá, mami, ale řeknu ti, že bych si s ním nešpinil ruce, kdybych nemusel. Zabít ho bude jako vyříznout zhoubný nádor z tkáně lidstva."

Už jsi několik takových nádorů vyřízl, synku.

Harry přikývl. „Ještě jeden zbývá."

A ta dívka, která si nezasloužila smrt? Zvláštní způsob, jak jsi to vyjádřil, Harry.

„Stalo se to nedávno, mami." (Harry věděl, že se dostal do minového pole a marně hledal bezpečnou půdu.) „Ještě si na to nezvykla. Ale… nemusí si na to zvykat. Chci říct, že jí pomůžu."

Naučil ses novou věc, Harry, odpověděla velice pomalu. Cítil, že v jejím hlase se objevilo cosi jiného, co v něm nikdy nebylo - strach? Naučil ses to od Janose Ferenczyho, tuším to. Ano, to je ten důvod, to je záležitost, která tě teď od nás vzdaluje. Všichni to cítíme! Najednou se v její řeči mrtvých ozvalo nepatrné zachvění.

Už tedy i jeho matka? Ona také? Ztratil snad i svou laskavou, milou maminku? Najednou měl pocit, že když ji teď nechá jít, odplyne od něho a bude plynout dál. Možná do toho místa na druhé straně, které, jak tušila, tam někde čeká. Ještě mu však zbýval jeden trumf a ten teď vynesl:

„Mami, jsem dobrý, nebo špatný? Narodil jsem se jako dobrý člověk, nebo jako ďábel?"

Slyšela v jeho slovech úzkost a odpověděla bez váhání. Ach, byl jsi dobrý, synku. Jak o tom můžeš pochybovat? Vždycky jsi byl tak dobrý!

„Dobře, takže se nic nezměnilo, mami. Zatím ne. A slibuju ti, že nepřipustím, aby se něco změnilo, alespoň ne tady. Až něco pocítím - jakmile k tomu dojde a nedokážu to dál potlačovat - pak odejdu."

Jestliže však vrátíš tu dívku zpátky… jaká potom bude ?

„Krásná, právě tak, jako byla dříve. Možná ne fyzicky krásná - i když je pravda, že byla rozkošná - ale živá. A v tom bude spočívat její krása. Však to víš."

Ale jak dlouho, synku ? Myslím, jestli bude stárnout? Jestli někdy zemře? A co vlastně bude? Co ta dívka bude, Harry?!

Na to nedokázal odpovědět. „Prostě dívka. Nevím."

A její děti ? Co ty budou ?

„Maminko, já nevím! Vím jen, že je příliš živá, aby mohla být mrtvá."

Děláš to pro… sebe ?

„Ne. Jen pro ni a pro vás všechny."

Cítil, že kroutí hlavou. Nevím, synku. Já prostě nevím.

„Věř mi, mami."

No dobrá, myslím, že budu muset. Jak ti ale mohu pomoci?

Harry byl nyní horlivý.

„Nechci tě vyčerpávat. Říkala jsi, že už jsi unavená."

To jsem, ale jestliže můžeš ty bojovat, mohu i já. Když s tebou mrtví nechtějí mluvit, možná se mnou pořád ještě budou. Dokud mohou.

Přikývl na znamení díků a po chvíli řekl: „Před Penny Sandersonovou byly jiné dívky. Znám jejich jména z novin, ale musím zjistit, kde jsou pohřbené, a potřebuju, aby mě někdo představil. Pochop, byly surově zprzněné a zřejmě nebudou věřit někomu, jako jsem já, kdo se k nim chce přiblížit tímhle způsobem. Chci říct, že to by mohl udělat i ten, kdo je zabil. Nemíním je vyděsit víc, než už jsou. Vidíš tedy, že bez tvojí pomoci by to mohlo být těžké."

Chceš tedy vědět, kde leží jejich hroby?

„Ano. Asi bych si to dokázal zjistit sám, ale mám v hlavě tolik věcí, na které musím myslet. A čas běží."

Dobře, Harry, udělám, co budu moci. Ale nechci, abych tě musela dál hledat podle stop. Bude lepší, když přijdeš ty za mnou. Tak alespoň… Náhle se odmlčela.

„Co je, mami?"

Necítil jsi to, synku? Já vždycky, když je to tak blízko jako teď.

„Co myslíš?"

Někdo se k nám připojuje, odpověděla smutně. Někdo umírá. Nevím kdo, v každém případě někdo… něco.

Psychická senzitivita při styku s mrtvými, kterou Mary Keoghová projevovala za života, u ní po smrti ještě zesílila. Ale co měla na mysli teď? To nebylo jasné a Harry cítil, jak se mu vzadu na hlavě ježí vlasy.

„Někdo… něco?" opakoval po ní.

Nějaké zvířátko, štěně, došlo k nehodě, povzdechla si. A nějaké ubohé dítě je z toho moc smutné.

Stalo se to v Bonnyrigu. Právě teď.

Nekroskop cítil, že se mu rozbušilo srdce; sám utrpěl v životě tolik ztrát, že ho vždy bolestně zasáhlo pomyšlení na ztrátu, jakkoliv malou, kterou prožívá někdo jiný. Nebo na něho zapůsobilo, s jakým hlubokým soucitem událost podala matka. Také to ovšem mohlo být účinkem jeho sílící citové vnímavosti. Možná tu je někdo, koho by mohl utěšit.

„Říkala jsi v Bonnyrigu? Za chvíli jsem tam. Přijdu za tebou zase zítra. Možná už budeš něco vědět."

Dej na sebe pozor, synku.

Harry vstal, rozhlédl se na obě strany řeky a pak také na protější stranu. Pokaždé, když se slunce schovalo za nadýchaná plující oblaka, pocítil úlevu.

Přelezl chatrný plot, vstoupil do nízkého mlází a tam ve skrytu zeleně vyvolal Möbiovy dveře. Vzápětí se vynořil v postranní uličce nedaleko hlavní ulice v Bonnyrigu. Pak nechal svou citlivost rozprostřít kolem sebe jako pavučinu a hledal něco, co se teprve nedávno ocitlo v říši mrtvých.

A našel to blízko: plačtivé zakviknutí plné strachu a bolesti, pak úžas, že bolest pominula, a neochota uvěřit, že jasný slunečný den může tak rychle potemnět a stát se černějším než noc. Tak vnímalo náhlou smrt němé zvíře.

Harry tomu rozuměl víc než dobře, protože pocit němého tvora se příliš neliší od reakce lidské bytosti. Jediný rozdíl spočívá v tom, že zvíře předem o smrti nic neví a nemá na ni žádný názor. Jeho překvapení je tedy o to větší. Ale udeřte nebo kopněte pro nic za nic psa, odpoví vám stejným úžasem, stejnou nevírou, že je něco takového možné.

Nekroskop využil situace, kdy se nikdo nedíval, a dostal se prostřednictvím Möbiova kontinua až do těsné blízkosti místa, z něhož pocity štěněte vycházely - k obrubníku na křižovatce, kde ulice odbočovala doleva a napojovala se na hlavní silnici do Edinburghu. Byl všední den a kolem postávalo jen několik lidí; všichni zády k Harrymu, takže si nikdo z nich nevšiml, že se za nimi zčistajasna objevil někdo další. První, co Harry uviděl, byla dlouhá tmavá stopa, kterou na povrchu vozovky zanechaly pneumatiky ve smyku.

Myšlenky, nebo spíš pocity v řeči mrtvých přicházející od štěněte, byly nyní ještě zoufalejší, protože zvířátko si uvědomilo, že se ze své nové, nezvyklé situace nemůže dostat. Nic necítilo, nic nevidělo, dokonce ani žádné světlo. Kde je jeho bůh, jeho mladý pán?

Psst! zašeptal Harry. Nic se neděje, kamaráde! To bude dobré! Psst!

Protlačil se dopředu hloučkem čumilů a uviděl, že na kraji ulice klečí malý chlapec. V náručí držel přejeté štěně a po tvářích se mu řinuly slzy. Zdálo se, že zvíře má zlomenou páteř, navíc mu pravá přední noha bezvládně visela a z roztrženého pravého ucha vytékala mozková kapalina.

Harry poklekl, položil chlapci ruku na rameno a pohladil mrtvé štěně. „Psst, kamaráde!" zašeptal znovu. Uklidňoval oba. Naříkavé kvílení štěněte v jeho mysli pomalu přecházelo v přerývané kňourání. Už zase cítilo. Cítilo Harryho.

Ale chlapec se nemohl utišit. „Je mrtvý!" naříkal. „Je mrtvý! Paddy je mrtvý! Proč to auto raději nepřejelo mě? Proč nemohlo zastavit?"

„Kde bydlíš, synku?" zeptal se Harry chlapce s vlasy jako koudel. Mohlo mu být tak osm nebo devět.

Chlapec na něho pohlédl modrýma očima plnýma slz. „Tamhle," ukázal neurčitě přes pravé rameno. „V čísle sedm. Bydlím tam s Paddym."

Harry vzal opatrně štěně do rukou a vstal. „Pojď, zaneseme ho domů," řekl.

Hlouček kolem nich se rozestoupil a Harry zaslechl, jak kdosi říká: „To je škoda. To je hrozná škoda!"

„Paddy je mrtvý!" Kluk se držel nekroskopova lokte a stále plakal. Zahnuli za roh do prázdné uličky.

Mrtvý? Ano, byl mrtvý, ale… opravdu musí být? Přece nemusíš být mrtvý, Paddy, že ne?

Odpověď v řeči mrtvých, která se ozvala, nezněla ani jako štěknutí ani jako slovo - ale byl to souhlas. Pes obvykle se svými přáteli souhlasí a se svým pánem nesouhlasí jen zřídka, pokud vůbec. Jelikož Harry nebyl Paddyho milovaný pán, uznal ho teď pes za svého nového přítele.

Stejně rychle dospěl k rozhodnutí i nekroskop.

Než došli k malé zahrádce před domem číslo sedm, pohlédl Harry na chlapce a řekl: „Jak se jmenuješ, synku?"

„Petr," řekl chlapec přiškrceným, rozechvělým hlasem.

„Tak poslouchej, Petře, já—" Harry se zarazil. Pohlédl na štěně a snažil se hrát divadlo, jak nejlépe

dovedl. „Mám dojem, že se pohnul. Cítil jsem to!"

Chlapec otevřel ústa. „Paddy že se pohnul? Ale přece je tak moc poraněný!"

„Synku, jsem veterinář," lhal Harry. „Možná bych ho dokázal zachránit. Běž teď rychle domů a řekni rodičům, co se stalo. Já zatím vezmu Paddyho na operační sál. V každém případě ti dám vědět, jak to s Paddym vypadá. Ano?"

„Ale-"

„Neztrácejme čas, Petře," naléhal Harry. „Jde o Paddyho život."

Chlapec polkl slzy, rychle přikývl a proběhl brankou. Jakmile zmizel v zahradě, vyvolal Harry Möbiovy dveře. Když potom chlapec opět vyběhl ven a táhl za ruku matku, aby se na záhadného veterináře podívala sama, byl už Harry úplně jinde…

Možná měl nekroskop mezi živými málo přátel, ale jedním z toho mála byl starý hrnčíř, který měl v Pentlends svou vlastní vypalovací pec. Když Harry předal štěně Hamishi McCullochovi ke spálení, byl Paddy naprosto mrtvý, o tom nebylo pochyb. „Když mi ho zpopelníte, máte u mě dvacku, Hamishi," řekl starému Skotovi. „A navíc vám budu vděčný. Vlastně vám bude vděčná jedna mladá dáma, která se může uplakat. A ještě vám zaplatím za jeden váš hrnec, když mi do něj dáte popel."

„Nějak to uděláme, Harry," přikývl Hamish.

„Jen ještě něco," řekl nekroskop. „Dejte pozor, až budete popel dávat do nádoby. Víte, ta mladá dáma chce mít jistotu, že má svého miláčka celého, chápete?"

„Samozřejmě, spolehněte se," přikývl znovu Hamish. Harry čekal hodinu, než byl Skot hotov, ale celou tu dobu byl trpělivý a klidný. Pro tuto chvíli to byl opět starý Harry. Přestože mu pro sebe samého zbývalo málo času, na téhle záležitosti nechtěl nic uspěchat.

Vždyť to vlastně dělá i pro sebe. Jako malou zkoušku na to, co má přijít. Má přece skvělou příležitost zaznamenat jakékoliv nesrovnalosti. Vždyť mozek Trevora Jordana byl také roztříštěný a tělo Penny Sandersonové těžce poničené.

V deset hodin večer byl už Harry zpátky v prostorném, suchém sklepě svého starého domu asi míli od Bonnyrigu. Nejdříve uklidil všechen nepořádek a pak vydrhl kamennou podlahu uprostřed místnosti, až byla jako sklo. Hamish mu řekl, kolik tělo mrtvého štěněte vážilo před spálením, takže i kdyby měl Harry pouze skrovné znalosti matematiky, nedělalo by mu problémy vypočítat přibližné množství potřebných chemikálií. Jenže Harryho matematické vědomosti byly všechno jen ne skrovné, váhu chemikálií tedy vypočítal přesně na gram.

Konečně popel a chemikálie smísil a udělal na čisté podlaze malou hromádku. Byl připraven. Tentokrát však neváhal a nezkoumal, jestli je parazit jeho mysli, ta mentální veš, v pohotovosti, protože neměl obavy o sebe, ale o malého chlapce, který dnes nebude mít klidnou noc.

Kromě rozhodnutí, že je připraven, se ostatní zdálo až směšně jednoduché. Měl všechno? Nezapomněl na něco? Budou ta magicky tajemná slova, která se dozvěděl uprostřed ruin hradu Janose Ferenczyho - ta formule vyrvaná z oněch odporných eonů - skutečně stačit na to, aby způsobila vzkříšení k životu?

A pokud ano, bude to akt rouhání?

Na druhou stranu, jaký má smysl dělat si s tím teď starosti? Jestliže má být kvůli svým činům odsouzen k věčnému zatracení, potom se to už stalo. A očistec bude něčím jako nekonečno: jestliže máte trpět věčnost, není síla, která by vás přinutila trpět dvakrát tak dlouho. Nebo snad ano?

Jeho argumenty se mu v mysli jako vždy neustále vracely, až se mu z toho točila hlava. Najednou si však ‚uvědomil', že vše způsobuje upír, který je v něm, že se ho snaží zmást. V tu chvíli se probral k činnosti a jeho hrozbu zlomil. Namířil prstem a svými myšlenkami na hromádku na podlaze a vyřkl vyvolávající slova:

„Y'ai 'Ng'ngah Yog-Sothoth, H'ee-L'geb, F'ai Throdog —Uaaah!"

Bylo to, jako by přiložil rozškrtnutou sirku k zápalné látce; z hromádky vyšlehlo fosforeskující světlo, barevný kouř a téměř sirný pach. A také se ozvalo… štěknutí!

Z kouře, který se nad místem vznášel jako hřib, a z rychle mizejících plynů a par se vypotácel Paddy! Uši měl schlíplé a také pahýl ocasu mu visel dolů. Chvěl se jako osika a zdálo se, že ho viklající se rosolovité nohy nejsou schopny udržet. Během krátkého okamžiku se vrátil ze světa smrti - ze stavu beztíže a nehmotnosti - do života, ale jeho nohy jako by už hmotnému světu odvykly.

„Paddy," zašeptal nekroskop a poklekl na jedno koleno. „Paddy - tady jsem, kamaráde!" Štěně kleslo na zem, opět vstalo, otřepalo se, až téměř znovu spadlo, a pak zamířilo k němu.

Bylo černobílé a mělo krátké nohy a plandavé uši. Dokonalý voříšek - a dokonale živý!

Opravdu živý?

Paddy, zavolal na něho nekroskop znovu, tentokrát v řeči mrtvých. Štěně nereagovalo.

Paddy byl živý. Opravdu!

O půl hodiny později donesl Harry Paddyho do řadového domku v postranní uličce v Bonnyrigu. Nechtěl se zdržet, chtěl zmizet, jak rychle to bude možné, ale přece jen se potřeboval dozvědět několik věcí. O Paddym. O jeho povaze. Potřeboval zjistit, jestli je to přesně ten pes, jakého měli dříve.

Vypadalo to, že je. Alespoň Petr si to myslel. Paddyho pán byl už asi hodinu připravený do postele, ale nechtěl jít spát, dokud nedostane zprávu od svého ‚veterináře'. Paddyho návrat pro něho byl zázrakem, i když jen nekroskop věděl, jak velkým.

Petrův otec byl vysoký, hubený, mozolnatý muž, ale laskavý. „Chlapec prohlašoval, že Paddy je určitě mrtvý," řekl, když Petr zmizel se svým miláčkem v ložnici. Pak nalil Harrymu pořádnou sklenku whisky. „Že prý měl zlomené nohy, přeražený hřbet a z ucha mu tekla krev a mozek. Dělali jsme si starosti. Měl Paddyho moc rád."

„Vypadalo to hůř, než se pak skutečně ukázalo," odpověděl Harry. „Pejsek byl v bezvědomí, proto se zdálo, jako když má nohy zlomené. Trochu krve na hlavě měl a to vypadá vždycky špatně, ale bylo to jen z odřenin. A mozek? To byly jen sliny. V podstatě utrpěl jen šok."

Petrův otec zvedl obočí. „A co páteř? Petr říkal, že měl trup tak nakřivo, že ji musel mít zcela jistě zlomenou."

„Pouze posunutý obratel," řekl Harry. „Jakmile jsme ho usadili, všechno bylo v pořádku."

„Jsme vám velice vděční."

„To je v pořádku."

„A co jsme dlužní?"

„Nic."

„To je do vás velice laskavé…"

„Chtěl jsem se jen ujistit, že Paddy je stejný jako předtím," řekl nekroskop. „Myslím, jestli ho ten otřes nějak nepoznamenal. Nepozorovali jste na něm nějaké změny?"

Z Petrovy ložnice se ozýval štěkot a smích.

„Hrají si," řekla chlapcova matka a chápavě se usmála. „Petr by měl spát, ale dnešní noc bude trochu zvláštní. Ach ano, pane…?"

„Keogh," řekl Harry.

„Ano, pane Keoghu, Paddy je stejný. Takový, jakého ho známe."

Petrův otec vyprovodil Harryho k zahradní brance, ještě jednou mu poděkoval a popřál dobrou noc. Když se vrátil dovnitř, řekla jeho žena: „Takový vzácně slušný, příjemný člověk. A jaké měl hluboké oči!"

„Hm?" ozval se zamyšleně její manžel.

„Ty si to nemyslíš?"

„Ano, jistě. Ale—"

„Co ale? Copak tobě se nelíbil? Chceš říct, že nedůvěřuješ člověku, který si nenechal zaplatit za dobře odvedenou práci?"

„Ne, ne, tak jsem to nemyslel! Ale ty jeho oči…"

„Hluboké, říkám."

„Hluboké? Tam venku u branky, ve tmě, když na mě pohlédl—"

„Co?"

„Ale nic," řekl Petrův otec a zavrtěl hlavou. „Asi to byl jen odlesk světla, nic víc…"

Doma se Harry cítil skvěle. Lépe než kdykoliv předtím od svého návratu z Řecka, kde získal zpět svou řeč mrtvých a vládu nad Möbiovým kontinuem. Možná by se však mohl cítit ještě lépe a zařídit, aby se stejně cítili i jiní.

Posadil se ve své pracovně do klubovky a začal mluvit s urnou stojící ve stínu v rohu místnosti. Nebo to

alespoň vypadalo, že mluví s urnou, protože urny neodpovídají.

„Trevore, byl jsi telepat, a dobrý telepat. To znamená, že jím pořád jsi. Proto vím, že i když s tebou nemluvím, pořád mě posloucháš. Slyšíš moje myšlenky. Takže… jistě také víš, co jsem dělal dnes večer. Mám pravdu?"

Nemohu za to, co jsem, Harry, odpověděl Trevor Jordan vzrušeně svou ‚bezdechou' řečí mrtvých. Nemohu za to o nic víc, než ty můžeš za to, co jsi. Ano, vím, co jsi dělal - a co plánuješ udělat. Ještě tomu však nevěřím a myslím si, že tomu nebudu věřit ještě nějakou dobu potom, co se to stane, pokud se to vůbec stane. Je to jako báječný sen, z něhož se ti nechce probudit - s tím rozdílem, že tenhle sen by byl nejbáječnější, kdybych se opravdu probudil. Neměl jsem naději, nic, a teď najednou…

„Jistě ale o mých záměrech víš celou dobu?"

Vědět, že někdo chce něco udělat, ještě neznamená mít jistotu, že to ten někdo dokáže, odpověděl Trevor. Ale teď, po tom psovi…

Harry přikývl. „Ale pes je pes a člověk je člověk. Jistotu nebudeme mít, dokud… prostě nebudeme mít jistotu."

Mám co ztratit?

„Myslím, že ne."

Harry, kdykoliv budeš ty připraven, budu i já. Kamaráde, já jsem připraven už teď!

„Trevore, před chvílí jsi řekl, že za to, co jsi, nemůžeš o nic víc než já za to, co jsem. Chtěl jsi snad říct víc, než co v těch slovech je? Jestliže ano, pak jsi z mé mysli vyčetl opravdu hodně."

Nemohu ti lhát, Harry, ozval se Trevor po dlouhé odmlce. Vím, co se ti přihodilo, čím se stáváš. A netušíš, jak je mi to líto.

„Za chvíli po mně půjde ta smečka zatracených čmuchalů."

Já vím. A také vím, co pak uděláš a kam se uchýlíš.

Harry znovu přikývl. „Jenže jak říkala moje matka, je to divné a pochmurné místo. Zřejmě budu potřebovat každou pomoc, která je možná."

A co já? Mohu pro tebe něco udělat? Počítám, že ne moc. Rozhodně ne odsud, kde teď právě jsem.

„To máš pravdu," řekl Harry. „Mohli bychom to provést hned teď. Ale není třeba spěchat. Jestli to funguje, uděláme to brzy. A i potom - zejména potom - to bude tvoje rozhodnutí."

Takže… kdy?

„Zítra."

Ježíši!

„Zadrž!" varoval ho nekroskop. „S tímhle jménem buď opatrný…"

Potom už mluvili pouze o běžných věcech a vzpomínali na staré časy. Jen škoda, že nemohli vzpomínat na nic dobrého. Pak, po delší odmlce, mrtvý telepat řekl:

Harry, doufám, že víš, že tě Paxton pořád sleduje. Byl to právě Jordan, kdo nekroskopa upozornil, že má v patách mentálního špiona. Harry mu za to byl vděčný. Od té chvíle někdy před týdnem už ho o Paxtonově blízkosti vždy varovala jeho vlastní intuice.

Jeho první instinktivní reakcí na problém bylo, že se chtěl pokusit uplatnit talent, který zdědil po Haroldu Wellesleym. Bývalý šéf pobočky E spáchal sebevraždu poté, co byl odhalen jako dvoustranný agent. Wellesleyův talent spočíval v tom, že jeho mysl byla nedobytnější než bankovní trezory. Možná právě to z něho udělalo ideálního kandidáta na funkci šéfa britské ústředny mentálních špionů. V gestu pokání pak Wellesley předal svůj talent Harrymu.

Wellesleyův talent se však někdy projevoval jako dvojsečná zbraň: když zamknete dveře před svými nepřáteli, zůstanou za nimi i vaši přátelé. Podobně když sfouknete svíci v hlubokém sklepení, nebude vidět nikdo nic. Harry dával přednost světlu, byl radši, když věděl, že je mu Paxton nablízku, a měl o něm přehled.

V každém případě bylo vyčerpávající být takhle neustále na stráži. Někde je však třeba čerpat energii a při nekroskopově emočním stresu, který neustále narůstal, byly jeho baterie pořádně vybité.

Teď už to byla záležitost Harryho intuice dávat si na mentálního špiona pozor; jeho intuice a rozvíjející se inteligence toho něčeho, co měl v sobě, jeho sílících talentů. Věděl, že v konečné fázi se vyvinou do specifického druhu telepatie - telepatie a ostatních forem ESP - neuškodí však mít Jordanův druh

techniky jako ‚něco navíc'.

Jordan slyšel i to.

Harry, to není žádný problém. Vím, že jsi jiný. Vezmi si všechno, co ti mohu dát. Teď nebo potom… vyzkoušej to na mně, to je jedno. Nebudu si nic rozmýšlet. Použij to, aby ses mohl chránit, ale samozřejmě ne tak, abys uškodil nám.

„Nám? Komu nám?"

Nám lidem, Harry. Nemyslím, že bys dokázal škodit lidem.

„Přál bych si, abych si tím mohl být také tak jistý. Věc je však taková, že to už nebudu já. Nebo budu, ale v každém případě ne stejný, jako jsem teď."

Potom musíš dělat jediné: držet se svého plánu. Když budeš vědět, že se to blíží — nebo když tě okolnosti donutí podniknout obranné nebo úhybné akce - pak z toho vytlučeš, co se dá.

„Vyhnán ze svého vlastního světa!" zavrčel nekroskop.

Tak nějak. Nebo také džin vypuštěný z láhve.

„Jsi upřímný, Trevore."

A kdo jiný by měl být upřímný než přítel?

„Ovšem i ty jsi svým způsobem džin vypuštěný z láhve, nemyslíš?" Harryho upíří protipól se ozval a uplatňoval svou potřebu přít se. O čemkoliv. Jordan to ještě necítil, přesto se snažil udržet rozhovor v klidném tónu.

Možná odtud pocházejí ty staré muslimské legendy, nemyslíš? Muž nadaný Mocí, který zná magická slova, je schopný vyvolat mocného otroka z prášku v láhvi. Jaké je tvé přání, ó Mistře?

„Mé přání?" Harryho hlas byl stejně chmurný jako výraz jeho tváře. „Někdy si přeju, abych se byl vůbec nenarodil!"

A teď to Jordan zaregistroval: Harryho dualitu - ty podivné proudy v jeho krvi podemílající břehy jeho vůle - hrůzného tvora, který se už nyní vzpíral Harryho lidské nadvládě a jehož odpor proti ní sílil den ode dne, hodinu od hodiny.

Jsi unavený, Harry. Možná bys měl na chvíli vypnout. Trochu se vyspat.

„V noci?" Nekroskop se ponuře usmál. „To nepatří k mé přirozenosti, Trevore."

Musíš s tím bojovat.

„Už s tím bojuju!" zavrčel Harry temně. „Vlastně nedělám nic jiného."

Jordan chvíli mlčel. Pak se ozval: Možná… možná bychom tomu teď měli dát šanci. Jeho Mas v řeči mrtvých se chvěl a Harry cítil, že mrtvý muž má strach. A ve svém nejskrytějším nitru, kam ani Jordan nedosáhl, si pomyslel:

Ach Bože! Už se mě bojí dokonce i mrtví.

Náhle prudce vstal, až málem převrhl křeslo, dopotácel se k závěsům na okně a pohlédl mezírkou mezi nimi ven do noci na druhou stranu řeky. Právě v tom okamžiku na protějším břehu pod stromy kdosi škrtl zápalkou, aby si zapálil cigaretu. Harry viděl plamen jen okamžik, než ho zakryla ruka před větrem. A pak už bylo vidět jen žlutý žhnoucí bod, který se rozjasnil, když muž dlouze potáhl.

„Ten parchant je právě teď tam venku," řekl Harry jakoby spíš pro sebe.

Mohl to říct pouze pro sebe, protože Jordan byl příliš vystrašený, než aby odpověděl…

Pátá kapitola

Vzkříšený

Ještě o půlnoci v Harrym vše vřelo.

Použil Wellesleyův talent, vyplížil se do zahrady a kradl se po cestě k staré bráně ve zdi, která tam visela nakřivo na zrezivělých pantech. Noc byla jeho spojencem. Splýval se stíny a držel se v nich, dokud nezískal pocit, že v blízkosti nikdo není. Pak vyhlédl bránou a znovu se zadíval na druhou stranu řeky. Jeho oči citlivé na tmu jasně rozeznaly nehybnou postavu stojící pod stromy: mentální veš Paxton.

„Paxton…"

To slovo chutnalo jako jed, na rtech i v jeho mysli… jeho mysli, nebo toho tvora, který v něm rostl a

uzurpoval si z něho stále větší část. Protože Harryho upír poznal hrozbu, stejně jako ji poznal sám nekroskop, jen by ji jinak řešil. Kdyby mu to bylo dovoleno.

„Paxton." Vydechl to jméno do chladného nočního vzduchu. Jeho dech se proměnil v mlhu, která klesla dolů na cestu a vířila kolem jeho nohou. Temná, zlověstná esence Vampýrů v něm byla nyní neobyčejně silná a téměř v něm zmáhala všechno ostatní. „Neslyšíš mě, ty parchante, že ne?" Vydechl mlhu, která proklouzla pod bránou a plížila se přes zarostlou cestičku podél řeky a dál mezi keři ostružiní až k lesklé vodní hladině. „Nedokážeš mě číst; nevíš, že tu vůbec jsem, že ne?"

Ale náhle, zčista jasna se v Harryho mysli ozval mumlající, nestvůrný hlas, nepochybně hlas Faethora Ferenczyho: Necouvej a nekrč se před ním, když ho cítíš nablízku, ale naopak po něm jdi! Vstupuje do tvé mysli ? Vstup zase do jeho! Čeká, že se budeš bát, ale ty proti němu vystup, buď neohrožený! A až uvidíš, že na tebe civí s otevřenou pusou, vstup do něho, protože uvnitř je měkčí!

Byl to děsivý, přízračný hlas, ale Harry si ho sám vytáhl z paměti, protože působením Wellesleyova talentu k němu nemohlo žádné rušení nebo vstupy pronikat; Faethor byl nyní pryč, tam, kam žádný člověk nemá přístup; navždy ztracen v budoucím čase.

Otec upírů mu dával rady proti svému pokrevnímu synovi Janosovi, ale nekroskopovi se zdálo, že stejný postup by mohl uplatnit i tady a teď. Nebo se to nezdálo Harrymu, ale tomu uvnitř něho. Paxton je tu proto, aby shromáždil důkazy, že Harry je upír. Protože však Harry byl upír, zdálo se, že mu v tom nemůže nijak zabránit. Ale to má jen sedět a nečinně čekat, jaké důsledky vyplynou z hlášení té vši? Cítil nutkání maličko udeřit, poskytnout mentálnímu špionovi námět k přemýšlení.

Ne doopravdy ‚poškrábat' jeho svědění, to ne, protože to by byl sám o sobě přesvědčivý důkaz a mohl by nekroskopa ještě víc vytáhnout na světlo, které mu už teď vadilo, a nakonec vést až k důkladnějšímu dohledu větších vší, jejichž kousnutí by se mu mohlo stát osudným. Také by to však mohl být (Harry se musel nutit, aby si to připomínal) vrah.

Představu evokovaných vizí krve a pomyšlení na to musel zcela potlačit!

Ustoupil od brány v staré kamenné zdi, vyvolal dveře a prošel do Möbiova kontinua… a opět ven na úzkou silnici vedoucí po druhém břehu souběžně s řekou. Široko daleko nebylo nikoho vidět. Obloha byla zatažená, ale za stromy vroubícími řeku prosvítala vodní hladina bezstarostně plynoucí ve tmě.

Zpola na silnici, zpola pod převislými keři stálo auto. Paxtonovo auto, nový a drahý model. Jeho lak se temně leskl. Dveře byly zavřené, okna zatažená. Stálo obrácené dolů z nepatrného svahu směrem k zatáčce lemované zdí, v místě, kde se příjezdová cesta napojovala na hlavní silnici do Bonnyrigu.

Harry prošel kolem vozu a vstoupil pod stromy. Kudy šel, následovala ho mlha. Ne, nebylo to pouze tak, že by ho následovala, protože on byl jejím zdrojem a katalyzátorem. Vyvěrala ze země tam, kam šlápl, padala z jeho tmavého oděvu jako podivné výpary a vystupovala mu z úst, když dýchal. Šel tiše, uvolněně, jeho nohy nevědomky, ale přesto neomylně vyhledávaly měkkou půdu a vyhýbaly se křehkým, zrádným větvičkám. Cítil, jak jeho nájemník napíná svaly a zatíná své drápy stále hlouběji do jeho vůle.

Bude to výborný test, řekl si. Příležitost na místě si ověřit, jak velkou moc nad ním ta věc má.

Do této chvíle Harry své vzrušení ovládal. Jeho hněv byl sice prudší, jeho deprese hlubší a záchvěvy radosti intenzivnější, ale vcelku necítil žádnou neodolatelnou žádostivost nebo nutkání. Alespoň nic takového, s čím by nedokázal bojovat. Jenže v tuto chvíli to přišlo. Jako by se Paxton stal středem všeho, co je v jeho životě špatné, bod, na nějž se mohl zaostřit, velká tuková boule na již nečisté pleti jeho existence.

Bylo třeba provést jistou operaci.

Harryho mlha se plížila před ním. Zvedala se z břehu řeky a ze silných kmenů stromů tam, kde se setkávaly s vlhkou zemí, a její útržky se válely kolem Paxtonových nohou. Telepat seděl na pařezu blízko vody s pohledem pevně upřeným k tmavé siluetě domu na druhém břehu. Z okna v prvním poschodí se šířilo světlo. Harry ho nechal schválně rozsvícené.

Nekroskop neviděl, že Paxtonova tvář má stále zpola zachmuřený, zpola zlostný výraz; mentální špion totiž ztratil své pole, kterým hledal, sondoval, nasával. Předpokládal, že Harry pořád v domě je, ale přes všechnu svou mentální koncentraci se na něho nemohl napojit. Dokonce se mu nepodařilo navázat ani slabý kontakt, což byla minimální podmínka, aby to, o co se snažil, mělo smysl.

To samozřejmě nemuselo mnoho znamenat, protože Paxton si byl dobře vědom Harryho talentů: věděl,

že nekroskop může být doslova všude. Na druhou stranu to mohlo znamenat hodně. Ne každý v tuto půlnoční hodinu opouští svůj dům a mizí kdesi, kde ho nedostihne nejen obyčejný člověk, ale ani někdo nadaný mentálními schopnostmi. Keogh může být schopen čehokoliv.

Paxton se zachvěl jako duch, který vkročil na svůj vlastní hrob. Bylo to samozřejmě jen staré rčení, ale na okamžik měl pocit, jako by se ho cosi dotklo, jako by přes vodu přeletěla jakási neviditelná bytost, skutečně něco jako duch, a stojí to tiše vedle něho na břehu řeky zahaleném mlhou. Mlha! Odkud se, k čertu, najednou vzala?

Vstal, rozhlédl se doleva i doprava a pak se začal otáčet. Harry, který stál sotva pět kroků za ním, se tiše stáhl do tmy. Paxton se pomalu otočil kolem dokola, znovu se zachvěl a znepokojeně pokrčil rameny. Necítil se vůbec dobře. Opět pohlédl na dům na protějším břehu. Sáhl pod plášť a vytáhl polní láhev s koženým potahem a dal si z ní dlouhý hlt.

Když Harry pozoroval, jak esper pije, pocítil, že se v něm vzdouvá cosi temného. Bylo to velké, možná větší než on sám. Posunul se dopředu a zastavil se přímo za zády nic netušícího telepata. Byl by to výborný žert, kdyby právě teď spustil dolů Wellesleyův štít a schválně zaměřil své myšlenky zezadu na Paxtonovu hlavu! Esper by se zřejmě vrhl rovnou do řeky!

Nebo by se znovu pomalu otočil a uviděl by Harryho, jak stojí za ním a hledí přímo na něj - přímo do něj, do jeho roztřesené duše. A pak, kdyby začal křičet…

V Harryho rukou, které se teď zvedaly k Paxtonovu krku, byla temná, cizí, nenávistí nafouklá věc. Byla i v jeho srdci, i v jeho očích a v jeho tváři. Cítil, jak mu ohrnuje rty ze slintajících zubů. Bylo by tak lehké strhnout Paxtona do Möbiova kontinua a… vyřídit si to s ním tam. Tam, kde by ho nikdo nikdy nenašel.

Stačilo by, aby Harry ještě trochu zvedl ruce, sevřel esperovi krk a zakroutil mu jím jako kuřeti. Áách!

Ta věc v něm halasila dosud nepoznaným vzrušením, které by mohlo být jeho. Uchvacovaly ho signály vysílané tou věcí, ryčný křik, který se v něm ozýval a rezonoval jeho nejvnitrnějším bytím:

Vampýr! Vamp—

Paxton si ohrnul límec pláště a podíval se na hodinky.

To bylo všechno: jeho pohyb byl tak přirozený, tak pozemský, tak moc z tohoto světa, že kouzlo cizích rovin existence bylo zlomeno. A Harry se náhle cítil, jako by znovu byl dvanáctiletý chlapec zuřivě masturbující nad záchodovou mísou, když ho těsně před vyvrcholením vyrušil strýc.

Stáhl se zpět, vyvolal Möbiovy dveře a téměř skrz ně propadl. Příliš pozdě (díky bohu za to). Mentální špion cosi ucítil a otočil se—

A neviděl nic než zvířenou mlhu.

Promočený svým pronikavě páchnoucím potem vystoupil nekroskop z Möbiova kontinua přímo na zadní sedadlo Paxtonova auta. Pak tam seděl a zvracel na podlahu, dokud tu věc ze sebe nedostal. Nakonec, když pohlédl na své páchnoucí zvratky, pocítil, že se mu opět postupně vrací jeho vlastní hněv. Teď však měl vztek hlavně sám na sebe.

Chtěl dát esperovi lekci a málem ho zabil. To vypovídalo zatraceně moc o tom, jakou vládu nad tou věcí v sobě má, nad tím, co až dosud bylo… čím? Dítětem? Nezletilcem? Jakou šanci bude mít později, až ta věc doroste do dospělosti?

Paxton pořád stál na břehu pod stromy, pořád se svými myšlenkami, cigaretou a polní lahví s whisky. A zřejmě tam bude stát i zítra, a pozítří… tak dlouho, až Harry udělá chybu a prozradí se. Jestli se neprozradil už teď.

„Do prdele s ním!" zaklel Harry nahlas.

Nakopat mu, pořádně ho osolit, parchanta! To je alespoň lepší než ho zabít.

Přelezl na přední sedadlo a odbrzdil. Pak otočil volantem tak, aby auto najelo na silnici, a zbytek nechal přírodním zákonům. Vůz se rozjel a jeho rychlost se pomalu zvyšovala.

Během pohybu Harry několikrát sešlápl plynový pedál, až ucítil těžký pach benzínových výparů. Když ujel asi čtyři sta metrů, znovu několikrát sešlápl plyn. Auto se teď pohybovalo rychlostí čtyřiceti až padesáti kilometrů za hodinu. Zatáčka se rychle blížila a s ní i travnatý okraj, za kterým se tyčila vysoká kamenná zeď. Harry pustil volant, vyvolal na vedlejším sedadle Möbiovy dveře a proklouzl jimi.

Dvě sekundy nato Paxtonův vůz narazil do zdi a vzápětí explodoval jako bomba!

Právě v tu chvíli se esper vracel od řeky a nechápavě hleděl na prázdné místo, kde nechal auto - pak

uslyšel dole pod svahem výbuch a uviděl ve tmě ohnivou kouli.

„Co to, proboha…?" koktal. „Co to znamená?"

To už byl Harry doma a volal na devět devět devět. Operátorka nouzového volání v Bonnyrigu ho přepnula na policejní stanici.

„Policie - co si přejete?" ozval se hlas s těžkým přízvukem.

„Na příjezdové cestě k starému statku za Bonnyrigem hoří auto," řekl Harry a podrobně popsal místo, kde k nehodě došlo. „A je tam muž, který popíjí z kapesní lahve a hřeje si nad ohněm ruce."

„S kým mluvím, prosím?" Hlas nyní zněl autoritativněji a úředněji. Muž byl ve střehu.

„Musíte tam okamžitě vyjet," řekl Harry. „Mohou tam být zranění." Potom zavěsil.

Nekroskop pozoroval z okna ložnice v prvním poschodí, co se děje kolem ohně. Asi po deseti minutách přijelo od Bonnyrigu hasičské auto s policejním doprovodem. Vzápětí se kolem ohně rozeznělo vytí sirén a kromě plamenů ve tmě blikala modrá a oranžová světla výstražných majáků. Pak byl oheň uhašen, sirény zmlkly a po chvíli policejní auto odjelo… s jedním pasažérem.

Harry by byl šťastný, kdyby viděl Paxtona, jak se zaklíná, že je nevinný, a dýchá přitom na nepřístupně se tvářící policisty lihové výpary. Neviděl však nic, protože v tu dobu už tvrdě spal. Nezáleželo na tom, jestli vzhledem k své podstatě má, nebo nemá v noci spát: rada Trevora Jordana mu prospěla…

Jakmile ráno vyšlo nad řekou slunce, našel si žhavý paprsek cestu a dopadl na Harry levou ruku. Harry prudce ucukl - zdálo se mu, že má ruku uvězněnou ve vypalovací peci Hamishe McCullocha. Když se konečně probudil, zjistil, že v noci zapomněl zatáhnout závěsy na okně.

K snídani si dal kávu - pouze kávu - a hned pospíchal do chladného sklepa. Netušil, kolik času mu zbývá, a neměl na vybranou: buďto udělá teď, nebo nikdy. Ostatně slíbil Trevoru Jordanovi, že to bude dnes. Obě urny, Jordanovu i Pennyinu, už měl ve sklepě připravené, spolu s chemikáliemi, které si přivezl z hradu Ferenczy.

„Trevore," řekl, když vážil a mísil přísady. „V noci jsem si posvítil na Paxtona… ne, nic jsem mu neudělal, ale moc k tomu nechybělo. Jen jsem mu trochu zkomplikoval život. Doufám, že nám teď dá na chvíli pokoj. Opravdu se mi zdá, že ho necítím… i když to může být tím, že je ráno a už vyšlo slunce. Můžeš mi říct, jestli je někde nablízku?"

Trafikant v Bonnyrigu právě otevírá krámek a mlékař objíždí svou štaci, odpověděl Jordan. A většina obyčejných lidí snídá. Ale Paxtona nikde nevidím. Zdá se mi, že je úplně normální ráno.

„Ne tak docela normální," řekl Harry. „Alespoň ne pro tebe."

Snažil jsem se být střízlivý a nedělat si moc velké naděje, odpověděl Jordan rozechvěle řečí mrtvých. Snažil jsem se nemodlit. Pořád si myslím, že sním. Chci říct, že jsme opravdu kdysi usnuli a spali. Věděl jsi to?

Nekroskop přikývl. Skončil s přípravou chemikálií a zvedl Jordanovu urnu. „I já jsem byl svého času nehmotný, vzpomínáš si? Býval jsem hrozně unavený. Mentální vyčerpání je mnohem horší než fyzické."

Chvíli, když vysypával Jordanův popel na podlahu, bylo ticho. Pak se ozvalo: Harry, jsem tak nervózní, že se bojím promluvit!

„Nervózní?" opakoval Harry téměř automaticky. Rozbíjel urnu kladivem a soustřeďoval se na to, aby všechny střepy i s těmi nejnepatrnějšími zbytky popela naskládal kolem hromádky na zemi. Chtěl, aby i je zasáhla kouzelná slova, která se chystal pronést.

Nervózní, vzrušený, vystrašený… můžeš tomu říkat, jak chceš… ale kdybych měl žaludek, obrátil by se mi naruby!

Byl čas začít. „Trevore, musí ti být jasné, že pokud nejsi v pořádku… myslím—"

Vím, co myslíš. Vím to.

„Dobře," přikývl Harry a olízl si oschlé rty. „Tak začneme."

Vyvolávací slova vyslovil bez potíží, jako by mluvil mateřským jazykem, ale přesto se zavrčením, které popřelo vše, co v něm zůstávalo lidské. Užil svého umění - s pýchou? Jistě si uvědomoval, že to, co dělá, je něco zcela výjimečného, a že je tedy zcela výjimečný tvor.

„Uáá!" V závěrečném zvolání už nebylo téměř nic lidského - ale o chvíli později na ně odpověděl téměř bolestný výkřik!

Nekroskop o krok ustoupil. Sklep se naplnil vířícím purpurovým kouřem, který pálil do očí. Kouř se

valil ze zbytků chemické materie a v chuchvalcích vyplňoval prostor sklepní místnosti. Byla to skutečná podstata džina: tak mohutný objem z tak malého zdroje. A z rudého oblaku se potácela a křičela bolestí ze svého zrození nahá postava Trevora Jordana. Nekroskop však byl stále připraven proces zastavit, pokud by to bylo nutné.

V první chvíli toho Harry ve víru chemického kouře mnoho neviděl, a v další jen cosi zahlédl: divoce planoucí oko, zkroucená, široce otevřená ústa, jen částečně patrná hlava. Jen částečně?

K Harrymu se natahovaly Jordanovy ruce. Chvěly se, téměř vibrovaly. Nohy se pod tělem podlomily a postava klesla na jedno koleno. Harry cítil, že se ho zmocňuje absolutní hrůza. Z mysli se mu vynořila slova, kterými mohl proces zastavit, a tlačila se mu na vyschlé rty. Pak—

Kouř se vyčistil a na zemi před ním… klečel Trevor Jordan.

Úplný. Dokonalý!

Harry klesl na kolena a objal ho. Oba plakali jako děti…

Pak přišla na řadu Penny. Také ona si myslela, že jen sní. Nevěřila tomu, co jí nekroskop řekl řečí mrtvých. Byl to však sen, z něhož ji brzy probudil.

Padla mu do náruče, chvěla se a plakala. Vynesl ji ze sklepa do své ložnice, položil na lůžko a řekl jí, aby spala. Nemělo to však smysl: v domě byl maniak - skákal jako šílený, smál se a plakal, bouchal dveřmi, běhal sem a tam, a když se zastavil, ohmatával se, dotýkal se Harryho i Penny a pak se opět rozesmál. Smál se jako blázen, jako šílenec. Šílený, že je živ!

Penny, jakmile pochopila, jakmile uvěřila, se k němu přidala. Na hodinu nebo dvě se Harryho dům proměnil v blázinec. Zůstat v posteli? Spát? Penny si oblékla Harryho pyžamo a košili a… tančila! Poskakovala, dělala piruety, tančila valčík, džajv; Harry byl šťastný, že nemá žádné sousedy.

Nakonec klesli oba unavení - skoro stejně jako nekroskop.

Udělal jim spoustu kávy. Byli žízniví, hladoví, vtrhli mu do kuchyně jako drancující vojsko. Jedli… doslova všechno! Jordan občas vyskočil, objal Harryho, že mu málem zlomil žebra, a vyrazil do zahrady, aby se nasytil slunce. Hned se však zase přiřítil zpátky. Penny zase propukávala v nové a nové záchvaty pláče a přitom Harryho líbala. Dělalo mu to dobře, ale také ho to zneklidňovalo. Už teď jejich pocity nebyl schopen sdílet.

Potom, když už bylo odpoledne, Harry řekl: „Penny, myslím, že teď můžeš jít domů."

Poradil jí také, co má říct: že tělo, které objevila policie, nebylo její, ale jiné dívky, která se jí podobala; že se jí něco stalo, po čem utrpěla ztrátu paměti, a neví, kde celou dobu byla, až teď najednou zjistila, že je v ulici, kde bydlí, v northyorkshirské vesnici. To je všechno, žádné podrobnosti. A také žádná zmínka, ani šeptem, o nekroskopovi Harrym Keoghovi.

Ještě si poznamenal její velikost, přenesl se Möbiem do Edinburghu, kde jí koupil něco na sebe, a pak čekal, až se celá vzrušená obleče. Zapomněl na boty: ale na tom už tak nezáleželo, bude bosá. Šla by i nahá, kdyby to jinak nešlo!

Pak ji vzal domů - opět Möbiovým kontinuem, což bylo další, čemu nemohla uvěřit. Ještě než ji vysadil, znovu ji varoval: „Penny, od této chvíle budeš zase žít normálním životem, a nakonec možná uvěříš historce, kterou jsme pro tebe vymysleli. Bude to tak lepší pro tebe, pro mě a vůbec pro všechny, jestliže jí opravdu uvěříš. Nejvíc však pro mě."

„Ale… uvidím vás ještě někdy?" (Zřejmě si uvědomila, co našla a co musí ztratit. A poprvé ji napadla otázka, jestli z celé záležitosti nemohla získat víc.)

Zavrtěl hlavou. „V tvém životě se budou objevovat různí lidé, jeden přijde, druhý odejde. Tak už to bývá."

„A v mé smrti?"

„Slíbila jsi mi, že na to zapomeneš. Žádná smrt nebyla, v tvém příběhu nic takového není."

A pak už vystoupila na rohu ulice, kterou znala celý život. „Sbohem, Penny."

Když se ohlédla…

Připadala si jako malé dítě, které právě prožilo pohádkové dobrodružství. Kdo byl ten muž, co před ní skrýval svou tvář…?

V domě nedaleko Bonnyrigu čekal Jordan. Teď už se trochu uklidnil, ale pořád z něho vyzařovala téměř posvátná úcta a údiv. To ho dělalo ještě hezčím. Vypadal opravdu jako čerstvě zrozený, jako

někdo, kdo se vrátil z dovolené na jihu nebo z hor, kde se koupal v bystřinách. „Harry, jsem připravený, kdykoliv budeš připravený ty. Jen mi řekni, co musím dělat."

„Ty? Nic. Pouze mi to nesmíš odepřít, to je všechno. Chci se dostat do tvé mysli a naučit se z ní něco."

„Jako to udělal Janos?"

Harry zavrtěl hlavou. „Jinak, než to udělal Janos. Nevzkřísil jsem tě, abych ti ubližoval. Nevzkřísil jsem tě dokonce ani proto, abych z tebe těžil. Je to na tobě, co mi dáš. Jestli se ti nelíbí, že do tebe chci vstoupit, klidně to řekni. Musí to vyjít z tvé svobodné vůle."

Jordan na něho pohlédl. „Udělal jsi víc, než že jsi mi zachránil život," řekl. „Ty jsi mi ho vrátil! Dělej si se mnou, co chceš, Harry."

Nekroskop vyslal své rozvíjející se vampýří myšlenky přímo do Jordanovy hlavy a Jordan mu uvolnil cestu a vtáhl ho dovnitř. Harry našel, co chtěl: bylo to jako v případě řeči mrtvých, kterou se naučil okamžitě. Mechanismus byl jednoduchý, byla to součást lidské psychiky. Mentální nadání, ta čistě fyzická záležitost, součást mysli, kterou lidé - alespoň většina - nedovedou využít. Někdy jsou takto nadaná identická dvojčata, protože pocházejí z jednoho vajíčka. Ale odhalit tento mechanismus není totéž, jako přinutit ho pracovat.

Harry opustil Jordanovu mysl a řekl: „Teď je řada na tobě."

Pro Jordana to nebylo nic obtížného, vždyť už byl telepat. Nahlédl do Harryho mysli a našel spouštěcí prvek, který mu nekroskop zobrazil. Stačilo jen ho uvolnit. Jakmile to udělal, byl mechanismus připraven a Harry ho bude moci v případě potřeby kdykoliv sám zapnout a aktivovat.

„Zkus to," řekl Jordan, když Harryho mysl opustil.

Harry zobrazil Zek Foenerovou, nadanou telepatku, a dosáhl k ní svým novým talentem.

Plavala v teplé modré vodě Středozemního moře a harpunovala ryby v blízkosti ostrova Zakynthos, na němž žila se svým manželem Jazzem Simmonsem. Byla dvacet stop pod hladinou a zamířila právě na krásnou parmici nachovou, která plavala na písečném dně, a hladově se na ni dívala.

„Zkouška… zkouška… zkouška," řekl Harry s o něco víc než náznakem sarkastického humoru.

Zek nasála do trubice šnorchlu slanou vodu, stiskla spoušť a minula. Vzápětí pustila oštěpomet a prudce kopla nohama, aby se dostala na hladinu.

Tam chvíli šlapala vodu, kašlala a rozhlížela se rozčileně kolem. Teprve pak jí došlo, že to, co slyšela, se jí ozvalo pouze v hlavě. Zcela nepochybně mentální hlas.

Když konečně popadla dech a srovnala si myšlenky, vykoktala: To je Ha-Ha-Harry?

Ten jí odpověděl ze svého domu v Bonnyrigu vzdáleného patnáct set mil: „Já a nikdo jiný."

Harry, ty… ty… jsi telepat? Byla naprosto zmatená.

„Nechtěl jsem tě vylekat, Zek. Jen se pochlubit, jak jsem dobrý."

Jsi dobrý, to ano, ale já jsem se mohla… mohla jsem se utopit! Utopit? Plavec jako Zek? To si Harry nedovedl představit. Náhle se však stáhla a nekroskop věděl, že vycítila tu druhou věc, tu druhou část jeho osobnosti. Snažila se ji ze své mysli vyhnat, ale on ji v jejím zmatku předešel:

„To je v pořádku, Zek. Je mi jasné, že jsi to o mně poznala. Jen si myslím, že bys měla také vědět, že nebudu jako to ve mně. Nezůstanu tady. Rozhodně ne dlouho. Mám tu jen nějakou práci a pak půjdu svou cestou."

Zpátky tam? Četla to v jeho mysli.

„Pro začátek. Ale existují i jiná místa. Myslím, že právě ty dobře chápeš, že tady zůstat nemohu."

Harry, snažila se rychle odpovědět. Ty víš, že proti tobě nepůjdu.

„To vím, Zek."

Chvíli mlčela a pak se opět ozval Harry. „Zek, až doplaveš zpátky na břeh, uslyšíš někoho, kdo by si s tebou rád popovídal. Ale bude lépe, když při tom budeš stát pevně na zemi, protože neuvěříš, kdo to je a co ti říká. Tentokrát by ses opravdu mohla utopit!"

Měl pravdu, nevěřila tomu. Alespoň nějakou dobu…

Pomalu se schylovalo k večeru, když si Jordan konečně všechno srovnal v hlavě a jeho horečné vzrušení trochu opadlo. „A co já, Harry? Já také mohu jít domů?"

„Možná jsem udělal chybu," řekl pak nekroskop. „Darcy Clarke ví, že jsem měl popel té dívky. Může se stát, že mu dojde, co se stalo. A pokud ano, bude také vědět, že teď mám o pár talentů víc. A když

se najednou objevíš ty - a jakým způsobem - jen si to potvrdí! Zkrátka a dobře, mám pocit, že se stejně všechno brzy provalí, takže můžeš jít domů, kdy se ti bude chtít, Trevore. Ale bych rád, kdybys tady přece jen nějakou dobu zůstal a zatím se na veřejnosti neukazoval."

„Jak dlouho?"

Harry pokrčil rameny. „Mám jistou práci. Tak dlouho, dokud ji neskončím. Myslím tak čtyři pět dní."

„To je v pořádku, Harry," řekl Jordan. „To vydržím. Třeba i čtyři pět týdnů, kdybych musel!"

„A co budeš dělat, až odsud odejdeš? Vrátíš se do pobočky?"

„Nebylo to špatné živobytí. Platili slušně."

„Pak bude nejlepší, když to necháš až dobu, kdy budu pryč. Je ti doufám jasné, že po mně půjdou?"

„Po tom všem, co jsi pro nás udělal? Pro všechny?"

Harry znovu pokrčil rameny. „Když ti starý, věrný pes pokouše dítě, zbavíš se ho. A na to, jaké služby ti prokázal v minulosti, se nebudeš ohlížet. A co víc, když víš jistě, že ten pes to dítě jednou pokouše, zbavíš se ho ještě dřív, než to stačí udělat. Chápeš to? Potom můžeš starého kamaráda politovat a možná pro něho i trochu poplakat. Ale, k čertu, když navíc víš, že má vzteklinu, nebudeš se dvakrát rozmýšlet! Zbavíš se ho, stejně jako by zbavil kteréhokoliv jiného."

Jordan přešel přímo k věci: „Opravdu tě to tolik znepokojuje? Řeknu ti to, na rovinu, Harry: nebude lehké se tě zbavit. Janos Ferenczy nám všem pořádně zatopil, ale nebyl ani zdaleka ve stejné lize, jako jsi teď ty!"

„Proto musím odejít. Kdybych to neudělal, byl bych nucen se bránit, což by věci jen urychlilo. A pak by tu bylo riziko, že tohle prokletí potrvá donekonečna. Nevynaložil jsem tolik námahy a času na ně na všechny - na Dragosaniho, Tibora, Janose, Faethora, Juliana Bodeska - jen proto, abych skončil stejně jako oni."

„V tom případě… bych možná měl odejít. Myslím teď."

„Hm?"

„Mohu zůstat někde stranou, aby o mně nevěděli, a pohlídat ti je. Mají Paxtona, který tě sleduje, ale nebudou vědět, že já sleduju je. Dokonce ani netuší, že jsem živý. Chci říct, že nepochybují o tom, že jsem mrtvý!"

Harry zpozorněl. „Pokračuj," pobídl Jordana.

„Budu sledovat Darcyho; ne v kanceláři, ale v jeho domě. Vím, kde bydlí, a vím také, jak uvažuje. Bude na tebe hodně myslet… ze dvou důvodů: kvůli tomu, co jsi, a taky proto, že je to dobrý chlap a prostě na tebe bude myslet. Takže když to bude vypadat, že se situace horší, budu to vědět a vrátím se k tobě."

„Ty bys to pro mě udělal?" Harry věděl, že Jordan mluví pravdu.

„Nejsem snad tvůj dlužník?"

Harry pomalu přikývl. „To je dobrá myšlenka," řekl nakonec. „Dobře, jakmile se setmí, odejdeš. Vezmu tě do Edinburghu a pak už tě nechám samotného."

A tak se také stalo. Potom i nekroskop osaměl. Ne však na dlouho.

Druhý den ráno byl Paxton zpátky.

Jakmile ho Harry zaregistroval, okamžitě měl zkaženou náladu. Říkal si však, že později se ukáže, kdo z koho, a pro změnu nakoukne do Paxtonovy mysli on. Už se na to těšil. Nejdříve se ale musel setkat s matkou a zeptat se jí, jestli pro něho něco má.

Obloha byla zatažená, drobně mžilo a on stál na břehu s ohrnutým límcem pláště. „Zjistila jsi něco, mami?"

Harry? To jsi ty, synku ? Její řeč mrtvých zněla tak slabě, tak vzdáleně, že ji nekroskop chvíli považoval jen za šum, šepot mrtvých rozmlouvajících ve svých hrobech.

„Ano, jsem to já, mami. Ale ty… jsi hrozně slabá."

Vím, synku, odpověděla z velké dálky. Ale stejně jako tobě mi už nezbývá mnoho času. Alespoň ne tady. Všechno teď mizí, pohasíná… Chceš něco, Harry?

Zdála se velmi unavená a Harrymu připadalo, že není zcela při smyslech. „Mami," (měl s ní trpělivost, jako v dřívějších dobách), „mám nějaké problémy s mrtvými a minule jsme se domluvili, že mi pomůžeš a

zkusíš, jestli by k tobě nebyli otevřenější… víš, týká se to těch ubohých zavražděných dívek. Říkala jsi, že ti mám dopřát trochu času a pak přijít a zeptat se. Tak jsem tady. Ještě pořád ty informace potřebuju."

Zavražděné dívky? opakovala, jako by nevěděla, o co jde. V tu chvíli však Harry vycítil, že náhle zbystřila pozornost a její řeč mrtvých v jeho mysli zněla ostřeji. Ach, už si vzpomínám… ano, ty ubohé zavražděné dívky! Ty nevinné. Jenže… víš, ony nebyly vůbec nevinné, Harry.

„Podle mých informací byly, mami. Alespoň z pohledu, z něhož se o jejich případy zajímám. Ale pověz mi, co tím míníš, když říkáš, že nebyly nevinné?"

Většina z nich se mnou nechtěla mluvit, odpověděla matka. Vypadalo to, jako by je někdo varoval… před tebou. Když jde o upíry, jsou mrtví neoblomní, Harry. Ta, která se se mnou uvolila mluvit, byla jednou z prvních obětí toho vraha. V žádném případě však není nevinná. Byla to prostitutka, synku, sprostá v řeči i myšlenkách. Ale byla ochotná o sobě hovořit a řekla, že si klidně promluví i s tebou. Vlastně to řekla jinak.

„Jak? Co řekla?"

Řekla, že prý to bude příjemná změna… zase si jednou pokecat s chlapem! Harryho matka byla pohoršená. Tak mladá. Tak mladičká.

„Mami," řekl Harry, „půjdu a hned ji navštívím. Ale ty začínáš tak slábnout, že nevím, jestli spolu ještě někdy budeme mluvit. Kdyby to už nebylo možné… víš, chtěl bych ti teď říct, že jsi mi byla tou nejlepší matkou, jakou jsem mohl mít, a—"

A ty jsi mi byl tím nejlepším synem, Harry, přerušila ho. Ale poslyš, Harry, neplač pro mě. Prožila jsem pěkný život, synku, a přes svou hroznou smrt jsem nebyla v hrobě nešťastná. A na tom máš zásluhu ty, Harry, že jsem v něm našla štěstí… jestli se dá v souvislosti s takovým místem o štěstí mluvit. Že se od tebe mrtví odvracejí… dobrá, to je jejich škoda.

Poslal jí v myšlence polibek. „O hodně jsem přišel, když mi tě osud vzal. Ale ty jsi samozřejmě ztratila mnohem víc. Doufám, že na druhé straně za smrtí něco existuje a že tam dospěješ."

Harry, je tu ještě jedna věc. Rychle se vytrácela, takže musel napínat všechnu svou pozornost, aby její řeč mrtvých neztratil docela. O Augustu Ferdinandovi.

„O Augustu Ferdinandovi—? O Möbiovi?" Harry si vzpomněl na svůj poslední rozhovor s matematikem. „Ach!" Kousl se do rtu. „No dobrá, je možné, že jsem ho urazil, mami… neúmyslně, chápeš? Víš, nebyl jsem v té chvíli úplně sám sebou."

I on vyslovil něco podobného, synku. A také řekl, že s tebou už nebude mluvit.

„Och," povzdechl si Harry trochu sklíčeně. Möbius patřil k jeho nejlepším a nejbližším přátelům. „Chápu."

Ne, nechápeš, Harry, oponovala mu matka. Nebude s tebou mluvit, protože nebude tam, kde byl… myslím tady. I on se chystá někam jinam, nebo alespoň v to věří. Mluvil ještě o spoustě jiných věcí, kterým jsem moc nerozuměla: o prostoru, o čase, o časoprostoru, o kónických světelných vesmírech… A řekl, že spor s tebou v něm zanechal jednu velkou nezodpovězenou otázku.

„Ale? A řekl jakou?"

Ano. Otázku o… iova kontinua sa…ého. Řekl… myslí… ví, co to je. Řekl… byl… mysl… Její řeč mrtvých se ztrácela a Harry věděl, že ji slyší naposledy.

„Maminko?" zavolal úzkostně.

Möbius… řekl… byl… Mysl, Harry…

„Mysl? Maminko, říkala jsi Mysl?"

Snažila se odpovědět, ale už jí nebylo rozumět. Jediné, co Harry slyšel, byl lehký, vzdálený, umlkající šepot.

Haarrry… Haaarrry…

Pak nastalo ticho.

Paxton četl nekroskopovu složku a věděl o něm hodně. Většina z toho by se lidem pozemského smýšlení zdála něčím neuvěřitelným. K těm však samozřejmě Paxton nepatřil. Pozoroval Harryho dalekohledem z protějšího břehu a myslel si: Ten zvláštní cvok zase mluví se svou matkou, s ženskou, která je čtvrt století mrtvá a dávno někde shnila! Panebože! A pak se říká, že telepati jsou něco jako

šamani!

Harry ho ‚slyšel' a věděl, že esper jeho rozmluvu s matkou odposlouchával - alespoň na Harryho straně. Náhle se ho zmocnil hněv, ale chladný hněv, ne jako minulou noc. A opět si vzpomněl na Faethorova slova:

„Vstupuje do tvé mysli? Vstup zase do jeho!"

Paxton viděl, že nekroskop zašel za keře, a čekal, až se vynoří na druhé straně. Dlouho se však nemohl dočkat. Že by si šel ulevit? uvažoval esper.

„Ještě ne," ozval se Harry tiše přímo za jeho zády. „Ale až to na mě přijde, rád bych, aby mě při tom nikdo nešmíroval."

„Co— ?" Mentální špion se otočil a leknutím málem spadl do vody. Harry po něm hmátl a zachytil ho za plášť. Zblízka se na něho usmíval, ale jeho úsměv nebyl vůbec přátelský. Přejel espera pohledem od hlavy až k patě: malý, hubený, neduživý chlápek, kterému táhlo na třicet, s výrazem a očima lasičky. Schopnost telepatie mu zřejmě matka příroda nadělila náhradou za to, co mu nedopřála na vzhledu.

„Paxtone," řekl Harry - jeho hlas byl stále hrozivé tichý a horký dech jako by vycházel z hořících plic - „jste malá, ubohá mentální veš. Řekl bych, že když vás váš otec dělal, určitě mu nejlepší část utekla děravým prezervativem a stekla mezi nohama vaší matky na podlahu bordelu. Jste špinavý parchant, který narušuje moje teritorium, šlape mi na špičky a dráždí mě. Proto mám plné právo něco s vámi udělat. Souhlasíte?"

Paxton otevřel ústa jako ryba na suchu. Zdálo se, že se konečně vzpamatoval. „Já… jen dělám svou práci, to je všechno," vydechl a snažil se vymanit z Harryho sevření. Nekroskop ho však držel na vzdálenost natažené ruky - ale o to pevněji - jako by ho to nestálo vůbec žádnou námahu.

„Že děláte jen svou práci?" opakoval po něm Harry. „A pro koho, neřáde?"

„Po tom vám nic ne—" začal Paxton.

Harry jím zuřivě zatřásl, pohlédl na něho planoucíma očima a esper na jeho ponuré tváři poprvé uviděl záblesk rudého světla, které jako by vyšlehlo zpod jeho tmavých brýlí. Byl to hněv - hněv jeho očí!

„Pro pobočku E?" Harry se stále držel, ale jeho hlas zněl jako zavrčení šelmy.

„Ano - ne!" nechtěně se podřekl Paxton. Byl měkký jako sulc a jen si přál, aby byl odsud okamžitě pryč; nakonec, vždyť mu může říct cokoliv - to bylo první, co mu přišlo na mysl. Harry to věděl, četl to z jeho bledé tváře a chvějících se rtů; ale zatímco rty mohou lhát, mysl obvykle říká pravdu. Vstoupil do něho, prohlédl všechno, co tam esper měl, a natáhl to do sebe jako sající kalové čerpadlo, když vyprazdňuje odpad. I přes štiplavý pach Paxtonova strachu cítil výkaly.

Ještě štěstí, že takových mentálních stok není mnoho, pomyslel si nekroskop, protože jinak by byl v pokušení vyhlásit teď, okamžitě válku celému lidstvu!

Paxton věděl, že Harry byl uvnitř: cítil ho ve své mysli jako kousky ledu. Znovu začal napodobovat rybu na suchu.

„Takže teď to víte s jistotou," řekl Harry. „A můžete to hlásit svému šéfovi. Dobrá, Paxtone, jděte a řekněte ministru vnitra, že jeho nejhorší sen se vyplnil. Řekněte mu to, a pak mě nechtě na pokoji! Táhněte k čertu a zůstaňte tam! Vím, že na jedno varování nedáte, ale tentokrát to berte jako dobrou radu a běžte, dokud můžete. Podruhé už vás varovat nebudu."

A zatímco si esper jeho slova teprve uvědomoval, Harry ho pustil a prudce ho strčil z převislého břehu do tiše plynoucí vody.

Teprve pak si nekroskop všiml Paxtonovy aktovky, která ležela otevřená) nedaleko na pařezu. Jeho oči upoutalo několik menších bílých obálek a jedna velká z hrubého manilového papíru. Všechny byly adresovány Harrymu Keoghovi, Riverside číslo tři, atd.

Harry ještě jednou mrkl na Paxtona - esper se zalykal, prskal vodu a zmítal se ve studené řece mimo jeho dosah, takže v tuto chvíli mu nemohl uškodit - rychle sáhl pro obálky a vzal je s sebou.

Naštěstí Paxton uměl plavat, což bylo dobře, protože nekroskop se už o něj nestaral…

Kapitola šestá

Nejvyšší pohotovost!

Harry rychle prošel vrahovu složku, našel jméno mladé prostitutky, její bydliště a místo, kde byla pohřbena, a hned se vypravil k jejímu hrobu na malém hřbitůvku na severním předměstí Newcastlu. Vše proběhlo tak rychle, že když se posadil do stínu pod stromem nedaleko prostého pomníčku Pamely Trotterové, sto mil daleko Paxton stále ještě nemohl popadnout dech poté, co se vyškrábal na břeh.

„Pamelo," řekl nekroskop, „jsem Harry Keogh. Předpokládám, že víš, kdo jsem. Mluvila s tebou moje matka a zřejmě se o mně zmínila."

Tvoje matka i jiní, odpověděla okamžitě. Čekám tě, Harry - a taky ti musím říct, že mě před tebou varovali!

Harry přikývl, možná smutně. „Vím, moje pověst v poslední době trochu utrpěla, to je pravda."

Zachichotala se. Zato moje utrpěla moc. A ne v poslední době, ale v posledních šesti letech. Od doby, kdy jsem měla čtrnáct a jeden hodnej ‚strejda' mi ukázal svýho malýho růžovýho pinďoura a řekl mi, kam se strká. Vlastně jsem ho sváděla já, protože jsem si všimla, že pokaždý, když se ocitl blízko mě, se mu postavil. Ale kdyby to nebyl on, byl by to někdo jinej, protože jsem prostě byla taková. Mockrát jsme si spolu pohráli, až nás jednoho dne nachytala jeho žena, ta stará žárlivá baba! Když se objevila ve dveřích, právě jsem na něm dováděla. Hned ho vytáhl, ale byl už tak daleko, že se vystříkal na koberec. Myslím, že ho takhle neviděla už hodně dlouho… ale spíš bych řekla, že takhle ještě nikdy! Když na to teď vzpomínám, tak si i já myslím, že to od něj byl životní výkon. Rozhodně se k ničemu takovému nevyváh s žádnou, který byly přede mnou. Já jsem to měla ráda na všechny způsoby. Je dobře, když má člověk svou práci rád.

Harry chvíli zaraženě mlčel. Nevěděl, jak na její úvod reagovat.

Copak ti tvoje máma neřekla, že jsem byla děvka, běhna, kurvička? Neříkala to ani trochu hořce, a dokonce ani ne smutně, a to se mu na ní líbilo.

„Tak nějak mi to naznačila," odpověděl nakonec. „Ale nemyslím, že na tom teď nějak záleží. Takových jako ty musí být tam u vás zatraceně hodně!"

Zasmála se a Harry se přistihl, že se mu začíná líbit ještě víc. To víš, vždyť je to taky nejstarší profese, řekla.

„Ale jeden večer, asi tak před osmi týdny, jsi skončila, že?" Cítil, že v jejím případě může jít přímo k věci.

Pamelina předstíraná netečnost však byla okamžitě pryč.

Tak k tomu nedošlo, řekla. Nechtěla jsem ho uhnat. Věděla jsem, že o mne nestojí… o takovou, jako jsem já.

„To byla jen domněnka," řekl Harry rychle. „Nechtěl jsem se tě dotknout a ani v tobě nemíním oživovat nějaké bolestné vzpomínky. Jenže těžko toho chlapa najdu, když mi o něm nikdo nic neřekne."

Ach, to by se mi líbilo, Harry, kdybych viděla, že jsi ho dostal, odpověděla., A pomůžu ti, jak jen budu moct. Jen doufám, že si na všechno vzpomenu.

„To uvidíš, až to zkusíš."

Odkud chceš, abych začala ?

„Nejdřív se mi ukaž, jak vypadáš, nebo alespoň jak si myslíš, že jsi vypadala," řekl. Věděl, že mrtví dokážou zobrazit svou podobu z doby, kdy byli živí, a on si chtěl udělat srovnání s podobou Penny Sandersonové. Stručně řečeno, doufal, že oběti jeho nekromanta mají něco společného, co by ho k němu mohlo dovést.

Téměř okamžitě dostal z její mysli obrázek vysoké, tmavooké brunety s dlouhýma nohama, v minisukni, s lehce povislými ňadry, které prozrazovaly, že pod modrou hedvábnou blůzkou nemá podprsenku, a pěkně zformovaným zadečkem. Obrázek však neukazoval nic z její povahy; žádný její obraz, nic, z čeho by se dalo usuzovat na kvalitu její psychiky nebo osobnosti. Ve všem byla pouze smyslnost nebo vyložená sexualita. To však neodpovídalo jeho prvním dojmům.

Tak co? Jaká jsem byla ?

„Velmi atraktivní," odpověděl. „Prostě kočka. Ale myslím, že se podceňuješ."

To často, souhlasila, ale se svým obvyklým zachichotáním. Pak si povzdechla a to bylo něco, na co byl Harry u mrtvých zvyklý. Je to okamžik, kdy si mrtvý uvědomuje, že všechno už skončilo a nyní je tam,

odkud se už nikdy nevrátí. Náhle se však rozveselila. A teď mluvím s chlapem a najednou se nezajímám, co má v kalhotách. Myslím ani vpředu ani v zadní kapse.

„Vždycky to bylo takhle? Za peníze?"

Někdy i pro zábavu. Říkala jsem ti, že jsem byla nymfomanka. Takže co! Chceš pokračovat ?

Harry byl na rozpacích. Dala mu standardní odpověď. Zřejmě podobné otázky slýchávala už předtím. A často. „Vypadám, že bych nechtěl?"

To je v pořádku, odpověděla. Všichni chlapi o tom uvažujou… myslím o tom, co se děje v hlavě prostitutky. Najednou byla její řeč mrtvých velmi chladná. Všichni, kromě toho jednoho. Ten o ničem nemusel uvažovat, protože ten si to vždycky zjistil sám… potom, když už byla mrtvá.

V tu chvíli si byl nekroskop jistý, že mu dala všechno, co mohla. „Pověz mi o tom něco," řekl. A ona to udělala…

Bylo to v pátek večer. Šla jsem tančit. Protože jsem byla nezávislá, měla jsem tolik času, kolik jsem chtěla. Nepotřebovala jsem, aby za mnou slídil nějakej pasák, bral mi peníze a přiváděl svý kamarády, abych jim to dělala zadarmo. Jenže zábava se konala ve městě a já jsem bydlela dost daleko. Po půlnoci jsou taxíky pěkně drahý a ženská, co chodí na zábavy, který končej o půlnoci, se potřebuje nějak dopravit domů.

Ale to je dobrý; vždycky se najde nějakej sympatickej hošan, kterej hodí holku domů jen za to, že si může máknout. A když se mi líbí a není to dotěra, dovolím mu i trochu víc než si jen máknout. Říká se tomu jízda za jízdu.

Ten večer jsem si ale vybrala špatně: ne, nebyl to nikdo od nás, ale zato se ke mně měl. Jenže jak jsme sedli do auta, hned jsem viděla, že nechal tu svou slušnost a pozornost venku. Nevěděl, kdo jsem, i když jsem ze sebe nic nedělala a musel poznat, že jsem lehká kořist. Mohl sotva řídit, jak slintal, a chtěl zastavovat na každým odpočívadle a v každý zastrčený uličce. Měla jsem na sobě drahý šaty a netoužila jsem, aby mi je roztrhl. Ale hlavně se mi nelíbil.

Řekl, že zná kousek od dálnice pěkný místo, a než jsem stačila říct, že nechci, najel na dálnici a mířil na Edinburgh. Pak zastavil na odstavný ploše pod stromy a začal se na mě sápat, jenže já jsem mu vrazila koleno mezi nohy a byl od něj pokoj! Když se vzpamatoval, odjel a nechal mě trčet u silnice.

Šla jsem asi čtvrt míle po dálnici a pak jsem narazila na čerpací stanici. Zašla jsem dovnitř a dala si kafe. Ne že bych byla nějak otřesená a potřebovala se vzpamatovat, jen na žízeň. Prostě jsem v sobě měla moc vermutů s džinem.

Ale jak jsem tam seděla, přisedl si ke mně jeden řidič. Byl to dálkař a taky se tam zastavil na kafe.

Neptej se mě, jak vypadal; restaurace byla skoro prázdná, takže personál zhasl většinu světel, aby se ušetřilo, a navíc jsem pořád cítila tu spoustu džinů. Víš, mluvila jsem s ním, ale v podstatě jsem se na něj ani nedívala. V každým případě se mi nezdál jako špatnej chlap a nebyl dotěrnej. Když dopil a chystal se vstát, zeptala jsem se ho, kterým směrem jede.

„Kterým byste chtěla?" zeptal se. Měl příjemnej hlas, vůbec ne nepřátelskej.

Řekla jsem mu, kde bydlím, a on, že to tam zná. „Máte štěstí," řekl. „Jedu kolem. Že je to asi osm kilometrů odtud? Vyhodím vás u výjezdu z dálnice. Pár set metrů a budete doma. Bohužel vás nemůžu zavézt blíž, protože mě hlídá taxametr. Ale je to na vás. Možná byste se cítila bezpečnější, kdybyste si zavolala taxi?"

Jenže já nepatřím k těm, kteří se dívají darovanýmu koni na zuby.

Vyšli jsme z restaurace a šli na parkoviště kamionů. Byl klidnej a tichej a nikam nespěchal. Cítila jsem se vedle něj naprosto bezpečná. Vlastně jsem na žádný nebezpečí ani nepomyslela. Jeho auto bylo taková ta velká potvora s návěsem. Prostě kamion. Přicházeli jsme k němu zezadu - vzpomínám si, že jsem ho viděla v pruhu světel aut, který se míhaly kolem po dálnici. Kamion měl takovou tu ledově modrou barvu a byl na něm nápis ‚Frigis Express'. Vzpomínám si na to dobře, protože bílá barva na jedny nožce písmena ‚x' se odlupovala, takže to ‚Express' vypadalo spíš jako ‚Eypress'.

Ten můj řidič se vzadu za autem zastavil, podíval se na mě a řekl, že se musí mrknout, jestli má dobře zajištěný dveře.

Stála jsem za ním, když je odemkl. Byly to takový ty roletový přes celou šířku. Zevnitř zavanul ledově studenej vzduch, kterej se venku proměnil v oblak mlhy. Zachvěla jsem se zimou. Uvnitř… zdálo se mi,

že tam v řadách cosi visí, ale bylo tma a pořádně jsem neviděla, co to je. Řidič sáhl oběma rukama dovnitř, chvíli tam něco dělal, pak se ohlídl přes rameno a řekl: „Je to OK." A myslím, že právě v tu chvíli mě napadlo, že jsem ho ani jednou neviděla se usmát. Vůbec, ani jednou.

Ukázal mi, že půjdeme dopředu do kabiny, a když začal dveře stahovat, otočila jsem se k němu zády. V tu chvíli mě zezadu chytil. Ještě si pamatuju, že mě jednou rukou sevřel kolem krku a druhou mi cosi přitiskl na obličej. Samozřejmě jsem zalapala po dechu a nadechla se - chloroformu!"

Jo, snažila jsem se kopat a bojovat, ale tím člověk ještě víc dejchá! A pak jsem omdlela…

Když jsem přišla k sobě, ležela jsem - nebo spíš klouzala - po kaluži ledu na podlaze: alespoň tak se mi to zdálo. Něco tam páchlo, ale nepoznala jsem, co to je. Byla jsem hrozně prochladlá; všechny smysly jsem z tý zimy měla otupělý. Navíc jsem byla pořád ještě omámená chloroformem a bylo mi zle.

Pak si vzpomínám na všechno a vím, jak jsem po tom ledu klouzala, když přibrzdil, nebo naopak přidal plyn. A taky jsem věděla, že jsem v pěkný bryndě, vlastně v nebezpečí smrti. Věděla jsem, že ať má tenhle chlap se mnou nevímjaký úmysly, je odhodlanej je provýst. A taky jsem věděla, že mě klidně může odkrouhnout. Viděla jsem jeho auto, mohla jsem ho popsat policii. Byla jsem ztracená.

Opřela jsem se v jednom rohu tý temný lednice (myslím, že to opravdu byla lednice; taková ta velká, pojízdná, prostě chladírenskej vůz) a snažila jsem se nějak zahřát. Objímala jsem se, dejchala jsem si na ruce, třela se, ale byla jsem ze zimy a z chloroformu hrozně zesláblá.

Pak po určitý době - vůbec nevím jak dlouhý, možná to bylo asi čtvrt hodiny - sebou auto začalo házet na nějaký kostrbatý cestě a řidič zabrzdil. Dodnes nevím, kde jsme byli, protože jsem ven neviděla. Auto zastavilo. Za chvíli se dveře vyrolovaly nahoru. I když bylo tma, uviděla jsem tmavou postavu. Vlezl dovnitř, znovu dveře stáhl a zapnul vnitřní osvětlení. Byla to jen jedna žárovka ve stropě. A pak se obrátil ke mně.

Měl na sobě dlouhej kožich - na vnější straně měl kůži s tmavýma skvrnama a na vnitřní byla kožešina. Vím to proto, že ho svlíkl, a když se ke mně přiblížil, hodil ho na mě. „Obleč se," řekl. Celou dobu supěl a funěl jakýmsi divným vzrušením. Ale jeho hlas byl stejně studenej jako místo, kde se mě chtěl zmocnit; teď teprve jsem viděla, že je to lednice na maso, protože všude kolem visely z háků kusy poraženýho dobytka, všechny šedivý, hnědý a červený. A ten led na podlaze byla zmrzlá dobytčí krev.

„Nemusíte mě znásilňovat, není to nutný," řekla jsem mu. „Můžeme to udělat právě tak, jak budete chtít." A i když jsem byla zmrzlá jako rampouch, rozepnula jsem si blůzu a vyhrnula si sukni, abych mu ukázala svoje krajkový kalhotky.

Podíval se dolů na mě tím svým způsobem bez jakýhokoliv úsměvu a já jsem uviděla, že jeho tvář je celá nějak nafouklá nebo oteklá nebo co a oči mu v tý jeho rudý opuchlý tváři svítily jako žhavý uhlíky. „Právě tak, jak budu chtít?" opakoval po mně.

„Jasně. Jak řeknete. Přísahám, že budu dobrá. Jen mi nic neudělejte. A můžete mi věřit. Potom… neřeknu nikomu ani slovo." Samozřejmě jsem lhala. Chtěla jsem zůstat naživu.

„Svlíkni si to," zasupěl na mě. „Všechno."

Panebože, v jeho hlase nebylo kouska citu. Stejně tak v očích. Vnímala jsem jen teplo jeho těla a pulzování jeho krve. Pocítila jsem taky, jak je silnej a divnej a jinej. „Rychle!" vyštěkl na mě. Jeho hlas zněl, jako když zaskřehotá zlověstnej pták, a nafouklej obličej se mu chvěl napětím a odpornýmvzrušením.

Musela jsem udělat, co po mně chtěl. Uspokojit ho. Byla jsem ale tak prochladlá, že mě vůbec neposlouchaly prsty. Nemohla jsem ani rozepnout knoflíky. Chvíli se na mě díval, pak si klekl na jedno koleno a já jsem uviděla, že za širokým koženým opaskem má zastrčený jakýsi lesklý kovový nástroje. Jeden z nich byl hák na maso. Právě ten hák vytáhl a strčil mi ho před obličej.

Vydechla jsem hrůzou a otočila hlavu pryč. Cítila jsem, že mi strhl kabátek a taky blůzu. Pak nasadil hák na pas sukně a jedním škubnutím ji odshora dolů roztrhl. Stejným způsobem ze mě serval kalhotky. Jediný, co jsem mohla dělat, bylo krčit se a klepat se zimou. Byla jsem stejně promrzlá jako ty mrtvý zvířata, co visely od stropu.

Pak mně napadlo: Co když tím hákem roztrhne i mě? Ale neudělal to. Alespoň ne hákem.

Pak se začal svlíkat on: vršek ne, sundal si jen kalhoty. Bylo jasný, o co mu jde. Věděla jsem, že tak silnej a nebezpečnej chlap mi může těžce ublížit, a taky, že nemá smysl se bránit… spíš, pokud to půjde,

mu to ulehčit. Roztáhla jsem nohy a pohladila si klín. A bože, dokonce jsem se na něj usmála. „Pojď, vem si, co chceš. Jsem tu celá pro tebe," řekla jsem, ale hlas se mi třásl a zněl jako led.

„Cože?" zahučel. Díval se na mě. Jeho obrovskej penis sebou škubal, jako by to bylo nějaký zvíře. „Celá pro mě? Celá pro Johnnyho?" A pak se zasmál. A vytáhl další ze svejch nástrojů.

Tentokrát to byl nůž, ale zvláštní, takovej půlkulatej, udělanej z trubky asi palec a půl v průměru a šikmo seříznutej, aby měl ostrej hrot. Jeho okraje byly naostřený jako břitva.

„Ach, Bože!" vydechla jsem. Už jsem nedokázala přemoci hrůzu. Schoulila jsem se do sebe a snažila se zakrýt svou nahotu. Ale můj řidič, můj budoucí vrah, ta… ta nestvůra, se jen zasmál. Nebyly v tom žádný emoce, nic, co já za emoce považuju, ale vypadalo to jako smích.

„Jen si to zakryj," zahučel na mě. Z rozšklebených úst mu tekly sliny vyvolaný chtíčem. „Klidně si to zakryj, holka. Johnny o tu tvou ošklivou, rozjebanou dírku nemá zájem. Johnny si udělá svoje vlastní!"

Sklonil se ke mně a jeho úd sebou škubal jako živej, jako by se na mě vzpínal. A pak… a pak…

„Stačí! Už dost!" Víc už Harry nebyl schopen snést. Teď se chvěl a třásl jeho zlomený hlas. „Vím, co bylo pak. Už jsi řekla dost. Já… to mi stačí."

Pamela plakala, vylévala si svou ubohou zohavenou duši, skořápka jejího hraného cynismu a rezervovanosti praskla a spadla z ní pod hrůzou vzpomínky, kterou se v sobě kvůli nekroskopovi přinutila vyvolat.

Ten… ta nestvůra mi zohavila tělo! vzlykala. Nadělal do mě díry! Byl ve mně, ještě než jsem stačila umřít. A pak, když jsem už byla mrtvá, pořád jsem cítila, jak nade mnou funí, jak heká a przní mě. To není správný, Harry, když seš mrtvěj a někdo tě pořád ještě zraňuje a mrzačí.

„Už dost! Už je to dobré. Už je to dobré," snažil se ji Harry utěšit. Sotva to však řekl, věděl, že to není dobré, že to nebude dobré, dokud to on nedá do pořádku.

Věděla, na co myslí. Slyšela to v jeho řeči mrtvých. Pochopila jeho odhodlání a posilovala ho svým vlastním hněvem. Musíš ho dostat, Harry! Kvůli mně! Musíš toho parchanta, tu zrůdu najít! Kvůli mně!

„A kvůli sobě," řekl. „Protože když to neudělám, budu vědět, že tady pořád je. Bude lpět na stěnách mojí mysli jako odporný sliz. Ale, Pamelo—"

Ano?

„Pouze zabít toho… tu zrůdu, nestačí. Chci říct, že to by bylo málo! Jestli ale budeš ochotná, je tu možnost, jak bys mi mohla pomoct. Jsi silná, Pamelo, ve smrti, stejně jako jsi byla v životě. A to, co mám v úmyslu… myslím, že je to něco, z čeho bys měla větší potěšení, než jaká sis užívala v životě." Vysvětlil jí svůj plán a ona chvíli mlčela. Pak řekla:

Teď, myslím, vím, proč se tě mrtví bojí, Harry, řekla s úžasem. Je pravda, že seš upír?

„Ano… vlastně ne!" opravil se rychle. „Ne tak, jak myslíš. V každém případě ještě ne tak. A ne tady. Ale někde jinde budu - nebo možná budu - jednou."

Ano - cítil její souhlasné přikývnutí - myslím, že musíš bejt - nebo budeš - protože, to, co jsi teď vymyslel, by nemohla vymyslet žádná lidská bytost. Alespoň ne ta, co je jenom lidská.

„Ale uděláš to?"

Ach, ano, odpověděla konečně s krutým úsměvem a zdůraznila svá slova v řeči mrtvých dalším přikývnutím. Ať seš kdokoliv nebo cokoliv, udělám všechno, co mi řekneš, Harry Keoghu, upíre, nekroskope. Všechno, cokoliv, ať mě to stojí co stojí, jen když se tomu… parchantovi pomstím. Jsem ochotná k čemukoliv a kdykoliv mě o to požádáš…

Harry přikývl. „Budiž tedy," řekl.

Následujících třicet hodin, které zbývaly, musel nekroskop zařídit spoustu věcí. Jenže nejen on byl v plné permanenci, také v pobočce E bylo rušno. Hned následující květnový den použil ministr vnitra nouzový svolávací systém.

První, co zařídil na základě zneklidňujících informací od Geofreyho Paxtona (telepat mu kromě jiného řekl, že Darcy Clarke odeslal Harrymu Keoghovi nějakou poštu), bylo, že postavil Clarka mimo službu a nechal ho střežit v domácím vězení jeho vlastního londýnského bytu v Crouch Endu. Další, co musel ministr vnitra udělat, bylo zúčastnit se brífingu skupiny O, kterou svolal do ústředí pobočky E. Espeři už budou samozřejmě vědět, že došlo k něčemu vážnému, a ministr nepochyboval, že budou všichni do jednoho přítomni.

Paxton čekal na ministra už v přízemí. Sotva se krátce pozdravili, vstoupil do lítacích dveří z ulice Ben Trask. Měl vpadlé oči a vypadal vyčerpaně, až strhaně. Ministr vnitra si ho vzal stranou a oba spolu asi minutu nebo dvě tiše rozmlouvali, protože všechno Paxton zase vědět nemusel. Potom vyjeli všichni tři výtahem přímo do operační místnosti.

Přítomní agenti tiše seděli a čekali. Ministr vnitra vystoupil na pódium a přeletěl pohledem tváře esperů - britských mentálních agentů nadaných ESP - které zase s napětím hleděly na něho. Na pohled byli většinou nenápadní. Znal je všechny z fotografií připojených k jejich materiálům, ale jediní, kdo se s ním kdy setkali, byli Darcy Clarke a Ben Trask. A samozřejmě Paxton.

Kdyby tu byl Clarke, zřejmě by na znamení respektu vstal, a možná by ho následovali i ostatní. Nebo také možná ne. S lidmi tohoto druhu je vždy problém, že se považují za příliš výjimečné. Ministr však věděl, že nemá smysl dělat z někoho hlupáka, a už vůbec ne ze sebe samého. Ti lidé jsou výjimeční, zatraceně výjimeční!

A když se na ně díval, jasně cítil, že alespoň někteří z nich si toho jsou zcela jistě vědomi. Fyzici a metafyzici, roboti a romantici, důmyslné mechanismy a duchové. Dvě strany téže mince. Jsou takoví opravdu? Vědci i parapsychologové? Pozemské i nadpřirozené povahy? Uvažoval, jaký je v tom vlastně rozdíl. Copak třeba telefon nebo rozhlas nejsou magické věci? Není snad zázrak mluvit s někým na druhé straně Země, nebo dokonce na Měsíci? A existuje snad mocnější a monstróznější zaříkávači formule než Einsteinovo E = mc2?

To byly některé z myšlenek, které ministra napadly při pohledu na tváře esperů pobočky E. Hleděl z jednoho na druhého.

Ben Trask, lidský detektor lži; zavalitý, obtloustlý chlap s vlasy myší barvy, zelenýma očima, povislými rameny a posmutnělým výrazem. Traskův smutek možná vycházel z toho, že věděl, kolik je na světě lží - že pokud není celý svět jedna obrovská lež, pak alespoň jeho zatraceně velká část. To byl Traskův talent: poznat co je falešné, nepravdivé, padělané. Okamžitě to věděl. Nebyl pokaždé schopen poznat pravdivou podstatu věci, ale vždy naprosto jistě věděl, že to, co se za ni vydává, jí není. Žádný klam, jakkoliv chytře vymyšlený, ho nemohl zmást. Jeho služeb hojně využívala policie a jeho schopnosti se také hodily při mezinárodních jednáních, kdy je dobré vědět, že karty, které byly vyloženy na stůl, nejsou falešné.

David Chung: mladý Londýňan, vyhledávač a jasnovidec nejvyšší kvality. Chung byl štíhlý, šlachovitý a jeho šikmé oči měly nažloutlou barvu. Byl však loajální Brit a jeho talent vzbuzoval úžas. Dokázal odhalit ‚neodhalitelné' sovětské atomové ponorky, stejně jako jednotky IRA nebo překupníky drog. Zvláště v tom posledním vynikal. Chungovi rodiče propadli narkomanii a to je zabilo. Tehdy si David uvědomil svůj talent, který neustále sílil.

Něco jiného byla Anne Marie Englishová. (Ale nebyl snad každý něco jiného?) Třiadvacetiletá dívka s brýlemi, věčně vyčerpaná, bezkrevná a nepříliš půvabná - opravdu byla stěží anglickou růží! To byl však přímý důsledek jejího talentu, protože Anne Marie měla schopnost ‚splynout se Zemí', alespoň tak to definovala ona. Cítila, když docházelo k ničení deštných pralesů, znala rozsah ozónových děr, vnímala rozšiřování pouští a masivní procesy eroze horstev v ní vyvolávaly fyzickou nevolnost. Byla ‚ekologicky informovaná', své informace však získávala jiným způsobem než běžnými pěti smysly, které znají ‚normální' lidé. Greenpeace by na Anně Marii mohla založit celou svoji kampaň, jenomže jí nikdo nevěřil. Zato pobočka E jí věřila a využívala ji podobně jako Davida Chunga: jako detektiva, stopaře. Stopovala nezákonné ukládání jaderného odpadu, monitorovala znečišťování prostředí, upozorňovala na výskyt mandelinky bramborové a nákazy jilmů, ale také na nebezpečí vybití velryb, slonů, delfínů a dalších živočišných druhů. Věděla, že Země je nemocná a že její nemoc spíše sílí. Stačilo jí podívat se každý den do zrcadla, aby to zjistila.

Pak tu byl Geoffrey Paxton, jeden z několika telepatů. Ministr ho považoval za nepříjemného člověka, ale jeho talent byl užitečný. Ostatně po světě chodí všelijací lidé. Paxton byl ctižádostivý, chtěl všechno a bylo lepší zaměstnat ho tam, kde ho bylo možné sledovat, než ho nechat, aby se vrhl na podvody s vysokými sázkami, nebo se dokonce nechal naverbovat cizí agenturou využívající služeb mentálně nadaných jedinců. Ovšem později… později bude potřeba Paxtonův rozlet sledovat. A pečlivě.

Šestnáct se jich shromáždilo tady, pod touto střechou, a jedenáct dalších jich bylo v různých částech

světa, jehož běh usměrňovali nebo ho přinejmenším střežili. Byli placeni úměrně svému talentu: štědře! A každou penny své gáže si zasloužili. Stálo by mnohem víc, kdyby se rozhodli pracovat sami pro sebe…

Bylo jich šestnáct a ministr po nich zatím jen těkal pohledem. A oni si zase prohlíželi jeho: muže, který se až dosud držel v ústraní a nejraději by tam i zůstal, kdyby se ovšem nevyskytla jistá věc nejvyšší závažnosti, která ho donutila vystoupit na světlo. Mohl mít kolem pětačtyřiceti, byl malý, ale živý a rtuťovitý, tmavé vlasy měl připlácnuté na hlavu a sčesané dozadu. Nosil černé značkové kožené boty, tmavomodrý oblek a světlemodrou vázanku. Na čele sice měl pár vrásek, ale jinak byla jeho tvář nepoznamenána a jeho oči byly jasné, čisté a modré. Právě teď, a zvláště po rozhovoru s Be-nem Traskem, však v nich byla patrná starost a tušení problémů.

„Dámy a pánové," (neměl v oblibě dlouhé úvody) „to, co vám musím říct, by téměř každému člověku mimo tyto zdi znělo fantasticky - jako ostatně všechno, co se tady děje. Budu se však snažit neunavovat vás příliš věcmi, které už znáte. Především, svolal jsem vás, abych vám řekl, že se vyskytl jeden zatraceně velký problém. Nejdříve vám však povím, jak k němu došlo a jak vyšel najevo. Potom od vás budu očekávat, že mi řeknete, jak s ním naložit, protože vím, že v této situaci má i ten nejméně schopný z vás - pokud lze vůbec o něčem takovém hovořit - víc praktických zkušeností než já. Vlastně vy jste jediní lidé, kteří mají s těmito věcmi praktické zkušenosti, a proto také jediní, kdo se může k projednávané záležitosti vyslovit." Zhluboka se nadechl a pokračoval:

Před nějakou dobou jsme jmenovali šéfem pobočky E zrádce. Ano, mluvím o Wellesleym. Dobrá, stalo se, ale žádnou další škodu už neudělá. Ale po tomto případu jsem si předsevzal, že musím mít jistotu, aby se něco podobného neopakovalo. Krátce řečeno potřebovali jsme někoho, kdo je schopen špehovat špiony. Rozumějte mi dobře - vím, že mezi vámi platí nepsaný zákon neslídit jeden po druhém. Nemohl jsem tedy použít žádného z vás, v každém případě ne toho, kdo je v tuto chvíli na svém místě. Musel jsem tedy někoho z pobočky vytáhnout a podřídit ho pouze sobě. A musel jsem to udělat ještě předtím, než si k vám stačil vytvořit příliš velkou loajalitu. Vybral jsem si tedy Geoffreyho Paxtona, v podstatě nováčka mezi vámi, a ustanovil ho dozorcem nad dozorci."

Zvedl ruce, jako by chtěl odrazit protesty, ale nikdo se k ničemu takovému nechystal - alespoň zatím. „Nikdo z vás, a myslím, že skutečně nikdo, nechoval v žádném ohledu podezření. Jenže po Wellesleyově případu jsem nemohl riskovat. Přesto bych rád, abyste tomu rozuměli tak, že váš soukromý život je stále váš a nikdo vám do něho nestrká nos. Paxton vždy pracoval na základě striktních instrukcí, že se nesmí vměšovat nebo slídit po něčem nepatřičném, co s jeho úkolem nesouvisí, ale naopak má se držet výhradně záležitostí týkajících se pobočky - to jest její bezpečnosti.

Před několika týdny jsme řešili jistou věc v oblasti Středomoří. Dva naši členové, Layard a Jordan se tam setkali s… nepřátelským odporem. Byla to ta nejhorší práce, ale něco podobného jsme nedělali poprvé. Na místo odjel šéf pobočky E Darcy Clarke spolu s Harrym Keoghem a Sandrou Markhamovou, aby zjistili, co by se dalo dělat. Později se k nim připojili Trask s Chungem a rovněž jsme dostali pomoc z jiných míst. Pokud jde o kvalifikaci: Clarke a Trask už měli s tímto druhem práce zkušenosti a Keogh… nu, Keogh je Keogh. Kdyby mohl být reaktivován, získat svůj talent zpět, byl by pro pobočku skvělým přínosem. Tehdy tam však jel jen jako pozorovatel a poradce, protože nikdo nevěděl o upírství víc než on…" (Zde se ministr vnitra odmlčel, zřejmě s úmyslem nechat svá poslední slova patřičně vyznít.)

„Tak tedy, stále nevíme přesně, co se tam na Rodu, na řeckých ostrovech a v Rumunsku stalo, ale víme, že jsme ztratili Trevora Jordana, Kena Layarda a Sandru Markhamovou. Chci říct, že jsme je ztratili navždy! Je tedy jasné, že měli skutečný problém - ten, o němž by nás Darcy Clarke rád přesvědčil, že je… vyřešen. Skutečně je? Harry Keogh by nám samozřejmě mohl říct všechno, ale zatím je nám ochoten říct velice málo."

Bylo zřejmé, že ministrovi posluchači zpozorněli. Jejich dech začal být hlasitější, možná i těžký a netrpělivý. Kdosi se dokonce postavil. Protože světlo bylo umístěno na pódiu, musel ministr mžourat, aby viděl, kdo to ve stínu vstal. Po chvíli rozpoznal, že je to vysoký, jako kostlivec hubený věštec nebo prorok Ian Goodly. „Přejete si, pane Goodly?"

„Pane ministře," ozval se Goodly. Měl vysoký pronikavý hlas, i když ne zase nepřirozený nebo příliš neobvyklý. „Doufám, že se nepohoršíte, když budu konstatovat, že víme, že vaše slova byla řečena s

naprostou upřímností a čestností. Řekl jste je v nejlepším úmyslu a vyjadřují váš pohled na věc. Nemyslím, že by o tom někdo z přítomných pochyboval nebo že by se našel takový odvážlivec, který by sem přišel a pokoušel se nám cokoliv namluvit. Bylo by to bláhové, zvláště když člověk uváží, že tu jsou lidé, kteří by dokázali v okamžiku vybrat z vaší mysli doslova vše."

Ministr přikývl. „Naprosto s vámi souhlasím. Navíc to, co jste říkal, vylučuje jakoukoliv možnost výmluv nebo lstí. Je zřejmé - a vy to nepochybně víte nejlépe - že se nepokouším ohřívat nějakou svou polívčičku. Takže… máte ještě něco, pane Goodly?"

„Věc se má tak, že naopak já mám v úmyslu ohřát si svou polívčičku, pane," odpověděl Goodly tiše. „Vlastně my všichni. A když slyším, o čem se tady mluví, napadá mě, že než skončíte, bude těch polívčiček možná víc. Chápejte, v každém případě to není nic proti vám, protože můj talent mi říká, že budete naším ministrem ještě dlouho. Takže… není to nic proti tomu, co jste řekl nebo jak jste uvažoval, ale možná proti tomu, co jste udělal a plánujete udělat. Anebo plánujete požádat nás, abychom udělali. Jiná věc by byla, kdybyste k tomu měl nějaké zatraceně dobré důvody."

„Byl byste tak laskav a vysvětlil mi, jak to myslíte?" Ministr byl čím dál zmatenější. „Ale krátce, prosím, protože opravdu musím pokračovat a—"

„Vysvětlení jsou prostá." To už neřekl Goodly, ale někdo jiný - Millicent Clearyová, pěkná malá telepatka, jejíž talent se ještě zcela nerozvinul ze zárodečného stadia. Na ministra jen krátce pohlédla, zato se zuřivě zamračila na Paxtona, který seděl v první řadě. „Alespoň některá. Nemám nic proti tomu, že jste nás monitoroval, k tomu nakonec muselo dojít, ale… prostřednictvím tady toho?" Opovržlivě pohodila hlavou, aby své poslední slovo zdůraznila. Gesto bylo určeno Paxtonovi.

„Jak to myslíte, slečno ehm—?" Ve svém zmatení ministr zapomněl, jak se dívka jmenuje, přitom se vždy chlubil, že jména nezapomíná. Pohlédl na ni a pak na Paxtona.

„Clearyová," řekla. „Millicent…" A bez dechu pokračovala: „Paxton vaše instrukce nedodržoval. Jednoduše vaše příkazy ignoroval. Bezpečnost pobočky? Záležitosti pobočky? To jsou slova, která jsou první po ruce - ostatně on takové zdůvodnění vůbec nepotřeboval. Jemu jde spíš o záležitosti jiných lidí! O to, aby do nich mohl strkat nos!"

Ministr se zamračil a pohlédl ostřeji na Paxtona. „Mohla byste být přesnější, slečno Clearyová?"

Millicent však nemohla. Respektive mohla, ale nechtěla. Copak mohla přede všemi říct, že během prvního měsíce Paxtonova působení u pobočky toho malého svraštělého skřeta nachytala, jak se vloudil do její mysli právě v okamžiku, kdy se vzrušovala vibrátorem?

„Špehuje nás všechny," ozval se jiný rozčilený hlas a tím ji zachránil. „Zajímají ho především pikantnosti, které nemají s bezpečností pobočky nic společného. Navíc lezl do našeho soukromí dávno předtím, než jste ho sledováním pověřil! Od té doby, nu ano… teď už zřejmě čmuchá po pikantnostech i z vašeho soukromí!"

Znovu se ozval klátící se Goodly: „Pane ministře, kdybyste Paxtona odsud nevzal vy, vyštvali bychom ho my. Je stejně důvěryhodný a spolehlivý jako děravý kondom. Kdyby byl AIDS psychické onemocnění, všechny naše mozky by se okamžitě scvrkly jako seschlé hovno! Všechny!" Odmlčel se, aby jeho slova náležitě zapůsobila, a potom pokračoval:

„Takže když to shrnu, zdá se nám, že jste nám vzal muže, jemuž všichni věříme, a současně jste nám dal hlídacího psa, který chňape po svých pánech. Ano, a navíc jste si pro to vybral zatraceně nevhodnou dobu." To už bylo podruhé, co zaklel, přičemž Goodly neměl vůbec ve zvyku klít, dokonce ani potichu.

Paxton, který si dosud s téměř demonstrativním nezájmem čistil nehty, najednou zrudl. Vstal, otočil se a zíral na ostatní. Ti mu odpovídali mlčenlivými, obviňujícími pohledy plnými opovržení. „Můj talent je… bouřlivý!" vyštěkl. „A také plný dychtivosti a entusiasmu, které jste vy, žárliví parchanti, už ztratili! Já svůj talent pořád ještě objevuju, pořád s ním experimentuju. Nepěstuju si ho jako nějakou pitomou bonsaj, jak to děláte vy!"

Všichni jako jeden muž zavrtěli odmítavě hlavami: oni byli ti poslední, které mohl někdo jako Paxton obviňovat; jeho neslané nemastné a nepřesvědčivé výmluvy na ně nepůsobily. Proti Paxtonovi teď stáli naprosto všichni. Nakonec se ozval Ben Trask a to, co cítili, zformoval do jediné věty: „Jste lhář, Paxtone," řekl zcela prostě. A protože Trask byl to, co byl, nemusel své obvinění podrobněji zdůvodňovat.

Ministr měl pocit, jako by píchl do vosího hnízda, a zdálo se, že všechno jeho úsilí se zhatilo. To však nemohl připustit. Zvedl ruce a ozval se tvrdším, autoritativnějším tónem: „Proboha, odložte teď své spory a osobní pocity!" téměř vykřikl. „Alespoň na chvíli nebo po dobu trvání naší schůzky. Ať jste, co jste, jedním si musíme být jisti: že jste především lidé!"

Jeho slova zapůsobila, jako by vedle nich udeřil blesk. Ministr viděl, že si získal jejich pozornost, a snažil se toho využít. Stále ještě se zdviženou rukou se obrátil na Bena Traska a téměř prosebně řekl: „Pane Trasku, můžete zopakovat, co jste mi řekl dole v hale? Prosím však s chladnou hlavou."

Trask na něho nevraživě pohlédl, ale přikývl. „Jen mi nejdříve dovolte, abych dokončil, čím jste začal. Většinu toho už vědí a zbytek si zřejmě domyslí, takže budu stručný. A také si domnívám, že když to budou slyšet ode mne, přijmou to lépe."

„No tak tedy dobře," řekl ministr a oddychl si úlevou.

Trask začal:

„Na řeckých ostrovech nám podala pomocnou ruku Zek Foenerová," řekl. „Znáte ji z Keoghových materiálů o tom, co se stalo v Perchorsku, na Hvězdné straně a tak dále. Je to schopná telepatka, jedna z nejtalentovanějších na světě. Ale stejně jako nekroskop neměla zájem jít na pláště a dýky, jak se říká.

Zkrátka a dobře, tam ve Středozemním moři to bylo riskantní a nebezpečné. Zabíjeli jsme upíry a bylo dost okamžiků, kdy málem oni zabili nás. Hlavní břemeno však nesl Harry, který se postavil proti samotnému Velkému Janosovi Ferenczymu - vím, že o Ferenczym vám nemusím nic říkat. Když byl Harry těsně před koncem naposledy v Rumunsku, Zek se na něho pokusila napojit, aby zjistila, jaká je situace. Jenže telepatie na velkou vzdálenost není nikdy jednoduchá a také se toho moc nedozvěděla. Alespoň tak nám to řekla, ale my jsme na ní viděli, že to, co se dozvěděla, ji naprosto šokovalo. Vím, že Darcy Clarke je z toho velmi znepokojený, protože Darcy si myslí, že když dojde na lámání chleba, je nekroskop naším nejsilnějším trumfem. Vím, že si to myslí i někteří z vás, a sakra, myslím si to i já! Nebo jsem si to…

Ale to stačí… skončili jsme tedy svou práci a vrátili se zpátky. Pokud víme, i Harry byl úspěšný. Zdá se, že to tam vzal z gruntu, jenomže o tom, co se v Karpatech opravdu odehrálo, nechce moc mluvit. Pokud jde o mě, nijak zvlášť do toho nevidím a nemíním si cokoliv domýšlet. Stejně je na tom Darcy Clarke. Ostatně Harry tam přišel o Sandru Markhamovou. Darcy ho tedy chtěl nechat a netlačit na něho, až usoudí sám, kdy si bude chtít ulevit.

Právě za to - alespoň se mi to tak zdá - byl Darcy suspendován, odstaven, vyhozen z místa, nebo jak tomu chcete říkat. Ale já bych rád věděl, za co vlastně. Za neschopnost, která se projevila tím, že nechtěl ublížit starému příteli? Nebo za to, že chvilku váhal a nejednal ukvapeně? Anebo že jen - k čertu - projevil někomu trochu důvěry!?"

Ministr i Paxton otevřeli ústa, jako by mu chtěli skočit do řeči, ale Trask jim to nedovolil a pokračoval: „V souvislosti s Darcym Clarkem nesmíte zapomenout na jedno: že jeho talentem není slídit někomu jinému v mysli, odposlouchávat ho nebo mu odněkud z dálky strkat nos do jeho soukromí. Jeho talent má jedinou funkci - pečovat o Darcyho. Ale Darcy pořád udržuje kontakt s nekroskopem a jeho talent proti tomu zatím zřejmě nic nenamítal, před žádným bezprostředním nebezpečím ho nevaroval. Kdyby ano… můžete na to vzít jed, že by byl první, kdo by se ozval! Nebo to řeknu jinak: Darcy by byl poslední, kdo by mě zájem, aby se tu najednou z ničeho nic objevil nový Julian Bodescu!"

„Ale—" ozval se Paxton.

„Buďte zticha!" usadil ho okamžitě Trask. „Tady ti lidé pořád naslouchají tomu, kdo mluví pravdu! Jenom pravdu…" Po chvíli Trask svou řeč dokončil: „To všechno ale bylo včera a dnes je dnes. A vypadá to, že věci se trochu změnily…" Znovu se odmlčel a pohlédl na ministra. „Chcete teďpokračovat vy, pane?"

Ministr mu vztekle vrátil pohled a pozvedl obočí. „Ale ještě jste neřekl všechno, pane Trasku."

Trask zaťal zuby, ale přikývl. Po chvíli pokračoval: „Teď trochu odbočím od tématu," řekl. „Jde o ten případ mnohonásobného vraha, na kterém pracujeme… ty surové, děsivé vraždy mladých žen a dívek. Věc se má tak, že Darcy požádal Harryho o pomoc, protože… jak víte… nekroskop je jediný člověk na světě, který je schopen komunikovat s oběťmi po jejich smrti. A Darcy mi řekl, jak byl Harry neobyčejně rozrušený po setkání s poslední obětí, s dívkou jménem Penny Sandersonová.

Tak tedy přede dvěma dny se Penny nečekaně objevila - skoro jako falešná penny, řekl bych," zažertoval, ale neusmál se přitom. „A teď si vyberte: ta dívka byla mrtvá - mrtvá na věky - a najednou je tady, zdravá jako řípa, doma u svých rodičů. Problém je v tom, že ani je není schopná přesvědčit, že nebyla zavražděna! Prohlédli ji od hlavy k patě; oni vědí, že je to jejich dcera, ale nevědí, jak si její návrat vysvětlit. Nepovažují to tedy za nic menšího než za zázrak.

Policie z toho nemá příliš velkou radost. Dívka sice vykládá jakousi historku, ale zní krajně nevěrohodné. A pokud je ta živá dívka skutečně Penny Sandersonová, kdo byl vlastně zpopelněn? Proto mě pan ministr poslal, abych se zúčastnil ‚standardní procedury policejního výslechu'. Samozřejmě jako jejich detektor lži.

Mohu vám tedy říct, že to byla - vlastně je - opravdu Penny Sandersonová; v tom ta dívka nelže. Lživá je ovšem její povídačka o ztrátě paměti a další výmysly, které s tím souvisejí. Takže když jsem vzal v úvahu, že s tím případem měl něco společného Keogh, napadlo mě zeptat se jí, jestli ho zná: jestli se s ním někdy setkala nebo o něm alespoň slyšela. Řekla, že ne, nikdy. Tvářila se však rozpačitě. Samozřejmě lhala! To mě přivedlo k další otázce, i když jsem ji jako otázku neformuloval. Pokrčil jsem jen rameny a řekl jsem: ‚To máte štěstí, slečno. Klidně jste mohla skončit mrtvá vy, a ne vaše dvojnice.'

Podívala se mi přímo do očí a řekla: Je mi jí líto, ať byla kdokoliv, ale se mnou nemá nic společného. Já jsem nezemřela.' Opět lež jako věž. Svému talentu věřím, nikdy mě nezklamal. Nebylo jí líto cizí dívky, protože žádná neexistuje. A tvrzení, že nezemřela? Přinejmenším zvláštní způsob vyjádření od toho, kdo byl bestiálně zavražděn, nemyslíte? Takže jediný závěr, který jsem si z toho udělal, zní: Penny Sandersonová opravdu zemřela a teď… je prostě znovu naživu!"

Shromáždění espeři téměř unisono povzdechli. Všichni. Trask po chvíli dokončil: „Samozřejmé jsem policii nemohl říct, že ji někdo - čert to vem - vzkřísil. Tak jsem jednoduše prohlásil, že je s ní všechno v pořádku. Jenže jak ‚v pořádku' to s ní opravdu je… to je jiná věc."

Ministr okamžitě poznal, že tohle je okamžik, kdy má nejlepší příležitost uvést další z průkazných informací. „Clarke poslal Keoghovi materiály o těch zavražděných dívkách. A na hradě v Edinburghu nekroskopovi umožnil mluvit s Penny Sandersonovou - pochopitelně tím jeho způsobem."

Ben Trask, navzdory tomu, co jim právě vylíčil, nebyl stoprocentně přesvědčen. „A nebyl to snad v tu dobu dobrý nápad? Co kdyby se od ní Harry dozvěděl, kdo ji zavraždil?"

Ministr přikývl. „To opravdu byl nápad." Vytáhl kapesník a utřel si jím obličej. „Ale špatný, jak se teď jeví."

Teď byla řada na Paxtonovi. „Je telepat," řekl vyzývavě.

„Kdo? Harry?" zíral na něho Ben Trask.

Paxton přikývl. „Vlezl mi do mysli jako fretka do krysí díry! Snažil se mě zastrašit a řekl, že už mě víckrát varovat nebude. I oči mu svítily jako šelmě: dokonce i přes ty jeho tmavé brýle, které pořád nosí."

„Vidím, že jste už tvrdě pracoval," zavrčel Trask. Tentokrát ho však ze lži neobvinil.

„Poslyšte," ohradil se Paxton, „dostal jsem úkol, tak jsem na něm pracoval. Jak už ministr řekl, po Wellesleyovi nemůže nic riskovat. Jakmile se tedy Clarke vrátil z řeckých ostrovů, pověsil jsem se na něj. Od něho jsem se dověděl, že má podezření, že Keogh je možná upír. A další věc: Keogh mi řekl, abych vzkázal panu ministrovi, že jeho ‚nejhorší sen' se vyplnil. Z toho vyplývá, že Keogh je upír!"

„To poslední ještě není potvrzené," dodal rychle ministr. „Ale začíná to tak vypadat. Věc je taková, že Keogh měl v minulosti s těmito tvory mnoho kontaktů. Těsných kontaktů. Možná v tom posledním případě to byl až příliš těsný kontakt."

Opět se ozval Paxton: „Podívejte se, já vím, že jsem tady poměrně nový a nemáte mě moc rádi. Navíc jste měli v minulosti důvod být Harrymu Keoghovi vděční. Ale copak vás tyhle věci tak zaslepily, že nechcete vidět fakta? Dobře, nechcete mi věřit - dokonce nechcete věřit ani sami sobě - zkuste tedy alespoň uvažovat, co proti nám bude stát, jestliže mám pravdu.

Umí mluvit s mrtvými, kteří toho zatraceně hodně vědí. Používá Möbiova kontinua, aby se v okamžiku dostal tam, kam chce - asi tak, jako my přejdeme z jedné místnosti do druhé. Je telepat. A teď nejen že mluví s mrtvými, ale ještě je navíc umí povolat z jejich světa mrtvých zpět!"

„To už uměl předtím," řekl Ben Trask. Hlas se mu nepatrně zachvěl.

„Ale teď to dělá tak, že to vypadá, jako by je uměl vzkřísit k normálnímu životu!" namítal vytrvale Paxton. „Z jejich popela! Nebo z nesmrti?"

V tu chvíli vyletěl David Chung, jako by ho někdo píchl, a začal cosi drmolit kantonštinou. Vzápětí vyskočila také většina esperů, ale Chung mezitím tápavě nahmatal židli a znovu na ni klesl. „Co se stalo, pane Chungu?" zeptal se ministr. Mračil se jako čert.

Chung byl bledý, skoro až žlutý jako citron. Utřel si rukávem lesklé čelo, olízl rty a znovu si něco mumlal čínsky. Pak zvedl hlavu a hleděl kolem sebe rozšířeným očima. „Všichni víte, jak pracuju," řekl svou poněkud zvláštní výslovností. „Jsem vyhledávač, sympatetik. Vytvořím si model nebo kousek něčeho a to pak využívám, abych nalezl skutečnou věc, o kterou mi jde. Tady u pobočky praktikuju to, že jsem si od každého z vás vzal a uchovávám u sebe nějakou drobnost z vašich osobních věcí. Je to kvůli vaší bezpečnosti: kdybyste se ztratili, já vás podle toho najdu.

No, a také mám několik drobností, které patří Harrymu Keoghovi; věci, které tu občas zapomněl…

Byl jsem ve Středomoří. Věděl jsem, že si Zek Foenerová s něčím dělala starosti, tak jsem se na Harryho zaměřil. Říkal jsem si, že je to pro jeho dobro. Ale já jsem věděl, co dělám a o co mi jde.

Nejdříve, když jsem se na něho upnul, to byl on. Nic odlišného jsem nepozoroval. Získal jsem jeho obraz, jestli mi rozumíte. Ne že bych něco dělal, jen obraz o něm, jak ho znám v jeho domě v Edinburghu nebo kdekoliv jinde, kde jsem ho viděl. Ale nedávno ten obraz začal být nejasný, mlhavý a minulou noc a dnes ráno jsem Harryho ztratil úplně. Vidím jen mlhu. Chtěl jsem o tom zítra podat hlášení."

„Dříve jsme tomu říkali mentální mlha," ozval se Trask. „Objevuje se, když se člověk pokouší sledovat upíra."

„Já vím," řekl Chung. Už vypadal lépe. „Tohle je jedna věc, která na mě zapůsobila. Ale ještě je tu jiná. Paxton řekl, že Harry je schopen vyvolat mrtvé z jejich popela. Tohle mě zasáhlo víc."

„Co?" Ministr se opět mračil.

Chung na něho pohlédl. „Mám věci, které patřily Trevoru Jordanovi," řekl. „A dnes ráno jsem se jedné z nich jen tak náhodou dotkl. A najednou mi připadalo, jako by tu Trevor byl. Přímo za dveřmi nebo dole na ulici. Myslel jsem, že je to vjem, který mi nějak vyplynul z paměti. Chvíli trval a pak byl pryč. Potom mě napadlo, že tu Trevor opravdu mohl být, třeba jen dole na ulici!"

Ministr pořád nevěděl, co tím chce říct, ale Trask pochopil. Bledý jako duch zašeptal: „Bože! Jordan byl spálen ještě na Rodu pro případ, že by byl infikován upírstvím. Ale, panebože, když o tom teď uvažuju, vzpomínám si, že to byl právě Harry Keogh, kdo na tom trval!"

Část druhá

(O čtyři roky dříve)

První kapitola

Ledové pustiny

Velcí vampýrští vládci Belath, Lesk Nenasytný, Menor Drtič, Lascula Dlouhozubý a Tor Trhač již neexistovali. Ti všichni s mnohými méně významnými Vampýry, jejich pobočníky, létavci a válečníky byli sprovozeni ze světa Obyvatelem a jeho otcem v bitvě o Obyvatelovu zahradu. Bitva skončila jejich porážkou, kilometr vysoká orlí hnízda Vampýrů (všechna, s výjimkou toho, které patřilo vládkyni Karen) byla rozmetána explozemi plynovců chrlících metan a proměněna v pouhé hromady kamení, kostí a chrupavek a samotní vampýrští vládci z Hvězdné strany byli v důsledku své pokořující porážky zcela ponížení.

Šejtis, kdysi vůdce upírské armády, nyní otočil hlavu svého hybridního létavce proti sílícímu větru hvízdajícímu z drsného severu a namířil tvora směrem k Ledovým pustinám. Nebyl první Vampýr, který se k této cestě odhodlal. Před ním to v průběhu staletí udělali jiní, vyhnanci nebo uprchlíci. Také někteří z těch, kteří přežili bitvu o zahradu, tam zamířili. Lepší Ledové pustiny se vším, co k nim patří, než strašlivé zbraně Obyvatele a jeho otce. Ano, těch dvou, otce a syna: pouhých lidí. Ale lidí, kteří byli obdařeni

nadáním; lidí vyšlých z pekelné země za sférickou Bránou; těch, co využívali samotného slunce, aby proměnili protoplazmatická, metamorfní těla Vampýrů v horké plyny a páchnoucí výpary a odváli je pryč!

Harry Keogh a jeho syn, zvaný Obyvatel: ti rozdrtili Šejtisovu armádu, zničili jeho plány a zredukovali je v téměř nic. Ale téměř nic je pořád něco a je známo, že v celém tvorstvu nejsou houževnatější a urputnější tvorové než upíři. Šejtis hodlal využít posledních sil, které mu zůstaly, a pokud to bude možné a naskytne se třeba jen nepatrná příležitost, znovu se postavit na nohy a stát se silným. A jestliže se mu to povede, pak mu ti pekelníci za všechno zaplatí! Ano, a s nimi všichni, kdo ho v boji o zahradu podporovali.

Byla to i vládkyně Karen, zrádná vampýří čubka! Šejtis prudce trhl koženými otěžemi, až se zlaté udidlo zařízlo do huby jeho létavce a roztrhlo ji do živého masa. Tvor - kdysi člověk, Kočovník, nyní však ohyzdně změněný Šejtisovým mutačním uměním - bolestně zaržál naběhlými nozdrami, ještě rychleji zamával křídly ve tvaru ploutví rejnoka manty a vznesl se v mrazivém vzduchu výš, jako by chtěl doletět až k studeným hvězdám zářícím na obloze jako diamanty.

Náhle roztrhl horstvo, které nechal Šejtis za sebou, výbuch spalujícího světla. Zpoza horské hradby, chránící Sluneční stranu, vylétl paprsek a zasáhl Šejtise jako zlatý šíp. Vládce Vampýrů cítil, jak mu vklouzl pod černý netopýří plášť a skrčil se tam; v tom okamžiku poznal, že se odvážil příliš vysoko. Východ slunce! Pomalu postupující koule vystrčila svůj žhoucí žlutavý okraj nad obzor. Třebaže byl Šejtis prochladlý, cítil na zádech její žár.

Vyslal myšlenku k létajícímu tvoru, vytvořenému z větší části z člověka, a svůj fantastický dopravní prostředek usměrnil: Klouzej! Tuto mentální námahu, jakkoliv nepatrnou, si však mohl ušetřit, protože jeho létavec už také ucítil hrozivé paprsky. Sklopil svá obrovská křídla a přestal jimi mávat, současně sklonil hlavu a přešel do pozvolného klouzavého letu dolů. Šejtis si oddechl úlevou a vrátil se ke svým temným myšlenkám.

Vládkyně Karen…

‚Matka' říkali jí někteří. Její upír měl jednoho dne v jejím těle porodit sto vajec! Někdy, v nepředvídatelné budoucnosti, opět vyrostou na Hvězdné straně orlí hnízda. Všechna budou obývat neblazí Karenini potomci a čubka sama se stane královnou všech Vampýrů! Je nepochybné, že mezi Karen a Obyvatelem dojde k příměří, nastane mír, možná spolu navážou i tělesný styk. Na něco takového by Šejtis nikdy nedokázal ani pomyslet. Ale copak na vlastní oči neviděl Harryho Keogha s Karen, když spolu byli v jejím orlím hnízdě na Hvězdné straně, které tam zůstalo samotné stát, zatímco všechna ostatní byla zničena a proměněna v ruiny?

Karen…

Všichni upíři vládci bez výjimky chlípně toužili po jejím těle a její krvi! A kdyby bitva o zahradu skončila jejich vítězstvím, byl by Šejtis první, kdo by ji měl. Teď se jí mohl kochat jen v myšlenkách!

Karen.

Šejtis vzpomínal, jak ji jednou viděl na setkání vládců Vampýrů v jejím orlím hnízdě:

Její vlasy byly jako naleštěná měď; zdálo se, že hoří, splývaly jí na ramena jako rozpuštěné přadeno zlatých nití a konkurovaly leskem zlatým náramkům, které zdobily její ruce. Zlaté kroužky na tenkém zlatém řetězu kolem krku držely přiléhavý šat, který nechával odhalené, nebo téměř odhalené, bujné levé ňadro a pravou polovinu hýždí. A protože nenosila žádné spodní prádlo, vyvolával její zjev u mužů napětí hrozící výbuchem. Kdyby si vládci, kteří ji takovou viděli, oblékli železné bojové rukavice a na programu jejich setkání nebyly jen záležitosti nejvyšší důležitosti, jistě by o ni ti nejchlípnější svedli boj. A kdo mezi Vampýry nebyl chlípný?

Z jednoho jejího dokonalého ramene splýval tmavý plášť dovedně sestavený z kůží desmodů, v němž se třpytily zlaté nitky prošívání. Také sandály ze světlehnědé kůže na jejích nohou byly prošity zlatem a na ušních lalůčcích se jí houpaly zlaté kruhy ozdobené jejím znakem, bílou vlčí hlavou s vyceněnými tesáky.

Zjev vládkyně Karen bral dech! Šejtis cítil, jak se jeho přátelům, ostatním vládcům, rozehřívá krev, a věděl, že všichni do jednoho po ní touží. Dokonce i ten nejtajnůstkářštější a nejnevyzpytatelnější z nich (samotný Šejtis) od ní nemohl odpoutat své myšlenky. To ovšem bylo záměrem té čarodějky! Ano, vychytralé, obratné Karen. Stále ji viděl, zářila v jeho představě jako oheň:

Při tanci se její tělo vlnilo typickými pohyby kočovnických žen, přesto působilo nedotčeně, jako by bylo nevinné. Také její tvář s prstencem ohnivých vlasů na čele působila stejně nevinně - nebo by tak působila, kdyby ji neprozrazovaly rudé oči. Z bledých, lehce vpadlých tváří vystupovala o to výrazněji plná ústa s dokonale formovanými, krvavě rudými rty. Její omračující zjev kazil pouze nos, krátký a silný, lehce odchýlený na stranu, s tmavými dírkami, které byly až příliš okrouhlé. A možná i uši, zpola skryté ve vlasech, jejichž závity připomínaly zvláštní květy orchidejí ze Sluneční strany. Krásné, ale… vampýří!

Šejtis se zachvěl - dokonce i on! Ne chladem, ale smyslnou žádostí… a nenávistí; záchvěvy těchto emocí jím projely jako vibrace gongu. Byly neklamným projevem toho, co cítil. Dříve to byla jen touha zničit Obyvatele. Teď však něco víc.

„Jednoho dne, Karen," sliboval si nahlas chraptivým hlasem, „jednoho dne, pokud existuje spravedlnost, tě budu mít. Ach a zatímco tě na jedné straně naplním, až budeš přetékat, na druhé tě vyprázdním do poslední kapky! Zavedu ti zlaté brčko přímo do srdce a za každou bělavou kapičku, kterou ze mě tvá smyslnost odčerpá, si z tebe vysaju proud jasně červených! Oba zůstaneme vyčerpaní; jenže ta moje vyčerpanost bude dočasná, kdežto tvoje… běda, trvalá. Tak to bude!" To byla jeho přísaha Vampýra.

Zachmuřený, obrácený proti ostrému větru letěl Šejtis k severu…

Slunce, které se jen pomalu zvedalo nad Sluneční stranou, nemohlo Šejtise z Vampýrů ohrozit; i když neletěl podél oblouku upířího světa k jeho střeše rychle, pořád byl jeho pohyb rychlejší, než aby se musel bát, že ho slunce dostihne. Proto netrvalo dlouho a dostal se za hranici, za kterou sluneční paprsky nikdy nedosáhnou. Nyní měl jistotu, že je v ledových pustinách.

Šejtis se nikdy příliš nevyznal v legendách a příbězích. O ledových pustinách věděl jen to, co se běžně tradovalo a co bylo všeobecně známé:

Že tam nikdy nezasvitne slunce, je zcela evidentní; ale říkalo se rovněž, že pokud někdo překročí ledovou polární čepičku a bude pokračovat dál, objeví další horstva a nové oblasti, které si lze podrobit. Nikdo z žijících Vampýrů si však nepamatoval, že by se tuhle legendu někdo odvážil ověřit (alespoň ne ze své vlastní vůle), protože od nepaměti byly jejich domovem vysoké skalní sloupy na Hvězdné straně, na nichž si stavěli svá orlí hnízda. Ale… to bylo včera. Teď se však zdálo, že mýtus bude ověřen do posledního slova.

Pokud jde o tvorstvo ledových pustin:

V jejich oceánech (říkají někteří) žijí velké teplokrevné ryby, obrovské jako nejmocnější válečník, s obrovskou tlamou, do níž nabírají vodu, a cedí z ní menší živočichy, které pak zhltnou. Připlavaly sem z východního oceánu teplou řekou, která se nakonec sama vlévá do moře! Šejtisovi to znělo jako lež.

Ano, a žijí tam rovněž netopýři lovící docela malé ryby. Jsou to prý miniaturní albíni, kteří se zdržují v ledových dutinách a jsou naladěni na mysl Vampýrů jako jejich příbuzní v mnohem pohostinnějších končinách. Další mýtus, který je třeba ověřit.

Kromě toho o velrybách a sněžných netopýrech slyšel Šejtis ještě o medvědech. Podobají se prý hnědým medvědům žijícím na Sluneční straně, ale jsou mnohem větší a čistě bílí. To jim umožňuje splynout se zasněženým okolím a nepozorovaně pak přepadat nic netušící tuláky. Ale znovu, až to uvidí, tak to uvidí. Nic z toho však v něm nevzbuzovalo strach. Byli to živí tvorové a život je krev. A jak říká staré vampýrské přísloví: krev je život…

Po dobu odpovídající asi dvěma a půl dnům pozemského času letěli bez přestávky na sever. Na konci předlouhého klouzavého letu, kdy už nastal čas, aby jeho létavec opět vystoupil do výše, spatřil Šejtis medvědy. Vyhřívali se v záři hvězd na kře na okraji zamrzlého moře. Šejtisův létavec už byl unavený, jeho tuky, tekutiny a metamorfní maso byly téměř spotřebovány. Hvězdná strana byla studená, ale ledové pustiny ještě mnohem studenější. Šejtis usoudil, že místo, nad nímž právě letí, je stejně dobré jako kterékoliv jiné a že se zde na chvíli zastaví a odpočine si. I on už byl unavený. A hladový. Tam, kde se nad mořem tyčil ledový útes, dal svému létavci povel, aby sestoupil dolů, a poručil mu zůstat na místě, zatímco on se projde podél zmrzlého pobřeží. Vyvýšený útes se pak bude hodit jako startovací plošina, až bude čas vydat se opět na cestu. Medvědi, kteří se nacházeli asi čtvrt míle odtud, ho okamžitě ucítili. Byli dva. Oba se vztyčili na zadních nohou na naklánějícím se kusu ledu, čenichali do vzduchu a zlostně mručeli. Byly to samice, a když spustily svůj varovný řev, objevila se jim pod nohama mláďata.

Šejtis se zlověstně usmál a zamířil k nim. Řev šelem bral jako výzvu; reagovala na něj základní podstata Vampýrů. Jeho tvář se protáhla a z chrupavek čelistí vyjely špičaté zuby ostré jako dýka. V ústech ucítil chuť své vlastní krve, což ještě urychlilo jeho nestvůrnou proměnu.

Upíří vládce měl několik centimetrů přes dva metry, ale obě mručící a řvoucí samice vztyčené na zadních byly přesto nejméně o třicet centimetrů vyšší! Také jejich tlapy byly třikrát větší než Šejtisovy ruce, navíc zakončené ostrými drápy, kterými šelmy dokázaly nabodnout rybu ve vodě.

Ach! pomyslel si vládce Vampýrů. Jaká zdravá, silná těla, jací rození válečníci, kteří nahánějí hrůzu! Jaké bojovníky bych z vás udělal!

Byl teď jen sto metrů od nich a to bylo pro kojící medvědí matky příliš blízko. Obě šelmy vklouzly do mrazivých pleskajících vln a vyrazily ke břehu. Buď toho tvora uvidí utíkat, nebo ho zabijí. Jestliže uteče, dobře, jestliže ne, budou mít dobré červené maso pro svá mláďata.

Když byl Šejtis asi padesát metrů od místa, kde medvědi vylezli z vody a otřepávali se jako obrovští bílí psi, vytáhl od boku svou bojovou rukavici a vsunul do ní pravou ruku. Tak pojďte, dámy, vybízel je svou telepatickou myslí, i když nevěděl, jestli ho šelmy slyší. Jsem hladový! Měl jsem dlouhou cestu a další dlouhá cesta mě ještě čeká!

I teď, s rukavicí, byla jeho ruka třikrát menší než jejich tlapy, zato daleko nebezpečnější a vražednější. Roztáhl do šířky prsty a v bizarní dlani zaskřípěly ostré hroty, nože a srpy. Jakmile však sevřel ruku téměř v pěst, vyvstaly z kotníků ostré trny a dopředu se vysunuly čtyři duté pahýly, uvnitř kterých se skrývaly ostré bodce.

Medvědice se vrhly proti němu. Menší (ale jen o několik centimetrů) vpředu, větší za ní. Šejtis si vybral místo střetu: shodil plášť a v celé své výšce se rozkročil na plochém kusu ledu přimrzlém v poli ostrých ledových ker. Medvědice teď byly v nevýhodě, protože musely překonávat všechny ty rozeklané kry, nahromaděné bez ladu a skladu na sobě, smekaly se a klouzaly. Obě šelmy řvaly a Šejtis jim rovněž odpovídal řevem. To je ještě víc rozzuřilo.

Předtím se Šejtis jevil více méně jako člověk. Teď se však podobal všemu možnému jen ne lidskému tvoru. Jeho lebka se protáhla a nabyla tvaru vlčí hlavy, jeho ústa zela jako tlama šelmy a v nich se blýskaly ostré bílé tesáky, které do sebe zapadaly jako žraloci. Dlouhý, šikmo skloněný nos se rozšířil a ustoupil do tváře, a tím, jak se zkrabatil a stal se citlivějším, připomínal netopýří čenich. I kdyby nyní Šejtis oslepl, jeho nový nos a spirálovitě tvarované uši by ho informovaly o každém protivníkově pohybu stejně spolehlivě jako jasně červené oči. Trochu roztáhl pravou ruku v rukavici, aby ucítil hroznou zbraň a dodal jí ještě větší váhu, zatímco levá, jejíž prsty nyní končily ostrými dutinovými bodci, získala ještěří vzhled spáru. Podobná proměna se udala s celou jeho lidskou postavou, která se stala v podstatě kombinací člověka a válečného tvora: Vampýr!

Samice, která k němu byla blíž, přešla do šouravého běhu, a jakmile se vyškrábala na plošinu, na níž stál Šejtis, vztyčila se na zadních nohou. Šejtis ji nechal přijít blíž, pak se v posledním okamžiku přikrčil a vyrazil proti jejím mohutným zadním nohám. Chytil se jich, sáhl dozadu a jediným bleskovým seknutím své děsivé rukavice přeťal šelmě podkolenní šlachy. Samice strašlivě zařvala a zhroutila se na něho. Než však stačil uniknout z jejího dosahu, roztrhla mu záda až na páteř. Jakmile jím projela bolest, okamžitě ji potlačil a silou vůle vyhnal z vědomí; pak se kopnutím zbavil zmrzačené šelmy a rozhlédl se po její větší družce. Už útočila!

Její tlapy po něm hmátly v okamžiku, kdy Šejtis uklouzl a spadl na poraněná záda. Vzápětí ucítil, že se mu do předloktí levé ruky, kterou si chránil hlavu, zahryzly drtivé čelisti. Zatímco mu však obrovská tlama šelmy rvala ruku, její drápy mu drásaly tělo. Konečně se Šejtis vzpamatoval a jeho rukavice se rozmáchla k smrtícímu úderu. Strašlivá zbraň těžce dopadla na hlavu šelmy, rozdrtila jí levé ucho a sklouzla do oka. Medvědice se v návalu bolesti zvedla na zadní a vytáhla tím Šejtise na nohy. Levou ruku mu sice pustila, ale paži měl těžce poraněnou a nemohl ji při obraně použít. V tu chvíli mu blesklo hlavou, že kdyby se mu ty obrovské drtivé čelisti zahryzly místo do ruky do krku nebo ramene, byl by s ním konec.

Krvácející šelma, kterou bolest vydráždila k ještě větší zuřivosti, zatřásla hlavou a stříkla Šejtisovi sprškou krve do očí. Nevšímal si toho, ale když medvědice sklonila hlavu a chtěla se mu zahryznout do tváře, vrazil jí rukavici přímo do široce rozevřené tlamy. Cítil, jak jeho úder drtí medvědí tesáky. Vrážel

však svou strašlivou zbraň hlouběji, kroutil ji ze strany na stranu, ještě víc rozevíral hrdlo šelmy a drásal jí jícen.

Medvědice se zapotácela a její tlapy kolem sebe slepě tloukly. V tu chvíli Šejtis rukavici rozevřel, vytrhl ji ven a prudkým škubnutím vykloubil zvířeti spodní čelist. Teď už mu její zuby nemohly ublížit! A zatímco šelma stále mávala předními tlapami a tloukla kolem sebe, vysunul Šejtis kovové bodce a znovu jí je vší silou vrazil do zkrvaveného ucha, až prorazily křehkou kost a pronikly do mozku.

Boj skončil. Medvědice chvíli funěla, chrčela a kolébala se a její tlapy ještě několikrát hrábly naprázdno do vzduchu. Šejtis sebral všechny síly, které mu ještě zbývaly, naposledy vrazil rukavici hluboko do rozdrásaného hrdla zvířete a sevřel a rozdrtil mu krční páteř. V tu chvíli přišla medvědice prakticky o hlavu a v jediném okamžiku byla mrtvá. V tom následujícím se led otřásl, jak na něj žuchlo těžké tělo.

Šejtis skočil na mrtvou samici, zaryl obličej do rozdrcené hlavy a dychtivě sál teplou tekutinu. Krev je život!

Po chvíli vstal. Jen o kousek dál se táhla krvavá stopa, kterou za sebou na ledu zanechávala druhá medvědice plazící se se svými zchromlými zadními končetinami pryč. Šejtis potlačil vlastní bolest a zamířil ke zraněnému zvířeti. Jakmile mu to příležitost dovolila, přiskočil k němu a krátkým ostrým seknutím mu přeťal šlachy nejdříve na jedné a vzápětí i na druhé přední noze. Teď zůstala šelma ochromená dokonale a pro Šejtise nebyl problém protnout jí hrdlo a definitivně ji zbavit života.

A opět se rychle sklonil a nenasytně hltal teplou krev. Byl to úžasný okamžik. Vládce Vampýrů cítil, jak v něm po každém hltu narůstá síla.

Konečně se od mrtvé šelmy odtrhl. O kus dál na vrcholu ledového útesu kýval svou kosočtverečnou hlavou jeho létavec. Šejtis vstal a vyslal k němu příkaz: Pojď sem!

Tvor rozkmital množství nohou, které připomínaly mrskající se hady, rozběhl se k okraji útesu a vzlétl nad moře. Hned však svá obrovská křídla sklopil, zakroužil a snesl se v uctivé vzdálenosti od Šejtise. Pak, když ho Šejtis znovu vybídl, se přískoky a několikerým máchnutím křídel dostal až na místo, kde ležely mrtvé šelmy. Mezitím vyřízl vládce Vampýrů oběma medvědicím jejich velká teplá srdce a uložil je do vaku na pozdější dobu.

Nakonec odstoupil a posadil se na kus ledu. Žer! poručil svému létavci. Napoj se.

Za svitu měsíce a hvězd si létající tvor obnovil podstatnou část vyčerpaného tepla, tuku a kapalin. Ano, nažer se dobře, řekl Šejtis. Tak silné maso, jako máš tady, zase tak brzy mít nebudeme. V každém případě do té doby, dokud se neuzdravím.

Nyní postupně uvolňoval všechnu bolest, kterou dosud potlačoval, muka roztržených zad a těžce pochroumané paže a také zlomených žeber, jejichž pevnost vyzkoušely medvědí tlapy. Bolest, velká bolest! Jeho upír ji cítil: čím větší byla, tím víc naléhala na tu věc uvnitř něho, aby ji léčila.

Ano, bolest. Byly chvíle, jako tato, po boji, v němž tvrdě bojoval a zvítězil, kdy ho bolest hřála víc než teplé, vláčné lůno ženy. Naplňovalo ho hrdým uspokojením, když ji na sebe nechal působit a cítil, jak se utržené rány začínají hojit. Dokonce byl někdy v pokušení udržovat některé z nich otevřené nebo jen zčásti zacelené jako připomínku svého vítězství.

Jenže… kdo se najde tady, aby je obdivoval?

Po dalším dlouhém letu spatřil konečně Šejtis ledové hrady, které probleskovaly pod chvějícími se vlnami polární záře. To jistě nemůže být nic jiného než skalní sloupy, orlí hnízda, řekl si. Srdce mu v jeho velké hrudi poskočilo a rozbušilo se o poznání rychleji. Vampýři, zde? Co to může být za tvory, kteří tady, v ledových pustinách, v kraji stálého mrazu, žijí? Jsou snad albíni jako mytičtí netopýři, kteří si pěstují bílý kožich, aby se zahřáli? Jaká je jejich podstata? Ale co je možná nejdůležitější, jak budou reagovat na něho, vládce Vampýrů Šejtise?

Popohnal svého létavce výš, aby si mohl lépe prohlédnout ledem spoutanou krajinu kolem. Dál na severu, bylo vidět řetěz vyhaslých sopek, jejichž kuželovité krátery se zvedaly z bílých plání ledu a navátého sněhu. Táhly se od východu k západu, až kam oko dohlédlo, a pak se ztrácely za třpytícím se ledovým horizontem. Některé byly zcela pokryté ledem, jiné však měly kamenitá úbočí zcela obnažená; Šejtis usoudil, že tyto holé vulkány si musejí do jisté míry zachovávat svůj někdejší vnitřní žár.

Utvrdil se v tom, když si všiml, že nad kráterem nejvyššího kuželu zhruba uprostřed řetězu se k obloze táhne sotva patrný sloup dýmu. Vzápětí si však nebyl svým dojmem příliš jist a připustil, že mohlo jít o

pouhou iluzi vzniklou hrou světel a odlesků. Třpyt hvězd, polární záře; jako by celou střechu světa osvětlovalo nějaké magické modré světlo. Ne že by však světlo bylo pro Vampýry nějak zvlášť důležité. Jejich oči jim umožňovaly vidět i v té nejtemnější tmě.

Šejtis se znovu vrátil k ledovým homolím a začal je znovu pečlivě obhlížet. Byly to jen krtčí hromádky v porovnání s mocnými (kdysi) kostěnými a kamennými sloupy na Hvězdné straně, a dokonce i ty nejvyšší z nich nedosahovaly výšky nejnižších orlích hnízd. Tam, kde nebyly pokryté sněhem, bylo vidět, že jsou zbudovány z toho nejčistšího ledu; vyrůstaly v soustředných kruzích ze středového vulkánu jako obrovské rampouchy obrácené nahoru. Kromě toho tam, kde na jejich vrchol padlo světlo, bylo patrné, že jsou skrz naskrz z čistého ledu - i když se zdálo, že základ mnohých je tvořen kamenným jádrem. Možná že kdysi v dobách své činnosti vychrlil nejvyšší vulkán obrovské množství žhavých hornin a bahna a rozhodil je do širokého okolí. To mohlo tato kamenná jádra vysvětlit. Pak se na nich po staletí kupil ledový příkrov a postupně narůstal až do těch nepravidelných, ostře zahrocených homolí. V každém případě to bylo stejně pravděpodobné vysvětlení jako kterékoliv jiné.

V první chvíli se Šejtisovi nezdálo, že by se tyto ledové hrady hodily k obývání, a už už je chtěl opustit. Potom si ale všiml, že u paty jednoho z hradů leží cosi, co vypadá jako vyčerpaný - vlastně zmrzlý - létavec, a snesl se dolů, aby si to prohlédl pozorněji. Opět si vybral za místo přistání okraj ledového útesu. Tam nechal svého létavce a dál šel skoro kilometr pěšky. Konečně došel k tomu, co viděl z výšky.

Skutečně to byl létavec; ojíněný, vyhublý a podle všeho mrtvý. Podle všeho. Nikdo však nevěděl lépe než Šejtis z Vampýrů, jak těžké je takového tvora zabít. Podobně jako vládci upírů, kteří je vytvořili, byli určeni, aby vydrželi navěky. Šejtis vyslal do mozku tvora, jehož křídla mohla mít rozpětí až padesát stop, telepatický povel a čekal, jestli létavec zareaguje a vstane. Nic takového se však nestalo. Šejtise to ani v nejmenším nepřekvapilo, protože věděl, že malé mozky těchto tvorů se málokdy dokážou naladit na povely někoho jiného než svého vlastního pána. Čekal však, že sebou tvor alespoň pohne - už jen ze zvědavosti, že mu nějaký neznámý vládce Vampýrů dává příkaz, i když neúčinný. Jenže ležící létavec sebou ani neškubl ani se nezachvěl, proto musel být jeho mozek mrtvý - stejně jako i ta obrovská tělesná schránka, která k němu patřila.

Jakmile Šejtis přelezl vychladlé tělo a dostal se k místu na začátku krku, kde z trupu vystupovala křídla, uviděl sedlo a čabraku a neomylně poznal známý erb tvůrce a pána toho tvora, vyražený do kůže: karikaturu groteskní a zdeformované tváře plné různých výrůstků a bradavic! Šejtis přikývl a usmál se svým trpkým úsměvem. Nebylo pochyb, létavec patřil vládci Pineskovi.

Volse Pinescu: nejohyzdnější ze všech Vampýrů, který měl ve zvyku pěstovat si mokvavé boláky a vytvářet si na tváři i na celém těle girlandy odporných nežitů. Dělal to proto, aby vypadal co nejvíc děsivě a naháněl hrůzu už pouhým zjevem. Takže je tady Volse, hm? Šejtis byl tak trochu překvapený, protože na vlastní oči viděl, jak vládce Pinescu a Fess Ferenc srazili své zmrzačené létavce k zemi, kde se v oblaku prachu mezi balvany kamenité pláně na Hvězdné straně roztříštili. Bylo to po bitvě v Obyvatelově zahradě a Šejtis se domníval, že to byl jejich konec. Buď tomu tak opravdu bylo, nebo museli dojít sem na sever pěšky. Ve Volseho případě… ale určitě se mýlil. Ten mazaný starý ďábel si zřejmě držel ještě jednoho, rezervního létavce, pro všechny případy.

A co Ferenc? Je tu snad i on? Ano, Fess Ferenc: člověk, nebo spíš zrůda, před níž je dobré mít se obzvláště na pozoru. Ferenc byl vysoký dva a půl metru a převýšil by dokonce i větší z obou medvědic, které Šejtis před nedávném zabil. Jako jediný ze všech Vampýrů nenosil bojovou rukavici: nepotřeboval ji, protože jeho ruce byly samy o sobě vražedné spáry! Vida, vida! Možná to tady v těch ledových pustinách bude ještě zajímavé…

Šejtis seděl ve Volseově sedle a žvýkal medvědí srdce. Zavolal také na svého létavce. Pojď žrát!

Jeho tvor přiběhl a klesl vedle na led. Šejtis vstal, a když obcházel mrtvé tělo, objevil v jeho boku velké díry vytrženého masa. V nich pak uviděl cévy silné jako jeho palec - někdo je přeťal, sál z nich krev a pak je zavázal na uzel. Takže měl pravdu, když soudil, že Volse Pinescu svého těžce zraněného létavce přežil. V tom případě vyvstávala otázka, kde je Volse teď!?

Šejtis aktivoval své upíří vědomí a vyslal kolem sebe telepatickou sondu. Nechtěl s nikým mluvit, chtěl jen naslouchat. Nic však neslyšel. Možná o něm už vědí a rychle před ním své mysli zavřeli. Jestli tu někde Volse a Fess jsou, mlčí. Šejtis se znovu trpce usmál. Jistě, poraženému nikdo netleská. Kdyby v

boji o Obyvatelovu zahradu zvítězil, bylo by to něco jiného. To však byla úvaha, která neměla smysl; protože kdyby zvítězil, pak by tady vůbec nebyl.

Zatímco jeho létavec hodoval, Šejtis si prohlížel ledový hrad. Studený í třpytící se objekt byl převážně dílem přírody. Ne však celý. Do ledu byly vytesány hrubé stupně s hranami zaoblenými časem. Vedly ke klenutému vstupu pod průčelím z mohutných rampouchů. Vnitřní část hradu byla z kamene, temná a nehostinná.

Šejtis vystoupil po schodech a vešel dovnitř. Pod nohama mu křupal ledový škraloup. Pomalu postupoval spletitým ledovým labyrintem. Čím dál však šel, tím silnější měl dojem, že je tady cosi hrozného nebo se tu něco hrozného stalo, a poprvé od okamžiku střetu s Obyvatelem pocítil posvátnou bázeň před Neznámem.

Prostor zněl dutě a jakoby naříkavě. Ozvěna mu vracela hluk jeho vlastních kroků, změněný však dutinami a spirálovitými chodbami na hluboké skřípavé a šoupavé zvuky, které zněly, jako když na sebe na vzdutém moři narážejí ledové kry nebo se zabouchnou velké ledové dveře. A nářek… to byl pouze mrazivý vítr hvízdající v horních prostorách, jehož kvílení ledové stěny zdeformovaly a zesílily, že téměř navozoval dojem úpění umírajících nestvůr.

„Jedině snad, že by se tu aklimatizoval," zašeptal Šejtis sám k sobě, když pro nic jiného, alespoň aby potlačil pocit samoty. „Nechápu, jak tady může někdo žít, i kdyby to byl upír. Ach mohl by, nějakou dobu, možná sto východů slunce - jenže tady slunce nikdy nevychází - ale nakonec by ho chlad dostal. Ano, a vidím, jak by to bylo:

Mučivý chlad se mu vkrádá do kostí, až nakonec i tělo Vampýra zmrzne. Jeho srdce bije čím dál pomaleji, pumpuje do chvějících se žil a cév krev zahuštěnou krystaly ledu. Pak ztuhne, nebude schopen pohybu a začne na něm růst led, až nakonec zůstane sedět v ledovém trůnu uvnitř studeného sklovitého krápníku. Jeho myšlení bude pomalejší a pomalejší - zmrzlé myšlenky ze samého jádra ledového mozku!

Jako Vampýr - jestliže je Vampýr - nezemře, alespoň pokud ho led nezaválí, neudusí nebo jinak fyzicky nezlikviduje. Ale co je tohle za život? Moji předkové likvidovali své nepřátele třemi způsoby: ty, kterými opovrhovali, pohřbili nemrtvé, aby ve svých hrobech zkameněli; ty, kteří proti nim brojili, vyhnali do ledových pustin a nakonec ty, kterých se báli, vytlačili do sférické Brány na Hvězdné straně. Kdo může říct, který trest byl krutější? Jít do pekla, proměnit se v led, nebo zkamenět? Pokud jde o mě, nemám zájem stát se kusem ledu!

Myšlenky, vydechované nahlas, byly unášeny pryč jako šepot a zesíleny se vracely zpět jako bouře zvuku. Bylo to jako šeptat v jeskyni nebo sloji s ozvěnou, pouze s tím rozdílem, že ledové stěny dokážou mnohem víc rezonovat. Tím se stalo, že nahoře na vysokých klenutých stropech zacinkaly krápníky a rozechvěly se tak, až se utrhly, spadly dolů a roztříštily se. Některé byly tak velké, že Šejtis musel před nimi uskočit.

Když se prostor trochu utišil, rozhodl se Šejtis odejít. Právě v tom okamžiku zazněl v jeho telepatické mysli vzdálený, sotva patrný rozechvělý hlas:

To jsi ty, Šejtáne? Zase přicházíš, abys mě odkryl a užíral? Pak bys měl vědět, že to vítám! Jsem tady, tady nahoře. Pojď, ať to mám za sebou. Ta staletí chladu zmrazila i moje někdejší vampýří vášně. Tak pojď, pospěš si a zhasni ten poslední poblikávající plamének!

Druhá kapitola

Vyhnanci

Šejtis se lekl a v prvním okamžiku se přikrčil, jako by se chtěl bránit. Pak se pomalu otáčel a rozhlížel se kolem sebe. Viděl jen led, ale teď už věděl jistě, že tady je ještě něco jiného. Nakonec přimhouřil rudé oči, soustředil myšlenky a vyslal sondu:

Kdo to mluví?

Cože? ozval se znovu v jeho mysli slabý, rozechvělý hlas a Šejtis v něm vycítil posměšné odfrknutí. Nenech se vysmát, Šejtáne! Ty víš moc dobře, kdo to mluví! Nebo ti snad ty nekonečné věky osamění zmátly rozum ? Jsem Kehrl Lugoz, tvůj starý přítel. Byli jsme vyhnáni spolu; zdržovali jsme se nějakou

dobu v jeskyních vulkánu; byli jsme ‚společníci´ pokud jsme měli maso. Ale jakmile maso došlo, skončilo i naše přátelství. A já jsem uprchl, dokud to šlo.

Kehrl Lugoz? Šejtis se zamračil, jak se snažil vzpomenout si na legendy Vampýrů, které byly téměř tak staré jako sama jejich rasa. A o jakém Šejtánovi to neznámý mluví: jistě ne o tom Šejtánovi? Znovu se zamračil, a když se jeho nedůvěra změnila ve zvědavost, zeptal se: Kde jsi?

Kde bych mohl být… tak dlouho? Zmražen v ledu, nemrtvý, tam jsem. Sním nekonečně dlouho ve svém mrazivém pekle. A co ty, Šejtáne ? Jak je to s tebou? Udržuje tě vulkán v teple, nebo se jeho ohně proti tobě obrátily a vyhnaly tě?

Sní v mrazivém pekle? To je přece tentýž scénář, který si Šejtis vyvolal v představě před chvílí! Ano, a nyní věřil, že ať je ten Kehrl Lugoz, který k něm promlouvá, kdo je, skutečně s ním hovoří ze sna. Možná ho ze spánku vzbudil hluk rampouchů, které se roztříštily o zem.

Mýlíš se, řekl potom a trochu se uklidnil, protože já nejsem Šejtán. Možná jsem syn jeho synů, ale moje jméno je Šejtis, ne Šejtán.

O? Cha, cha, cha! Neznámého jeho odpověď pobavila. Vládce Lhářů až do konce, co, Šejtáne? Zatvrzelý jako vždy. Ano, byl jsi nejhorší z lumpů. Dobrá, co však na tom teď záleží? Pojď za mnou, jestli chceš - nebo táhni a dej mi klid, abych se mohl vrátit ke svému snění.

Hlas se ztratil a neznámý se opět ponořil do věčného ledového snu. Šejtis však plně soustředil smysly svého upíra, protože si myslel, že by mohl zjistit místo, odkud neznámý mluvil. Jsem tady nahoře! řekl mu mentální hlas vzápětí. Někde nahoře…

Šejtis teď stál v srdci vytesaného a větry vyšlehaného ledového hradu, před sebou viděl masivní jádro z rozeklaných vulkanických kamenů uvězněných v průhledném ledovém krunýři tlustém tři stopy, takže připomínaly zkamenělé kořeny skleněných zubů: kamenná slina vyplivnutá dávným vulkánem. A tam, vytesány do ledového krunýře, který spoutá val sopečný základ, se vinuly točité stupně nahoru, až se nakonec ztrácely v slujích třpytícího se ledu.

Neměl jinou možnost než se po nich pustit. Vládce Vampýrů vkročil na ojíněné schodiště a vystupoval po něm do rozeklané špice jádra ledového hradu, kam ostře mířil nejvyšší z magmatických kořenů, jako by hrozil, že svůj krunýř prorazí. Když se pak Šejtis díval skrz led tvrdý jako kámen, spatřil konečně toho, kdo k němu vyslal svou myšlenku a koho tam dole slyšel mluvit.

Tam, v modře se lesknoucím srdci ledu, v lávovém výklenku seděl muž starý jako čas, sešlý, zvadlý, podivný! Uvězněný jako nějaká kuriozita zalitá v jantaru, oči zavřené, zmrzlé tělo bez pohybu, tvář krutá jako jeho osud. Nicméně jak tam seděl hrdě vzpřímený, s hlavou vztyčenou na hubeném krku, cosi v jeho vzhledu němě, ale naprosto jistě hovořilo o tom, že tento muž, Kehrl Lugoz, nebo kdo to byl, byl Vampýr!

Ne, kdo jím stále je!

Šejtis natáhl ruku k hladkému ledu a zatlačil na něj, až měl dlaň chladnou a zmrtvělou. Minuty ubíhaly. Konečně se ten druhý ozval:

Buch!

Zněl velice slabě - téměř neznatelně, jako by jeho zdroj byl strašně vzdálený - ale ozýval se stále. A pak, po odmlce opět:

Buch! - tak nějak. Kehrl Lugoz žil. Jakkoliv byl tlukot jeho srdce zpomalený, jakkoliv bylo jeho tělo zkamenělé (a ono skutečně bylo téměř zkamenělé), stále žil. Jenže, jak se už jednou Šejtis sám sebe ptal: co je tohle za život?

Upřeně hleděl na tu svraštělou věc, pozoroval ji přes ledovou vrstvu silnou tři stopy, a i když byl led průzračně čistý, přesto obraz jemně zamlžoval a při sebemenším Šejtisově pohybu měnil jeho ostrost. A teď měl také Šejtis pocit, že zná odpověď i na druhou otázku, kterou si před chvílí tam dole položil: Co je horší, být pohřben nemrtvý, nebo být poslán do pekelné země, nebo být vypuzen sem? A při pomyšlení, kolik nepojmenovaných staletí uběhlo od okamžiku, kdy sem Kehrl Lugoz přišel, posadil se a čekal, až ho obemkne led a vtiskne mu věčný tvar, se vládce Vampýrů zachvěl.

Temné zadunění! Tentokrát, protože byl zahloubán do svých myšlenek a lekl se, Šejtis rukou prudce ucukl.

Kehrl Lugoz byl příliš starý, než aby bylo vůbec možné uvažovat o jeho věku. Na Vampýrech se

stárnutí nemusí nutně projevovat. Sám Šejtis byl na světě déle než pět set let, přesto nevypadal starší než dobře zachovalý padesátník. Ale při utrpení, jaké poznal ten, na něhož hleděl, se věk prostě nedal skrýt. Ano, Lugoz vypadal téměř tak starý jako čas.

Obočí nad zavřenýma, lehce šikmýma očima měl huňaté, bílé a stejně jako zbytek těla bylo obemknuté ledem. Bílé vlasy, pod nimi čelo, hnědé a svraštělé jako ořech, po stranách bílé licousy, které byly tak divoce zježené, že zpola zakrývaly uši připomínající lastury. Jeho prastará tvář nebyla ani tak svraštělá, jako spíš zbrázděná hlubokými rýhami, mumifikovaná jako trog držený příliš dlouho ve svém zámotku, až se s ním nedalo nic dělat. Šedivé tváře Kehrla Lugoze byly vpadlé, brada špičatá, porostlá chomáčem bílých, zcuchaných vousů. Za spodním svěšeným rtem vyčnívaly žluté špičáky, z nichž ten na levé straně byl zlomený. Bylo zřejmé, že ztuhlý upír nemá dost sil, aby místo něho vytvořil jiný.

Nosní dírky promáčklého, spirálovitého nosu (spíš netopýřího čenichu než nosu, jaký je běžný u většiny Vampýrů) vypadaly, jako by byly něčím rozežrané nebo rozleptané: nemocí, pomyslel si Šejtis. A pod bradou se rýsovalo obrovské rudé vole jako nafouklý zrnitý lalok ptáka žijícího na Sluneční straně.

Na sobě měl Kehrl Lugoz prostý černý plášť s kapucí shrnutou dozadu, s volně visícími rukávy a volným lemem kolem tenkých lýtek - rukávy ani lem samozřejmě nebyly volné, protože byly zamrzlé v ledu tvrdém jako kámen. Hubené ruce, které z rukávů vyčnívaly, měly neobyčejně dlouhé prsty s ostrými zašpičatělými nehty a na pravém ukazováku byl navlečen velký zlatý prsten. Šejtis nerozeznal, jaký je na něm znak. Na hřbetu rukou vystupovaly Lugozovi žíly, které však nebyly ani olivově temné nebo rudé, ale bílé. Bylo zřejmé, že dlouho předtím, než Lugoz zmrzl, nepozřel jedinou kapku krve.

Vzbuď se! vyslal k němu Šejtis myšlenku. Chci znát tvůj příběh, tvoje tajemství. Opravdu chci, protože se mi zdá, že je to příběh Vampýrů! Ten Šejtán, o němž mluvíš: myslíš Šejtána Nenarozeného? Ten byl přece se svými následovníky vyhnán do ledových pustin v dobách samých počátků legend. Chceš říct, že je pořád tady? Jak je to možné? Ne, tomu nemohu uvěřit. Probuď se, Kehrle Lugozi! Odpověz mi na moje otázky.

Nic. Žádná odpověď. To staré cosi uvězněné v ledu se vrátilo ke svému snění; jeho scvrklé srdce tlouklo dál, ale Šejtisovi se zdálo, že teď již mnohem pomaleji. Kehrl Lugoz umíral. Dlouhý věk ani potlačená životnost nejsou totéž co nesmrtelnost.

„K čertu s tebou!" zavrčel Šejtis nahlas. Jeho kletba se odrazila od vnitřních ledových stěn hradu a ozvěnou se mu vrátila - spolu s ostatními ozvěnami? - zpět. Čekal, až zvuk utichne a zůstane jen zlověstné skučení ledových větrů, a potom do prostoru kolem sebe rozprostřel své upíří vědomí, je tu někdo?

Dobrá, jestli tu někdo je, pak si jistě dá záležet, aby svou přítomnost skryl. Ledaže-

Šejtis si náhle vzpomněl na svého létavce, kterého nechal venku, aby se nažral! Jestliže ho tam někdo objeví…

Sáhl svou myslí k němu, a když zjistil, že stále žere, dlouze a hlasitě zaklel; tentokrát ale ne nahlas, ale jen pro sebe. Teď tu bestii nedostane do vzduchu. Mohl by ji však alespoň poslat pryč.

Zvedni se! přikázal obludě. Skákej, choď, kruť se, plaz se, nebo dělej, co tě napadne, ale vstaň a zmiz! Na západ, alespoň kilometr, a tam se schovej! V mysli pocítil, že hloupý tvor ho okamžitě poslechl.

Pak spokojen, že létavec bude dostatečně daleko od mrtvého Volseova tvora i od kohokoliv jiného, kdo může být nablízku, vrátil se Šejtis k problému, který řešil předtím. Ten někdo zmrzlý v ledu se předtím vzbudil hlukem padajících rampouchů. Budiž.

Prozkoumal terasu nad sebou a našel útvar připomínající zmrzlý vodopád, ozdobený třásněmi drobných i větších rampouchů. Ulomil jeden z těch větších, asi čtyři stopy dlouhý, a vrátil se s ním k ledovému sarkofágu Kehrla Lugoze. Když ten starý blázen nereaguje na jeho myšlenky, zkusí ho vzbudit tím, že o jeho pouzdro roztříští tenhle ledový stvol.

Šejtis byl zaujatý tím, co chtěl udělat, a vůbec nezaznamenal, že se ke schodišti někdo kradmo blíží. Kehrle Lugozi, probuď se! vykřikl telepaticky na zmrzlou, ledem znetvořenou sedící postavu. Pak se rozmáchl rampouchem, aby udeřil do ledového pouzdra v místě, kde měl Lugoz tvář. Rampouch však odmítal dopadnout, jako by ho cosi drželo! Šejtis vyrazil ze svého rudého, polozvířecího hrdla chrčivý zvuk vzteku, zakmital rozeklaným jazykem, oči se mu vyboulily a zalily krví a jeho v podstatě lidské rysy se změnily v hrůzostrašnou nelidskou vlčí masku. Ohlédl se přes rameno, pak pustil rampouch a sáhl po bojové rukavici. V tu chvíli mu však sevřel zápěstí obrovský dravčí spár a Šejtis hleděl do hrozivých

šedých tváří dvou svých druhů, kteří přežili bitvu o Obyvatelovu zahradu: do tváří Fesse Ference a Volseho Pineska!

Šejtis vytrhl ruku ze sevření a vrávoravě couvl. „Čert vás vem!" zavrčel. Těžce dýchal. „Vidím, že jste se naučili lstivě přikrádat zezadu, vy dva!"

„Naučili jsme se hodně věcí," vymáčkl Volse Pinescu přiškrceně přes velký strup zaschlého hnisu, který mu téměř znemožňoval mluvit. „Třeba to, jak zničit, rozdrtit, spálit nepřemožitelnou armádu Šejtise z Vampýrů. Jak srovnat se zemí jeho orlí hnízda a vyhnat ty jeho lidi, co přežili, jako psy do věčných ledových pustin!"

Volseova zhyzděná tvář byla zrudlá hněvem. Těžkými, hrozivými kroky přistoupil blíž k Šejtisovi. Ferenc však nebyl tak prudký. Se svou výškou a silou a se svýma strašlivýma rukama v sobě nepotřeboval probouzet zuřivost. „Hodně jsme ztratili, Šejtisi," zahřměl, jako když duní sopka. „Teprve tady se ukázalo, kolik. Sám vidíš, jakto tady vypadá… je tu jen chlad a pusto."

„Chlad?" ušklíbl se Šejtis. „Co je to chlad pro Vampýry? Zvyknete si."

Volse trhl hlavou hrozivě dopředu. V tu chvíli mu praskl na levé straně krku chuchvalec vředů a na led vystříkl žlutý hnis. „Cože?" zahučel. „Zvyknete si? Myslíš jako si zvykl on?“ pohodil prudce odpornou hlavou směrem ke Kehrlu Lugozovi sedícímu nehybně jako hora ani ne tři neproniknutelné stopy od nich. „Jako on a všichni ostatní, které jsme našli uzavřené v jejich ledových pevnostech, kde hvízdá vítr a zní ozvěna?"

„Ostatní?" Šejtis pohlédl nejistě na Ference a pak opět na Volseho.

„Jsou jich tucty," ozval se po chvíli Fess Ferenc a pokýval svou obrovskou, nestvůrnou hlavou. „Všichni uvěznění v ledu. Všichni se snaží vydržet, chytají se každé naděje a čekají, až přijde nějaká zázračná obleva a vysvobodí je, aby mohli odejít tam, kde je život. Pokud ovšem do té doby nezemřou. Chlad, který panuje tady, je úplně jiný než ten na Hvězdné straně, Šejtisi. Ten zdejší je věčný! Zvyknout si na něj?" opakoval po Volseovi Pineskovi. „Vydržet ho? Zahřát se? Ještě víc rozpálit náš vnitřní oheň? Ale každý oheň potřebuje palivo - krev je život! A čím se máme udržet při životě, dokud si ‚nezvykneme'? Krev chladne, Šejtisi, kapka po kapce, hodinu po hodině. Údy tuhnou a i to nejsilnější srdce se zpomaluje."

Nyní se opět ozval Volse. „Říkal jsi, co je to chlad pro Vampýry? Ha! Jak často jsi byl ty prochladlý na Hvězdné straně, Šejtisi? Já ti řeknu: nikdy! Zahřívalo tě vzrušení z lovu, žár boje, horká slaná krev trogů nebo Kočovníků. Tvoje lůžko bylo pořád teplé a příjemné, stejně jako prsa a zadky smyslných žen, které ti vysávaly palčivost z tvého údu. Všechno to v tobě udržovalo teplo. V nás také. I my jsme to všechno měli… dokud nepřišel ‚vůdce' a neřekl: ‚Spojme se a vezměme si Obyvatelovu zahradu.' A co máme teď?"

Šejtis pohlédl na Ference, který jen pokrčil rameny a řekl: „Jsme tady déle než ty. Je tu chlad a my chladneme. A co je horší, hladovíme…" Jeho hlas nyní vztekle zavrčel.

Volseova ruka se dotkla ošklivé bojové rukavice, která mu visela u boku… váhavě… možná jen tak mimoděk… nemuselo to nic znamenat. Šejtis přesto couvl.

A když ohrožený vládce vrazil ruku do své bojové rukavice a roztáhl ji, aby ukázal její blyštivé nože, bodce a ostré čepele, povytáhl Fess Ferenc obočí a zahřměl: „Jsme na tebe dva, Šejtisi. Dva na jednoho. Chceš říct, že nemáš nic proti takové přesile?"

„Nijak zvlášť," zasyčel Šejtis, „ale můžete si být jisti, že ztratíte přinejmenším tolik krve, kolik jste jí v životě vypili! Jen nevím, jaký to bude mít smysl-"

Volse zachrchlal, vykašlal žlutý hlen a vyplivl ho. „Já - říkám - že - to - smysl má!" Přikrčil se do střehu a i on vsunul ruku do rukavice.

Ferenc se však nedal vyprovokovat. Ustoupil stranou, znovu pokrčil rameny a řekl: „Klidně se vy dva bijte, když chcete. Já se raději najím. S plným žaludkem je člověk klidnější a líp mu to myslí," prohlásil. To, co řekl, možná neplatilo pro lidi, ale pro Vampýry v plném rozsahu.

Jakmile Volse viděl, že zůstal sám, boj si rozmyslel. „Ha!" pohrdavě odfrkl tentokrát směrem k Ferencovi. „Mně se zdá, že tobě to myslí, i když jsi hladový, Fessi! Jdeš na to chytře. Zatímco já a Šejtis spolu budeme bojovat, ty si počkáš a nasytíš se z poraženého - a pak třeba budeš silnější než vítěz!" Pokýval hlavou a sundal si rukavici. „Takový hlupák zase nejsem."

Ferenc se poškrábal na bradě a zazubil se - nebo se spíš hrozivě zašklebil. „To je zvláštní, a já si vždycky myslel, jaký jsi ty hlupák…"

Šejtis pověsil svou rukavici na opasek, i když zůstával dál ostražitý. Nakonec přikývl a vytáhl ze svého vaku temně rudé srdce veliké jako jeho pěst. „Tady máte, jestli jste tak hladoví," řekl a hodil jim ho. Volse zachytil medvědí srdce ve vzduchu a hned se do něj svými slintajícími čelistmi zahryzl. Ferenc však jen zavrtěl hlavou.

„Pro mě je moc červené a silné," řekl. „Ale v každém případě si nějaké čerstvé maso dám."

Šejtis se zamračil a podezíravým pohledem sledoval, jak obr sestupuje ze schodů. „Co chceš dělat?" vyštěkl za ním. „Koho chceš zabít?"

„Ne koho, ale co," odpověděl Ferenc přes rameno. „A ne zabít, ale jen si trochu loknout. Myslím, že je to jasné."

Šejtis s Volsem se vrhli za ním. „Cože?" obořil se na něho Volse s ústy plnými medvědího srdce. „Co je jasné?"

Ferenc se na něho podíval. „Co jsi jedl, když jsi tady porazil svého vyčerpaného létavce?" odpověděl.

„Aha!" Volse vyplivl sousto studeného tmavého masa.

„Cože?" Šejtis chytil Ference za jeho mohutné rameno. „Mluvíš o mém létavci? Chceš, abych tu zůstal navěky?"

Ferenc se zastavil, otočil se a pohlédl mu zpříma do očí. Stál o dva schody níž než Šejtis, ale jejich oči byly teď na stejné úrovni. „A proč ne?" odpověděl. „Mám takový dojem, že jsme se tu ocitli tvou vinou."

„Ne!" vykřikl Šejtis a opět sáhl po své rukavici. Ferenc ho však jediným máchnutím smetl ze schodů!

Šejtis padal. Byl příliš vyčerpaný a neměl dost času, aby se proměnil v letce, takže mohl pouze zatnout zuby a čekat, co s ním gravitace provede.

Během pádu několikrát narazil na ledovou římsu, žádné vážné zranění však neutrpěl. Nakonec dopadl na rameno a hruď - do sněhu! Do milosrdného sněhu!

Sněhová závěj, navátá dovnitř ledovým oknem, byla metr nebo metr dvacet hluboká a na povrchu měla silný ledový škraloup. Šejtis led prorazil a sníh jeho pád natolik ztlumil, že si pouze vymkl rameno a zlomil několik nedávno zahojených žeber. A pak tam ležel v bolestech a z celého svého temného srdce Fesse Ference proklínal!

Proklínej mě, jak jen chceš, Šejtisi - Ferenc ho slyšel - ale nepochybuju, že si to rozmyslíš. Samozřejmě že rozmyslíš; nakonec máš to být ty, nebo tvůj létavec. Volse by si určitě vybral tebe, protože je v tobě upír! Jeho sama podstata! Ale osobně si myslím, že by bylo lepší nechat tě naživu. Alespoň nějakou dobu.

Šejtis vstal, odpotácel se pryč a hledal, kde by se ukryl. Dovolil své bolesti, aby ho zcela opanovala, a schválně v sobě vyvolal ještě jiné: například ty, které utrpěl při svém zřícení na Hvězdné straně, kdy si potloukl tělo i obličej, a také ty, jež si odnesl z boje s medvědicemi - to vše přidal k těm nejčerstvějším. Všechnu tuto klamnou směs pocitů na sebe přivolal proto, aby, až ho Ferencova upírská mysl objeví a vnikne do něho, si udělala falešný (v to doufal) obraz o jeho stavu. Je možné, že si jej přečte i Volse, ale Šejtis o tom pochyboval. Tenhle náruživý pěstitel vředů byl hlupák, příliš posedlý starostí o své abscesy.

Cože? Ferenc se zdál překvapen, i když v jeho hlase nebylo ani za mák opravdové starosti. Tak moc trpíš? Copak jsi dopadl přímo na hubu, Šejtisi? Poslal mu zlý mentální úšklebek. Dobrá, teď alespoň víš, jak jsem se celou dobu cítil, protože tvoje tvář mi vždycky působila bolest!

Ano (Šejtis se nemohl udržet), směj se dlouho a hlasitě, Fessi Ferenci! Ale nezapomeň, že kdo se směje naposled…

Ferencův úšklebek se z Šejtisovy mysli vytratil, ale ozvala se v ní Ferencova slova: Takže nejsi vážně zraněný, že? Škoda. Nebo možná děláš je hrdinu, co? Ať tak, nebo tak, musím tě varovat, Šejtisi. Pokud máš v úmyslu dá svému létavci příkaz, aby uletěl, zapomeň na to. Jestliže tvého tvora nenajdeme, pak si buď jistý, že se vrátíme pro tebe. A i kdybys mu přikázal, aby na nás zaútočil, nakonec stejně vyhrajeme my. Sám víš, že létavci jsou špatní válečníci, a naše myšlenky ho probodnou jako šíp. A pak bychom se vrátil pro tebe! Radím ti, nech to na nás a nesnaž se proti nám nic dělat a ještě nějakou dobu… tedy, alespoň budeš vědět, kam jít, když budeš mít hlad. A tak dlouho, jak nám vydrží tvůj létavec – s podmínkou, že nebudeme nablízku, když se půjdeš najíst – přesně tak dlouho vydržíš i ty,

Šejtisi z Vampýrů.

Šejtis si v hradním labyrintu našel hlubokou ledovou sluj a ukryl se v ní. Zachumlal se do pláště a ztlumil svou citlivou upíří auru. Teď nastal čas vyléčit rány. Možná by měl také spát, aby šetřil síly. A až se probudí, má stále ještě ve vaku to druhé, menší medvědí srdce. Pokud uhlídá své myšlenky a také samozřejmě sny, Volse Pinescu a Fess Ferenc ho nenajdou.

Ještě předtím však musel něco zjistit. Proč ses rozhodl takhle, Fessi? vyslal poslední telepatickou otázku. Mohl jsi mě zabít, ty jsi mě však nechal naživu. Jistě ne proto, že máš tak ‚laskavé' srdce. Tak proč?

Ferenc, stojící stále ještě v půli schodiště, roztáhl ústa do širokého úsměvu. Tobě to vždycky myslelo, Šejtisi, odpověděl. Ano, a musím uznat, že chytře myslelo. Samozřejmě že jsi dělal chyby, ale ten, kdo je nedělá, neudělá nikdy nic. Představuju si to tak, že jestli je nějaký způsob, jak se odtud dostat, ty ho najdeš. A až se ti to povede, budeš mě mít v patách.

A když nepovede?

(Ferenc mentálně pokrčil rameny): Krev jako krev, Šejtisi. A ta tvoje je dobrá a bohatá. Jedno by ti mělo být jasné: jestli se odtud nemáme dostat - jestli je led naším osudem - pak budu já tím, kdo tady bude sedět v ledu poslední a čekat na příchod velké oblevy. Fess Ferenc a nikdo jiný. Ale na svůj osud nechci čekat o hladu…

Oba vyhnaní vládci Vampýrů - jeden absurdně obrovský, druhý obrovsky absurdní - vyšli z ledového hrad a nasáli mrazivý vzduch. Pak se nechali vést svými čenichy přímo k Šejtisovu tvoru odsouzenému k záhubě.

Maso nepatří k běžné stravě létavců; ta se obvykle skládá z drcených kostí, sena ze Sluneční strany, medu a jiných sladkých tekutin a také z trochy krve. Protože však jsou z metamorfního masa, dokážou rovněž konzumovat cokoliv organického. Šejtisův létavec, který se právě nažral zmrzlého masa jiného létavce, nyní musel odpočívat, aby žrádlo strávil a přeměnil. Teď už neležel vedle zpola sežraného Volseova létavce, kde ho vampýrští exvládci poprvé uviděli, ale našel si úkryt v závětří velkého ledového bloku asi kilometr na západ, kam ho Šejtis poslal.

Nyní němý, tupý tvor vytvořil na svých kožených křídlech velké kulaté oči a smutně jimi hleděl a kýval kosočtverečnou hlavou na Ference a Volse Pineska, kteří se kněmu blížili. Jeho oči sice ‚viděly', ale nechápaly. Létavec nemohl nic dělat, dokud mu nedal příkaz jeho pravý pán, v tomto případě Šejtis. Ani přemýšlet sám nemohl. Do jisté míry se dokázal bránit, ale nikdy ne tak, aby některému z Vampýrů ublížil. Proto ho soustředěné telepatické upíří myšlenky zasahovaly jako šípy a přiváděly ho do stavu, kdy se jen chvěl a odevzdaně čekal. Protože nemohl proti Fessovi a Volseovi vyrazit, ležel bez hnutí a čekal - dokonce i tehdy, když mu rozřízli teplý podbřišek, aby se dostali k širokým trubicím jeho žil a mohli z nich sát.

Šejtis ve svém úkrytu v hradu ‚slyšel', jak jeho tvor poprvé mentálně zabečel strachem, a na okamžik byl v pokušení vyslat příkaz: Převal se a rozdrť své mučitele! Vyskoč do výšky a padni na ně! I odtud, z dálky, byl schopen takový příkaz vyslat a věděl, že jeho létavec by ho okamžitě instinktivně poslechl. Věděl však také, že tvor by mohl vládce zranit, ale ne je zabít, a vzpomněl si na Ferencovo varování. Kdyby svého létavce proti nim poštval a neměl by záruku, že je tvor zcela zneschopní, bylo by to totéž, jako by se vystavil nejhroznějšímu nebezpečí. Proto jen zaťal zuby, ale ležel dál a nic neudělal.

Považoval to však za obrovskou škodu: jeho dobrý létavec jako zdroj potravy. Zvláště když už tu ležel mrtvý Volseův létavec - doslova dvě tuny znamenitého masa určeného ke zmaru. To však nebyla tak docela pravda. Zmrzlý tvor se nekazil a jeho maso mohlo vydržet ještě hodně dlouho. Šejtis věděl, že tu jde o něco víc než o hlad a potravu; Ferenc myslel dál než jen na to, aby si naplnil břicho.

Za prvé: tvor zůstane po první Fessově a Volseově žravé ‚návštěvě' tak vyčerpaný, že bude zcela vyloučené, aby se dal použít k jakémukoliv letu. To znamenalo, že Šejtis tu nyní bude uvězněn stejně jako oni. Dalo se říct, že tím si s ním Ferenc mimo jiné vyrovnal účty za chybu, které se Šejtis dopustil v bitvě o Obyvatelovu zahradu. Ale hlavní účel spočíval v něčem jiném.

Šejtis byl skutečné ten, komu to myslí, a dobře. Měl schopnost kout různé pikle a spřádat intriky - tím se odlišoval od ostatních tvorů své rasy, Vampýrů, kteří sice také byli nevyzpytatelní, ale ne tak rafinovaně. Fess měl pravdu; jestli je někdo schopen vymyslet, jak se z ledových pustin dostat, pak

pouze Šejtis. Toho by samozřejmě Fess Ferenc využil a bezpochyby by jeho příkladu následoval. A jak Fess jasně řekl, to byl důvod, proč Šejtise ušetřil a nechal ho na živu. Z toho si Šejtis vydedukoval, že se může klidně soustředit na to, jak tady přežít, a využít svých schopností ku prospěchu všech vyhnanců.

Za slůvkem ‚všech' však Fess Ferenc mínil především Fesse Ference; Šejtis nepochyboval, že tomu odpornému, ohavnému Volsemu Pineskovi se nakonec podaří vypěstovat ze svého těla jeden velký vřed a nějakým způsobem na to zajde (ledaže by se stalo něco nepředvídaného, co by ho změnilo). A proč Ferenc dosud nechal Volseho naživu? Možná prostě proto, že si nedokázal představit, že by ho měl sníst! Přestože Šejtis cítil ze své situace bolest a hořkost, ušklíbl se. Pak začal o Volsem uvažovat realističtěji. Mnohem pravděpodobnějším důvodem, proč ho Fess už dávno nezabil, byla zřejmé osamělost a nuda, jež tu spolu s chladem vládly. Možná i ten obrovitý Fess toužil po něčí společnosti! Ovšem i Šejtis za tu krátkou dobu, co zde byl, cítil obrovskou tíhu samoty, která na něho dolehla… nebo necítil?

Přestože se celé toto místo jevilo jako dokonale mrtvé a prosté jakékoliv inteligence, stále o tom nebyl přesvědčen. I zde v díře, v níž teď ležel, kde byly jeho myšlenky dobře zaštítěné, cítil ve své upíří mysli jakési svědění, instinktivní vědomí čehosi, neurčité podezření, že… ho při jeho strastech něco pozoruje? Možná. Jenže vědět nebo mít podezření je jedna věc, a dokázat to úplně jiná.

Proto se rozhodl, že bude spát a nechá svého upíra, aby ho léčil. Později, až se dá trochu dohromady, obrátí jeho pozornost k mnohem důležitější záležitosti: k tomu, jak přežít—

—a samozřejmě jak se pomstít.

Šejtis ještě víc opevnil svou mysl, uvelebil se a poprvé pocítil, že mu do těla začíná pronikat chlad. Fyzický chlad. Teď věděl, že Ferenc a Volse Pinescu měli pravdu: zimě, která panuje tady v ledových pustinách, musí nakonec podlehnout i tělo Vampýra. Není před ní úniku a důkazem toho je Kehrl Lugoz.

Pak, když už Šejtis zavřel pravé oko (levé nechával i ve spánku otevřené), najednou uviděl, že se mu před obličejem vznáší cosi malého, měkkého a bílého. Zaznamenal to jen na okamžik. Vzápětí se to mihlo pryč a se slabounkým, téměř neslyšitelným štěbetavým zvukem to odletělo kamsi nahoru. Přesto Šejtis stačil rozeznat, co to je. Malý třepetavý tvor s růžovýma očima, membránovitými křídly a svraštělým čenichem protkaným růžovými žilkami. Zakrslý bílý netopýr vnukl Šejtisovi nápad.

Protože doufal, že právě teď budou Volse Pinescu a Fess Ferenc zcela zaujati jídlem a zřejmě otupělí z toho, jak se přecpali, odvážil se znovu otevřít mysl a zavolat na netopýry, obyvatele ledového hradu. Poslechli. Nejdřív se k němu jen bojácně přiblížili, ale pak si na něho jeden, potom dva, tři a další sedli, až ho nakonec téměř zakryli jako měkká, bělostná přikrývka. Do Šejtisova úkrytu se nahrnula celá kolonie bílých tvorů.

A pokryt jejich malými hřejícími tělíčky usnul…

Netopýři, oblíbenci Šejtána Nenarozeného (rovněž zvaného Padlý) Šejtise ve spánku nejen hřáli, ale také ho střežili - jak to ostatně dělali už od jeho příchodu. Střežili také Fesse Ference a Volseho Pineska; a rovněž Arkise Lepersona a oba jeho otroky (ovšem za dobu pouhých dvou výskytů polární záře je Arkis vysál a schoval jejich bezkrevné mrtvoly v ledovci jako v chladíme) a dva pobočníky Menora Drtiče propuštěné z otroctví po Menorově smrti v bitvě o zahradu. Ti všichni se sem dostali různými způsoby a jejich pozdější činnost miniaturní albíni svědomitě hlásili svému prastarému pánu, Šejtánovi.

Ti dva poslední, ex-Kočovníci, jež Menor změnil v upíry, byli první z nové vlny vyhnanců, kteří sem přišli. Poté, co vyčerpali nejlepšího létavce svého mrtvého pána, ukončili jeho trápení, vysáli jeho mrtvolu v solném moři na okraji ledových pustin a posledních padesát kilometrů došli pěšky. Pak uviděli kouř, který Šejtán záměrně vypustil ze svých komínů, a dovlekli se k místu, kde doufali, že je čeká teplo. Ukázalo se, že je tam čeká opravdu hodně tepla. Teď se pomalu otáčeli zavěšeni na kostěných hácích u stropu pradávného lávového průduchu na západním úbočí vulkánu - Šejtánovy ledové špižírny.

Pobočnici měli lehké maso; neměli v sobě žádného upíra. Jejich mysl a těla byly sice proměněny, ale ještě se z nich nestali Vampýři. Pokud by jim bylo dopřáno sto nebo víc let, mohlo být mnohem těžší je ulovit. Jejich čas na tomto světě však již odplynul, stejně jako odplynula (nebo spíš byla vysáta) všechna jejich bohatá červená krev.

Pokud se týče vládců Vampýrů, s nimi Šejtán zacházel mazaněji. Nejdříve je nechal mezi sebou bojovat a vzájemně se vyčerpat. Zdálo se to rozumné. V době svého mládí (na které se už ani nepamatoval), ach,

to by bylo něco jiného! Stačil by na ně na všechny a ještě na další čtyři takové. Tři a půl tisíce let je však dlouhá doba a čas si vybírá svou daň nejen z paměti, ale téměř ze všeho. Teď byl… unaven? Když už to musel přiznat, i jeho upír byl unaven! A jeho upír tvořil - zaujímal - zdaleka jeho největší část.

Ne že by byl Šejtán nemocný, že by byl slabý nebo umíral sešlostí stáří, byl jen… unavený. Neustávajícím chladem, který pravidelně pronikal vulkanickou horninou až do středu hory, dokonce až do dutin v samých vulkanických jádrech; nekonečnou, nudnou každodenností své existence; a docela prostě nudou a prázdnotou pobytu v těchto věčných, nestárnoucích ledových pustinách.

Stále ještě však nebyl unaven životem. Alespoň ne zcela.

Určitě ne do té míry, aby svou přítomnost dával na vědomí takovým, jako jsou Fess, Volse, Šejtis a Arkis Leperson! Ne, protože když na to skutečně přijde, existuje spousta lepších způsobů jak umřít. Ano, a teď, když se tu objevili noví vyhnanci, měl však také víc důvodů (a lepších) zůstat naživu.

Zvláště ten, který se jmenoval ‚Šejtis', byl zajímavý.

Opravdu, z někoho, kdo má takové jméno, by se mohlo vyklubat uskutečnění - vtělení? - zcela nové existence. Pravda, to poslední bylo pouze Šejtánovým snem, který však s časem nemizel. Zatímco všechno ostatní se měnilo v šeď, jeho sen se stal ostrým a jasným. A rudým.

Sen o mládí, o obnovené životní síle, o vítězném návratu na Hvězdnou i Sluneční stranu a o jejich zpustošení a vtrhnutí do světů, které jsou za nimi. Šejtánova víra, jeho instinktivní přesvědčení, že takové světy opravdu existují, to ho udržovalo při životě po celá monotónní staletí jeho exilu, dávalo smysl věcem, které byly jinak neobhajitelné.

Zatímco však jeho sen zůstával mladý a jasný, ten, kdo ho snil, stárnul a jako by ztrácel lesk. Ne jeho mysl, ale jeho tělo. V Šejtánovi pustlo to, co bylo v jeho těle lidské, a nahrazovalo se nelidskou tkání; metamorfóza jeho upíra převládla nad degenerací hostitelova těla, až jeho lidská část téměř zcela zmizela a zbyly z ní pouze primitivní nebo degenerované pozůstatky původní tkáně, orgánů a toho, co k nim patří. Společná mysl člověka a upíra však zůstala, a přestože se z ní hodně ztratilo, obsah, který se v ní v průběhu věků nahromadil - její vědomí - byl stále obrovský. A ZLÝ.

Šejtánovo ZLO bylo nesmírné, ale on sám nebyl šílený. Nicméně inteligence a zlo se vzájemně nevylučují. Ve skutečnosti se doplňují. Vrah požaduje po své mysli, aby zkonstruovala chytré alibi, stejně tak je jasné, že atomovou zbraň nemůže vymyslet idiot.

Zlo je perverzní zmetek dobra a Šejtán toho byl absolutním potvrzením. Bylo to jeho ZLO, co mohlo vyvolat požár světa, potom hledět na žhavé uhlíky, které z něho zbyly, a shledat je dobrými! On je Temnota, opak Světla; dokonce se traduje, že právě on je Prvotní temnota, která stojí proti Prvotnímu světlu. To byl důvod, proč ho dokonce i Vampýři zapudili do vyhnanství. On však věděl, aniž věděl, jak se to dozvěděl, že byl zapuzen už dlouho předtím.

Zapuzen… DOBREM? Samotným dobrotivým Bohem? Přestože nebyl metagnostik, pořád si dokázal něco takového, Nejvyššího představit. Vždyť jak by mohlo existovat ZLO bez DOBRA? Pro tuto chvíli však—

—tyto myšlenky zapudil. Uvažoval nad nimi už dost dlouho. Během tří a půl tisíce let má mysl mnoho času přemýšlet o mnoha věcech, od těch nejobyčejnějších po nekonečně hlubokomyslné. Proto není okamžik jeho zrození důležitý, jeho osud však ano. A jeho osud by docela dobře mohl být částí a součástí toho muže, té bytosti jménem Šejtis.

Za starých časů dávali Vampýři svým ‚synům' jména po sobě. Pokrevní synové, příjemci vajíček, prostí upíři - všichni přijali jméno svého pána. Tento zvyk se poněkud změnil, ale ne úplně. Arkis Leperson byl syn-příjemce svého malomocného otce Radua Arkise, jemuž se také říkalo Arkis Leper. Proto se jeho ‚syn' - kočovnický pobočník, který před více než stoletím našel přízeň v Raduových šarlatových očích - nyní jmenoval Arkis Leperson. Nosil v sobě Raduovo vejce.

Podobně to bylo i s Fessem Ferencem, pokrevním synem (zrozeným z ženy) Iona Ference. Jeho kočovnická matka zemřela poté, co dala tomuto obru život. Právě jeho výška zapůsobila na Fessova otce, aby ho ušetřil a nechal naživu. To ovšem byla velká chyba, protože Fess ještě jako jinoch Iona zabil, pak otevřel jeho tělo a vzal a zhltl celé jeho upíří vejce. Tím už ho Ion nemohl nikomu dalšímu předat a jeho orlí hnízdo muselo ‚přirozeně' připadnout Fessovi.

Šejtán během svého života zplodil mnoho potomků a také mnohými způsoby, ale jeho vejce připadlo

Šejtaru Šejtánsonovi, který zase zplodil další upíry. A Šejtánovy pokrevně zplozené děti byly pojmenovávány Šejtos, Šejlar Posedlý, Šejtag a tak dále. Naproti tomu mezi zplozenci jeho syna z vejce Šejtara byla také žena jménem Šejlar Děvka a možná ještě další s podobně znějícími jmény odvozenými z Šejtánova jména. A ti všichni byli vyhnáni ještě před samotným Šejtánem.

Proto… chce snad vědět moc a je to snad příliš nepatřičné, když se nyní ptá, jak to, že o tři tisíce let později se tu najednou objevuje ten kdosi, ten Šejtis, vyhnán, vypuzen jako jeho prastarý předek kdysi před ním? Šejtán se domníval že nikoliv. Je to však potomek v přímé linii? Krev je život a jen krev bude schopna dát odpověď. Ano, krev mu odpoví.

Vezměte mu trochu, poručil Šejtán miniaturním strážcům svého práva. Jen jeden z vás. Stačí štípnout, nasát kapičku. Vezměte mu ji a přineste mně. Víc neřekl.

Šejtis ve svém úkrytu v ledové trhlině ani necítil bodnutí do ušního lalůčku, kterým mu jeden z malých tvorů vysál trochu krve. A sotva také zaregistroval mávnutí bílých křídel odlétajících pryč do zmrzlého labyrintu ledového hradu a pak ven z té úžasné ledové skulptury do jasné hvězdnaté noci tohoto světa.

O chvíli později albín slétl do téměř vyhaslého centrálního kuželu sírově žlutého Šejtánova sídla, kde obletával kolem a čekal na jeho slovo. Z temného kouta se pak ozvalo: Pojď, maličký. Neublížím ti.

Nepatrný tvor slétl, složil křídla a dosedl na Šejtánovu… ruku? Pak vyprskl slinu s trochou slizu na to, co snad byla dlaň… a také malou, jasnou rubínovou kapičku krve.

Dobře! řekl Šejtán. Teď zase leť. Tvor rozechvělý radostí zamával křídly a nechal svého pána s jeho plány.

Šejtán dlouho a dlouho fascinovaně hleděl na rubínovou skvrnku. Byla to krev a krev je život. Netrpělivě čekal, až se v upíří tkáni jeho ruky otevřou malá ústa a kapičku nasají - byl to automatický proces vyvinutý z odporného instinktu. Kdyby se to stalo, poznal by, že jde o krev obyčejného člověka. Čekal však marně, protože podobně jako on, nebyl Šejtis obyčejný. Velice podobně jako on.

„Je můj!" řekl Šejtán konečně krákavým, roztřeseným, radostným šepotem. „Tělo mého těla!"

A pak se kapička zachvěla a prosákla leprózní kůží jeho ruky do něho, jako by byl houba…

Kapitola třetí

Ferencův příběh

Šejtis spal dlouho, velice dlouho.

Netopýři ho hřáli (nebo v něm alespoň udržovali tolik tepla, aby ve své ledové díře nepromrzl jako rampouch), jeho rány se pomalu léčily a jeho myšlenky, stejně jako on sám, zůstávaly skryté. Tak to zůstane, dokud nenastane čas, aby se zvedl a něco udělal - tedy do chvíle, kdy bude jeho úkryt odhalen.

Co!? Kdo!? Šejtisovi zazněl v mysli bezděčný, užaslý mentální výkřik a prudce ho probudil. Zatímco výkřik stále ještě zněl, byl už Šejtis na nohou. Pokrývka bílých netopýrů se v štěbetavém zmatku rozletěla na všechny strany jako závěj oživlého sněhu. V dalším okamžiku už Šejtisova ruka vklouzla do bojové rukavice: nechal své vampýří smysly rozprostřít kolem - ale opatrně, zkusmo - aby zjistily, co se děje. Někdo tu musel nablízku být, jinak by necítil nebezpečí.

Ve spánku jeho myšlenky plynuly dovnitř; bylo to umění, které Šejtis bezpečně ovládal. Jeho sny nemohl nikdo jiný ‚slyšet'. Ale při přechodu z hlubokého léčivého spánku do bdělého stavu unikaly jako zívnutí a někdo, kdo byl dostatečně blízko, je mohl uslyšet. Nepochybně příliš blízko.

Šejtis se dotkl mentální sondou toho druhého a okamžité ji stáhl zpět. Byl to jen krátký kontakt, ale oba se stačili poznat: ne tak, aby odhalili svou přesnou identitu, každý z nich si pouze uvědomil přítomnost toho druhého. Šejtis se horečně rozhlížel kolem sebe. Z jeho úkrytu vedla jen jedna cesta; jestli je v pasti, je v pasti - co se dá dělat.

Kdo je to? Nasál do nozder studený vzduch. Jsi to ty, Fessi? Jdeš si pro večeři? Nebo budu muset ušpinit své dobré zbraně hnisem, abych tomu hnusnému Volsemu Pineskovi vyrval z těla jeho odporné srdce?

Vrátila se mu odpověď, která v upírově mysli zazněla jako užaslé vydechnutí: Ha! Šejtis! Takže jsi přežil Obyvatelovy smrtící paprsky?

Arkis Leperson! Šejtis ho okamžitě poznal a vydechl úlevou. Ještě chvíli byl ve střehu, než se mu uklidnil dech, jako když se usazuje zvířený sníh. Pak se rozhodl vylézt. Pohnul ztuhlými údy, zhluboka se nadechl a ohmatal si žebra. Všechna se zdála v pořádku. Pche! Co to bylo za zranění, těch pár škrábanců a stop po zubech? Nestály za řeč; jeho upíří tělo snese mnohem víc.

Arkis stál kousek od úpatí ledového schodiště. Byl to proti vládci Vampýrů zavalitý skrček: měl sotva metr osmdesát na výšku - ale dobře metr dvacet na šířku! Spíš sud než muž, sílu však měl obrovskou. Zdálo se však, že tady přece jen trochu své váhy ztratil. Šejtis vykročil směrem k němu lehkým, plíživým krokem upírů; na normálního člověka možná zlověstným, u Vampýrů ale zcela obvyklým. V příštím okamžiku již stáli tváří v tvář.

„Ano, přežil," odpověděl Šejtis, „A teď bychom si mohli promluvit, co říkáš? Nebo máš takový hlad, že nejsi schopen jasně uvažovat? Budu upřímný: docela by se mi hodil přítel. A když se tak podívám na tebe… hm! Řekl bych, že naše situace je dost podobná. Je na tobě, jak se rozhodneš, ale já vím, kde je jídlo!"

„Jídlo?" spíš bezděčně říhl než vyslovil ten druhý. Vykulil oči a z nálevkovité rozšířeného spirálovitého nosu vydechl oblak ledových krystalů.

Bylo to jasné, Arkis měl hlad. Šejtis se na něho ušklíbl, vytáhl z vaku poslední kus studeného medvědího srdce a jediným hltavým hryznutím polovinu pozřel. Pak hodil zbytek synovi malomocného. Ten ho téměř s bolestným výkřikem chytil a okamžitě si ho nacpal do úst.

Arkisův otec byl Morgis Lkající a matkou jeho kočovnická žena. To ona byla postižena leprou a infekce na Morgise přešla prostřednictvím pohlavního údu, který (spolu se rty, očima a ušima) také byl jedním z prvních orgánů jeho těla, na nichž se projevila. Nemoc v něm hořela jako oheň a spalovala ho rychleji, než ji jeho upír stačil hasit. Nakonec Morgis chytil hořící dřevo a s výkřikem, který jako by byl ozvěnou jeho jména, se spolu se svou ko-čovnickou odaliskou vrhl do jámy na odpadky. Zbytek dokončil obsah jámy a metan, který se tam vytvářel. Morgisova sebevražda udělala z Arkise mladého vládce a dědice krásného orlího hnízda. Co však bylo ještě lepší, Arkis po svých rodičích nezdědil hroznou nemoc! Alespoň zatím se zdálo, že ne. A doufal, že se už nikdy neobjeví. Vždyť už to všechno je tak dávno.

Zatímco Arkis jedl, Šejtis ho zamyšleně pozoroval.

Podobně jako tělo měl Arkis tvarovanou i hlavu; jako by mu ji někdo trochu splácl dolů. Tvář se zdála vystrčená dopředu a spodní čelist, z níž vyčnívaly přes horní masitý ret zakřivené kančí zuby, trčela dopředu ještě víc. Přesto jeho vizáž nepůsobila ani tak prasečím jako spíš vlčím dojmem, zvláště vlivem neuvěřitelně dlouhých, chlupatých a zužujících se uší. Ano, nebylo pochyb, že jeho rodokmenem se někdy mihla šedivá šelma. Navíc byl i předkloněný jako vlk. A nyní, i když jeho sousto nebylo nijak velké, hltal jako vlk a oči mu svítily lačností. Přesto je přivřel a pohlédl na Šejtise: „Bašta, to ti tedy řeknu," zachrochtal. „Ale to bylo to jídlo, co jsi mi slíbil?"

„Nic jsem ti nesliboval," odpověděl Šejtis. „Řekl jsem jen, že vím, kde je jídlo - tuny jídla!"

„Ach!" zachrochtal znovu a naklonil hlavu na stranu. „Myslíš Volseova létavce? Toho si ti dva, Volse a Ferenc, hlídají. To je past, Šejtisi. Stačí, aby ses k té jejich soukromé špižírně přiblížil, a skončíš v ní taky! Tady, kamaráde, se žádné rytířské vztahy nepěstují. Maso zmrzlé na kost nikdy nechutná tak jako rudá šťáva, která stříká z prokousnuté tepny! Ale znáš to… darovanému koni na zuby nehleď. Zkusil jsem to, ale se zlou jsem se potázal; ti dva nejsou nikdy moc daleko. Vím, že lační po mojí krvi."

„To jste už klesli tak nízko?" Šejtis zvedl černé ježaté obočí. „Na úroveň mrchožroutů, kteří po sobě vzájemně jdou." Samozřejmě věděl, že to tak je; a věděl také, že se tomu brzy přizpůsobí. ‚Rytířství' Vampýrů byl přinejlepším pouhý mýtus. V každém případě se jeho urážlivé ‚mrchožrouti' Arkise Lepersona nijak nedotklo.

„Poslyš, Šejtisi," řekl, „jsem tady už čtyři západy slunce a teď táhne na pátý; pět polárních září, což, počítám, vyjde nastejno. Že jsme klesli na úroveň mrchožroutů, kteří po sobě vzájemně jdou? Řeknu ti, že když vidím něco, co se hýbe, jdu po tom! Nejdřív jsem jedl plnými hrstmi netopýry: rozmačkal jsem je na kaši a šťávu si pěkně nakapal do pusy - tu vymačkanou kaši jsem pak samozřejmě snědl taky - ale teď se už ke mně vůbec nepřibližují. Mají svou hlavu, ty bestie. Právě teď jsem šel navštívit toho starého scvrklého dědka zamrzlého tam v ledu nahoře. Pokoušel jsem se k němu dostat už dřív, když jsem byl

hlady naprosto zoufalý - ostatně jako právě teď! Tak mi, prosím tě, nemluv nic o tom, na jakou úroveň kdo klesl. My všichni jsme klesli, Šejtisi, a ty o nic míň než kdokoliv jiný!"

Takže ti mrchožrouti se ho přece jen dotkli, pomyslel si s překvapením Šejtis. Přitom se syn malomocného vždycky jevil jako docela slušný tupec. Možná se mu tady v tom chladu prokrvil mozek.

„Arkisi," obrátil se na něho, „jsme tu teď dva a podělili jsme se o jídlo. To je dobré, protože mě napadá, že by nám jen prospělo, kdybychom se spřáhli. Ty jsi tady už dlouho, naučil ses spoustu věcí a znáš zdejší nástrahy. To je zatraceně užitečné. A když budeme táhnout spolu, i ti dva, ten nechutný Volse Pinescu a hromotluk Fess Ferenc, si rozmyslí, než by nás napadli. Co bys říkal, kdybychom se hnuli z téhle rezonující ledové mušle a našli si snídani?"

Syn malomocného si netrpělivě povzdechl a to Šejtise trochu rozzlobilo: nebyl zvyklý, aby se mu taková tupá, připosražená stvoření stavěla na roveň. „Vidím, že ti to musím znovu zopakovat," zahuhlal Arkis. „Ti dva si Volseova létavce hlídají, a hlídají si ho zatraceně dobře! A taky jsou, na rozdíl od nás, dobře najedení. Kromě toho je Ferenc zatracený hromotluk, jak jsi před chvílí sám řekl!"

Šejtis roztáhl nosní dírky a chvíli uvažoval, že toho hlupáka nechá, ať si poradí, jak umí. To by však zároveň znamenalo, že ho nechá na milost a nemilost těch dvou - nakonec. A on potřeboval Arkise pro sebe - nakonec. Tyto myšlenky však opět směřoval do sebe, aby je Arkis neslyšel. „A uhlídají dvě mrtvá zvířata?" řekl. „Nebo si myslíš, že jsem sem došel pěšky, Arkisi Strašná smrti?" (to bylo druhé jméno toho hlupáka).

Arkis se náhle zarazil. „Ech? Takže další létavec? Žádného jsem neviděl. Jenomže já si netroufám jít moc daleko po ledu, aby mě neuviděli! Kde je ten tvůj létavec?"

„Tam, kde jsem ho nechal," odsekl Šejtis. „Je pořád dobrý a čerstvý a… počkej chvilku—" Vyslal ke svému zvířeti myšlenku: Slyšíš mě? - a z odpovědi vycítil, že plamen života se v jeho tvoru stále ještě chvěje, i když už pomalu pohasíná. „Ano, a ještě nevykrvácel. Ne docela."

„Vědí o něm, ta káď hnisu a špíny a ten kolohnát?"

„Samozřejmě, jinak bych nepotřeboval, abys mi asistoval."

„Ha!" vykřikl Arkis. „To jsem mohl vědět! Něco za nic, co? Pozor, Arkisi! Rozmysli si to, kamaráde. Mluví s tebou velký vládce Šejtis. Ano, jistě: Buďme přátelé, Arkisi - protože já tě potřebuju!"

Šejtis pokrčil rameny. „Budiž. Jen jsem plánoval společný postup, který by nám oběma přinesl zisk, to je všechno. Rozdělili bychom se rovným dílem. A k tomu něco za nic, jak jsi řekl: To si opravdu myslíš, že jsme na Sluneční straně při západu slunce a kolem nás se točí sladké Kočovnice?" Obrátil se a dělal, jako by chtěl odejít. „Tak si tedy hladov."

„Počkej!" Arkis k němu přistoupil o krok blíž a dodal už mírnějším tónem: „Co tedy chceš dělat?"

„Nic," řekl Šejtis. „Jenom jíst."

„Ech?"

Teď si pro změnu povzdechl Šejtis. „Poslouchej, znovu se tě zeptám: Myslíš, že Volse a Ferenc mohou uhlídat dva mrtvé létavce?"

„Jistě - každý jednoho."

„Ale my jsme dva!"

„A když budou oba spolu?"

„Pak zůstane jedno zvíře nehlídané! Copak ti ten chlad otupil mozek, který býval vždycky tak bystrý, Arkisi?" (To poslední byla samozřejmě lež, ale Šejtis usoudil, že menši polichocení neuškodí.)

„Hmm!" Syn malomocného o tom chvíli přemýšlel, pak se zamračil a píchl do Šejtise prstem. „Tak dobrá - ale jestli natrefíme na Volseho Pineska samotného, zabijeme ho. A jeho srdce chci já! Platí?"

„Platí," řekl Šejtis. „Dokonce si myslím, že je to jediná část jeho těla, která se dá jíst!"

„Ha!" zachrochtal Arkis. „Cha-cha-chaaaa!" rozesmál se svým typickým způsobem.

Jen se směj. Šejtis držel své myšlenky skryté. Ale až mi pomůžeš zlikvidovat Volseho a Fesse, přijdeš na řadu ty, magore! Nahlas však řekl: „Od této chvíle si začni hlídat myšlenky. Jdeme ven…"

Létavec Volseho Pineska byl tvrdý jako kost a pokrytý jíním. I tak se do něj chtěl Arkis Leperson hned pustit, ale Šejtis ho napomenul: „S tímhle nemá cenu mařit cenný čas. Vždyť si na tom, člověče, vylomíš ty svoje kančí tesáky!"

Arkis se k němu obrátil a zamračil se. „Je to snad jídlo, ne?"

„To jo," řekl Šejtis, „ale kilometr odtud je ho mnohem víc - a hustého, červeného, které si můžeš vysát z žil. Vytvořil jsem dobré zvíře, Arkisi, z nejlepšího masa. Ale teď poslouchej: cítíš naše nepřátele? Ne? Ani já ne. Dnes tedy moc nehlídají, co říkáš?"

Arkis vdechl nosem ledový vzduch. „To mě právě znepokojuje. Co myslíš, že dělají?"

„Na myšlení bude čas, až si naplníme břicha." Šejtis vykročil po modrém ledu světélkujícím jako shnilé dřevo. Arkis se vlekl za ním. Šejtis se ohlédl, kývl na něho, a když se otočil zpátky dopředu, objevil se mu na tváři jeho starý zlý škleb. Zase vůdce, Šejtisi, a jak to bylo tentokrát lehké. A za ním Arkis Leperson jako poslušný pes…

Zvedl se vítr.

Ve chvíli, kdy se Šejtis a Arkis Leperson, řečený Strašná smrt, krčili v dutině, kterou v podbřišku Šejtisova létavce udělali Volse a Fess, a sáli z ochromeného tvora, z něhož vyprchával život, slabě pulzující krev, přihnal vítr mraky a zakryl jimi zářící hvězdy. Krátká vánice pokryla led tenkou, měkkou vrstvou sněhu.

Když vítr ustal, byl už vykuchaný létavec mrtvý a jeho tepny začínaly tuhnout. „Teplé jídlo došlo," poznamenal Šejtis. Vystrčil hlavu a zkoumavě se rozhlížel kolem. Podíval se také ke hřebenu vulkanických hor, a když se tam po chvíli pohledem vrátil, zatvářil se znepokojeně.

„Co o tom soudíš, Arkisi?" obrátil se na svého společníka.

Arkis vstal, hlasitě říhl a pohlédl směrem, kam Šejtis ukazoval. „O čem? Tam o tom? Sněhový vír, poslední poryv metelice. Co tě tak fascinuje na přírodě, Šejtisi?"

„Fascinuje? Na přírodě vůbec nic. Ale na tom, co není jejím dílem, hodně! Zvláště tady."

„Jak to myslíš, co není jejím dílem?"

„Alespoň podle pozemských měřítek, když ne podle vampýřích," odpověděl Šejtis a dál pozorně sledoval zvláštní úkaz. Předmětem jeho zájmu byl vířící sněhový mrak, který vytvořil na ledové pláni válec vysoký asi šest metru a stejně tak široký. Zdálo se, že v jeho středu se cosi pohybuje, asi jako pulec v dozrálém vajíčku, a celé to - zařízení? - se posouvalo k nim. Sloup vrhal do vzduchu sníh, který se rychle usazoval na zemi, aniž by středová masa nějak ubývala.

Šejtis pokýval hlavou; už mu to bylo jasné. „Fess Ferenc," zašeptal pochmurně.

„Cože, Fess?" Arkis užasle civěl na to, co nyní bylo sotva sto metrů od nich a blížilo se k nim rychlostí běžné chůze. Teď už bylo patrné, že se válec trochu zužuje. „Jak by to mohl…?"

„Prostě upíří mlha," řekl Šejtis a nasadil si bojovou rukavici. „Na Hvězdné straně by se plížila a valila před ním. Tady se mění ve sníh! Fess to umí výborně… má na to. Jednou na lovu jsem viděl, jak pokryl mlhou celé úbočí hory."

Oba vyslali své upíří smysly směrem k podivnému pozemnímu oblaku. Uvnitř byl jen jeden tvor: Ferenc. Samozřejmě, byl to on, ale vyčerpaný jako nikdy předtím. Už mu nezbývaly síly, aby se ukryl. „To se podívejme," zavrčel Arkis. „A máme ho!"

„Nejdřív ale musíme zjistit, co se děje," krotil ho Šejtis.

„Copak to není jasné?" Syn malomocného se už opět mračil. „Konečně propíchl ten nestvůrný vřed jménem Volse Pinescu, ale v boji s ním se vyčerpal. Takže teď je nám vydán na milost a nemilost. Jenže tu milost já v sobě jaksi nemůžu najít."

Dvacet kroků od nich mrak opadl jako poslední závan chumelenice a Fess stál před nimi - nahý! Doslova nahý, ne pouze bez svého sněhového maskování. Arkis na něho beze slova civěl, ale Šejtis zavolal: „Ale, ale, Fessi, zdá se, že se k tobě štěstěna obrátila zády, co?"

„To se ti opravdu jen zdá," rozlehl se ledovou plání hluboký Fessův hlas. Chvěl se však zimou. A přece, Fess držel pod paží zmuchlaný oděv. Šejtis tomu nerozuměl. Něco se muselo přihodit a on chtěl vědět, co.

Arkis cítil, že je Šejtis zvědavý. „Pokud jde o mě, mě to nezajímá," zavrčel. „Říkám, zabijme ho hned teď!"

„Moc žvaníš," zasyčel na něho Šejtis. „Jde ti jen o to, abys právě teď přežil, a co bude pak, na to nemyslíš. Já, na rozdíl od tebe, chci přežít nejen teď, ale i potom - tak dlouho, jak jen to půjde. Takže čekej, až přijde tvůj čas, nebo naše dohoda hned teď skončí."

„Chcete mě zabít?" zeptal se Ferenc a mračil se na Šejtise. Stál od něho jen několik kroků. „Jestliže

ano, tak si pospěšte. Nechci, aby se ze mě stal kus ledu." Přesto pustil balík oblečení na zem a přikrčil se do střehu. Ruce mu visely podél těla jako dravci spáry připravené do něčeho se zatnout.

„Zdá se, že se karta obrátila," řekl Šejtis. „Že jsem teď ve výhodě já a mohl bych si s tebou vyřídit účet. Není to tak dávno, co jsi mi způsobil hodně bolesti, Fessi." Obr neodpověděl. „Jenže si myslím," pokračoval Šejtis, „že bychom se mohli dohodnout. Jak vidíš, Arkis a já jsme se dali dohromady: v množství je síla, však víš. Ale dva proti této obrovské ledové pustině? To je dost velký nepoměr sil. Kdybychom byli tři, možná bychom měli lepší šance."

„Zase nějaký tvůj trik?" Fess mu nevěřil. Kdyby byla jejich situace opačná, byl by už Šejtis mrtvý.

Šejtis zavrtěl hlavou. „Žádný trik. Podobně jako Arkis to tady dobře znáš. A když říkáme, že krev je život, pak platí i to, že zkušenosti jsou život. O tom jsem byl vždycky přesvědčený. Bojovat mezi sebou znamená zemřít. Když si budeme své zkušenosti předávat, můžeme přežít."

„Pokračuj," řekl Fess ještě roztřesenějším hlasem než předtím.

Šejtis znovu zavrtěl hlavou. „Takže není co řešit. Pojď sem, posilni se a řekni nám, co se stalo, že tady stojíš nahý jako nemluvně, zahalený jen jakousi podivnou mlhou, která je spíš sněhovým vírem než mlhou. A také nám možná povíš, co je s Volsem Pineskem, s tvým někdejším druhem."

Ferenc neměl na výběr. Věděl, že když se pokusí utéct, ti dva ho chytí, protože jsou čerstvě napojeni. Když naopak zůstane stát tam, kde je, zmrzne, a oni ho pak rozehřejí a snědí. Zbývalo jít k nim a… možná se s Šejtisem dá nějak dohodnout. Pokud jde o Arkise, to je něco jiného.

Popošel dopředu, skrčil se do závětří ztuhlého těla létavce, potom vytrhl z hory masa žílu a prokousl ji. Nic z ní však neteklo (krev byla buď vyčerpaná, nebo zmrzlá ve vnějších částech masivního trupu tvora). Utrhl si tedy kus masité tkáně a začal ho hltat. Když nic jiného, bylo to alespoň jídlo. S plnými ústy pak vypravoval, co se stalo. „Možná jsme měli zůstat na Hvězdné straně. Tak by to s námi Obyvatel alespoň rychle skončil."

„Pořád mě obviňuješ, Fessi?" Šejtis stál nad ním a pozoroval ho, jak jí. Arkis seděl o kus dál a jako obvykle se mračil.

„Obviňuju nás všechny," odpověděl Ferenc hořce. „Měli jsme horké hlavy. Vtrhli jsme do zahrady jako slepec, který se žene k okraji propasti. Byli jsme hlupáci, chtěli jsme vraždit a místo toho jsme páchali sebevraždu. Byl to ovšem tvůj plán, ale zaplatili jsme za něj všichni." Vstal, vyšel ven, aby si sebral oblečení, a chvíli z něho vytřepával snih. Šejtis si vzpomněl, jak se o Fessovi vždycky říkalo, že je úzkostlivý puntičkář. Když byl Fess hotov, vrátil se do dutiny v tuhnoucím létavcově těle a rozložil kousky oblečení, aby se vysušilo nebo promrzlo.

„Od čeho to máš? Co to je za divné skvrny?" podivil se nahlas Šejtis.

„Mohl bys to uhodnout," odpověděl obr a ještě víc svraštil svůj spirálovitý nos. „Ty smradlavé skvrny jsou zbytky po Volseovi!" Dal se znovu do jídla a mezi sousty jim líčil, co se stalo:

„S Volsem jsme si všimli, že z té hory uprostřed vystupuje kouř. A také jsme zpozorovali, že se něco podivného děje tam u té horní jeskyně. Řekli jsme si, že jestli v té hoře je oheň a teplo, je jen logické, že se tam někdo usadil. Ale kdo? Nějaký obyčejný člověk? Nebo snad vyhnaný Vampýr? Usoudili jsme, že jediný způsob, jak to zjistit, je jít se tam podívat. Samozřejmě jsme nejdříve pátrali myšlenkami, ale ať v tom vulkánu žije, kdo žije, držel si svoje myšlenky pro sebe.

Cesta tam je delší, než se zdá: k úpatí hory je to možná osm kilometrů a pak ještě další tři k vlastnímu kuželu. Kousek od vrcholu, kde začíná být svah příkrý, je ta jeskyně. Tam jsme uviděli známky toho, že se v ní něco děje… jako by se tam ve světle hvězd blýskalo zrcadlo. Nějací obyvatelé, pomysleli jsme si. Možná sněžní trogové, nebo něco takového. V každém případě maso.

Což o to, maso tam bylo, tenhle předpoklad byl správný." (Na Ferencově tváři se objevil ponurý výraz.) „Byly ho tam tuny! Ale raději bych měl říct, co se stalo, a nepředbíhat…

Přišli jsme k ústí té jeskyně. Všude kolem něho byla skála žlutá od síry. Řekl jsem si, že je to starý lávový výtok, k obývání ale nic moc. A tepla tam nebylo o nic víc než kdekoliv jinde. Vyslali jsme dovnitř své myšlenky a zjistili jsme, že je tam život… někde hluboko vzadu. Skoro nás nenapadlo, že by nás něco mohlo skutečně ohrozit. Ostatně zdálo se nám, že je to jen díra proražená do středu hory. A jestli vede k teplu, dovede nás také k tomu, co je tam živé.

Takže jsme vešli dovnitř. Tunel se různě kroutil a stáčel, navíc v něm byla tma a páchlo to tam jak v

jámě na odpadky. Co je však tma pro Vampýry?

Volse, který měl vypěstovaný ten nejodpornější vřed, jaký se mu kdy povedl, šel první. Svlékl si i kabát, aby byly vidět všechny ty jeho hnusné, chorobné boláky. ‚Ať tam je, kdo je, nebo co je, stačí, abych se jim ukázal nebo mě ucítili nablízku, a buď hned omdlí, nebo budou doufat, že je to zlý sen!' zachechtal se. Myslel jsem, že v tomhle má úplnou pravdu, a rozhodně jsem nic nenamítal proti tomu, aby šel první.

Pak… Ach—" Fess se zarazil, protože si všiml maličkého bílého netopýra, který poletoval kousek od něho pod převislým okrajem boku mrtvého létavce. Vzápětí bleskově máchl pařátem a rozsekl tvora přímo ve vzduchu napůl. „Ach, ano!" pokračoval. „Ještě bych se měl zmínit, že celou cestu chodbou jsme měli doprovod: tyhle zatracené netopýry! Byli všude, kam jsme se podívali."

„Proč k nim být tak krutý?" vpadl mu do řeči Šejtis. „Na Hvězdné straně je bereme jako naše malé příbuzné."

„Tihle jsou jiní," zavrtěl Fess obrovskou hlavou. „Tihle nás neposlouchají-"

Sejtis se zamračil. Ale jeho přece poslechli - jak je to tedy?

„Čert vem netopýry. Dokonči své vyprávění, zajímá mě to."

Ferenc, který se mezitím posilnil jídlem, začal na sebe natahovat oblečení, aby ho tělesným teplem pomohl dosušit. Sálat teplo uměl stejně dobře jako vytvářet mlhu. Při oblékání pak pokračoval ve svém příběhu:

„Volse tedy šel první. Postupovali jsme do nitra záhadné jeskyně. Abych byl upřímný, mysleli jsme si, že tam nic nebude. Alespoň ne nic takového, co by nás mohlo vyděsit nebo ohrozit. Přesto jsem cítil, že představa, kterou jsme si o tom místě utvořili, o jeho domnělém obyvateli nebo obyvatelích, je zřejmě mylná. Zdálo se mi, že moji mysl někdo sleduje - i když jsem nikoho nezachytil. Čím hlouběji jsme však postupovali, tím víc jsem byl přesvědčen, že nás někdo pozoruje. Nespustil nás ze svých mentálních očí; připadalo mi, jako bychom se každým krokem blížili k jakési hrozné konfrontaci, k jakémusi hroznému, předem připravenému konci. Krátce řečeno k nastražené léčce!"

Arkis zachrochtal a pokýval hlavou. „Přesně tak jsem se cítil, když jsem se několikrát přiblížil k Volseovu létavci, abych si urval trochu masa," zamumlal temně.

„Správně," kývl Fess, aniž se nějak pohoršil. Možná schválně přeslechl obvinění, které v Arkisově poznámce zřetelně zaznělo. „A jestli jsem cítil… strach? Ne, žádný strach jsem necítil. Nikdo z nás nemá strach v krvi. Spíš by se dalo říct, že jsem zažíval nový pocit, který nebyl příjemný. A příjemné nebylo ani to ničím neopodstatněné tušení, že mě někdo nebo něco pozoruje. A celou tu dobu kolem nás pořád poletovali ti zatracení albíni, až to jejich třepetání a pískání začalo být tak nepříjemné, že jsem zůstal trochu pozadu a po těch, co mi létali přímo nad hlavou, se rozehnal. To mi zřejmě zachránilo život - myslím to, že jsem se trochu zdržel.

Volse, který šel přede mnou, totiž pokračoval dál. I on to však ucítil, a než ho to zasáhlo, řekl jedno slovo: ‚Co—?' Ano, byl překvapený a vyhrkl otázku… ovšem nikdy na ni nedostal odpověď, protože vzápětí ho něco praštilo."

„To mi vysvětli!" vydechl užasle Arkis. Také Šejtis sledoval Ferencovo líčení s nejvyšším napětím.

Fess pokrčil rameny. Už byl oblečený a nyní si urval další kus masa ze žeber mrtvého létavce a sousto po soustu ho polykal. „Těžko něco vysvětlovat," řekl po chvíli. „Vím jen, že to bylo rychlé. A obrovské. A bez mysli.

A strašlivé! Viděl jsem však, co to udělalo s Volsem, a okamžitě jsem se rozhodl, že nebudu čekat, až totéž udělá se mnou. Nikdy v životě jsem před ničím neutíkal - no dobrá, jen jednou, před Obyvatelem a jeho děsivou zkázou, kterou na nás poslal v bitvě o jeho zahradu - ale odtamtud, z té jeskyně, jsem utekl.

Ale ještě k tomu, jak to vypadalo: Bylo to bílé, ale nějak nezdravě bílé. Bílé zřejmě proto, že se to skrývá na příliš temném místě, jako nějaká jeskynní houba. Mělo to nohy - asi jako nějaký velký člověk - s drápy a blánami na chodidlech. Tělo to mělo jako ryba, hlavu také, se strašlivými čelistmi! Ale zbraň, kterou to mělo—"

„Zbraň?" Arkis vystrčil hlavu dopředu. „Řekl jsi přece, že ta obluda neměla mysl. A teď… takže to mělo tolik mysli, že to nosilo zbraň?"

Ferenc na něho s opovržením pohlédl, pak zvedl ruce a ukázal mu své paráty. „A tohle nejsou zbraně? Mluvím o takových zbraních, které k tomu tvoru patřily, jako k tobě patří ty tvoje kančí tesáky, hlupáku!"

„Jistě, jistě, rozumím," řekl Šejtis netrpělivě. „Pokračuj."

Fess se opět uklidnil, ale oči měl vypoulené a nervózně mu těkaly. „Jako zbraně to mělo nůž, meč a jakýsi bodec. Ale s hroty, které vypadaly jako trny - byly po celé délce, od špičky až po čumák. Taková tyč s ostny, kterou když bodne, zachytí svou oběť, takže nemá šanci se osvobodit jinak, než že si vytrhne kus masa z těla! A na vrcholu té tyče, nebo co to bylo, to mělo dvě díry jako nozdry. Ale ne na dýcháni…" Fess se odmlčel.

„… na co tedy?" neudržel se Arkis.

„Na sání!" řekl Ferenc.

„Upíří tvor." Šejtis zřejmě nepochyboval, o co šlo. „Válečník, ale nikým neovládaný. Tvor zkonstruovaný nějakým vampýřím vládcem ve vyhnanství, který přežil svého pána." Řekl to, co řekl, ale sám tomu nevěřil. Ne, řekl ta slova, aby před oběma zastřel podstatu svých pravých myšlenek, které mířily úplně jinam.

Přesto mu na to Fess skočil. „Ano, to by mohlo být," řekl. „Kradmo jako liška a nečekaně se to vyplížilo z postranního tunelu; ale když to udeřilo - ach! - blesk je proti tomu úplný slimák. Sotva se to tedy ukázalo, okamžitě to Volseho třikrát bodlo. První ranou ho celého rozpáralo a postříkalo mě a stěny tunelu vším tím Volseovým hnisem. Bylo ho hrozně moc - jako když se propíchne obrovský vřed a všechen jeho hnusný obsah se rozprskne kolem. Byl jsem úplně mokrý. Druhá rána Volseho zasáhla, když se ještě svíjel po té první; málem mu uřízla hlavu od těla. A třetí: tou ten bodec pronikl dovnitř do těla - do Volseova srdce - a začala mu sát krev jako obrovská pumpa! A zatímco ho ten tvor držel vzhůru nohama a opřeného o stěnu ho vysával, jeho velké vyvalené oči se upřely s děsivým výrazem na mě. Hned jsem věděl, že dalším na řadě jsem já.

To byl okamžik, když jsem se obrátil a začal utíkat." (Fess se opravdu zachvěl a to Šejtise ohromilo.)

„Ani ses nepokusil Volseho zachránit?" zeptal se jízlivě Arkis, jako by chtěl pochybovat o Fessově odvaze.

Fess to však vzal s klidem. „Říkám ti, že s Volsem byl konec! Hlavu měl zpola oddělenou od těla, spoustu tělesných kapalin pryč, a navíc byl ten tvor v něm a vysával ho. Jak jsem ho mohl zachránit? A co by bylo se mnou? Podobnou obludu jsi nikdy neviděl, hlupáku! Vždyť i takový Lesk Nenasytný - čert ví, ve kterém pekle teď je - by se takovému monstru nepletl do cesty! Ne, vzal jsem nohy na ramena a utekl jsem.

A celou cestu tím dlouhým tunelem jsem slyšel, jak ta obluda vysává Volseho a mlaská přitom. A také, než jsem se dostal ven na světlo, jsem měl dojem, že to její mlaskání je čím dál hlasitější, jako by šla po mně. V panice - ano, přiznávám - jsem ze sebe vyvolal mlhu a pádil dolů ze svahu na sněžnou pláň a na led. Tam jsem se svlékl, protože ta Volseova sprška příšerně páchla, a pak jsem se zastavil až tady… a našel vás, jak na mě čekáte.

To je všechno…"

Arkis i Šejtis se konečně uvolnili, přivřeli oči a oba se škrábali na bradě. Šejtis držel své myšlenky většinou v sobě (i když po pravdě řečeno v tuhle chvíli žádné pikle nekul ani nic zlého nevymýšlel); ale Leperson, který měl pořád pocit jakési výhody nad Ferencem, se jen nerad smiřoval s představou, že by obr mohl tak lehce vyváznout.

„Jak vidíš, situace se změnila," ozval se konečně syn malomocného. „Umíral jsem hlady - opravdu umíral strachem o svůj život! - zatímco ty a ten tvůj kumpán, ten velký vřed, jste měli navrch. Ale jak říkám, situace se změnila… teď jsi sám proti mně a tady vládci Šejtisovi."

„To je pravda," odpověděl Fess. Vstal, narovnal se v celé své výšce a roztáhl své mocné paráty. „Ale víš co, nemohu si pomoct, abych si nepoložil otázku, co na tobě vládce Šejtis vidí, synu malomocného? Zdá se mi totiž, že jsi mu stejně užitečný, jako byl mně ten mohutný vak špíny a nechutností jménem Volse Pinescu! A kromě toho, když o tom teď přemýšlím, napadá mě, že jak jsem tu seděl a snažil se vám vylíčit, co se stalo, nechal jsem si od tebe líbit spoustu drobných urážek. Jistě, byl jsem hladový a k smrti promrzlý a člověk snese hodně, když má naději, že se nají. Ale teď už mám žaludek plný a je mi

zase teplo…, a proto si myslím, že by ses měl držet zpátky, Arkisi Strašná smrti, nebo skončíš tak, jak naznačuje tvoje jméno."

„Dobrá, dobrá," vmísil se mezi ně Šejtis a krátce kývl hlavou. „Ale dost už toho. Musíme si uvědomit, že budeme mít dost starostí udržet se tady při životě, aniž bychom si šli vzájemně po krku." Položil oběma ruce na ramena a přinutil je, aby si zase sedli. „A teď mi povězte něco o záhadách tady těch ledových pustin. Já jsem tu přece jen nováček, kdežto vy dva…? Měli jste spoustu příležitostí to tady prozkoumat! A čím dříve se seznámím se vším, co víte vy, tím dříve budu schopen rozhodovat o našich dalších krocích."

Šejtis hleděl z jednoho na druhého a nakonec se zastavil u Arkisovy temné tváře s naběhlými rty a žlutými kančími tesáky. „Tak co, Arkisi?" obrátil se na něho. „Je pravda, že jsi tu měl trochu méně svobody než Fess, ale i tak jsi mohl pár těch ledových hradů, co tu kolem jsou, prozkoumat. Ferenc nám pověděl svůj hrůzný příběh, který zažil ve vulkánu, takže teď, řekl bych, je řada na tobě. Jak je to tedy s těmi ledovými hrady? Co víš o těch vampýřích vládcích obalených ledem, kteří se sem museli před dávnými časy uchýlit do vyhnanství?"

Arkis se na něho zamračil. „Zajímají tě ty zmrzlé mumie?"

Šejtis přikývl. „Už jsem řekl, čím dříve budu všechno vědět, tím dříve můžeme něco podniknout."

Arkis pokrčil rameny, i když bylo zřejmé, že se mu o tomto tématu příliš mluvit nechce. „To není žádný problém," řekl. „Takže… ty chceš vědět, co jsem tady objevil? Nebude to žádná dlouhá sága, to ti říkám!"

„Stejně nám o tom pověz," pobídl ho Šejtis. „Uvidíme, co si z toho vybereme."

Arkis znovu pokrčil rameny. „Dobrá, budiž," řekl.

Kapitola čtvrtá

Zmrzlí vládci

„Po pohromě v Obyvatelově zahradě," začal Arkis, „když bylo zřejmé, že Obyvatel se svým pekelnickým otcem naši armádu rozdrtil, pobořil naše staleté sloupy a strhl orlí hnízda, se zdálo, že nezbývá než utéct. Obyvatel vyhrál, Vampýři byli poraženi. Zůstat v ruinách na Hvězdné straně by znamenalo, že jednou by se na nás naši nepřátelé jistě vrhli a v posledním výbuchu své zběsilé moci by nás vyhladili.

Je však prastarým právem poražených odejít z Hvězdné strany a uchýlit se do ledových pustin. Jakmile tedy utichla vřava po zničení našich orlích hnízd, ti, kteří přežili a měli prostředky k letu, opustili svá pradávná území a zamířili na sever. Ano, a já jsem byl jedním z nich.

Spolu se dvěma ctižádostivými pobočníky - bratry, dvojčaty jménem Goram a Belart Largaziovi, mými otroky kočovnického původu, kteří se předháněli, kdo získá moje vejce - jsem odklidil trosky rozvaleného skalního sloupu a uvolnil vchod do tajných dílen umístěných hluboko pod zemí, abych osvobodil jednoho létavce a jednoho válečníka, které jsem si tam držel pro případ právě takové pohromy, jakou bylo Obyvatelovo vítězství. Osedlali jsme oba tvory a vyskočili jim na hřbet (já sám jsem si vzal válečníka, mrzutého tvora, kterého jsem osobně cvičil, aby poslouchal jen mě) a pak jsme z ruin a zkázy našich orlích hnízd vyletěli přibližně směrem na sever.

Neletěli jsme přímo na sever - možná s menší odchylkou na západ - co na tom záleží? Střecha světa je střecha světa; jestli se dáte víc doleva nebo doprava, pořád to je střecha. Zastavili jsme se jen jednou, v místě, kde jsme uviděli hejno velkých bílých ryb uvězněných v mělkém ledovém jezeře, a pořádně jsme se před další cestou nasytili.

Nedlouho potom začal být létavec bratří Largaziových vyčerpaný, protože musel nést dva jezdce. Slétl tedy na kraj mělkého moře a nechal své jezdce plácat ve vodě. Já jsem přistál na zmrzlém pobřeží a poslal svého válečníka, aby těm dvěma pomohl a vytáhl je na břeh.

A pak jsme zjistili, že se nacházíme na dost zvláštním místě. Sníh kolem barvily do žluta horké průduchy; z věčného ledu vyvěraly gejzíry a vytvářely kolem teplá jezírka; mořští ptáci slétali dolů a lovili malé rybky, které se tam na okraji oceánu třely. Byl to nejvzdálenější výběžek pásu vulkanických hor,

které jsou tam daleko na západě pořád ještě aktivní.

Když byli Largaziové konečně na břehu a usušili se, začal jsem se rozhlížet po místu, z něhož bychom mohli vzlétnout, a objevil jsem ledovec, který se svažoval směrem k oceánu. Poručil jsem tedy svému tvoru, aby se tam přemístil. Jenže můj válečník byl také těžce unavený, protože zachraňování dvojčat mu sil nepřidalo. Válečníci potřebují zabíjet a hltat červené maso, jinak rychle chřadnou a rozplynou se v nic. Takže jsem si řekl: co pro mě bude tady v ledových pustinách užitečnější, mocný válečník, nebo dva hašteřiví, bezvýznamní a věčně hladoví otroci? Ha! Bylo to jasné.

Rozhodl jsem se jednoho z bratrů zabít a nakrmit jím svého tvora. Jenomže… nu, ano, připouštím, že jsem ty dva vampýří čekatele podcenil. I oni pilně zvažovali šance a zřejmě ve svých úvahách dospěli ke stejnému závěru jako já: že můj válečník dostane před nimi přednost. Začali tedy ustupovat do bezpečné vzdálenosti a zdolávat strmé, úzké rozsedliny, abych je nemohl ohrozit ani je zkoušet přemlouvat, aby vylezli a vrátili se ke mně. Zkrátka psi, kteří se vzbouřili proti svému pánovi! Dobře, řekl jsem si, nechám vás zmrznout! Nechám vás vyhladovět! Nechám vás oba zemřít!

Vsedl jsem na svého válečníka a pobídl tvora, aby sklouzl dolů z nakloněné ledovcové plošiny, až se najednou vznesl a rozletěl se nad mořem. Bylo to na poslední chvíli: už jsem ani nedoufal, že se dostane do vzduchu, ale podařilo se.

Obrátil jsem ho zpátky nad pevninu, zakroužil nad místem, kde se z ledové průrvy vynořila zrádná dvojčata a zírala na mě. Zamával jsem jim a zamířil k řetězu hor rýsujících se v dálce na obzoru, na kterém se chvěla polární záře. Byly to tamhle ty hory za námi s centrálním vulkanickým kuželem, jehož lávové průduchy střeží - alespoň, jak tvrdí Ferenc - monstrum s mečem na čumáku. Ano, naše hory.

Co se týče Volseho smrti - myslím tvrzení, že ho zabila jakási strašná, neznámá příšera - nechci ani nemohu Fesse podezírat, že lže. Můj ubohý válečník totiž skončil za velice smutných a podezřelých okolností a kdo ví, jestli se nakonec nestal obětí stejné krvelačné příšery jako Volse? Řeknu vám, jak k tomu došlo:

Můj válečník byl unavený k smrti… dobře, možná ne zase tolik, protože, jak sami víte, tihle tvorové neumírají lehce a jen výjimečně v důsledku únavy! Byl však vyčerpaný a hekal a stěžoval si. Prohlédl jsem si zem pod námi a uviděl jsem na vysoko položených svazích centrálního kuželu lávové výtoky. Výborné kluzké startovací rampy pro případ, že by válečník ještě někdy nabral dost sil, aby byl schopen vzlétnout.

Bohužel přistání bylo tvrdé a můj tvor mě při něm shodil; prorazil si přitom obrněný krunýř, poškodil křídlo a roztrhl si o ostrý lávový balvan pohonné průduchy. Než jeho metamorfní tkáň stačila rány zacelit a uzavřít, vyteklo z nich mnoho kapalin. Moje zranění však byla lehká a ani jsem si jich nevšímal; přesto jsem měl takový vztek, že jsem svého válečníka dlouho proklínal a kopal, až se rozzlobil, začal řvát a prskat vzteky. Musel jsem tedy toho tupého tvora uklidnit. Nakonec jsem mu pomohl a schoval ho v ústí tunelovité jeskyně, která se podobala té, v níž sídlí Ferencova leprózní krvelačná bílá obluda. Možná to dokonce byla ona. No dobře, tunel vypadal jako starý lávový výtok z dřívějšího žhavého jádra vulkánu, ale možná jsem měl jeho vnitřek trochu prozkoumat. V tu chvíli jsem však neměl žádný důvod k podezření. Netušil jsem, že by se v tom centrálním kuželu mohlo skrývat nějaké nebezpečí.

Zkrátka jsem válečníkovi přikázal, aby se léčil, a pak jsem ho opustil a nechal se vést zvědavostí. Sestoupil jsem dolů k úpatí hory na pláň s třpytivými ledovými hrady, abych se podíval, co v nich je. Sami jste viděli, že vypadají přesně jako vampýří skalní sloupy nebo orlí hnízda, jenom jsou nižší a postavené z ledu. A co jsem objevil? Něco velmi podivného, co nahánělo hrůzu - skutečně děsivou věc!

Byli v nich vyhnanci, vampýří vládci, kteří museli odejít z vlasti: všichni zmrzlí do bezvědomí, uzavření ledem v jádrech svých blyštivých hradů. Hodně jich už bylo mrtvých, rozdrcených nebo přestřižených, jak se ledy posouvaly; ale byli tam i někteří - a myslím, že jich bylo také dost - kteří různě… zemřeli? Jiní byli však zachovalí, i když spali pod neproniknutelnou vrstvou ledu tvrdého jako železo. Jejich vampýří metabolismus byl tak utlumený, že se zdálo, jako by se za celá ta dlouhá staletí vůbec nezměnili. To byl ale falešný dojem; jejich sny byly prchavé, pohasínající, pouhé vzpomínky na život, který si pamatovali ze starých dob, kdy první Vampýři začali obývat skalní sloupy na Hvězdné straně a sváděli tam boje o území.

Všichni ti vládci umírali; ach pomalu, velmi pomalu, přesto umírali. Samozřejmě že umírali, protože k

životu patří krev a jediné, co po ta nespočetná staletí měli oni, byl led…"

„Někteří!" přerušil ho Fess Ferenc. „Ano, většina z nich. Ale přinejmenším jeden… se bez krve neobešel. K takovému závěru jsme s Volsem Pineskem dospěli zase my, když jsme ty ledové hrady zkoumali."

Šejtis na něho pohlédl a pak se obrátil na Arkise. „Nemůžete to blíž vysvětlit - buď jeden, nebo oba?"

Arkis pokrčil rameny. „Myslím, že Ferenc mluví o vloupáních a o prázdných ledových trůnech. Jak jsem už naznačil, některé z těch ledových citadel - a je jich opravdu hodně - jsou rozbité a jejich bezmocní, zmrazení obyvatelé přestěhováni. Ale kým a kam… a z jakého důvodu?"

Do Arkisových úvah znovu vstoupil obrovský kolohnát se zkosenou hlavou: „I já jsem dospěl k jistým závěrům, které se téhle věci týkají. Mám říct k jakým?"

Arkis Leperson znovu pokrčil rameny. „Jestli tu záhadu chceš trochu objasnit, prosím."

„Samozřejmě, mluv," dodal Šejtis.

Ferenc kývl hlavou a pokračoval: „Jak jste si už všimli sami, těch ledových hradů je asi padesát až šedesát a tvoří soustředné kruhy kolem vyhaslého vulkánu, toho centrálního kuželu. Ale je ten vulkán opravdu vyhaslý? A jestliže ano, proč z jeho starého kráteru pokrytého ledem pořád ještě stoupá dým? Kromě toho jsme viděli - já až příliš jasně - že tam sídlí přinejmenším jeden nestvůrný bojový tvor, který střeží přístupový tunel do nitra kuželu. Ale co nebo kdo další ho ještě střeží?"

Odmlčel se, a když se zdálo, že ticho se příliš protahuje, pokrčil Šejtis rameny. „Prosím tě, pokračuj," pobídl ho. „Visíme ti na rtech, Fessi, a posloucháme tě jako fascinovaní."

„Opravdu?" Zdálo se, že to Ferencovi polichotilo. Velmi rozvážně a velmi hlasitě si začal loupat klouby na svých pařátech, jeden po druhém. „Říkáš jako fascinovaní? No dobrá, a plným právem. Tak tedy vidíš, Šejtisi, že nejsi jediná otevřená hlava, která přežila Obyvatelovu pomstu."

Šejtis si cosi neurčitého zabručel pod nos a zavrtěl hlavou. Nakonec řekl: „Věřím tomu, čemu se dá věřit - pokud si mohu udělat celkový obrázek."

„Výborně," řekl Ferenc. „Tak tady je, co jsem viděl a co jsem si vyvodil:

Já a ten pěstitel boláků Volse Pinescu jsme prozkoumali ledová orlí hnízda, která se nacházejí nejblíž v okruhu kolem centrálního vulkánu, a objevili jsme, že všechna bez rozdílu jsou vyloupená! Na základě toho - a zvláště po děsivé Volseho smrti, kdy ho ve starém lávovém výtoku zamordovala a vysála jakási obluda - se mi zdá jednoduché sestavit docela přesný obraz o tom, co se tu dělo:

Podle mě je teď pánem dřímajícího vulkánu některý ze starých vampýřích vládců nebo vládkyň. Kdykoliv se tu objevili upíří vyhnanci, vládce vulkánu je zahnal a zabránil jim, aby se zmocnili ‚pohodlí' jeho sídla… jeho tepla, které, jak se zdá, se tam udržuje. Pak, když se upíři usídlili kolem, podlehli chladu a uložili se k zimnímu spánku, se lstivý pán vulkánu čas od času vynořil, aby vyplenil jejich ledové komory a žil z jejich zmrzlých těl. Ledové hrady jsou v podstatě jeho špižírnami!"

„Ha!" Arkis s plesknutím srazil svá silná stehna. „Teď to všechno začíná být jasné."

Ferenc pokýval velkou, groteskně formovanou hlavou. „Takže s tím, k čemu jsem dospěl, souhlasíš?"

„Jak by to mohlo být jinak?" řekl Arkis. „Co říkáš, Šejtisi?"

Šejtis na něho zvědavě pohlédl. „Říkám, že jsi jako korouhvička ve větru: jednou jsi obrácený tam, podruhé onam. Nejdřív jsi chtěl Ference zabít, a teď mu přikyvuješ na každé slovo. To tak lehce měníš názory?"

Syn malomocného se na něj zamračil. „Poznám, když slyším pravdu," řekl - „Kromě toho to dává smysl. Ferencovy dedukce se mi zdají naprosto správné, stejně jako tvoje naléhání, abychom drželi spolu. Tak co se ti zase nezdá, Šejtisi? Myslel jsem, že chceš, abychom byli přátelé?"

„To chci," odpověděl Šejtis. „Nezdá se mi jen to, když se loajalita mění příliš rychle, to je všechno. A teď bys mohl dovyprávět svůj vlastní příběh. Naposledy jsi mluvil o tom, že jsi nechal svého zraněného válečníka v ústí lávového výtoku a sešel jsi dolů na pláň prozkoumat ledové hrady."

„Ano, to jsem udělal," souhlasil Arkis. „A objevil jsem přesně to, o čem mluvil Ferenc: všechny ledové schránky s trůny neznámých vampýřích vládců byly rozbité a prázdné, jako úly, z kterých někdo vybral med. Ano, a pokusy o vyloupení jsou patrné i na těch ledových hradech, které jsou od centrálního kuželu nejdál, jenže v mnohých z nich je ledová krusta tak silná, že věkem svraštělí vládci zůstali ušetřeni. Tím také zůstali ušetřeni přede mnou.

Nakonec mě ty průzkumy unavily. Byl jsem hladový, ale do těch věkovitých, věčně zamrzlých špižíren jsem se nemohl dostat, navíc mi přestali věřit malí bílí netopýři, takže jsem si je nemohl nachytat a nasytit se jimi. Uvažoval jsem, že jestli jsou moji bývalí otroci bratři Largaziové pořád ještě naživu, mohli už urazit polovinu cesty sem. Ale i oni museli být unavení a divil bych se, že by mě dokázali předběhnout. Ale to je jiná záležitost! Nastal čas, abych se vrátil ke svému válečnému tvoru a podíval se, jak se vyléčil. Znovu jsem tedy vystoupil k ústí jeskyně, kde jsem ho nechal.

Jenže on tam nebyl… alespoň ne celý. Zbylo z něho pár malých kousků, to bylo všechno."

„Zabila ho sající příšera," řekl Ferenc. „Ta krvelačná obluda s dutým sosákem, který současně používá jako meč."

„Ale jak je to možné?" pochyboval Šejtis. „Že nemyslící tvor vysaje do poslední kapky krve muže a dokonce i válečníka, to bych chápal, ale že roztrhá mrtvolu tak obrovského tvora na malé kousky a odtahá je pryč…?"

Ferenc jen pokrčil rameny. „To jsou ledové pustiny," řekl. „Poskytují útočiště tvorům s podivnými zvyky a jídla je tady málo. Copak by vás na Hvězdné straně někdy napadlo žvýkat tuhé a houževnaté cévy mrtvého létavce? S trogy ve špižírnách a živými Kočovníky na druhé straně hor? Nejspíš těžko. Ale tady? Ha! Moc dlouho jsme se to učit nemuseli. Rychle jsme sestoupili z výšin na zem. A co primitivnější tvorové a bytosti, které tu tráví celý život? Jestli ta odporná leprózní obluda loví jen pro svou potřebu, musí také někde mít svoji vlastní špižírnu. A jestli loví pro nějakého pána?" Znovu pokrčil rameny. „Možná právě ta roztrhala Arkisova válečníka a odtahala ho po kouscích pryč."

Šejtis obrátil své myšlenky dovnitř a uvažoval: Pán? Ano, máš pravdu, jsi! Pán zla - skutečného zdroje zla - v podobě nestárnoucího vládce upíra; vlastně jednoho z prvních skutečných vládců. Zlověstný vládce Šejtán! Šejtán Nenarozený! Šejtán Padlý!

„Tak co?" ozval se Arkis Leperson. „Má Ferenc pravdu, nebo nemá? A když má, co podnikneme?"

Šejtis odpověděl trochu opatrně: „Má pravdu - možná." A pro sebe i pomyslel: Vlastně má docela určitě pravdu, ten hlupák s šišatou hlavou! Jenže on je tu mnohem déle než já. Možná to není nějakým náhlým probuzením dříve netušené inteligence, ale prostě tím, že je tu déle - proto si uvědomí Šejtánovu přítomnost… proto ucítil, že prostřednictvím růžových oček nesčetných bílých netopýrů na něho hledí oko Padlého!

„Tak co? Co podnikneme, Šejtisi?" opakoval nyní zase Ferenc po Arkisovi. „Máš nějaký plán?"

Plán? Ach ano, plán! Zjistit něco víc o Šejtánovi: najít ho a dozvědět se, proč mi dovolil obklopit se jeho albíny a hřát se jejich teplem; ale hlavně zjistit, co je to za podivnou sílu, která mě přitahuje k tvoru, kterého znám jen z mýtů a legend.

„Ano, plán," řekl však nahlas a dál uvažoval svým obvyklým, téměř samozřejmým způsobem, při němž si v hlavě utvářel plán doslova intuitivně. Takový, který, jak doufal, bude vyhovovat jeho upířím společníkům, ale především jemu samému. „Nejdříve uřízneme pořádný kus masa tady z toho létavce," řekl. „Tak velký, jak jen pohodlně uneseme. A pak mi cestou k centrálnímu kuželu, k tomu vulkánu, ukážete některé další zmrzlé vládce. Zatím jsen viděl jen jednoho," (Kehrla Lugoze, vyhnaného sem spolu s Šejtánem v samých počátcích Vampýří tyranie), „ale o tom si vzhledem k jeho zchátralému stavu nemohu utvořit spolehlivé mínění. A pak mi také můžete ukázat ledové hrady uvnitř kruhu, ty, z nichž byla těla vládců vykradena. To bude pro začátek stačit." Další si rozmyslím cestou.

Arkis se zatvářil nejistě. „Cože? Co je tohle za plán? Vezmeme kus mas a půjdeme zkoumat pár scvrklých, prehistorických vládců uvězněných ledovým krunýřem? A ještě vyrabované, prázdné hrobky jiných mumií, o jejichž osudu se můžeme jen domýšlet?"

„To všechno samozřejmě cestou k centrálnímu kuželu," řekl Šejtis.

„A potom?" ozval se Ferenc.

„Možná zničíme toho, kdo v něm sídlí," odpověděl Šejtis. „A odhalíme jeho tajemství, dostaneme se k jeho majetku; a kdo ví, možná dokonce objevíme nějaké možnosti, jak se z téhle strašlivě nudné a pusté země dostat."

Ferenc přikývl svou groteskní hlavou na souhlas. „To se mi zdá rozumné. Dobrá, pojďme na to." Otočil se a začal vyřezávat z létavcových žeber pruhy zmrzlého masa a cpát si je do svého vaku.

Arkis ho sice neochotně, ale přece jen následoval. „Já vím, maso je maso," bručel. „Ale zmrzlé maso z

létavce? Pche! Myslím, že my tady můžeme říkat už jen, že krev byla život!"

Šejtis luskl prsty a řekl: „Ach, ano! Vím, že dřív to bylo jiné. Ale teď mi řekni, Lepersone, co ta tvoje dvojčata, ti bratři Largaziové? Myslíš, že pořád míří ze západu sem za tebou? Z pobřeží zřídel sopečných plynů, kde vyvěrají gejzíry a tvoří se sirná jezírka? Myslíš, že přežili? Nebo cestou zahynuli?"

„Ano, zahynuli." Arkis přikývl a shovívavě se usmál, jako by chtěl naznačit, že ví, o čem mluví. V jeho ústech přitom matně zasvítily kančí tesáky. „Ale ne cestou. Zahynuli, když se dostali sem a když jsem je našel vyčerpané a roztřesené zimou v dutém jádru nejzápadnějšího ledového hradu. Ach, jak mě tenkrát prosili za odpuštění! A víš, že jsem jim odpustil? Opravdu jsem to udělal. ‚Gorame!' vykřikl jsem. ‚Belarte! Moji věrní otroci! Moji spolehliví pobočníci! Vraťte se okamžitě do nitra svého učitele!' Ach, jak mě objímali! I já jsem jim padl kolem krku - a zuby jsem jim ho roztrhl!"

Šejtis si trochu rozmrzele povzdechl. „Vycucal jsi je oba? A naráz? Copak nikdy nemyslíš, co bude zítra?"

Arkis pokrčil rameny a dál si nacpával vak masem. „Trpěl jsem zimou a hladem. Byl jsem tu už déle než dvě období polární záře," řekl. „A krev Largaziů byla tak teplá a silná. Možná jsem se měl trochu víc ovládnout a nechat si jednoho do zásoby… ale na druhou stranu jsem možná udělal dobře, protože právě v tu dobu přišli Fess a Volse. Takže jsem si zřejmě ušetřil vztek, až bych zjistil, že mi někdo ukradl a snědl mé dva otroky. A co se týče jejich mrtvol, schoval jsem je v ledovci. Bohužel dopadlo to s nimi přesně tak jako s mým válečníkem! Když jsem byl pryč na průzkumu, někdo je ukradl."

Šejtis otevřel přimhouřené oči a pohlédl na Ference. Ten okamžitě zavrtěl hlavou. „Já ne," ohradil se proti nevyslovenému obvinění. „Ani já ani Volse. O Arkisových otrocích v ledovci nic nevíme. Kdybychom věděli, to by možná byla jiná historie." Vylezl ze závětří rozervané mrtvoly a vztyčil se jako gigant ve světle hvězd a v odlesku polární záře. „Tak co, jste připraveni vyrazit?"

Šejtis s Arkisem se k němu připojili a všichni tři se obrátili k centrálnímu kuželu. Přímo mezi nimi a vulkánem se nacházel ledový hrad, který po staletí (kolik?) narůstal kolem vulkanického jádra vyvrženého vulkánem. Nebyl důvod, proč by neměli začít právě s ním. Šejtis si zkoumavě prohlédl pustou pláň, krátce pohlédl do šarlatových očí svých dvou ‚druhů' a nakonec souhlasil. „Připraveni. Takže pojďme a podívejme se, jak vypadají ti zbývající zmrzlí vyhnanci."

Všichni tři upíři jako jeden muž - alespoň pro tuto chvíli - vyrazili přes sníh a jiskřivý led k ledovému hradu, jehož fantastické terasy a třpytící se cimbuří se před nimi v dálce čím dál jasněji rýsovaly. Uprostřed obrovského siihu těchto zářivých orlích hnízd se tyčil pochmurný, temný tvar, vyhaslého vulkánu, který čas od času vyfoukl k zářící a neustále se měnící obloze malý obláček kouře.

Nebo to bylo jen zdání? Možná. Šejtis si to však nemyslel…

Šejtis se brzy přesvědčil, že ledové hrady jsou většinou všechny stejné. Ten, k němuž se přiblížili jako k prvnímu, mohl klidně být pustým, mrazivým a zvonícím ledovým sloupem Kehrla Lugoze; mohl být; ten, kdo však čekal věky v neprostupném ledovém pouzdře jádra hradu však nebyl nemrtvý Kehrl, ale nějaký jiný vládce. Kromě toho, ať byl v životě, kdo byl, jeho čekání již dávno skončilo a nyní už byl naprosto mrtvý. Ledová mumie - zmrzlý, hladový, vysušený do stavu, který už neměl s životem nic společného - se dávný upír odebral tam, kde se shromažďuje, co minulo, a na tomto světě se nechal zastupovat pouze svou schránkou.

Šejtis na ni pohlédl přes měnivou, vlnící se nedokonalost ledu a chvíli uvažoval, kdo to mohl být. Jisté bylo jedno - že je mrtvý. Jeho myšlenky, jestli nějaké existovaly, mohly sdělit Arkisovi a Ferencovi tajemství, která by Šejtis před těmi dvěma raději zatajil… jako třeba proč zde spočívá na svém vytesaném ledovém piedestalu opřený o bezmasý loket, s jednou rukou, která připomínala dravčí spár, nataženou před sebou, jako by chtěl zahnat nějaké strašlivé zlo. Jeho bezbarvé oči, z nichž čas vybělil šarlat, zato v nich nechal všechnu nepopsatelnou hrůzu - ano, i oči tohoto prastarého Vampýra byly naplněné děsem! Z něčeho nebo z někoho, kdo kdysi stál tam, kde teď stojí Šejtis.

„Co tomu říkáš?" Ferencův hlas zaduněl tak nečekaně, že sebou Šejtis trhl. Pohlédl směrem, kam ukazoval obrův pařát, a uviděl okrouhlý otvor v ledu, kterého si do této chvíle nevšiml. Mohl mít asi dvacet centimetrů v průměru a mířil jako šíp k mumifikovanému tělu svědka vampýří minulosti sedícího na svém trůnu.

„Co říkám té díře?" Šejtis se zamračil.

„Ano," odpověděl Ferenc. „Jako by to vyvrtal nějaký obrovský červ. Ale červ v ledu?" Klekl si a vsunul do otvoru téměř celou paži. Pak ji opět vytáhl a povzdechl si: „Také míří přímo do srdce!"

„Tady je takových děr víc," ozval se Arkis, který obhlížel Vampýra z druhé strany. „Na mě to dělá dojem, že jsou vyvrtané. Vidíte tu hromádku ledových štěpin na podlaze?"

Hle, jak trocha nouze dokázala udělat z mých tupých druhů všímavé pozorovatele, pomyslel si Šejtis. Zamířil za Arkisem a prohlédl si nové otvory; přesněji řečeno nově objevené otvory, protože ve skutečnosti mohly být sto nebo dvě stě let staré. Stejně jako Ferenc si i Šejtis všiml, že všechny ty dokonale kulaté kanálky podle všeho míří do nitra svraštělého, mumifikovaného těla.

Ano, vtokové kanálky, pomyslel si. Přimhouřil oči a přemýšlel. Svého času navštívil Šejtis osadu kočovných Szganyů, obráběčů kovu. Žili na východ od vysokých hor oddělujících Hvězdnou a Sluneční stranu. Byli to všeumělové, kteří pro Vampýry navrhovali a zhotovovali strašlivé bojové rukavice. Šejtis tehdy pozoroval pestře oblečené Kočovníky, jak lijí roztavený kov do trubic nebo žlábků v hliněné formě. A právě vyvrtané otvory, které viděl tady, mu to připomněly. Jenže tyto nedokončené otvory mířily v mírném sklonu nahoru směrem k mrtvému vládci, a to naznačovalo, že zřejmě nebyly určeny k tomu, aby se jimi něco dopravovalo dovnitř, ale naopak. Šejtis se zachvěl; začínal zjišťovat, že jeho zkoumání a zvlášť závěry, které z nich vyplývaly, jsou děsivé.

Skutečně, na tom všem, co zde viděl, bylo cosi, co i jeho upíří srdce shledávalo zlověstným, nesnesitelným, zhoubným. A najednou slyšel Fesse Ference, který jeho myšlenky vyslovil nahlas:

„S Volsem jsme viděli podobná jádra, kde nebyl led tak silný. Tam ty díry vedly až úplně do středu a jediné, co uvnitř zbylo, byla malá hromádka hadrů, kůže a kostí!"

„Cože?" zamračil se na něho Šejtis.

Fess přikývl. „Jako by ty, co v těch ledových schránkách dřímali, někdo úplně vysál… dočista ze všeho, až z nich zbyla jen kůže a kosti."

Přesně totéž napadlo i Šejtise. „Ale jak?" zašeptal. „Jak, když byli zmrzlí? Myslím, jak je mohl někdo vysát tak úplně, tak dočista, když byli ztuhlí na kost a otvory jsou úzké, že se do nich nedá strčit hlava?"

„Nevím." Ferenc zavrtěl zdeformovanou hlavou. „Ale pořád si myslím, že právě toho se ten starý parchant tak bál. A co víc, on se bál tak, že strachem z toho zemřel…"

Později, když se asi o míli přiblížili centrálnímu kuželu, vstoupili do jednoho z vnitřních ledových hradů.

„Tady v tom jsem ještě nebyl," řekl Ferenc. „Ale čím blíž jsme vulkánu, tím je jasnější, co tam najdeme."

„Co?" pohlédl na něho Šejtis.

„Nic!" řekl Ferenc významně. „Jen rozbitý led kolem černého lávového středu a prázdnou díru po vládci, který tam dřímal."

Měl pravdu. Vysoký lávový trůn byl prázdný a místo ledového sarkofágu byla na zemi jen ojíněná hromada kousků ledu přimrzlých k sobě. Na místě sice zůstaly zbytky jakýchsi hadrů, ale byly tak staré a ztvrdlé, že se při dotyku rozpadaly. A to bylo všechno.

Šejtis poklekl u paty rozbitého sarkofágu a pečlivě prohlížel jeho rozbitý povrch. Záhy objevil, co hledal: rýhy po mnoha a mnoha vyvrtaných otvorech připomínající vějíř; všechny rýhy směřovaly do středu prázdné niky na černém jádru. Pohlédl na Fesse a Arkise a chmurně pokýval hlavou. „Ten, kdo tu hroznou věc udělal, mohl neznámého vládce vysát jako žloutek z vajíčka, ale to nebylo nutné, protože led tady byl jen asi tři čtvrtě metru silný. Provrtal tedy kolem dokola otvory, až se vrchní část ledového obalu oddělila, pak led po kusech vytrhal, až se konečně dostal ke své ztuhlé kořisti."

„Slyšel jsem dobře?" ozval se Fess. „Řekl jsi opravdu tu hroznou věc?“

Šejtis se na něho podíval a potom také na Arkise. „Jsem Vampýr," zavrčel temně. „Oba mě dobře znáte. Nejsem žádný změkčilec. Jsem hrdý na svou velkou sílu, na to, jak dokážu být zuřivý a vášnivý, na svou lačnost po krvi i dalších věcech, ale jestli je tohle dílo člověka - byť i upíří rasy, jako jsem řekl - pořád je to hrozná věc. Její hrůza spočívá v tom, jak ji ten někdo udělal lstivě, potají, se škodolibou, vychytralou zlovolností zabijáka. Ano, jsem Vampýr! A kdybych měl tady v ledových pustinách zůstat dlouho, jistě bych si musel najít nějaký způsob, jak se udržet při životě, včetně toho, že bych se nějak opevnil proti nepřátelům a našel si zdroj nebo zdroje potravy. A jistě bych se skrýval a šířil kolem sebe zhoubu do té míry, jak bych byl nucen. Ale copak to nevidíte? Někdo to tady už udělal! Přišli jsme do

teritoria někoho, komu nejde o potravu, ale o Vampýry. Kdo je terorizuje jako rasu. To je ta hrozná věc, o které jsem se zmínil. Vždyť celá atmosféra tady toho místa jako by kypěla zlem. Navíc se mi zdá, že je to zlo pro zlo, samoúčelné a neodůvodněné starostí o sebezáchovu!"

Vzápětí… by si Šejtis nejraději ukousl svůj rozeklaný jazyk. Pozdě si uvědomil, že se nechal unést a řekl nebo naznačil příliš mnoho. Ale tíha toho místa, která působila na jeho upíří smysly, byla tak drtivá, tolik drásala jeho nervy, že by ti dva museli být zcela necitliví, aby to i oni nezaznamenali.

Arkis při Šejtisových slovech pootevřel ústa úžasem. Teď je však sklapl a zahučel: „Ty jsi vždycky dovedl říct to pravé, Šejtisi. Ale opravdu, i já cítím, že se nad tímhle místem vznáší jakási děsivá zhouba. Cítil jsem to už tehdy, když jsem objevil zkrvavené zbytky svého válečníka v jeskyni vysoko na svahu, a také, když z mé špižírny v ledu zmizela těla bratří Largaziů, která sice byla bez krve, ale pořád na nich zůstalo dost dobrého masa. Často jsem si kladl otázku, kdo to je, kdo mě tak pozorně sleduje a ví o každém mém kroku. Vidí snad až do mé mysli? Nebo mají snad ty samotné ledové hrady oči a uši?"

„Nepopírám, že i já jsem od počátku cítil tajemnost tohoto místa," přidal se Ferenc. „Ale myslím si, že ji způsobuje nějaký duch, pozůstatek někoho, zjevení z dávných dob. Jakási ozvěna čehosi, co bylo, ale už není. Rozhlédněte se kolem sebe a položte si otázku: Je něco z toho, co jsme viděli, nedávného původu? Musíte si odpovědět, že ne. Cokoliv se tu stalo, stalo se před dávnými a dávnými dobami."

„A co můj válečník?" zahučel opět Arkis. „A dvojčata Largaziovi?"

Fess pokrčil rameny. „Odtáhla je nějaká ledová bestie, která tady žije. Možná příbuzná té příšery s mečovitým sosákem, kterou jsem viděl tam v jeskyni."

Šejtis ze sebe setřásl okamžitý nával stísněnosti a rozptýlil podivnou zlověstnou náladu, která na něho padala téměř stejně hmatatelně jako náhlý závan těžké mlhy. To, jak Ferenc Arkisovi odpověděl, mu vyhovovalo. S jeho vysvětlením sice nesouhlasil - alespoň ne zcela - ale vyhovovalo mu nechat je při jejich úvahách. Dodal pouze:

„Takže když za tím není žádná zlá, inteligentní moc, nebo už není, jak to vypadá, proč bychom měli k vulkánu vůbec chodit?"

Fess znovu pokrčil rameny. „Nebude lepší mít jistotu?" řekl. „A jestli tam byla nějaká ‚zlá, inteligentní moc', třebaže před dávnou dobou, možná se nám to, co tam uvnitř vulkánu zanechala, bude hodit. Jedno je jisté: nikdy nebudeme doopravdy vědět, jak to s vulkánem vlastně je, dokud tam nepůjdeme a sami se nepřesvědčíme."

„Hned teď?" zeptal se dychtivě Arkis Leperson.

„Navrhuju, abychom se na to vyspali," řekl Šejtis. „Pokud jde o mě, mám toho plahočení pro tuto chvíli dost a raději bych se do té hory pustil s plnými silami a s plným žaludkem. Navíc jsem si všiml, že polární záře dospívá ke svému novému vrcholu. To je dobré znamení. Nebude na škodu, když nám obloha na naši cestu posvítí."

„Souhlasím s tebou, Šejtisi," zahřměl Ferenc. „Ale kde se uložíme?"

„Proč ne přímo tady?" odpověděl Šejtis. „Budeme od sebe na doslech, ale každý si najde svoje místo, kde se bude cítit v bezpečí."

Arkis přikývl. „To mi vyhovuje."

Rozdělili se a začali šplhat po nejistých ledových římsách a prohlubních, aby si každý našel svůj úkryt ke spánku, kde by ho nikdo nemohl překvapit. Šejtis měl nejdříve v úmyslu zavolat si bílé netopýry, aby ho zahřáli, ale pak si to rozmyslel. Kdyby si toho Fess a Arkis všimli, mohlo by to v nich vzbudit podezření. Znovu ho však napadlo, jak to, že má nad nimi moc a oni ne. Skutečně, jak je to možné? Na tuto otázku si sám nedokázal odpovědět. Alespoň zatím ne.

Zachumlal se proto do svého pláště z kůží černých netopýrů a začal žvýkat maso svého létavce. Bylo to jídlo, které ho mohlo sotva uspokojit, ale nasytil se. Potom si s jedním okem otevřeným a otočeným tak, aby sledovalo Fessův i Arkisův úkryt, pomyslel: Přijde doba, kdy zase bude dost dobrého čerstvého jídla!

Ano, dobré, čerstvé jídlo: například z Fesse a Arkise. Bylo mu jasné, že ti dva uvažují úplně stejně o něm.

Dech se mu zpomalil, šarlatové oko střežilo jeho skrýš a do mysli se mu pomalu začaly plížit sny…

Pátá kapitola

Pokrevní příbuzní

Šejtisovi z Vampýrů se zdál skvělý sen. A jako už to u snů bývá, sestával se z mnoha epizod, obrazů a motivů, které se nedaly vysvětlit jinak než jako odraz tužeb a přání, které měl v bdělém stavu. Sen se nejdříve nějakou dobu vyvíjel v temných hlubinách Šejtisova podvědomí, než náhle vykrystalizoval do uspořádané dějové sekvence. Ta potom vypadala následovně:

Bylo to Šejtisův triumf, okamžik, kdy byl na vrcholu, alespoň tak to vnímal on. Vládkyně Karen klečela nahá mezi jeho rozevřenými stehny, škádlivě mnula jeho velké pohlavní žlázy, dráždila a dokonce okusovala (ale velmi opatrně) tmavě rudý, baňatý žalud jeho úžasně naběhlého údu a občas své laskání přerušila, aby mu jeho pulzující penis uklidnila mezi svými dokonalými ňadry. Šejtis seděl rozvalený v kostěném trůnu Dramala Prokletého v Karenině orlím hnízdě - v posledním z velkých vampýřích hradů, který se stal podle práva záboru konečně jeho - a hleděl na všechny ty osoby, tvory a majetek, na všechno, co mu bylo k dispozici, co mohl užívat, zneužívat nebo zničit, kdykoliv a jakkoliv se mu zachtělo.

Nad opěrnými pilíři, cimbuřími a balkony z kamene, zkamenělých kostí, chrupavek a blan, z nichž bylo orlí hnízdo ve výšce jednoho kilometru zbudováno, vylétávaly další a další nové hvězdy, aby se připojily k těm, které už na temnící se obloze svítily. Slunce vyslalo poslední třpytivý vějíř zlatých paprsků a na krátký bezdechý okamžik dostala hradba hor tvar masivní rozeklané siluety, zatímco zářící žluté špice jejich vrcholů se zbarvily purpurovým a nakonec šedým odstínem.

Pak… rychle se prodlužující stíny hor přeletěly jako monstrózní skvrny přes pláň bludných balvanů na Hvězdné straně, aby je zahalily temnotou a konečně nastal soumrak, na který Šejtis tak dlouho čekal: nadešla hodina jeho největšího triumfu a jeho nejsladší pomsty.

Na jeho pokyn pobočníci vyhodili z oken těžké goblény a odřízli Kareniny pečetě, které spirálovitě klouzaly dolů do tmy. Potom rozvinuli dlouhé zašpičatělé plamence nesoucí Šejtisův nový erb - vampýří bojovou rukavici, zaťatou a hrozivě pozdviženou nad zářícím sférickým polem, symbolem Brány mezi Hvězdnou stranou a pekelnou zemí - aby vlály v mírných poryvech vzdušných proudů vanoucích přes ochranné valy orlího hnízda.

„Tolik jsem si to přál," zavrčel, „a teď se mé přání konečně vyplnilo." Rozhlédl se kolem sebe a provokativně vyzýval všechny, aby jen zkusili postavit se jeho svrchované moci na odpor. A přesto Šejtis ve svém srdci věděl, že toto vítězství není jeho, alespoň ne celé. Věděl, že si nemůže připisovat zásluhu, že on byl jeho hlavním strůjcem nebo že on sám rozdrtil cizí sily a Obyvatelova zlověstná nepřátelská kouzla. Ne, protože k tomu, aby to dokázal, potřeboval velkou pomoc.

Šejtis si přesně nepamatoval, jak v boji zvítězil, věděl jen, že měl mocného spojence, který je tady s ním i teď. Protože se však zdálo, že on, Šejtis, je jediný, kdo si nějakým způsobem přítomnost toho Druhého uvědomuje, a protože byl také jediným mužem schopným velet - schopným prohlásit se vojevůdcem Nových Vampýrů - co na tom? Doufal, že duch si žádné zásluhy ani práva osobovat nebude.

Přimhouřil oči, ohlédl se přes pravé rameno (nenápadně, aby si toho nikdo nevšiml) a na okamžik se zvědavě podíval na temnou Věc v kápi, která stála těsně za ním a pozorovala vše, co se dělo. Byla to černá zlověstná Věc, pro všechny kromě Šejtise neznámá a neviditelná, přesto však ta, co umožnila dobytí Hvězdné strany. Šejtis k ní necítil žádnou vděčnost, pouze se mračil; zčista jasna ho totiž napadlo, že skutečným pánem tady je jeho tajemný spojenec - jeho neviditelný důvěrný známý - a on sám je pouhá loutka. To ho popuzovalo a kazilo mu pocit z vítězství. Neboť byl Vampýr a patřil sem a v tomto světě a ani v žádném jiném není místo pro dva nejvyšší vládce.

Šejtis elektrizovaný jakousi podivnou frustrací náhle vstal. Jeho otroci, ležící tváří k zemi, stejně jako dohlížející pobočníci, kteří vedle nich klečeli, vstali společně s ním (i když všichni bez rozdílu před jeho přísným pohledem couvli). Také čtyři malí válečníci v matně lesklé zbroji výstražně zasyčeli, nicméně zůstali stát na svých místech v rozích velké haly.

Také vládkyně Karen na zemi u Šejtisových nohou před svým pánem couvla. Zdálo se, že její šarlatové oči na něho hledí v zbožné úctě (ano, zrádná jako vždy), ale hlavně se v nich zračil strach. Snažila se mu

odklidit z cesty, přesto ji odkopl a kráčel k vysokým klenutým oknům. Venku v závratné výši orlího hnízda se to jen hemžilo koloniemi kouřově šedých netopýrů rodu Desmodus, kteří se honili jako mrak vzrušených, míhajících se mušek těsně kolem Šejtisových gigantických válečníků. Ti sahali až téměř k obloze. Viděl však také řady a řady létavců s křídly rejnoka manty, v jejichž zdobených sedlech s Šejtisovým erbem se hrdě vypínali pobočníci a vazalští jezdci vyšších hodností. Byla to vzdušná přehlídka jeho moci, která následovala po vítězství - největším z největších.

Šejtis chvíli stál s rukama založenýma v bok, s hlavou vztyčenou a sledoval vše jako generál na přehlídce svých vojsk. Pak obrátil pohled přimhouřených šarlatových očí k západu a spočinul jím na Obyvatelově zahradě, nebo spíš na sedle v šedivém masivu hor, kde zahrada dříve kvetla. Ach, to však bylo včera, ale dnes… dnes tam šlehaly plameny, k obloze se valil černý kouř a mraky plující nad vrcholky hor byly rudé od pekla, které zářilo dole pod nimi. Šejtis přísahal, že k tomu jednou dojde, a přál si to. Teď se to stalo skutečností! Zahrada hořela a její obránci byli… mrtví?

Ne, všichni ne. Alespoň zatím ne.

„Přiveďte je ke mně," přikázal snící upír neurčitě svým lidem. „Budu s nimi jednat - teď hned." Několik pobočníků spěchalo splnit jeho rozkaz a za malou chvíli přivedli před Šejtise dva vězně. Čněl nad nimi jako obr. Nemohlo to být jinak, protože on byl vládce Vampýrů: měl ve svém těle i mozku upíra, zatímco zajatci byli pouze lidé. Nebo nebyli? Vždyť i teď pozoroval v jejich chování cosi vzdorovitého, co by samo o sobě mohlo být téměř… vampýří? Pak Šejtis pohlédl do jejich očí a poznal pravdu, nad níž užasl.

Ach, jak tohle zvyšovalo hodnotu jeho pomsty! Vždyť pro upíra neexistovalo větší potěšení než trýznit, mučit a sát tekutiny života jinému nebo jiným svého vlastního druhu.

„Obyvateli," řekl Šejtis hrozivě tichým hlasem, téměř šeptem. „Obyvateli, přistup a odlož svoji zlatou masku. Teď už vím, kdo jsi, a měl jsem to vědět od samého počátku. Ale tvoje ‚kouzla' mě oklamala, stejně jako oklamala nás všechny. Kouzla? Ha! Nic takového, pouze pravé umění velkého upíra! Vždyť kdo jiný než mistr všech vampýrských nadání - ano, a ještě mnohých dalších - by se odvážil vést sám samojediný válku proti všem velkým vládcům? A kdo jiný než nejlstivější - ach, lstivý upír - by kdy mohl takovou válku vyhrát?"

Obyvatel neodpověděl, pouze stál ve svém volném šatu a zlaté masce, za níž plály jeho rudé oči. A Šejtis, který věřil, že v těch zpola skrytých očích vidí strach, se ušklíbl. Ach, ano, ať už v nich nyní byl, nebo nebyl strach, věděl, že tam brzy zcela jistě bude.

A pokud jde o druhého vězně? Na něho Šejtis nikdy nezapomene! Protože to není pouze pekelník, ale navíc Obyvatelův otec, který stál po boku svého syna při pustošivém boji v zahradě, kdy byli Vampýři vyhnáni z nebe Hvězdné strany a rozdrceni jako hejno much. A co víc, když boj skončil a všechna velká orlí hnízda Vampýrů byla srovnána se zemí (všechna, až na to, které patřilo té čubce Karen), viděl ho Šejtis právě s ní, v jejích komnatách, v Kareniných ‚soukromých' komnatách. Takže Šejtis se musel ptát:

Jsou ti dva milenci?

Dobrá, možná jsou, možná ne. Mohli však být pouhými spojenci proti Šejtisovi a jeho armádě vampýřích vládců a on odměnou za Kareninu účast na svém vítězství její orlí hnízdo ušetřil; ale pouze proto, aby, až se naplní čas, připadlo Šejtisovi, jako mu připadlo všechno ostatní. Uvažoval, že ať to bylo tak, či onak, příliš na tom nesejde. Jeho z nějakého nejasného důvodu zajímalo pouze jediné: jestli ten pekelník Karen měl a byl v ní. To však byla otázka, na niž mohl docela dobře získat odpověď.

Ležela vedle kostěného trůnu, kde ji nechal. Zavolal ji: „Karen, pojď ke mně!" Když chtěla vstát, rychle dodal: „Ne, plaz se!"

Poslechla. Svůdné tělo, naolejované a lesknoucí se ve svitu pochodně, nahé, pouze se zlatými náramky a prsteny; tělo, které její upír udělal neodolatelným. Velký trojúhelník ochlupení jejího klína se leskl jako měď; dvorce prsních bradavek a samy jejich hroty se zdály na světlé pleti jejích volně svěšených, pružných ňader tmavé jako modřiny; dokonce ani v té ponižující pozici, kterou po ní Šejtis vyžadoval, kdy se musela plazit jako zvíře, její svěží krása neutrpěla.

Jakmile se k němu přiblížila, sáhl Šejtis rychle dolů a sevřel v ruce zářivou spoustu jejích rudých vlasů. Pak jí prudce škubl hlavou a postavil ji na nohy. Nevydala jediný zvuk neprotestovala, ani se nevzpírala. Pouze Obyvatel se trochu naklonil dopředu - byla to zvláštní póza, asi jako když se pes postaví na zadní

- a Šejtis byl přesvědčen, že za jeho maskou zaslechl temné zavrčení. Probudil snad Obyvatelovy vášně? A jestliže ano, co vášně jeho pekelnického otce?

Stále držel Karen tak vzpřímenou, až musela stát na špičkách. Nyní záměrně odpoutal pohled od Obyvatele a podíval se do divných, smutných očí jeho otce, který působil dojmem zakrslíka. Zvědavě naklonil hlavu na stranu. „Takže ty jsi ten pekelník, který mi způsobil v zahradě tolik problémů? Nuže, malý člověče, zdá se, že tenkrát tobě a tvému synovi přálo štěstí, a jestli jsi ty ten nejlepší, koho tam za sférickou Bránou mají, pak je nejvyšší čas, abychom do vaší pekelné země pronikli my Vampýři a ukázali jejím obyvatelům, co umíme my! Jenže… musím přiznat, že je tu něco, co nemohu tak docela pochopit. Chci říct, jestli opravdu ty - malý, slabý, titěrný tvor s tělem panice - chceš, abych věřil, že jsi byl tady v té?" Ještě víc utáhl Kareniny vlasy ve své pěsti a pozvedl ji výš, až musela doslova tančit na samých špičkách prstů. „Haha, a ještě jsi hořel touhou se tím chlubit?" Šejtisův smích zaskřípal jako horké železo v popelu.

Pekelník ztuhl. Jeho šarlatové oči se maličko rozšířily, koutky úst sebou zaškubaly a bledá pleť pobledla ještě víc. Našel však sílu potlačit v sobě chladný hněv, který v něm Šejtisovo pohrdání na okamžik vzbudilo. Nakonec tenkým tichým hlasem odpověděl: „Věř si, čemu chceš. Já ti nebudu nic potvrzovat ani popírat."

Jaký to negativismus! Šejtis to vnímal jako známku pekelníkovy impotence. Vždyť kdyby tenhle skrček s Karen něco měl, pak by se jistě rád šarlatových očí k západu a spočinul jím na Obyvatelově zahradě, nebo spíš na sedle v šedivém masivu hor, kde zahrada dříve kvetla. Ach, to však bylo včera, ale dnes… dnes tam šlehaly plameny, k obloze se valil černý kouř a mraky plující nad vrcholky hor byly rudé od pekla, které zářilo dole pod nimi. Šejtis přísahal, že k tomu jednou dojde, a přál si to. Teď se to stalo skutečností! Zahrada hořela a její obránci byli… mrtví?

Ne, všichni ne. Alespoň zatím ne.

„Přiveďte je ke mně," přikázal snící upír neurčitě svým lidem. „Budu s nimi jednat - teď hned." Několik pobočníků spěchalo splnit jeho rozkaz a za malou chvíli přivedli před Šejtise dva vězně. Čněl nad nimi jako obr. Nemohlo to být jinak, protože on byl vládce Vampýrů: měl ve svém těle i mozku upíra, zatímco zajatci byli pouze lidé. Nebo nebyli? Vždyť i teď pozoroval v jejich chování cosi vzdorovitého, co by samo o sobě mohlo být téměř… vampýří? Pak Šejtis pohlédl do jejich očí a poznal pravdu, nad níž užasl.

Ach, jak tohle zvyšovalo hodnotu jeho pomsty! Vždyť pro upíra neexistovalo větší potěšení než trýznit, mučit a sát tekutiny života jinému nebo jiným svého vlastního druhu.

„Obyvateli," řekl Šejtis hrozivě tichým hlasem, téměř šeptem. „Obyvateli, přistup a odlož svoji zlatou masku. Teď už vím, kdo jsi, a měl jsem to vědět od samého počátku. Ale tvoje ‚kouzla' mě oklamala, stejně jako oklamala nás všechny. Kouzla? Ha! Nic takového, pouze pravé umění velkého upíra! Vždyť kdo jiný než mistr všech vampýrských nadání - ano, a ještě mnohých dalších - by se odvážil vest sám samojediný válku proti všem velkým vládcům? A kdo jiný než nejlstivější - ach, lstivý upír - by kdy mohl takovou válku vyhrát?"

Obyvatel neodpověděl, pouze stál ve svém volném šatu a zlaté masce, za níž plály jeho rudé oči. A Šejtis, který věřil, že v těch zpola skrytých očích vidí strach, se ušklíbl. Ach, ano, ať už v nich nyní byl, nebo nebyl strach, věděl, že tam brzy zcela jistě bude.

A pokud jde o druhého vězně? Na něho Šejtis nikdy nezapomene! Protože to není pouze pekelník, ale navíc Obyvatelův otec, který stál po boku svého syna při pustošivém boji v zahradě, kdy byli Vampýři vyhnáni z nebe Hvězdné strany a rozdrceni jako hejno much. A co víc, když boj skončil a všechna velká orlí hnízda Vampýrů byla srovnána se zemí (všechna, až na to, které patřilo té čubce Karen), viděl ho Šejtis právě s ní, v jejích komnatách, v Kareniných ‚soukromých' komnatách. Takže Šejtis se musel ptát:

Jsou ti dva milenci?

Dobrá, možná jsou, možná ne. Mohli však být pouhými spojenci proti Šejtisovi a jeho armádě vampýřích vládců a on odměnou za Kareninu účast na svém vítězství její orlí hnízdo ušetřil; ale pouze proto, aby, až se naplní čas, připadlo Šejtisovi, jako mu připadlo všechno ostatní. Uvažoval, že ať to bylo tak, či onak, příliš na tom nesejde. Jeho z nějakého nejasného důvodu zajímalo pouze jediné: jestli ten pekelník Karen měl a byl v ní. To však byla otázka, na niž mohl docela dobře získat odpověď.

Ležela vedle kostěného trůnu, kde ji nechal. Zavolal ji: „Karen, pojď ke mně!" Když chtěla vstát, rychle dodal: „Ne, plaz se!"

Poslechla. Svůdné tělo, naolejované a lesknoucí se ve svitu pochodně, nahé, pouze se zlatými náramky a prsteny; tělo, které její upír udělal neodolatelným. Velký trojúhelník ochlupení jejího klína se leskl jako měď; dvorce prsních bradavek a samy jejich hroty se zdály na světlé pleti jejích volně svěšených, pružných ňader tmavé jako modřiny; dokonce ani v té ponižující pozici, kterou po ní Šejtis vyžadoval, kdy se musela plazit jako zvíře, její svěží krása neutrpěla.

Jakmile se k němu přiblížila, sáhl Šejtis rychle dolů a sevřel v ruce zářivou spoustu jejích rudých vlasů. Pak jí prudce škubl hlavou a postavil ji na nohy. Nevydala jediný zvuk neprotestovala, ani se nevzpírala. Pouze Obyvatel se trochu naklonil dopředu - byla to zvláštní póza, asi jako když se pes postaví na zadní - a Šejtis byl přesvědčen, že za jeho maskou zaslechl temné zavrčení. Probudil snad Obyvatelovy vášně? A jestliže ano, co vášně jeho pekelnického otce?

Stále držel Karen tak vzpřímenou, až musela stát na špičkách. Nyní záměrně odpoutal pohled od Obyvatele a podíval se do divných, smutných očí jeho otce, který působil dojmem zakrslíka. Zvědavě naklonil hlavu na stranu. „Takže ty jsi ten pekelník, který mi způsobil v zahradě tolik problémů? Nuže, malý člověče, zdá se, že tenkrát tobě a tvému synovi přálo štěstí, a jestli jsi ty ten nejlepší, koho tam za sférickou Bránou mají, pak je nejvyšší čas, abychom do vaší pekelné země pronikli my Vampýři a ukázali jejím obyvatelům, co umíme my! Jenže… musím přiznat, že je tu něco, co nemohu tak docela pochopit. Chci říct, jestli opravdu ty - malý, slabý, titěrný tvor s tělem panice - chceš, abych věřil, že jsi byl tady v té?" Ještě víc utáhl Kareniny vlasy ve své pěsti a pozvedl ji výš, až musela doslova tančit na samých špičkách Prstů. „Haha, a ještě jsi hořel touhou se tím chlubit?" Šejtisův smích zaskřípal jako horké železo v popelu.

Pekelník ztuhl. Jeho šarlatové oči se maličko rozšířily, koutky úst sebou zaškubaly a bledá pleť pobledla ještě víc. Našel však sílu potlačit v sobě chladný hněv, který v něm Šejtisovo pohrdání na okamžik vzbudilo. Nakonec tenkým tichým hlasem odpověděl: „Věř si, čemu chceš. Já ti nebudu nic Potvrzovat ani popírat."

Jaký to negativismus! Šejtis to vnímal jako známku pekelníkovy impotence. Vždyť kdyby tenhle skrček s Karen něco měl, pak by se jistě rád pochlubil, co si s ní užil, jak to bylo obvyklé u Vampýrů; na oplátku za takovou drzost by ho Šejtis nějakým tupým nástrojem vykuchal a před jeho živýma očima by předhodil jeho kouřící vnitřnosti některému válečníkovi! Ale ať byl pekelník impotentní, nebo ne, Šejtisova otázku zůstávala stále nezodpovězená.

„Dobrá," pokrčil vládce Vampýrů rameny, „pak budu mít za to, že ta čubka pro tebe nic neznamená. Kdybych si myslel, že ano, uřízl bych ti víčka, abys nemohl zavřít oči, a pak bych tě připoutal stříbrnými řetězy na stěnu své ložnice, aby ses musel dívat na ty nejrafinovanější jemnůstky našeho milování - než by na ně nakonec zemřela!"

V okamžiku, kdy to řekl, se v něm ozvalo:

Ne!

Varování zaznělo v Šejtisově mysli jako úder gongu a on okamžitě věděl, odkud přišlo. Zlobně pohlédl na temnou Věc v kápi, ale zatímco předtím byla pod kápí jen černá tma nepropustná jako žula, nyní tam viděl sírově žluté očnice a ostrá šarlatová světélka očí, které nemrkaly, pouze žhnuly a vysílaly své sdělení do jeho mysli. Nežeň to s nimi příliš daleko! Zotročil jsem je, potlačil jsem jejich síly, ale pokud je budeš dráždit, je to, jako bys vrážel ostré bodce pod válečníkovy šupiny! Vzpružíš je tím, podnítíš je k činnosti a oslabíš můj vliv na ně.

Šejtis odpověděl: Ale vždyť je mám ve své moci, jsou přemoženi, podrobil jsem si je, zpráskal je jako psy! To nikdo neví lépe než ty, protože ty držíš jejich mysli ve svých rukou jako vinné hrozny, abys je obral nebo rozmačkal, jak je ti libo. Ještě tu však mám své válečníky a mnoho svých pobočníků a otroků. Ano, a tam venku je armáda mých tvorů, valí se v zástupech nocí. Řekni mi tedy, čeho se mám bát.

Jen své chtivosti, můj synu, a své pýchy, odpověděl ten druhý. Ale slyším, že říkáš ‚moji válečníci, ‚moji' pobočníci a ‚moji' otroci. Jen tvoji, ne naši? Nemám snad podíl na tvém vítězství? Byli jsem dva, Šejtisi, pamatuješ si to? A přesto teď říkáš ‚Já´ místo abys říkal ‚my´. Vím, je to pouhé přeřeknutí. Jenže

jazyk Vampýrů je rozeklaný, to přece víš, ne?

Co ode mě chceš? zasyčel Šejtis.

Jen to, aby ses nenechal unést pýchou, řekla mu temná Věc v kápi. Protože i já jsem byl ve své době pyšný, ovšem jen do chvíle, než jsem poznal, že pýcha předchází pád.

Tak to už bylo příliš, říkat upírovi, aby nebyl pyšný. Omezovat nesmírné povznášející emoce takové Bytosti, jakou je Šejtis. Ale on je Vampýr! Temné Věci v kápi však řekl: Přísahal jsem Karen, že zemře tak, jak jsem jí řekl: mou rukou, v mé posteli. Můj triumf nebude úplný, dokud to neudělám. Kromě toho Obyvatel a jeho otec jsou mými úhlavními nepřáteli a zamýšlím je zničit-

Tak je znič! řekl druhý. Jeho obrovské oči zářily, jak by v nich žhnul oheň. Zabij je hned teď, ale nemuč je. Protože by se mohlo stát, že kdyby k tomu byli dohnáni…

K čemu?

…Myslím, že ani sami neznají svou skutečnou sílu, svou skutečnou moc.

Šejtis užasl. Oni? Svoji sílu? Ale copak nevidíš, že to jsou slaboši, neduživá? Svoji moc? Vždyť je jasné, že jsou bezmocní! Ano, a já to dokážu!

Pustil Kareniny vlasy a ona se mu sesula k nohám. Ve svém snu se Šejtis opět obrátil k zajatcům, kteří během jeho hovoru s temnou Věcí v kápi stáli jako sochy pevně drženi otroky. „Byla doba, kdy ta čubka Karen zradila svého legitimního pána - to znamená mě - a všechny Vampýry dohromady," řekl těm dvěma. „Ale kdyby jen to! Její zrada nás téměř zničila! Tenkrát jsem na místě přísahal, že až se čas a štěstí změní, vrazím jí přímo do živého srdce trubici a vysaju jí lok po loku všechnu krev. A také jsem přísahal, že až jí vyprázdním všechnu její šťávu, naplním ji svým tělem. Bude to pro ni dvojí extáze, pro tyf… zrádnou služku. Co jsem přísahal, to se stane!"

Pak se obrátil ke svým pobočníkům: „Běžte a přineste moje lůžko s černým hedvábným povlečením a ostré tenké zlaté brčko, které v něm najdete pod polštářem."

Šest silných otroků přineslo Šejtisovo lůžko. Jakýsi servilní pobočník mu pak nabídl malou hedvábnou podložku, na níž ležela zlatá trubička. Její rozšířený náustek se blýskal v plameni plápolající pochodně. Šejtis vzal zlatou trubičku, shodil ze sebe šaty a pokynul Karen, aby si lehla. Jakmile se však pohnul směrem k ní… opět to z Obyvatelova hrdla temně zavrčelo a opět měl Šejtis pocit, že to podivně stojící stvoření se ještě víc nachýlilo k němu jakoby v nějaké neznámé výhrůžce.

Upíří vládce se na okamžik zarazil, posměšně naklonil hlavu na stranu, jako by žádal o vysvětlení, pak roztáhl tvář do naprosto nelidského úsměvu a posadil se na lůžko vedle Karen. Strnule ležela a zdálo se, že je duchem nepřítomná. Její šarlatové oči na něho fascinovaně hleděly, dýchala však povrchně, chvěla se a v předtuše smrti se jí na čele perlil pot. Šejtis uchopil její levé ňadro, pozvedl ho, chvíli zkoumal bledé místo pod ním, pak zabodl zlatou trubici mezi její dvě žebra a vedl ji směrem k tepajícímu středu jejího těla.

Jakmile se v náustku objevila bublající krev, zmocnil se ho neovladatelný upíří chtíč a mohutně se mu ztopořil úd. Šejtis pustil trubičku, obrovskou rukou sáhl Karen mezi stehna a pevně ji stiskl, aby jí naznačil, že by se mu měla otevřít…

A v tom okamžiku poprvé pocítil, že mu váhavě odpírá poslušnost a cítil odpor ostatních, kteří ji v tom podporovali - a cítil, že náhle dochází k soustřeďování sil, o nichž před chvílí ani nevěděl, že existují. Temná Věc v kápi to cítila také a křičela do Šejtisovy mysli: Varoval jsem tě! Bylo však už pozdě protože sen vládce upírů se v tuto chvíli změnil v absolutní hrůzu.

Šejtis potřetí uslyšel zavrčení z Obyvatelova hrdla, nyní již nepochybně zvířecí, a vrhl na něho rychlý pohled široce rozevřenýma očima - právě včas, aby uviděl, že zajatec se vyškubl svým strážcům a jediným pohybem si strhl z tváře zlatou masku. Ať však Šejtis čekal, co čekal, pod maskou bylo něco zcela jiného: to, co tam uviděl, se ani vzdáleně nepodobalo ničemu lidskému. Vyceněné zuby, špičaté uši… ne, Šejtis zděšeně hleděl na hlavu velkého šedého vlka - i když krví zalité oči obludy byly stále Vampýří!

Ve vlhké tlamě svítily ostré tesáky a odkapávaly z ní sliny. V následujícím okamžiku se vrčící šelma (byl to opravdu Obyvatel?) otočila a chňapla po užaslém strážci. A zatímco Šejtis stále ještě zíral s otevřenými ústy, vlčí čelisti sklaply jako železná past a uhryzly pobočníkovi ruku pod loktem.

To, co následovalo, bylo šílenství.

Obrovská vztyčená obluda téměř dokončila svoji proměnu do podoby šedého vlka, její bohatý háv se rozpadl jako staré zteřelé hadry a odhalil tělo v celé jeho velikosti. Ano, byl to vlk, ale vysoký jako dospělý člověk! Když Šejtisovi otroci viděli, čeho je šelma schopna, začali v hrůze couvat. Vlk se spustil na všechny čtyři, bleskově vyrazil proti druhému pobočníkovi a jediným chňapnutím mu téměř bez námahy utrhl hlavu.

Během několika málo okamžiků vládce Vampýrů poznal až příliš dobře, že jeho situace se rázem změnila a že už jsou v pohybu další nevysvětlitelné změny zaměřené proti němu. Přesto se rozhodl, že alespoň něco ze svého děsivého snu musí využít ve svůj prospěch. Jediným úderem mohutné paže srazil Karen zpět na lůžko a uchopil zlaté brko, které jí trčelo mezi žebry připravené na to, aby jí ho vrazil do srdce.

Uchopil… ale okamžitě pustil a ucukl. Teprve teď zpozoroval, že tu probíhá další proměna - v Karen, proměna stejně rychlá a děsivá jako ta první, při níž se Obyvatel proměnil ve vlka. Navíc ohavná!

Jako by ji Šejtisovo sací brko otrávilo a iniciovalo v ni jakýsi neuvěřitelně rychlý proces stárnutí nebo zhoubného katabolismu. Karenino tělo se před očima vládce Vampýrů doslova hroutilo. Z jejích paží se staly žluté hůlky protkané žílami, tak hubené, že jí náramky volně sklouzly dolů a rozkutálely se po podlaze. Její šarlatové oči se proměnily v chorobně nažloutlé, zapadlé hluboko do důlků, s ohyzdnými huňatými řasami. A kůže, ta byla náhle zvrásnělá a scvrklá jako slupka vysušeného ovoce.

„Cože?" vyrazil ze sebe přiškrceně, když se její rozpukané rty roztáhly do parodie úsměvu a obnažily leprózní rozeklaný jazyk, scvrklé dásně a viklající se zkažené zuby. „Cože?" Nemínil to jako otázku, ale ona mu přesto odpověděla; její hlas zněl jako morbidní skřehotání. Sáhla po jeho ochabujícím údu a řekla:

„Pojď, můj pane. Vezmi si mě. Jsem připravená!"

Náhle se Šejtis probudil ze strnulosti a jako elektrizovaný udeřil dlaní do náustku sací trubičky a zarazil ji ohyzdě hluboko do těla - místo krve však vytryskl žlutavý proud páchnoucího hnisu. Šejtis, postříkaný od hlavy až lc patě odpornou tekutinou, vyrazil neartikulovaný výkřik, zavrávoral zpět, pak ukázal na rozpadávající se věc na lůžku a rozkázal:

„Zničte to! Okamžitě to dejte pryč! Hoďte to do jámy na odpadky!" Ale zdálo se, že ho nikdo neposlouchá. Šejtisovi pobočníci a ostatní otroci propadli panice, protože Obyvatelův vlk mezi nimi řádil jako liška mezi slepicemi. A Obyvatelův pekelnický otec… Šejtis nevěřil svým očím.

Z obou hromotluckých vampýřích aspirantů, kteří to malé, neduživé lidské stvoření přivlekli, zbyly jen roztrhané, zuhelnatělé kusy masa rozházené po kamenné podlaze a čaroděj (och, ano, v tuto chvíli to jistě byl čaroděj!), který je spálil, byl nyní v okně a upíral zničující pohled k večerní obloze nad Hvězdnou stranou a na pláň posetou ruinami. Ano, zničující, protože kamkoliv obrátil oči, jeho pohled zažehl další oheň a objevily se nové ruiny; a všechny hordy Šejtisových Nových Vampýrů byly rozmetány po tmavnoucí se obloze jako hořící cáry, které se pak snášely dolů do ruin pobořených skalních sloupů jejich předků.

Šejtise se zmocnil nezkrotný hněv. Náhle si uvědomil, že je už opět oblečený a u boku mu visí jeho bojová rukavice. Věděl, co je třeba udělat, že se musí sám postavit Obyvateli a jeho otci. Nasadil si smrtelnou zbraň na ruku a v duchu tradice starých Vampýrů se vyřítil proti nim, aby je zabil. A proč by nemohl? Vždyť konec konců byli jen z masa a krve, stejně jako bílí medvědi, které zabil tam v ledových pustinách. A vládce Vampýrů věděl až příliš dobře, že maso je tělo a tělo je slabost. To ostatně platilo za jistých okolností i pro Vampýry.

Temná Věc v kápi jeho chaotické vražedné myšlenky slyšela a odpověděla mu: Blázne! Šejtis ji však neposlouchal.

Nejdříve vyrazil na pekelníka a máchl po něm bojovou rukavicí… ta však zmrtvěla uprostřed pohybu, jako by se zastavil sám čas. Vzápětí ale Šejtis poznal, že čas se jen zpomalil a jeho strašlivá rukavice se plouží vzduchem zoufale pomalu. Obyvatelův otec ji uviděl a jeho divné oči se obrátily (ach, ale nekonečně pomalu) do Šejtisovy tváře. I šarlatové oči jeho syna, velkého šedého vlka, se na Šejtise upíraly, i když slintající tvor právě plul v mohutném skoku vzduchem.

Pak ti dva promluvili po způsobu Vampýrů do Šejtisovy zuřící, odkrvené mysli; ale ne jen oni, také temná Věc v kápi mluvila stejně:

Všechny jsi nás zničil. Zničila nás tvoje ctižádost, tvoje vášeň, tvoje pýcha…

Zemři! odpověděl Šejtis a jeho rukavice pomalu dopadla na pekelníkovu hlavu a roztříštila její jasné jádro.

Ano, jasné! Jasné a oslepující a smrtící jako samo rozpálené slunce! V čarodějově hlavě nebyla ani krev ani kost ani žádný šedý rosolovitý mozek - nic, pouze zlatý oheň podobný vřícímu jadernému ohni slunce.

Skutečně, bylo to slunce, nekonečně se rozpínající ven z malé pekelníkovy hlavy, aby obsáhlo a zničilo… všechny, všechno!!!

Šejtis se s trhnutím probudil. Cítil na těle chlad ledu a na okamžik si myslel, že je to žár spalujícího zlatého ohně. Vykřikl a z fantastického stropu ledového hradu se utrhly tisíce křehkých rampouchů a padaly s cinkáním dolů. V následujícím zlomku sekundy upíří vládce poznal, kde je, a vzpomněl si, co tady dělá. Děsivý noční sen pominul, a jak se Šejtisovo vědomí vracelo do reality, postupně se mu také zklidňoval dech i divoce bušící srdce. Pak—

Pohlédl do mrazivého prostoru hradu a uviděl tmavá těla Fesse Ference a Arkise Lepersona, jak leží ve svých výklencích, a uviděl také, že i Fess se už probudil. Oba na sebe pohlédli přes třpytící se prostor zaklenutý ledem.

„Máš sny, Šejtisi?" zavolal na něho Fess. Jeho slova se chaoticky odrážela od stěn a pronásledovala jedno druhé. „Řekl bych, že zlověstné, co? Křičel jsi a dokonce se mi zdálo, že jsi měl strach."

Šejtis nevěděl, jestli se jeho sen projevoval pouze v myšlenkách zaměřených dovnitř, nebo jestli ho Fess opravdu ‚slyšel'. Byl by velmi nerad, kdyby ho někdo špehoval, zvláště pokud mu lezl do podvědomí, kde byla v temnotě uložena semena všech jeho ambicí - ve skutečnosti jeho záměrů - a čekala, až budou moci vyklíčit. „Zlověstné?" ozval se konečně, i když zdrženlivě, aby nebylo poznat, že v něm stále ještě přetrvává zmatek. „Myslím, že ne. Nezdálo se mi nic, co by věštilo zlo, Fessi. Docela příjemný sen, to je všechno… o krásném ženském těle a sladké krvi nějakého Kočovníka." O vládkyni Karen hnijící na mém lůžku a o tom, jak celé plemeno Vampýrů zničil výbuch slunce v cizincové hlavě!

„Ha!" ozval se Fess. „To mně se zdálo jen o ledu. Zdálo se mi, že jsem zamrzl v ledové hrobce a že se ke mně pokouší dostat kdosi neznámý."

„Takže je dobře, že tě mé výkřiky sladké vášně probudily," řekl Šejtis.

„To ano, ale moc brzy," zahuhlal Ferenc. „Arkis pořád spí. To je nejmoudřejší, co se tady dá dělat. Ještě si hodinku nebo dvě zdřímneme a pak budeme čilí jako rybičky."

Šejtis souhlasil. Byl rád, že do něho obr neviděl. Uvelebil se a zavřel oči…

Usnul a opět začal snít. Tentokrát si však byl ještě jistější, že to, co se mu zdá, je mnohem víc než obyčejný sen. Jeho dějovým rámcem bylo jeho vlastní setkání s bytostí známou jako Šejtán Padlý. Okamžitě poznal, že je to bytost totožná s temnou Věcí v kápi, jeho zlověstným, mračícím se známým - možná dokonce jeho druhým já? - z předchozího snu.

Uvědomoval si ho jako nejtemnější stín ze všech v otvoru do černé skály, prozrazovaly ho pouze rudé plaménky jeho očí, které žhnuly v žlutě svítících očnicích. Co tam dělá on, Šejtis, nebylo jasné. Cítil pouze, že tam byl povolán, ano, tak to bylo: nebyl tam tak docela ze své vůle, ale hlavně proto, že ho tam ta záhadná bytost povolala. A jako by to chtěla potvrdit, oslovila ho:

„Šejtisi, můj synu," řekla temná Věc v kápi. Její hlas byl hlubší, temnější a možná i svůdnější než kterýkoliv jiný, jaký kdy Šejtis slyšel. „Takže ses konečně dostavil. Je těžké proniknout důmyslnou obrannou stěnou, kterou ses ohradil, můj synu, jinak bych k tobě už dávno promluvil a povolal tě sem."

Šejtisovy vampýří oči i vědomí mezitím přivykly temnotě místa, kde stáli. Vlastně viděl a cítil stejně dobře jako vždy, to znamená velice dobře: jako kočka v noci nebo jako netopýr za letu. Tma mu nevadila; ve skutečnosti spolu se skalními stěnami kolem pouze potvrzovala jeho první bezděčnou myšlenku, že se nachází v nějaké přírodní síni hluboko v nitru dřímajícího vulkánu. Z toho vyplývalo, že Šejtán je vládcem této podzemní říše.

Teď, když byl tak blízko, četl ten druhý Šejtisovy myšlenky, jako by byly nahlas vysloveny, ihned na ně také odpověděl: „Ale samozřejmě, už od doby… ach to je dlouho, hodně dlouho."

Šejtis napjatě hleděl do karmínových očí stínu, jehož jméno bylo Šejtán. Bylo to zvláštní, ale přes všechno své upíří vědomí viděl z toho druhého pouze temnou siluetu. Nebylo to však jeho vinou; Šejtán

zřejmě zakrýval svůj fyzický zjev podobným způsobem jako Šejtis střežil své myšlenky. Ale… Šejtán Padlý? Opravdu je to on? Je vůbec možné, aby nějaký tvor byl tak dlouho živ? Dospěl k závěru, že to musí být možné, protože v přítomnosti takového tvora tu nyní stál.

„Tohle není jen sen," řekl pak Šejtis a zavrtěl hlavou. „Cítím tvoji přítomnost a vím, že skutečně jsi: tentýž Šejtán, kterého se zoufale bál a ještě bojí Kehrl Lugoz, ta dávná Bytost, o niž hovoří nejstarší vampýrské legendy. Byl jsi sem vyhnán už v prehistorii a žiješ tu pořád."

„Všechno, co jsi řekl, je pravda," odpověděl ten druhý a tam, kde stál, se maličko zvířila tma, jako by se pokusil nedbale pokrčit rameny. „Ano, jsem tentýž Šejtán, Šejtán Nenarozený, který byl a je tvým nesmrtelným předkem!"

„Ach!“ povzdechl Šejtis, když konečně vysvitla pravda. „Jsme tedy jedné krve."

„Samozřejmě. Oddělil ses od ostatních a letěl jsi sám jako meteor mezi nehybnými hvězdami, stejně jako jsem se oddělil já v těch dávných dobách, kdy jsem dopadl na zem. A naše ambice jsou stejné, asi jako je stejná naše inteligence. Jsem tvůj prapůvod, Šejtisi, a zároveň tvoje budoucnost… podobně jako zase ty moje."

„Naše budoucnost je tedy společná?"

„Jsme nerozdělitelně spojeni."

„Myslíš mimo tyhle ledové pustiny? V civilizovanějších krajích?"

„Na Hvězdné straně a ve světech za ní."

„Cože?" Šejtis málem zalapal po dechu, protože tu zaznělo něco, co mělo příchuť jeho předchozího snu. „Světy za Hvězdnou stranou? Máš na mysli pekelnou zemi?"

„Pro začátek."

„A ty víš o takových krajích?"

„Kdysi jsem právě v takových žil. Ale to bylo předtím, než jsem spadl - nebo jsem byl svržen nebo vyvržen - na zem."

„A vzpomínáš si na to?"

„Nevzpomínám si na nic!" Temná Věc v kápi zavrčela a pohnula se o kousek dopředu; a právě způsob jejího pohybu - jako by to bylo proudění obdařené inteligencí, jakási vnímající a cítící viskozita - přiměl Šejtise, aby o krok couvl. „Moje paměť, celá, mi byla ukradena, když mě vyhnali."

„Nemyslím, co jsi dělal, ale kdo a jaký jsi byl."

Temná Věc se opět posunula blíž a Šejtis znovu couvl, i když jen trochu, protože se bál, že by mohl vycouvat přímo ze svého vlastního snu. „Pamatuju si jen své jméno a to, že jsem byl ješitný a pyšný a krásný," řekl Šejtán a znovu tím Šejtisovi připomenul jeho předchozí sen. „To však bylo dávno, můj synu, a čas všechno změnil. I mne. I já jsem se změnil."

„Změnil?" Šejtis nemohl pochopit. „Copak už nejsi ješitný, nejsi pyšný? Takové nectnosti mají i ti nejobyčejnější Vampýři - a ještě se jimi chlubí. Vždycky je budou mít."

Šejtán pomalu zavrtěl hlavou v kápi, což Šejtis poznal podle pohybu karmínových očí v žlutých očnicích, jediné části toho tvora, která byla vidět za clonou jeho inkoustově černého, neproniknutelného mentálního štítu. „Ani krásný už nejsem!" řekl ten druhý.

„Ale to platí o nás všech," poznamenal Šejtis. „Víme, že nejsme krásní a smířili jsme se s tím. Ostatně co má krása co dělat s mocí? Vždyť jsou mezi námi takoví, kteří si svou ošklivost ještě pěstují jako míru své moci!" Bezděčně pomyslel na Volseho Pineska.

Šejtán mu okamžitě vytáhl obraz z mysli. „Ano, ten byl obzvlášť ošklivý. Ale on takový chtěl být. Já ne. A i když jsou Vampýři fyzicky i mentálně ohyzdní, ve srovnání se mnou jsou stále krásní." A potřetí se posunul blíž.

Tentokrát Šejtis neustoupil ani o píď, ale sáhl po své bojové rukavici. Pravda, byl to sen, ale ještě se nevzdal vší kontroly nad sebou. „Chceš mi ublížit?" zeptal se.

„Naopak," odpověděl ten druhý. „Jak bych mohl, vždyť máme před sebou dlouhou společnou cestu. Ale umění nebýt viděn, které praktikuju, je únavné. Bylo by lepší, kdybys poznal, jak vypadám."

„Tak se mi ukaž."

„Připravuju se na to," odpověděl Šejtán. „Vlastně připravuju na to… tebe.“

„Tak dost!" řekl Šejtis. „Já jsem připraven."

„Budiž!" řekl Šejtisův předek a uvolnil svou hypnotickou vůli.

To, co Šejtis uviděl, ho podruhé probudilo, jako by mu pod nohama vybuchl samotný spící vulkán. Vztyčil se ve svém výklenku, prudce oddychoval a s očima široce otevřenýma užasle hleděl do jasného světla kolem sebe, které tak náhle vystřídalo temnotu nitra vulkánu. Jeho černé srdce bylo sevřené chladem, vyvolaným víc - mnohem víc - tím, co mu ta temná Věc v kápi ukázala, než jakýmkoliv pozemským nebo jenom fyzikálním stavem. A protože jeho sen byl víc než snem, ve skutečnosti návštěvou, nemizel zpět do temné prázdnoty podvědomí, ale zůstával ostrý, vyleptaný v oku jeho mysli, jasný jako erbovní znak na třepetajících se korouhvích a plamencích orlích hnízd.

Šejtis, sám v každém ohledu netvor, nepatřil mezi ty, kterými jen tak lehce něco otřese. Navíc u Vampýrů se ‚strach' a ‚hrůza' staly více méně prázdnými pojmy, které ztratily opodstatnění a nahradily je zuřivost a vášeň. Vampýr zřídkakdy potřeboval adrenalin, aby získal odvahu vzlétnout, ale zcela běžně využíval svých zvířecích vášní k povzbuzení před bojem - který pak vedl divoce a brutálně! Vědomí nadřazenosti v sobě upíři Hvězdné strany pěstovali celá staletí, po která si udržovali svrchovanost nad svým územím, protože bylo nesporné, že všem tvorům svého světa jasně dominují - mnohem víc než člověk ve svém světě.

Zůstávalo však faktem, že Šejtis kdysi byl obyčejný člověk - Kočovník proměněný v upíra, když ho Šejdar Šejgison přejmenoval, udělal z něho vrchního pobočníka, neboli ‚syna', a předal mu svoje vejce - takže věděl, co je to strach. I teď, po pěti stech letech svého života si to pamatoval, a kéž by jen ve spánku. Proto jakkoliv byl nyní z lidského pohledu nestvůrný, to, co ho dokázalo vyděsit v mládí, ho děsilo stále v jeho snech.

V prvních dnech po jeho únosu ze Sluneční strany - v době před půl tisíciletím, předtím, než vládce Šejdar vykašlal své šarlatové vejce do jeho hrdla a navždy ho tak proměnil - tehdy ho nejvíc děsily nesčetné monstrózní anomálie Šejdarova orlího hnízda, které se tyčilo do závratné výše: chrupavkovití tvorové a plynovci, naprosto neuvěřitelní sifónovci, obrovské káděv nižších patrech sloupu, kde se z trogů stejně jako z Kočovníků stávali létavci nebo válečníci nebo ještě fantastičtější výplody Šejdarových experimentů s křížením. Přesto působilo vládci upírů potěšení, když mohl Šejtisovi (v té době mladému, ještě nevinnému Kočovníkovi) ukázat své nejděsivější výtvory a mučit jeho mysl hrozbou míněnou zpola vážně, že by se jednoho dne i on mohl stát létavcem s kosočtverečnou hlavou, šupinatým válečníkem nebo schlíplým, houbovitým sifónovcem.

Tyto morbidní zkomoleniny a abnormálnosti se v těch dávných dnech upíří učňovské doby staly zdrojem nejděsivějších snů, jaké si jen mohl představit. Ale časem, jakmile sám usedl v trůnním sále orlího hnízda a jeho strach ustoupil, byl potlačen, podlehl upírovi, který se v něm zabydlel a přikazoval mu stát se sám ze své vlastní vůle tvůrcem podobných monster; tedy věnovat se umění, v němž později vynikl nad všemi ostatními. Jeho létavci byli nejfantastičtější a nejztepilejší, jeho válečníci překonávali svou zběsilostí všechny předchozí. Z jeho ruky však vyšli další tvorové a experimenty… nejrůznější, nejfantastičtější. Takže teď už ho takové věci děsily jen ve snech, které se vracely do dob jeho mládí. Jenže ani ty nejživější a nejhrůzyplnější z nich, nic z toho, co jeho paměť dokázala vyvolat z podvědomí, nebylo ani z poloviny tak nestvůrné a odporné jako pohled, který mu nyní nabídla temná Věc v kápi.

„Hrůza," zamumlal Šejtán pro sebe. Je však hrůza a hrůza. A pokud šlo o křížení…

Šejtis si znovu představil Věc, která se před ním zjevila poté, co jeho předek zvedl hypnotický štít a ukázal mu svou pravou podobu: hnus, který by si ani ta nejperverznější a nejšílenější vampýrská mysl nedovedla představit. O to horší bylo, že on se na něj musel dívat jako na realitu. Bylo to… co? Tvor připomínající slimáka nebo pijavici - odporně zvrásněný, slizký, černý, s šedozelenými skvrnami - který však stál vzpřímeně a tyčil se do výšky dospělého člověka. Upír? Ano, takový, který se mohl vyvinout z vejce v těle muže nebo ženy, ale přerostl přes všechny rozumné meze. Šejtis se proto musel ptát: Jestliže však vyrostl v nějakém člověku, kdo potom byl jeho hostitel!?

Pak, když se mu bizarní, ale z větší části neurčitý obraz té věci (zobrazený neurčitě, ale skutečný svou obscénností), vryl do mysli, uvědomil si Šejtis některé její děsivé detaily. To jím tak otřáslo, že se vzápětí probudil.

Ta Věc (ne, nesmí o něm uvažovat jen jako o ‚věci', ale také jako o Šejtánovi, svém předku) měla gumovité údy, z nichž některé byly zakončeny přísavkovitými chapadly. Na jiných byla zase patrné

zakrnělé pozůstatky lidských, případně zvířecích částí: mumifikované ruce, zakrnělá chodidla a dokonce lesklé paznehty. Právě tyto části, spolu s Šejtánovou plochou tváří složenou ze všech možných děsivých tvarů, která zírala z jeho kosočtverečné kobří hlavy, to vzbudilo v Šejtisovi největší odpor a znovu v něm oživilo jeho dávno zapomenutou fobii.

Protože věděl, že hybridita, kterou zde vidí, je jiná než ta, kterou vytvářejí vampýrští vládci ve svých kádích. Ta Šejtánova byla dílem Přírody; nebo spíš výsledkem upíří nepřirozené urputnosti a jejich odhodlání držet se života za každých, i těch nejzoufalejších okolností a v mukách, trýzních, ale také triumfech přečkat celé věky. Ano, neboť vládce Šejtán byl pouze příliš starý, aby se jeho smrtelná lidská tkáň dokázala přizpůsobit. Jeho původní tělo dumřelo, aby bylo jako celek nahrazeno metamorfním organismem, jeho vlastním upírem - tím, kterým nyní skutečně byl.

Hrůza? Výsledný dojem byl hrůzný, zvláště v Šejtisově snu, protože byl ztělesněním všech hrůzných snů jeho učňovských let mezi Vampýry.

Pokud šlo o to, odkud Šejtis vyčetl osud, který Šejtána postihl v jeho ledové odloučenosti od světa - jeho evoluci, ne, spíš devoluci, od člověka-upíra nebo Vampýra k čistému upírovi - ten byl vepsán v inteligenci, nenávisti a čistém zlu šarlatových očí toho pijavicovitého tvora, svítících bez jediného mrknutí pod kobří kápí. Nebyla to ta bezuzdná, tupá nenávist, kterou lze tak často vidět v očích válečníků podlitých krví nebo v prázdných, zírajících očích létavců, a jistě ne ve vodnatých, nudou naplněných pohledech sifó-novců. Ale… tak zlá inteligence, jakou Šejtis v tomto tvoru poznal, nevyšla z žádného morbidního experimentu, ale z pravé, přirozené mutace.

Teď už rovněž s jistotou věděl, že je to skutečně Šejtán - Šejtán Nenarozený nebo také Padlý. Protože ze všech vampýřích legend vyplývá jedna univerzální, obecně rozšířená pravda: že Šejtán je do nejvnitřnějšího jádra své bytosti zlo přesahující všechno lidstvo a tvorstvo…

Šestá kapitola

Temná spolupráce

Když se Šejtis zcela probudil, zjistil, že jeho mentální kryt je vytažený a jeho mysl tak zůstala volně přístupná. V tu chvíli se objevil někdo, jakási temná přítomnost, a jeho zmatku využila. Byl to samozřejmě Šejtán; přestože vrčivý, jedovatý ‚hlas' doléhal zdálky, bylo naprosto zřejmé, že patří jemu.

Zlý? Říkáš, že jsem zlý? Ne, naopak. Bylo mi ublíženo. Ublížili mi Vampýři, tvorové mého druhu! Udělali to proto, že jsem byl silnější než oni a báli se mě. A co ty, synu mých synů ? Také se mě bojíš? Podívej se, jak ses vyděšeně probudil a utekl jsi ode mne, jako bys ve mně viděl ZHOUBU, která na tebe padá, a ne svou spásu.

Šejtis se přiblížil jeho mysli… a zaváhal. Není snad jeho ohyzdný předek pánem mrtvého vulkánu? Ale jak by mu mohl odtud uškodit? Vždyť se mu teď naskýtá ideální příležitost dozvědět se o něm víc, aniž by na jeho přítomnost upozornil ostatní.

Šejtán všechny jeho úvahy ‚slyšel' a svým nestvůrným způsobem se pro sebe usmál. Ano, máš pravdu, zavrčel, protože by se nám nevyplatilo, kdybychom je nechali nahlédnout do našeho tajemství. Musíme si je střežit do té doby, až bude příliš pozdě - samozřejmě pro ně.

Šejtis se opřel, přimhouřil oči a pohlédl přes prázdný vnitřní prostor hradu tam, kde spali schouleni Fess Ferenc a Arkis Leperson. Sáhl svým vampýřím vědomím, dotkl se křehkých mentálních bariér, které vztyčili kolem svých spících myslí, a ubezpečil se, že oba skutečně spí. A teprve potom odpověděl té temné inteligenci, která o sobě prohlašovala, že je jeho předkem:

Myslím, že tě mám raději takového, jaký jsi teď, Šejtáne, ne schovaného ve snu. Ale bylo to od tebe chytré, když jsi do mne vnikl tímto způsobem. Moji takzvaní druhové mezi vampýrskými vládci to nikdy nedokázali.

Nebyli tvé krve, odpověděl okamžitě Šejtán. Nebo bychom měli říct, nebyli mé krve? Naše mysli jsou spojené jako mysli dvojčat, Šejtisi. Je to známka, že jsi pravý syn mých synů, takže jsme jako jeden. Jsme k tomu stvořeni, abychom byli jako jeden, abychom spolu triumfovali nad vší nepřízní osudu a pak kráčeli k nepředstavitelným vítězstvím.

Ano, řekl Šejtis udiveně, v tomto světě i v těch druhých, o nichž jsi mluvil. Myslím, že by bylo zajímavé vědět o tom víc. Věř mi, že mě velmi zajímá, jak vyrvat Hvězdnou stranu nepřátelům, kteří ji teď okupují, a pomstít se jim. Ted mi však řekni, na co myslíš ty. Naznačil jsi, že pro nás dva existuje nějaká společná cesta. Jaké jsou podle tebe první kroky, které bychom po ní měli udělat? A také, jak mám vědět, že ti mohu věřit? Tvoje pověst je hanebná - dokonce i mezi Vampýry, kteří se příliš nevyznačují čestným jednáním.

Šejtánova ohyzdnost se opět pro sebe usmála. Můj synu, budeš mi věřit, protože musíš - protože beze mne bys tu zůstal trčet - a já ti budu věřit ze stejného důvodu. Jestli však požaduješ důkaz mé dobré vůle, copak jsi jich už neviděl dost? Kdo myslíš, že poslal ty malé bílé netopýry, aby ti ve spánku zahřívali rozbolavělé kosti? A kdo tě zbavil jednoho z tvých nepřátel, který s tebou měl, mírně řečeno, dosti neblahé úmysly?

Jednoho z mých nepřátel? Šejtis pozvedl mentální obočí. Kdo to mohl být?

Cože? Ten druhý ztratil překvapením řeč. Ale vždyť ho přece dobře znáš! Mluvím o tom odporném vředovitém stvoření, které se maskovalo svými uhry a boláky, o tom Ferencově kamarádíčkovi. Vždyť to byl on, kdo znovu a znovu ponoukal toho směného obra, aby tě vyhledal a zabil!

Šejtis přikývl. To bylo Volsemu podobné. Opravdu, nikdy jsem nebyl jeho oblíbencem. A on mým také ne. Ten nestvůrný kašpar: kdyby byly všechny jeho boláky a vředy zdrojem inteligence, spoustu z nás by rozumem zastínil! Takže ta obluda, která ho zabila, patří tobě?

Samozřejmě, samozřejmě. Šejtánův mentální hlas klesal stále do hlubších a hlubších poloh. A myslíš, že jsem nemohl zabít i tebe? Ach mohl, můj synu, jistěže mohl… ale neudělal jsem to. V tuto chvíli zazněl jeho hlas opět lehce. Ne, protože cítím, že nám to spolu půjde dobře. A protože jsem ti už mnoha způsoby ukázal, že jsem tvůj přítel, je teď další fáze na tobě.

Fáze? Zamračil se Šejtis. Fáze čeho?

Našeho plánu, vysvětlil Šejtán. Nebo chceš, abych všechno udělal já, a navíc sě musel domáhat tvojí důvěry?

Nerozumím. Vysvětli mi to.

Ale tady přece není co vysvětlovat. Udělej to, co jsi chtěl udělat předtím, to stačí. Krátce řečeno, přiveď je ke mně, můj synu, abych s nimi mohl naložit po svém.

Fesse a Arkise? Míníš je zabít? A po nich zřejmě i mne, že? Možná bych udělal lépe, kdybych zůstal s nimi proti tobě. Víš přece, co se říká: lepší je ten ďábel, kterého znáš.

Ďábel? ozval se po delší pauze Šejtán. To slovo nemám příliš rád. Nevím proč, prostě se mi nelíbí. Dej si poradit a už mi tak neříkej, ani nepřímo.

Šejtis pokrčil rameny. Jak si přeješ. Než stačil něco dodat, ten druhý zasyčel: už se probouzejí… ten připosražený i ten obr. Nejlíp, když se teď stáhnu a nebudu tě kompromitovat. Jen je ke mně přiveď, Šejtisi! Hodně na tom záleží.

Náhle byla Šejtisova mysl volná. Ostatně byl nejvyšší čas.

„Šejtisi?" zaduněl v chladném vzduchu Ferencův hlas. „Cítím, že jsi vzhůru. Ha! Musíš mít špatné svědomí, když jsi pořád tak neklidný. Budeš se muset polepšit." Zasmál se tak hlučně, že se ledový hrad zachvěl a ze stropu se snesl déšť různě velkých rampouchů. Hluk tříštícího se ledu vzbudil Arkise.

Syn malomocného se posadil a škrábal se na hlavě. „Co je to za hluk?" chtěl vědět.

„Je čas, abychom se zvedli," zavolal na něho Šejtis. „Už žádné zdržování. Dáme si snídani - sice ubohou, ale přece nějakou - a potom vyrazíme. Ať v tom vulkánu sídlí nevím kdo, poslouží nám jako čerstvé maso. A nádavkem budeme mít ještě jeho zásoby."

„To jsou silné řeči, Šejtisi," odpověděl Arkis. „Nejdříve se budeme muset dostat přes tu bledou krvavou stvůru, co je v té jeskyni."

„Tentokrát jsme tři," řekl Šejtis, „a také už o ní víme. Fess ví, kde to její doupě je. Vyhneme se jí na sto honů a najdeme si jinou cestu dovnitř."

Ferenc, který už žvýkal studené maso, začal sestupovat dolů. „Pokud jde o mě, jsem připraven," řekl. „Člověk nemůže žít věčně - ani vládce Vampýrů - a já nechci umřít nudou nebo sedět celé věky v ledové schránce a schnout hrůzou, že mě někdo někdy najde a vyloupne mě z ní."

Och? Šejtis si hlídal myšlenky. Nemůže žít věčně? To možná ne… ale skoro věčně, jestli se dá

Šejtánovi věřit. A není to snad dostatečný důvod držet s ním - objevit tajemství jeho dlouhověkosti? Jistě, že je.

Pokud šlo o Arkise a Ference, Šejtis věděl, že dříve či později by si to s nimi stejně musel vyřídit, tak proč věci protahovat? A je dokonce lepší, když Šejtán projevil přání podílet se na tom.

S těmito a podobnými myšlenkami (vždy si je dobře střežil, ale tyto zvlášť) se Šejtis připojil k oběma Vampýrům, kteří se už připravovali k odchodí z ledového hradu. Zakrátko všichni tři vyrazili na dlouhý výstup, při němž zdolávali táhlé stoupání směrem k centrálnímu kuželu čnějícímu ještě o nějakých patnáct set stop výš. Vulkán na ně čekal jako nějaký černý, shrbený ol sedící chmurně pod baldachýnem chladných hvězd a chvějivou polární září…

Celou cestu je provázeli Šejtánovi maličcí bílí netopýři, téměř neviditelní proti zářícímu sněhu a ledu. Tvořili nekonečnou suitu, jejíž členové přilétali a zase odlétali, aby svému prastarému pánu nosili čerstvé zprávy. Tímto způsobem byl Šejtán informován o každém kroku těch tří a byl potěšen, když zjistil, že postupují tou nejlepší cestou - tou, která je vedla přímo do jedné z jeho pastí. Ano, chystal na ně léčku, pouze… tentokrát se nechystal zabíjet.

Ne, protože s tvory, jako jsou Fess Ferenc a Arkis Leperson, se dají dělat jiné, lepší věci než je zabíjet. Vždyť jejich vampýří maso je tak dobré a silné. Navíc v sobě mají upíra! Takového, jakého našel v těle Volseho Pineska…

Ach, to byla hostina!

Jistě, Volse, se všemi svými vředy, uhry, polypy a dalšími výrůstky a nečistotami, vypadal zvnějšku ohavně, ale už půl palce pod kůží byla spousta tučné tkáně a dobrého, silného lidského masa, které obalovalo kosti jako u každého jiného člověka. Protože byl však Vampýr, bylo v něm ještě mnohem víc než v obyčejném člověku: byl v něm jeho upír. Takže hned jak Šejtánův pohlcovač vysál z Volseova těla všechnu krev a přitáhl to, co zbylo, před svého pána—

Nu, byl to dokonalý požitek. Stačilo roztrhnout Volseovo bezkrevné tělo a najít v něm jeho pijavici, živoucího upíra, který sice dokázal svým svíjením chytře uniknout pohlcovačově sosáku, ale jemu uniknout nemohl. Nakonec přišlo to nejlepší: teď tomu Šejtán utrhl hlavu a zhltl tekutinu lahodnou jako nektar. Ještě předtím však vybral neklidně se zmítající vejce a uložil je do nádoby, spolu s Volseovým mozkem rozdrceným na kaši, jako pochoutku na pozdější dobu. Ach ano - to je pro každého Vampýra základ gurmánské hostiny!

Ani potom však nebyl Šejtán se svou obětí zcela hotov. Zbytky masa z Volseova těla (infikovaného upířím metamorfismem, takže ani teď ještě nebylo mrtvé) se mu hodily k experimentům, jimiž se snažil vytvářet podobné hybridní tvory, jako byl pohlcovač a další konstrukti, které už měl. Uložil tedy Volseho zbytky, stažené z kůže, vysáté, zbavené vnitřností a hlavy, a přesto ‚živé' k ostatnímu svému materiálu pro další použití.

Ano, stejně tak, když všechno půjde podle plánu, skončí v jeho skladu zbytky obra Ference a toho přikrčeného Arkise Lepersona. Ale pokud jde o Šejtise… nu, jsou plány a plány.

Šejtis má v sobě krev - Šejtánovu krev - a krev všech Vampýrů, k nimž patří. I on je krásný. Ne podle lidských měřítek, to ne, ale jistě podle Šejtánových. Krásný, silný, kypící životem. Jenže krev je život! Takhle tedy Šejtán uvažoval, ale stejně jako jeho potomek, i on si své myšlenky dobře střežil.

Mezitím ho jeho malí albíni dál informovali o tom, kudy ti tři jdou. To mu umožnilo zjistit, že se poněkud odchýlili z cesty, a bylo třeba je navést na správný směr. Aby to mohl udělat, musel se nejdříve spojit s Šejtisem, který se plahočil někde v půli cesty k lávovým útesům na západní straně Kuželu. Druzí dva byli od něho na doslech, ale ve svých myšlenkách se soustřeďovali na to, co je čeká.

Šejtán vyslal mocný, ale úzký paprsek myšlenek přímo do Šejtisovy mysli, s níž už byl teď přece jen víc obeznámen.

Synu mých synů, řekl, nějak jste sešli z cesty. Musím vám trochu poopravit směr.

Šejtis se skoro lekl, ale rychle své vzrušené myšlenky ovládl. Přesto Fess Ferenc cosi zaslechl.

„Co je?" zavolal na něho přes strmý skalní sráz. „Něco tě vylekalo, Šejtisi?"

„Ale nic, jen jsem uklouzl na kousku ledu," lhal Šejtis. „Doluje to pěkně hluboko. Kdybych spadl… už jsem se připravoval na metamorfózu."

Ferenc, který stál na druhé straně strže, přikývl. „Začínáme toho mít dost. Cestou zpátky bych se

docela rád přetvořil na vzdušnou formu a tady z těch výšek slétl. Počítám, že mi ten výstup dá pořádně zabrat. Musíme si dávat pozor, kam jdeme."

Teď už mohl Šejtis svému předkovi odpovědět, ale přesto to musel udělat opatrně a vynaložit značné úsilí, aby svou telepatickou komunikaci udržel v tajnosti. Proto, než odpověděl, se zastavil na malé skalní římse.

Šejtáne, to nebylo dobré, skoro jsi mě prozradil. Ale teď mi řekni, jak jsme sešli z cesty. Kudy se tedy máme dát? A také by bylo lepší, kdybys mi řekl, co mohu čekat. Netoužím, aby mi nějaká tvoje obluda vrazila sosák do srdce a vysála mě - jako Volseho Pineska.

Blázne! zasyčel okamžitě ten druhý. Myslel jsem, že tohle jsme už vyřešili. Kdybych tě chtěl zabít, už bys byl mrtvý. Ještě i teď jsem na tebe mohl poslat svého tvora, aby tě srazil do propasti… nebo všechny tři. Možná bys dokázal letět, možná ne. V každém případě by tě to vyčerpalo a moje stvůry by tě našly a dorazily by tě. Já tě ale potřebuju, Šejtisi – potřebujeme jeden druhého - a proto jsi naživu. A pokud jde o ty dva, nechci, aby se roztříštili o skály. Chci je mít celé! Copak nevidíš, jaký skvělý pár válečníků bych mohl z Arkise a Ference udělat?

To, co Šejtán řekl, bylo tak hrozné, že jeho slova musela být pravdivá. Jistě by se nevychloubal, jakou nad nimi má převahu, kdyby ji skutečně nemohl uplatnit. Prakticky to bylo ultimátum, dokonce možná otevřená pohrůžka - rozhodni se: buď se se mnou teď spojíš, nebo poneseš následky.

Dobrá, odpověděl Šejtis, budeme spolupracovat. Řekni mi, co mám udělat.

Po krátké odmlce se Šejtán ozval: Syn malomocného míří příliš východně, diagonálně od tebe. V jeho směru leží starý nestřežený lávový výtok, který vede přímo do mých komnat a do středu vulkánu. Kdyby Arkis ústí téhle jeskyně objevil, mohl by mou pozici ohrozit; musel bych pak svůj plán rychle a radikálně změnit.

Nestřežený vchod do vulkánu? To jsi tak bezstarostný?

Moje možnosti nejsou nevyčerpatelné. O tom dál nemluvme. Musíš ty dva přitáhnout za sebou, zvláště Arkise.

Dobře, řekl Šejtis. Pak se obrátil nahlas k ostatním: „Arkisi, Fessi, mo jsme se rozdělili. Navíc cítím směrem na východ problém."

Arkis Leperson se okamžitě schoval pod lávový převis a rozhlédl se kolem sebe. „Jaký problém?" zahulákal. „A blízko, říkáš? Ha! Já nic necítím." Hlas se mu však chvěl nervózním napětím a jeho myšlenky těkaly hned sem, hned tam.

Ferenc, který byl o nějakých padesát stop blíž, zamířil k Šejtisovi. „Už od začátku mě něco znepokojuje," řekl. „V každém případě mám své podezření. Ale máš pravdu Šejtisi: když jsme takhle rozděleni, může nás někdo lehce překvapit."

„Ale ať se dívám, jak dívám, já nic nevidím!" namítal Arkis. Působil jako někdo, kdo si ve tmě ze strachu hvízdá.

„Chceš říct, že tvoje vampýří vědomí je silnější než naše - obou dohromady?" zavolal na něho Šejtis. „Pak bude nejlepší, když to vyzkoušíme. Jdi si, kam chceš. Jsi pánem svého osudu. V každém případě jsem tě varoval."

To samozřejmě stačilo; Arkis začal stoupat víc doleva, směrem, kterým se blížil k nim. Bylo to doslova na poslední chvíli, protože Šejtis ze svého místa konečně spatřil tmavý otvor jeskyně rýsující se kousek nad Arkisem po jeho pravé straně. Kdyby syn malomocného postupoval původním směrem, už by na ni jistě narazil.

Do Šejtisovy mysli opět dorazily myšlenky jeho předka. Dobře! Ne že bych si s tím problémem neporadil, ale lehčí cesta je obvykle ta nejlepší.

Co teď? zeptal se Šejtis.

Nad tebou je široká římsa vytvořená v době, kdy byl ještě vulkán nižší, řekl Šejtán. Jakmile na ni narazíš, dej se doleva, to znamená na západ. Brzy přijdeš k dalšímu lávovému výtoku, ale toho si nevšímej a pokračuj dál. Následující vstup do hory se ti bude zdát jako pouhá puklina způsobená chladnutím vyvřelé horniny, ale to je cesta, kterou vstoupíš do vulkánu. Musíš si jen hlídat, abys šel poslední! Vysvětlil jsem ti to jasně?

Šejtis se zachvěl; možná trochu i chladem, který začal pociťovat i ve svých vampýřích kostech, ale

především z toho, co mu bylo naznačeno. Neboť myšlenky, podobně jako řeč, se často dají různě interpretovat a Šejtis rozpoznal ve vychytralém, našeptávačském mentálním hlase toho druhého zlověstný ‚tón'. Ano, a také věděl, že hloubku Šejtánových myšlenek nelze sondovat. Je to zvláštní být Vampýr, a přesto cítit strach ze zla, které mu někdo druhý naznačil ve svých úmyslech.

Šejtáne, ozval se nakonec opatrně, věřím ti. Zdá se, že moje budoucnost je nyní ve tvých rukou.

A moje zase ve tvých, řekl ten druhý. Jen si dál hlídej své myšlenky a soustřeď se na výstup.

A opět byl pryč.

Náhle si Šejtis uvědomil, že začíná o rozumnosti spojenectví s pánem vulkánu pochybovat. Skutečně se zdálo, že na tom není nic rozumného; bylo to hlavně instinktivní rozhodnutí a samozřejmě také nevyhnutelné, ale všechen prospěch z něho měl Šejtán. Bylo to jeho teritorium a on to dobře věděl A jistě měl pravdu, když řekl, že by si dokázal poradit. Šejtis mohl jen doufat že to, co Šejtán zamýšlí udělat s Ferencem a Arkisem Lepersonem, nerozšíří nakonec i na něho. Cítil však, že se tak nestane. Alespoň ne teď.

Řekl mu to opět jeho vampýří instinkt, který ho ještě nikdy nezklamal. Vždy však k něčemu dojde poprvé. A naposledy…

Vyhnal z mysli morbidní dohady a začal se zabývat optimističtějšími vyhlídkami. Jistě, pořád tu byl jeho sen - ten první o orlím hnízdě vládkyně Karen a o tom, jak se mu po neuvěřitelném dobytí Hvězdné strany a zničení Obyvatelovy zahrady vrátila moc. Měl pocit, že jak už to u snů bývá, obsahoval jakousi předzvěst budoucnosti. Šejtis si však vzpomněl na starou vampýrskou zásadu, že člověk nemá číst budoucnost příliš podrobně. Pokud to dělá, pokouší osud. Ostatně jeho sen končil katastrofou a ruinami - i když přinejmenším naznačil, že tu vlastně je budoucnost, na kterou se může těšit. Jak hodně, to ovšem nevěděl ani on ani nikdo jiný.

„Skalní římsa," zahučel Fess Ferenc a těsně před Šejtisem se na ni vytáhl. Když se pak v úrovni jejího okraje objevila Šejtisova hlava, obr k němu natáhl svou obrovskou paži zakončenou pařátem. Šejtis chvíli váhal, ale pak se jí chopil. Ferenc ho lehce vytáhl nahoru.

„To bylo naposledy, kdy jsi měl příležitost svrhnout mě dolů," připomenul mu Šejtis.

„Spíš naposledy, kdy jsi sahal po své bojové rukavici!" odpověděl obr.

Po chvíli se vytáhl nahoru i Arkis a připojil se k nim. „Ty tvoje předtuchy!" bručel. „Pořád říkám, že já jsem nic špatného necítil. Kromě toho mám dojem, že jsem byl kousek od nějaké jeskyně. Klidně to mohl být tunel do nitra."

„Ale?" obrátil se na něho Šejtis. „A myslíš, že byla prázdná, nebo v ní sídlila jedna z těch Fessových příšer s nosem jako meč?"

„Měl jsem ji snad cítit?" mračil se Arkis.

Fess Ferenc se zachmuřil. „Volse ji necítil," řekl. „A já také ne, dokud nebyla příliš blízko." Pak se obrátil k Šejtisovi. „Co teď?"

Šejtis přivřel šarlatové oči a potáhl svým zploštělým spirálovitým nosem vzduch. „Tam napravo se mi to pořád nezdá," řekl. „Navrhuju, abychom chvíli pokračovali doleva po téhle římse a dostali se dál od podezřelé oblasti. Uvidíme, kam vede. Alespoň si oddychneme od toho věčného šplhání."

Ferenc svou pitvornou hlavou přikývl. „To mi vyhovuje. Ale jak se, pro boha, dostaneme dolů?"

Když už postupovali po římse, Arkis řekl: „Jak to, jak se dostaneme dolů?

Ferenc pokrčil rameny. „Jen se na nás podívej. Tři vládci Vampýrů - nebo bývalí vládci - kterým docházejí síly, jdou jako houf vystrašených dětí na průzkumnou výpravu nových záhadných krajů. Přitom se bojí, aby na ně odněkud něco nevyskočilo!"

„Kdo se bojí?" nafoukl se Arkis. „Mluv za sebe!"

Ferenc si povzdechl a řekl jen: „Nezapomeň, že já jsem viděl obludu, která nabodla Velkého vředa."

V tu chvíli se setmělo. Všichni tři se zastavili a zkoumavě hleděli jeden na druhého. Vrchol vulkánu zahalil menší mrak a na skalní římsu se začaly snášet sněhové vločky.

Arkis se rozhlédl po obloze. „Široko daleko jediný mrak," uvažoval nahlas. „Odkud se tu najednou vzal? Nezdá se vám, že je to upíří mlha?"

„Nejspíš ano," řekl Ferenc. „Ten, kdo tu přebývá, nás ucítil a snaží se zahalit svoje doupě a ztížit nám cestu k němu."

„To znamená, že jdeme dobře," konstatoval Šejtis. Znovu se vydal po římse a Arkis s Fessem ho téměř automaticky následovali.

„Ha!" ozval se Arkis. „Dobrá, alespoň víme, že tvá předtucha byla správná. Možná až příliš správná. Zdá se mi, že teď má ten místní nad námi výhodu. Vidí a slyší nás, zatímco my jaksi zůstáváme ve tmě." Srazil malého bílého netopýra, který poletoval příliš blízko.

Ferenc sebou trhl, vykulil oči a vybuchl: „Jeho albíni! Jeho netopýři! Měli jsme to vědět. Takhle nás sleduje. Ti střízlíci se nás drží jako blechy malého vlčete!"

Šejtis přikývl. „Už jsem měl podezření dříve. Jsou to jeho přisluhovači, jako jsme my měli na Hvězdné straně Desmoda a jeho malé černé příbuzné. Točí se kolem a pak mu - tomu někomu - všechno hlásí."

Arkis otevřel úžasem ústa, pak chytil Šejtise za ruku a přinutil ho, aby se zastavil. „Ty jsi na ně měl podezření už dříve a nic jsi neřekl?"

„Podezření je jen podezření, dokud není podepřeno faktem," odpověděl Šejtis vztekle a setřásl ze sebe Arkisovu ruku. „V každém případě je to velmi důležitá věc a umožňuje nám nahlédnout do jeho poměrů."

„Cože? Nahlédnout do jeho poměrů? K čemu nám to bude? Jakou to má pro nás cenu?"

„Přece to naznačuje, že se nás pán vulkánu bojí! Jen si to uvaž: netopýři, kteří mu hlásí každý náš krok; chumelenice, která nás má zdržet; obluda, která střeží jeho hnízdo jako včely bojovnice na Sluneční straně svůj med. Ano, bojí se nás - což na druhé straně znamená, že je zranitelný." A pro sebe si dodal: Dobrá úvaha - možná opravdu je zranitelný. Ale pořád to s ním zkusím. V každém případě nás spojuje naše inteligence.

A v Šejtisově mysli okamžitě zazněl hlas: A naše krev, můj synu. Nezapomeň na to!

„Cože?" vyštěkl vzápětí Ferenc. Otočil svou obrovskou hlavu k Šejtisovi, svraštil obočí a nasupeně na něho hleděl. „Co to bylo? Říkal - nebo myslel - jsi něco, Šejtisi?"

Šejtis dělal, jako by nevěděl, o co jde. „Jestli jsem něco říkal? Nebo myslel? Co sis to vzal do hlavy, Fessi?" A zatímco se Ferenc a Arkis nervózně rozhlíželi kolem sebe, vyslal zvlášť dobře směrovanou a odstíněnou myšlenku-

To je už podruhé, Šejtáne, co jsi mě málem prozradil. Myslíš, že je to legrace? Kdyby je jen v náznaku napadlo, jakou roli tu hraju, je se mnou konec!

Ferenc se zachmuřil. „Co jsem si vzal do hlavy? Nic, vůbec nic, jen bych už chtěl tuhle věc skončit, to je všechno." Napřímil se ze své zpola přikrčené pozice. „Takže co říkáš, jdeme dál, nebo to vzdáme? Je ten pán vulkánu zranitelný, nebo jsme spíš zranitelní my, a mnohem víc? Je to nervák šplhat v chumelenici kamsi, kde nevíme, co nás čeká."

V Šejtisově mysli se ozval tichý Šejtánův šepot. Pokračujte. Přiveď je dovnitř, přiveď je ke mně! Ale pospěš si. Ten obr není žádný hlupák. Je citlivý a oba jsme ho podcenili. Musíš si na něho dávat pozor - a být opatrný.

„Všiml jsem si, že ti malí albíni přilétají od západu," řekl Šejtis téměř konverzačním tónem svým společníkům. „Proto jsem říkal, abychom postupovali po římse a podívali se, kam vede."

„Ne!" zavrčel Ferenc. „Něco se mi tu nelíbí. Cítím to jasně."

Šejtis se na něho podíval a potom pohlédl na Arkise. „Takže vy se chcete obrátit a jít zase dolů? Na co jsme tedy marnili tolik času a námahy? To vás tak znervóznila ta upíří mlha? Ale vždyť náš nepřítel by ji nevypustil, kdyby jsme neznervóznili my jeho!"

„Já si myslím totéž co Ferenc," ozval se Arkis.

Šejtis pokrčil rameny. „Pak půjdu dál sám."

„Cože?" Ferenc na něho vytřeštil oči. „V tom případě jdeš na jistou smrt."

„Jak to? Copak tady je někde jeskyně, ve které skončil Volse?"

„Ne, ta byla na druhé straně, ale…

„Potom to zkusím."

„Sám?" zeptal se Arkis.

Šejtis pokrčil rameny. „Co je horší, zemřít teď, nebo později? Myslím, že bude lépe odbýt si to tady, v boji, než sedět obalený ledem a dívat se, jak se ke mně někdo provrtává, aby se mi dostal do srdce." A pak náhle, jako by ztratil trpělivost, na oba zasyčel: „Uvědomte si, že jsme tři! Tři, velcí - ha! - vampýrští vládci proti… čemu? Neznámé bytosti, které se nás zřejmě bojí

stejně jako my jí - nebo spíš jako vy." Otočil se a vykročil od nich pryč.

„Šejtisi!" zavolal za ním Ferenc. V jeho hlase zazněl hněv, ale i obdiv.

„Už toho mám dost," vyštěkl Šejtis přes rameno. „S vámi jsem už skončil. Jestli si tam dovnitř proklestím cestu a zvítězím, bude všechno moje. A jestli zahynu - nu, alespoň zemřu tak, jako jsem žil, Vampýři!" Pokračoval dál po římse, a aniž se ohlédl zpět, cítil za sebou oči těch dvou.

„Jdeme s tebou," rozhodl se konečně Ferenc. Ani teď se Šejtis neohlédl. Konečně uslyšel i Arkisův hlas.

„Šejtisi, počkej na nás!"

Šejtis místo toho ještě zrychlil, takže museli málem běžet, aby ho dostihli. S oběma těsně v patách dorazil k ústí první jeskyně, na kterou ho Šejtán upozornil. Věděl, že ji nemůže přejít jen tak, aby opět nevzbudil podezření, a proto se zastavil. Hleděl do jeskyně a cítil, jak za ním ti dva namáhavě oddychují.

„Myslíš, že je to cesta dovnitř?" zeptal se Arkis. Nezdálo se, že by byl příliš dychtivý vydat se po ní.

Šejtis ještě chvíli napjatě hleděl do temného prostoru, pak naoko opatrně couvl. „Zřejmě ano," řekl. „Možná až příliš zřejmě…" Obrátil se na Ference. „Co říkáš, Fessi? Je naprosto jasné, že chlad, který v tomhle kraji panuje, způsobil, že se už nemůžeme na naše smysly stoprocentně spolehnout. Je to bezpečná cesta, nebo není? Já říkám, že není. Zdá se mi, že tam vzadu se něco hýbe. Cítil jsem nějakého velkého tvora s omezenou inteligencí, ale přesto lstivého." Snažil se samozřejmě Fessovi vnutit dojem, že by tam mohla být obluda, která zabila Volseho.

Fess strčil svou velkou hlavu do jeskyně, zíral do její hloubky a krčil upířím nosem. „Ano," zavrčel po chvíli. „I já to cítím. Opravdu by to mohla být cesta dovnitř, proto ji dává pán vulkánu střežit těmi krvelačnými bestiemi."

Šejtis přikývl. „Nebo možná krvelačnou bestií," dodal.

„Jak to myslíš?" ozval se Arkis.

„Možná má k dispozici jen jednu," řekl Šejtis. „Kdyby měl třeba dvě, mohly napadnout Volseho i Fesse současně."

„Ale co na tom teď záleží?" pokrčil rameny Fess. „I kdyby ta příšera byla jen jedna, úplně to stačí. Navrhuješ, abychom proti ní šli? To by bylo šílenství! Jednoho z nás by určitě dostala - možná i dva nebo všechny tři. V každém případě než bychom ji zdolali, stačila by někoho z nás zatraceně poznamenat. Viděl jsem, jak za tři sekundy udeřila Volseho třikrát a napíchla ho jako Kočovník oštěpem rybu. Chudák ani nevěděl, kdo ho zabil!"

Šejtis však zavrtěl hlavou. „Ne, nenavrhuju, abychom si to s obludou rozdali. Navrhuju úplný opak. Poslouchejte mě: jestli existuje jen jeden tvor, který to tu hlídá, a je právě v téhle jeskyni, pojďme dovnitř nějakou jinou cestou."

„Předpokládáš, že je jich tady tolik, abychom každou chvíli na nějaký narazili - myslím těch vchodů dovnitř?"

Šejtis pokrčil rameny. „To se uvidí. Jen si vzpomeň: tunel, kde skončil Volse; tmavý vstup, který jsi viděl u toho lávového útesu; teď tady ten před námi… Poslouchejte mě, pán vulkánu na nás poslal mlhu, aby nás zmátl. Ale neudělal nic, aby zakryl tuhle jeskyni. Z toho vyplývá, že tady má svou bestii a přeje si, abychom na ni narazili. Možná… že je tady blízko ještě jeden vchod." Pohodil hlavou směrem dopředu. „Navrhuju, abychom šli po římse ještě kousek dál. Pak, jestli uvidíme, že nikam nevede, budeme alespoň mít prozkoumanou celou tuhle stranu hory."

„To zní rozumně," řekl Ferenc. „Nemám nic proti tomu. Pokud po mně nebudeš chtít, abych tam někde lezl dovnitř!"

„Dobře, tak pojďme," zavrčel Arkis. „Těmi neustálými řečmi a dohady jen ztrácíme čas." Vyrazil jako první a Ferenc ho následoval. Nyní se Šejtis ocitl na konci.

Malý oblak, z něhož předtím sněžilo, se už rozplynul. Opět viděli vlnící se polární záři a hvězdy dodávaly obzoru tvořenému ledem a sněhem namodralý lesk. Šejtis cítil, že upíří vědomí jeho dvou ‚druhů' se upřelo dopředu, a to mu umožnilo konverzovat s Šejtánem.

Tak to by bylo, vyslal dobře střeženou myšlenku. Jak ti tahle formace vyhovuje? A můžeš mi říct, co měla znamenat ta malá sněhová bouře? Myslel jsem, že jsi na ně celý žhavý, a ty ses je přesto snažil odradit.

Vzápětí přišla odpověď:

Za prvé, formace, v které teď postupujete, vyhovuje dokonale nám oběma. Za druhé, sněžením jsem je chtěl trochu zmást a odvést jejich pozornost - zvlášť toho obra. Teď mě poslouchej, popíšu ti cestu, kterou půjdete dál. Brzy přijdete na místo, kde je skála zbrázděná trhlinami. Do jedné takové trhliny vnikla láva a ztuhla tam, takže tvoří jakousi podlahu. Vstupte do ní a ta vás dovede přímo do mého sídla v samém jádru. Pokud jde o tvé společníky, bohužel, jejich čas se rychle krátí. Už se odtud nedostanou… v každém případě ne po svých.

V Šejtánově mentálním hlase však nezazněl ani náznak humoru, pouze ledově chladné rozhodnutí. Šejtis jeho slova nekomentoval; stejně se už musel soustředit, protože Arkis v čele skupiny se náhle zastavil. Nejdříve k němu došel Fess a po něm i Šejtis.

Římsa a na ni navazující strmá skalní stěna byla protkána hlubokými trhlinami, z nichž některé byly až na krok široké. Arkis pohlédl na ostatní. „Co teď?" zeptal se.

„Jdeme dál," řekl Šejtis.

Možná byla jeho odpověď příliš rychlá nebo zněla příliš sebejistě, protože Ferenc na něho upřel dlouhý zkoumavý pohled. Potom konečně řekl: „Po takové cestě? Vždyť se zdá, že se ta skála drolí před očima. Jestli je tam nějaká jeskyně, jistě už bude zborcená."

„To nemůžeme vědět, dokud se nepřesvědčíme," odpověděl Šejtis. „Právě teď cítím, že jsme už hodně blízko."

Ferenc přimhouřil oči. „Zdá se, že nejsem sám, kdo se už nemůže spolehnout na své smysly. Ale dobře, půjdeme dál. Arkisi, veď nás."

Syn malomocného cosi nezřetelně zamumlal a překročil první puklinu. Na druhé straně sice trochu zakolísal, ale vzápětí našel rovnováhu. Po něm prasklinu překročili Ferenc a Šejtis. Tímto způsobem překonali asi půl tuctu dalších puklin.

„Oho!" ozval se opět Arkis vpředu. „Tady ta má podlahu ze ztuhlé lávy." „Asi nějaký starý lávový výtok," mínil Fess, když k němu došel. Poslední dorazil Šejtis. Chvíli si prohlížel skalní puklinu, kterou před dávnými dobami vytrysklo žhavé sopečné magma. „Láva ze samého srdce vulkánu," poznamenal. „Možná, že jsme přece jen cestu dovnitř našli."

Ferenc vstoupil pod skalní převis a pokročil dál do stínu pukliny. „Trochu to prozkoumám."

Arkis šel za ním, takže Šejtis se opět ocitl až za nimi jako poslední. Všichni tři se zastavili, chvíli větřili vzduch a zkoumali prostor vpředu citlivými upířími smysly. Nakonec si Arkis troufl říct: „Nic necítím!"

„Ani já ne," řekl Šejtis. Ulevilo se mu, že méně nadaný syn malomocného nezjistil žádnou hrozbu, protože jemu samému se zdálo místo hrozivé a krajně odpudivé. Zato Ferenc měl zřejmě podobný dojem jako Šejtis, pouze ho na rozdíl od něho upřímně a hlasitě vyslovil.

„Když mám mluvit za sebe, tak mně se tady vůbec nelíbí," řekl. „Páchne to tu jako v jeskyni, kde ta obluda dostala Volseho."

„Vidím, že ti Volseho smrt pořád straší v hlavě," poznamenal Šejtis. „Podle mě však platí, co bylo řečeno dříve: být předem varován je být na všechno připraven. Kromě toho jsme tentokrát tři. Arkis a já máme mocné bojové rukavice a ty ještě mocnější paráty. V každém případě jsme se shodli, že ta krvelačná bestie seděla v té předchozí jeskyni. Pokud mám vyslovit svůj názor," (odmlčel se a znovu do sebe natáhl vzduch), „řekl bych, že tu pán vulkánu nastražil něco, co má případného vetřelce odradit: zastínil tohle místo a nastražil do něho pach smrti. Ale pach je jen pach a já cítím náš úspěch! Jsem proto, abychom šli dovnitř." Pohlédl na Fesse a pak na Arkise.

Arkis pokrčil rameny. „Jestli to uvnitř má ten takzvaný pán vulkánu pohodlně zařízené, jdu s tebou, Šejtisi. Moje tesáky se už na něj chystají! Ani nevíš, jak bych potřeboval trochu bohaté, rudé krve do žaludku… a ženu do postele. Myslíš, že tam má harém, když si tu svou horu tak žárlivě hlídá?" Šejtis se na něho zašklebil. „Nikdy jsem sice na takové historky nebyl, ale přesto jsem slyšel, že jakýsi vyhnaný vládce si s sebou vzal své konkubíny," řekl. „Kdo ví, co tam všechno objevíme."

„Pohodlí, to ano," pokýval hlavou Ferenc a olízl si rty. „I já bych si ho rád užil. Dobře, tak jdeme."

Šejtis se najednou zamračil: „Ale, najednou jsi náš vůdce? Vidím, že ti dělá dobře, když máš poslední slovo, Fessi Ferenci. To je pořád ‚Arkisi, veď nás.' a ‚dobře, tak jdeme.'"

„Pche!" odfrkl Fess. „Někdo musí rozhodnout, jinak bychom tady trčeli na věky. Když vůdce, tak vůdce. Jdu první…"

Přesně to Šejtis chtěl.

Temnota byla pro vampýrské vládce něčím jako denním světlem, vyhovovala jim víc než polární záře a namodralý svit hvězd. Tam, kde byla cesta volná bez překážek, kráčel Fess dlouhým krokem a zpomaloval jen v místech, kde narazil na nějakou hromadu kamení nebo kde se nerovný strop příliš snížil nebo kde prasklé bubliny ztuhlé lávové hmoty vytvořily na zvrásněné podlaze malé kruhové krátery s ostrými okraji. A tam, kde z hlavní sluje vybíhaly další přirozené praskliny a dutiny, neochvějně sledoval ztuhlý lávový proud.

Krok nebo dva za Ferencem šel Arkis a v přibližně stejném odstupu za ním Šejtis. Jak postupovali dovnitř, tísnivý pocit očekávání čehosi neblahého poněkud ustoupil, což (alespoň v Lepersonově a Ferencově mysli) jen potvrzovalo Šejtisovu ‚teorii', že obyvatel vulkánu záměrně nastražil k ústí sluje ovzduší vzbuzující strach, aby všechny samozvané průzkumníky odradil.

Šejtis zůstával ostražitý a pečlivě střežil své myšlenky. Rád by se s Šejtánem spojil, ale neodvažoval se. Vždyť Fess a Arkis neustále do všech směrů sondovali a jejich vampýří vědomí bylo ostře naladěné na jakýkoliv sebenepatrnější náznak mentální aktivity. Takto postupovali krok za krokem směrem ke středu hory.

Nakonec dal Fess pokyn, aby se zastavili, a zašeptal: „Musíme být přinejmenším v polovině. Je čas střídat."

„Co střídat?" zahučel nechápavě Arkis. Zvuk jeho hlasu zněl jako lavina, odrážel se od stěn a vracel se zpět ve vlnách, které jen pozvolna doznívaly.

„Hlupáku!" zašeptal znovu Fess, když měl jistotu, že ho bude slyšet. „Co je nám platné, že máme smysly netopýrů, že jsme schopni najít cestu čichem jako vlci a naladit své mysli na myšlenky druhých, když ty při každé příležitosti děláš takový hluk! Chceš našeho nepřítele upozornit, že k němu jdeme na návštěvu?"

Zahanbený Arkis odpověděl rovněž šeptem: „K čertu, jestli je doma, můžeš si být jist, že už o nás dávno ví."

„Možná," vložil se mezi ně Šejtis, „ale v každém případě neuškodí, když se budeme chovat tiše."

„Takže to střídání," pokračoval Ferenc. „Celou cestu jsem šel první a uz mě to začíná zmáhat. Člověk musí mít všechny smysly nastražené. Arkisi, můžeš to vzít za mě?"

„Klidně," řekl Strašná smrt a ochotně se ujal role vůdce. Ani ne po deseti krocích se však zarazil.

„Stůjte!" zasyčel. „Cítím něco divného!"

Ucítili to všichni v témže okamžiku: prázdný prostor, z něhož nepřicházely žádné smyslové podněty; oblast bez jakýchkoliv vibrací, ať dobrých či zlých; místo nehybné jako kalné podzemní jezero. Všichni tři také věděli, co to znamená: že tu prázdnotu, nehybnost, sterilitu někdo způsobil, protože oni za normálních okolností cítili i tmu, i chladný kámen. Někdo chtěl, aby uvěřili, že tady nic, absolutně nic není… protože tu něco bylo.

Šejtis se chvěl vzrušením. Věděl, že ostatní musejí cítit totéž, co on. Arkis vpředu stál jako vrostlý do země a jen cosi nesrozumitelně mumlal; bylo však příliš pozdě mumlat cokoliv. Šejtis tušil, že někdo tu těžkou mentální oponu úmyslně roztrhl - tušil pramen strachu a hrůzy, který tam za ní tryskal a hrnul se mezi cáry závěsu na ně - pak uviděl neurčitou šmouhu leprózní šedi, která znamenala konec Arkise Lepersona, zvaného Strašná smrt. A skutečně jeho smrt byla strašná!

Těžko říct, odkud se ta Věc objevila - z výklenku ve zdi, z bočního tunelu, nebo snad z úkrytu za nějakou lávovou vybouleninou - ale vyřítila se jako blesk s úmyslem vraždit. Obluda vypadala přesně tak, jak ji popsal Ferenc. Zdálo se, že tělo poseté bílými a zelenými skvrnami, drobnými jako u žilkovaného mramoru, se odkudsi prudce rozvinulo nebo snad vyšlehlo, asi jako by se náhle probudil k životu zpola zavalený masivní balvan na podlaze a bleskově se přeskupil do nového tvaru. Vztyčil se před Arkisem, jeho nohy se míhaly, drápy sekaly a škrábaly; z jeho hlavy vystupoval kostěný bodec zužující se do ostré špičky a po celé své délce porostlý trny nebo jakýmisi háčky; jeho oči byly veliké jako talíře a svým bezcitným leskem svou oběť téměř hypnotizovaly.

Arkis už měl nasazenou rukavici, ale než pozvedl ruku a stačil se rozmáchnout, ta Věc ho předešla.

Bodec se mihl kolem Arkisova krátkého, sraženého krku, roztrhl ho jako pila a vzápětí se čelisti obludy vybavené ostrými tesáky zahryzly do paže s bojovou rukavicí. Pak jediným zběsilým škubnutím paži urvaly a v mžiku zhltly. Při tomto pohybu se trnitý bodec opět smýkl po Arkisově krku a prořízl ho až na hrtan. V dalším okamžiku bodec opět vyrazil dopředu. Tentokrát vedl úder proti tělu přímo do srdce. Obluda Arkise zvedla do výšky a držela ho jako čáp žábu, kterou se chystá spolknout. Arkisovo tělo sebou divoce zmítalo a jeho kančí tesáky, rudé krví, která se mu chrlila z úst, marně cvakaly naprázdno do vzduchu.

Fess se prudce obrátil od hrůzné scény a Šejtis si myslel, že se chce dát na útěk. Fessovy šarlatové oči divoce plály, ale nebyl v nich jen pouhý strach; plál v nich také divoký vztek! Obr chňapl po Šejtisovi pařátem a strhl ho k sobě. „Ty zrádce!" zařval jako rozběsněné zvíře. „Vejce tvého otce bylo zkažené a ten hnis je v tobě pořád!"

„Cože?" Šejtis přinutil metamorfní tkáň své ruky, aby si v bojové rukavici roztáhla. „Zešílel jsi?"

„Tím, že jsem ti věřil? Možná!" Ferenc se rozmáchl, aby mu svými drápy roztrhl hruď, sevřel jeho živé srdce a vyrval je ven. Něco ho však zarazilo. Něco, co uviděl za Šejtisem.

Šejtánovo tělo mělo barvu a strukturu černé lávy a splývalo se skalní stěnou. Jen pohyb ho prozradil a také jen to, že chtěl být viděn. A Fess ho uviděl… a na okamžik strnul s otevřenými ústy. Toho Šejtis okamžitě využil. Prudce se rozmáchl a zaťatou rukavicí ho udeřil ze strany do hlavy. Vzápětí ho jeho prastarý předek strhl stranou a ovinul šokovaného obra změtí mrskajících se chapadel. Fess zůstal s pažemi přitisknutými k tělu bezmocný, ale Šejtán mu nedal možnost, aby se vzpamatoval. Jeho elastická ústa se s děsivým zvukem trhané kůže roztáhla a pak se znovu zavřela - s celou Ferencovou hlavou uvnitř!

Šejtis se potácel jako opilý dozadu, až narazil na hromadu kamení a zakopl. Náhle se cítil ochablý - on, Šejtis, ochablý - a sesul se na lávovou podlahu. Slyšel Šejtánova děsivého pohlcovače, jak mlaská a srká ve snaze vysát z Arkisova těla poslední kapky tekutin, a viděl, jak se svíjí, kroutí a v předsmrtných křečích sebou škube nepřemožitelné a nezdolné tělo Fesse Ference, když mu Šejtán drtil a pohlcoval hlavu. A Šejtis si pomyslel: Jestliže existuje peklo, pak teď právě stojím u jeho bran!

Ze tmy, která vlastně byla drtící, chroupající metamorfní Šejtánovou hlavou, svítily rudé oči. Odtud také přišla do šokované Šejtisovy mysli odpověď.

Ano, je to určitý druh pekla, jehož jsme vládci. Proto je to naše peklo, synu mých synů. Jednou si ho vezmeme s sebou na Hvězdnou stranu a pak do všech světů, které se nacházejí za ní!

Část třetí

První kapitola

Lovci a štvanci

Harry Keogh, nekroskop a samozvaný mstitel, se zprvu domníval, že nebude nijak zvlášť obtížné vystopovat svou kořist, mladého řidiče pracujícího pro firmu Frigis Express, který byl navíc ještě nekromant, sexuální zrůda a šílený vrah šesti (do této chvíle) mladých žen. Brzy však zjistil, že tak jednoduché, jak si původně myslel, to zase nebude. Ukázalo se, že firma Frigis Express má tucet poboček po celé zemi a stejný počet velkoobchodů a skladů a víc než dvě stovky chladírenských kamionů, z nichž padesát procent je téměř neustále v kteroukoliv denní či noční dobu na cestě. Bylo tedy zřejmé, že se u firmy najde dost řidičů vyhovujících neurčitému popisu, který měl Harry k dispozici; (ano, neurčitému, protože měl podezření, že nafouklá zrůda plná chlípnosti, kterou mu mysl oběti zobrazila, byla spíš výplod představivosti zachvácené hrůzou než skutečný člověk). Kromě toho se dalo předpokládat, že Frigis Express zaměstnává příležitostné pracovníky a Harryho muž mohl klidně být jedním z nich. Přesto musel existovat seznam alespoň těch řádných zaměstnanců. Harry doufal, že se mu podaří takový seznam získat a že John nebo Johnny, kterého hledá, na něm bude uveden.

Proto v třetí květnovou středu o půl čtvrté ráno navštívil londýnské ředitelství firmy Frigis. Dovnitř se dostal pomocí Möbiova kontinua, když předtím, než se vynořil ve vchodu jednoho z obchodů na Oxford

Street, udělal několik zastávek na známých výstupních bodech. Vzduch v tuto časnou hodinu ještě nebyl znečištěn výfukovými plyny dopravního provozu a noční osvětlení dodávalo ulici atmosféru jisté cizosti, téměř až nepřátelskosti. Po-ryvy větru honily kolem okapů velké, letargicky povlávající stránky vyhozených novin, které poletovaly vzduchem jako podivní mátožní ptáci.

Kanceláře, jež Harry hledal, se nacházely přímo naproti. V budově nebylo vidět jediné světlo a Harry doufal, že tam není ani žádný noční hlídač. Skutečně nebyl.

Dovnitř se Harry dostal Möbiovým kontinuem a potom už ho jeho upíří mstinkt (ano, už s ním mohl počítat) dovedl do příslušného poschodí a kanceláře, v níž byla kartotéka. Pro nekroskopa, který kdykoliv s použitím čísel vyvolal své vlastní dveře přímo ze vzduchu, nebyly zamknuté dveře žádným problémem. Čistě ze zvyku však dvakrát rozsvítil světlo, než si uvědomil, že teď už žádné nepotřebuje, a v jednom okamžiku, když se uviděl ve vysokém zrcadle, chvíli fascinovaně zíral na muže s ponurou tváří a svítivýma očima s rudým nádechem. Samozřejmě věděl, že v něm dochází ke změnám, ale teprve teď si uvědomil, jak rychle se ten proces odehrává. Naplnilo ho to smíšenými pocity a touhami, které dříve neznal; cítil noc, tajemné ovzduší, táhlo ho to do podivných míst, jako by hledal svou kořist. Jistě, to také dělal. Jenže je kořist a kořist…

Kancelář s kartotékou byla špinavá a neuklizená a páchlo to v ní silnou kávou a zatuchlostí z cigaretového kouře. Samotná kartotéka byla organizovaná zastaralým způsobem s fyzickými seznamy v registračních skříních. Všechny byly volně přístupné. Harry rychle prošel seznam manažerů poboček a skladů, ale nenašel nic o řadových pracovnících. Objevil však seznam adres a telefonních čísel kanceláří poboček firmy. Zastrčil ho do kapsy - alespoň něco. Nic víc, co by se mu hodilo, nenašel. To ho mohlo sotva uspokojit.

Rozladěný začal uvažovat o tom, co by měl udělat teď: zřejmě začít u první adresy seznamu poboček a postupovat dál. Potom však zčista jasna zjistil, že přemýšlí, jestli už je Trevor Jordan vzhůru. Mohl by si dát šálek kávy, trochu si popovídat, s někým… pobýt - samozřejmě jen krátce - jen aby to co dělá, zbavil nádechu výstřednosti a tajuplnosti.

Bylo nepravděpodobné, že by byl Jordan vzhůru. Harry si však řekl co kdyby, natáhl k němu svou telepatickou mysl - a hned ho měl ‚na lince'.

Harry? Jordanův nezaměnitelný ‚hlas' zazněl v Harryho mysli tak jasně, jako by mu šeptal do ucha. To jsi ty?

Harry zjistil, že telepatie je sice podobná záležitost jako rozmlouvání s mrtvými, ale přesto úplně jiná. Něco takového už používal dříve - domníval se, že to je jakýsi jiný druh řeči mrtvých - ale to bylo před mnoha lety v době, kdy byl nehmotný a také zcela jiný. Proto pro něho byla telepatie něčím novým. I tak mu připadala… přirozenější? Skutečně měl zato, že je přirozenější. Jenže telepatie se hodně podobá telefonnímu rozhovoru, dokonce i šumy a praskotem psychických atmosférických poruch, zatímco řeč mrtvých je vítr, který za svitu úplňku divoce hvízdá pustým tajemným kaňonem. Krátce řečeno je rozdíl mezi komunikací, kterou mezi sebou vedou mysli dvou živých lidí, a metafyzickou konverzací s mrtvými.

Přesto se Jordan zdál opatrný, jako by si nebyl jist Harryho identitou, a dokonce váhal odhalit svoji vlastní. Nekroskop však nemohl tušit, jaký k tomu má důvod. Proto se zamračil a zeptal se: A kdo jiný by to měl byt, Trevore?

Teď už ho Jordan okamžitě poznal. Mentální povzdech (úlevy?) však Harryho varoval, že došlo k něčemu velice špatnému. Tentýž dojem v něm vzápětí vyvolalo to, co uslyšel.

Harry, znáš můj starý dům v Barnetu ? Tak tady teď jsem. Ale nemohu říct jak dlouho. Rád bych se odsud dostal. Právě teď ti to nemohu vysvětlit - nemuselo by to být bezpečně. Co kdyby ses přenesl sem ke mně? Šlo by to? Myslím teď hned.

Co se stalo ? Harry byl okamžitě v pohotovosti, přichystaný čelit nebezpečí.

Nevím, Harry. Přijel jsem do Londýna podívat se, jestli bych pro tebe nemohl něco vypátrat. Jenže… jsem tady v každém ohledu zablokovaný, skoro od samého začátku. Přišel jsem, abych je pozoroval, myslím pobočku E, ale k čertu… nepředpokládal jsem, že někdo pozoruje mě!

Právě teď?

Ano, právě teď!

Za chvíli budu u tebe, řekl Harry.

Když procházel Möbiovými dveřmi, zavanul do prázdného prostoru vzduch a zašustil papíry v registrační skříni, která zůstala otevřená. Než se však papíry uklidnily, Harry už sledoval Jordanovy myšlenky do Barnetu.

Vystoupil tiše přímo do Jordanova obývacího pokoje v prvním poschodí, z jehož arkýřových oken se otevíral výhled na slepou uličku vydlážděnou kočičími hlavami, zadní zeď parku a temnou, lehce se vlnící hradbu stromů za ní. V místnosti byla tma. Vzkříšený telepat stál u okna a mezi nepatrně poodhrnutými závěsy pozoroval uličku matně zářící žlutým elektrickým světlem. Harry nahmatal vypínač. Když rozsvítil, Jordan se rychle přikrčil a obrátil se proti němu. V ruce držel pistoli.

„Uklidni se," řekl nekroskop. „To jsem jen já."

Jordan se zhluboka nadechl a téměř padl do křesla. Pak ukázal Harrymu, aby si také sedl. „Zvláštní způsob chození na návštěvu," řekl.

„Vždyť jsi mě pozval," připomenul mu Harry.

Jordan přikývl. „Pozoruju uličku, jsem napnutý - a najednou světlo!"

„To nebylo schválně; nebo spíš bylo. Kdybych promluvil, otočil by ses a uviděl bys mě. A nejsem si jistý, co by tě vyděsilo víc: jestli světlo, nebo moje oči ve tmě."

„Tvoje oči?"

Harry se zašklebil a přikývl. „Jsou rudé jako peklo, Trevore. Teď už to nic nezastaví. To, co je ve mně, je zatraceně silné."

„Ale… nějaký čas pořád ještě máš, ne?"

Harry pokrčil rameny. „Nevím, jak dlouho. Ale doufám, že to bude stačit, abych stihl udělat jednu poslední věc. Potom odejdu." Konečně se posadil. „A ted buď tak laskav, dej pryč tu pistoli a řekni mi, co ti dělá starosti."

Jordan pohlédl na pistoli, jako by úplně zapomněl, že ji drží. Pak si odfrkl a zastrčil ji do podpažního pouzdra. „Jsem nervózní jako kočka," řekl. „Nebo spíš jako myš, kterou ta kočka pozoruje!"

„Takže tě někdo sleduje? Víš to jistě?"

Jordan vstal, zhasl světlo a znovu přistoupil k oknu. „Naprosto. Právě teď tam venku je… nebo jsou. Ne moc daleko. Pozorují mě. Nebo když nepozorují alespoň cloní. Blokují mě. Nejsem schopen se přes ně dostat. Pořád si myslím, že to nemůže být nikdo jiný než lidi z pobočky E. Ale jak mohou, sakra vědět, že jsem zpátky? Myslím živý?" Pohlédl zpátky do pokoje, a když spatřil Harryho tvář, řekl: „Teď… teď vidím, o čem jsi mluvil."

Harryho vysoká, temná silueta přikývla. Oči dělaly z jeho tváře pekelnou masku. Byly tu však jiné věci, které vzbuzovaly větší znepokojení než svit Harryho očí zabarvených krví. „Jak to vlastně pociťuješ, že tě někdo sleduje a blokuje tvou mysl?"

„Sledování je stejné jako u Paxtona. Blokování se projevuje mentálním rušením. Prostě clona tvořená statickými poruchami."

„Ale já jsem o Paxtonovi nevěděl, dokud jsi mi to neřekl. Cítil jsem ho jen jako neklid, nervozitu. A pokud jde o to mentální rušení…"

„Dobrá," reagoval Jordan na Harryho pokrčení ramen. „Ukážu ti to názorně. Snaž se zaměřit své myšlenky přímo na mě."

Harry to udělal a narazil na bzučící hradbu rušení. Kdyby nevěděl, že ji vytvořil Jordan, netušil by, o co jde. „Když se setkáš s něčím podobným, hned víš, že tě někdo cloní," řekl Jordan. „Úmyslně. Znám to, protože s tím mám praxi. Na tohle jsme naráželi celou dobu, když ruští espeři kryli Bronický zámek. Snažili jsme se tím proniknout a oni se zase snažili proniknout k nám." Znovu zkoumavě pohlédl na Harryho. „Mimochodem ty to děláš pořád Harry. Zvedáš svou clonu jen tehdy, když chceš, aby tě někdo četl, nebo když zase chceš někoho číst ty sám. Ale v tvém případě je to něco trochu jiného - něco, co je permanentní a pořád to sílí. A nejde o statické poruchy, ale o něco, co je pro tebe přirozené. Tak přirozené, že o tom ani nevíš. Možná že ‚přirozené' je špatný výraz. To, co máš ty, je… zkrátka v pobočce E jsme tomu říkali mentální mlha."

Nekroskop přikývl. „O tom bych měl přemýšlet. To je totální prozrazení. Ale teď už Darcyho espeři musejí vědět, co jsem. A jestli ne, měli by jich pár vyhodit! Takže to vypadá, že talent, který mi předal Wellesley, mi teď bude nadbytečný… nebo možná ne." Po chvilce uvažování dodal: „Ne, rozhodně ne.

Wellesleyho talent je absolutní mlha: nejenže zabraňuje, aby mou mysl někdo četl, ale způsobuje, že se jeví jako naprosto prázdné místo. Je to přesně tak, jak jsi řekl: upíři tomu říkají mentální mlha. Ale mě udivuje tohle: jak je možné, že Paxton neobjevil už dříve, co se mi stalo? Jak se ke mně vůbec mohl dostat?"

„Tenkrát to teprve začínalo," odpověděl Jordan. „Tvůj upír nebyl ještě úplně vyvinutý. Pořád ještě není, ale je už alespoň do té míry, že mě zastavil. V posledních dnech jsem se snažil několikrát se s tebou spojit, ale povedlo se mi to jen tehdy, když ses chtěl kontaktovat ty se mnou. Och, a je tu ještě něco jiného. Zmínil ses o Darcym Clarkovi, že? Tak tedy—"

Náhle se zarazil a zvedl varovně ruku. „Počkej!" Po chvíli se zeptal: „Cítil jsi něco?"

Harry zavrtěl hlavou.

„Sonda," řekl Jordan. „Někdo se do mě pokouší dostat. Chvíli jsem polevil v ostražitosti a už jsou tady."

Harry přistoupil k Jordanovi, který stál u velkého obloukového okna, ale držel se poněkud zpátky ve stínu. „Řekl jsi, že se odtud chceš dostat. Co jsi tím myslel?"

„Jen to, že nevím, co chtějí oni," řekl Jordan. „Vím, že tam venku to mohou být jen lidé z pobočky E, ale nevím, co mají za lubem… co plánují. Vědí, že to jsem já? To se mi nezdá pravděpodobné. Jak by mohli vědět, že jsem zpátky, že už nejsem mrtvý? Ale na druhou stranu a z jejich pohledu, kdo jiný bych mohl být, když jsem telepat a zdržuju se v domě Trevora Jordana? A pokud jde o dohled, který na mně uplatňují: připomíná mi to dobu, kdy jsme sledovali Juliana Bodeska. Kdo si, k čertu, myslí, že jsem, Harry?"

Nekroskop pomalu pokýval hlavou. „Začínám tomu rozumět," řekl a vzal Jordana za loket. „Máš pravdu: je to přesné jako v dobách, kdy sledovali Juliana Bodeska. To znamená, že ani tak nejde o to, kdo podle jejich názoru jsi, ale co jsi!"

„Chceš říct, že mě považují za…?" Jordan na něho zůstal civět s otevřenými ústy.

„Je to možné. Vrátil ses přece ze světa mrtvých, ne?"

„Ale já žádnou mentální mlhu nemám."

„Ani já ne, alespoň donedávna."

Jordan na něho opět vykulil oči. „Takže než sem vtrhnou, čekají, jak se věci vyvinou! To vysvětluje všechno. A určitě to vysvětluje, proč jsem z nich tak podělaný! Vycítil jsem, že mě podezírají, vycítil jsem, co mají za lubem. Cítím, že moji lovci jsou mi v patách. Harry, oni si myslí - podezírají mě - že jsem upír!"

Nekroskop se ho snažil uklidnit. „Ale ty žádný upír nejsi a lze to lehce dokázat. Kromě toho pobočce E šéfuje Darcy Clarke a… ostatně co jsi mi chtěl před chvílí o Darcym říct?"

Jordan odstoupil od okna. Další pohled na Harryho tvář ho přesvědčil, že bude lepší, když rozsvítí. Sáhl po vypínači a potom těžce dosedl do křesla. „Darcy je doma a je z něčeho velmi nešťastný," řekl. „Původně jsem podezíral jeho, že za mým sledováním stojí, vzpomínáš? On je šéf a měl by vědět, co se v jeho útvaru děje. Ale teď se zdá, že ho odstavili. A navíc má kolem sebe důkladnou clonu, i když není telepat. To znamená, že ji vytváří někdo jiný."

To znělo hrozivě. „Myslím, že bychom ho měli navštívit," řekl Harry „Měli bychom ho konfrontovat, přímo se ho zeptat, co se děje. Teď už nepochybuju, že mě pobočka sleduje a čeká, až se prozradím. Ale až to uslyším od Darcyho, budu mít jistotu."

Jordan pokrčil rameny. „To mi alespoň umožní dostat se odtud. Mám pocit, že bych se zbláznil, kdybych tu zůstal trčet! Bože, nechci, aby mě někdo sledoval a já neměl tušení, co si myslí."

„Dobře," řekl Harry. „A co potom? Vrátíš se zase sem? Víš, situace je taková, že bych potřeboval, abys mi v něčem pomohl s tím mnohonásobným vrahem. A k tomu bychom mohli využít jako základnu můj dům v Bonnyrigu. Samozřejmě prozatím. Umožnilo by nám to mluvit spolu a zároveň hlídat své hlídače. A až budu s tím vrahem hotov, potom, ještě než odejdu - myslím než skutečně nadobro odejdu - najdeme způsob, jak vyřešit tvoji situaci ve vztahu k pobočce, aby ses nemusel skrývat."

„To mi připadá rozumné," řekl Jordan se zjevnou úlevou. „Stačí říct, Harry, a jsem ti k dispozici."

Nekroskop přikývl. „Takže ti říkám… jdeme navštívit Darcyho. Mám dojem, že jako většina těch vašich esperů žije sám, ne? Vím, že bydlel v Hoddesdonu. Platí to pořád ještě? A žije úplně sám, nebo

tam s ním přece jen někdo je? Vím, že Darcy něco vydrží, ale nerad bych vyděsil k smrti nějakou jeho přítelkyni."

Jordan zavrtěl hlavou. „O žádné ženě nebo přítelkyni nevím. Víš dobře, že Darcy je už dlouho ženatý se svou prací. Ale v Hoddesdonu už nebydlí. Koupil si dům v Crouch Endu asi míli nebo dvě odtud. Docela pěkné místo se zahradou na Haslemere Road. Je tam teprve pár týdnů. Přestěhoval se krátce potom, co skončila ta záležitost v Řecku."

Harry opět přikývl. „Neznám to tam, ale ty mi to ukážeš. Chceš si s sebou něco vzít?"

„Kufřík už mám připravený!"

„V tom případě můžeme hned vyrazit."

„Ve čtyři dvacet ráno? Když myslíš. Ale já nemám auto, takže buď půjdeme pěšky, nebo budu muset zavolat—" Uviděl na Harryho bledé tváři úsměv a zarazil se.

„Žádné taxi není třeba volat," řekl nekroskop. „Mám svůj vlastní dopravní prostředek…"

Darcy Clarke byl stále ještě vzhůru a přecházel neklidně po pokoji, jako to ostatně dělal celou noc. On neměl problémy se svým talentem - jemu osobně žádné nebezpečí nehrozilo - měl jen obavy o pobočku a znepokojovalo ho podezření, že se tam právě v tuto chvíli něco chystá. To mu dělalo starosti - a ještě Harry Keogh. Dva problémy, i když dobře věděl, že to jsou dvě strany téže mince.

Když Harry vyvedl Jordana do reálného světa před Clarkovým domem, uviděl za hradbou keřů a stromů probleskovat světla v přízemí. „Už můžeš otevřít oči," řekl telepatovi. Jordan trochu zakolísal; i když pobyl v kontinuu jen velice krátce, musel si opět zvykat na zemskou přitažlivost, která byla v Möbiově kontinuu potlačena. Byl to podobný pocit, jaký člověk zažívá, když jede výtahem dolů a kabinka se s trhnutím zastaví ve zvoleném patře. Rozdíl spočíval pouze v tom, že Möbiova ‚kabinka' neměla stěny, podlahu ani strop a ‚klesala' všemi směry zároveň.

„Bože!" zašeptal Jordan. Rozhlédl se po noční ulici a znovu se trochu zapotácel.

Proč Bože? pomyslel si Harry. Vždyť je to jen Möbiovo kontinuum. Ale možná máš pravdu. August Ferdinand si to také myslí! Vzal telepata za paži a řekl: „Vím, je to nezvyklé."

Jordan pohlédl na Harryho a náhle k němu pocítil téměř posvátnou úctu. Mluvil o něčem, co je nepozemské a naprosto neuvěřitelné, jako o téměř samozřejmé věci. „Trefil jsi to přesně, Harry. Jsme přímo před Darcyho domem."

Prošli zahradní brankou a kráčeli po cestě lemované keři. Kolem bíle zářící koule osvětlovacího tělesa, která visela nad vstupními dveřmi jako malý měsíc, poletoval mrak mušek a můr. Harry si nasadil tmavé brýle, pak ukázal Jordanovi, aby zůstal stát stranou a konečně stiskl tlačítko zvonku. Za okamžik se uvnitř ozvaly kroky.

Dveře byly opatřeny malým kukátkem. Clarke se jím podíval a uviděl, že na schodech před dveřmi stojí Harry a dívá se přímo na něho. Protože ho jeho talent nijak nevaroval, bez obav otevřel. „To jsi ty, Harry? Pojď dál!"

„Darcy," řekl nekroskop a vzal ho za paži. „Zachovej klid - ale mám tu ještě někoho s sebou."

„Dobře, a koho tedy—?" Darcy se zarazil, protože v tu chvíli vystoupil ze stínu Jordan, „Trevor…?" Darcy sebou prudce trhl a o krok couvl. Harry se ho snažil uklidnit.

„To je v pořádku, Darcy! To je v pořádku!"

„Trevor!" vydechl znovu Clarke, bledý a s vytřeštěnýma očima. „Trevor Jordan! Panebože, to snad není možné! Panebože…" Harry nebyl rád, když se jméno Všemohoucího používalo s příliš velkou samozřejmostí, ale v tomto případě to chápal a nic nenamítal.

Trevor Jordan se protlačil kolem Harryho a vzal svého bývalého šéfa za druhou paži. Clarke však znovu couvl. Opět to byla ‚normální' reakce, nevyvolal ji jeho talent. „Darcy, to jsem opravdu já. A jak vidíš, úplně v pořádku," řekl Jordan.

„V pořádku?" opakoval Clarke přiškrceným hlasem. Odkašlal si a teprve pak se zmohl na pár vět. „Opravdu jsi to ty? Jistě, sám to vidím. Ale jak jeto možné? Vím přece, že jsi mrtvý. Byl jsem s tebou v nemocnici na Rodu, vzpomínáš, když jsi dostal kulku do mozku!"

„Nemohli bychom jít dovnitř, posadit se a promluvit si tam, Darcy?" ozval se Harry.

„Promluvit si?" Clarke na něho pohlédl - vlastně na oba - jakoby byl šílený nebo jako by si to o něm alespoň myslel. Potom však přikývl. „Jistě proč ne? Pak se třeba probudím!"

Zavedl je do obývacího pokoje a ukázal jim, aby se posadili. Mechanickými pohyby jako robot nalil tři sklenky, dokonce se omluvil za nepořádek a řekl, že se ještě nestačil pořádně zabydlet. Pak se velice obezřele posadil a hned do sebe obrátil jednu velkou whisky. Vzápětí opět vyskočil a řekl: „Sakra, promluvit si! To se lehko řekce. Ale přesvědčte mě nějak, že jsem se nezbláznil!"

Harry ho znovu několika slovy uklidnil a pak mu rychle všechno - nebo skoro všechno - vysvětlil, i když se nepouštěl do velkých podrobností. Jakmile skončil, řekl: „Takže jsme tě přišli navštívit, abychom zjistili, co se děje a co ty a pobočka E chystáte. Vlastně to už téměř s jistotou vím, teď jen spoléhám na tebe, že se ti podaří udržet mi je od těla, dokud nebudu hotov s tím, co jsem slíbil udělat."

Clarke konečně zavřel ústa, ale stále zíral na telepata jako na zjevení. Ano, byl to Jordan - vypadal přesně tak, jak ho vždycky znal - ale pořád mu musel pevně tisknout ruku a znovu a znovu na něho hledět, aby měl stoprocentní jistotu. Nakonec však přece jen dospěl k závěru, že to nemůže být nikdo jiný než Trevor Jordan. Telepat trpělivě snášel Clarkův užaslý pohled a vůbec si nestěžoval, když starý přítel zkoumal každou vrásku jeho tváře.

Jordanova oválná tvář rámovaná světlými řídnoucími vlasy, které mu spadávaly hluboko do čela a téměř zakrývaly jeho šedé oči, byla svěží a měla upřímný výraz. Za normálních okolností působila chlapecky, teď však byla poznamenaná obavami a také stále ještě úžasem z toho, co se stalo. Telepatovy pocity se zobrazily v linii jeho úst, která byla nyní stažená, vážná a napjatá, jako by něco nebylo v pořádku. Přesně tak vypadal nyní: vážně a napjatě.

Clarke to velice dobře chápal a říkal si: Ano, jsi to ty, starý dobrácký Trevore… upřímný a transparentní jako okno, čitelný jako otevřená kniha. Alespoň tak jsi vždy působil, jako bys chtěl, aby do tebe lidé viděli stejně lehce, jako vidíš ty do nich. Jako bys ses tím snažil vyvážit svůj metafyzický talent, nebo se dokonce za něj omlouvat. Trevor Jordan: citlivý, ale vždy odhodlaný. Nepoznal jsem člověka, který by tě neměl rád. A když se nějaký takový našel, ty ses mu vyhnul. Jestli to jsi opravdu ty, budeš vědět přesně, co si myslím.

Jordan se zašklebil a řekl: „Vynechal jsi, že jsem byl hezký chlápek s atletickou podstavou a dlouhýma nohama! Ale co znamená to, že působím ‚chlapecky'? Chceš říct, že jsem velké děcko, Darcy?"

Clarke se opřel dozadu a rozechvělou rukou si sáhl na čelo. Nevěděl, na kterého z nich se má dívat - jestli na Harryho Keogha, nebo na Trevora Jordana. Nakonec řekl: „Co chci říct? Jenom tohle… vítej zpátky, Trevore!"

Po několika dalších sklenkách přišla řada na Darcyho. Řekl jim, co ví - nebylo toho mnoho - a nakonec dodal:

„Takže Paxton musel hlásit, že jsem ti poslal materiály o těch dívkách, Harry. To stačilo, aby mě suspendovali… a k tomu, že se rozhodli po tobě jít. Jak pracuje pobočka, víš skoro stejně dobře jako já. Bylo jasné, že po tobě dříve či později půjdou."

„A po mně také?" zeptal se Trevor.

„Ne," řekl Darcy, „protože první věc, kterou ráno udělám, bude, že půjdu do města a všechno jim vysvětlím. Mohl bych hned teď zavolat ministrovi, ale v tuhle hodinu by mi za to nepoděkoval. Takže raději si půjdu promluvit se všemi, co jsou teď v pobočce, a dám si záležet, abych jim důkladně vysvětlil, o co jde. To by mělo stačit, aby dali Harrymu nějakou dobu pokoj."

„Doufám, že mi dají pokoj," řekl nekroskop věcně. „Opravdu v to doufám." Sundal si tmavé brýle a požádal Darcyho, aby zhasl světlo.

Když odstavený šéf pobočky E uviděl Harryho tvář v setmělém pokoji, jen tiše řekl: „I já v to doufám, Harry… v jejich vlastním zájmu!"

Harry byl přesvědčen, že Darcy mluví upřímně. Věděl, že je to jeden z mála lidí na celém světě, kterému může věřit, ale upír v něm už byl nyní silný, a když teď hleděl na Darcyho Clarka, viděl v něm zpola přítele a zpola nepřítele. Harry nedokázal číst budoucnost, alespoň ne s jistotou - a v každém případě věděl, že předpovídání budoucnosti je nebezpečná hra, která s sebou nese mnoho paradoxů - ale teď zatraceně dobře tušil, co přijde. Kdyby tady na tomto světě musel zůstat déle, než plánoval, kdyby úkol, který si uložil, trval déle než jen několik příštích dnů, pak by mohlo dojít k tomu, že by byl Darcy nucen připojit se k ostatním v týmu. Darcy byl expert a s tím, jak bude Harryho proměna

postupovat, bude pobočka potřebovat pomoc všech expertů, kteří jsou k dispozici. Z toho jednoznačně vyplývalo, že nakonec se proti němu obrátí i samotný Darcy. Nebude mít na vybranou: dříve či později bude třeba nositele morové nákazy zlikvidovat. Bylo to tak prosté.

„Darcy," řekl Harry, když opět rozsvítil, „jestli někdy budeme stát proti sobě, budeš asi jediný, kdo mě dokáže zastavit! Proto se tě už tak trochu bojím. Teď už víš, že jsem telepat, ale ptám se tě: vadilo by ti, kdybych důkladněji nahlédl do tvé mysli?"

Darcyho talent nesignalizoval žádné nebezpečí. Samozřejmě, že ne, protože Harry nemínil Darcymu nijak uškodit. Šlo mu o to sjednat si něco jako pojistnou smlouvu; takovou, která by mohla být později, když nebezpečí pomine, vypovězena. V žádném případě nechtěl uškodit Darcymu Clarkovi jako člověku, pouze jeho talentu. Protože toho se nekroskop bál: bál se utkat s Clarkem s vědomím, že ho nemůže porazit, protože jeho anděl strážný ho bude chránit. Pokud by se však Clarke ocitl bez svého talentu, byl by neškodný. Alespoň po dobu, která Harrymu zbývala. Potom… potom mu ho zase vrátí zpátky.

„Nahlédnout do mé mysli?" opakoval po něm Darcy.

Harry přikývl. „S tvým dovolením. Ale nechám to samozřejmě na tvé svobodné vůli."

Darcy nepřikládal nekroskopově žádosti žádný zvláštní význam. „Ale copak nemůžeš mou mysl číst právě tak jako tady Trevor?"

„To, co od tebe chci, je něco jiného," řekl Harry. „K tomu mě musíš dovnitř pozvat, jako by tvá mysl byly dveře, které přede mnou otevíráš."

Darcy pokrčil rameny. „No dobrá, tak si poslu ž." Pohlédl do nekroskopových očí a v dalším okamžiku byl Harry v jeho mysli.

Mechanismus, o který Harrymu šlo, nebylo těžké najít. Okamžitě viděl, že je to rozmar přírody, téměř groteskní záležitost. Šlo o jedinečný talent, který Clarka chránil celý život před vnějším nebezpečím, ale byl zcela bezmocný, když měl ochránit sám sebe před vnitřním nebezpečím v podobě Harryho Keogha. Ale i kdyby to uměl, neudělal by pro svou ochranu nic, protože Harry mu nechtěl uškodit.

Harry neviděl žádný vypínač, který by mohl přepnout, proto jednoduše zabalil celý mechanismus do útržku Wellesleyovy clony. Celá operace trvala jen několik sekund a pak Harry opět vystoupil ven. Oddychl si. Dosáhl svého, Clarkův anděl strážný byl zablokován. Alespoň prozatím.

„To je všechno?" zamračil se Darcy. „Jsi spokojený, že ti ode mne nic nehrozí?"

Absolutně, řekl si Harry pro sebe. Navenek však pouze přikývl. Protože pokud se k něčemu odhodláš, nebudeš mít nic, co by tě chránilo… a to znamená, že já budu alespoň schopen chránit sebe.

A pak ve své hlavě zaslechl jiný hlas, Jordanův. Říkal: To však také znamená, že Darcy už nebude mít nic, co by ho chránilo před vším ostatním. Nechceš mu alespoň říct, co jsi udělal?

Ne, odpověděl Harry. Znáš Darcyho: je to paranoik, okamžitě by se začal o svou bezpečnost bát. To byl vždycky jeho paradox: navzdory svému fantastickému talentu o sebe pečuje, jako by byl ten nejbezbrannější člověk na světě.

Dobrá, doufám jen, že máš pravdu, řekl telepat.

„Tak co?" připomněl Darcy Harrymu, že se ho na něco ptal.

„Jsem spokojený, že proti mně nepůjdeš," odpověděl nekroskop. „A teď už musíme jít."

„V pobočce zřejmě budou vědět, že jsme tady byli," řekl Jordan. „Jestli nimi chceš zůstat zadobře, Darcy, bylo by nejlepší, kdybys zavolal dozorčímu důstojníkovi a potvrdil jim to. Nenech je, aby si mysleli, že jsi s námi v nějakém tajném spolku. A současně s tím můžeš využít své pozice a říct jim jasně, jak to se mnou je."

Darcy se ušklíbl. „Právě teď to s mou pozicí nevypadá nijak růžově," řekl. „Ale pokusím se." Pak pohlédl na Harryho. „A kam máte vy dva namířeno teď? Nebo bych se neměl ptát?"

„Neměl by ses ptát," odpověděl Harry, „ale já ti to řeknu: jdeme po tom tvém mnohonásobném vrahovi. Skoro se mi zdá, že jsem tomu svým způsobem propadl. To je práce, kterou chci dokončit, než odejdu."

Darcy přikývl. „Alespoň odejdeš s čistým štítem, Harry. Tak by to mělo být. Zbyde po tobě legenda. Místo zlopověstným se staneš pověstným."

Harry neřekl nic. Nezáleželo mu na tom, jak na něho budou vzpomínat. Jediné, na čemu mu záleželo,

byla jeho posedlost. Navíc věděl, proč je tou věcí tak posedlý. Byl vyhnán ze svého teritoria, přinucen opustit svůj vlastní svět, o který vedl kdysi boj. Nebyl fyzicky vyhnán - alespoň ještě ne - ale brzy bude. A upír, zvláště z rodu Vampýrů, je urputný a zavilý, takový, který brání své teritorium. Frustrovaný za samu hranici snesitelnosti přecházel Harry do protiútoku. Ale jestli si už musel na někom zchladit žáhu, potom ať je alespoň ten někdo sám ďábel. A právě jím byl ten mnohonásobný vrah, ten nekromant, ten trýznitel Penny a dalších ubohých nevinných. Ano nevinných, vždyť i Pamela Trotterová byla nevinná… alespoň v porovnání s ním. Byl čas, aby šli. Rozloučili se obvyklým způsobem a Harry řekl Jordanovi, aby opět zavřel oči. Darcy Clarke se díval, jak odcházejí, a když už je najednou neviděl, natáhl chvějící se ruku k místu, kde prošli Möbiovými dveřmi do… ničeho.

A přesně to tam Darcy Clarke našel. Nic…

Druhá kapitola

Nalezení Johnnyho

V Edinburghu mělo brzy svítat, ale Harry Keogh věděl, že věci - všechny - rychle spějí do rozhodujícího stadia, a nebyl ochoten zvolnit. Teď, když svou práci začínal, myslel pouze na to, jak by ji nejrychleji dokončil. Ve tmě, a bude-li třeba, i při světle.

Uvědomoval si, že sluneční světlo prvních letních dnů mu bude dělat problémy, ne však větší než hrozba, která nad ním visela. Slunce ho nezabije - zatím ještě ne - ve větších dávkách ho však bude oslabovat. Oči si před prudkým jasem chránil tmavými brýlemi, hlavu a tvář mu zase stínil klobouk s širokou střechou, ale tyto součásti oděvu ho zároveň prozrazovaly. Také ruce zastrčené v kapsách způsobovaly, že vypadal jako nějaký poflakující se mladík nebo politik labouristické strany, ale bylo absolutně nezbytné, aby je tam měl. Pouze typické britské počasí, téměř neustále mizerné, bylo na jeho straně. Naopak Trevor Jordan žádnými podobnými problémy netrpěl a mohl se pohybovat, jak mu bylo libo; a s Harryho pomocí kamkoliv mu bylo libo, navíc okamžitě.

V nekroskopově domě v Bonnyrigu si vypili kávu (Harry by dal přednost dobrému červenému vínu, ale potřeboval v sobě obnovit energii) a rozdělili si seznam adres skladů firmy Frigis Express. Měli v úmyslu brát je podle abecedy jednu po druhé. Jordan měl pracovat ve dne s Harryho pomocí, když se bude muset někam dopravit, Harry měl zase mít noční směny, při nichž by Jordan fungoval jako ‚pozorovatel'. Telepat chtěl vědět, čím je ten případ tak důležitý, a Harry mu ukázal řadu živých mentálních obrazů získaných od Penny Sandersonové a Pamely Trotterové. To na Jordana zapůsobilo a začal být stejně dychtivý do práce jako sám Harry. Věděl, že po světě se pohybuje netvor, který musí být zlikvidován.

„V každém skladu je určitě noční strážný," poznamenal Jordan, když studoval svou polovinu seznamu. „Jenže vsadil bych se, že teď brzy ráno jsou zalezlí někde v koutku a spí. Podle mě by bylo nejlepší, kdybychom se na několik těch míst podívali hned teď, dokud tam nepřijdou řidiči, skladoví dělníci a já nevím kdo ještě."

„Chlap, po kterém jdeme, je právě řidič," řekl Harry. „Jezdí po M jedničce a možná také po A jedničce nebo A sedmičce. Asi by bylo nejlepší začít s těmi sklady, které se nacházejí v blízkosti těchto hlavních tahů."

Jordan rychle přelétl očima spisy o zavražděných dívkách. Zdálo se, že ho velmi zaujal materiál o Penny. „Harry, víš, že Pennyino tělo našli v zahradách pod hradními zdmi?" zeptal se, jako by ani neposlouchal, co právě nekroskop říká.

Harry se zamračil. „Jistě. Zdá se ti, že to má nějaký význam?" „Mohlo by mít," odpověděl Jordan. „V areálu hradu je umístěno několik menších specializovaných vojenských jednotek. Z toho se dá soudit, že náš muž z Frigisu tam tu noc přivezl dodávku masa, a když byl vzduch čistý, hodil Pennyino tělo přes zeď."

Harry přikývl. „Viděl jsem přesně místo, kde ji našli. Nezapomněl jsem se podívat přes zeď. Hned za ní je strmý travnatý břeh, takže zeď je tam vysoká jen něco přes metr. Když tedy tělo padalo - nebo bylo shozeno - dolů, mohlo ještě nějaký kus klouzat, aniž se potlouklo nebo jinak utrpělo. Kromě ran, které Penny způsobil vrah, nebylo ve špatném stavu." Jakmile si Harry vzpomněl na Penny a na to, jak

vypadala, když ji uviděl poprvé, objevil se na jeho zlověstné tváři výraz temného hněvu. Zatřepal hlavou, aby zahnal strašnou vzpomínku, a zavrčel: „V každém případě se na to podívám. Jestli by se ukázalo, že je to pravděpodobné nebo dokonce možné… pak by se ti podařilo trochu zúžit okruh. Díky, Trevore." Potom smutně dodal: „Jak vidíš, nikdy jsem se nedopracoval pracovního zařazení detektiva, dokonce ani ne obyčejného policisty!"

„Poslyš," řekl Jordan, „hoď mě hned teď do Edinburghu a nech mě, abych se tam poohlédl. Tys tam už byl a mohou si tě pamatovat. Mě však neznají. Vezmu si tu složku s sebou. Mám u sebe svou starou identifikační kartu příslušníka pobočky E, vzal jsem si ji doma. Doufám, že mi pomůže dostat se tam, kam potřebuju. Ty zatím můžeš pokračovat s prověřováním adres skladů."

Harry usoudil, že to není špatný nápad. „Dobře," řekl. „A večer se zase sejdeme tady. Kdyby se mezitím stalo něco důležitého, můžeme se spolu lehce spojit. Musíš však pochopit, že mě omezuje slunce. Může se stát, že mi prostě nedovolí navázat s tebou spojení, nebo naopak že se ty nebudeš moci spojit se mnou. Pokud zůstane pošmourno, bude všechno v pořádku. Jediné, co mě…" Nejistě se zarazil.

„Co?" Jordan čekal.

„Budeš v tom sám," pokračoval nekroskop. „Jestliže se pobočka rozhodne jít po mně, musíš počítat, že do toho nějak zahrne i mé přátele."

„Možná nějak ano, ale nepředpokládám, že je bude chtít zlikvidovat! V každém případě Darcy slíbil, že s tím něco udělá."

Harry přikývl. „Jenže neudělá nic s tím, že jsem upír. A ty víš dobře, Trevore, že pobočka nebude nic riskovat. Vlastně je pro tebe výhodou, že na mě už vydali zatykač, protože právě teď mají plné ruce práce s uzavíráním všech skrýší. Zatím… zřejmě nechávají můj dům na pokoji, protože patří mně a znám ho lépe než oni, ale dříve či později nebude ani tady bezpečno. K čertu, je to pro ně dokonalé místo, kde by si to se mnou mohli vyřídit! Osamělé, stranou od normálního života."

„Nemá smysl vést morbidní úvahy," řekl Jordan. „Teď se soustřeďme na to, abychom našli Johnnyho. Na řešení dalších věcí je spousta času." Nekroskop věděl, že Jordan má pravdu. Až na tu ‚spoustu času'…

Ráno si ministr vnitra povolal Darcyho Clarka na ústředí pobočky E. Když Clarke vstoupil do kanceláře, která byla ještě nedávno jeho, seděl za jeho stolem ministr… a v rohu u okna z neprůstřelného skla stál s rukama založenýma na hrudi Geoffrey Paxton. Clarke by se klidně obešel bez toho, aby mu Paxton lezl do mysli, ale jeho současná pozice nebyla taková, aby si mohl stěžovat.

Po obvyklé výměně pozdravů ministr na Clarkovu adresu poznamenal, že vypadá unaveně. „Byl jsem dlouho vzhůru," odpověděl suspendovaný šéf pobočky E. „Vlastně se mi podařilo usnout až asi hodinku nebo dvě předtím, než mi z vaší kanceláře zavolali a sjednali tuhle schůzku. Ale to je v pořádku, protože jsem stejně chtěl přijít. Víte, v noci u mě byli dva hosté. Jen se bojím, že mi zřejmě nebudete věřit, když vám řeknu, kdo byl jeden z těch dvou."

V tom okamžiku se ozval Paxton. „Víme dobře, kdo u vás byl, Clarke," prohlásil nadutě. „Harry Keogh a Trevor Jordan - upíři!"

Clarke na to byl připravený. Povzdechl si a obrátil se k ministrovi. „Je nutné, abychom spolu hovořili v přítomnosti tady toho pitomce? Jestli už musí v jednom kuse lézt někomu do hlavy jako nějaký odporný velký červ, nemohl by to dělat z dálky? Třeba z vedlejší místnosti?"

Ministr se nedal vyvést z míry. „Chcete říct, že se Paxton mýlí, Clarke?"

Clarke si znovu povzdechl. „Ano, byli u mne v noci Harry a Trevor. Co se týče toho, má pravdu."

„Snažíte se tedy naznačit, že nesouhlasíte s jeho výrokem, že Keogh a Jordan jsou upíři?" Ministr mluvil velmi tiše a nevzrušeně.

Clarke se na něho podíval, pak pohled stranou a hryzal si spodní ret. „Jsou tedy ti dva upíři?" naléhal ministr.

Clarke na něho znovu pohlédl a řekl: „Jordan… není."

„Ale Keogh je?"

„Tím si jste přece zatraceně jistý, nemám pravdu? Díky tady—" vrhl nenávistný pohled na Paxtona „—tomu slizkému parchantovi! Ano, Harry byl infikován. Chytil tu zatracenou věc, když pro nás pracoval během té záležitosti na řeckých ostrovech. Chránil nás. Mimochodem já sám jsem ho o to

požádal, ale chránil nás všechny… opakuju, všechny! Takže podle mého názoru je nesmysl dívat se teď na něho jako na vraha! Co ještě chcete ode mě slyšet?"

„Hodně jsme o tom přemýšleli," odpověděl Paxton, nyní už skromněji. Pod dojmem Darkových urážek zrudl jako krocan.

Clarke pohlédl nejdříve na něho, pak na ministra, ale žádné spojení necítil. Nemohl se k nim vůbec dostat. „Proč mě nenecháte, abych vám řekl, jak se to jeví mně?" ohradil se. „Proč se mě nepokusíte vyslechnout? Kdo ví, možná byste se něco dozvěděl!"

Ale opět se ozval Paxton. „Ano, a možná byste nám také zmátl stopy."

Clarke na něho pohlédl, pak se obrátil k ministrovi a řekl: „Ten váš cvičený papoušek plácá nesmysly. Nerozumím mu ani slovo! Nevíte, o čem to tlachá?"

Bylo zřejmé, že se ministr rozhodl. Krátce si odkašlal a spustil: „Clarke, řeknu vám to na rovinu. Pobočka E váš dům minulou noc sledovala. Oba domy, váš i Jordanův. Víme dříve než vy, že se Jordan vrátil a je teď, abych tak řekl, nemrtvý. Ano, nemrtvý! Člověk, který prokazatelně zemřel, je najednou zpátky a chodí mezi živými. Zkrátka nemrtvý! Tak to vidíme my a je to jediný způsob, jak to můžeme vidět. A nejen Jordan, ale také jedna z těch zavražděných dívek. Jsou to upíři, protože nic jiného být nemohou."

Clarke mu rozčileně skočil do řeči: „Ale kdybyste mě jen vyslechl—"

Ministr ho však nemínil poslouchat. „Víme v kolik hodin přišel Keogh do Jordanova domu a v kolik ho opustili a kam šli. Ale i kdybychom toho ještě sebevíc nevěděli - a i kdybyste nepřiznal, co jste přiznal - stejně jsme si absolutně jisti, že Harry Keogh je upír! Ptáte se, z čeho naše jistota vychází? Z toho, že Keogh nese všechna stigmata těch tvorů. Dá se říct, že dokonce i páchne jako upír: jinými slovy, kryje se mentální mlhou. Až dosud mi rozumíte?"

„Samozřejmě, že rozumím," odpověděl Clarke. Cítil, že jeho zoufalství prudce narůstá. Bylo mu jasné, že ministr zakládá případ, ale jaký druh případu? Proti komu? Musel podniknout poslední pokus, jak se do něho dostat. „Ale copak vám není jasné, že i v tom se mýlíte? Při veškerém respektu, který k vám chovám, vám musím říct, že o upírech nic nevíte. Nemáte s nimi žádné zkušenosti. Ani žádný speciální talent nemáte. Víte jen to, co jste se o nich dočetl nebo doslechl od jiných. Takové poznatky ovšem nemohou nahradit zkušenost. Podívejte se, ta mentální mlha, o níž mluvíte, je něco, nad čím nemá Harry moc. Nekryje se jí, ona prostě existuje. Je výsledkem toho, co Harry je. Stejně jako má pes ocas, Harry má mentální mlhu. Nevytváří ji záměrně. Dokonce bych řekl, že kdyby se jí mohl zbavit, udělal by to, protože ho v podstatě prozrazuje!"

Ministr pohlédl tázavě na Paxtona. Ten zdráhavě přikývl. Nebo možná bylo jeho gesto spíš vzteklé než zdráhavé. Byl to souhlas? A právě když Paxton pochopil a kývl ještě jednou, Clarke řekl: „Tak vidíte, jak se člověk lehce dopustí omylu."

„Tou mentální mlhou disponují všichni upíři, že?" konstatoval ministr aniž mrkl okem.

Clark však mrkl okem, oběma a několikrát, protože mu začaly cvičit nervy. Neměl se čeho bát, protože jeho talent by ho varoval, přesto mu nervy cvičily. „Pokud víme, tak ano," odpověděl. „V každém případě všichni, s nimiž jsme měli co dělat. Když se telepat pokusí dostat do mysli upíra, narazí na mentální mlhu."

„Darcy Clarku—" ministrova tvář byla nyní téměř bílá „—muselo vás to stát hodně nervů, abyste sem přišel. Buď to, nebo jste šílenec, nebo opravdu nevíte, co se vám stalo."

„Jak to myslíte?" Clarke cítil, že v něm narůstá napětí, ale nevěděl, co se děje. „O čem to, k sakru, mluvíte…?" „O tom, že tu mentální mlhu máte kolem sebe i vy!" vyštěkl Paxton.

Clarkovi poklesla čelist. „Cože? Já…?"

„Slečno Clearyová, Bene?" zavolal ministr. „Pojďte, prosím, sem!"

Otevřely se dveře a vstoupila Millicent Clearyová následovaná Benem Truskem. Dívka pohlédla na Clarka a staženým hlasem řekla: „Je to pravda, pane. Ano… máte kolem sebe mentální mlhu." Vždycky ho oslovovala ‚pane'. Clarke se na ni podíval, o krok couvl a zavrtěl hlavou.

„Darcy, Millicent říká pravdu. Dokonce i Paxton říká pravdu."

Clarke udělal dva váhavé kroky směrem k nim… a Trask přimhouřil oči, odstoupil a natáhl před sebe ruce, jako by se proti němu bránil! Clarke uviděl, jak se na něho jeho starý přítel dívá, a nemohl tomu

uvěřit. „Bene, to jsem já!" řekl. „Přece… se svým talentem musíš vědět, že i já říkám pravdu!"

„Darcy," ozval se Trask rozechvělým hlasem a stále před ním couval, „někdo tě do toho dostal. To je jediné, co ti mohu říct."

„Dostal?"

„Bez tvého vědomí. Ty si myslíš, že mluvíš pravdu, a kdybych byl proti tobě sám, asi by to stačilo, abys mě zmátl. Ale my jsme proti tobě dva, Darcy. Uvědom, si, že jsi byl v těsné blízkosti Harryho Keogha."

Clarke se otočil na patách a zíral na tváře, které ho obklopovaly. Za stolem seděl ministr, bledý jako stěna. Zamračený Paxton si pravou rukou nervózně pohrával s klopou svého saka. Potom tu byl Trask, jehož talent ho nikdy nezklamal - až teprve dnes - a Millicent Clearyová, stále uctivá, přestože ho před chvíli obvinila, že je netvor!

„Zbláznili jste se, všichni, jak tu jste!" promluvil chraplavě Clarke. Sáhl levou rukou do kapsy, vytáhl svou identifikační kartu pobočky a hodil ji na stůl. „Tady to máte! Skončil jsem s vámi! Skončil jsem s pobočkou jednou rovždy. A teď jdu." Sáhl pravou rukou do saka a vytáhl služební devítimilimetrovou pistoli—

„Ani krok!" vykřikl náhle Paxton a namířil na něho svou pistoli, kterou vytáhl těsně předtím.

Užaslý Clarke se k němu otočil - s prázdnou pistolí v ruce - a Paxton dvakrát stiskl spoušť.

Současně s ohlušujícími ranami vykřikli Millicent Clearyová a Ben Trusk.

„Ne!"

Příliš pozdě. První kulka srazila Clarka přes půl místnosti dozadu a druhá ho maličko zvedla a vrhla proti zdi. Jeho pistole vylétla do vzduchu a bouchla o zem. Clarke se zhroutil vedle zdi postříkané krví a chvíli se držel na kolenou. Jeho třesoucí se ruka hmatala k srdeční krajině. V saku byly dvě díry. Z obou vytékala krev a řinula se přes prsty, které sebou stále poškubávaly. „Do prdele!" zašeptal Darcy Clarke. „Co—?"

Padl dopředu na obličej a převalil se na bok. Vzápětí se k němu vrhli Ben Trask a Millicent Clearyová a oba vedle něho poklekli. Také ministr už byl na nohou - držel se stolu, aby neupadl, a konsternovaný zíral na ležící tělo. Paxton postoupil dopředu. Ještě teď držel pistoli připravenou k výstřelu. Byl bledý jako stěna, oči a ústa mu v obličeji zely jako černé díry. „Měl zbraň," vyrazil ze sebe a prudce oddychoval. „Vytáhl na mě pistoli!"

„Já… myslel jsem, že ji chce odevzdat. Tak mi to připadalo."

Ben Trusk držel Clarkovu hlavu a naříkal. „Bože, Darcy! Bože!" Millicent rozepnula Clarkovi sako a roztrhla mu zkrvavenou košili. Krev však už téměř přestala pulzovat ven.

Clarke hleděl užaslým pohledem na svou hruď a na krev, s níž mu unikal z těla život. „Ne… není možné!" vyrazil ze sebe. Ještě včera by to možné nebylo.

„Darcy, Darcy!" zasténal znovu Trask.

„Není možné!" zamumlal Clarke naposledy, pak jeho oči zmrtvěly a hlava se bezvládně svěsila do Traskova klína. Do této chvíle se nikdo ani nepokusil zvednout telefon a zavolat lékaře nebo záchrannou službu.

Dlouhé sekundy se nic nedělo… až konečně prolomil ticho Paxton. „Běžte od něho pryč! Zbláznili jste se? Běžte od něho pryč!"

Trask a Clearyová na něho pohlédli.

„Jeho krev," řekl Paxton. „Postříkala vás! Nakazíte se!"

Trask vstal a z jeho pohledu se pomalu vytrácela hrůza - alespoň hrůza z toho, co se stalo. Něco jiného však byla hrůza z Paxtona. „Nakazíme… od Darcyho?" Udělal směrem k němu dlouhý klátivý krok. „Jeho krev že nás nakazí?"

Paxton couvl. „Co s vámi, sakra, je?"

„Darcy měl pravdu," zavrčel Trask. „O vás." Pak ukázala na ministra. „I o vás." Udělal další krok směrem k Paxtonovi.

„Nepřibližujte se ke mně!" varoval ho Paxton a výhružně pozvedl pistoli.

Vzápětí ho Trask chytil za zápěstí a zbraň mu vykroutil z ruky. Byl tak rozzuřený, že jeho síle nešlo odolat. Pistole dopadla s třesknutím na zem „Nikdy neřekl jediné pravdivé slovo," zasyčel Trask. Držel Paxtona na délku paže jako kus shnilého, páchnoucího masa. „O upírech nevíte nic, jen to, co jste se

dočetl nebo co vám někdo řekl. Nemáte s nimi žádnou zkušenost Kdybyste měl, věděl byste, že kulky je nezastaví - alespoň ne na dlouho! Ale kdybyste měl vůbec nějaký talent, věděl byste, že ubohý Darcy je teď dočista mrtvý. A zabil jste ho vy!"

„Já… já…" Paxton se snažil z Traskova sevření vykroutit, ale nedařilo se mu to.

„Říkáte, že se od Darcyho nakazíme?" procedil Trask přes zaťaté zuby. Pak prudce přitáhl Paxtona blíž a rozmazal mu Clarkova krev po obličeji a po celé hlavě. „Ty hajzle, co by tebe mohlo nakazit?" Zaťal ruku v pěst a—

„Trasku!" vykřikl ministr. „Bene! Nechte ho! Nechte Paxtona na pokoji. Co se stalo, stalo se. Možná to bylo neštěstí, možná omyl. Ale už se stalo. A je to jen jedna z několika nepříjemných věcí, které se chystáme vyřešit."

Traskova pěst zůstala viset ve vzduchu a chvěla se touhou dopadnout na Paxtonovu tvář. Po několika sekundách, když mu ministrova slova pronikla do vědomí, Trask telepata pouze odstrčil a potácivým krokem, téměř jako opilý, se vrátil ke Clarkovu zhroucenému tělu ležícímu bez života na zemi.

„Zavolejte doktora… a ambulanci." Pak se podíval na Paxtona.

Telepat se už vzpamatoval. Otíral si tvář velkým kapesníkem a kroutil hlavou. Jeho pohled říkal: Myslete na to, co říkám a co dělám. Nahlas však řekl: „Žádný doktor ani ambulance nejsou potřeba. Pouze spalovna! Musíme Clarkovo tělo okamžitě spálit. Ať už tak či tak, nemůžeme riskovat. Je třeba ho spálit, jak nejrychleji je to možné. Pokud jde o mě, jdu se osprchovat. A vy dva," kývl hlavou směrem k Traskovi a Millicent Clearyové. „Vím, jak se cítíte, ale být vámi—"

„Ne, nemůžete vědět, jak se cítíme." Ben Trask na něho pohlédl - z jeho tváře zmizely veškeré emoce.

„V každém případě," pokračoval Paxton, „být vámi, šel bych se osprchovat také. A hned."

Ministr ukázal na dveře. „Běžte," řekl Paxtonovi. „Běžte a zařiďte… likvidaci tady toho. Udělejte to hned - a samozřejmě se také osprchujte, jestliže to pokládáte za nutné. Pak se u mě zase ohlaste."

Jakmile telepat opustil místnost a prošel kolem zírajících esperů, kteří se mezitím shromáždili na chodbě, obrátil se ministr k Traskovi. „Bene, zabíjení už začalo. Ať tak či tak, jak řekl Paxton, v každém případě začalo. A oba víme, že bude pokračovat. Proto chci, abyste si tu věc vzal od této chvíle na starost. Chci, abyste celou práci řídil, dokud se všechno nevyřeší - ať tím, či oním způsobem."

Trask vstal, opřel se o zeď a s pohledem upřeným na ministra uvažoval: tím, či oním způsobem ? Ne, to se může vyřešit jen jedním způsobem, protože jakýkoliv jiný je nemyslitelný. Dobrá, někdo to musí udělat a já mám přinejmenším stejné zkušenosti jako kdokoliv jiný. Dokonce větší než většina z těch, co tu jsou. A když tu práci budu řídit, budu mít alespoň jistotu, že ten idiot Paxton nenadělá ještě víc škod.

Za starých dob by se toho ujali Darcy, Ken Layard, Trevor Jordan a několik dalších. A samozřejmě Harry. Teď však to bude sám Harry, koho budou honit, a to situaci měnilo. A přes to, co řekl Clarke, to vypadá, že budou honit i Jordana. A zřejmě také tu dívku, tu Penny Sandersonovou? Panebože, vždyť podle údajů ve spisech je ještě děcko! Ale nemrtvé děcko.

„Tak co, přijímáte?" zeptal se ministr.

Trask si povzdechl a téměř nepostřehnutelně kývl hlavou. Ano, přijímal. Uvědomil si, že Paxton může mít pravdu. Jestliže bylo s Darcym něco - cokoliv - špatného, potom…

Trask pohlédl na Millicent Clearyovou, na její zakrvácené ruce a blůzu. „Běžte se umýt," řekl jí. „A pořádně!" Když zůstal s ministrem sám, řekl: „Až bude Darcyho tělo spáleno, musíme jeho popel rozmetat. Široko daleko." Lehce se zachvěl. „Protože Harry Keogh je schopen dělat s popelem divy. A já se nechci dočkat toho, že bych ještě někdy viděl Darcyho před sebou. Alespoň ne živého."

Devět hodin čtyřicet minut dopoledne:

Harry Keogh právě skončil prohlídku seznamu zaměstnanců skladiště firmy Frigis Express v Darlingtonu, když se přihodily tři události současně. První byla, že úředník, kterého Harry vylákal z jeho malé kanceláře falešným telefonním voláním, se nečekaně vrátil. Druhá, že Harry ucítil svíravý, téměř bolestivý pocit v hrudi - takový, jaký ještě nikdy nepoznal - jako by mu někdo ponořil srdce do ledové vody. A třetí, že doznívající echo toho podivného výkřiku se odrazilo ven z jeho mysli a zaniklo ve své vlastní nedosažitelné metafyzické prázdnotě. A nekroskopovi se zdálo, že ať bylo jeho zdrojem cokoliv, byl určen výhradně jemu: jako by z propasti mezi životem a smrtí někdo volal jeho jméno.

Řeč mrtvých? Ale ta zní jinak. Telepatie? Možná. Nebo něco mezi tím? To se zdálo pravděpodobnější

a Harry si vzpomněl, jak mu jeho matka popisovala pocity, které cítila ve svém netělesném srdci, když bylo na ulici v Bonnyrigu zabito štěně Paddy.

Že by tedy… někdo zemřel? Ale kdo? A proč by volal na Harryho?

„Co tu, sakra, děláte?" vybafl na něho statný rusovlasý muž a nechápavě zíral na obsah pořadače vysypaný na podlahu.

Harry se na něho ani pořádně nepodíval a pouze zasyčel: „Psst!"

„Co psst!?" nechápal muž. „Já vám dám psst! Vloupete se sem jako zloděj a teď na mě děláte psst. Co to má, sakra, znamenat?"

Harry se zoufale snažil zachytit doznívající nadpozemské echo… voláni o pomoc? Bylo to opravdu volání o pomoc? „Poslyšte," obrátil se na úředníka „můžete být chvíli zticha?"

„Co si to, sakra—!" Na mužových laločnatých tvářích se objevily rudé skvrny. „Jste podvodník a zloděj, co? Poznal jsem váš hlas. To jste telefonoval vy, co? Jenže ve mně jste se spletl, zloději zlodějská!" Chytil Harryho za klopy saka a vypadalo to, že se chystá udeřit ho pěstí do tváře.

Nekroskop se dál snažil soustředit se na doznívající volání, ale zároveň chytil útočníka za hrdlo. Jednou rukou držel sípajícího muže v patřičné vzdálenosti o sebe, zatímco druhou sáhl a sundal si tmavé brýle. Jakmile úředník uviděl jeho oči, ještě víc zachroptěl a začal kolem sebe divoce bít rukama. Harry ho bez námahy tlačil před sebou, dokud ho nepřirazil na stůl. Muž se zvrátil dozadu a rozdrtil svým tlustým zadkem přihrádku na dokumenty z umělé hmoty.

Tam ho držel a stále se snažil zachytit dozvuky záhadného volání. Už to však bylo pryč, zřejmě navždy.

Náhle se v něm prudce vzedmul hněv - cítil se ošizen, podveden - a ruka na úředníkově hrdle se sevřela jako železné kleště. Jeho nehty se zaryly do mužova krku, jako by ho měl z těsta. V tu chvíli byl schopen rozdrtit tomu člověku hrtan a rozervat mu hrdlo na kusy. Navíc cítil, že ta věc, která mu seděla uvnitř, ho nutí, aby to udělal - aby to udělal! Jenže on to neudělal. Místo toho zvedl úředníka ze stolu a mrštil jím stranou, až těžké tělo rozdrtilo židli a skončilo v troskách dřevěného odpadkového koše.

„Mu-můj… bo-bože!" blekotal tlustý úředník a přejížděl si rukou po hrdle. Pak se odplížil do rohu místnosti, odkud se bázlivě ohlédl po rozzuřeném cizím muži s rudýma očima a podivně velkými tesáky. Nekroskop tam však už nebyl. Nebyl tam nikdo.

„Můj bože!" vydechl znovu v hrůze. „Můj b-bože. Můj b-bože!"

Harry postupoval v abecedním pořadí a do této chvíle prověřil tři zařízení Frigisu: skladiště v Alnwicku, jatky a provozovnu na zpracováni masa v Bishop Aucklandu a naposledy mrazírny v Darlingtonu. Dosud si opsal adresy čtyř zaměstnanců, kteří přicházeli v úvahu; všichni byli řidiči a všichni měli křestní jméno John nebo Johnny. I když ještě nebylo ani jedenáct hodin dopoledne, podivné mentální volání ho natolik zneklidnilo, narušilo jeho odhodlání soustředění, že se Möbiovým kontinuem přenesl zpátky domů do Bonnyrigu odtud se spojil s Trevorem Jordanem v edinburském hradu.

To jsi ty, Harry? ozval se okamžitě Trevor. Z jeho telepatického ‚hlasu' byla patrná úleva, že je s ním nekroskop opět v kontaktu. Zkoušel jsem se s tebou spojit, ale tvoje mentální mlha byla příliš hustá a časem ještě houstla. Můžeš se přenést sem za mnou ? Vypadá to, že možná mám stopu.

Harry přikývl, jako by mluvil s někým, kdo stojí přímo před ním a ne deset mil daleko, a řekl: Znáš Lairdovu spižírnu? Je to malá restaurace kousek nad Royal Mile. Zeptej se někoho a oni ti ukážou, jak se tam dostaneš. Budu tam během pěti minut. Ale řekni mi, Trevore, nestalo se něco zvláštního ? Necítil jsi něco podivného? Není třeba, abych byl mimořádně opatrný?

Myslíš, jestli mě někdo sleduje? Někdo z pobočky? (Jordan mentálně zavrtěl hlavou.) Nic jsem nezaznamenal. Možná sem tam nějaký zkusmý kontakt, ale nic, co by se dalo přesně určit. V každém případě nic soustředěného. Jestli mají tady nahoře lidi, jsou na mě moc dobří. Přitom já jsem zatraceně dobrý!

Takže žádný praskot, žádné rušení? Myslím třeba od Paxtona?

Žádné poruchy jsem necítil. Možná vzdálené, ale nic místního. A pokud jde o Paxtona, toho bych poznal, i kdyby byl dvacet mil ode mne, tím jsem si jistý. A co ty?

Jen takový… pocit, odpověděl Harry. V Darlingtonu.

V Darlingtonu ? (Nekroskop téměř viděl, jak Jordan zvedá obočí.) Tak to je zajímavá shoda okolností! A objevil jsi v Darlingtonu nějakého Johnnyho?

Harry zpozorněl. Dva, odpověděl. Jeden z nich je dokonce opravdový Johnny! Alespoň se tak oficiálně píše: Johnny Courtney. Ten druhý se jmenuje John Found.

Harry viděl, jak se Jordan zašklebil, když řekl: Zajímavé. Nebyl snad Dragosani také nalezenec?

Myslíš, že by to mohlo něco znamenat? zeptal se Harry, i když věděl, že mohlo.

Bude lepší s tím počítat! potvrdil Jordan.

Takže se setkáme před Lairdovou špižírnou, řekl Harry. Za pět minut…

V horečném napětí čekal pět minut, pak přidal ještě minutu, aby si byl jistý, že už tam Jordan je, a konečně se přenesl na cestu kousek nad Royal Mile vydlážděnou kočičími hlavami. Vystoupil z kontinua na chodníku, kde se to jen rojilo turisty i místními lidmi. Bylo tam opravdu rušno a nikdo si nevšiml, odkud se najednou vzal; lidé přecházeli sem a tam, objevovali se ze všech směrů, vzájemně se vyhýbali; Harry byl pouze další postavou v davu.

Jordan čekal u vchodu do Lairdovy špižírny. Jakmile Harryho uviděl, vzal ho za loket a odvedl ho z ulice do stínu. Harry mu byl vděčný, protože slunce mu působilo čím dál větší problémy. Dalo se říct, že teď už ho vysloveně nesnášel. „Kup tři sendviče," řekl telepatovi. „Pro mě steak, co nejvíc krvavý, a pro sebe, co chceš sám. A ten třetí - něco, kde je hodně chleba. Ano?"

Jordan mírně zmatený přikývl a odešel k prodejnímu pultu. Za chvíli byl zpátky s Harryho objednávkou. Harry ho vzal za ruku a řekl: „Zavři oči." Pak ho provedl Möbiovými dveřmi. Kdyby je někdo pozoroval, musel by si myslet, že prostě vyšli z restaurace na ulici. Místo na ulici se však vynořili dvě míle odtamtud vedle jezírka na vrcholu velkého vulkanického kopce zvaného Artušův stolec. Byla tam prázdná lavička, na kterou se posadili, a chvíli v tichosti jedli. Harry rozlámal třetí sendvič na kousky a nakrmil jimi kachny a jednu osamocenou labuť.

Potom nekroskop konečně promluvil: „Tak mi o tom něco pověz."

„Nejdříve ty," opáčil Jordan. „Jak jsi to myslel s tím ‚pocitem' v Darlingtonu? Když jsi to říkal, měl jsem dojem, že tě něco znepokojuje, Harry. Ne to, že se ti nedaří najít víc podezřelých Johnnyů. Něco jiného. Vím, že pátrání po tom maniakovi je důležité, to nepopírám, ale je tu ještě i otázka osobní bezpečnosti. Bylo by lepší, kdybys mi řekl, jestli nás čekají nějaké problémy."

„Ano, čekají," odpověděl Harry. „A brzy. Něco uvnitř mi říká, že ani Darcy Clarke s tím nemůže nic udělat. Ale o tom to nebylo." Pak se pokusil, jak nejlépe dovedl, vysvětlit Jordanovi, co v Darlingtonu pocítil, a řekl mu také o pocitech své matky, když umíral malý pejsek.

„Myslíš, že dnes dopoledne někdo zemřel? Máš ponětí, kdo?"

Harry zavrtěl hlavou. „Vím jen, že mě někdo volal, to je všechno. Ale i tak si myslím, že někdo opravdu zemřel."

„A co tvá řeč mrtvých? Nemůžeš se… nějak zeptat?"

Harry si trpce odfrkl. „Mrtví se ke mně nechtějí znát. Teď ne. Nebo spíš teď už ne. Ale nemohu říct, že bych jim to měl za zlé." Pokrčil rameny a zatvářil se poněkud optimističtěji. „Na druhou stranu, jestli někdo zemřel a ještě pořád se se mnou chce spojit, pak to bude moci brzy udělat."

„Jak to myslíš?"

„Prostřednictvím řeči mrtvých," vysvětlil Harry. „Jen mě bude muset kontaktovat on, protože já nevím, kde bych ho měl hledat. A bude to muset udělat v noci, ve dne mě příliš ruší sluneční světlo. Nevím, co bych si počal, kdybych neměl tenhle klobouk. I s ním se však cítím unavený, slabý a neschopný logicky uvažovat. Ráno se přece jen objevil sem tam nějaký obláček, ale teď je obloha jako vymetená. A čím je jasněji, tím se cítím otupělejší!" Vstal a hodil poslední hrst drobků do vody mezi útesy. „Pojďme odtud. Potřebuju do stínu."

Kontinuem se přenesli do temného starého domu na okraji Bonnyrigu. Telepat okamžitě prozkoumal okolí. „Nic," konstatoval a Harry souhlasil.

„Dobře." Nekroskop odhodil klobouk a klesl do křesla. „Teď je řada na tobě. Tak co jsi objevil tam na hradě? Řekl bych, že tě něco rozrušilo."

„Máš pravdu." Jordan se zazubil. „Je to pro mě vhodná příležitost, jak ti vrátit, Harry, co jsi pro mě udělal. Můj bože, jsem naživu a teď vím, jaká je to fantastická věc! Chci ti pomoct. Člověk by řekl, že jsem si skoro přál, aby se stalo to, co se stalo."

„Myslíš, že jsi našel našeho muže, nebo spíš našeho netvora?" Harry se dychtivě naklonil dopředu.

„Jsem si tím jistý," odpověděl telepat. „Ano, jsem si tím zatraceně jistý!"

Třetí kapitola

Johnny… Found

„Zašel jsem do strážnice a vytáhl svou identifikační kartu příslušníka pobočky E," začal Jordan svou historku. „Řekl jsem jim, že vyšetřuju smrt dívky, kterou našli pod hradbami. Řekl jsem, že došlo k omylu a že ta první dívka byl někdo jiný, než za koho jsme ji měli. Proto s případem začínáme znovu od začátku.

Poldové ve službě o tom všem tak jako tak četli v novinách a nebyl jsem první vyšetřovatel, kterého viděli. Dokonce ani dnes jsem nebyl první. Řekli mi, že v hradu jsou už jiní dva detektivové a sedí teď v kantýně pro poddůstojníky. To mě na chvíli vyvedlo z míry, ale pak jsem si řekl, čert to vem. Jsem přece z pobočky E… nebo ne? No dobrá, alespoň donedávna jsem byl. V každém případě jsem s muži zákona neměl nikdy problémy. Vždycky mě, vlastně pobočku jako takovou, respektovali. A samozřejmě já zase je.

Takže jsem se zeptal, jak se do té kantýny dostanu, a šel jsem tam.

Edinburský hrad je rozlehlý prostor a pro turisty a běžnou veřejnost z větší části nepřístupný. Běžní turisté vědí, že hradní esplanáda je tam, kde se pořádají edinburské přehlídky - s prostorem, kde se dá postavit hlediště s osmi tisíci sedadly, královskou lóží a vším ostatním, co k tomu patří, však to znáš - ale ten obrovský kamenný komplex za Mons Meg, One O'Clock Gun a Ye Old Tea Shoppe, nebo jak se všechny ty kavárny na skále jmenují, zůstává pro většinu lidí záhadou. A tam, kde končí volný přístup, začíná královský hrad. Ale ty jsi tam samozřejmě byl a víš, jak to tam vypadá: bludiště uliček a nádvoří… prostě fantastické místo! A také místo, kde se dá při cestě dovnitř lehce zabloudit.

Nakonec jsem našel jak tu kantýnu pro poddůstojníky, tak i oba detektivy. Mluvili právě s kuchařem a jeho pomocníkem, který byl civil, a dělali si poznámky. Ukázal jsem jim svůj průkaz a zeptal jsem se, jestli mohu být jejich výslechu přítomen. Neměli nic proti tomu, ani na sebe okem nemrkli. Věděli, jak jim pobočka - v podobě, jakou jí dal Darcy Clarke a také ty, Harry - mnohokrát v jejich práci pomohla.

V každém případě jsem přišel v ten pravý okamžik, protože se právě ptali, jak probíhala noc, kdy se vražda stala, a zvlášť na okolnosti kolem dovozu mraženého masa. Zřejmě je policejní lékař upozornil, že krev na Pennyině oblečení nebyla její, ale zvířecí.

Dovedeš si představit, Harry, jak mi bylo, když kuchař vytáhl seznam dodavatelů a probíral podrobně, jaké kusy přijal… ano, od firmy Frigis Express! přirozeně jsem to nijak nekomentoval, jen jsem měl uši nastražené. Zkrátka snažil jsem se, aby mi nic neuniklo. A bylo toho dost, protože ten tlustý kuchař s brunátným obličejem byl pečlivost a zodpovědnost sama. Nejenže si vedl, v který den a v kolik hodin každou dodávku přijal - a také kopie svých vlastních potvrzených objednávek s podpisem dodavatele - ale také poznávací značku auta, které zboží přivezlo! Samozřejmě, že poznávací značku auta, které tam bylo v tu noc, jsem si zapamatoval.

Systém dodávek tam funguje následujícím způsobem:

Během dne je esplanáda plná lidí a kromě toho edinburské ulice nejsou vhodné k tomu, aby se v nich ve dne motaly velké nákladní kamiony. Takže Frigis Express přijíždí v noci. Samozřejmě tak velké auto neprojede klenutým průjezdem kolem strážnice, a i kdyby, neprojelo by úzkými uličkami za ním. Proto zaparkuje dole na esplanádě a kuchař tam vždycky pošle řidiče s vojenským landroverem, aby dodávku převzal. Řidič Frigisu přeloží maso, sedne si k řidiči roveru a odjede s ním nahoru, aby si nechal potvrdit dodávkový list. Přitom, než sejde pěšky na esplanádu ke svému autu, si ještě občas dá s kuchařem v jeho malé kanceláři pivo. V noci je samozřejmě esplanáda prázdná a je tam dostatek prostoru, aby se mohl velký kamion otočit a odjet.

Takže… detektivové chtěli vědět, jestli tu noc, kdy se vražda stala, probíhalo všechno jako jindy. Kuchař potvrdil, že ano. Řidiče kamionu dobře znal; věděl, že je zaměstnaný v pobočce Frigisu v Darlingtonu (ano, v Darlingtonu, Harry) a přijíždí na hrad s dodávkami každé tři nebo čtyři týdny. Když tedy byl kuchař u toho, vždycky si spolu dali v kanceláři pintu.

Pokud jde o podpis: byl to samozřejmě nečitelný klikyhák, možná záměrně nečitelný… ale velké F na začátku příjmem se poznat dalo. Tlustý kuchař však byl ochoten přísahat, že řidič kamionu o sobě mluvil jako o ‚Johnnym'!

Tak to jsem se tam dověděl. Když detektivové skončili, vyšel jsem s nimi ven. Cestou jsem nijak o jejich spolupráci s pobočkou E nemluvil. Bylo zřejmé, že si vůbec nejsou jistí, čím se pobočka zabývá - a předpokládám, že uz vůbec ne, kdo jsou její členové. Mysleli si, že jsme jakýsi vyšší stupeň zpravodajské organizace, která si hraje, třebaže úspěšně, ale hraje, s parapsychologickými záležitostmi, jako je klepání stolečku, čarování s virgulemi a podobně. Ostatně myslím si, že svým způsobem mají pravdu.

Chvíli jsme obhlíželi hradby a zahrady dole směrem k Princes Street a ujistili se, že je tam několik míst, kde se dá vyhodit mrtvola, aniž by se jí po pádu zpřerážely všechny kosti. Ty hochy zajímalo zvláště jedno místo Usoudil jsem, že tam někde se našlo Pennyino tělo, a potvrdil jsem si to tím že jsem jim nakoukl do mysli.

Když jsme se nakonec na esplanádě rozloučili, řekl jsem jim: ‚Budeme s vámi v kontaktu, a pokud se ten chlápek, ten Johnny, neprojeví tak, abyste—'

Ale jeden z nich mě přerušil: ‚My dobře víme, že to je on. Nemáme v úmyslu dál čekat. Nejraději bychom toho parchanta přistihli, jak některou z těch koček bere do auta. Už těch svých příšerných kousků udělal hodně, takže si myslíme, že se brzy pokusí o další - počítáme tak do dvou dnů. A buďte si jistý, že mu budeme za zadkem…' Pokrčil rameny a dál to nerozváděl.

Popřál jsem jim tedy hodně štěstí a to je všechno. Cítil jsem se skvěle - že jsem naživu a ještě víc, že jsem s tím případem trochu pohnul. Tak jsem se zastavil v Royal Mile na jedno pivo. Pak jsem už jen čekal, až se se mnou spojíš. Konec příběhu…"

Zdálo se, že nekroskop je trochu zklamaný. „Nemáš tedy přibližný popis toho chlapa nebo nezjistil jsi, kdy zase pro Frigis pojede?"

„To jsem v jejich myslích nenašel," zavrtěl hlavou Jordan. „Kdybych se příliš soustředil na prohledávám jejich mozků, mohl bych udělat nějakou hloupost, třeba se podřeknout, a prozradit se. Uvědom si, že my oba jsme telepati. Když jeden druhému čteme z mysli, je přenos informací jasný a nerušený, protože to dělám vědomě. Ale číst z myslí obyčejných lidí je něco jiného. Jejich myšlenky jsou chaotické a zřídka u nějaké vydrží déle než pár sekund."

Harry přikývl. „Nemínil jsem to jako kritiku. To, co jsi udělal, je skvělé. Je to perfektně rozjeté - zatím. Ale teď potřebuju vědět, co je ten chlap zač; proč je takový, jaký je. Prostě věci, které by byly užitečné - když ne mně, tak pobočce, až budu pryč. Navíc jsem zvědavý, jak se vlastně jmenuje. Zmínil ses, že Dragosani byl rovněž nalezenec. Možná na tom je něco víc, než jsi svou poznámkou myslel. Takže… mám jednu nebo dvě věci, které bych o tom Johnnym Foundovi chtěl zjistit. A také se k němu samozřejmě potřebuju dostat dříve než policie. Vím, bude obviněn z vraždy, ale to, co udělal, a ještě pořád dělá, zasluhuje mnohem vyšší trest. Zacházel se svými oběťmi zatraceně krutě, a tak by také měl skončit."

Poslední věty zněly z nekroskopových úst spíš jako temné vrčení. Jordar byl rád, že není v tuto chvíli v jeho mysli, neubránil se však, aby si nepomyslel: Ať jsi, kdo jsi nebo co jsi, Johnny Founde, nechtěl bych být v tvé kůži ani za všechno zlato ve Fort Knoxu!

Ben Trask svolal poradu na druhou hodinu odpolední. Přítomni byli všichni agenti pobočky E. Byl tam také ministr vnitra doprovázený Geoffreym Paxtonem. Toho však Trask skutečně nečekal. Nijak to však nekomentoval; bylo mu jasné, že záležitost je příliš vážná, než aby bylo možné brát ohledy na osobní antipatie. Přesto mu připadlo absurdní, že takový podřadný ničema jako Paxton zůstává bezpečný a uznávaný, zatímco navýsost dobrého člověka, jakým je Harry Keogh, musí potkat tak bídný osud, že se stane obětí svých vlastních metod.

Jistě, vždyť to byl Harry, kdo ukázal pobočce, jak věci tohoto druhu řešit; jak se k nim postavit, jakých zbraní použít - kůlu, meče, ohně - a jak udeřit. Zkrátka jak zabíjet upíry.

Jakmile byli všichni, Trask nemarnil čas a přešel přímo k věci:

„Teď už všichni víte, co se stalo s Harrym Keoghem," spustil na úvod. „Je z něho nejnebezpečnější tvor, jaký kdy žil… částečně proto, že v sobě nese morovou ránu upírství, která je schopna zničit nás všechny,

a navíc ji nelze léčit. Před Harrym byli jiní a všichni podlehli - obvykle právě samotnému nekroskopovi! A to je zbytek toho, proč je tak nebezpečný: ví všechno o upírství, ví všechno o nás… prostě ví všechno o všem. Ale nechápejte mě špatně: Harry není žádný superman a nikdy jím nebyl, ale moc mu k tomu nechybí. Bylo to skvělé, když stál na naší straně, ale teď je situace trochu jiná. Ano, a na rozdíl od ostatních upírů, s nimiž měla pobočka co do činění, Harry bude vědět, že po něm jdeme." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

„Jsou tu však ještě další okolnosti, které ho dělají nebezpečným. Teď se už také stal telepatem, takže od této chvíle si vy všichni zloději myšlenek budete muset dávat na svou mysl zatraceně dobrý pozor. Pokud ne, budete ho v ní za chvíli mít. A jestliže bude Harry vědět, co chceme dělat, nebude čekat, až se k tomu odhodláme. Je také teleport a používá cosi, co se nazývá Möbiovo kontinuum. Je to zařízení, které mu umožňuje neomezený pohyb. Dokáže se tedy v mžiku přenést kamkoliv, kam se mu zachce! Přemýšlejte o tom…

A v neposlední řadě - alespoň o čem víme - je nyní Harry nekromant, o nic menší, než byl Dragosani; ne, větší, než byl Dragosani, protože ten své oběti jen zkoumal, kdežto Harry je schopen vrátit je zpět z mrtvých. Dokonce z jejich popela. Ti pak budou zřejmě pracovat pro něho. Co tedy chci říct? Ze všechno, čeho dříve dosáhl, se teď zcela obrátilo: Harry je naším cílem! Harry a každý, kdo pracuje s ním.

Mnozí z vás si asi kladou otázku, co se stalo s Darcym Clarkem. Dovolte mi tedy, abych vás do věci zasvětil. Darcy je mrtev… bylo to neštěstí." Trask náhle zvedl ruku, protože viděl, že tváře jeho kolegů začínají tuhnout a ústa se tázavě otevírat. „Bylo to zvláštní neštěstí, ale přesto neštěstí," opakoval.

„Svým způsobem pochopitelné, pokud ne zcela akceptovatelné. I já si to budu muset dlouho srovnávat v hlavě, abych se s tím smířil, takže naprosto chápu váš zmatek. Musím dodat, že Darcy byl změněný. Musel být, jinak bychom ho nezabili. Ano, řekl jsem to správně, ‚my', pobočka. Kdyby žil byl by naším nejslabším článkem, a dříve či později by byl nucen spolupracovat s ním, s Keoghem. Ale Darcy není živ a nemůže být vrácen zpět, ani s ním nikdo nemůže nic provádět, alespoň ne tam, kde nyní je. Proto jsme ho dali spálit - ano, už nyní - a dokonce už teď se jeho popel rozhazuje. Pokud byl jedním z Harryho lidí, a je třeba říct, že se to zdá pravděpodobné, pak už jím není.

Takže, jak jsem řekl, bylo to neštěstí. Ale opravdovým neštěstím - nebo spíš tragédií - je, že Darcy Clarke a Harry Keogh byli přátelé a měli spolu spoustu kontaktů. Je to prosté, jak k tomu všemu došlo. Harrymu se jeho ‚neštěstí' přihodilo na řeckých ostrovech nebo pravděpodobněji v Rumunsku před několika málo týdny. Od té doby mu zcela podlehl. A zřejmě bez vědomí Darcyho - a určitě bez vědomí samotného nekroskopa - to něco, ta nemoc, nákaza, nebo jak to ještě chcete nazvat, nějak přešla z jednoho na druhého. Alespoň tak se nám to jeví.

Faktem však je, že u Darcyho jsme zjistili velmi těžký případ mentální mlhy, navíc ztratil svého anděla strážného, talent, který ho chránil ve všech nebezpečných situacích, s nímž se za všechna léta u pobočky setkával. A k tomu, jestli Darcy pracoval pro Harryho: věděli jsme, že mu předával informace, a to ještě dříve, než jsme s jistotou věděli, že je změněný. Kdy přesně k těm změnám došlo, není lehké říct. Možná se nějakou dobu jen připravovaly, ale najevo vyšly právě minulou noc. Právě minulou noc totiž navštívil Darcyho v jeho domě Harry Keogh. Nezdržel se dlouho, ale potom, co odešel… měl Darcy kolem sebe mentální mlhu.

To jsem měl na mysli, když jsem říkal, že Darcy byl změněn. Když zemřel… už to nebyl Darcy Clarke, alespoň ne ten, kterého jsme všichni znali. A teď není nikdo. Co je však důležitější, není a nikdy nebude hrozbou pro pobočku a pro celý svět.

Harry Keogh jí však bezesporu je a jsou jí i lidé, o nichž si myslíme, že jsou už teď kontaminovaní. Jde přinejmenším o dvě osoby: o mladou dívku jménem Penny Sandersonová… a o telepata, kterého známe jako Trevora Jordana." Opět zvedl ruku. „Ano, vím, Trevor byl také mým přítelem. A k čertu, také byl mrtev! Už však není. Harry Keogh ho vzkřísil z jeho popela spolu s Penny Sandersonovou - což zároveň nepochybně potvrzuje, čím se oba stali. Nemrtvými!

Takže v jaké situaci nás to všechno zanechává? Jednoduše řečeno v takové, že máme na krku boj. Boj, který bude od každého z nás vyžadovi veškerý um a úsilí, jakého je schopen. Protože pokud bychom v tom boji nezvítězili, žádný ‚každý z nás' už nebude. Teď k tomu, co podnikneme:

Od dnešního večera bude Penny Sandersonová pod tajným dohledem, přenecháme to zvláštnímu oddělení. Této fáze se nezúčastní žádný z esperů. Proč? Protože Keogh nebo Jordan by naše lidi zachytili, jako by byli radioaktivní. Takže tu práci pro nás udělají staří dobří britští poldové, i když fakticky nebudou vědět, o co se jedná. Pokud se jich týče, bude pro ně Penny Sandersonová jen další osoba pod policejním dohledem. Neměli by s tím být žádné problémy, protože pokud víme, to děvče neudržuje s Jordanem ani s nekroskopem žádný kontakt, a to už od chvíle, kdy ji Harry… prostě od doby, kdy ji vrátil zpět. Takže teď necháme poldy, ať na ni dávají pozor, dokud nenastane vhodný čas. Pak to od nich převezmeme my. V tu dobu už budeme vědět, jak s ní naložíme.

Mimochodem jestli se někomu zdá, že o téhle věci mluvím s chladnou rozvahou, pak proto, že to tak musí být. Já jsem jediný, kdo zůstal ze staré party, což znamená jediný, kdo ví, jak vypadá peklo. Viděl jsem ho v průběhu Bodeskova případu a na řeckých ostrovech. Každý, kdo si myslí, že přeháním, nečetl Keoghovu složku ani hlášení Darcyho Clarka o událostech v Řecku. A jestli někdo z vás tyto materiály skutečně nečetl, pak by to měl zatraceně rychle udělat a nejlépe hned!

Dobře, pokud jde o dnešní noc, je ta dívka pod kontrolou a zůstane pod ní, dokud nebudeme všichni připraveni. Penny Sandersonová je však malá ryba a velké ryby - žraloci - stále proplouvají kolem. Těch se musíme bát. Ale jak moc se jich musíme bát? Vezměme si Jordana.

Dnes dopoledne byl v Edinburghu, nahoře v hradu, a zajímal se o toho mnohonásobného vraha. Víte, že Darcy Clarke požádal nekroskopa o pomoc a vypadá to, že Harry si ten případ vzal za svou věc. Dokonce se zdá, že na něm s Jordanem pracují spolu. Neptejte se mě proč, vím jen, že Penny Sandersonová je jednou z vrahových obětí. Že by msta? Je to možné - u upírů, jako jsou oni. Jestli je to tak, dříve či později se Harry a spol. mohou o tu sexuální zrůdu pokusit.

Teď k tomu, jak jsme se dověděli, že Jordan byl v edinburském hradu: zřejmě náhodou se přidal k dvěma agentům, kteří tam právě vyšetřovali! Ukázal jim průkaz pobočky, který pořád ještě má. Později se jeden z agentů o Jordanovi zmínil před svým šéfem a řekl, že pobočka E má stále v případu svého člověka. Šéf hned zvedl telefon a řekl nám, že už žádnou naši pomoc nepotřebují, protože si myslí, že už vraha mají. No, alespoň se nám podalo získat jméno a adresu podezřelého, což se nám může hodit. Jmenuje se zřejmě John nebo Johnny Found a bydlí v Darlingtonu. Takže teď pana Founda sleduje i veřejná policie a já zase pověřím někoho, kdo bude sledovat samozřejmě s varováním, že ten, kdo to bude dělat, musí být opatrný a držet se nějakou dobu stranou, dokud se Keogh a Jordan nerozhodnou něco proti němu podniknout.

Co ještě o Jordanovi? Jak víte, Trevor byl - vlastně pořád je - zatraceně dobrý telepat. Je možné, že on je zdroj, z něhož Harry získal svůj nový talent. Mimochodem, nezapomeňte, že Harry je také nekromant, a může tedy shromažďovat talenty, kudy chodí, skoro jako Dragosani. To je ovšem spekulace a je ji třeba prokázat. Teď znovu k Jordanovi: další, co se o něm dá říct, je, že byl vždycky pěkný chlap. Vím, někdo může namítnout, že mluvit o hezkém upírovi je nesmyl. To mně nemusíte říkat! Chci jen naznačit, že si nemyslím, že se z něho stala rázem zrůda. Bude to zřejmě postupný proces… alespoň doufám, protože jeho upírství ještě posílí telepatické schopnosti, které jsou u něho už tak dost silné. V důsledku toho… no, řeknu to takhle: nikdo nebude schopen se k němu přiblížit!

Dobře, už skoro končím. Během následující hodiny vám všem sdělím vaše nové úkoly, jen co je rozpracuju. Pokud pracujete na čemkoliv jiném odložte to do doby, než dostanete nové příkazy.

Teď tedy shrnu, jak na tom případu budeme pracovat:

Víme, že nejstálejším útočištěm, kde se Harry Keogh zdržuje - místem, které oprávněně považuje za své výlučné území, protože tam prožil většinu života - je jeho starý dům v Bonnyrigu nedaleko Edinburghu. Domníváme se, že tam odtud pracuje - a nyní s Jordanovou pomocí. Tam odtud zřejmě pátrají po Johnnym Foundovi, nebo jestliže ho už vypátrali, připravují se, jak na něm vykonat svou představu spravedlnosti. Takže zároveň s tím, jak budeme sledovat Penny Sandersonovou a Johnnyho Founda, budeme také zřejmě držet dohled nad Harryho starým domem. Ale - a to musím důrazně podtrhnout - s nejvyšší opatrností. Je to jasné?

Jestliže bude možné dostat tu dívku, Harryho i Jordana současně, pak proti nim zakročíme. To se může urychlit tím, že se Harry s Jordanem rozhodnou Founda zlikvidovat. Opakuji však, že ideální by bylo vybrat si okamžik, kdy bude možné dostat všechny tři současně. Tak vyloučíme možnost, že by se

vzájemně varovali. V žádném případě se nesmíme pokoušet chytat je jednoho po druhém. Je vám to jasné?

Na závěr - nebo spíš předtím, než si půjdeme prohlédnout vybavení, které budeme používat - vám musím říct, že si uvědomuju, že to všechno vůbec nemusí mít dobrý konec. Proto se pan ministr, který je zde také přítomen, svěřil s celou záležitostí sovětské pobočce E." Trask upřeně hleděl na užaslé tváře před sebou. Nikdo však ani nehlesl.

Po chvíli pokračoval: „Problém spočívá v tom, že i kdybychom našli způsob, jak nekroskopa zahnat do pasti - což samo o sobě nebude lehké - pořád mu zůstane možnost uchýlit se na místo, kam my nemůžeme a odkud by se mohl někdy vrátit - a jen Bůh sám ví, koho by si s sebou mohl přivést! ANO, mluvím o Bráně v Perchorském Projektu na Uralu. Máme tuhle noční můru pod dohledem od té doby, co jsme se o ní dozvěděli. Víme, že Rusové se to tam pokoušejí zvládnout, dokud nenajdou nějaké uspokojivější řešení. Kdybychom navodili takovou situaci, že by se tady pro Harryho stal život nesnesitelným, nebo, jak doufáme, nemožným, mohl by se pokusit dostat se na Hvězdnou stranu. To je důvod, proč jsme se svěřili Rusům. Nemůžeme připustit, aby se celý problém odložil a vrátil se nám ještě v horší podobě, když to budeme nejméně čekat. Kdyby tam chtěl Harry zůstat, bylo by to v pořádku, ale hrůza by nastala, kdyby se tu objevil znovu, navíc s někým, koho by s sebou odtamtud přitáhl.

Ptáte se, na základě čeho usuzujeme, že by se mohl uchýlit do jiného světa? Na základě zápisníku, který jsme našli před hodinou v Clarkově bytě, to je všechno. Darcy si do něho poznamenal pár myšlenek, ale to muselo být předtím, než k němu Harry přišel. Možná právě to byl důvod, proč za ním šel. Jde jen o pár nesouvislých poznámek, je z nich ovšem jasné, že i Darcy už uvažoval o tom, že by se Harry mohl uchýlit na Hvězdnou stranu. Dobrá, teď Sověti o Harrym vědí - i když jsme jim to tak jako tak mohli říct - a budou si na něho dávat pozor. Takže se zdá, že perchorská Brána bude zavřená.

Takže, teď tedy zvažme naše… vybavení. A to, jak ho použít. Pak si dáme práci a rozdělíme vás do vyvážených týmů a provedeme předběžnou specifikaci vašich úkolů."

Trask sejmul plachtu z několika předmětů ležících na masivním rozkládacím stole. „Je důležité, abyste se tyto věci naučili používat," řekl. „O mačetách není třeba mluvit. Je však třeba zacházet s nimi opatrně - jsou ostré jako břitva! Co se týče tady toho: předpokládám, že kuši všichni znáte. Ovšem tohle," ukázal na třetí předmět, „možná vidíte poprvé. Je to nový model lehkého plamenometu. Myslím tedy, že bychom se nejdříve mohli podívat na něj.

Tady je palivový zásobník, který se nosí na zádech jako…" A tak to šlo dál. Schůzka trvala ještě další hodinu.

Hned po západu slunce se Harry prostřednictvím Möbiova kontinua přenesl do Darlingtonu. Nechal Trevora Jordana spát (nebylo překvapením, že se cítil vyčerpaný; návrat z druhé strany stále prožíval jako fantastický sen a bál se, že se z něho náhle probudí) v tajné místnosti pod střechou starého domu u řeky. Z podkrovního pokoje vedlo schodiště do staré, nepoužívané, zchátralé haly u vchodu, takže kdyby se něco stalo, mohl by touto cestou uniknout. Oba espeři však zkontrolovali psychickou ‚atmosféru' okolí domu a nezdálo se, že by se něco chystalo.

Johnny Found bydlel v přízemí čtyřpodlažního viktoriánského řadového domu na vnějším okraji darlingtonského městského centra. Stará cihlová stavba situovaná blízko hlavní železniční trati měla tmavou špinavou fasádu a matná, zaprášená okna. Cesta přes malou zarostlou předzahrádku končila u třech schůdků, po nichž se vstupovalo do společného krytého vchodu. Vedle něho, za špinavými okny poznamenanými mouchami tedy Found bydlel. Harry přešel v šeru nastávajícího večera ulicí; nejdříve jedním směrem, pak zpátky. Pokaždé, když minul ponurý rohový dům, obydlí nekromanta konce dvacátého století, vraha toho milého mladého děvčete Penny Sandersonové pocítil vzrušené chvění a dychtivost jeho upířích smyslů zesílila.

Nejlehčí by samozřejmě byla prostá konfrontace, to však neměl nekroskop v plánu. Ne, to by byla ukvapenost: obviněný by buď ‚reagoval klidně', jak říká jazyk zákona, nebo násilně - a pak by ho Harry zabil. A to by bylo příliš jednoduché.

Na druhou stranu způsob, jakým se svými oběťmi nakládal Found, byl krutý, vymyšlený tak, že naháněl děs ještě před provedením vlastního hrůzného aktu. A Harry byl rozhodnut, že jeho trest musí odpovídat tomu, co spáchal. Jenže… nějaký soud s ním by se měl konat. Ovšem něco jako Boží soud, protože

normální lidský nemohl jeho zločiny spravedlivě postihnout.

Pracovní den už skončil; dopravní ruch ve ztemnělých ulicích slábl, lidé se vraceli domů. A několik jich vešlo do domu nekromanta: nejdříve žena ve středních letech s objemnou plastikovou taškou plnou nákupu, za ní mladá žena s kňourajícím dítětem v náručí, která volala na tu první, aby jí podržela dveře, a nakonec starší muž v montérkách, unavený, ohnutý, s koženou brašnou s nářadím přes rameno. V podkrovním pokoji pod strmě skloněnou střechou se rozsvítilo světlo. Další světlo se rozsvítilo ve druhém poschodí a další ve třetím. Harry se rozhlédl po ulici a pak opět upřel pohled k domu—

Právě včas, aby uviděl čtvrté, mnohem tlumenější světlo, které se rozsvítilo v rohovém okně přízemního bytu. Harry však neviděl, že by do domu vešel Found.

Dům stál na rohu ulice, proto musel mít okna i z boku. Harry tedy počkal, až přejela auta, pak přešel na druhou stranu a zahnul za roh. A tam to bylo: postranní dveře, privátní vchod do brlohu netvora Johnnyho Founda. Johnny byl tedy doma.

Harry přešel dlážděnou ulici a splynul se stíny domů na druhé straně. Otočil se, lehce se opřel o zeď a pozoroval malé okno Foundova bytu, za nímž se rovněž svítilo. Uvažoval, co tam ten asi netvor dělá, o čem přemýšlí až mu došlo, že o tom nemusí jen uvažovat. Vždyť mu přece Trevor Jordan dal moc zjistit si to sám.

Vypustil do večerní tmy přes ulici, přes starou cihlovou zeď, dovnitř ponurého, hnilobného domu zla telepatický proud posílený upírstvím. Sonda šak byla neúčinná, jalová a rozšířila se do všech směrů jako vlny na temné hladině rybníka. Až náhle - nekroskop zjistil víc, než na co byl připraven!

Jeho telepatie se napojila na jednu - ne, na dvě - mysli a on okamžitě věděl, že ani jedna není Johnnyho Founda. A nebyly ani v domě, navíc… byly již zaměřené na něho! Na Harryho Keogha!

Harry do sebe s hvízdnutím vtáhl vzduch. Pochopil. Chvíli odolával nutkání přikrčit se k zemi, ale to by jen prozradil, že o nich ví. Rozhlédl se po temné uličce. Pobočka E? Ne, necítil žádnou sílu, žádný talent, žádnou metafyzickou moc. Tak kdo a co jsou? A kde?

Ve tmě zasvítil žhavý bod - někdo potáhl z cigarety. Někdo, kdo se držel ve stínu… stejně jako nekroskop. Na druhé straně hlavní ulice stála pod kandelábrem postava v tmavém plášti s rukama v kapsách. Muž se otáčel chvíli na jednu, chvíli na druhou stranu jako někdo, komu nepřišla dívka, ale on stále doufá, že ještě není všechno ztraceno: Harrymu bylo hned jasné, že je to návnada, jejímž úkolem je odvést pozornost od toho ve stínu.

A oba spekulovali o něm. Harrym jim vybral útržkovité myšlenky přímo z jejich nic netušících myslí. Ten pod lampou uvažoval:

Found je doma, ale kdo je ten chlap?… Přechází sem a tam ulicí, plíží se jako kočka… Že by to byl ten, co se předním máme mít na pozoru?… Říkali, že když se objeví, máme ho nechat na pokoji, jenže… kdybych ho… možná by mi to vyneslo povýšení na inspektora.

A druhý, který právě vystoupil ze stínu a zamířil k místu, kde stál Harry.

Nebezpečný, říkali… Dobrá, nechám ho, ať to zkusí. Když něco vyprovokuje… dostane kulku do hlavy! (Harry cítil, že mužova ruka nervózně sevřela pažbu pistole připravené v kapse.)

Zatímco muž s pistolí vystoupil téměř bezstarostně ze stínu, druhý se rozhodl opustit své stanoviště, vytáhl ruce z kapes a zamířil přes ulici směrem k Harrymu. Oba se opatrně a jakoby mimochodem (ale s bušícím srdcem a očima jako dýky) blížili.

Harry na ně hleděl a s překvapením zjistil, že mu z hrdla vychází vrčení. V žilách se mu rozhořela ohnivá řeka a podpalovala cosi uvnitř, co vzplálo a klokotalo k němu něco o zabíjení a tryskající krvi, o životě a smrti! Vampýr!

Lidská strana vněm však řekla: „Ne! Tohle nejsou tvoji nepřátelé! Kdysi, když jsi byl sám na straně zákona, to dokonce mohli být tvoji kamarádi, jim ubližovat, když jim můžeš tak lehce uniknout?"

Protože v mé přirozenosti není utíkat, ale podstupovat boj!

„Boj? To sotva. Vždyť jsou jako děti…"

Cože? Alespoň jeden z nich má pistoli!

Muž přecházející přes ulici se zastavil, aby nechal přejet několik aut. Nebyl od Harryho víc než patnáct kroků. Teď už bylo mimo jakoukoliv pochybnost, že oba míří k němu. Harryho upír si uvědomoval nebezpečí stejně jako Harry člověk, a hned také zahájil akci k jeho ochraně. Nekroskop začal potit

zvláštní studený pot a vydechovat podivnou mlhu, která na něm lpěla jako stále silnější a silnější plášť. A když se oba policisté přiblížili, Harryho mlha vyplula ze stínu, kde se skrýval, a objevila se nad chodníkem jako pára stoupající z okénka kotelny v suterénu.

Teď jim jsou jejich zbraně k ničemu. Už mě nevidí. Ale já je vidím, cítím jejich pach, vnímám je všemi smysly, dokonce stačí, abych natáhl ruku a dotknu se jich, pokud budu chtít. Natáhnout ruku a… zlikvidovat je!

„K čertu s tebou!" proklel Harry sám sebe - nebo toho v sobě - nahlas. „K čertu s tebou - ty slizká, černá, parchantská stvůro!"

„Ale ale, tohle na nás neplatí, kamaráde," odpověděl jeden z policistů. Přikrčil se, oběma rukama sevřel pistoli a namířil ji do chuchvalce mlhy. „Takových nadávek jsme už slyšeli. Tak jen z tý páry vylez. Chceš si zničit plíce? Nebo máš zájem, abych ti to udělal já? Sakra, říkám ti, vylez z toho svinstva!"

Žádná odpověď, pouze mlha náhle zavířila, jako by se chuchvalec snažil zavinout sám do sebe - jako by někdo v jejím středu zabouchl dveře. Během několika sekund velká část mlžného oblaku prořídla a klesla k zemi a po chvíli z něho zůstal jen lesklý povlak vlhkosti na dlažbě. A zeď byla vysoká, černá a prázdná, nikde žádná ulička, žádná kotelna v suterénu.

A nebyl tam vůbec nikdo…

Trevor Jordan se probudil z úzkostného snu, jehož podstatu okamžitě zapomněl. Posadil se na lůžku v podkrovní místnosti domu na okraji Bonnyrigu a těžce dýchal. Byl promočený potem. To bylo před chvílí. Teď se ploužil po pokojích a chodbách starého domu stojícího na břehu řeky, rozsvěcel světla a pokaždé, když rozhrnul na nějakém okně závěs a pohlédl do tmy, rozechvěl se mu v těle každý nerv. Nedokázal říct, v čem jeho obava nebo zlá předtucha spočívá, cítil však cosi, co se hrozivě rýsovalo, co se vznášelo kolem něho a čekalo. Jakási děsivá Věc, která zatím zadržovala svou energii, ale už teď byla plná nestvůrné dychtivosti.

Je to snad Harry? uvažoval Jordan. To, v co se Harry tak rychle mění? Možná. Nebo je to starost o Harryho? Kdyby - až - proti němu pobočka E konečně vystoupí? Ano, jistě, to také. Nebo má strach o sebe… o to, co by se s ním stalo, kdyby v té chvíli stále ještě byl s nekroskopem? Je snad tohle pocit, který zakoušel Julian Bodescu v Harkley House v Devonu tehdy večer když kolem něho pobočka uzavřela svůj kruh, aby ho zlikvidovala? Jordan si byl jistý, že je to něco podobného.

Věděl, že je čas odejít, opustit Harryho. Opustit ho jednou provždy a zařadit se do pozemského světa jako obyčejný člověk. On, telepat však věděl, nikdy nebude doopravdy pozemský a sotva obyčejný člověk, protože už byl na druhé straně a vrátil se odtamtud. Ale mohl se o to pokusit. Pracovat na tom, propracovat se k tomu, postupně zapomenout, že byl (bože, teď už mu bylo pouhé pomyšlení nesnesitelné!)… že nebyl živý. A až z toho bude Harry venku a odejde do toho druhého světa, který si Jordan dovedl stěží představit, pak by se snad mohl vrátit do pobočky. Jestli ho ovšem vezmou zpátky. Samozřejmě, musí počítat s tím, že si ho zpočátku budou chtít prověřit, mít jistotu, že je opravdu tím, za koho ho považují.

Problém (a teď už Jordan věděl, že tohle je s největší pravděpodobností zdroj jeho děsivého snu) však spočíval v tom, že ani on sám si nebyl jistý, jestli je tím stejným člověkem jako dříve. Protože jestli bude Harryho hrozná metamorfóza i nadále akcelerovat…

Harry!

Jordan se prudce nadechl. Náhle ho zaplavilo telepatické vědomí nekroskopa. Bylo mu, jako by ho někdo polil ledovou vodou. Prudce se roztřásl. Harry byl tam venku, někde na druhé straně řeky. Harry poslouchal jeho myšlenky. Ale jak dlouho tam už je?

Ve skutečnosti jen minutu nebo dvě. A neodposlouchával Jordana, pouze telepaticky kontroloval bezprostřední okolí domu. Přesto něco z Jordanových obav a úzkostí zachytil, i když to nemělo žádný vliv na šelmu, která v něm zuřila zklamáním, že těm dvěma poldům, střežícím byt Johnnyho Founda, pouze utekl.

Důvod, proč se Harry rozhodl vystoupit z Möbiova kontinua do křovisek na druhé straně řeky a ne přímo v domě, byl prostý: když četl mysl těch dvou tajných policistů v Darlingtonu, jasně viděl, že na něho byli připraveni. Skutečně, někdo tomu muži s pistolí řekl, že Harry může být nebezpečný. Zřejmě je museli varovat z pobočky E, že se tam může objevit. Takže… ať o něm Darcy Clarke řekl v pobočce,

co řekl, nijak to s nimi nehnulo.

A jestliže na něho čekali v Darlingtonu, bylo jasné, že za chvíli na ně narazí i tady. Nahnal sice strach Paxtonovi (alespoň na chvíli), ale Paxton byl pouze jedním z nich, a navíc ne zrovna typický vzorek. Takže od této chvíle se rozhodl před každým návratem velice pečlivě zkontrolovat okolí a teprve pak se odvážit tam, kde to dříve bylo ‚bezpečné'. Tohle všechno v nekroskopovi posilovalo klaustrofobní pocit, dojem prostoru plného osudové tragiky - včetně Möbiova kontinua - který se kolem něho neustále zužuje. A to nemluvil o čase.

A nyní se ke všemu ještě dověděl, že se ho bojí i Trevor Jordan a uvažuje, co by mu Harry mohl udělat… a to už bylo příliš.

Odvraceli se od něho mrtví - dokonce i sám Möbius; jeho matka začínala být unavená a opouštěla ho; na světě se nenašel nikdo, ani živý ani mrtvý kdo by o něm řekl cokoliv dobrého. A přitom to byl svět, jeho rasa, za jejíž dobro tak dlouho a usilovně bojoval. Teď už to však nebyla jeho rasa. Teď už ne.

Harry prošel Möbiovými dveřmi do temné chodby domu na druhé straně řeky a začal tiše stoupat po schodech do své ložnice. Najednou se cítil unavený; měl pocit, že starosti, které se na něho valí, ho začínají zmáhat. Snad je trochu zhojí spánek a… k čertu se vším! Ať se o sebe budoucnost postará sama.

Ještě než však stačil vyjít do prvního poschodí, zastavil ho Jordanův hlas.

„To jsi ty, Harry?" Telepat stál dole u paty schodiště. Trevor Jordan, který byl schopen číst nekroskopovu mysl stejně lehce jako nekroskop jeho. „Já… neměl jsem o těch věcech přemýšlet."

Harry přikývl. „A já jsem tě neměl odposlouchávat. Ale nedělej si z toho hlavu. Něco jsi pro mě udělal a udělal jsi to dobře. Jsem ti za to vděčný. Vyrovnám se s tím, že budu sám. Ostatně byl jsem sám i předtím. Jestli tedy chceš jít, klidně jdi - jdi hned! Protože když mám být upřímný, čím dál víc ztrácím nad tou věcí, co je ve mně, kontrolu. A jestliže teď odejdeš, bude to možná to nejbezpečnější, co můžeme udělat."

Jordan zavrtěl hlavou. „Ne, Harry. Nechci tě opustit, když jde proti tobě celý svět. Teď ještě ne."

Harry pokrčil rameny, otočil se a pokračoval nahoru po schodech. „Jak myslíš, ale příliš to neoddaluj…"

Čtvrtá kapitola

Sny…

Když Harry složil hlavu na polštář, byla noc stále ještě na začátku. Po obloze však už plul měsíc a hvězdy jasně svítily. To byl jeho čas. Jeho smysly byly nyní ve dne slabé, ale v noční tmě se stávaly citlivými jako nikdy předtím. Dokonce i ty, které ovládal nebo ovládalo jeho podvědomí. Také jeho sny byly živější.

Nejdříve se mu zdálo o Möbiovi a cítil, že je to víc než jen obyčejný sen. Dávno mrtvý matematik přišel a posadil se vedle něho na postel; a zatímco jeho postava a tvář byly nezřetelné, jeho řeč mrtvých zněla jasně a seriózně jako vždy:

To je naposledy, co spolu mluvíme, Harry - alespoň na tomhle světě.

Víte jistě, že si to tak přejete? odpověděl nekroskop. Zdá se, že v budoucnu nemohu jinak než lidem škodit.

Neurčitá beztížná Möbiova postava přikývla. Ano, ale oba víme, že to nejsi ty. Proto jsem za tebou přišel teď, kdy jsou tvé sny stále ještě tvé.

Myslíte, že opravdu jsou?

Řekl bych, že ano. Rozhodně působíš víc jako Harry Keogh než při našich předchozích setkáních.

Harry se trochu uklidnil, povzdechl si a zahrabal se hlouběji do postele. Tak o čem se mnou chcete mluvit?

O jiných světech, Harry.

O mých paralelních dimenzích kuželového tvaru? Nekroskop kajícně pokrčil rameny. To byl z větší části bluf; přel jsem se s vámi, jen abych se mohl přít. Jen jsme se tak cvičili, já a můj upír.

Možná to tak bylo, připustil Möbius, ale ať to od tebe byl, nebo nebyl bluf, v každém případě jsi měl

pravdu. Projevila se v tom tvá intuice, Harry. Jediné, co tvá vize nebrala v úvahu, je jak.

Jak?

Přesněji kdo, řekl Möbius.

Jak? Kdo? Mluvíme znovu o Bohu?

O Velkém třesku, řekl Möbius. O prvotním světle, o počátcích prostoru času. To všechno nemohlo vzniknout z ničeho, Harry. A přesto jsme se již rozhodli, že před Počátkem nebylo nic. To bylo od nás pošetilé, protože oba víme, že člověk nemusí mít tělo, aby měl mysl!

Bůh, řekl Harry. Nejvyšší nehmotná Bytost. On přece všechno stvořil ne? Ale k jakému účelu? Proč?

Teď zase pokrčil rameny Möbius. Možná proto, aby zjistil, co se bude dít dál?

Myslíte, že to už On nevěděl? Co je to pro Vševědoucího?

To není fér, řekl Möbius. Nikdo nemůže vědět, co bude, dokud se to nestane. A je nebezpečné se o to pokoušet. Ale od té doby už ví všechno.

Povězte mi o těch druhých světech, řekl Harry, který se nechal proti své vůli strhnout.

Svět Hvězdné a Sluneční strany je jeden, řekl Möbius. Ale to byla… chyba. Došlo k nepředvídatelným jevům a věci se katastrofálně pokazily. Hvězdná strana, upíří močály a samotni Vampýři: ti jsou zároveň příčinou i následkem! Ale to se týká budoucnosti a minulosti! Říci to teď by mohlo znamenat změnit to, což by bylo příliš troufalé.

Prostor a čas jsou relativní, namítal Harry. Neříkal jsem to snad vždycky? A svým způsobem jsou stálé. Nemůžete je poškodit pouze tím, že o nich budete mluvit.

Möbius se sám pro sebe usmál, i když trochu smutně. Připouštím, že tohle je chytrý postřeh, Harry. Ale nemůžeš na mně zkoušet své upíří lsti, chlapče. Tak jako tak nemluvím o Hvězdné straně.

Dobrá, poslouchám, odpověděl nekroskop maličko rozladěně.

Když jsme spolu kdysi hovořili, zmínil jsi vyváženost multivesmíru s černými a bílými dírami přenášejícími hmotu mezi všemi těmi rozdílnými vrstvami existence, které zpožďují, nebo dokonce obracejí entropii. Jako závaží určující chod starých kyvadlových hodin. Ale to je pouze jeden druh rovnováhy - fyzické. Je tu však ještě metafyzická, mystická, spirituální.

Opět tedy Bůh?

Rovnováha mezi Dobrem a Zlem.

Které mají původ ve stejném zdroji? To je váš argument, Auguste Ferdinande! Vzpomeňte si: ‚před Počátkem nebylo nic.' Tak jste to říkal?

Möbius zavrtěl hlavou. Nejsme ve sporu. Naopak, jsme v naprosté shodě!

Harry žasl. Bůh má temnou stranu?

Ach ano, tu, kterou odvrhl!

Matematikova slova a způsob, jakým je vyslovil, obojí Harryho upoutalo. A já mohu udělat totéž? To jste chtěl říct?

Chtěl jsem říct, že jiné světy jsou jako hladiny: některé jsou položeny výš, některé níž. A co děláme tady určuje příští krok. Jdeme nahoru, nebo dolu.

Nebe, nebo peklo?

Möbius pokrčil rameny. Když ti pomůže přemýšlet o tom takhle.

Chcete říct, že když odejdu, nechám svou temnou stranu - možná dokonce svého upíra - za sebou ?

I když je tu rozdíl, ano.

Jaký rozdíl?

Rozdíl mezi námi.

Myslíte, kdybych nepodlehl?

Musím už jít, řekl Möbius.

Ale já musím vědět víc! Harry byl zoufalý.

Bylo mi dovoleno vrátit se, řekl Möbius prostě. Ale nemám dovoleno zůstat. Můj nový svět leží výš, Harry. Opravdu nemohu riskovat, že ho ztratím.

Počkejte! Harry se snažil posadit se a chytit Möbia za ruku. Nedokázal se však ani pohnout, a kdyby, bylo by to jako pokoušet se chytit kouř. Velký muž se přeměnil - podobně jako jeho soubor těžko srozumitelných rovnic - v nicotu a byl pryč…

Když nic jiného, způsobila Möbiova návštěva to, že Harry byl ještě unavenější než předtím. Upadl tedy do ještě hlubšího spánku. Jeho mysl ovlivněnou upírem však tížilo jisté jméno, mučilo ho a nedopřávalo mu klidu. To jméno bylo Johnny Found.

Harry byl telepat; měl svůj případ, úkol, který musel dokončit; a měl v sobě také upíra. Když odešel, aby se postavil Janosovi, pokrevnímu synovi Faethora Ferenczyho, v Transylvánských horách, varoval ho Faethor, že z jejich boje může vyjít živ pouze jeden a že vítěz se stane tvorem vládnoucím neuvěřitelnou mocí. Janos četl budoucnost, viděl ji a věděl, že nemůže prohrát. Jenže… člověk se nikdy nemá snažit budoucnost poznat. Číst ji, když už je to nutné, ano, ale nesnažit se ji pochopit. Tím, kdo vyšel z hor jako vítěz, byl Harry. A přestože ještě neznal míru své moci - zvláště své nejnovější akvizice, telepatie - už tak byla neuvěřitelná. Vlastně byla neuvěřitelná už předtím, ale teď, když ji navíc posiloval jeho upír…

Nyní se mu ve snu zdálo, že nad svými talenty ztratil kontrolu, a ony presto vyvíjejí aktivitu. Sny jsou procesem zúčtování v paměti, při němž se nastoluje rovnováha; něco jako filmový střih, kdy se vyřazuje všechna veteš a zbytečnosti života a tomu, co má smysl, se dává řád. To je funkce lidských snu. To a přání, aby se vyplnily. A také pro každého, kdo má svědomí, uvolněni potlačovaného pocitu viny. To je důvod, proč lidé občas mívají zlé sny. Harry měl svůj díl viny a také spoustu přání toužících po vyplnění. A to, co se jemu samém nepodařilo dát do pořádku v bdělém stavu, to se pokoušelo vyřešit jeho podvědomí - a také upír, který byl jeho součástí - ve spánku. Jeho zesílené vědomí se z něho šířilo ven ve formě telepatické sondy, v okamžiku neomylně dosáhla k svému cíli v Darlingtonu. Tím cílem byla spící mysl Johnnyho Founda; mysl, jejíž talent byl tak výstřední a tak zvrácený. A o tom se Harry chtěl dozvědět víc.

A se svou temnou upíří lstivostí mu stačil jen náznak, nepatrný podnět zahrát na tu nebo onu strunu a při troše štěstí mu Johnny Found řekne.

Všechno…

Také Johnny snil… o svém dětství. Nesnil dobrovolně, ale noční přízrak zaklepal na dveře vzpomínek a dožadoval se, aby je Johnny otevřel.

Vzpomínky z dětství? Ach, měl je, ale nemohl říct, jestli stojí za to je oživovat nebo o nich snít. To byl důvod, proč to nedělal. Obvykle.

Trochu sebou v posteli trhl; jeho podvědomí zaúpělo a začalo se ohlížet po kladivu, kterým by dveře do minulosti zatlouklo. Něco mu v tom však bránilo, něco mimo jeho moc, a Johnny mohl jen bezmocně přihlížet, jak se dveře otevírají. Uvnitř na něho čekaly všechny špatné věci včerejška: spousta drobných hříchů, které měl na svědomí, spolu s výčtem trestů a pokut, kterými za ně musel zaplatit. Tenkrát však byl dítě a nevinné dítě (jak říkali) a měl z toho brzy vyrůst. A jen sám Johnny věděl, že z toho nikdy nevyroste a že se nikdy nenajde tak krutý trest, aby jeho budoucí zločiny vyvážil.

Snažili se ho přesvědčit, že to, co udělal, je špatné, a málem se jim to podařilo, ale mezitím dospěl natolik, že poznal, že mu lžou, protože ho nechápou. A protože ho nechápali, nikdy nemohli vědět, jak dobré jsou věci, které dělá. Jak dobře se cítí, když je dělá.

Ano, jeho dětství bylo osamělé místo, kde mu nikdo nerozuměl nebo nechtěl nic vědět o… věcech, které dělal. Protože o takových věcech ani nechtěli uvažovat, natož o nich vědět.

Ano, osamělé místo za těmi lákavými dveřmi. A o co by bylo osamělejší, kdyby neměl ty mrtvé věci, kterým to mohl říkat. A hrát si s nimi. A mučit je-

Ale protože je měl - své tajné věci, svůj důmyslný způsob zacházení s bytostmi, které již nebyly - nesl svůj osud sirotka mnohem snadněji. Protože věděl, že existují takoví, kteří jsou na tom hůř než on, mnohem hůř. A kdyby nebyli, Johnny by se rychle postaral, aby byli.

Otevřené dveře ho zároveň odpuzovaly i přitahovaly. Za nimi vířila mlha vzpomínek a hypnotizovala ho; až náhle zjistil, že ho jimi něco vtahuje - proti jeho vůli? - dovnitř. Tam, kde na něho čekalo jeho dětství…

Říkali mu ‚Found' protože byl found - nalezený… v kostele. Když jednou v neděli ráno vstoupil dovnitř kostelník, aby se podíval, co všechno je třeba udělat, rezonovaly kostelní lavice a trámy v krovu jeho křikem. Ještě byl celý od krve po porodu, nalezenec zabalený v nedělních novinách s placentou, která byla ještě teplá, strčenou pod lavicí v plastikové tašce.

Johnny vřískal, že si mohl vykřičet plíce, že řinčela okna, že mohl spadnut strop; křičel, jako by věděl, že nemá právo být v chrámu Páně. Možná, že to jeho ubohá matka věděla také a to, co udělala, byl pokus zachránit ho. Bohužel se nepodařil. A ztracen nebyl pouze Johnny, ale rovněž ona.

V každém případě novorozenec křičel tak dlouho, dokud ho z kostela nevynesli a nedopravili na jednotku intenzivní péče porodního oddělení místní nemocnice. Teprve pak, když byl pryč z chrámu Páně, se utišil. V ambulanci s ním nakonec skončila i jeho matka, kterou našli, jak sedí opřená o náhrobní kámen na vedlejším hřbitově v kaluži vlastní krve a s hlavou svěšenou na nalitých ňadrech. Na rozdíl od Johnnyho však cestou do nemocnice zemřela.

Podivný vstup do podivného života, ale tím všechny Johnnyho podivnosti teprve začínaly.

V nemocnici ho umyli, zaopatřili, přidělili mu postýlku a prozatímní – ve skutečnosti na celý život - jméno. Kdosi napsal na štítek z umělé hmoty, který měl připevněný na zápěstí, slovo ‚Found' aby ho rozlišil od ostatních nemluvňat. A Foundem už také zůstal.

Když se na něho sestra šla podívat, proč se tak náhle utišil… zjistila nejpodivnější věc ze všeho. Nebo možná ne, podle toho, jak se na to člověk díval. Vždyť márnice byla jen kousek odtud. Možná jeho mladá matka ani nebyla docela mrtvá. A možná slyšela, jak nemluvňata pláčou, a věděla, že jedno z nich je to její. Ano, tak to muselo být. Protože, jak jinak by to bylo možné vysvětlit?

Johnnyho bezejmenná matka seděla vedle prázdné postýlky a Johnny v jejím mrtvém náručí sál studené mléko z jejích mrtvých, studených bradavek.

Johnny byl v domově pro sirotky do svých pěti let, další tři roky strávil v pěstounské péči, dokud se ho manželský pár, který se ho ujal, po jisté tragické události nezbavil. Pak se Johnny ocitl v dětském domově v Yorku.

Nyní něco o jeho pěstounech:

Prescottovi měli velký dům na samém okraji Darlingtonu, kde město přecházelo do volné krajiny. V době, kdy Johnnyho adoptovali, bylo to v roce 1967, již měli čtyřletou dcerku. Paní Prescottová však už kvůli zdravotním problémům další dítě mít nemohla. Škoda, protože Prescottovi si dělali plány, ze budou ‚dokonalá' rodina: manželský pár s dvěma dětmi - chlapcem a děvčetem. Zdálo se, že Johnny by mohl být to pravé, co potřebovali, a chybějícího syna jim nahradit.

Jenže David Prescott cítil od první chvíle, kdy chlapce uviděl, jistý neklid, nebo dokonce stísněnost. Nebyla za tím žádná určitá výhrada - jen něco, co nikdy nedokázal ukázat, jakýsi neurčitý pocit. Stačilo to však, aby Veci nebyly tak úplně dokonalé, jak měly být.

Johnny dostal jméno své nové rodiny, a stal se tedy Prescottem - alespoň prozatím. Už od samého počátku však nevycházel dobře se svou nevlastní sestrou. Nemohli být spolu o samotě ani pět minut, aby se nezačali prát a pohledy, kterými se doslova probodávali, byly i na nevlastní sourozence příliš jedovaté. Alice Prescottová vinila svou malou dceru z toho, že je rozmazlená (což bylo totéž, jako by vinila sama sebe, že ji rozmazlila), a její manžel vinil Johnnyho z toho, že je… divný. Skutečně, na chlapci bylo cosi divného.

„Dobrá, samozřejmě, že je!" odsekla mu žena. „Johnny je odložené dítě bez domova, rodinu mu nahrazoval sirotčinec. A to také není nejlepší prostředí pro výchovu. Láska? Víš jak to malé dítě muselo trpět? Podle mého se ho velice rádi zbavili! To je něco, v čem je sakramentsky málo lásky!"

A David Prescott uvažoval: Možná k tomu měli důvod. Ale jaký důvod? Vždyť chlapci ještě není ani šest let. Jak je možné, že se někdo popudí proti tak malému dítěti ? Navíc člověk, jehož profesí je pečovat o podobné nešťastníky.

Prescottovi měli malý, slušně prosperující soukromý obchod se smíšeným zbožím ani ne míli od svého domu na hlavní cestě do Darlingtonu. Sloužil asi třem stovkám domků, které tam byly nedávno postaveny. Byl otevřen čtyři dny v týdnu od devíti hodin ráno do pěti odpoledne, a také ve středu a v sobotu dopoledne. Pracovali v něm sami, pouze s domácností jim jako ‚chůva' pomáhala jedna mladá dívka ze sousedství.

David měl v zadní části jejich velké zahrady holubník, v němž choval holuby; Alice zase po každodenní práci ráda pracovala na zahradě. Oba pak střídavě dohlíželi na děti, když si jejich chůva vzala volno. Dalo se tedy říct, že s výjimkou třenic mezi Johnnym a jeho sestrou Carol byl život Prescottových normální, příjemný, zkrátka zcela průměrný. To však platilo pouze do léta, kdy Johnny dovršil osm let.

Opravdu, do té doby bylo možné označit život Prescottovy rodiny za téměř idylický.

Pak došlo k několika událostem, které idylu narušily. Nejdříve začal mít David Prescott problémy se svými holuby, pak se jednoho rána ztratil rodinný kocour - flegmatický, vykastrovaný macek jménem Moggit, který spal s Carol a byl jejím mazlíčkem - a už se nevrátil, a ke všemu nastalo několik dlouhých období horkého a dusného počasí, které podporuje podrážděnost a občas bývá jedinou příčinou hádek a výbuchů hněvu. Bylo to ovšem taky léto, kdy David postavil pro děti malý bazén zakrytý polyetylenovou fólií nataženou na hliníkové konstrukci.

Johnny si zprvu myslel, že to bude velká zábava plavat a dovádět kolem vlastního bazénu, ale brzy ho to přestalo bavit. Naopak Carol se koupala velice ráda, což ovšem jejího adoptivního bratra zlobilo: vadilo mu, když měl někdo potěšení z toho, co jeho nebavilo, a navíc nemohl Carol vystát, ať dělala, co dělala.

Jednou ráno, bylo to tři nebo čtyři dny po Moggitově zmizení, vstal Johnny nezvykle brzy. Netušil, že Carol už je také vzhůru. Dívka zaslechla, jak tiše otevírá a zavírá dveře, rychle vstala a oblékla se. Její bratr (vždy to slovo vyslovovala s výrazným pohrdavým přízvukem) už jednou, bylo to nedávno, vstal velice brzy - několik hodin před ostatními - a ona chtěla vědět, proč to dělá. Ne proto, že by mu zamýšlela něco překazit, spíš byla trochu žárlivá a víc než trochu zvědavá. I když byl Johnny protiva, pořád byla radši, když s ní byl v bazénu, než když si zalezl někam do ústraní a tam prováděl ty své stupidní, záhadné hry.

Pokud šlo o Johnnyho: jeho čas byl nyní opravdu zcela jeho a nikdo ho neomezoval. Byly prázdniny a on si dělal své ‚věci'; obvykle za zahradní zdí, kde končil živý plot a začínala pole a louky táhnoucí se k severu a severozápadu. Když ho však někdo hledal, vždy reagoval a na hlasité zavolání se rychle vrátil domů. Zvláště si hlídal, aby se vrátil včas, když byl čas k jídlu.

Co tam venku celé hodiny dělal, bylo záhadou. Když se ho jeho adoptivní rodiče zeptali, odpovídal, že si hraje. To bylo všechno. Carol však chtěla vědět, jak a s čím si tam hraje. Nemohla pochopit, že by si tam za zdí našel něco zajímavějšího, než je bazén. Vypravila se tedy za ním. Po špičkách se protáhla kolem dveří rodičovské ložnice a vyšla ven do časného rána.

Johnny okamžitě zamířil kolem bazénu dozadu k zahradní zdi. Tam v místě, které už zřejmě měl vyzkoušené, zeď přelezl a seskočil na druhé straně. Pak se prodral přerostlým živým plotem a postupoval dál do polí ozářených chvějivým ranním světlem. Carol ho opatrně následovala.

Asi po kilometru se Johnny dostal k místu, kde se scházely staré zarostlé cesty s vyježdělými kolejemi a kde se vršila hromada trosek staré pobořené farmy zarostlá kvetoucím ostružiním a kopřivami, z nichž se zvedal zbytek zdi a vratký komín zakončený kamennou komínovou hlavou. Johnny si zkrátil cestu šikmo přes louku a nad vysokou vlnící se trávou mu vykukovala jen hlava s tmavými vlasy.

Carol ho ještě chvíli sledovala z vrcholku zdi, a když viděla, kam míří, rozhodla sejít za ním. Trosky staré farmy byly zřejmě místem, kde provozoval své tajné hry. Od dnešního rána však už tajné být neměly.

Než se udýchaná Carol vynořila z vysoké trávy, zmizel Johnny kdesi v ruinách zarostlých plevelem. Carol se na chvíli zastavila, rozhlédla se po cestách, které kdysi sloužily farmě, potom udělala několik kroků… a znovu se zastavila!

Něco zaslechla. Co to bylo? Nářek? Kočičí vřískání? Moggit?

Moggit!

Carol si bezděčně přiložila ruku k ústům, prudce se nadechla a strnula.

Cože? Tady v té pustině je její ubohý malý Moggit? V rozpadávajících se zdech? Možná právě to sem Johnnyho táhlo: nářek kocoura uvězněného a hladovějícího někde v nějaké díře.

Carol chtěla zavolat a dodat svému miláčkovi trochu naděje. Pak si to ale rozmyslela. Napadlo ji, že by se Moggit začal zuřivé zmítat a ještě víc by se zahrabal. Možná naříká tak naléhavě a žalostně proto, že se ho Johnny pokouší vysvobodit.

Se zadrženým dechem přešla tvrdou prašnou cestu a zamířila k místu, kde se kdysi otevíral široký vjezd do dvora. Teď tam byla jen jakási díra mezi hromadami kamení zahlušeného nízkým trním, pnoucím se břečťanem a několika pokroucenými keři bezu, které se podobně jako okolní zdi ztrácel pod parazitující zelení. Pod nohama jí skřípaly úlomky cihel a rozpadlých kamenů. Před ní se objevila cestička čerstvě vyšlapaná v podrostu. Zřejmě Johnnym.

Byl to téměř tunel proražený mezi kopřivami a trním, tmavý a zlověstný. Sedmileté Carol se zmocnil tísnivý pocit a musela se nutit, aby šla dál. Občas sice zaváhala, ale Moggitovo kvílení (nepochybovala, že je to Moggit, i když se současně modlila, aby to nebyl on) ji táhlo dál. Konečně se dostala na místo, kde hustá spleť zeleně ustoupila a kam dopadaly sluneční paprsky. Vtom uviděla Johnnyho. Seděl uprostřed trosek na volném prostranství. Carol uviděla… cosi, co tam měl; aniž by to však zprvu opravdu viděla, protože její dětská mysl nebyla schopná tu myšlenku pojmout, uvěřit jí. Pak ale skutečně uviděla… ale ne, ne, to v žádném případě nemohl být Moggit.

Moggit měl přece tlapky a břicho bílé jako sníh, huňatý ocas a lesklou černou srst na hřbetě, krku a uších! Tahle zmučená, škubající se věc že by byl Moggit? Carol měla pocit, že omdlí. Bezděčně natáhla ruku, aby se opřela o rozdrolenou zeď, a přitom shodila kus cihly. Johnny zaslechl náhlý hluk. Prudce se otočil směrem, kde stála Carol, ale zprvu ji ve změti ruin a zeleně neviděl. Carol ho však stále viděla: jeho odulou tvář, vyvalené bezcitné oči a zakrvácené ruce připomínající dravčí spáry. Vedle na zdi, na níž seděl, ležel otevřený kapesní nůž a chlapec držel v ruce ostře zašpičatělý klacek. Jeho hrot byl rudý - krví?

Také Moggita stále viděla. Zadními tlapkami se sotva dotýkal země, zoufale se snažil, aby celá váha těla nevisela na drátěné smyčce upevněné na větvi keře černého bezu! Viděla také žluté oko vydloubnuté z důlku - viseli na nervových vláknech jako na kusu provázku a při každém škubnutí mučeného zvířete se děsivě kývalo. Moggitovo bílé břicho bylo nyní temně rudé, otevřené a z velké odporně zející díry visely a kývaly se slizké černé rudé a špinavě žluté vnitřnosti!

Nebyl tam však pouze Moggit. Carol viděla také dva otcovy oblíbené holuby. Viseli zplihle z větví keře s křídly vykroucenými do nepřirozené olohy - A také ježka, který, i když stále živý, byl z boku probodnutý silným rezavým drátem zapíchnutým do země, takže zvíře se v nekonečné agónii plazilo kolem své osy a vydávalo strašlivé chrčivé zvuky. A ještě tam byly další děsivé věci, ale Carol už víc vidět nechtěla.

Johnny chvíli pátral pohledem v ruinách, a když nikoho nezaregistroval, uklidnil se a soustředil se opět na své ‚hry'. Carol přes slzy viděla, že se postavil, chytil jednou rukou nehybného holuba a vrazil mu do těla zkrvavený špičatý klacek. Pak… začal v mrtvém, necitlivém těle klackem vrtat, téměř jako by… jako by předpokládal, že není necitlivé! Jako by skutečně věřil, že ta zplihlá, zmrzačená věc jeho mučení cítí. Celou dobu, kdy to dělal, se smál a mluvil k ubohému zmučenému tvoru, živému nebo mrtvému nebo téměř mrtvému, jako by se vysmíval jeho doznívajícím mukám. Carol se náhle zdálo, že konečně pochopila podstatu té strašlivé hry: Johnny ty nešťastné tvory týral a kochal se jejich mukami a pak, když jim nakonec podlehli, se nemohl smířit s tím, že mu unikli. Proto je týral i po jejich smrti, pronásledoval je do toho temného světa bez citu a světla, kam se před ním uchýlili!

Byla první, kdo tuhle hroznou pravdu o Johnnym zjistil. První, kdo ji poznal, aniž si vlastně uvědomila, že ji zná. Protože byla dítě, které ví, co jsou dětské vrtochy… proto také s jistotou věděla, že tohle žádné vrtochy nejsou, že tohle je prostě projev krutého a nenávistného člověka, i když chlapce.

Ale Moggit, její ubohý Moggit! V tu chvíli jí konečně došlo, že to, co Johnny tak rafinovaně pověsil na větev, to zmasakrované, zpola vyvržené kočičí tělo je skutečně její Moggit. Už to nebyla déle schopná snést.

„Moggiteeee?" vykřikla téměř v šoku. „Johnny, ty… nenávidím tě! Já tě tak nenávidím!"

Vstala, zapotácela se, pak se přece jen vzpamatovala a nahmatala kus cihly s ostrými hranami. Teprve teď ji Johnny uviděl a jeho tvář, rudá vzrušením, okamžitě zbledla. Sáhl po kapesním noži - ne, aby ho proti ní použil, ale se zcela jiným, možná ještě horším úmyslem - a začal přeřezávat tlustou šňůru, kterou byla ohnutá větev s Moggitem připoutána k zemi. Přestože se šňůra roztřepila, pořád držela. Náhle Johnny ztratil trpělivost a v náhlém záchvatu vzteku jí prudce škubal, takže Moggit ztratil kontakt se zemí a klátil se na smyčce jako hadrová loutka. Carol se do uší zařízly děsivé skřeky zvířete, kterému se smyčka stáhla kolem rozdrásaného krku.

Pak se Johnnymu konečně podařilo šňůru přeříznout a Moggit vyletěl do výsky. Sekundu nebo dvě se zmítal, chrčel a prskal, než mu smyčka stáhla hrdlo a definitivně ho umlčela. Johnny byl tak soustředěný na kocourovu smrt, že ani Carol nevnímal. Ta se na něho vrhla jako saň. Jejím nehtům se mu podařilo uniknout, ale už nestačil odrazit ruku s kusem cihly. Carol ho udeřila do čela a srazila ho k zemi. Chvíli

zůstal sedět, a zatímco se snažil vzpamatovat, hledal kolem sebe nůž, který mu vypadl. Jeho oči plály divokou nenávistí. „Nejdříve Moggit, teď ty!" zasyčel.

Nejistě se postavil. Z čela mu tekla krev. Konečně uviděl nůž a vrhl se po něm. Teprve teď si Carol uvědomila, že je ve smrtelném nebezpečí. Bylo jí jasné, že Johnny nedovolí, aby řekla rodičům, co viděla - co tady její ‚bratr' dělá. A věděla také, že jí v tom může zabránit jen jediným způsobem.

Naposledy přeletěla pohledem hrůznou scénu - vtiskla si do paměti ubohého Moggita houpajícího se na větvi, ježka, jehož trápení konečně skončik a ležel mrtvý, a zmrzačené mrtvé holuby - obrátila se a prchala domů. Prodírala se tunelem v trní a křoviskách a nedbala na to, že se poškrábe, protože věděla, že Johnny ji bude pronásledovat.

Nemohl ji nechat uniknout, protože si uvědomil, že pokud se Carol podaří dostat domů, přivede někoho, aby se podíval. To nemohl připustit. Nikdo to nesměl vidět!

Rychle odřízl Moggita i holuby a vytrhl drát, kterým byl k zemi přibit ježek. Těžce dýchal horečným úsilím, ale i zuřivostí. Dovlekl všechny mrtvoly k staré studni se zahnívající vodou, kterou objevil už dříve. Její dřevěný poklop už dlouho trouchnivěl v rohu dvora. Johnny s těžkým srdcem naházel mrtvá zvířata dolů. Slyšel, jak žbluňkla do hluboké, temné vody, jejíž hladinu ani nedohlédl. Byla to hrozná škoda. Vždyť v nich ještě zbývalo tolik ‚života'! A všechno vinou Carol. Ano, a jestli se jí podaří dostat se domů dříve než on, nadělá ještě víc škody.

Vyrazil za ní. Sledoval její pláč a klikatou stopu, která za ní zůstávala ve vysoké trávě.

Běžet skoro kilometr po nerovné zarostlé louce je pro šokované dítě s očima plnýma slz značně dlouhá vzdálenost. Carol cítila srdce až v krku a v hrdli ji škrábal přerývaný dech. Hnal ji však obrázek, který se jí vtiskl do mozku: obrázek Moggita, jak se houpá a škube sebou na drátěné smyčce, s vnitřnostmi visícími jako pytlík s rozmačkaným ovocem, když maminka dělala v kuchyni džem. Ještě víc ji však hnal hlas, který za ní volal: „Caaarol! Carol - počkej na mě!"

To v žádném případě nemínila udělat. Před ní byl živý plot a zeď jejich zahrady, za ní supěl - a také vrčel jako rozzuřený pes - Johnny. Už byl jen kousek od ní. Jeho ruka jen těsně minula kotník její nohy, když zpola přelézala, zpola přepadávala přes zeď. V zahradě však už zůstala ležet. Byla příliš vyděšená a vyčerpaná, aby mohla dál utíkat, a také kvůli slzám téměř neviděla.

Johnny seskočil vedle ní. Oči mu žhnuly jako šílenci, malé chlapecké pěsti se svíraly a opět uvolňovaly. Carol pohlédla k domu, ale ten byl skrytý ovocnými stromy a nezřetelně se rýsující kopulí střechy bazénu. Jsou už rodiče vzhůru? Neměla ani sílu zavolat o pomoc. Johnny pořád vrčel jako zvíře. Sklonil se nad ní, chytil ji za vlasy a táhl směrem k bazénu. „Budeš plavat!" řekl. Slova mu vyšla z úst jako bubliny hlenu. „Budeš plavat, Carol. Vím, že se ti to bude líbit. A mně taky. Zvlášť potom!"

Zhruba v posledním týdnu se také David Prescott snažil vstávat dříve. Alice si nestěžovala ani se neptala na důvod. Ostatně choval se tiše a ohleduplně a vždy jí pak do postele přinesl kávu. Možná to bylo letním světlem, možná jeho starým syndromem ‚ranní ptáče'. Ve skutečnosti vstával David časně kvůli poště.

V těchto končinách chodila poštovní doručovatelka vždycky brzy, těsně po rozbřesku. A David čekal dopis. Z dětského domova. Ne že by čekal, že bude obsahovat něco závažného - byl si jist, že nebude - přesto mu záleželo na tom, aby ho otevřel dříve než Alice. Kdyby ho četla první ona… asi by prohlásila, že její muž je paranoik. Dopis se měl týkat Johnnyho. Ostatně skoro to vypadalo, že David je paranoik. Proč by jinak do dětského domova psal a žádal o svém adoptivním synovi informace?

Problém spočíval v tom, že David moc chtěl, aby mu někdo pomohl rozptýlit jeho obavy; opravdu si z celého srdce přál mít toho ubohého chlapce rád. Zároveň však dal víc na intuitivní cítění než Alice - byl víc vnímavý na ovzduší, nebo chcete-li na auru, kterou kolem sebe lidé šíří. A zvláště děti. A Johnnyho aura prostě nebyla dobrá. Bylo v ní něco, co si s sebou nesl ze své minulosti (Ale jaké minulosti? Vždyť je to pořád ještě dítě.); něco, o čem by měli v jeho dětském domově vědět a co, jak David věřil, by měli sdělit i jim, adoptivním rodičům. Přesto měl podezření, že Alice má pravdu, když si stěžovala na vztah pracovníků dětského domova k Johnnymu; zdálo se mu, že byli příliš dychtiví mít ho z krku. Nebo jinými slovy: „Umístit ho do Péče normální milující rodiny, která by mu umožnila vyrůst ve zdravého člověka. Zdravého tělesně, ale i duševně…"

To jim řekl ředitel ústavu v den, kdy přišli, aby si svého nového syna odvezli. Ředitelova slova dodnes

zněla Davidovi v paměti: „Zdravého tělesně i duševně."

Že by s Johnnyho duševním zdravím nebylo něco v pořádku? Že by byl tak trochu nenormální? Nebo hodně nenormální? To byla podstata chlapovy aury, to z něho David občas cítil: jakousi nenormálnost, studenou a vzdálenou životu jako starý člověk na smrtelné posteli. Ano, Johnny byl cítit smrtí. Ale ne svou smrtí.

A dnes konečně dopis z dětského domova přišel. David ho otevřel a četl. Prvním větám příliš nerozuměl. Andulky v dětských ložnicích. Johnny je chytal, zabíjel a shromažďoval. Co to mělo znamenat? Shromažďoval mrtvoly - myší, brouků, papoušků, dokonce i koček!

Měl pod postelí mrtvou kočku prolezlou červy a tak dlouho ji tahal za nohy, až mu zůstaly v rukou? Vychovatelé na to přišli, až je upozornil křik ostatních dětí.

Mrtvá kočka?

Moggit…?

Křik?

Davidovi se zdálo, že až tady slyší zděšený křik těch dětí. Jenomže to nebyl křik těch dětí, ale jednoho z jeho vlastních - ne, jeho vlastního dítěte

- Carol! Ozýval se ze zadní části zahrady!

Co se děje…?

Z prvního poschodí zaslechl Alicin ospalý hlas: „Davide, kde je káva? A proč ty děti tak brzy vstávají?"

Další výkřik ze zahrady. Vzápětí zachrčení, jako by se někdo…

David měl vždycky tendenci dělat ukvapené závěry. Obvykle se mýlil. Tentokrát však ne.

Vyřítil se ven, až za ním župan vlál, a jako šílený chraptivě volal Carol. Nikdo neodpovídal. Pak uviděl, že v polyetylénové kopuli se matně rýsuje dětská postava klečící vedle bazénu. David vtrhl dovnitř. Byl to Johnny. Zdálo se, že se snaží vytáhnout Carol z vody. Carol! Plavala tváří dolů, ruce a nohy roztažené, ukřižovaná na modré, tiše pleskající vodě.

Johnny rozehrál svou hru; zaslechl Carol volat a viděl, jak jakýsi člověk - špinavý, zarostlý, v hadrech - přelézá zeď a prchá pryč přes pole. Johnny se běžel podívat, co udělal, a když uviděl Carol v bazénu, pokusil se ji vytáhnout.

Řekl tuhle historku Davidovi, Alici, potom policii a každému, kdo ji chtěl slyšet. Skoro všichni mu věřili, dokonce i David mu zpola věřil, přesto ho už v domě nechtěl. I Alice mu zřejmě věřila, i když to bylo těžké říct, protože byla zoufalstvím zcela zdrcená.

Policie našla v ruinách staré farmy tábořiště a ze studny vytáhla spoustu podivných věcí. Někdo tam v těch primitivních podmínkách musel žít, krást v zahradách a dvorech (Davidovi holubi), aby měl co jíst. Mohli to být Cikáni (mrtvý ježek) nebo možná tuláci. Těžko říct. Je však naděje, že je nakonec chytí.

Nechytili nikoho.

A Johnny putoval zpátky do dětského domova…

Harry spal dál a ještě chvíli prožíval sny Johnnyho Founda. Samozřejmě, že Foundovu minulost viděl jen z nekromantova úhlu pohledu, který, dá-li se to tak říct, byl horší než běžný, reálný obraz. Ale víc než dostatečný k tomu, aby Harrymu zaručoval, že jde o správného muže. Nakonec však Foundovy krutnosti - jeho sny o vlastních zlých skutcích, odpudivá litanie o vlastní nehumánnosti - byly i pro Harryho příliš a nenávist, kterou vůči němu cítil, se změnila v prudký nával zuřivosti.

Johnny Found prožil celý svůj mladý život jako vraždící zrůda a zatím mu to procházelo. Až donedávna však zůstávala jeho jedinou lidskou obětí nevlastní sestra Carol. Mezitím prováděl a hrál své nepředstavitelně zrůdné hry s mrtvými lidmi, kteří zemřeli jinak, než že byli zavražděni.

Ale stejně jako lidé i zrůdy dozrávají a s tím i jejich choutky. V tom nebyl Johnny výjimkou. Pouze… jak absurdní je uvažovat o dozrávání něčeho, co bylo od počátku shnilé.

Svého času z důvodů, o nichž i Harry Keogh odmítal uvažovat, přijal Found práci v márnici. Jeho šéf však brzy pojal podezření, že s ním není něco v pořádku, a vyhodil ho. A byl to další Foundův sen o jiném zaměstnání, tentokrát na jatkách, který jako poslední rána do vazu nekroskopa zlomil.

To byl okamžik, kdy Harry stáhl zpět svou roztřesenou telepatickou sondu, vycouval z Johnnyho mysli a nechal ho s jeho zlými sny. Každý někdy nějaké má, pouze ve Foundově případě se stěží mohly

vyrovnat realitě.

Pátá kapitola

…a fantazie

A pak se nekroskopovi zdálo o Darcym Clarkovi. Také to byl zlý sen, protože Darcy byl mrtvý a jeho hlas doléhal k Harrymu jako řeč mrtvých.

I tak ale nebyl jasný, ale zkomolený, chvílemi mizel, zaznával v nesčetných ozvěnách ze všech směrů, takže připomínal spíš jakési podivné vzdechy.

Harry, nemohu uvěřit, co jsi mi udělal, řekl Darcy, když nekroskopa přesvědčil, kdo je. Už v okamžiku, kdy mě zabili - kdy jsem si uvědomil, že mě navzdory mému strážnému andělu mohou zabít - jsem věděl, že to máš na svědomí ty. Mohlo se to stát jedině tehdy, když jsi byl v mé hlavě. Zabil jsi to, co střežilo mou bezpečnost, a tím jsi způsobil, že jsem byl zranitelný a vlastně bezbranný. Pořád však nemohu uvěřit, že jsi to mohl udělat, a také nevím proč jsi to udělal. Myslel jsem, že tě znám, ale čerta starého jsem tě znal!

To je jen sen, Darcy, odpověděl mu Harry. To mě jen trápí svědomí - jestli ještě pořád nějaké mám - že jsem chránil svoji bezpečnost na úkor někoho jiného. Říkám, je to jen zlý sen, Darcy, ve skutečnosti nejsi mrtvý. To jen já viním sám sebe za to, že jsem ti musel vstoupit do hlavy. A pokud jde o to, proč, klidně ti to řeknu: abych měl jistotu, že když proti mně vystoupíš dříve, než odtud odejdu, budeš zranitelný. Protože ze všech talentů, které má pobočka E k dispozici, mám největší obavy z tvého. Dává ti náskok, rozhodující převahu, dělá tě nepřemožitelným. Znovu a znovu jsem se tě snažil zastavit, ale nikdy jsem neuspěl. Zato tobě by stačilo jednou stisknout spoušť, a byl bych vyřízený. Nebylo by to nic nového - dokázal bys to - protože jsi to dokázal už dříve.

Darcyho přítomnost se teď nějak vzchopila, téměř jako akt prosté vůle, takže jeho útržkovitý roztříštěný hlas přestal připomínat vzdechy a nabyl na jistotě.

Mýlíš se, Harry, tohle není sen. Jsem opravdu mrtvý, o tom nepochybuj. A i když jsem za tebou přišel ve spánku, přesto bys to měl být schopen poznat. Jestliže o tom však pochybuješ, proč se nezeptáš tisíců svých přátel, té Velké většiny lidstva? Mrtví ti řeknou, že nelžu. Jsem teď jedním z nich.

Dostal jsi mě! odpověděl Harry s úsměvem a zavrtěl hlavou. Nemohu se zeptat mrtvých na nic, protože ti už mě nechtějí. Uvědom si, že jsem upír! Už nepatřím k vám živým a ani nejsem jedním z mrtvých. Jsem někde uprostřed, Darcy. Jsem nemrtvý. Vampýr!

Harry, řekl Darcy hořce, všechny tyhle výmluvy jsou k ničemu. Nepokoušej se hrát se mnou ty vaše vampýří hry se slovy. Uznávám, vyhrál jsi. Nevím, proč sis přál mou smrt, ale v každém případě se tvé přání splnilo. Jsem mrtvý! Opravdu.

Harry sebou v posteli trhl, převalil se a začal se potit. Někdy, jako se to stává i jiným lidem, byly jeho sny samé nesmysly - erotické nebo esoterické, fantastické nebo fantasmagorické; prostě sny. Jindy však byly něčím mnohem víc. A Harry začal cítit, že právě to je případ tohoto snu.

Dobrá, řekl nakonec - stále nebyl přesvědčen a zoufale si přál, aby to tak zůstalo - tak jsi mrtvý. A kdo tě tedy zabil? A proč?

Pobočka, odpověděl Darcy s pokrčením ramen typickým pro řeč mrtvých. Kdo jiný? Ať jsi s mou myslí udělal, co udělal, jisté je, že když jsi byl ve mně, předal jsi mi mentální mlhu. Zasáhl jsi do mé hlavy, něco jsi tam zrušil nebo mi tam něco vzal. A namísto toho jsi mi tam dal svůj talent. Ne, neříkám, že jsi mě nakazil upírstvím, jen to, že jsi mě… poznamenal. Cítili tě ze mě v samé podstatě mé bytosti - a neodvážili se se mnou riskovat. Což bylo přesně to, co jsi chtěl, aby se stalo, ne… ?

Harry o tom chvíli přemýšlel a potom řekl: Darcy, jestli jsi opravdu mrtvý, jestli to nejsou jen přehnané výčitky mého svědomí - protože máš pravdu, že jsem zasáhl do tvé mysli, a já vím, že to byla chyba - pak tě najdu i v bdělém stavu. Chci říct, že spolu budeme moci zase mluvit, prostřednictvím řeči mrtvých. Souhlasíš?

Cítil, že ten druhý přikývl. Budu na tebe čekat, Harry. Jenom… víš, není to lehké. Teprve se učím všechno to tady chápat.

Jak? Vysvětli mi to?

Spálili mě a můj popel rozptýlili, řekl Darcy. Jistě ti nemusím říkat proč… ale znamená to, že nemám žádný střed. Nejsem spojen s žádným místem. Rozfoukává mě vítr, unášejí vodní proudy, splachují městské stoky.

Náhle nekroskop vycítil, že Darcy říká pravdu, a začal sebou v posteli divoce zmítat. Zdálo se, že Darcy se rozhodl mučit ho dál, protože se znovu ozval. Jeho slova však nebyla už tak trpká a zněla téměř smířlivě. Jestli tě svým obviňováním zarmucuju, Harry, pak jen proto, že ty jsi zarmoutil mě.

To musí být zlý sen, vydechl Harry. Darcy, opravdu musí. Já jsem ti přece nechtěl uškodit. Ze všech lidí, které znám, jsi jediný, komu bych nikdy nedokázal uškodit! Za žádných okolností. Ne proto, že tě chránil tvůj talent, ale… že jsi to ty. Tak vidíš, musí to být zatraceně ošklivý sen, jinak to není možné.

Teď Darcy poznal, že Harry je skutečně tak nevinný, jak vždycky byl, a pokud může někoho - něco - obviňovat, pak je to ten tvor v něm, který nad ním rychle nabývá vrchu. Chtěl ho tedy utěšit, jestliže je to možné, ale najednou cítil, že se už opět od něho vzdaluje. Věděl, že nemá sílu, ani neví, jak se proti tomu vzepřít. Vždyť byl teprve krátce mrtev.

Budu… nablízku, až se probudíš, Harry. Pak se se mnou zkus spojit. Bude to… lehčí… když… budeš… na mě… připravený…

Harry byl zase sám. Alespoň pro tuto chvíli. S úlevou se zachumlal do přikrývky a upadl ještě hlouběji do spánku. A co se týče snů - rychle na ten poslední zapomněl a připravoval se na následující…

Ten byl o něčem úplně jiném. Jenže tentokrát nekroskop věděl velice dobře, že je to víc než pouhý sen a že jeho host je nebo býval víc než pouhý člověk. Vždyť na něho reagoval i Harryho parazit - ten druhý, upír - typicky vampýrským způsobem, když nutil Harryho, aby se ptal:

Kdo jsi, že se odvažuješ vplížit se do mých spících myšlenek? Odpověz, rychle… v mé mysli jsou dveře, které tě celého pohltí!

Ach! přišla vzápětí odpověď. Takže je to pravda. Vyhrál jsi svůj boj s Janosem, ale zároveň jsi ho i prohrál. To je mi líto, Harry. Velmi líto.

Teď už ho Harry poznal. Ken Layard! řekl. Vzali jsme tvou hlavu a tvoje tělo jsme spálili v horách nad Halmagiu. Šel jsi ochotně na smrt.

Layard odpověděl přikývnutím v řeči mrtvých. V porovnání s vyhlídkou, že budu nemrtvý a otrok Janose Ferenczyho, nebyla smrt nic. I on by ze mě udělal popel… ale jen proto, abych mu byl na kývnutí k dispozici. A zpátky by mě vyvolal, kdykoliv by potřeboval můj talent! Jak jsi řekl, šel jsem na smrt ochotně. Věděl jsem, že pro mě bude těžší, když to budu zkoušet jiným způsobem. A Bodrog a jeho Thrákové to udělali rychle. Nic jsem necítil.

Harryho myšlenky v řeči mrtvých ztrpkly. Ale něco mi dlužíš, ne? Řekl bych, že to nejhorší, co mi můžeš dát? Protože ať se na to díváš z kterékoliv strany, já jsem byl ten, kdo tě našel. A teď jsi našel zase ty mě, proto máš takovou škodolibou radost.

Layard byl najednou zaražený. Kdybys věděl, jak se mýlíš, Harry, řekl. Poslyš, vím, že s tebou mrtví nechtějí nic mít, ale pár přátel ti pořád ještě zůstalo!

Takže jsi přišel jako přítel?

Přišel jsem, abych ti poděkoval! Za Trevora Jordana.

Harry zavrtěl hlavou. Nerozumím ti.

Poděkoval ti za to, co jsi pro něho udělal. A nabídl ti pomoc. Řekni, je něco, co pro tebe mohu udělat zase já?

Teď začal nekroskop chápat. Trevor byl tvůj přítel, že? Byli jste jeden z nejlepších týmů, jaký kdy pobočka E měla.

Ne jeden z nejlepších, ale nejlepší! řekl Layard. Takže když jsem zemřel, bylo je přirozené, že jsem ho chtěl mít pod dohledem, vidět, jak si vede. Když je člověk v něčem nejlepší za života, o to lépe mu to jde po smrti. A já jsem byl za života zatraceně dobrý vyhledávač. To je moje štěstí, jinak bych se tady pěkně nudil. Co se mnou? S upírem ? Mrtví mě nechtějí znát, Harry.

Takže vyhledávači, které jsi znal za života, zaujímají v tvém čase málo místa, co?

Málo? Všechen! Jakmile člověk překoná strach ze smrti - z toho, že je mrtvý - nastane nuda! Tak jsem se začal poohlížet po Trevorovi a zjistil jsem, že je také mrtvý. Byl bych s ním promluvil, ale mrtví se proti

mně spikli a zabránili mi v tom. Zřejmě je mezi nimi několik vynikajících talentů, Harry, a když si usmyslí, nemáš proti nim šanci. Takže pokaždé, když jsem se pokusil s kýmkoliv promluvit, spustili na mě palbu. S kýmkoliv, kromě…

…kromě mě?

Přesně tak! Budou dělat, co mohou, aby se kolem nás motali, ale nikdy se nebudou plést mezi nás! Jestliže spolu chceme mluvit, klidně můžeme - jen pokud se nepokusíme některého z nich zneužít.

Chápu, řekl Harry. Takže jediný způsob, jak by ses mohl domluvit s Trevorem, je přes mě.

Správně.

Jenže na to sis vzpomněl pozdě, kamaráde, a v každém případě tvoje řeč mrtvých nebude fungovat - protože Trevor je už zase naživu. To znamená, že s ním pořád nemůžeš komunikovat přímo, ale jen přes mě jako prostředníka.

Když to tedy řeknu stručně: komplikované spojení, ale funkční.

Dobrá, jenže sis vybral špatnou dobu. Harry se téměř omlouval. Zkus to, až budu vzhůru.

Zkusím. Ale mezitím - možná mohu udělat i já tobě nějakou laskavost.

Hm? A jakou?

Harry, řekl Layard, než jsem to slízl, byl jsem jedním z kladných hrdinů. A ještě i na konci jsem zůstal svým vlastním pánem. Ano, byl jsem poznamenaný Janosovou rukou, byl jsem v jeho ‚poddanství', ale byl jsem připraven využít sebemenší šance zbavit se ho, pokud by to bylo možné. Jenže to možné nebylo - alespoň ne pro mě - a proto jsem zemřel. Nikdy nebudeš věřit, jak jsem šťastný, že šel ke všem čertům i on. Takže jak jsi řekl, něco ti dlužím. A ne to nejhorší, co ti mohu dát, ale možná to nejlepší. Třeba… talent vyhledávače. Jak by se ti líbilo mít ho - být vyhledávačem, Harry?

Samozřejmě že by se mi to líbilo… a hodilo, odpověděl nekroskop. Už mám řeč mrtvých, telepatii a možná ještě jeden nebo dva další talenty. Moc by mi však pomohlo, kdybych dokázal rychle najít někoho nebo něco, co potřebuju.

Také jsem si to myslel. Mohli bychom tedy uzavřít obchod, co říkáš? Já ti dám svůj talent a ty mi za to dovolíš, abych s tebou sem tam promluvil a něco přes tebe vzkázal Trevorovi. Přesně tak, jak jsi říkal - fungoval bys jako prostředník. Vím jistě, že Trevorovi by se to líbilo.

Harry se zarazil. Co to bude ode mě vyžadovat?

No - Layard v řeči mrtvých pokrčil rameny - v tvé mysli už jsem - alespoň v kontaktu s ní - takže předpokládám, že bys ses musel jen trochu otevřít a nechat mě nahlédnout hlouběji dovnitř. Mám takový svůj trik, mechanismus, který ze mě dělá vyhledávače, a kdybych v tobě našel něco podobného…

…jen bys to aktivoval?

Tak nějak.

A ty chceš, abych se ti otevřel ze své vlastní vůle, co?

Layard se usmál, i když suše. Harry, tuhle hru jsi už přece hrál.

Nekroskop přikývl. Ano, hrál, občas, a s katastrofálními následky.

Layard najednou zvážněl. Harry, věř mi, že na tebe nechystám žádnrn podraz. Když jsem odcházel, byl jsem to pořád já. Nemám nic v rukávu.

Nekroskop uvažoval. Co by však mohl ztratit? Dobře, řekl nakonec, jen ti chci říct… už jsem tě varoval, že moje mysl je zvláštní místo. O nic se nepokoušej, Kene… protože, přísahám, že bys toho litoval.

O tom mě nemusíš přesvědčovat!

Dobrá, řekl Harry. A po chvíli dodal: Ještě poslední věc. Říkal jsi, že jsi mi přišel poděkovat za to, co jsem udělal pro Jordana? Myslel jsi to jeho vzkříšení? Jestliže ano, pak mi není jasné, jak ses to dověděl.

Layard pokrčil rameny. To, že se mnou mrtví nemluví, ještě neznamená, že jsem občas nemohl někde něco zaslechnout. Kromě toho mrtví příliš necestují z místa na místo, kdežto Trevor ano. Z toho jsem poznal, že řeči, které jsem zaslechl, jsou pravdivé. Máš spoustu vzácných talentů, Harry. Jenom je škoda, že jsi nějaký nemohl předat také Darcymu předtím, než ho dostali!

To soustředilo nekroskopovu pozornost na přesně vymezený bod. Na okamžik se na něj upnul. Darcy je mrtvý? Myslel jsem, že to byl jenom zlý sen. Alespoň jsem doufal, že to tak je. Vlastně pořád v to doufám.

Chápu tě, Harry, řekl Layard. Ale bohužel je to všechno pravda.

Nikdo mi už nepřinese jedinou dobrou zprávu… Harry zavrtěl hlavou, jako by nenacházel slov, a potom se vrátil k původnímu tématu. Dobře, Kene, moje mysl je teď celá tvoje.

Vyhledávač do ní vstoupil - a téměř vzápětí byl zase venku. Máš pravdu, Harry, tvoje mysl je zvláštní místo, řekl. Jako by to tam uvnitř bylo radioaktivní: horké a studené současně! Ale našel jsem, co jsem chtěl; nebo spíš, nenašel jsem to. Nemáš tam žádný mechanismus, který by stačilo jen přepnout a oživit.

Harry pokrčil rameny. Alespoň ses přesvědčil.

Ale zato jsem zjistil, že máš druh mysli Davida Chunga.

Chunga ? Toho rezonančního vyhledávače?

Přesně tak. Takže jsem aktivoval tenhle mechanismus. Teď, když budeš chtít někoho vyhledat, musíš mít nějaký předmět, který mu patří. Soustředíš se na něj, a je to! Když k tomu připočtu, co jsi - všechno, co jsi - budeš zřejmě lepší než samotný Chung.

Harry přikývl a řekl: Dobrá, myslím, že teď jsem zase já tvým dlužníkem.

Díky, Kene.

Och, později si to vyberu, odpověděl Layard. Víš, Trevor byl jako můj vlastní bratr. Teď půjdu a nechám tě spát. Jsi unavený, Harry. Máš unavené tělo i mysl.

Layard se stáhl a zmizel v prázdnotě. Nekroskopova mysl se pak vyčistila pro někoho jiného, kdo ještě čekal. Nebo spíš čekala. Netrvalo dlouho a byla tu.

Zdálo se mu o Penny. Byla však snem… nebo pouze výplodem jeho fantazie? Přemýšlel o tom, i když snil: je produktem stavu jeho duše - součástí toho, jak měl pozemské události rozdělené v podvědomí do přihrádek, od těch typu ‚tohle zapomeň' přes obyčejné a banální až po vysoce důležité - nebo pouze jakýmsi pozůstatkem po jednom nebo dvou okamžicích vzplanutí smyslné upíří žádostivosti, která v něm sílila?

Samozřejmě věděl, že mrtvá dívka se do něho zamilovala. Bylo to zřejmé už při jejich prvním setkání. Konec konců kolik mužů vidí svou dívku nahou hned při první schůze? Možná to bylo pouze extrapolace něčeho, co zpracovávalo jeho podvědomí a mělo by být označeno: „Jak by věci mohly být, kdyby Harrymu Keoghovi zbývalo víc času a nebyl tím zatraceným upírem."

Ať to však bylo jakkoliv, na jeho mysl, zmučenou noční můrou snů Johnnyho Founda, deliriem z obvinění Darcyho Clarka a náhlým zjevením Kena Layarda, to působilo jako uklidňující balzám seslaný přímo z nebes. A také mu přineslo psychickou úlevu, když odpověděl na Pennyino laskání a miloval ji svým tělem, jako se obyčejný muž miluje se svou dívkou. Iniciativa však vycházela z ní, byla jen její - musela být - jinak by ho jeho vyčerpanost musela stáhnout ještě hlouběji do bezesného spánku.

A Harry také uvažoval, jak je možné, že to Penny umí. Kde se to naučila? Vždyť on přece ví, že je nevinná… jeho malá nevinná, jejíž smrt brzy pomstí.

„Nestačí, že jsi mě vrátil zpátky?" zašeptala a vedla jeho prsty ke svým ztuhlým bradavkám. „Musíš ho ještě pronásledovat? Víš, Harry, od té doby, co se to všechno stalo, jsem hodně přemýšlela. A myslím si, že mě potkalo opravdu velké štěstí a měla bych se z něho radovat. Byla jsem mrtvá, a teď jsem zase živá! Skoro mě napadá, že se ani nesluší, abych toužila po pomstě. Ach, vím, zpočátku jsem si ji přála, ale teď si tím už nejsem tak jistá. Nechám to však samozřejmě na tobě."

Ležel na zádech, poslouchal ji a cítil její malé jemné prsty na svém těle, kde to tepalo a chvělo se, i když lenivě jako motor, který čeká, až řidič přidá plyn. Seděla ve tmě vedle něho, skláněla se nad ním, hladila ho svými dlaněmi, až se obracel ze strany na stranu a zmítal sebou.

Je snad umění milovat v některých lidech uložené jako instinkt? Harry si nemohl vzpomenout, od koho se mu naučil on. Nebo to už uměl? Možná si vzpomene, až se probudí. Teď se však nechtěl probudit. Tady, teď, ve spánku, byl jen člověk. Žádný nekroskop, žádný upír, pouze muž, který je milován a který miluje… který čeká, až to sladké něco, které ho do sebe vsávalo, střed Pennyina ženství, sestoupí do jeho tiše zpívajícího těla. A beznadějně doufal, že se jeho sen nevytratí ani se nezmění v něco jiného a že dospěje až ke svému konci. Vždyť kdy se naposledy miloval… už to jsou týdny, ale jemu se to zdálo jako věčnost. Cítil se plný, až k prasknutí. Možná to bylo jen tím, že je s tou dívkou, s Penny, že je člověkem, kterým od této chvíle už nikdy nebude.

A když pak skutečně vklouzla svým sladkým mladým tělem k němu, pocítil tak prudkou palčivost, že

téměř okamžitě dospěl k vrcholu jako nezkušený mladík, který poprvé pohladí ňadra své milé. Když ucítila, jak se v ní chvěje - ucítila jeho horký proud - sevřela ho ještě silněji, až ho křeče jeho těla vyčerpaly do poslední kapky.

Chvíli odpočíval, ale pak… se jeho touha začala znovu zvedat. Obnovovala se pomalu, ale jistě, podporovaná jí… až v ní byl opět.

Teď leželi oba na boku, a zatímco ji levou rukou hladil a svíral a pravou mačkal oblinu její hýždě, vysála z něho její vagina další porci mléka lásky a života. A Harry si pomyslel: Kdyby to nebyl sen, nikdy bych v sobě nenašel odvahu, protože bych měl strach, že z toho mého zatraceného ‚mléka života' - nebo spíš z nakaženého vampý-řího spermatu - otěhotní!

A hluboko v něm se smál jeho upír. Mléko života? Spíš, zpěněná šťáva chtíče. Protože jak každý ví, jen krev je pravá podstata života.

„Harry!" Zaťala mu prsty do ramen a svými pružnými ňadry se mu vášnivě třela o hruď. A znovu vydechla: „Harry! Už… už… už!"

Její orgasmus, pocit jejích vlhkých křečovitých muk ho přivedl k novému vyvrcholení. Ale ještě víc, přivedl ho ke smyslům! Najednou se probudil. Vztyčil se promočený jejich potem, cítil pronikavý pach jejich milování, který se však neztrácel v hlubinách jeho podvědomí! To nebyl žádný výplod pomíjivého snu! To byla naprostá, absolutní, strašlivá skutečnost! Protože Penny ležela vedle něho v jeho posteli!

Harry prudce zalapal po dechu. Otevřel oči a vyděšeně zíral na zválenou postel.

„Klid, nic se neděje!" řekla Penny a ještě předtím, než uviděla jeho oči, ho chytila za zápěstí. Vzápětí jí však ruka vyletěla k ústům. „Och!"

Harrymu v hlavě vířily myšlenky. Co se tu, k čertu, stalo? Jak se Penny dostala do jeho domu? Kde je Jordan? „Och?" zopakoval nakonec po ní. „Penny, netušíš, co jsi udělala!"

Odhodil přikrývku a rychle na sebe navlékl oblečení. Penny k němu přistoupila - stále ještě nahá - přinutila ho, aby se zastavil, a chvějící se rukou se dotkla jeho tváře, která ve tmě pokoje rudě zářila.

„Když jsem byla mrtvá," řekla šeptem, „snažili se mi namluvit, že jsi netvor. Neposlouchala jsem je, protože jsem nechtěla mluvit s mrtvými. Vzpomínám si však, jak říkali, že mezi životem a smrtí je prostor, ve kterém lidé nemohou existovat, ten že je jen pro…"

„… pro upíry," přerušil ji Harry trpce. „Ano, a pro jejich oběti - lidi, kteří byli upírstvím nakaženi. A pro bláznivé dívky, které svými neuváženými činů ze sebe udělaly upíry samy!"

Zavrtěla hlavou. „Ale ty jsi přece nesál moji krev, Harry. Dokonce jsi ani nezpůsobil, že bych krvácela!" Vyzývavě na něho hleděla. „Je mi skoro devatenáct a navíc jsem nebyla panna. Já… já jsem chodila s mužem… celý rok."

„Chodila s mužem!" pohlédl na ni. „Vždyť jsi ještě dítě!"

„A ty jsi snad z jiného století!" vrátila mu. „Žijeme v roce 1989! Spousta dívek - britských dívek - se dnes vdává v šestnácti. Ano, a spousta dalších dává přednost tomu, že se nevdá a prostě se svým milencem jen tak žije. Nejsem žádné dítě. Chceš říct, že ti mé tělo připadá dětské?"

„Ano!" vyštěkl na ni, pak zaťal zuby, sevřel ji ve svém náručí a zaúpěl: „Ne. Tvoje tělo se mi zdá… ženské. Ale stejně jsi bláznivá holka. Penny, nerozumíš tomu. Není třeba, abys krvácela. Podívej se, teď je v tobě něco ze mě. Neni toho moc, ale ani toho moc být nemusí. I málo stačí, aby tě to změnilo."

„Tak to nech být, pokud jsi se mnou." Přitiskla se k němu. „Ty jsi mě vrátil zpátky, Harry. Dal jsi mi znovu život, a proto je tvůj. Celý. A já chci, aby sis ho vzal."

„Utekla jsi z domu?" Odstrčil ji od sebe a díval se na ni.

„Odešla jsem z domu," povzdechla. „Nezapomeň, je rok 1989!"

Měl sto chutí ji udeřit, ale neudělal to. Místo toho si pomyslel: Bože, ta nešťastnice se stala mojí otrokyní! A ještě si pomyslel: Ale vždyť jí byla už předtím. Pouze jsme tomu říkali láska. Prosím, ať do ní nic ze mě - z toho - nepřejde!

V hlavě se mu konečně vyjasnilo; spánek a všechno, co ho provázelo, bylo pryč. Nyní však na něho plně dolehly důsledky. „Kolik je hodin?"

Pohlédl na hodinky. Bylo půl jedenácté večer. „Jak jsi mě našla? Nebo spíš, jak ses sem dostala?"

Cítila jeho netrpělivost a zareagovala na ni. „Co je, Harry? Co se stalo?" V jejích očích se objevil strach.

Rozsvítil světlo, a když jeho tvář nabyla normálnějšího vzhledu, řekla: „Když jsem tu byla poprvé, uviděla jsem na jakési obálce tvoji adresu a zapamatovala jsem si ji. Pamatuju si všechno, co se tě týká. Vlastně jsem na tebe nepřestala ani na minutu myslet. Věděla jsem, že za tebou přijdu. Bez ohledu na to.'"

„A Trevor Jordan tě pustil dovnitř? Aniž mě vzbudil?" Harry otevřel dveře ložnice. „Trevore!" vykřikl. „Můžeš sem - k čertu - nahoru přijít?!"

Žádná odpověď, pouze Penny zavrtěla hlavou.

Harry se na ni podíval; před ním stála dlouhonohá dívka se světlými vlasy a modrýma očima. Jeho pohled sledoval obliny jejích pevných ňader, stehen, zadku, celého jejího mladého těla. Nepatrně pokřivená ústa dávala její tváři bezděčný, přesto téměř provokativní sexy výraz. Když ji takhle nahou viděl poprvé, hyzdily její tělo strašlivé černé díry. Teď však byla opět celá. Nedotčená, ale zřejmě ne bez poskvrny.

„Raději se už obleč," řekl a znovu zavolal do chodby: „Jordane?"

„Odešel," oznámila Penny. Beze spěchu se oblékala. „Řekla jsem mu, že musím být s tebou. Slíbil mi, že na tebe dohlédne."

„To je všechno?"

„Ne, řekl mi také, abych tu nezůstávala. Když mě nepřesvědčil, odešel. Prý to pochopíš. A ještě dodal, že doufá, že to snad pochopí i… pobočka E. Říkám to správně?"

„Správně. Pobočka E," opakoval po ní. Potom si vzpomněl na svůj sen. „Darcy!"

„Kdo?" Byla už oblečená a hleděla na něho.

„Běž dolů," řekl jí. „Udělej si kávu. Pro sebe. Pro mě je v lednici červené víno. Nalej mi sklenku."

„Harry, já—"

„Běž a udělej, co jsem řekl!"

Odešla.

Jakmile zůstal sám, vyslal myšlenku v řeči mrtvých, aby našel Darcyho, přitom si přál, aby ho nenašel. Našel ho. Našel ho rozfoukávaného větrem, unášeného vodními proudy a splachovaného jako odpad. Nebo jako náklad shozený do moře? Ano, jako něco, co se musí v nebezpečí obětovat. Oběť pro budoucí dobro.

Nekroskop seděl na kraji postele a po tvářích mu pomalu stékaly horké slzy. Byly vyvolané jeho lidskostí a umocněné silnými emocemi Vampýrů - plakal by, i kdyby byl jen člověk, i když pak by jeho slzy nepálily jako proudy žhavé lávy vyvěrající z vulkánu. „Darcy, kdo to udělal?"

Ty sám, Harry. Darcyho hlas v řeči mrtvých zněl slabě jako vítr ševelící v závitech malé mušle.

„Bože, já vím!" Harry měl pocit, že ho cosi bodá do srdce. „Ale kdo to udělal fyzicky? Kdo ti vzal život? A… jak jsi zemřel? Doufám, že ne…?"

Kulem, mečem, ohněm? Ne, pouze kulkou. Vlastně dvěma kulkami. Oheň přišel až potom. „A tvůj kat?"

Proč to chceš vědět? Abys po něm šel? Ach ne, Harry. Když se to tak vezme, nedělal nic jiného než svou práci - a nepochybně mě podezíral, že představuju smrtelnou hrozbu. Kromě toho… je pravda, že jsem mohl být opatrnější. Takže to možná byla stejně tak moje chyba jako tvoje. Ale na druhou stranu, kdybych věděl, že už mě můj talent nechrání, zřejmě bych byl opatrnější.

„Takže mi neřekneš, kdo tě zabil?" Už jsem ti to řekl. Ty.

„Budu si to tedy muset zjistit jindy a od někoho jiného. Proč si to nevyčteš z mé mysli?

„To nejde. Do myslí svých přátel nevstupuju. Když mi to neřekneš ze své vlastní vůle, budu si to muset zjistit jiným způsobem."

Ale do mé mysli jsi už přece vstoupil - a ne pouze proto, abys z ní získal informace - a to, co jsi tam udělal, rozhodně nebylo z mé vlastní vůle! Proto jsem teď tvůj mrtvý přítel. Jeden z Velké většiny lidstva.
„Co chceš zjistit jiným způsobem?" ozvalo se za Harrym. Harry sebou trhl. Ve dveřích stála Penny se sklenkou červeného vína. Slyšela nekroskopa a viděla, že mluví sám k sobě.

Harry ztratil soustředění. Řeč mrtvých Darcyho Clarka se rozpadla, kontakt byl přerušen. Harry se však nezlobil. Alespoň ne na Penny. Kdyby rozhovor s Darcym pokračoval, zřejmě by skončil mnohem hůř. „Pojďme dolů," řekl. „Vyjdeme si do zahrady. Je teplá noc. Jsou vidět hvězdy? Rád se dívám na

hvězdy. A rád pod nimi přemýšlím."

Rád se díval na své hvězdy: na dobře známá souhvězdí. Kdoví, jestli k tomu nemá poslední příležitost. Hvězdy na Hvězdné straně jsou zcela jiné. A rád by přemýšlel. O tom, co mu řekla Penny: je opravdu nutné, aby si to s Johnnym Foundem vyřídil? A proč by měl, k čertu, vědět, kdo zabil Darcyho Clarka? Vždyť bylo zřejmé, že Darcy po pomstě netouží.

A pak tu byl Ken Layard a jeho dar. Harry měl nyní i talent vyhledávače, i když… do jisté míry ho měl vždycky. Kohokoliv z okruhu svých známých, jako třeba Zek Foenerovou nebo Trevora Jordana, dokázal najít telepatickou cestou. A k tomu ještě přistupovala schopnost komunikovat s mrtvými, od nichž se vždycky dověděl cestu ke hrobu toho, koho potřeboval. A ať byli jakkoliv daleko, málokdy mu dělalo problém mluvit se svými mrtvými přáteli. Ale nyní… mrtví už nemají moc chuti s ním komunikovat.

Někteří mají, ozval se v jeho metafyzické mysli další hlas, který mu přinesl podobnou úlevu jako sprcha v horkém, dusném dni. Byl to hlas Pamely Trotterové. Harry ho vnímal jako závan čerstvého vzduchu.

Penny, která nekroskopa provázela do zahrady, samozřejmě Pamelinu řeč mrtvých neslyšela. Harry ji však stejně poslal dovnitř; kdyby to neudělal, pořád by mluvila, ptala se a rozptylovala by ho. Jenže když ji poslal do domu, zase to vypadalo, že se rozpláče. „Neodháním tě od sebe, ale teď potřebuju být pár minut o samotě. Později budeme mít na sebe spoustu času." Protože tě musím pozorovat, dokud si nebudu jistý, že jsi to právě ty - nebo v nejhorším případě, dokud si nebudu jistý, že jsi někdo jiný.

Jeho myšlenky zněly v řeči mrtvých, nebo tak téměř zněly, a Pamela je zaslechla. Když se pak Penny vrátila do domu, ozvala se Pamela znovu. Upírova milenka, Harry? Žárlím na ni!

„Nemáš na co," zavrtěl Harry hlavou a vysvětlil jí, k čemu došlo a jaké problémy si zřejmě Penny způsobila.

Ale takový problémy bych si docela dala líbit! opáčila Pamela. Chci říct, že by mi vůbec nevadilo být nemrtvá s někým, jako seš ty! Ale… na to je už příliš pozdě. Teď už na legraci a hrátky moc nejsem. Leda tak ještě jednou a naposledy, hm? S tím správným chlapem, víš?

Zmlkla a čekala, co jí odpoví. Nastala dlouhá pauza, kterou jako by ho vyzývala, aby ji odmítl. To však Harry neměl v úmyslu. Nakonec řekl: „Myslíš, že bychom s tím měli začít?"

Pamela si povzdechla. Ani se neptám, který z vás má právě teď navrch.

„Cože?"

Myslím, že ty, Harry - tvoje lidská část? Protože kdyby to byl tvůj upír, vůbec bys neváhal. Věděl bys, co je správné!

Harry pohrdlivě odfrkl. „Můj upír že by věděl, co je nejlepší? Možná, co je nejlepší pro něho!"

A jaký je mezi tím rozdíl? (Začínala s ním ztrácet trpělivost.) Tak jako tak jste jako jeden, nebo budete. Nechápu, jaký v tom vidíš problém.

„Můj problém je prostý," odpověděl nekroskop. „Když prosadí svou moje temná stránka, potom ta lidská prohraje - možná natrvalo. Takže možná bych měl nechat Johnnyho Founda policii. Vím, že by ho tak jako tak brzy dostali, protože už teď mu jsou na stopě. Ale—"

Ale my jsme spolu udělali dohodu! přerušila ho. Nechce se mi věřit, že bys ji nemínil dodržet. Přece jsi do toho byl tak žhavěj! Chceš říct, že když jsem tě nechala vlízt do svý paměti - přečíst si tam, cos tam přečetl - že to bylo k ničemu? A co ty druhý holky? Ty taky zemřely nadarmo, bez kouska naděje, že za to ten parchant zaplatí? Ano, byl jsi jediná naděje, kterou jsme měly, Harry. A teď najednou říkáš, že ho necháš policii? Kašlu na policii! Vždyť ani nevědí, co s ním udělat! Zavřou ho na pár let do cvokhauzu a pak ho pustí, aby moh ty svý kousky dělat znovu. Ne! Měls pravdu, když jsme spolu poprvý mluvili: teď za to musí zaplatit! A plnou cenu.

Harry zvedl ruce. „Pamelo, počkej—"

Na co mám čekat? Ty… seš upír slepičí prdelka! Necháš mě a ty druhý, abysme celou dobu hledaly, jak ti pomoct, a všechno nadarmo.

To Harryho překvapilo. „Jaké druhé?"

Mám tady pár přítelkyň. Chtěly ti pomoct.

„Tak je nech, ať mi pomohou…"

Po chvilce se váhavě zeptala: Takže… sis to rozmyslel?

Zavrtěl hlavou. „Nesmíš na mě spěchat. Jen jsem uvažoval, nic víc. Já nejsem na všechno hr hr jako ty."

Chvíli byla ticho a potom řekla: Myslím, že jsi mě teď schválně nechal mlít pantem!

„Je to možné," připustil a kývl hlavou. „My upíři slepičí prdelky jsme vždycky takoví: hádáme se, jen abychom se mohli hádat."

Omlouvám se, Harry (najednou si připadala jako naprostý hlupák), ale pochop, jsme tu všechny děsně nažhavené. Když jsem na tebe tak spustila, myslela jsem, že by sis to mohl rozmyslet.

„Ne. Říkal jsem ti, že jen tak o věcech uvažuju. Co vlastně ode mě chceš?"

Skoro slyšel, jak vydechla úlevou. Doufala jsem, že máš nějakou představu, kdy bysme mohly čekat, že…?

„Brzy," přerušil ji. „Teď už to musí být brzy." A pro sebe dodal: Protože jestli mám Johnnyho Founda dostat, musí to být dříve, než proti mně vyrukuje pobočka E. Pokud to už neudělala.

Ve skutečnosti měl silné podezření - ne, věděl to jistě - že udělala, a už noc ukáže, jestli má pravdu…

Harry dopil sklenku vína a vrátil se do domu.

Uvnitř na něho čekala Penny. Byla bledá a výraz její tváře říkal vše: co s námi bude? Nekroskop si ještě nebyl jistý, místo odpovědi ji proto políbil. V tu chvíli se ho zeptala, jak se mu to přihodilo. Byla to otázka, kterou už mnohokrát předtím položil sám sobě, a teprve teď měl dojem, že na ni zná odpověď.

Několika slovy jí řekl o starém sídle Faethora Ferenczyho v rumunské Ploješti: o ruinách, v nichž dříve ležel starý otec upírů. Teď už jsou nepochybně srovnané se zemí a na jejich místě činí k šedivé obloze betonová kopule – ne ovšem jako pomník Faethorovu zlu (protože ten žil až do svého konce v tajnosti, takže si na něho nikdo z dnešních lidí nepamatuje), ale šílené Ceauseskově agroindustriální posedlosti. V každém případě tam už teď po Faethorovi nic nezbylo; nebo pokud ano, pouze ve vzpomínce, a to ne lidí, ale pouze země, kterou Velký upír otrávil.

„Přišel jsem o všechno své nadání," vysvětloval Harry. „Neměl jsem řeč mrtvých a nemohl jsem používat Möbiovo kontinuum. Faethor mi však řekl, že mi to všechno obnoví, jen když ho přijedu navštívit. Měl mě v hrsti, musel jsem to udělat; musím však říct, že mi skutečně vrátil řeč mrtvých a pomohl mi znovu obnovit vládu nad Möbiovým kontinuem. Ale to všechno bylo součástí jeho plánu. Chtěl se vrátit zpátky do světa lidí jako Velká moc a Velká pohroma.

Pořád mi není jasné, jestli to byl čin zlé vůle, nebo výsledek spontánního působení nějaké nepřátelské přírodní síly. Nevím, zda bylo zásluhou Faethora, že se to stalo, nebo jestli věděl, že k tomu dojde samovolně. Také si nejsem jistý, jestli to nezpůsobilo něco, co dal on sám do pohybu ‚ve zlém úmyslu', jak zní právní termín, nebo to prostě byl poslední zoufalý záchvěv jeho neuvěřitelného upířího pudu přežít. S jistotou vím pouze to, že nic na světě není tak urputné, tvrdošíjné a zavilé jako upír.

Historie toho, co se stalo, je prostá:

Faethor zemřel, když jeho dům na okraji Ploješti zasáhly během války bomby. Člověk, který se pak na místě náhodou objevil, ho pak probodl trámem spadlým ze stropu, bez milosti mu uťal hlavu a jeho tělo spálil. Nic ohni neuniklo… nebo uniklo?

Co jeho tuk - upíří tuk - roztavený horkem, který prosákl škvírami v podlaze a vsákl do země, zatímco zbytek Faethorova těla strávily plameny? Řečtí křesťanští kněží za starých časů věděli, jak se vypořádat s upíry: že musí být spáleno doslova vše z vrykoulakova těla, protože i ta nejnepatrnější částečka, která ohni unikne, má moc regenerace!

Podle mě to bylo takto: Faethorův duch - a nejen ten, ale také cosi z netvorovy fyzické podstaty - obojí zůstalo v atmosféře místa stejně jako v zemi a čekalo to. Ale na co? Na aktivaci? Ale čím nebo kým? Samotným Faethorem, kdyby se mu podařilo najít vhodný dopravní prostředek do budoucnosti? Myslím, že ano. A také si myslím, že tím dopravním prostředkem jsem měl být já.

Něco z něho - říkej tomu esenciální kapaliny, jestli chceš - prosáklo do země pod ruinami a uniklo ohni, a když jsem tam přišel a právě na tom místě se uložil k spánku (Bože, já jsem to udělal, skutečně jsem to udělal!), pak to něco opět ze země vyšlo a vstoupilo do mě. Ale co to bylo? Nic jsem tam neviděl, jen několik netopýrů poletujících v nočním vzduchu.

Ne, přece jen jsem viděl… něco.

Nekroskop obrátil Pennyin fascinovaný pohled k polici s knihami na zdi vedle krbu. Bylo jich tam tucet a všechny o témže tématu: o houbách. Chvíli na ně hleděla a pak se obrátila zpět k Harrymu. „Houby?"

Pokrčil rameny. „Jedlé, jedovaté, prostě houby - jak vidíš, dokonce jsem je studoval. Zabralo mi to v

posledních několika týdnech spoustu času." Vzal jednu knihu s názvem Rukověť jedlých a ostatních hub a otevřel ji na ohmataném místě několik stránek od konce. „To není ona," ukázal na obrázek, „ale ze všech, které jsem prostudoval, je jí nejpodobnější. Moje houba byla mnohem tmavší, téměř černá - a právem."

Penny pohlédl na obrázek. „Obyčejná pýchavka?"

Harry pohoršeně odfrkl. „Vůbec ne obyčejná! Alespoň to nebyl žádný z druhů, které jsem kdy viděl. Když jsem se uložil k spánku, žádné tam nebyly. Objevily se, až když jsem se probudil: kruh chorobně plodících organismů - malé černé houby nebo, chceš-li, pýchavky - byly už prachnivé a při sebenepatrnějším pohybu praskaly a rozprašovaly svoje šarlatově zbarvené výtrusy do vzduchu. Vzpomínám si, že se mi jejich prach dostal do nosu a začal jsem kýchat.

Později, když zprachnivěly úplně, mi puch z nich připadal… jako když cítím smrt. Vlastně ne jako, to byla smrt. Vzpomínám si, že je pak slunce vysušilo a zlikvidovalo. Krátce potom mi popřál všechno dobré Faethor - což jsem měl samo o sobě brát jako varování - a řekl mi, abych nemarnil čas a co nejrychleji dokončil to, co jsem si vytkl za úkol. Pomyslel jsem si, že jeho slova jsou podivná a také je podivným způsobem říká, ale on je už dál nerozváděl."

Penny zavrtěla hlavou. „Ty jsi dýchal výtrusy těch prašivek a tím se z tebe stal…?"

„Ano, upír," dokončil Harry za ni. „Ale to nebyly výtrusy jen tak nějakých prašivek. Byly oplodněny Faethorovým slizem, jeho zetlelostí. Bylo to sémě mrtvého. Ale… to nebylo všechno. V těch letech jsem měl co do činění i s jinými upíry a dobře jsem poznal jejich zvyky a chování. Možná jsem se toho od nich naučil až příliš. Zřejmě to v tom také hraje roli, nejsem si jistý. Teď však alespoň víš, proč jsi se mnou neměla chodit do postele. Mně stačilo pár výtrusů. Takže… jak to bude s tebou?"

„Ale pokud jsem s tebou…" začala.

„Penny," přerušil ji, „já tady nezůstanu. Dokonce nezůstanu ani na tomto světě."

Vrhla se mu do náruče. „Je mi jedno, v jakém světě budeš žít! Vezmi mě s sebou, ať půjdeš kamkoliv a kdykoliv. Chci být pořád s tebou a starat se o tebe."

Dobrá, pomyslel si, vždyť někoho vedle sebe budu potřebovat. A ty jsi tak rozkošné stvoření. Nahlas však řekl:

„Já ale nemohu jít kamkoliv, jak říkáš, dokud tady na tomhle světě neskončím s Foundem. Nedělám to jen kvůli tobě, ale také kvůli všem těm dalším, které zavraždil a zohavil. A zvláště kvůli jedné. Slíbil jsem jí to."

„Jaký Found?"

„Johnny Found, tak se jmenuje. Musím ho dostat. Musí zemřít, protože je… jako já a všichni ostatní, s nimiž jsem se musel zabývat: ne do tohoto světa. Ne do žádného nenakaženého světa. Found zraňuje dokonce i smrt! Copak nestačí umírání samo o sobě, bez těch jeho zrůdnosti? A co když bude mít někdy děti? Jaké budou ony, hm? Nechá je jejich matka na schodech přede dveřmi, jako tomu bylo v jeho případě? Ne, musím ho zastavit! Tady a teď!"

Harrymu stačilo jen na nekromanta pomyslet, a už se ho zmocňoval záchvat zuřivosti - nebo pokud ne Harryho, určitě jeho upíra. Přemýšlel, co právě teď, v tuto chvíli Found dělá. A nestačilo mu jen o tom přemýšlet - on to musel vědět.

Harry se vymanil z Pennyiny náruče, zhasl světlo a zůstal stát v setmělé místnosti. Pak rozprostřel svou metafyzickou mysl do prostoru. Znal Foundovu adresu, věděl, jak se k němu dostat. Vyslal tedy sondu do Darlingtonu, do ulice, do domu, do bytu v přízemí… a našel ho prázdný.

Okamžitě si uvědomil, že se mu naskýtá příležitost vzít něco, co k nekromantovi patří - nějakou jeho věc. Jsou však venku hlídači? Asi jsou. Snad bude mít štěstí a nebude tam tak dlouho, aby ho zaregistrovali. „Penny, musím teď někam jít," řekl dívce. „Za chvíli se vrátím. Nejpozději za pár minut jsem zpátky. Zamkni se tady a nikam nevycházej." Rudé oči mu vzrušeně plály. „Tohle je můj dům! Kdyby se jen opovážili…"

„Kdo by se měl opovážit?" zašeptala. „Lidé z pobočky E? A co by se měli opovážit, Harry?"

„Budu pryč jen pár minut," zavrčel. „Vrátím se dříve, než se naděješ."

Šestá kapitola

Odpočítávání startu do pekla

Hlídači byli na místě.

Harry se rozhodl, že z Möbiova kontinua vystoupí tam, kde do něho při minulé návštěvě nastupoval, ve stínu zdi na druhé straně bočni uličky vedoucí kolem Foundova domu. Právě tam však stál jeden z hlídačů.

V okamžiku, kdy Harry vystupoval z kontinua do ‚reálného' fyzického světa, uslyšel užaslý vzdech a okamžitě věděl, že v temném místě je s ním ještě někdo jiný. Věděl také, že neznámý už sahá po své zbrani. Jediný velký rozdíl mezi nimi však spočíval v tom, že Harry viděl dokonale i ve tmě, a kromě toho jeho protivník byl pouhý člověk.

Harry bleskovým pohybem vyrazil muži zbraň z ruky a… teprve pak uviděl, jaká to vlastně je „zbraň", kterou ten druhý vytáhl zpod pláště. Byla to kuše! Odkopl ji pryč, až zarachotila na kamenných kostkách dláždění. Vzápětí chytil espera za hrdlo a přitiskl ho ke zdi.

Muž byl vyděšený. Byl to prognostik, kterého Harry znal ze svých návštěv u pobočky - člověk, který měl schopnost číst budoucnost - věděl tedy, že Harry přijde. To byla tak daleká budoucnost, kam dohlédl; věděl však také, že nit jeho života se táhne za tento bod. Z toho si vydedukoval, že pokud nastanou nějaké problémy, odnese to Harry.

Nekroskop četl tyto myšlenky přímo z esperovy horečně pracující mysli. „Čtení budoucnosti je zatraceně nebezpečná věc," zavrčel mu Harry do ucha. „Takže ty víš, že teď přežiješ, že? Možná ano. Ale jako co? Jako člověk - nebo jako upír?" Naklonil lehce hlavu na stranu a usmál se na toho druhého očima žhnoucíma jako uhlíky pod kovářským měchem. Vzápětí však jeho úsměv pohasl a v pootevřených ústech mu zasvítily zuby.

Esper uviděl otevřená ústa - neuvěřitelně otevřená ústa - a když mu Harryho ocelové prsty sevřely hrdlo, vyrazil ze sebe pouze přiškrcené zasípání. Potom zmlkl. V jeho mysli však zněly výkřiky: Panebože! Jsem mrtvý - mrtvý!

„Ještě ne, ale klidně můžeš být," zavrčel Harry. „Záleží na tobě… na tom, jak se dohodneme. Ale teď mi řekni, kdo zabil Darcyho Clarka?"

Muž, který byl sice malý, ale robustní a silný, se oběma rukama zoufale snažil uvolnit železný stisk, kterým mu Harry svíral hrdlo. Bylo to marné.

Přestože jeho tvář povážlivě rudla, stále se snažil vrtět hlavou a odmítal Harrymu odpovědět jinak, než nenávistným chrčením. Harry však vyčetl odpověd z jeho mysli.

Tak Paxton! Ten odporný, slizký mizera…

V tu chvíli propukla Harryho zuřivost naplno. Musel se vší silou ovládnout, aby ještě víc nepřitlačil a nerozdrtil Eserovo hrdlo na kaši… ale to by ho ztrastel za něco, co udělal někdo jiný. Kromě toho by tím vyhověl zuřícímu netvoru uvnitř v sobě.

Prudce tedy eperera odstrčil, zhluboka se nadechl a vypustil ze sebe upíří mlhu. Než se muž vzpamatoval a opřený o zeď se snažil chytit dech, zahalil uličku těžký příkrov mlhy a Harry v ní zmizel –

– nebo ani ne tak v ní, jako v Mobiově kontinuu, kterým se přenesl do bytu Johnnyho Founda.

Věděl, že nemá mnoho času. Záleželo na tom, kolik dalších lidí venku pobočka má. A nepochyboval, že budou mít patřičné vybavení. Kuše je proklatě ošklivá zbraň, ale plamenomet ještě mnohem horší!

Foundův byt byl špinavý jako prasečí chlívek a stejně tak to v něm i páchlo. Harry se jím pohyboval, aniž se něčeho dotkl. Stačí, když si ušpiním boty, pomyslel si.

Nejdříve zkontroloval dveře. Byly staré, pevné, z těžkého dubového dřeva, zavěšené v masivních pantech a zajištěné třemi zámky. Navíc na vnitřní straně byly ještě dvě velké závory. Johnny se důkladně zabezpečil, aby se do jeho brlohu nikdo nevloupal. To však teď Harrymu vyhovovalo, hned se cítil o něco jistější. Nechal tedy dveře a rychle prohlédl byt.

Zamířil do obývacího pokoje, kde před malým špinavým oknem, z něhož byl výhled na ztichlou ulici, stál psací stůl. Jedna zásuvka zůstala zpola vytažená. Harry zahlédl, že se v ní cosi kovově zalesklo, ale jeho pozornost zaujalo to, co leželo na ploše stolu: pomačkaný, poskvrněný kalendář, na němž dominovalo obrovské poprsí Samanthy Foxové - dnešní den byl zakroužkovaný kuličkovým perem a na

okraji připsány jakési poznámky. Vedle ležel list papíru velikosti A4 s logem firmy Frigis Express, na kterém bylo cosi napsáno rukou. V první chvíli se Harrymu kalendář nezdál nijak zvlášť důležitý... alespoň do chvíle, než si přečetl, co bylo napsáno na listu papíru. Byl to jakýsi vzkaz:

Johnny-

Dnes v noci. Londýnská trasa. Naložím ti tvůj 'šťastný' kamion. Vyzvedni si ho v depu v jedenáct čtyřicet večer. Je to dodávka pro Parkinson's ve Sloughu. Budou to hned ráno připravoval pro Heathrow Suppliers, takže s tím nemůžeme přijet pozdě. Promiň, že ti to oznamuju až teď. Jestli to nemůžeš vzít, dej mi co nejdřív vědět.

Následoval nečitelný podpis, ale Harrymu nezáleželo na tom, kdo vzkaz napsal. Nahoře bylo dnešní datum. Dnes v noci tedy pojede Johnny londýnskou trasu a z darlingtonského depa vyrazí dvacet minut před půlnocí.

Harry znovu pohlédl na kalendář. Teprve teď si přečetl poznámku na okraji vedle zakroužkovaného data. Stálo tam: „Londýnská trasa! To je dobře, protože se cítím perfektně a tohle bude moje noc. A už si potřebuju zašoustat v nějaký děvce..."

Harry pohlédl na svoje hodinky - bylo dvacet tři třicet. Právě teď byl Johnny v depu.

Nekroskop se okamžitě rozhodl. Šílenec, kterého pronásledoval, používal kamion Frigis Expressu (svůj 'šťastný' kamion) jako rekvizity při svých zrůdných sexuálních hrátkách, vraždách a nekromantických praktikách; a proto by měl hrát obdobnou roli při jeho ztrestání. Dobrá, dnes tedy pojede Johnny svou poslední jízdu. Jediné, co teď Harry potřeboval, bylo něco z osobních věcí toho zvrhlého šílence.

Vytáhl naplno pootevřenou zásuvku a v přihrádkách vyložených sametem uviděl šest kovových trubek. Chvíli na ně nechápavě hleděl. K čemu to, sakra... ? Potom vzal jednu z trubek opatrně do ruky a hned mu bylo jasné, k čemu.

Byl to nástroj, který si Found musel nechat vyrobit nebo si ho sám zhotovil, aby ho pak použil na své oběti. V každém případě na jednu z nich, protože její jméno bylo na lesklém kovu napsáno černým lakem: Penny. Tak tohle vniklo do Penny předtím, než do ní vnikl Found! pomyslel si Harry a zaťal pěsti.

Nástroj odpovídal přesně popisu Pamely Trotterové. Byl to kus ocelové trubky o vnitřním průměru asi čtyři centimetry, přičemž na jednom konci, seříznutém kolmo, byla navlečena gumová rukojeť. Druhý konec byl seříznut šikmo do hrotu. To byla 'pracovní' část nástroje, jejíž kraje byly zevnitř k vnějšímu obvodu vybroušeny, až byly ostré jako břitva. Nekroskop už věděl, jak - a proč - byl tento strašlivý nůž používán. Pouhé pomyšlení na to mu zvedalo žaludek.

Jako dítě Harry pobýval na nejsevernějším pobřeží Anglie a v zimě si tam hrával v hlubokém sněhu. Pamatoval si, že jednou z jeho nejoblíbenějších her bylo, když mohl vzít prázdnou plechovku, zarazit ji do měkké bílé závěje a pak ji vytáhnout plnou sněhu. Z těchto sněhových bábovičeк pak stavěl na pobřeží hrady. Na rozdíl od pískových hradů, které v létě spláchla první přílivová vlna, ty sněhové vydržely celé dlouhé dny až do oblevy. Teď však v Harryho představě nevytanuly sněhové hrady a dokonale okrouhlé díry, které zůstaly ve sněhu. I teď sice viděl díry, jenom... byly krvavé. A ne vyhloubené ve sněhu!

Harry pohlédl na ostatní 'nože' z trubek. V zásuvce bylo ještě pět dalších. Čtyři byly označeny jmény dívek, které znal z policejních protokolů, i když ne osobně. Pátý nesl Pamelino jméno. Ten parchant si je schovával jako připomínky, jako fotografie bývalých lásek! Harrymu bleskla hlavou odporná představa, jak nad nimi ten netvor masturbuje.

Ano, těch nástrojů bylo šest, ale přihrádek v zásuvce vyložených sametem sedm. Sedmý nůž tedy musel mít Found sebou, jen na něm ještě nebylo jméno.

Náhle se ozvalo jeho upíří vědomí a varovalo ho, že někdo otevírá hlavní dveře domu a plíží se společnou chodbou k Foundovým dveřím. Nebyl to jen ‚někdo', bylo jich víc. Lidé z pobočky E? Nebo policie? Nebo obojí? Vyslal mentální sondu, aby se dotkl jejich myslí. Hned nato však ucítil, že na okamžik se i jeho dotkla nějaká mysl, ale vzápětí se v šoku a hrůze stáhla. Byl to telepat, s nímž se už jednou setkal; tedy opět pobočka E. Ostatní však byli od policie. Samozřejmě po zuby ozbrojeni.

Nekroskop tiše zavrčel. Ucítil, že se mu mění obličej a protahuje se mu lebka. Na okamžik se ho zmocnila šílená myšlenka, že zůstane a bude bojovat; vždyť by stejně vyhrál! Potom si připomněl, proč sem přišel - kvůli práci, kterou je třeba dokončit - a vyvolal Möbiovy dveře.

V mžiku se přenesl do vozového depa firmy Frigis Express.

Z Möbiova kontinua vystoupil na travnatý okraj v místě, kde se výjezd z dílen Frigisu napojoval na nájezdovou cestu na dálnici A1 jih… právě včas, aby uviděl, že kolem projíždí velký kloubový kamion. Muž za volantem byl vidět jen jako tmavý stín rýsující se za odlesky světel v předním skle, ale Harry si byl jist, že je to jeho člověk. Nápis, Frigis Express' na boku kamionu toho byl přesvědčivým důkazem: u písmene ‚x' ve slově ‚Express' byla odloupnuta jedna nožička, takže vypadalo jako ‚Eypress'.

Šťastný kamion Johnnyho Founda.

Harry přistoupil k okraji silnice a na okamžik se dostal do kuželu reflektorů silného osobního auta, které jelo jen několik desítek metrů za kamionem. Když ho auto míjelo, muži uvnitř o něho sotva zavadili pohledy.

Zato Harryho jejich napjaté tváře zaujaly. Vyslal mentální sondu a dotkl se jejich myslí. Policie! Šli po Foundovi; ještě pořád ho chtěli chytit se zkrvavenýma rukama, nebo alespoň v okamžiku, kdy si vybere další nic netušící dívku a vezme ji. Hlupáci! V jeho bytě mohli najít dostatek důkazů postačujících k tomu, aby skončil ve vězení… bohužel ne na tak dlouho, jak by si zasluhoval. Pamela měla pravdu: zřejmě by putoval do ústavu pro duševně choré a za nějakou dobu by byl opět venku.

A co ta druhá policejní skupina v Darlingtonu? Zřejmě už jsou v Johnnyho bytě. Ti už možná vědí. Pokud tedy chtěl mít Harry nekromanta pro sebe, musel pracovat rychle.

Potom si však vzpomněl na Penny, která čekala samotná v jeho domě v Bonnyrigu. Netušil, jak dlouho mu to všechno může trvat. Samozřejmě mohl Founda zabít hned, ale uzavřel dohodu s Pamelou Trotterovou a podvádět mrtvé si nemohl dovolit. Penny však nesměla zůstat sama… alespoň ne dlouho. Copak nezabili Darcyho Clarka?… Proč to, sakra, musí být vždycky tak komplikované?

Harry cítil, že v něm narůstá napětí… vzdouvalo se v něm, nafukovalo… pak prudce nabral do plic chladný noční vzduch. Penny byla první a musí být první i teď. Möbiovým kontinuem se přenesl do Edinburghu.

V domě nebyla!

Nemohl tomu uvěřit. Řekl jí přece, aby zůstala uvnitř, aby na něho počkala. Kam tedy odešla? Už chtěl vyslat ze své telepatické mysli sondu—

—ale kterým směrem? Kam mohla v tuto noční hodinu jít? A proč? Co ji k tomu přimělo? Nebo že by poslechla rady Trevora Jordana a prostě od něho odešla?

Nechal se vést upířím vědomím a vyslal do noci sondy, které se šířily jako vlny na vodní hladině vzruchů a vjemů mentálního jezera. Pátral po Penny… a našel ty druhé! Espery! Opět je!

Zavrčel na ně, do jejich myslí, a cítil, že jakmile se jich jeho mentální vlny dotkly, okamžitě stáhli rolety a zabarikádovali se. Byli blízko, ale zase ne příliš blízko. Zřejmě v Bonnyrigu, kde mají v nějakém domě svůj hlavní stan. Harry nechal vlny přeletět kolem nich a snažil se hledat dál, překonat jejich rušení, které mu v mysli syčelo jako škvařící se slanina. Ano, byli to lidé z pobočky E, kdo ho rušil.

K čertu s vámi, mentální špióni! zaklel. Měl jsem odejít a nechat vás všechny hledat si svou vlastní cestu do pekel. Ale měl bych za sebou nechat něco, co by zajistilo, že se tam dostanete; něco, co by vás ve snech strašilo do konce života!

Mohl to udělat, kdyby chtěl, protože v sobě nesl morovou nákazu. To by mohl být jeho odkaz světu a rase, která ho opustila: upírství.

Jeho vlastní upír ještě stále nebyl fyzicky vyvinutý, ještě zcela nedospěl; jeho krev však už je Harryho krví a jeho kousnutí je dostatečně nakažlivé. Navíc měl Harry vládu nad nekonečnou rozlehlostí Möbiova kontinua. Vždyť mohl upírství zasít ve všech kontinentech světa - hned teď, ještě tuto noc - kdyby chtěl. Možná by teprve pak poznali, co to znamená dát se s ním do boje, a ještě by byli rádi, kdyby ho mohli nechat na pokoji!

Vyběhl do zahrady pod hvězdy a vycházející měsíc. Byla noc, jeho čas. Aááách, jeho čas! Ale možná v mnoha směrech víc než to. Ti espeři tady nejsou bezdůvodně. Skryti za štítem svého rušení mohou jít právě teď po něm.

„Tak tedy pojďte, pojďte!" vysmíval se jim. „Jen pojďte, ať vidíte, co vás čeká!"

Náhle zaslechl vrznutí branky v zadní části zahrady. „Harry?" Na cestičce se objevila Penny. Mířila k němu.

„Penny!" Nekroskop kní natáhl své paže i mysl, ale její mysl byla zastřená - nebo spíš zamlžená. Mentální mlha!

Harry se zhrozil, ale vzápětí si uvědomil, že to na sobě nesmí dát znát. Teď byla Penny upír, nebo z ní bude upír. Stala se jeho otrokyní. Už to nebyla láska a Harry uvažoval, jestli vůbec kdy byla. Ostatně, vždyť ji vyvolal zpět z mrtvých.

„Co tu venku v noci děláš? Řekl jsem ti, abys na mě čekala."

„Ale noc je tak krásná a stejně jako ty jsem potřebovala přemýšlet." Nechala se jím sevřít v náručí.

„O čem jsi přemýšlela?" Tak noc tě vylákala ven. Poprvé jsi pocítila, že ti v žilách proudí oheň. A zítra tě už bude slunce bodat do oči a dráždit ti kůži.

„Přemýšlela jsem… že mě třeba nechceš vzít s sebou. Že mě třeba nevezmeš."

„To je nesmysl. Vezmu." Musím, protože kdybych tě nechal na tomhle světě, bylo by to totéž, jako bych nad tebou vyřkl rozsudek smrti.

„Ale ty mě nemiluješ."

„Ale miluju," lhal. Vždyť na tom nezáleží, protože ani ty mě nemiluješ. Alespoň že nás spojuje naše upíří chlípnost.

„Harry, já se bojím!"

Pozdě, děvče, pozdě! „Nechci tě tady teď nechat," řekl. „Bude lepší, kdy půjdeš se mnou."

„Ale kam?"

Odvedl ji do domu. Proběhl všemi pokoji, rozsvítil v nich světla a vrátil se k ní. Pak jí ukázal Johnnyho nůž označený jejím jménem. Vydechla zděšením a odtáhla se od něho. „Dovedeš si ho představit?" zeptal se jí. Jeho hlas byl temný jako zimní noc. „Dovedeš si představit, jak na tohle hledí a připomíná si tvou bolest a svoji zvrhlou rozkoš?"

Viděl, že se zachvěla. „Já… myslela jsem, že jsem na to zapomněla. Snažila jsem se zapomenout."

„Zapomeneš," řekl. „A stejně tak i já - až bude po všem. Musím to s ním dnes v noci skončit, ale nemohu tě tu nechat samotnou. Nezbývá než tě vzít s sebou."

„Uvidím ho?" Zbledla už při pouhém pomyšlení.

Harry přikývl. „Ano." V jeho šarlatových očích zasvítil zvláštní úsměv. „Ano - a on uvidí tebe!"

„Ale nedovolíš mu, aby mi ublížil?"

„To ti slibuju."

„Pak jsem připravená…"

Hodinu předtím nastoupil Trevor Jordan v edinburské stanici Waverly do lůžkového vozu nočního rychlíku do Londýna. Neměl jiný plán, než že druhý den brzy ráno zavolá na pobočku E a pokusí se zjistit, odkud vane vítr. A kdyby to vypadalo, že je příhodná situace, nabídl by jim znovu své služby. Jistě by si ho prověřili a jistě by z něho také chtěli vytáhnout jeho zkušenosti s Harrym Keoghem. Bylo mu jasné, že by to všechno nějaký čas trvalo a za tu dobu by zde už Harry nemusel být. A jestliže by tu stále byl, mohl by účast na akcích proti němu odmítnout.

Ne ze strachu před ním, ale z úcty k němu a z vděčnosti… a po pravdě řečeno, ano, také trochu ze strachu. Harry je Harry, a teď navíc upír. A s ohledem na to by člověk musel být naprostý idiot, aby z něho neměl alespoň trochu strach.

Telepat si zaplatil lůžko, ale usnout stejně nemohl. V mysli toho měl příliš mnoho. Stále si nemohl zvyknout, že už není mrtvý a zřejmě nikdy nebude. Ani člověk, který se nějakým zázrakem uzdravil ze smrtelné nemoci, se nemohl cítit lépe než on. Vždyť on byl dál než na hranici života a smrti, on ji už překročil - a vrátil se. A to všechno bylo Harryho dílem.

Harryho dílem však bylo ještě něco víc, mnohem víc, o čem nevěděl ani on ani Jordan. Telepat totiž nepomyslel na to, že Harry byl v jeho mysli: nekroskop se jeho mysli dotkl, a i když to bylo jen krátce, stačilo to, aby v ní zanechal svůj otisk - takový, který už nelze smazat.

Lidem z pobočky E - v každém případě dvěma esperům, kteří Jordana na cestě vlakem sledovali; jeden byl vyhledávač a druhý telepat - se ten otisk jevil ve formě mlžného oblaku: dobře známé mentální mlhy. Samozřejmě nemohli ho sondovat příliš hluboko, vždyť Jordan byl vynikající telepat a oni to věděli. Dokonce Gareth Scanlon, jeden z těch dvou, kteří ho sledovali, byl kdysi Jordanovým žákem a nechal se jím vést, dokud jeho vlastní talent nedozrál. Jordan by jeho mysl okamžitě poznal (nemluvě o tom, že by

ho poznal vizuálně nebo podle hlasu). To byl důvod, proč se před ním oba neukazovali a drželi se od něho v dostatečné vzdálenosti. Byli na druhém konci vlaku v jídelním voze a první část cesty proseděli s klobouky na hlavě ukryti za novinami, které už alespoň čtyřikrát nebo pětkrát přečetli odshora dolů. Jordan se však na tu stranu ani jednou neobrátil, nevyslal jejich směrem sebekratší myšlenku; seděl ve svém lůžkovém kupé přesvědčen, že mu nic nehrozí, poslouchal klapání kol vagónů a pozoroval noční svět ubíhající za oknem. Byl šťastný, že je opět součástí tohoto světa, a ani na okamžik ho nenapadlo uvažovat, jak dlouho ještě.

Když vlak zpomalil před viaduktem mezi stanicemi Alnwick a Morpeth, Scanlon se náhle narovnal a zavřel oči, jak se snažil soustředit. Někdo se do něho pokoušel dostat. Byla to však ostrá, jasná a naprosto lidská myšlenka, nic upířího, nic zahaleného mentální mlhou. Byla to Millicent Clearyová v londýnském ústředí pobočky, odkud spolu s ministrem vnitra a důstojníkem ve službě řídili a koordinovali akci.

Millicent byla stručná:

To je Gareth? Máš pro nás hlášení o situaci?

Scanlon zvedl clonu svého rušeni a podal krátkou situační zprávu. Skončil konstatováním: Je ve spacím vagónu. Jede až do Londýna.

Možná nedojede, odpověděla Millicent. Záleží, jak se věci vyvinou, ale ministr říká, že bychom teď mohli na všechny tři velice brzy udeřit.

Cože? Důvod Scanlonova znepokojení - nebo přímo děsu - byl zřejmý: od této chvíle mohli být v kterýkoliv okamžik vyzváni, aby šli zabít člověka; vlastně svého bývalého přítele.

Millicent jeho myšlenku zachytila. Ano, bývalého přítele, ale nyní upíra. A o chvíli později dodala: ministr chce vědět, jestli máte nějaké problémy.

Neměli, kromě jediného: Uvědomujete si, kde jsme? Sakra, tady ve vlaku ho těžko můžeme spálit!

Váš vlak bude zastavovat v Darlingtonu a tam už čekají naši agenti. Buďte tedy připraveni na rozkaz. Možná tam budete muset vystoupit a vzít Trevora… ech, Jordana s sebou. To je prozatím všechno. Zase se ohlásíme.

Scanlon tlumočil to, co se dověděl, svému kolegovi, vyhledávači Alanu Kellwayovi, který patřil k nejnovějším přírůstkům pobočky. „Já Jordana neznám, takže já s tím žádný problém mít nebudu. Vím o něm jedině to, že byl mrtvý a teď je zase živý - svým způsobem - a to není přirozené. Takže když ho zabijeme, jen tím vrátíme věcem přirozený řád."

„Já ho ale znám." Scanlon se na sedadle přikrčil, jako by se chtěl ztratit. „Byl to můj přítel. Když ho zabiju, budu si připadat jako vrah!"

„Připadat možná, ale uvědom si, jaká je skutečnost," snažil se mu Kellway vysvětlit svůj pohled na věc. „Harry Keogh, Jordan a všichni jim podobní… dokázali by vyvraždit celý svět!"

Scanlon přikývl. „Tohle si taky říkám. Pořád si to musím připomínat."

V Möbiově kontinuu působil Foundův nůž jako magnet: neustále mířil směrem, kde se v tu chvíli nekromant se svým kamionem nacházel - nebo to byl spíš Harryho vyhledávačský talent, který ho směroval, a Harry se jím pak pouze řídil.

Penny se tiskla k Harrymu. Měla zavřené oči; jen jednou je otevřela a to jí stačilo. Tma uvnitř Möbiova kontinua působila dojmem pevné stěny. Bylo to proto, že se nacházeli ve zcela nehmotném prostoru, v němž navíc chyběl i čas. Pouze myšlenky tady měly váhu.

Je to něco jako zázrak, zašeptala spíš pro sebe.

Ne, to není zázrak odpověděl nekroskop, ale budiž ti odpuštěno, že si to myslíš. Konec konců, i Pythagoras si to myslel. V tu chvíli Harry, který už chování Möbiova kontinua znal, ucítil zastavení pohybu a věděl, že jsou někde blízko Foundovi.

Vyvolal Möbiovy dveře, a když jimi vyhlédl ven, uviděl živý plot podél silnice, která se táhla do dálky jako pravítko. Kolem se hnal proud aut. Jejich reflektory stroboskopicky blikaly skrz pás keřů a vytvářely kaleidoskop žlutých, zelených a černých barev. Právě v okamžiku, kdy se Harry podíval ven, mihl se kolem kamion s označením Frigis Express.

Krátkým skokem se přenesli o půl druhého kilometru dál a vystoupili z kontinua na úzké lávce překlenující několikaproudou dálnici. Chvíli čekali. „Tamhle jede," řekl Harry.

Pohlédli dolů a sledovali, jak se pod nimi přehnal kamion Frigis Expressu a řítil se dál. Po chvíli jeho světla splynula s ostatními. „Co teď?" zeptala se Penny.

Harry pokrčil rameny. Ověřil si, kde právě jsou. „Asi dva nebo tři kilometry dál na jih je Boroughbridge," řekl. „Možná, že se tam zastaví, možná ne. V žádném případě ho ale nehodlám kontrolovat po každém kilometru. Někde se zastaví, to je jisté; zřejmě v nějakém motorestu, kde je otevřeno přes noc. To je jeho osvědčený postup, však víš sama. Tam si hledá svou oběť - ženu, která se ocitla uprostřed noci sama. A pak… víc ti už nemusím říkat, že?"

Penny se zachvěla. „Ne, to nemusíš."

Rozhlédli se. Na jedné straně byla čerpací stanice, na druhé motorest. „Jsem rád, že můžeme Johnnyho najít, kdy se nám zachce. Nechme ho chvíli jet a dejme si přestávku na kávu, ano?" řekl Harry. „Přitom ti možná vysvětlím, jak to s ním chci zařídit."

Kývla a dokonce se jí podařilo vyloudit náznak úsměvu. „Dobrá."

Zamířili ke schodům vedoucím k samoobslužné restauraci. Proti nim stoupala po schodech skupinka mužů, kteří mířili opačným směrem - k čerpací stanici, kde zřejmě měli na parkovišti svůj vůz. Ještě než k nim došli, chytila Penny Harryho za paži. „Tvoje oči!" sykla na něho.

Harry si nasadil tmavé brýle a vzal ji za ruku. „Veď mě," řekl. „Víš jak: jak bych byl slepý." To nebyla špatná myšlenka. Lidé, kteří v restauraci jedli, na ně jen krátce pohlédli a hned se odvrátili jinam.

Je to zvláštní, pomyslel si Harry, lidé se neradi dívají na postiženého. A pokud o něho zavadí pohledem, hned zase uhnou jinam. Kdyby jen věděli, čím jsem opravdu postižený, vyskákali by oknem!

Jenže oni to nevěděli.

Alespoň ne všichni…

Ben Trask stál s Geoffreym Paxtonem na břeh řeky kousek za Bonnyrigem. Stáli ve tmě pod hvězdnatou oblohou, po níž plul pomalu měsíc, a naslouchali bublání temného vodního proudu. A nejen tomu, ještě něčemu jinému, neslyšeli však nic. Čekali tedy a pozorovali.

Pozorovali starý dům na druhém břehu řeky - nekroskopův dům, se všemi světly rozsvícenými - číhali na sebemenší pohyb za otevřenými dveřmi do dvora, na stín, který by padl na závěsy na oknech v prvním poschodí, na jakoukoliv známku života… nebo absence života, na projev nemrtvého. Pozorovali, číhali a přitom občas nahmátli své zbraně: Trask samopal se zásobníkem na třicet nábojů ráže devět milimetrů a Paxton kovovou kuši nabitou šipkou z tvrdého dřeva pod takovým tlakem, že by prostřelila člověka skrz naskrz.

Asi míli odtud na silnici k Bonnyrigu čekali v autě další dva tajní agenti pobočky E. I oni vládli jistými talenty, ale nebyli to telepati, a v žádném případě neměli Traskovy zkušenosti ani Paxtonovu ‚zanícenost' pro věc. Pokud by se však situace zkomplikovala, dokázali by udělat, co je třeba. Jejich vůz byl vybaven rádiem naladěným na londýnské ústředí pobočky. V tuto chvíli bylo jejich úkolem pouze předávat zprávy a působit jako záloha mužů vpředu. Kdyby je Trask nebo Paxton zavolali, během minuty by byli u nich. To samozřejmě dávalo oběma mužům u řeky pocit jistoty; Paxtonovi však o něco menší než Traskovi, protože ten už měl se sledováním nekroskopova domu své zkušenosti.

„Tak co?" zašeptal Trask a vzal telepata za loket. „Je tam, nebo tam není?"

Paxton byl nervózní, protože stáli přesně na tom místě, kde ho Harry Keogh shodil do vody. Nekroskop ho tenkrát varoval. Řekl, že příště… že zkrátka bude nejlepší, když už žádné příště nebude. A teď tady stojí zase. Cítil, že ho Trask stále drží za loket. „Nevím. Je ale jisté, že dům je zamořený. Necítíte to?"

„Ano, cítím," přikývl Trask ve tmě. „Ale když se tam dívám, vidím, že to není pravda. Co ta dívka?"

„Před hodinou tam rozhodně byla," odpověděl Paxton. „Její myšlenky byly zamlžené - mentální mlhou - ale do určité míry čitelné. Je jeho otrokyní, o tom není pochyb. Myslel jsem, že tu byl i Keogh - vlastně jsem si tím byl krátkou dobu jistý - ale teď…" Pokrčil rameny. „Sledovat telepaticky upíry je velmi složitá záležitost. Vidět a nebýt viděn, slyšet a nebýt slyšen…"

Než mu mohl Trask odpovědět nebo něco poznamenat, začalo na jeho krátkovlnné kapesné vysílačce blikat červené světlo. Vytáhl anténu a přepnul přístroj na příjem. Z malého reproduktoru zazněl obvyklý šum atmosférických poruch a potom tichý, lehce kovový hlas Guye Teala: „Tady je hlídka ve voze. Jak mě slyšíte?"

„Dobře," odpověděl Trask tlumeným hlasem. „Co se děje?"

„Máme tu zprávu z ústředí," hlásil Teale. Zní takto: „Jedeme k místu závěrečného úderu. Od této chvíle komunikujte pouze po rádiu a udržujte ESP ticho. Čekejte na rozkaz."

Trask se zamračil a řekl: „Jistě, připravit se můžeme, ale na koho máme udeřit, když tady nikdo není? Ohlaste to ústředí a zeptejte se jich, co tedy máme dělat."

Teale odpověděl téměř okamžitě: „Ústředí říká, že když vydají rozkaz a v domě nikdo nebude, máme zůstat na místě, být v pohotovosti a čekat, co bude dál."

Trask se zamračil ještě víc. „Požádejte je, ať to zopakují, aby nedošlo k přeslechu."

„To jsem už udělal, ještě předtím, než jsem vám volal. „ Zaslechli zřetelný Tealův povzdech. „Ústředí říká, že Keogh má zřejmě Sandersonovou s sebou. Jdou spolu po tom vrahovi. Máme na ně nasazené lidi a také na Founda - samozřejmě v mezích možností - navíc jdou naši lidé po Trevoru Jordanovi, který je na cestě vlakem do Londýna. Takže necháme Keogha nebo policii (nebo všechny současně), aby si to vyřídili s Foundem, a pak se vrhneme na nekroskopa, tu dívku a Jordana najednou, ať jsou v té chvíli, kde jsou."

Trask přikývl. „Takže tady budeme čekat, pro případ, že by Harryho nedostali a on se vrátil sem. Chápu to dobře?"

„Asi ano, protože i já tomu tak rozumím," odpověděl Teale. „Dobrá, zabezpečte tedy auto a přijďte sem za námi pěšky. Počkáme na vás na starém mostě. Budeme tam za… deset minut. Pak se rozdělíme do dvou dvojic a zaujmeme výhodné postavení před domem a za ním. To je pro tuto chvíli všechno. Takže za deset minut." Vypnul vysílačku.

Paxton se nervózně rozhlížel a pátral pohledem ve tmě pod stromy. „Myslíte, že je dobře, když jsou Teale a Robinson spolu? Chci říct, že my budeme v pořádku, o tom nepochybuju, ale ti dva mi nepřipadají jako ideální pár!" „Asi máte pravdu." Trask upřeně hleděl na Paxtona. Na tom člověku se mu nelíbilo nic, ani co viděl, ani co cítil. Zvláště mu vadilo, že telepatův talent neustále poškubával za závěs nad jeho myslí a snažil se ho strhnout. „Dobrá. Tak já utvořím dvojici s Tealem a vy s Robinsonem."

Paxton se k němu obrátil a oči mu zasvítily v mdlém měsíčním světle zlým odleskem. „Takže vy nechcete, abychom pracovali spolu?"

„Paxtone, řekněme si to na rovinu," řekl Trask. „Jediným důvodem, proč jsem tady s vámi, je, že jsem vás chtěl mít na očích. Takže máte pravdu, nechci s vámi pracovat. A jestli to chcete slyšet naplno, to bych už raději pracoval s psím hovnem než s vámi!"

Paxton se zamračil a začal se otáčet, aby se vydal k silnici. Trask ho však chytil za paži a znovu ho obrátil k sobě. „Moment, ještě je tu jedna věc, pane Veletalentovaný telepate. Vím, že se pokoušíte číst v mé mysli, a začínám toho mít plné zuby. Upozorňuju vás, že jestli moje trpělivost přeteče, udělám s vámi krátký proces. Pak už nebude Harry Keogh jediný, kdo vás tady na tom místě shodil do řeky. Je vám to jasné?"

Paxton byl natolik uvážlivý, že ani nemukl. Oba zamířili k silnici a mlčky kráčeli tmou ke starému kamennému mostu, kde měli počkat, až se k nim připojí Teale a Robinson…

Asi půl hodiny po první kávě si Harry a Penny dali druhou, která jim chladla v šálcích. Penny si navíc dala krémový zákusek, ale kousla do něj jen jednou a nechala ho být. Nebyla si jistá, jestli je to zákuskem nebo tím, že má špatnou chuť, ale zřejmě tím druhým, protože jí nic nechutnalo jako jindy. Nekroskop každou chvíli sáhl do vnitřní kapsy kabátu a vytáhl Johnnyho ohyzdný trubkovitý nůž. Pokaždé, když to udělal, si toho Penny všimla a uvědomila si, že Harry se dotýká nástroje, který… Vždy se přitom zachvěla.

Když nyní sáhl Harry do kapsy znovu, konečně vybuchla: „Co když nezastaví? Co když pojede jedním zátahem až do Londýna?"

Harry pokrčil rameny. „Pokud to tak bude vypadat, nechám ho jet… tak daleko…" Zarazil se. Jeho ruka se právě dotkla nože. Na okamžik zavřel oči skryté za tmavými brýlemi. Když je opět otevřel a promluvil, zněl jeho hlas chladně jako ocel. „Ale k tomu nedojde. Právě teď zastavil!"

Penny mu sevřela ruku. „Víš kde?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Jediný způsob, jak to zjistit, je jít a podívat se."

„Můj bože!" zašeptala. „Uvidím muže, který mě zavraždil!"

„Důležitější je, že on uvidí tebe. A bude zatraceně překvapený. Jestli čte noviny, ví, že Penny, jedna z jeho obětí, měla dvojnici, která se podivnou náhodou také jmenovala Penny! Ale asi bude těžko věřit, že na ni opravdu narazil. Myslím, že jsou náhody a náhody. Jestli mu to alespoň trochu myslí, připadne mu to zatraceně podezřelé. Znepokojí ho to. Vystraší. A o to mi jde. Myslím, že si zaslouží něco, co mu připraví krušné chvíle, než si s ním definitivně vyrovnáme účty."

„Vyrovnáme? My?" opakovala po něm. „To míníš… ty k tomu chceš použít mě, Harry?"

„Doufám, že ano," odpověděl. Podal jí ruku, aby ho vyvedla ven. „Ne však tak, jako to bylo tenkrát." Rychle pokračoval: „Neříkej mi, že to není čisté řešení. A čisté, to je skoro jako krásné. Navíc od tebe nechci nic moc hrozného, pouze abys tam byla. Je tu ještě někdo jiný, kdo bude hrát mnohem větší roli."

„Možná máš pravdu," řekla. Harry ji vzal do náruče, vyvolal dveře a přenesl ji přes práh do Möbiova kontinua. A to s tím, co je čisté a co krásné, jsem nemyslel vážně. Copak by něco spojené s Johnnym mohlo být krásné?

Ne! odpověděl si Harry zlověstně. A také ne čisté. Ale já budu čistý. Já se ničím neposkvrním. Vezmu si jen oko za oko…

Sedmá kapitola

Hrůzná křižovatka

Johnny se zastavil v motorestu s nepřetržitým provozem severně od Newarku. Vzal to raději po A jedničce než po větší M jedničce, protože v tamnějších motorestech měl větší naději: nenavštěvovali je totiž pouze motoristé a řidiči dálkových kamionů, ale i místní lidé. Johnny měl zkušenost, že když kolem půlnoci končívají vesnické tancovačky, chodí mladí po dlouhém večeru plném tance, pití a všeho dalšího, co k tomu patří, na levné jídlo právě do motorestů. V tomhle se už jednou zastavil, ale tenkrát neměl štěstí. Možná dnes to bude jiné.

Objel parkoviště, až našel volné místo, kde mohl zaparkovat předkem k výjezdu. Byl klidnější, když věděl, že může odjet s co nejmenšími problémy. Motorest se nacházel kousek od velké křižovatky. Parkoviště pro osobní auta bylo plné a parkoviště kamionů a nákladních aut zpoloviny plné. Malé skupinky lidí vcházely do jasně osvětlené jídelny, jiní zase vycházeli ven. Johnny věděl, že bude jen dalším z mnoha těch, kteří si tu dají kuře s opečenými brambůrky a pintu nealkoholického piva.

U samoobslužného pultu nebyla téměř žádná fronta, takže za chvíli seděl u jednoho stolu v rohu místnosti. Tady se v klidu pustil do jídla a přitom se občas podíval kolem sebe, jestli neuvidí nějakou slibnou ženskou tvář. Což o to, několik žen tu bylo, jenže… buď neodpovídaly jeho vkusu, nebo se nehodily k jeho záměru: byly příliš staré, bezvýrazné, povadlého, nebo zase strohého nepřístupného zjevu, případně měly s sebou doprovod. Právě těch pár mladších s jasnýma očima se tisklo ke svým mužským protějškům. Tak to obvykle chodilo. Jenže podobných podniků jako tenhle je na cestě do Londýna spousta a člověk nikdy neví, kdy se na něho usměje štěstí.

Vzpomínal si, jak jednou jel po opuštěném úseku cesty a najednou ho předjela kočka v malém červeném sport'áku. Vyrazil za ní jako při závodech tahačů a vytlačil ji do příkopu. Pak se jí omluvil, řekl, že to byla nehoda, a nabídl jí, že ji sveze do nejbližšího servisu. Svezl ji, ale ne do servisu! A potom byla řada na ní, aby ho povozila - a dělala to dobře, zatraceně dobře. To byla tenkrát skvělá noc: když ji zabil, vyřízl jí díru hned pod bradou a šoustal ji do hrdla. Samozřejmě že cítil a slyšel, jak ta mrtvá čubka vříská! Ten jeho jistě nebyl první, kterého měla v krku, ale rozhodně ne z téhle strany.

Cítil, že ho vzpomínka vzrušila. Musí to dnes v noci udělat. Ale ne tady. Možná by se měl přesunout.

A potom uviděl… uviděl… co to, k čertu?

To není možné, blesklo mu hlavou. Musel se násilím nutit, aby od ní odvrátil oči a díval se jinam. Cítil však, že se blíží k němu. Ne, sedla si do vedlejšího boxu. Teď si teprve všiml, že je s ní jakýsi slepý chlápek. Opravdu slepý? V každém případě měl černé brýle - ale nezdálo se, že by k ní patřil. Přinesla si kávu, jen kávu, a byla stejná jako minule. Byla naprosto stejná. Na okamžik mu v hlavě zavířily zmatené myšlenky… přísahal by, že tuhle už měl!

Jak je to možné? říkal si v duchu. Jak by to mohlo být možné? Odpověď byla jednoduchá: nijak,

nemohlo. Ledaže by tahle byla dvojče tamté… nebo její dvojnice!

A pak si vzpomněl, co četl v novinách: že tu, kterou měl v Edinburghu - tušil, že se jmenovala Penny - považovali za někoho jiného. Pravá Penny se pak objevila živá: věrná podoba té, kterou obtáhl, zavraždil a potom znovu obtáhl. Podivné bylo, že i ona se jmenovala Penny. Shoda okolností? Panebože! Jestliže ano, pak ta největší ze všech: vždyť je teď tady. Zrovna tady, zrovna teď!

Johnny zvedl oči od jídla. Díval se skrz dělicí sklo boxů s vyleptanými kapradinovými motivy a pomalu otáčel hlavu, až se její obličej ocitl přímo v linii jeho pohledu. Měl pocit, že na okamžik zachytil její oči; ale jen na okamžik, vzápětí se podívala jinam. Ten poloslepý chlápek - ten s černými brýlemi, co s ní seděl - byl zády k němu. Nevypadal nic moc. Seděl shrbený nad svou kávou… možná její otec.

Ne, její milenec, odpověděl Harry Keogh, ale nehlasně, pouze k sobě. Její upíří milenec, ty zvrhlé hovado.

Od chvíle, kdy Harry vstoupil v doprovodu Penny dovnitř, byl ve Foundově mysli. Ještě nikdy nepřišel do styku s něčím tak odporným, jako byla mentální žumpa, kterou tam objevil. To, spolu s nekromantovými úvahami o Penny, posílilo a utvrdilo Harryho rozhodnutí. Zločinec Penny poznal, ale zatím nezareagoval tak, jak Harry očekával. Jistě, projevoval zvědavost, ale ne strach. V jistém smyslu to možná bylo pochopitelné.

Ostatně Found věděl, že ta druhá Penny je mrtvá; věděl, že tohle nemůže být ta dívka, kterou zabil a zohavil. Presto jeho šok trval jen krátce a Harry byl zklamán. Teď mu už bylo také jasné, že má co dělat nejen se zvrhlým, ale i s velmi chladnokrevným člověkem. Jestli však Found zachová chladnokrevnost i ve chvíli, když se začne sčítat jeho účet… to se teprve uvidí.

Nekroskop opustil Johnnyho mysl, naklonil se přes stůl k Penny a tiše řekl: „Vidím, jak jsi roztřesená, a také to cítím. Je mi to líto, Penny, ale pokus se zachovat klid. Teď už to nebude dlouho trvat. Až se Found zvedne, půjdu po něm. Ty na mě počkáš tady. Ano?"

Přikývla a řekla: „Zdáš se tak… klidný, Harry."

Zavrtěl hlavou. „Pouze odhodlaný. Ale Found je klidný. V tom by mohla být jeho výhoda, kdybych se příliš rozběsnil."

Vtom si Harry všiml, že vchodem z parkoviště osobních aut vstoupili do restaurace dva muži. Vypadali docela obyčejně, přesto nekroskopa něčím upoutali. Sledoval je, jak procházejí kolem pultu a berou si studené nápoje. Krátce přelétli pohledy místnost, zaregistrovali Harryho a Penny v jejich boxu a šli dál. Harry vyslal telepatickou sondu do jejich myslí - a narazil na hráz mentálního rušení!

Okamžitě se stáhl. Alespoň jeden z těch dvou byl esper. To znamenalo, že pobočka se stahuje kolem… obou, Johnnyho Founda i Harryho Keogha! Pravděpodobně si spočítali, že když budou sledovat Founda, najdou také nekroskopa. Tady se zřejmě o nic nepokusí - možná ani ve tmě na parkovišti - v každém případě však Harry nemohl potřebovat, aby mu byli za patami. V tuto chvíli si podobné komplikace nemohl dovolit.

Teď si také vzpomněl na auto, které vyjelo z Darlingtonu za Foundovým kamionem: neoznačený policejní vůz… s kolika muži uvnitř? Se dvěma nebo třemi? Když je viděl poprvé, myslel si, že jsou všichni policisté. Teď však o tom měl jiné mínění. Náhle ucítil, že mu z hloubi hrdla vychází vrčení. Jeho upíří druhé já reagovalo na hrozbu. Vzápětí si uvědomil Pennyin pohled a rychle v sobě vrčení zdusil.

„Harry," ozvala se znepokojeně. „Jsi bledý jako smrt."

Vztekem, moje milá. „Musím teď něco udělat," řekl jí. „Nechám tě tu chvíli samotnou - ale jen minutku, potom se hned vrátím. Vydržíš to?"

„Tady? Samotnou? S ním?" Poulila na něho velké vystrašené oči.

„Je tady skoro padesát lidí," odpověděl. A alespoň dva z nich jsou ostří hoši. „Slibuju ti, že se hned vrátím."

Dotkla se jeho paže a přikývla. „Vydržím to. Budu v pohodě." Směrem, kde seděl Found, se však neodvážila ani mrknout okem.

Harry vstal, trochu strojeně se na ni usmál a vykročil k východu.

Pro případ, že by ho pozorovali, šel jakoby k pánským toaletám, když však procházel kolem prosklených lítacích dveří vedoucích ven, ostře změnil směr a zmizel za nimi.

Jakmile se ocitl venku, přikrčil se, vydechl mlhu a vydal se jako duchna parkoviště. Jeho upíří smysly ho

vedly přímo k neoznačenému policejnímu vozu. Přiblížil se k němu zezadu. Uviděl řidiče, byl to policista v civilu. Seděl opřený loktem o stažené okénko a vypouštěl do nočního vzduchu cigaretový kouř.

Nekroskop se přikrčil a pod ochrannou mlžného chuchvalce - jako zplihlá klátivá nicota - se tiše proplížil k boku vozu. A pak se vztyčil.

Policistovi klesla čelist a v úžasu zalapal po dechu. Než stačil pochopit, kde se tu najednou vzal temný stín, který mu zčista jasna zakryl výhled na hvězdy, nekroskop ho tvrdě udeřil. Policista se zhroutil na vedlejší sedadlo.

Zhasl jako hořící cigareta, kterou Harry zašlápl na zemi. Vzápětí Harry sáhl dovnitř a vytáhl klíče zastrčené v zapalovací skříňce. To zatím stačilo: tímto autem už Johnnyho - ani jeho samého - pronásledovat nebudou. Aby však měl stoprocentní jistotu, vytáhl Foundův trubkový nůž a vrazil jeho ostrý hrot do pneumatiky. Ozvalo se ostré syčení vzduchu a auto rychle kleslo na holý ráfek. Když se však Harry narovnal a znovu pohlédl do zadní části vozu, strnul.

Jeho oči byly přivyklé noční tmě, vždyť to bylo jeho přirozené prostředí, proto viděl stejně jasně a ostře jako normální člověk ve dne. A tam na zadním sedadle, zahlédl velký, ošklivý předmět protáhlý do tmavého zlověstného zobáku. Okamžitě tu věc poznal: byl to plamenomet! Vzápětí si všiml namodralých odlesků oceli, které se blýskaly na podlaze. Ležely tam dvě nabité kuše. Nabité, natažené kuše!

Harry prudce sykl a stáhl se do sebe. Byly na něho připraveni. Všichni! Muselo k tomu dojít a dojde k tomu brzy. Možná dříve, než předpokládal. Parchanti! Paradoxem bylo, že právě on jim ukázal, jak!

Prorazil druhou pneumatiku, a když i druhé kolo kleslo na ráfek, spokojeně zavrčel. Pak obešel vůz a zničil ještě třetí gumu. Náhle se zarazil, zadržel dech a přinutil se zůstat chvíli v klidu…

Chvěl se, ale jen chvěl. Už nesyčel ani nevrčel. Pouze jím občas projely krátké záchvěvy zuřivosti, ty však působily jako bezpečnostní pojistka strašlivého napětí, které se v něm hromadilo. Jakmile začala jeho mlha řídnout, s ulehčením si vydechl a už víc jako člověk se napřímil. Zastrčil nůž do kapsy a zamířil zpátky do restaurace…

Byl pryč sotva dvě nebo tři minuty, ale to stačilo, aby Penny ovládla hrůza z Johnnyho Founda natolik, že její odhodlání ‚být v pohodě' se zcela zhroutilo. Sotva Harry zmizel za lítacími dveřmi, věděla, že nebude v pohodě. Nemohla být, když tu kousek od ní seděl ten netvor - a vůbec nezáleželo, jestli je kolem padesát, nebo pět set lidí.

Ano, byla to jen chvilka, ale stačila, aby se Johnny rozhodl… pro Penny. Chlápek s černými brýlemi odešel, takže k ní zřejmě opravdu nepatřil. Teď byla sama. Zdálo se, že si uvědomuje jeho zájem; cítil, že uhýbá před jeho očima, dokonce před jeho myšlenkami, před jeho existencí. Najednou si musel položit otázku: Copak mě zná? Ale jak… jak by ho mohla znát? Co se to tu, k čertu, děje?

Odsunul talíř a položil ruce na stůl dlaněmi dolů, jako by chtěl vstát. Celou dobu se však díval na ni a čekal, až pohlédne jeho směrem. Dočkal se.

Podívala se na něho, i když jen úkosem, ale stačilo to, aby viděla, že se pomalu zvedá. Vtom se i ona zvedla a začala před ním couvat. Byla bledá jako smrt. Náhle vrazila do jakéhosi tlustého muže a jídlo, které si nesl na podnose, putovalo na zem. Johnny prošel kolem ní, přitom na ni vrhl hraný, překvapený úsměv, jako by chtěl říct: „Co je, proboha? Snad jsem vás nevylekal?" Všichni kolem si museli myslet, že s tou holkou není něco v pořádku. Že by byla opilá nebo zdrogovaná? A jak je bledá! A ten příjemný mladý muž, jak se tváří překvapeně, jak je udivený.

V tom byl celý problém: Johnny Found skutečně vypadal jako ‚příjemný mladý muž'. Když ho Harry Keogh poprvé uviděl, skoro žasl, jak málo odpovídá jeho představě. Středně vysoký, dobře stavěný, světlé vlasy po ramena, pěkné zuby, plné rty a maličko skleslý, téměř nevinný úsměv… pouze bledá, lehce nažloutlá pleť jeho obraz poněkud kazila. To a temné, hluboko zapadlé oči. A také, že žil v bytě, který se podobal prasečímu chlívku. A že byl chladnokrevný vrah a prznitel živých i mrtvých těl.

Penny vykoktala omluvu tlusťochovi, který naštvaně nadával a hledal kapesník, aby si ze saka utřel skvrny po rozlitém mléce. Jakmile však Penny zpozorovala, že se k ní blíží Johnny, otočila se a rozběhla se ke dveřím. Johnny se rozhlédl po několika návštěvnících, kteří seděli nejblíž, pokrčil rameny a ušklíbl se, jako by chtěl říct: Nějaký cvok - se mnou však nemá nic společného! Potom klidně vyšel ven.

Byl tak soustředěný na ni, že si nevšiml dvou mužů, kteří ho ostře sledovali. Sotva zmizel v lítacích dveřích, oba se zvedli a zamířili za ním.

Jakmile se Penny ocitla venku, začala zmateně pobíhat sem a tam. Na asfaltu parkoviště ležel lehký mlžný závoj a na okamžik ji oslepily reflektory aut řítících se po nedaleké hlavní silnici. Ať se rozhlížela na kteroukoliv stranu, Harryho nikde neviděla. Zato Johnny Found viděl ji a okamžitě k ní zamířil.

Penny zaslechla kroky, ale neodvážila se otočit. Blížily se k ní po štěrkované cestičce od dveří restaurace. Mohl to být kdokoliv z hostů, ale také… to mohl být on. Měla pocit, že jí nohy vrostly do země. Napnula všechny své smysly, aby rozpoznala, co se za ní děje. Stále však nebyla schopná obrátit se a zjistit situaci tím nejpřirozenějším smyslem ze všech. Bože! modlila se. Jen ať to není on!
Jenže to byl on.

„Penny?" ozvalo se za ní. Jeho hlas zněl zlověstně, a přesto jaksi udiveně. Teprve teď se otočila, pomalu a trhaně asi jako loutka ovládaná nešikovným loutkářem. Stál před ní a na tváři mu hrál úsměv. Jeho oči byly černé jako uhel, tvrdé a neúprosné.

Měla pocit, že se jí zastavilo srdce. Chtěla vykřiknout, zmohla se však jen na jakýsi přiškrcený zvuk. Náhle zavrávorala a téměř bez vlády mu padla do náručí. Zachytil ji a rychle se rozhlédl kolem. „Jsi moje!" zamumlal. Hleděl do jejích zpola strnulých, zpola uhýbajících očí. „Jsi celá Johnnyho, Penny!"

Chtěl se jí zeptat na pár věcí, přímo tady, teď, ale věděl, že by ho nevnímala. Prchala od něho pryč - pryč od jeho hrůzy - do jiného světa. Unikala mu do bezvědomí. Bylo to k smíchu. Vždyť před Johnnym uniknout nešlo. Ani do smrti!

Parkoviště pro osobní auta odděloval od parkoviště pro kamiony pás stromů, kterým procházela spojovací cestička. Johnny dívku zvedl, jako by byla dítě, a spěchal s ní do stínu stromů. Netušil, že za ním z restaurace vyrazili dva muži: agent pobočky E a další agent zvláštního policejního odděleni. Oba se venku rychle rozhlédli, a jakmile ho uviděli, hnali se tmou za ním.

Hnali se za Johnnym Foundem - a za nimi se dlouhými skoky hnal nekroskop.

Harry zaslechl Pennyin výkřik. Nebyl hlasitý, protože jí hrůza stahovala hrdlo a stěží ze sebe vůbec nějaký zvuk dostala. On ji však slyšel ve své mysli. Byla jeho otrokyní a volala ho. Její volání ho zastihlo ve chvíli, kdy odcházel od poškozeného policejního vozu, a zprvu ani nevěděl, co to je. Jeho upír to však věděl. Viděl Founda, jak nese Penny do úkrytu pod stromy a dál k parkovišti kamionů, a viděl také dva muže, kteří za ním běželi od vchodu do restaurace. Všichni, Found i oba agenti, se pohybovali rychle, ale ne tak rychle jako Harry.

Jeho skoky byly spíš vlčí než lidské a jeho pohyb připomínal stín mraku, který rychle přeletěl přes měsíc. Když se však Harry dostal pod stromy a chtěl Foundovi šikmo napříč parkovištěm nadběhnout, zjistil, že se přepočítal. Stromy a keře, které tvořily okrasnou přehradu mezi oběma parkovišti, chránil vysoký drátěný plot. Harry zaklel, protože si uvědomil, že ztrácí drahocenné sekundy. Zastavil se a bleskově se rozhodl vyřešit situaci tím, že vyvolal Möbiovy dveře. V dalším okamžiku překonal pás zeleně a vynořil se na obvodu parkoviště…

…kde se srazil s mužem, který proti němu vrávoral jako opilý. Byl to esper. Okamžitě Harryho poznal - vycítil strašlivou moc jeho metafyzické mysli a také upíra v něm - a napřáhl před sebe ruku, aby ho odrazil. Teprve teď si Harry všiml, že esperova ruka je celá zakrvácená… stejně jako tvář, kterou mu Johnny Found roztrhl.

Harry ho chytil, vycenil na něho zuby a postrčil ho k průchodu mezi stromy. „Běž a nech se ošetřit, nebo vykrvácíš!"

Esper cosi nesrozumitelně zamumlal a odpotácel se pryč. Teď nekroskop rozprostřel svoje upíří vědomí a pokryl jím celou plochu parkoviště. V mžiku lokalizoval tři osoby, které ho zajímaly: Penny ležící v bezvědomí, rozzuřeného a zkrvaveného Johnnyho Founda a mrtvého policistu. Ten poslední ležel na zemi v kaluži krve. Foundova zbraň mu prorazila lebku v okolí ucha a vnikla do mozku.

Harry přesně určil místo, kde se nacházejí, vyvolal Möbiovy dveře, vskočil do kontinua… a vyskočil z něho hned za kamionem Frigis Expressu, kde právě Johnny zavíral zadní rolovací dveře nákladového prostoru. Právě tam u jeho nohou ležel mrtvý policista. Z celé levé strany jeho obličeje byla rudá beztvará hmota.

Nekromant, který se zmocnil policistovy zbraně, vytušil, že za ním někdo stojí, otočil se a vypálil! Harry ucítil strašlivou ránu. Kulka mu roztříštila klíční kost na pravé straně, otočila ho a srazila ho na asfalt.

Johnny, vyplašený explozí a zábleskem, okamžik zaváhal, pak zahodil zbraň, kopl do ležícího Harryho a

rozběhl se ke kabině svého kamionu. Zuřil přitom, klel a zároveň se smál jako naprostý šílenec.

Harry cítil v rameni tak ostrou bolest, že měl pocit, jako by ho někdo štípal rozžhavenými kleštěmi. Přes muka, která ho ovládla, byl stále ještě schopen si pomyslet: Ty parchante v mé krvi a v mé mysli! Je to tvoje chyba, ty vražedný zběsilče, ty bezhlavý idiote! Dobře, zavinil jsi mé zranění, teď mě koukej rychle vyléčit!

Found už byl v kabině. Nastartoval motor a túroval ho, aby mohl rychle odjet. Zasyčely vzduchové brzdy a rozsvítila se zpáteční zadní světla rudá jako Harryho oči nebo krvavá kaše na levé straně policistovy hlavy. V tu chvíli si nekroskop s hrůzou uvědomil, že obrovský kamion sebou trhl a začíná couvat. Vzápětí mohutné zdvojené zadní kolo zachytilo mrtvého policistu a vtáhlo jeho tělo pod sebe. Zpod kamionu vystříkl proud krve a kolem se rozprskly vnitřnosti. Kolo se zvedlo sotva o palec a drtilo mrtvolu, jako když člověk rozšlápne tubu pasty na zuby.

Má štěstí, že je mrtvý! blesklo Harrymu v jeho omámené, otupělé mysli. Tohle si určitě nepřál, když byl ještě naživu! Byly to instinktivní myšlenky vyvolané šokem z hrůzného pohledu na stříkance mozku, krve, exkrementů a vyhřeznutých střev, ale také řeč mrtvých a policista je slyšel.

Harry se zoufalým škubnutím odvalil stranou a v posledním okamžiku jen těsně unikl kolům, ze kterých kapala krev. Zasáhl ho pouze proud výfukových plynů. I přes řev motoru, pach a krvavá jatka na asfaltu zaslechl policistovu odpověď:

Ale já jsem to cítil! A Bože, bylo to jako umírat dvakrát! Harrymu ztuhla krev - jeho upíří krev - když si uvědomil, že za volantem kamionu sedí Johnny Found, nekromant, jehož děsivé skutky jeho oběti cítí, jako kdysi mrtví cítili skutky Dragosaniho!

Vzduchové brzdy znovu prudce zasyčely, kamion s trhnutím zastavil, otřásl se a rozjel se dopředu k výjezdu z parkoviště. Johnny Found unikal se svou další obětí - s Penny!

Ne, to se ti nepovede, ty zrůdné hovado! Harry si zafixoval v mysli polohu kamionu, pozvedl se na koleno a převalil se Möbiovými dveřmi do kontinua. Vzápětí z nich stejným způsobem vypadl uvnitř chlazeného prostoru kamionu. Bylo tam tma, ale to nekroskopovi nemohlo vadit. Uviděl Penny, doplazil se k ní, podložil jí levou ruku pod hlavu a přitáhl si ji na klín. Otevřela oči a pohlédla do jeho zářících rudých uhlíků.

„Harry, já… nemohla jsem tam zůstat," zašeptala.

„Já vím," zavrčel. „Ublížil ti nějak?"

„Ne." zavrtěla hlavou, i když je chabě. „Já… myslím, že jsem omdlela."

Harry nemohl ztrácet čas. Teď si to nemohl dovolit, protože v něm kypěla krev. Doslova kypěla! „Přitiskni se ke mně," řekl Penny.

Poslechla ho a Harry nechal proběhnout po obrazovce své mysli Möbiovy rovnice. Vzápětí Penny pocítila, že se propadá do strašlivé nesmírnosti Möbiova kontinua, ale už v dalším okamžiku ji znovu uchopila zemská přitažlivost a vrhla ji do Harryho postele v domě na kraji Bonnyrigu. „Tentokrát tady zůstaneš!" řekl stroze. Než se mohla posadit, byl opět pryč…

Ve štábu v ústředí pobočky E seděli na jednom konci dlouhého stolu Millicent Clearyová, ministr vnitra a David Chung, který tu byl jako službu konající důstojník. Na stole byly radiokomunikační přístroje, standardní telefony, zvětšené topografické mapy Anglie a košík s různými drobnými věcmi z osobního vlastnictví agentů pobočky, kteří se účastnili akce v terénu. Stropní bodové reflektory ozařovaly pouze plochu stolu, zatímco zbytek místnosti tonul v přítmí.

Právě před chvílí přijala Millicent Clearyová mentální zprávu od Paxtona. Paxton hlásil, že přepadový tým u domu v Bonnyrigu je připraven a zaujal vyčkávací pozici. Keogh s dívkou se prý na krátkou chvíli vrátili, ale Paxton je přesvědčen, že teď už zase nekroskop v domě není. Podobný názor zastává i Frank Robinson, vyhledávač a nyní Paxtonův partner. Tvrdí, že jeden z těch dvou v domě stále je, a protože Robinson nezaznamenal žádné poruchy v psychickém ‚éteru' domnívá se, že je to dívka. Keogh musel použít Möbiova kontinua, vysadit ji v domě a opět zmizet. Pokud by byly nějaké indikace, že v domě je i samotný nekroskop, tým by udržoval ESP mlčení. Protože však tomu nic nenasvědčuje… Paxton by rád věděl, co se děje.

Millicent sdělila Paxtonovu mentální zprávu ministrovi. Ten pohrdlivě odfrkl. „Dospívám k závěru, že váš názor na Paxtona je správný," řekl. „Mám pocit, že by nejraději řídil celý svět!"

Millicent Clearyová se zamračila a přikývla. „Nechtěl jste říct ‚zřídil'?" poznamenala znechuceně a potom rychle dodala: „Hm… co se týče Paxtona, v jeho případě skutečně máme pravdu a vy nemusíte být parapsychik, abyste to poznal. Ten člověk je pro nás nebezpečný. Je dobře, že tam s ním je Ben Trask a dohlíží na něho. Chcete, abych mu něco sdělila?"

Ministr na ni pohlédl - a také na Chunga, který se intenzivně soustřeďoval na předměty v košíku, zkoumal místa pobytu, nálady a pocity agentů v terénu a v duchu si znovu probíral situaci:

Telepat Trevor Jordan (který by podle všech přírodních zákonů měl být malou hromádkou popela v urně) seděl v nočním vlaku a mířil přes Darlington do Londýna. Ve stejném vlaku s ním jeli dva agenti pobočky, a přestože bylo nade vší pochybnost, že Jordan je upír, Chung nepředpokládal žádné velké problémy. Oba agenti měli automatické zbraně a jeden z nich navíc malou, ale smrtelně účinnou kuši. Navíc na cestě na hlavní darlingtonské nádraží byl další muž, který jim měl pomoci. V autě u nohou mu ležel plame-nomet.

Penny Sandersonová, další vzkříšený upír, se zřejmě nachází v Keoghově domě v Bonnyrigu. Agenti na tomto místě tvořili (opět zřejmě) nejsilnější tým esperů, jaký mohla dát pobočka dohromady. Bylo to potřeba, protože se dalo předpokládat, že dříve či později se Keogh pro dívku vrátí.

Co se týkalo samotného nekroskopa, ten mohl být doslova všude, zřejmě však šel po stopě Johnnyho Founda. Měl k tomu své vlastní důvody, ale jistě v tom hrálo roli i to, že Sandersonová byla jednou z Foundových obětí. Tedy pomsta? Proč ne? V tom přece Vampýři vždycky vynikali.

Takže pokud by teď pobočka udeřila, dva ze tří cílů by byly prakticky vyřízené (ministr se na okamžik zarazil; chladná vypočítavost jeho uvažování ho téměř šokovala). Stále tu však jako velký otazník zůstával Keogh, ústřední bod, kolem něhož se točilo všechno ostatní. A bylo by ku prospěchu všech - doslova všech, všude - kdyby se jim podařilo zlikvidovat nekroskopa v tutéž dobu jako ostatní.

„Tak chcete, nebo nechcete, pane?" Millicent stále čekala na jeho odpověď.

Ministr už už otevíral ústa, když náhle David Chung zvedl ruku a řekl: „Počkejte!" Millicent a ministr hleděli na vyhledávače. Jeho druhá ruka spočívala na zapalovači, který kdysi patřil Paulu Garvey-mu, telepatovi spolupracujícímu s policií v Darlingtonu. Tato ruka byla klidná a prsty dotýkající se chladného kovu se ani nepohnuly. Ovšem ta druhá ruka, kterou držel zdviženou, se silně chvěla.

Najednou Chung s rukou na zapalovači ucukl, vyskočil a o krok od stolu ustoupil. V dalším okamžiku se vzpamatoval, vrátil se ke stolu a řekl: „Garvey byl zraněn! Nevím jak, ale v každém případě je to vážné…" Zavřel oči a jeho ruka se chvíli vznášela nad mapami.

Když se malá Asiatova ruka přiblížila úseku dálnice A 1 severně od Newarku, obrátil se ministr na Millicent Clearyovou: „Můžete se s Garveyem spojit?"

„Pracovala jsem s ním mnohokrát," řekla napjatě. „Pokusím se."

Zavřela oči, soustředila se na mentální obraz známého espera a v okamžiku ho měla. Prakticky v témže okamžiku sám vyslal zprávu sám Garvey. Jeho signál však byl slabý, zkreslený, silně poznamenaný bolestí… Millicent to ihned poznala. Na okamžik se nechala vyvést ze soustředění a ztratila ho. Vzápětí však spojení znovu navázala, ale jen na poslední okamžik, než se Garvey odmlčel. V útržcích jeho myšlenek bylo několik obrazů. Millicent věděla, že hned nato se Garvey zhroutil.

Bledá a s obličejem staženým napětím se obrátila k ministrovi. „Paul má poraněnou tvář," řekla. „Má ji roztrženou na cáry. Ale teď už je u něho lékař. Jsou někde… je to asi nějaký motorest u dálnice. Myslím, že na něho zaútočil Johnny Found - ale nekroskop tam byl také. A policista je mrtev!"

Ministr ji chytil za zápěstí. „Policista? Mrtev? A je tam i Keogh? Jste si tím jistá?"

Přikývla a hlasitě polkla. „Bylo to v Paulově mysli: obraz… krvavá díra v policistově hlavě. A na dalším obraze byl Harry. Oči mu svítily jako červená světla!"

„Garvey je někde tady," ozval se Chung a ukázal na mapu. „Na A jedničce."

Ministr zhluboka nabral dech, přikývl a řekl: „Zdá se, že je to jasné; věci spějí do rozhodujícího stadia. Možná, že to Keogh tušil od začátku, ale v každém případě teď ví, že po něm jdeme. Takže i když se ti tři… ti tvorové nacházejí každý na jiném místě - z nichž přinejmenším dva nemohou uniknout - je právě teď nejlepší okamžik udeřit na ně." Obrátil se k Millicent. „Slečno Clearyová, ehm, Millicent? Paxton pořád ještě čeká? Spojte se s ním a řekněte mu, aby okamžitě zaútočil. Pak se spojte se Scanlonem a řekněte mu totéž." Obrátil se k Chungovi. „A vy, Davide—"

Ale vyhledávač ho neposlouchal, protože právě hovořil rádiem s agenty v Darlingtonu…

Události však mezitím pokračovaly:

Než se Foundův kamion vymotal ze zatáček a z křižovatky s kruhovým objezdem dálnic A 1 a A 46 nedaleko Newarku, byl už nekromant mnohem klidnější a zcela se soustředil na jízdu. Nemohl si dovolit jet jako pirát, protože kdyby ho zastavila policejní hlídka a napadlo je zkontrolovat mu vzorek na pneumatikách…

Žádná policejní hlídka však po něm nešla, pouze Harry Keogh.

Pomocí Foundova nože nekroskop neustále kamion sledoval a sérií skoků Möbiovým kontinuem se ho držel jako kliště. Čekal, až jeho štvaná kořist vyjede na rovný úsek, aby se mohl odhodlat k tomu nejpřesnějšímu skoku - přímo do Foundovy kabiny. Manévr musel být zcela hladký, aby si ještě víc nepoškodil již tak dost poraněnou klíční kost. Zranění bylo natolik bolestivé, že každý jiný člověk by se svíjel na zemi, nebo by ležel v bezvědomí. Jenže Harry nebyl obyčejný člověk. Skutečně, každým okamžikem v něm bylo méně člověka a více netvora, třebaže s lidskou duší.

Jakmile tedy Found vyvedl kamion z kruhového objezdu a napojil se na A jedničku, v tom okamžiku se Harry odhodlal k akci a vzápětí se vynořil z věčné temnoty Möbiova kontinua na prázdném sedadle nalevo od řidiče. V prvním okamžiku ho Found nezpozoroval, a jestliže přece jen něco zaregistroval, považoval to za stín vržený vnějším osvětlením. Harry seděl klidně a tiše v samém rohu kabiny přitisknutý na dveře. Tváří a horní částí těla byl obrácený k řidiči a přivřenýma očima pozoroval Johnnyho tvář. I když téměř vůbec neodpovídala žádnému z popisů, které mu poskytly mrtvé dívky, jeho oběti, přesto nyní viděl, že je skutečně hrozná.

Johnny věděl, že se všechno zhatilo. Dnes ho s ní vidělo příliš mnoho lidí: v restauraci i na parkovišti. Měl pocit, že ho konečně dostali. Sledovali ho a chytili s dívkou, která jako by z oka vypadla jedné z jeho obětí. A on jim na to naletěl. Dobrá, naletěl, ale nejméně dva z těch parchantů za to zaplatili a ta holka je bude brzy následovat. Jen až bude moci zastavit. Vleze k ní dovnitř, vydloubne jí levé oko, udělá jí tam díru a pak… ucítí ho až v mozku!

To byly myšlenky, které Harry četl z jeho mysli stejně jasně jako ze stránek knihy. Ještě jasněji! A jestliže si někdy nekroskop nebyl jistý, zda to, co chce udělat, je správné, nyní o tom vůbec nepochyboval. Po tom, co právě slyšel, byl rozhodnut! Právě ve chvíli, kdy se Johnny ještě víc ponořil do představ rozkoší, které si s tou holkou užije, Harry tiše promluvil:

„Nic z toho se nestane, protože ta dívka už v tvém autě není. Osvobodil jsem ji. Stejně jako hodlám osvobodit všechny ty mrtvé. Od jejich hrůz, Johnny. Od tvé krutosti."

Foundovi už při prvním Harryho slově klesla čelist. V levém koutku otevřených úst se mu objevila odporná slina a stékala mu do důlku na bradě. „Co—?" vyrazil ze sebe. Jeho černé oči pohlédly nalevo… a pak rázem vystoupily z pergamenově bledé tváře jako kaňky.

„Skončil jsi. Jsi vyřízený," řekl Harry. Otevřel oči a nechal je naplno žhnout a rudě zářit na paralyzované, užaslé rysy toho druhého.

Jenže Foundovo ochromení trvalo jen krátce. Vzápětí se nekromant vzpamatoval. Jeho další reakce byla instinktivní, takže ji nekroskop nemohl předem zaznamenat a očekávat. „Cože?" vyrazil ze sebe Found znovu a současné sáhl levou rukou za hlavu pro těžký hák na maso, který tam visel na rámu kabiny. „Vyřízený? Ano, jeden z nás určitě!"

Harryho plán byl jasný: v okamžiku, kdy by na něho Found zaútočil, chtěl vyvolat Möbiovy dveře a strhnout ho dovnitř. Provést to však v kabině kamionu a s mužem ohánějícím se železným hákem nebylo vůbec lehké.

Johnny si všiml rudé skvrny na Harryho rameni a poznal v něm muže, po němž střelil na parkovišti motorestu. Nechápal sice, jak je možné, že se najednou ocitl vedle něho v kabině, ale v hlavě mu bleskla myšlenka, že s takovou dírou v rameni na tom nemůže být moc dobře. A bude na tom ještě hůř, až s ním skoncuje. „Ať jsi kdokoliv, je s tebou konec!" zařval a máchl hákem.

Rána byla vedena nešikovně levou rukou, přesto jí Harry nedokázal uhnout. Stačil se jen trochu skrčit. Vzápětí mu kolem hlavy zasvištělo lesklé železo ve tvaru otazníku a dopadlo přímo na díru v pravé části zad, kudy vyletěla kulka. Harry hekl a vykřikl bolestí, když Found hákem trhl, přitáhl si ho k sobě a zíral mu zblízka do tváře. Pak—

—nekromant použil Harryho těla jako protiváhy, zvedl levou nohu, natáhl ji přes Harryho kolena a prudkým kopnutím otevřel dveře kabiny. A zatímco kamion kličkoval z jedné strany silnice na druhou, kopl podruhé, tentokrát do Harryho. Současně pustil hák.

Nekroskop ucítil, že padá ven do hučícího nočního vzduchu, a zoufale hmátl po kývajících se dveřích. Naštěstí měly stažené okno. Nekroskopovi se podařilo obemknout paží rám okna a vzápětí se zachytil nohou stupátka. Teď na něho Found nedosáhl, pokud nechtěl pustit volant, ale mohl se ho alespoň pokusit setřást.

Také to hned udělal. Bez ohledu na provoz začal maniak smýkat těžkým kamionem z jednoho pruhu do druhého. Harry se držel zuby nehty, ale i v této situaci mu bleskla hlavou myšlenka. Proč ne velké dveře? Proč ne ty největší dveře, jaké si lze představit?

Náhle kamion narazil do kovové postranní bariéry na levé straně. Těsně pod Harryho klouzajícíma nohama vytryskl ze tmy gejzír jisker a ozval se děsivý skřípot borceného plechu. Vzápětí přešel vůz do smyku a předkem jako bomba prorazil bariéru. Těžká masa kamionu se však setrvačností řítila dál a drtila a zabíjela vše, co jí přišlo do cesty. A Johnny v kabině cítil bolest umírajících. Radoval se z ní a věděl, že i ti, co už jsou mrtví, slyší jeho šílený smích.

Dost! vykřikl Harry v duchu a vyvolal obrovské dveře - na silnici přímo před valícím se kamionem.

Dunění, skřípot a smýkání neovládaného vozu okamžitě zaniklo v absolutní tmě nekonečného prostoru. Stejně rychle zmlkl Johnnyho šílený smích. Pouze z jeho mysli zazněla do Möbiova kontinua jediná otázka: CO? No ovšem! Co!

Světla reflektorů prorážela ve tmě tunel, který se ztrácel v nekonečnu. Kromě toho však už kolem nebylo nic: žádná silnice, žádné zvuky, žádný pocit pohybu, nic!

COOOO!? vykřikl Johnny znovu. Ohlušující výkřik zazněl v jeho i nekroskopově mysli.

Nemá smysl křičet, Johnny, odpověděl mu Harry, který stále visel na dveřích, ale přesto kamion vedl a směřoval ho jako raketu k jeho konečnému místu určení. Už jsem ti řekl, že jsi vyřízený. Vítej do pekla! Za chvíli tam budeme.

Johnny pustil volant a natáhl se po nekroskopovi. Pozdě. Už tam byli! Harry vyvolal před kamionem další dveře a pustil se. Pomalu se zastavil… zatímco kamion se řítil dál—

—ven z Möbiova kontinua, takže se vynořil několik palců nad povrchem úzké cesty. Těžká masa se zaduněním spadla na vozovku, kola točící se naprázdno se zahryzla do asfaltu a vůz vyrazil dopředu. Vtom se před ním objevila prudká zatáčka a za ní dlouhá vysoká zeď porostlá břečťanem. Johnny vykřikl. Zoufale se snažil strhnou volant, ale to už přední kola narazila na obrubník. Kamion přeletěl úzký travnatý pás, prorazil tmavou masu křovisek, narazil do zdi… a zastavil se. Na místě se zastavil. … Ale ne Johnny!

Zatímco se kamion i s návěsem roztříštil o kamennou zeď, karoserie se zbortila jako stlačená harmonika a kameny ze zdi se rozletěly široko daleko, zatímco proražené masivní palivové nádrže změnily celou spoušť v ohnivé peklo, setrvačná síla vyhodila Johnnyho ze sedadla a vrhla ho proti přednímu sklu. Tělo vymrštěné jako z katapultu se zachytilo o zeď a o několik desítek stop dál dopadlo v saltech na cosi tvrdého.

Bolest. Víc bolesti, než kdy poznal. A pak - kromě toho, že za zdí hučel oheň a v další explozi se vzňala rezervní palivová nádrž - ohlušující ticho. Ticho mentálního soustředění, ticho poznání, které přehlušilo i vlny mučivé bolesti, že ho někdo - několik jich, nelítostných a nemilosrdných - pozoruje.

Otočil o kousek hlavu. Nad ním stál Harry Keogh a hleděl dolů na něho. A za nekroskopem, jehož oči děsivě rudě žhnuly ze tmy, byli vidět další - lidé? Spíš existence - o nichž Johnny věděl jen to, že takové by na tomto světě být neměly. Postupovaly (plížily se, potácely, rozpadaly se) dopředu. Jedna z nich byla, nebo alespoň kdysi byla, dívka. Johnny se snažil couvnout, odstrkával se rozbitýma rukama, táhl se po břiše a po kolenou, klouzal po zkrvaveném štěrku, až narazil na cosi tvrdého, co ho přinutilo, aby se zastavil. S nejvyšším vypětím se mu podařilo otočit hlavu a pohlédnout za sebe. A potom uviděl, co ho zastavilo: náhrobní kámen.

„H… h… hřbitov!" vyrazil ze sebe.

„Konec cesty, Johnny," ozval se nad nim Harry Keogh.

A Pamela Trotterová dodala: Dodržel jsi svůj slib, Harry. Nekroskop přikývl.

Johnny Found, nekromant, věděl, co si řekli. „Ne!" vydechl nejdřív a vzápětí zoufale vykřikl: „Neeeeeee!"

Vstal. I když byl rozbitý, polámaný a roztrhaný na kusy, chtěl z toho jejich pekla uniknout. Pamelini mrtví přátelé se však na něho vrhli a srazili ho zpátky dolů. Ústa mu ucpala ruka, z níž odpadávalo shnilé maso prolezlé červy. Pak k němu přistoupila ona, sáhla do jeho hadrů a hledala, až našla jeho nůž. A i když byla těžce poznamenaná rozkladem, i když jí z tváře odpadávalo shnilé maso, přesto ji poznal.

Vzpomínáš si, jak jsme si spolu užili? oslovila ho. Ani jsi mi nepoděkoval, Johnny. Ani jsi mi nenechal nic na památku. Teď ale, myslím, přišel čas, abych si něco malého vzala. Nebo dokonce velkého, hm? Něco, co bych si mohla odnést s sebou do země, víš? Ukázala mu jeho nůž a usmála se na něho. Tam, kde se její zčernalé dásně scvrkly, čněly děsivě dlouhé zuby.

Harry se odvrátil a zavřel oči. Vypudil rovněž z mysli Foundovy tiché, neustávající výkřiky. Pamela však řekla: „Přesvědč se, že jsi ho zabil."

V duchu pak: Pozdě! Zahořekovala zklamáním. Nebo spíš brzy! K čertu s tím parchantem, Harry, on mi už umírá!

Harry vydechl úlevou a pomyslel si: Také dobře. Slyšela ho a po chvíli souhlasně přitakala:

Ano. Myslím, že ano. Sakra, ale stejně si nechci od toho jeho svinstva ušpinit ruce!

V tu chvíli oba, Harry i Pamela, zaslechli Foundovu řeč mrtvých. Co… to je? Kde… jsem? Kdo… je to tamhle?

Ani jeden z nich mu neodpověděl. Ale pouhá Harryho přítomnost působila na Foundovu mysl jako světlo pronikající tenkou blánou zavřených očních víček. Věděl, že Harry je vedle něho, i to, že není obyčejný člověk. Jsi to ty? zeptal se. Ten chlápek s tmavými brýlemi… a s podivnými kouzly? Tys mě sem pomocí nich přivedl, že?

Harry věděl, že Pamela zřejmě nikdy s Johnnym Foundem nepromluví; ani Pamela ani nikdo z těch dalších rozhořčených mrtvých. Místo aby se mu vysmívali nebo ho zahrnovali výčitkami, se mu prostě budou vyhýbat, ignorovat ho, uzavírat se před ním jako před malomocným. Proto by s ním ani on neměl mluvit a jednoduše od něho odejít. A možná by to bylo to nejmilosrdnější, co by mohl udělat.

Jenže… Harry v sobě měl něco, co nechtělo o milosrdnosti ani slyšet a co ho nutilo, aby s nekromantem promluvil.

I ty jsi měl stejná kouzla, Johnny, řekl. Nebo jsi je mohl mít. Mohl jsi mluvit s mrtvými - cvičit se, jak jsem to dělal já, v konverzaci s nimi a udělat si z nich přátele. Ale ty ses místo toho rozhodl, že je budeš mučit.

Found rychle pochopil. Takže teď jsem jedním z nich, že? Jsem mrtvěj a udělal jsi mi to ty. Ale odpověz mi najedno: Proč, sakra?

To mohl Harry lehce vysvětlit: protože potřeboval soustředit své Vampýří vášně na někoho jiného než na své bývalé přátele - předhodit jím objekt, na kterém by se mohly vybít. Mohl mu to tak vysvětlit, ale neudělal to. Jeho upír mu to nedovolil. Found byl v životě chladný, krutý a bezohledný a stejně tak chladná, krutá a bezohledná je smrt. Na nikoho nebere ohled. Oko za oko, zub za zub.

Proč jsem tě zabil? Harry pokrčil rameny a začal se obracet k odchodu.

Hej, ty jebáku zasranej! vykřikl za ním Found zuřící i ve smrti. Ještě jsme neskončili. Musel jsi mít nějaký důvody, to je jistý. Kvůli těm mrtvejm? Do prdele! Kdo by se staral o mrtvý? Tak mi to, sakra, řekni… proč?

A Harry mu to tedy řekl - chladně, krutě, bezohledně: Máš pravdu. Kdo by se staral o mrtvé? A ty, Johnny, jsi mrtvý. Chceš vědět, proč jsem to udělal? Znovu pokrčil rameny. Sakra, proč ne?

Osmá kapitola

Upíří zabijáci

Přestože mu mrtví, tato velká většina lidstva, už nedůvěřovali, Harry je stále respektoval. Poděkoval Pamele a jejím přátelům, kteří mu pomohli pohnat Founda před spravedlnost, a jakmile se odebrali do míst, která teď budou místem jejich posledního odpočinku, nechal ve své metafyzické mysli proběhnout

fantastické rovnice a vytvořil Möbiovy dveře. Ještě předtím, než však jimi prošel…

…dolehl k němu zoufalý hlas - ne v řeči mrtvých, ale telepatický, který se v okamžiku, kdy ho uslyšel, změnil v řeč mrtvých. Přicházel z opuštěného dvora, kde se shromaždbval dobytek určený na porážku, kousek od hlavní železniční stanice v Darlingtonu. Volal ho Trevor Jordan: nejdříve živý, pak mrtvý a pak přeměněný na seškvařené maso, bublající krev a černé, zuhelnatělé kosti. Vše bylo dílem jeho bývalých kolegů z pobočky E!

Trevore! vydechl Harry ve své vlastní bolesti, o nic menší než ta, kterou pocítil telepat ve chvíli, kdy na něho dolehl plný, spalující náraz jeho posledních okamžiků. Trevore, jdu za tebou - hned teď -jen pořád mluv a já tě najdu—

Ne! přerušil ho telepat, jakmile všechna bolest života a jeho skončení odplynula a přes ni se jako vlny oceánu přelila chladná temnota smrti. Ne, Harry, nechoď… nechoď sem. Čekají na tebe a věř mi, že mají připraveny ty správné nástroje. Navíc ani nemáš čas. Ta dívka, Harry, ta dívka!

Nekroskop pochopil. Samozřejmě, Penny!

Lidé z pobočky se kolem něho stahovali; dosud se stahovali kolem Jordana a teď se obrátí proti Penny - a stahují se kolem ní už teď, v tuto chvíli!

Trevor! Harry nevěděl, kam skočit dříve. Jordan však měl pravdu: tak mučivou smrt by neměl podstoupit nikdo, a už vůbec ne ten, kdo je nevinný. A Jordan byl nevinný, a stejně tak je nevinná ona. Nezáleží, jak ji kdo teď nazývá nebo čím bude zítra, v dnešní noc je nevinná.

Mně pomoci nemůžeš, Harry, řekl mu Jordan ve snaze ulehčit mu situaci. V tuto chvíli ne. Jen bys riskoval svou bezpečnost - a Pennyinu také. Se mnou si nedělej starosti. Byl jsem dvakrát živ a to je dost. Ale umírat dvakrát, to je… příliš. O víc už nestojím.

Ještě i v Möbiově kontinuu se Harry pořád cítil rozpolcený na dvě strany, a když se záměrně uzavřel před Jordanovými myšlenkami, zaúpěl hrůzou, ale i vztekem. Později, možná, bude mít čas poděkovat mu za jeho varování. Teď však—

—Bonnyrig.

Vystoupil z kontinua na břehu řeky v dostatečné vzdálenosti od domu. Ve tmě téměř rudě zářil zuřivostí. Vampýři zuřivostí! Upír sídlící v něm panoval; upíří vědomí se z nekroskopa šířilo jako vlny lidského - nelidského - radaru a ohmatávalo dům stojící ve tmě. Jenže… ve chvíli, kdy se k němu Harry vydal, se v oknech rozsvítila světla!

Na vlně upíří sondy se nesla i Harryho telepatie. V domě bylo pět lidí - pět teplých bytostí plných krve - pět inteligentních, myslících tvorů, z nichž čtyři byli navíc obdařeni zvláštními a mocnými talenty. Žádný z nich však nebyl tak zvláštní a mocný jako ten, kterým byl obdařen Harry. Jeho metafyzická mysl se dotkla jejich myslí, ale opatrně, aby o tom nic nevěděli:

Začal u Penny. Byla k smrti vyděšená, stále ještě však v pořádku. Pak přišli na řadu Guy Teale, dosud nevyvinutý jasnovidec, a Frank Robinson, vyhledávač se schopností poznat jiného espera na pohled, nebo dokonce na krátkou vzdálenost, i když ho přímo nevidí (jeho mysl trochu ucukla, když se jí Harry dotkl, ne však tak, aby nekroskop svou přítomnost prozradil; také Robinsonův talent nebyl dosud plně rozvinutý). Ale pak… ach, pak tam byl Ben Trask. Smutná záležitost: Harry doufal, že tam nenajde žádného starého přítele, ale Bena poznal neomylně. A nakonec—

—Paxton!

Paxton, ta mentální veš, to dříve nedosažitelné svrbění, stejný upír jako sám Harry, který sice nelačnil po krvi druhých, ale o to víc po diskrétních tekutinách jejich myslí, po jejich nejvnitrnějších myšlenkách. Paxton byl opravdu něco jiného: dychtivý za hranice svých služebních povinností, přehnaně horlivý, nebezpečný jako kuše - ten tedy nyní zadržoval Penny Sandersonovou v nekroskopově ložnici. Harry okamžitě svou sondu stáhl, přesto to nestačil udělat tak rychle, aby ho Paxton nezaregistroval.

Telepat náhle přimhouřil oči a tiše rozechvělým hlasem zavolal do přízemí: „Je nablízku! Přichází!"

Ben Trask s Guyem Tealem zaslechli Paxtonovo varování v prostorném obývacím pokoji, který Harry používal převážně jako pracovnu. Z francouzských oken místnosti bylo vidět do zahrady svažující se v nízkých terasách k vysoké zdi, za níž se už táhl říční břeh. Na obou esperech bylo patrné napětí a nervozita. Jediným zdrojem světla jim byl měsíc a hvězdy, a to jim rozhodně neposkytovalo výhodu. Naopak, jejich oči se musely tmě přizpůsobit a i pak se orientovali s obtížemi, zatímco nekroskop byl na

ni adaptován všemi svými smysly; v noci a ve tmě se cítil jako ryba ve vodě.

Totéž platilo pro ty, kteří byli v prvním poschodí: i oni se orientovali pouze podle mdlého svitu měsíce a hvězd, který pronikal do Harryho ložnice přes stažené závěsy na oknech. Také Teale v přízemí už Harryho ucítil. Dotkl se Traskova lokte a chraptivě zašeptal: „Paxton má pravdu. Už je někde blízko. Bože, a my jsme v jeho domě! Bene, co když přijde sem, přímo do téhle místnosti?"

„No co? Ty nebudeš dělat nic," odpověděl Trask stroze. „Budeš na něho mířit kuší a čekat. Umožníš mi, abych s ním promluvil, to je všechno. Ale jestli se mnou nebude chtít mluvit nebo jestli se neudržíš strachem, prostě vystřelíš - ale pak už doopravdy! Do srdce. Je to jasné?"

Tealovi to bylo jasné.

„A teď buď zticha. Dívej se. A poslouchej."

Venku v zahradě se v rezavé brance objevil obláček mlhy a táhl se dál po cestičce kolem teras. Trask dobře věděl, co to znamená.

Harry se Möbiovým kontinuem přenesl z říčního břehu k brance a vynořil se zády ke zdi hned vedle otevřeného francouzského okna. Slyšel dech dvou mužů uvnitř v obývacím pokoji. Cítil tlukot jejich srdcí. Věděl, že jedním z nich je Ben Trask, ale Penny s nimi nebyla. Byla nahoře… s Paxtonem.

„Panebože!" vyhrkl Teale. Cítil, jak se mu na krku zježily vlasy. „Je tady! Vím to! A vidím spoustu problémů, spoustu bolesti pro některého z nás."

Trask odjistil svou zbraň. Vykročil na dva kroky ven z francouzského okna a rozhlédl se po noční zahradě. Nahoru se však nepodíval. Po chvíli se vrátil zpět do místnosti. „Spoustu problémů? Spoustu bolesti? A koho se to týká? Mě? Tebe? Sakra koho?"

„Paxtona!" zasyčel Teale. „Paxtona se to týká!"

Trask obrátil v hrůze oči ke stropu. Paxton byl v prvním poschodí, spolu s Robinsonem a tou dívkou; Harry měl s Paxtonem nevyřízené účty a ten malý parchant tam držel jeho chráněnku. Trask si obyčejnou lidskou logikou vydedukoval, že nekroskop jako každý normální člověk nejdříve vstoupí do místností v přízemí. To byl také důvod, proč poslal Paxtona nahoru: aby zabránil střetu těch dvou hned na začátku a dal Harrymu šanci. Alespoň takovou, aby s ním on, Trask, mohl promluvit a přesvědčit se, k jakým změnám už u něho došlo. Jenže nekroskop nebyl normální člověk a Trask měl předpokládat, že se ani tak nebude chovat. Nekroskop jednal podle svého vlastního uvažování, které bylo jedinečné. Ale Paxton nyní čekal nahoře a s ním Robinson vyzbrojený tím zatraceným plamenometem!

„Nahoru!" vydechl Trask. „Pojďme nahoru - okamžitě!"

Také Harry se rozhodl, že je čas. Zavěšený vzhůru nohama nad vysokým oknem ložnice využil velkých přísavných ploch na svých dlaních, posunul se dolů a nahlédl dovnitř. Právě v tu chvíli se dostal měsíc za mrak a i malý stín, který Harryho hlava vrhala, zmizel. Stačil mu jen krátký pohled, pak se zase stáhl. Když si však dal dohromady, co viděl, s myšlenkami těch uvnitř, měl úplný obraz situace. A než se stačil někdo pohnout nebo na té situaci něco změnit, začal jednat.

Pustil se zdi, vyvolal Möbiovy dveře a propadl jimi—

—přímo do ložnice.

Robinson o něm okamžitě věděl. „Je tady!" vykřikl. Otočil se, uskočil ke zdi a snažil se namířit horkou tryskou plamenometu na nepřítele. Mířil však do prázdna.

Paxton věděl, že se Robinson nemýlí; i on cítil, že se nekroskop dotkl jeho mysli jako kluzký slimák, ale zatím nepozoroval, že by se v místnosti něco změnilo. Zdola se však ozvaly vzrušené hlasy. Trask a Teale běželi nahoru po schodech a voláním je varovali před nebezpečím.

„Kde?" vykřikl Paxton hlasem staženým hrůzou. „Kde je ten parchant?"

Stáli s Robinsonem proti sobě. Paxton hleděl na trysku Robinsonova plamenometu a na chvějící se zapalovací plamének, Robinson zase zíral na Paxtonovu kuši. Oba zároveň sáhli po vypínači na zdi.

Penny byla v posteli. Ležela nahá s přikrývkou přitaženou až k bradě… a Harry ležel vedle ní, kam se materializoval. Penny však nevěděla, co se děje, a když ucítila jeho ruce - jeho velké blanité přísavné plošky, které se znovu proměňovaly v normální dlaně - vykřikla!

Paxton četl její mysl a Robinson konečně lokalizoval Harryho nesmírný talent. V okamžiku, kdy se místností rozlilo elektrické světlo, oba muži se otočili k posteli a namířili na ni své zbraně. Harry už však mezitím vyvolal Möbiovy dveře - přímo pod sebou a pod Penny, takže jimi - a také postelí - pouze

propadli. Harry za sebou ještě stačil stáhnout přikrývku. V kontinuu Penny otevřela oči, pak vydechla a opět je zavřela. Když uviděla, kdo ji objímá, hned se uklidnila.

Harry ji přenesl na bezpečné místo, cestou přes ni přetáhl přikrývku a zavrčel: „Zůstaň tady! Buď zticha a čekej!" A když ji jemně složil ve stínu stromu na opuštěné polední australské pláži, obrátil se k návratu domů.

Musel se vrátit, protože tam na něho čekala výzva.

Vyzýval ho Paxton - ignoroval jeho varování a vyzýval ho - a Harryho upír běsnil!

V ložnici v prvním poschodí domu na kraji Bonnyrigu hořela plamenem Harryho postel. Kolem skákali jako šílenci Paxton s Robinsonem a snažili se oheň uhasit. Teď už věděli, že jim Harry i s dívkou unikl. Vzápětí dovnitř vtrhli Trask s Tealem. Tealovi stačil jediný pohled, aby zbledl a znovu z místnosti vycouval na chodbu. Trask vyšel za ním a chytil ho za rameno. „Co jsi viděl?"

Teale otevřel ústa a zase je zavřel jako ryba na suchu. „Nekroskop… vrací se zpátky!" vydechl konečné. „A zuří jako ďábel!"

Trask vstrčil hlavu do ložnice, kde nebylo vidět pro kouř. „Paxtone, Robinsone - okamžitě pryč!"

„Ale dům je v plamenech!" křičel Robinson.

„To je v pořádku," houkl Trask. „A dole tomu ještě pomůžeme. Vypálíme tohle místo v základech. Je to jediné útočiště, kam se ještě může uchýlit." A sám pro sebe dodal: Promiň, Harry, ale tak to chodí.

Jenže to nebylo tak úplně pro sebe, protože nekroskop to slyšel také. Slyšel to svou myslí - a viděl svýma šarlatovýma očima - z druhého břehu řeky, kde o chvíli později zaslechl hukot plamenometu a uviděl, jak se oheň šíří do všech místností v přízemí.

Můj dům… a teď je v plamenech, pomyslel si. To je konec. Teď už mě tady nedrží nic.

V Harryho pracovně v přízemí se Paxton obrátil na Traska. Byl bledý vztekem. „O co se to, sakra, pokoušíte?" zeptal se. „Víte přece, že se do hořícího domu nevrátí. Teale řekl, že Keogh chce dostat mě, a Robinson měl dojem, že už je blízko - ale vy, vy jste ho zase zahnal. Abychom toho parchanta mohli zabít, musíme ho k sobě pustit! Aha, možná v tom to je - vy vůbec nechcete, abychom ho zabili, že je to tak?"

Trask ho chytil za klopy saka a skoro ho zdvihl do vzduchu. „Hlupáku!" Vytáhl ho z hořící místnosti ven na zahradu. „Ty parchante špinavěj! Ano, nechci, abychom Harryho zabili, protože to byl můj přítel. Kdybych musel, zabil bych ho. Ale takhle to je lepší, protože si nemyslím, že bychom ho dokázali zabít. Ani ty ani já ani armáda takových, jako jsme my. Chceš vědět, proč jsem mu zabránil, aby se sem vrátil? Kvůli tobě, Paxtone. Kvůli tobě!"

„Kvůli mně?" Telepat se mu vytrhl a natáhl kuši, kterou držel v rukou.

„Samozřejmě," zavrčel Trask. „Protože zatímco ty bys Harryho Keogha zabít nedokázal, on by s tebou udělal zatraceně krátký proces, to si piš!"

Teď už bylo celé přízemí Harryho domu jedno rudé a žluté hořící peklo a okny v prvním poschodí a také starou štítovou střechou se začal valit hustý kouř. Všichni čtyři agenti pobočky E museli ustoupit dál, protože skla v oknech začala praskat žárem. Paxton byl najednou celý nesvůj. Křečovitě svíral kuši a těkal pohledem z jednoho místa na druhé podle toho, jak se kolem něho míhaly stíny vrhané plameny ohně. Zdálo se mu, jako by se na něho vysoké zahradní zdi mračily. Hleděl na nějako uhranutý, a když couval, minul schod, zapotácel se a upadl právě tam, kde se na níž položených terasách válela mlha—

Ta záhadná strašidelná mlha, z níž se jako duch ze záhrobí vynořil Harry Keogh se svýma pekelnýma očima.

„Nuh-uh-urgh!" Paxtonovy téměř vylezly oči z důlků, když se před nim nekroskop vztyčil. Po jeho neartikulovaném výkřiku se ostatní prudce otočili a s hrůzou civěli na to, co se před nimi odehrávalo.

Paxtona drželo něco, cosi, co bylo jen zpola lidské. Viděli Paxtona, ale pouze jako detail hlavní scény, jejíž absolutní hrůza jako by se vypálila do sítnice jejich očí. A v myslích těch tří vyvstala jedna společně sdílená myšlenka převládající nad vším ostatním: že jsou zde, aby to zabili, aby provedli čin, kterým se bezpochyby stanou nejstatečnějšími nebo nejšílenějšími hrdiny všech dob!

Spodní polovina Harryho postavy byla zahalená mlhou a viditelná pouze jako nezřetelná kontura v neprůhledném mléčném víření… zbytek těla však byl vidět jasně. Měl na sobě úplně obyčejný tmavý oblek, pouze se zdálo, že je alespoň o dvě čísla menší, takže horní část těla - masivní svalnatý hrudník - v

saku zapnutém pouze na jeden knoflík tvořila s kalhotami jakýsi tupý klín obrácený dolů.

Bílá košile se mu vpředu rozevírala a odhalovala svalnatou hruď, která se mocně chvěla vzrušením. Barva jeho těla byla temně šedá a plameny spolu s měsíčním světlem na ní vytvářely zlověstné oranžové a chorobně žluté skvrny. Byla na něm však i rudá skvrna prosakující kolem díry v saku a rozstříknutá napříč přes košili. Děsivý zjev se tyčil o plných patnáct palců nad Paxtonem, takže z přikrčeného telepata udělal doslova trpaslíka. A jeho tvář—

Ta byla absolutním ztělesněním děsivého přízraku povstalého ze záhrobí!

Ben Trask na to vše civěl v naprostém úžasu a hlavou mu blesklo: Och, Bože! A já jsem si myslel, že se s tímhle můžu domluvit!

Ale vždyť se mnou můžeš domluvit, Bene, odpověděl mu nekroskop. Byla to Traskova první osobní zkušenost s telepatickým vnímáním umožněná zřejmě pouhou silou Harryho mentální sondy. Jenomže asi nejsem ochoten poslouchat tě v Paxtonově přítomnosti, to je všechno.

Teale se zoufale snažil najít v sobě sílu, pozvednout kuši a vystřelit. Jeho talent, kterým byla poměrně málo spolehlivá schopnost předpovídat budoucnost, mu v mysli vyvolával obrazy nejrůznějších hrůzných událostí a zahrnoval ho jimi takovou rychlostí, že Teale byl naprosto vynervovaný. Bylo to samozřejmě způsobeno Harryho přítomností. Podobně na tom byl Robinson. Jakmile se jeho malý talent ocitl tak blízko skutečné metafyzické moci, reagoval jako kovová jehla zmítaná v silném magnetickém poli. Ale v žádném případě nemohl použít svou strašlivou zbraň, pokud nechtěl s upírem spálit také Paxtona.

Trask, jediný schopný muž mezi nimi, zachoval chladnou hlavu a namířil na Harryho, který držel Paxtona před sebou jako hadrovou loutku, svou automatickou zbraň. Paxton zíral s otevřenými ústy a vyvalenýma očima do nekroskopovy neuvěřitelné tváře - věděl, že se nachází jen malý kousek od bran pekla. Ano, tak blízko, protože byl mentální veš, nesnesitelné a nepoškrábatelné svědění. Nebo alespoň do této chvíle byl.

Harry na něho hleděl svýma halogenovýma očima, z nichž jako by kapala síra; hleděl na něho a… smál se? Byl to však smích? V tom cizím, upířím světě zvaném Hvězdná strana na druhém konci Möbiova kontinua se tomu možná říkalo smích. Tady to však byl divoký, slintající škleb šedého vlka, který obnažil dlouhé zakřivené zuby potřísněné stříkanci horké rubínové krve z právě prořízlých dásní; tady to byla protáhlá monstrózní hlava, zkřivené šarlatové rty, plochý svraštělý nos připomínající čenich zvířete a pomalu se rozevírající ústa…

Ta tvář… ta ústa… ta rudá dutina se stalaktitickými, stalagmitickými zuby rozeklanými jako střepiny rozbité tabule bílého skla. Cože? Brány pekla? To všechno a ještě něco horšího.

Jakmile Harry Paxtona chytil a zvedl ho, okamžitě mu vytrhl z rukou kuši a mrštil jí o zem. Odzbrojený Paxton byl jako pralinka, jako něco, co lze jedním rázem pozřít. A Harry to mohl udělat. Kdyby chtěl, mohl mu ukousnout půlku hlavy! A Trask si najednou pomyslel: Možná to udělá!

„Harry!" vykřikl. „Nedělej to!"

Nekroskop pomalu zavřel ústa, zvedl hlavu a upřel na Traska planoucí pohled - na Bena Traska, bývalého přítele, s nímž stál bok po boku proti… proti takovému tvoru, jakým byl nyní on sám.

A Trask, bledý jako smrt, si pomyslel: Pro všechno na světě, Harry, ne!

Zastřelil bys mě, Bene?

Ty víš, že zastřelil. Nechci to udělat, dokonce ani teď ne, ale budu muset… Nevidíš, že není jiné volby: buď ty, nebo svět? Nechci se dívat, jak můj svět umírá ve výkřicích… a pak se směje a vylézá ze svého hrobu! Ale jestli ho necháš jít - myslím Paxtona - jestli ho necháš naživu, budu ochoten věřit, že nás necháš naživu všechny.

Tvému světu nic nehrozí, Bene. Nezůstanu tady.

Hvězdná strana ?

Harry mentálně pokrčil rameny. Nemám kam jinam bych šel.

Trask pohlédl dolů na hlaveň automatické zbraně, kterou držel. Mohl střelit Harryho do nohou a třeba ho srazit k zemi, nebo mu mířit na hlavu a horní část trupu a pokusit se nezasáhnout Paxtona. Byl přece dobrý střelec a málokdy svůj cíl minul. Nebo má prostě Harrymu uvěřit, že odejde pryč a svět se od něho nemá čeho obávat. Když ho však nyní viděl, kdo by tomu věřil?

Harry všechny tyto myšlenky z Traskovy mysli četl a snažil se ulehčit mu situaci. Proto pustil Paxtona.

Nebylo to vůbec lehké, protože musel bojovat se svým upírem, a bojovat zatraceně tvrdě. Přesto to udělal. Pak se obrátil k Traskovi a řekl, nebo spíš zahučel temným monotónním vampýřím basem: „Tak co, Bene?"

Trask vydechl úlevou. „V pořádku, Harry. V pořádku." Zároveň však koutkem oka viděl, že Teale a Robinson se už vzpamatovali a pozvedli své zbraně. „Zadržte, vy dva!" houkl na ně.

Harry střelil po Tealovi krvavým pohledem a to stačilo, aby esper couvl a naladil se Robinsonovu mysl: Lépe Traska poslechnout, kamaráde. Znáš to: co ty mně na zemi, já tobě v pekle!

Trask zajistil svou automatickou pušku a pověsil si ji na rameno. „Konec boje, Harry," řekl.

Jenže Paxton, který ležel v chuchvalci mlhy, kam ho Harry odhodil, se natáhl po kuši a vykřikl: „Ne! K čertu s ním!"

Okamžik předtím mu však nekroskop jeho úmysl vyčetl z mysli. Instinktivně vyvolal Möbiovy dveře a se zdánlivě vlnivou vampýří elegancí vkročil nebo spíš vplul do nich. Čtyřem esperům se to však jevilo, jako by prostě přestal existovat. Šipka z tvrdého dřeva vystřelená Paxtonovou rukou proťala mlžný chuchvalec Harryho prázdnoty a byla jí pohlcena.

„Dostal jsem ho!" vyrazil ze sebe telepat. „Já… vím jistě, že jsem toho parchanta dostal! Nemohl jsem ho minout!" Nejistě se zasmál a začal vstávat…

Vtom se v místě, kde se mlha za nekroskopem zavřela, opět otevřela a z prostoru se ozval bublavý, odhmotněný hlas: „Je mi líto, že tě musím zklamat."

Sakra! pomyslel si Trask, když vdechl horký, kouřem prosycený vzduch a uviděl, že z prázdného prostoru sáhla velká šedivá ruka se strupovitými drápy, které vypadaly jako zrezivělé rybářské háky. Ruka - dravčí spár - chytila Paxtona za hlavu a vytáhla telepata křičícího hrůzou ven ze zahrady a ven z tohoto světa. Ve vzduchu zůstal viset jen nestvůrný hlas Harryho Keogha:

„Bene, je mi líto, ale musím to udělat…"

V Möbiově kontinuu Harry Paxtona odhodil a chvíli poslouchal jeho křik zanikající v tušených dálkách nekonečného prostoru. Měl by ho tam nechat, ať se otáčí kolem své osy, ať se navěky zmítá v paralelních nekonečnech, ať křičí a vzlyká, a pokud mu pukne srdce, ať nakonec zemře. Bylo by to však znečištění tohoto mystického prostoru. Musel existovat lepší způsob - mnohem rozumnější trest - než tenhle.

Vrhl se za ním, chytil ho a přitáhl zpět. A tam v Möbiově kontinuu - jehož podstatu i on teprve začínal tušit nebo chápat a kde i ta nejmenší myšlenka měla svou váhu - telepatovi řekl:

Paxtone, jsi zavrženíhodný, mizerný tvor.

„Pusť mě! Pusť mě, ty ďáble!"

Ale, ale! A to jsi telepat! V Möbiově kontinuu nemusíš křičet, ty mentální vši. Úplně stačí myslet. A v témže okamžiku Harry věděl, co musí udělat.

Samozřejmě. Paxton byl mentální veš, mentální upír, který se živil myšlenkami jiných. Byl vykrádač myšlenek, nepoškrábatelné svědění. Kolik obětí ucítilo jeho mentální zuby? Pobočka E jich byla plná. A kolik dalších vůbec neví, že kdy byl v jejich mysli, protože nejsou vybaveni, aby to poznali?

Nebo možná ne veš. Spíš… moskyt? Ale v každém případě škodlivý parazit, který bolestivě a dráždivě bodá. Byl tedy nejvyšší čas ho jeho žihadla zbavit. A nekroskop přesně věděl, jak to udělat.

Vstoupil do Paxtonovy omámené, vystrašené mysli, aby našel telepatický mechanismus, který byl zdrojem jeho talentu. Bylo to něco, s čím se Paxton narodil, a nebylo možné to vypnout; dalo se to však odstínit, zakrýt, pohřbít v psychickém sarkofágu, jako jaderný reaktor po havárii, až nakonec v marné snaze se osvobodit sám sebe roztaví a spálí. A přesně to nekroskop udělal. Zabalil Paxtonův talent do esence vampýří mentální mlhy, překryl ho vrstvou ESP nepropustnosti a zakuklil ho do obalu z efemérních, a přesto neproniknutelných vláken toho, čemu se běžně říká ‚soukromí své vlastní mysli' - s tím rozdílem, že v Paxtonově případě to soukromí bude vězením.

Když byl Harry s Paxtonem hotov, vrátil ho zpět do zahrady svého hořícího domu, kde už zbývající muži pobočky E ustupovali před žárem k zadní zdi u řeky. Harry se vynořil z Möbiova kontinua na pozadí hučícího, vybuchujícího ohně, který šlehal do tmy žlutými a rudými jazyky, a vrhl Paxtona do náruče Bena Traska.

V tu chvili propukl telepat v pláč, padl vyčerpaný na kolena a objal Traskovy nohy. Trask na něho

užasle pohlédl. „Co jsi mu udělal, Harry?"

„Vykastroval jsem ho," řekl nekroskop.

„Cože?"

Nekroskop zavrtěl hlavou. „Ne pohlavně, ale mentálně. Zbavil jsem ho jeho telepatických schopností. Už skončil se znásilňováním lidských myslí. A pokud se týká pobočky, tohle je poslední věc, kterou jsem udělal v její prospěch."

„Harry?"

„Dej na sebe pozor, Bene."

„Harry, počkej!"

Ale nekroskop už tam nebyl.

Ještě dlouho stál stranou na břehu řeky a pozoroval hořící dům. Jak nazval Faethor Ferenczy svůj hrad v Chorvatsku, když se ta morbidní impozantní stavba nakonec proměněnila v hromadu trosek? Svou poslední stopou na Zemi? Ano, ten nemoderní, starý dům byl Harryho poslední stopou.

Alespoň na tomto světě…

Na druhém konci světa na zářivě bílé písčité pláži si Penny z Harryho prostěradla upravila bikiny a pak se v nich procházela po pobřeží a sbírala exotické škeble rozeseté všude, kam dosahoval příliv. Kupodivu (proto, že se vždy opalovala bez problémů, a také proto, že si její stále ještě nevinná mysl dosud neuvědomila, jaký to má význam), zjišťovala, že jí slunce vadí. Její kůže už byla plná skvrn a rychle rudla. Aby se ochladila, klekla si na mělčině a nechala se omývat mořem. To byla chvíle, kdy se vrátil Harry a zavolal na ni ze stínu pod palmami.

Zvedla hlavu, a jakmile ho uviděla, pocítila sílu jeho magnetismu, která teď byl ještě větší než kdykoliv předtím. Byla to láska, ale také mnohem víc; stačilo, aby jen řekl, a neexistovalo nic, co by pro něho neudělala. Byla zcela v jeho moci. Vzala tu nejkrásnější lasturu a rozběhla se k němu. Pak uviděla, jak je změněný. Změněný a přesto stejný. Byl v dlouhém černém plášti a na hlavě měl černý klobouk s širokou střechou. Podivné oblečení na mořské pobřeží v horkém poledním slunci, pomyslela si. Připomínal jí… najatého pronásledovatele nebo majitele pohřebního ústavu v italské kovbojce? Ti však nemívají tmavé brýle.

V nejhlubším stínu si Harry svlékl plášť a začal zkoumat svá zranění: na několika místech mu zaschlá krev přilepila košili na tělo. Penny utrhla ze svých ‚bikin' pruh plátna a navlhčila mu látku zpečenou krví mořskou vodou. Cítila jeho bolest - vlastně cítila víc bolesti než on. Po chvíli mohl Harry košili svléknout. Jeho tělo už bylo opět naprosto lidské - alespoň to, co jako lidské vypadalo.

Vpředu se rána po kulce v Harryho pravém rameni nezdála tak zlá, horší to však bylo vzadu. Kulka vytrhla kus tkáně velikosti dětské pěsti a okraj rány byl nahoře roztržen hákem na maso, který do ní zaťal Johnny Found. Ale jako zázrakem (pro Penny a možná i pro samotného nekroskopa) se už rána hojila. Kolem díry, z níž byla vytržena tkáň a úlomky kosti, se už tvořila nová kůže, a i když se rána uvnitř leskla jako kus masa na řezníkově špalku, krvácení se téměř zastavilo.

„Už se to hojí," zabručel Harry. „Kdybys chvíli seděla a dívala se, viděla bys na vlastní oči, jak se rána zavírá. Za den, možná za dva po ní zbude jen jizva a za týden ji už nebudu ani cítit."

Fascinovaná Penny, kterou k němu přitahovala jakási neodolatelná síla, mu svírala ramena a o ránu na zádech se mu jemně třela ňadry. Nekroskopovi to sice působilo trochu bolest, ale tu bohatě vyvažovalo příjemné vzrušení. Ohlédl se přes rameno a uviděl, že její hnědé bradavky jsou jemně potřísněny čerstvou krví z jeho těla. V příštím okamžiku však Penny, užaslá nad mocí své sexuality, řekla: „Já… ani nevím, proč to dělám!"

„Zato já to vím," zavrčel Harry a přímo tam na písku se jí zmocnil… a naopak, ona se zmocňovala jeho - znovu a znovu po celé dlouhé horké odpoledne.

Byla to láska i smyslná touha i všechno to, co spolu milenci sdílejí od počátku světa; ale bylo to také ještě něco jiného, víc než to. Byl to, dalo by se říct, nový počátek, pro Harryho stejně jako pro Penny. A nade vší pochybnost dokazovalo, jak jsou Vampýři a jejich otrokyně naprosto nevyčerpatelní.

Později, když ji probudil chlad, uviděla Harryho, jak sedí a v klíně má její lasturu. Jeho tvář měla zachmuřený, téměř ztrápený výraz. Ostré zapadající slunce, které se sklánělo k valícím se vlnám oceánu, zvýrazňovalo okraje vpadlých důlků v jeho tváři, takže vypadaly jako měsíční krátery. Penny přimhouřila

oči, až ho vnímala jen jako temnou siluetu, a pokusila se vidět ho méně strohého a tvrdého. Přílišná ostrost rysů se sice trochu rozplynula a Harryho tvář se tím změkčila, bolest v ní však zůstala. Potom najednou, jakmile si uvědomil, že se na něho dívá, chmurný výraz rázem zmizel. A když uviděl, že se Penny chvěje, vyskočil a přikryl ji svým kabátem.

Zvedla lasturu a řekla: „Že je krásná?"

Upřel na ni zvláštní pohled. „Je to mrtvá věc, Penny."

„Mrtvá věc? Víc na ní nevidíš?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. A také to cítím. Jsem nekroskop."

„Cítíš, že ta škeble je mrtvá?"

Přikývl. „I to, jak tvor, který v ní sídlil, zemřel. Přesněji řečeno, necítím to. Já to… prožívám? Ne, ani to není ten pravý výraz." Pokrčil rameny a povzdychl. „Prostě to vím."

Znovu na lasturu pohlédla: na její perleťový měňavý okraj dopadaly si noční paprsky. „Není pěkná?"

Zavrtěl hlavou. „Je ošklivá. Vidíš tu malou dírku u zašpičatělého konce?

Přikývla.

„To zabilo tvora, který v ní žil. Jiný plž, menší, ale smrtící, lasturu navrtal a vysál jeho život. Ano, upír. Jsou nás miliony." Viděla, jak se zachvěl.

Odložila lasturu a řekla: „To je hrozná historka, Harry!"

„Bohužel však pravdivá."

„Jak to můžeš vědět?"

Jeho hlas zazněl ostřeji. „Protože jsem nekroskop. Protože se mnou mrtví mluví. Všichni. A pokud k tomu nemají schopnost, pak… mi to dávají na srozuměnou. A tvoje ubohá ‚krásná' lastura? Ta mi dává na srozuměnou, že ji její vrah pomalu provrtal, pronikl do jejích závitů a vysál z ní život. To že je krásné? Je to mrtvola, Penny!"

Vstal a apaticky rozhrnoval nohou písek. „Bylo to vždycky jako teď? Myslím s tebou?"

„Ne," zavrtěl hlavou, „ale teď to tak je. Můj upír roste. A čím je dospělejší a chytřejší, tím víc vybrušuje mé talenty. Byly doby, kdy jsem dokázal jen mluvit s mrtvými; přesněji řečeno s tvory, kterým jsem rozuměl. Psi mluví po smrti stejně jako my, to jsi nevěděla? Jenže teď," znovu pokrčil rameny, „cítím všechny tvory, kteří byli někdy živí a zemřeli. A cítím jich pořád víc a víc." Znovu kopl nohou do písku. „Vidíš tu pláž? I písek naříká, šeptá a úpí. Neustále v něm umírají miliardy tvorů a žádný z nich na to není připraven nebo ochoten tiše ležet a čekat na svůj konec. A všichni ti mrtví tvorové se pak ptají: ‚Proč zrovna já? Proč jsem musel zemřít já?'"

„Ale tak to musí být," vyhrkla, překvapená jeho tónem. „Vždycky to tak bylo. Kdyby neexistovala smrt, jaký smysl by měl život? Kdybychom žili věčně, o nic bychom se nesnažili - protože všechno by bylo přijatelné!"

Vzal ji za ramena. „V tomto světě je život a je také smrt. Ale já znám jiný svět, kde existuje něco mezi těmito dvěma stavy." A zatímco se stmívalo, pověděl jí všechno o Hvězdné straně.

Když skončil, zachvěla se nad nevyhnutelností toho, co je čeká, a zeptala se: „A kdy tam budeme muset jít?"

„Brzy," odpověděl.

„Tady nemůžeme zůstat? Podle tvého vyprávění mě to místo děsí."

„Děsí tě mé oči?" Zářily mu ve tváři jako malé lampičky.

Usmála se. „Ne, protože vím, že to jsou tvoje oči."

„Ale jiné lidi děsí."

„Protože tě neznají."

„Na Hvězdné straně postavím orlí hnízdo a tam budou tvé oči stejně rudé jako moje" prohlásil Harry.

„Opravdu?" Vypadalo to, jako by se na to téměř těšila.

„Ach, ano," ujistil ji a v duchu si pomyslel: Tím si můžeš být jistá, ubohé milé dítě. Dokonce už teď, tak brzy a nečekaně, v nich pozoroval slabý šarlatový nádech…

Zatímco spala, seděl a přemýšlel o svých plánech. Neměli příliš na vybranou, ale něco dělat mohli. Umožňovalo mu to, aby o svém a Pennyině okamžitém odchodu - o jeho nevyhnutelnosti - a možných rizicích spojených s tím neuvažoval příliš do hloubky.

Protože jejich odchod byl nevyhnutelný a nepopiratelný - stejně jako bylo nepopiratelné dunění helikoptéry, jejíž světlomety právě teď prohledávaly směrem od východu pobřeží. Harry si myslel, že tady budou v bezpečí na… ach, na dlouhou dobu. Když však vyslal mentální sondu a dotkl se mysli lidi ve vznášejícím se stroji, zjistil, že se mýlil. Byli to espeři.

„Pobočka," řekl hořce. Vzbudil Penny a začal ve své mysli formovat Möbiovy rovnice.

„Cože? I tady?" mumlala, když ji přenášel přes celý kontinent do obchodu s oděvy v Sydney.

„Ano, i tady… i tady," řekl. Vlastně všude. Jejich vyhledávači mě najdou, ať se uchýlím kamkoliv, a pak uvědomí své kolegy po celém světě; espeři a nájemní naháněči nás budou stopovat. Nakonec nás dostanou a spálí. Nemohu bojovat proti celému světu. A i kdybych mohl, nechtěl bych to dělat, protože bojovat znamená podlehnout - tomu tvoru ve mně. A já dávám přednost být sám sebou. Alespoň tak dlouho, jak jen to bude možné. Ale dnes v noci jim všem připravíme pěkný tanec, souhlasíš? Protože zítra zemřeme."

„Jak to, zemřeme?"

„Pro tento svět zemřeme," upřesnil.

Vybrali si drahé oblečení a drahý kožený kufr, do něhož všechno uložili. Potom, když se ozvalo zvonění bezpečnostního systému, rychle zmizeli.

Pobřeží opustili v devět hodin večer místního času, obchod s oděvy vykradli půl hodiny před půlnocí a pak se přemístili na východ, kde se v pět ráno na jiném pobřeží (Long Beach) při prvním ranním svítání převlékli, aby krátce po osmé zahájili v New Yorku snídani s šampaňským - to všechno stihli v rozmezí zhruba třiceti minut!

Penny si dala středně propečený steak, za to Harry si ho poručil tak syrový, že z něho málem kapala krev. K tomu vypili tři láhve šampaňského. Když přišlo na placení, nekroskop se jen zasmál, přitáhl si Penny na klín a převrátil se s židlí dozadu… ven z tohoto světa přímo do Möbiova kontinua.

O chvíli později (v půl jedenácté večer místního času) a o nějakých tři a půl tisíce mil na sever od místa, kde svou spanilou jízdu začali, vyloupili ty nejzabezpečenější a nejstřeženější sejfy Bank of Hongkong a o půlnoci utratili milion hongkongských dolarů u hracích stolů v kasinech v Makau. O několik minut později (v půl sedmé večer místního času) už opět objednávali a popíjeli šampaňské v Nikósii a teprve pak Harry dopravil úplně opilou Penny do postele v hotelu a nechal ji, aby se z toho všeho vyspala. Byla ověšená perlami a diamanty a její kůže jemně voněla alkoholem. Většina žen by dala celý svět za to, co v uplynulých hodinách viděla a prožila. A i Penny za to dala svět. Proto to Harry tak zorganizoval a uskutečnil.

Jejich flám trval jen něco přes tři hodiny a vyhledávači v londýnském ústředí pobočky E - a jiní v Moskvě - z nich byli zcela zmatení. Nekroskop však věděl, že samotná Penny je pro ně ještě příliš slabá jako zdroj, který by byli schopni sledovat. Ale i kdyby toho byli schopni, pochyboval, že by měli svého člověka na Kypru. Zde bude bezpečná. Alespoň na nějakou dobu.

Byl totiž čas, aby si na Hvězdné straně zajistil místo…

Část čtvrtá

První kapitola

Faethor - Zek – Perchorsk

V Möbiově kontinuu Harry otevřel dveře do budoucnosti a začal hledat Faethora Ferenczyho. Faethor byl dávno mrtvý a také dávno nehmotný - neměl tedy tělo. Bylo to tak dlouho, že teď už zřejmě neměl ani mysl. Nekroskop se ho však potřeboval zeptat na několik velmi důležitých věcí. Třeba na svou ‚nemoc' a na to, jak s ní žít; možná dokonce jak ji léčit, i když tato eventualita se mu zdála stejně vzdálená jako sám Faethor.

Möbiův čas byl jako vždycky strašlivý. Než se Harry pustil dolů do neustále letícího toku času, zastavil se ve dveřích a podíval se na lidstvo, tak jak ho mohlo vidět jen málo lidí z masa a krve. Teprve pak hledal svou vlastní dráhu. Uviděl ji jako modré světlo - téměř neonovou modř celého lidského života -

tryskající ven a řítící se navěky věků s nekonečným povzdechem pryč, provázené andělským Aaaaaaaach. Ten povzdech však zněl pouze v jeho mysli (opravdu věděl, že to je jeho mentální povzdech), protože čas je naprosto tichý. A to je dobře. Protože kdyby měly znít všechny zvuky všech roků všeho ŽIVOTA, jehož byl svědkem, ohlušila by ho naprostá nesnesitelná kakofonie.

Stál nebo se vznášel v metafyzických dveřích, hleděl na všechny ty nitky modrých světel letících do nekonečného prostoru - miliardy životních drah lidské rasy - a pomyslel si: Je to jako když zanikne hvězda a tohle jsou její atomy letící za svým životem! Věděl, že každá oslňující světelná čára je život, který mohl sledovat na nebesích Möbiova času, kde není prošlapaných cest, od jeho zrození až do okamžiku smrti. Protože i teď se od něho odděloval jeho vlastní život a jako nit odvíjející se z cívky překračoval práh a mířil do budoucnosti. Zatímco však ostatní světla byla čistě modrá, jeho vlákno zářilo jasným krvavě rudým odstínem.

A co Faethorovo světlo? Pokud by vůbec existovalo, bylo by čistě (nečistě?) šarlatové. Jenže ono neexistovalo, protože Faethorův život skončil. Ten starý, kdysi nemrtvý tvor, už teď neměl na své cestě za hranicemi bytí žádný život, pouze opravdovou smrt - to všechno zásluhou Harryho Keogha. Ano, starý upír byl netělesný, přesto ale nekroskop věděl, jak ho vystopovat. Protože v Möbiově kontinuu mají váhu myšlenky a jako samotný čas stále letí dál.

Faethore, vyslal Harry do prostoru mentální sondu a sám sestoupil do proudu času, rád bych si s tebou pohovořil - pokud máš na mě náladu.

Ale, to je překvapení, přišla vzápětí odpověď provázená užaslým úsměvem; jedním z Faethorových nejtemnějších a nejnevyzpytatelnějších úsměvů. Takže setkání dvou starých přátel, co? A je dnes návštěvní den? Dobrá, proč ne? Po pravdě řečeno, očekával jsem tě.

Opravdu očekával? Harry dostihl Faethorova ducha: jeho paměť, mysl, protože to bylo jediné, co z něho zbylo.

Ach, ano! Protože kdo jiný by znal odpověď, když ne já, och?

Odpověď? Harry však moc dobře věděl, co tím upír míní. Odpověď na jeho problém, nebo spíše jeho řešení, za předpokladu, že to řešení existuje.

Tak pojď, pojď! nemohl se dočkat Faethor. Zdám se ti tak prostoduchý? Říkej mi, co chceš, Harry, ale nedělej ze mě hlupáka. Potřásl v řeči mrtvých hlavou a pohlédl na nekroskopa. Dobrá, dobrá! Však víš, že sis dal vždycky záležet, abys mě ohromil. Myslím tím, kolik máš talentů! A teď tohle: cestování rychlejší než život! Proboha, podívej se - vždyť jsi dokonce předstihl sám sebe!

Právě když to Faethor řekl, svítící stopa Harryho života se zavlnila, zachvěla a uprostřed se rozdělila. Polovina stopy se stočila a v pravém úhlu k nekroskopově směru pohybu zamířila pryč. Krátce nato zmizela v oslnivém výbuchu rudého a modrého ohně. Druhá polovina však pokračovala v původním směru a jako kometa s jádrem, které tvořil Harry, držela krok s Faethorem.

Harry něco takového očekával. Úkaz, kterého byl právě svědkem (v podstatě zachycoval okamžik jeho přechodu na Hvězdnou stranu) se odehrál v pravděpodobné budoucnosti. To však byl Möbiův, nebo jinými slovy teoretický čas, a nic nebylo jisté. To je také důvod proč je předpovídání budoucnosti tak nejistá a spekulativní záležitost. Pokud by se mu v reálném světě mělo v době mezi přítomností a budoucností stát něco, co by tomu odporovalo, k jeho odchodu by prostě nedošlo. Nebo s největší pravděpodobností nedošlo. Jinými slovy - a navzdory skutečnosti, že to viděl - bylo to pouze něco, k čemu mohlo dojít.

Ale je to dost pravděpodobně, řekl Faethor a znovu se usmál. Takže… tě vyhnali, och?

Harry pokrčil rameny. Ne, rozhodl jsem se odejít dobrovolně.

Protože kdybys zůstal, uštvali by tě a zničili.

Protože jsem se tak rozhodl, opakoval Harry.

Příliš ses tlačil do popředí, řekl Faethor, a oni se na tebe podívali - zblízka! Teď vědí, kdo jsi. Všechny ty roky jsi byl jejich hrdinou, zato teď jsi jejich nejhorší noční můrou, děsivým snem, který se vyplnil. Proto se vracíš na Hvězdnou stranu. Dobrá, přeju ti hodně štěstí. Ale nezapomeň si dát pozor na svého syna. Vždyť tě při tvé poslední návštěvě na Hvězdné straně ochromil -

Než v rozhovoru pokračovali, Harry pečlivě zaštítil svou mysl. To byl celý Faethor - stačilo na malou štěrbinku otevřít dveře, a už byl uvnitř. Nejen, aby slídil po nejtajnějších nekroskopových myšlenkách,

ale aby se navíc usídlil v jeho mysli jako stálý nájemník. Byla to jediná šance starého upíra - jeho naprosto poslední šance - jak pokračovat jinak než jen tím prázdným, nekonečným letem do budoucnosti. Když si tedy byl Harry jistý svou neproniknutelností, odpověděl:

Ano, můj syn mě ochromil. Okradl mě o moji řeč mrtvých a vzal mi také možnost používat Möbiova kontinua. Tenkrát to pro něho nebylo obtížné, protože jsem byl pouze člověk. Ale teď… jak vidíš, jsem Vampýr!

Vracíš se tedy, abys s ním znovu bojoval? zasyčel Faethor. Se svým vlastním synem?

Jestli to jinak nepůjde. Harry znovu pokrčil rameny, ovšem hlavně proto, aby zakryl svou lež. Ale není řečeno, že spolu nutně musíme bojovat. Hvězdná strana je velká. A zvláště teď, když jsou Vampýři mrtví nebo odešli do vyhnanství, je ještě větší.

Hmmm! ozval se zadumaně Faethor. Takže se tedy odstěhuješ na Hvězdnou stranu, postavíš si tam orlí hnízdo, a když to bude nezbytné, budeš bojovat se svým synem o kus jeho území. Tak je to? Možná.

Ale proč jsi tedy přišel za mnou? Co já s tím mám co společného? Jestli je tohle tvůj plán, tak se do něj pusť.

Harry dlouho mlčel, ale pak odpověděl: Napadlo mě, že… bys mohl jít se mnou.

Teď zase dlouho mlčel Faethor - ohromením a tím, že nebyl schopen uvěřit. Nakonec vykoktal: Že bych jako mohl…? Jít se mnou, opakoval Harry.

Ne, ozval se po chvíli Faethor a Harry ucítil zavrtění hlavy jeho nehmotného těla. Tomu nemohu uvěřit. To je - to může být jedině - lest! Ty, který jsi kdysi tak dlouho a tvrdě bojoval, abys mě odstranil, mě teď zveš, abych šel s tebou ? Abych byl v tvé nové vampýří mysli, těle i—

Neříkej duši! přerušil ho Harry. Kromě toho jsi to pochopil špatně. Cože? Faethor byl okamžitě na stráži. V čem jsem to pochopil špatně? Víš přece, že nepřichází v úvahu, abych s tebou šel tady z toho… z toho proklatého místa-nemísta na Hvězdnou stranu jinak než jako součást tebe. Tady jsem nic, ale pokud mě ze své vlastní vůle zveš do své mysli… ?

Pro začátek ano, přisvědčil Harry. Ale musel bys teď souhlasit, že až budu chtít, zase se z ní vystěhuješ ven. A bez boje, bez toho, že bych na tebe musel použít lsti a úskoky jako minule.

Faethor byl zjevně vyvedený z míry. Že bych se z ní vystěhoval kam?

Do mysli nebo těla nějakého méně důležitého člověka na Hvězdné straně, nějakého krále Kočovníků nebo někoho podobného.

Faethor konečně pochopil, nebo si to alespoň myslel, a jeho myšlenky v řeči mrtvých začaly být kyselé jako ocet. Takže přece jen jsi nečestný, řekl potom. A byl jsi takový od začátku. Ležel jsem v zemi doma v Ploješti a myslel jsem si: ‚Všechno může mít nekroskop. Všechno, celý svět! Tibor je násilník, nečestný člověk, ale Harry ne. Janos je bezcenná pěna mého sémě, zatímco Harry má konzistenci - a pokud ne to, alespoň homogenitu - smetany. Udělám Harryho svým třetím a posledním synem!' Ano, takhle jsem uvažoval, ale ty ses ukázal jako nečestný.

Jak to? ozval se Harry. Proč mě najednou tak urážíš?

Cože? Faethor strnul v úžasu, jako by tomu nemohl uvěřit. Zřejmě jsi chtěl říct, proč jsi najednou tak smutný! Ale mohl jsi - a pořád ještě můžeš - být nejmocnějším tvorem všech dob: pán upírů! Velký nositel nákazy! Protože já, Faethor Ferenczy, jsem si přál, abys byl Vampýr! Sám jsi připouštěl, že by to tak mohlo být. A přesto to teď všechno zahazuješ. To pro tebe opravdu neznamená nic být Vampýr? Co vampýrská vášeň, moc, sláva?

Co já? odpověděl Harry otázkou. Skutečný já, před svou proměnou, ponížením?

Jakým ponížením? Takhle nový jsi přece větší!

Harry zavrtěl hlavou. Nemám nic proti velikosti, jenomže takhle by to nebylo podle mých podmínek. Ale teď ti nabízím svoje podmínky, nemá smysl dál ztrácet čas. Chceš mi pomoct… nebo nechceš?

Konečně jsi vyložil karty, řekl Faethor. Vezmeš mě do své paměti, přepravíš nebo přeneseš mě na Hvězdnou stranu - což konec konců je nebo by mělo být mé přirozené místo pobytu - a potom mě předáš někomu jinému, abych ho vedl, jako jsem předtím vedl tebe. Na oplátku bys chtěl vědět, jestli existuje způsob, jak se zbavit toho, co v tobě roste. Pochopil jsem to teď dobře?

A jestli takový způsob existuje, přál bych si, kdybys mi ho podrobně popsal, abych zase mohl být sám sebou, upřesnil problém Harry.

A pak by ses vrátil do vašeho světa a mě, opět vtěleného, bys nechal na Hvězdné straně?

Takový je můj plán.

A pokud neexistuje způsob, jak by ses mohl toho, co v sobě máš, zbavit?

Harry pokrčil rameny. Obchod je obchod. V každém případě budeš na Hvězdné straně mocný, jak už bylo řečeno.

A nakonec se stanu tvým sokem? A sokem tvého syna?

Nekroskop znovu pokrčil rameny. Už jsem řekl, teď, když jsou Vampýři mrtví nebo pryč, je na Hvězdné straně dost místa pro všechny.

Faethor byl opatrný. Zdánlivě to vypadá, že bych z toho obchodu měl v každém případě něco získat. Teď mi ale řekni, proč jsi na mě tak hodný. Možná je to, jak jsi říkal - setkání dvou starých přátel, odpověděl Harry. Spíš dvou starých zloduchů, opravil ho Faethor.

Jak myslíš, jen s tím rozdílem, že já jsem zloduchem proti své vůli. A navzdory faktu, že strůjcem mého současného stavu jsi ty, pořád jsem nezapomněl, že ses v minulosti snažil prokázat mi v jednom či dvou případech laskavost… i když vždycky, jak jsem později zjistil, jsi z toho měl velký prospěch. Prostě jsem si na tebe zvykl. Teď už tě chápu. Hrál jsi hru podle svých vlastních pravidel, to je všechno. Podle vampýřích pravidel. Navíc je ve mně plno lidského soucitu - nemohu si pomoct - a musím také přiznat, že mě tíží svědomí. Straší mě, že musíš trčet tady v Möbiově čase, že bych tě tu měl nechat. A nakonec… už jsi to řekl sám: jestli existuje léčba mé nemoci, kdo jiný by ji měl znát lépe než ty? Ano, to je důvod číslo jedna, proč tady jsem, a nemám příliš na výběr. Harryho řeč zněla velmi přesvědčivě.

Dobře, řekl Faethor (jak Harry předpokládal), dohodnuto. Teď mě tedy pusť do své mysli.

Až mi řekneš, co chci vědět. Jestli se můžeš nebo nemůžeš zbavit svého upíra? A ještě trochu víc. Co?

Odkud pochází. Jak se do mě dostal. Na to jsi ještě nepřišel sám? Takže to byly ty houby, ty prašivky, že? Faethor přikývl. Ano. A ty houby, to jsi byl ty?

Ano. Byly zplozené z mého tělesného tuku vsáklého do země tam, kde mě spálili. Moje esence, která tam přetrvávala, kvasila a čekala. Jakmile uzrála, nechal jsem ji vyrazit na světlo jako houby - ale teprve potom, když jsem věděl, že tam budeš, abys jejich výtrusy přijal. A ty jsi byl v nich?

To přece také dobře víš, protože skrz ně jsem přišel k tobě. Ty jsi mě však zapudil.

Ty houby: jsou přirozenou částí vampýřího rozmnožování? Částí jejich cyklu života?

To nevím. Faethor upadl do nelíčených rozpaků. O takových záhadách mi nikdo nic neřekl. Mohl to vědět starý Belos Feropzis - dokonce to možná to pověděl mému otci - ale pokud ano, Waldemar Ferrenzig mi o tom nikdy nic neřekl. Věděl jsem jen, že jsou ve mně semena, v tucích mého těla, a že je mohu nechat vzklíčit. Neptej se mě však, odkud jsem se to dozvěděl. Odkud se dozví pes, jak štěkat?

A ta semena, ty výtrusy, to byl ten absolutně poslední zbytek z tebe?

Ano.

Je možné, že ty houby rostou v upířích bažinách na Hvězdné straně? Zdá se mi to logické, protože bažiny jsou zdrojem Vampýřího zamoření.

Faethor dal povzdechem najevo svou netrpělivost. Jak to mám vědět, když jsem upíří bažiny na Hvězdné straně nikdy ani neviděl, i když doufám, že teď je uvidím - a brzy! No tak, pusť mě konečně do své mysli.

Řekni tedy, jestli se mohu zbavit svého upíra?

Platí naše dohoda, ať odpovím, jak odpovím?

Jen pokud odpovíš pravdivě.

Ne, nezbavíš se ho. Jsi se svým upírem spojen navěky!

Harryho to nijak nezdrtilo. Předpokládal to. Dokonce i touha nebo ochota nebo vůle ‚vyléčit' se v něm zeslábla a zřejmě už slábla nějakou dobu předtím. Protože se už učil, co je to být Vampýr. A i když se to jeho pravé ruce nelíbilo, levá to brala. Temná stránka mužů byla vždy tou silnější. A co žen? Vládkyni Karen léčení zničilo.

Nekroskop znovu slyšel ve své mysli jako ozvěnu Faethorovu odpověď: Jsi se svým upírem spojen navěky! A pomyslel si: Budiž! A k Faethorovi dodal: Tak sbohem.

Začal snižovat rychlost a nechal užaslého upíra letět dál. Teprve když se prostor mezi nimi rychle zvětšoval, Faethor se vzpamatoval a zoufale na něho zavolal: Co to má znamenat? Řekl jsi přece—

Lhal jsem, přerušil ho Harry.

Cože? Ty a lhal? Faethor to nemohl přijmout. Ale… ale to jako bys vůbec nebyl ty!

Ne, odpověděl Harry chmurně. Nejsem to já. Protože je to to něco ve mně. Můj upír. Část tebe, Faethore, část tebe.

Počkej! křičel Faethor naprosto zoufalý. Můžeš se ho zbavit… je to pravda… opravdu můžeš!

Vidíš, tohle je ta část! řekl Harry a přestoupil z času zpět do Möbiova kontinua. „Ta lživá část."

A z Möbiova kontinua se ozýval Faethorův křik, nadávání a mumlání, nyní však už slabší než šustot suchého zimního listí navěky zmítaného větrem věčnosti…

Harry se rozhodl navštívit Jazze a Zek na ostrově Zakyntos v Jónském moři. Bydleli spolu ve vile na nejsevernějším cípu ostrova ve vesnici Porto Zoro. Dům byl dobře ukryt před turisty a rekreanty mezi stromy a otevíral se z něho krásný pohled na moře.

Bylo osm hodin večer, když Harry vystoupil z kontinua kousek od domu. Vzápětí nato vyslal sondu a zjistil, že Zek je sama. Harry však předpokládal, že Jazzovi nebude vadit, když jeho žena bude mluvit za oba. Nejdříve se s ní spojil telepaticky. Odpověděla mu beze strachu, až měl dojem, jako by ho čekala.

„Na den nebo na dva?" zeptala se ho poté, co ho pozvala dovnitř a on jí vysvětlil, co dělá. „Ale samozřejmě, bude tu v bezpečí, ubohá dívka!"

„Není zase tak ubohá," zareagoval téměř dotčeně. „Protože to ještě doopravdy nechápe. Nebude s tím bojovat tak tvrdě, jako bojuju já. A až si to plně uvědomí, bude už Vampýr."

„Ale co Hvězdná strana? Jak tam budete žít? Chci říct máš v úmyslu… chceš…?" Zek zmlkla. Vždyť konec konců mluvila s upírem. Věděla, že za temnými čočkami jeho očí hoří oheň; a věděla také, jak lehce by ji mohly spálit. Jestli se ho však bála, nedávala to na sobě znát, a Harry to oceňoval. Vždycky měl Zek rád.

„Uděláme to, co musíme udělat," odpověděl. „Můj syn také našel způsob, jak tam přežít."

„Viděla jsem ten způsob," řekla a téměř neznatelně se zachvěla. „Krev je mocná droga."

„Ta nejmocnější!" řekl. „Proto musíme odejít."

Zek nechtěla naléhat, ale cítila, že musí: její ženská zvědavost jí nedala pokoj. „Protože ji miluješ a nevěříš sám sobě?"

Pokrčil rameny a nabídl jí pouze pokřivený úsměv. „Protože mi nevěří pobočka E!" Úsměv rychle zmizel. „Kdo ví? Možná mají pravdu." Po chvíli mlčení se zeptal: „A co Jazz?"

Pohlédla na něho a zvedla obočí, jako by chtěla říct: opravdu se potřebuješ ptát? „Jazz na své přátele nezapomíná, Harry. Nebýt tebe, byli bychom už na Hvězdné straně dávno mrtví. A tady na tom světě? Nebýt tebe, byl by Ferenczyho syn Janos pořád živý a rozséval by zhoubu. Ale ptal ses na Jazze: je v Aténách a vyřizuje pro nás dvojí občanství."

„Kdy bych sem mohl Penny přivést?"

„To záleží na tobě. Jestli chceš, třeba hned."

Harry se hned přenesl do hotelu v Nikósii, zvedl spící Penny z postele a o chvíli později Zek viděla, jak ji jemně pokládá na chladná prostěradla v ložnici pro hosty v jejím dočasném útočišti. Pak sama pro sebe přikývla, protože si byla jistá, že je-li někdo schopen postarat se o tu dívku - na Hvězdné straně nebo kdekoliv jinde - pak je to právě nekroskop.

„A co teď, Harry?" zeptala se, když podávala kávu vylepšenou metaxou. Seděli na balkoně vystupujícím nad útesem a mořem ozářeným měsíčním světlem.

„Co teď? Perchorsk," odpověděl prostě.

Než však dopil kávu do poloviny šálku, sesul se v křesle a usnul…

Bylo to přirozené vyjádření důvěry v Zek, že byl schopen vedle ní tak bezstarostně usnout. A naopak, Zek Foenerová dokázala, jak moc mu důvěřuje, tím, že si nezašla pro oštěpomet se stříbrnou harpunou a nepokusila se zabít nejdříve jeho a po něm Penny. Neudělala to. Ale po pravdě řečeno, ani ona se před nimi necítila stoprocentně bezpečná.

Než se uložila k spánku, zavolala Vlka (skutečného vlka, narozeného na Hvězdné straně), a když se vynořil z temného provoněného houští středomořských borovic, přikázala mu, aby hlídal u jejích dveří. Vzbuď me, jakmile se pohnou, řekla mu…

O půlnoci se Harry vzbudil a přenesl se do Perchorsku v pohoří Ural v SSSR. Zek ho sledovala a přála

mu hodně štěstí.

Na Urale bylo půl čtvrté ráno a Viktor Luchov spal ve svém pokoji v hlubině Perchorského Projektu. Zdál se mu děsivý sen. Luchov měl stále děsivé sny, pokud musel být tady. Jenže teď po varování, které dostali od britské pobočky E, byly jeho sny ještě děsivější.

„A čeho se to varování vlastně týkalo?" zeptal se ho přízračný, nezřetelný Harry Keogh. „Ne, neříkej mi to - nech mě hádat. Mělo to něco společného se mnou, že?"

Luchov, ředitel Projektu, nevěděl, kde se tu Harry vzal. Najednou však byl tady a procházel se s ním, jako by byli staří přátelé, po obvodové plošině v záři sférické Brány v rozdrásaném srdci Perchorsku na samém úpatí hor. Konečně odpověděl: „Co ses to ptal? Jestli to mělo něco společného s tebou? Podceňuješ se, Harry. Bylo to jenom o tobě!"

„Takže už tě o mně informovali?"

„Ano. Vaše pobočka E. Ale ne výslovně mne. Mně nic neřekli. Varovali nového vedoucího našeho ESP byra, který samozřejmě informoval mě. Jen si nejsem jistý, jestli ti mohu opakovat, co mi řekli."

„Ani ve snu ne?"

„Ve snu?" Luchov se zachvěl. Jeho mysl se ve stavu podvědomí krátce, i když neochotně vrátila k hrůze, která se odehrála předtím. Chvíli o tom uvažoval… a potom ucukl, jako by se spálil. „Můj bože - vždyť celá ta příšerná záležitost byl pouze zlý sen! Přestože jsi mě vyděsil málem až k smrti, jsi v ní byl vlastně jediný lidský element."

„Ano, lidský," pokýval Harry hlavou. „Jenže to bylo tenkrát, a tohle je teď."

Luchov trochu couvl, obrátil se a pohlédl na něho - napjatě, zvědavě, téměř bázlivě - jako by ho chtěl vytáhnout z jeho mlhavé podoby. Harry však zůstával neurčitý; neměl zájem stát se zřetelným. Proti záři Brány tam, kde kopule vystupovala z prstence, se rýsoval jen jako silueta, jejíž okraje lemovaly ostré třpytivé paprsky světla. „Říkali, že ty… že jsi…"

„Že jsem upír?"

„A jsi?" Luchov stále ležel ve své posteli, zadržoval dech a čekal, až ten druhý odpoví.

„Chceš se zeptat, jestli kvůli krvi zabíjím lidi? Jestli mé kousnutí udělá z člověka netvora? Jestli mě samého změnilo v netvora kousnutí nějakého upíra? Na všechno ti mohu odpovědět… ne." Jeho odpověď nebyla tak úplně lživá. Zatím ne.

Luchov opět vydechl a začal sebou v posteli zmítat jako předtím. Pak spolu pokračovali v prohlídce kolem okraje zářící sférické Brány. Nekroskop nyní použil základní formu ESP telepatie, aby probádal tajné jádro Projektu, jeho děsivý střed, který byl zobrazen v podvědomí ruského vědce. Už to viděl, tu obrovskou sférickou dutinu vyhloubenou ve skále nepředstavitelnými silami. A v Luchovově mysli byla záhadná Brána jakýmsi prapodivným rozmarem přírody, který se vzpírá zemské gravitaci a visí v prostoru jako dokonalá nehmotná koule bílého světla, nehybná, stále přesycená energií absorbovanou v prvním okamžiku svého vzniku. Brána plující tam jako kukla cizokrajného motýla, se vším, co je zatím drženo na uzdě, ale čeká, až se bude moci uvolnit a vybuchnout.

Harry však také viděl, že jisté věci se změnily. Alespoň některé. Když zde (nebo spíš tam, fyzicky tam, v jádře) byl naposledy, vypadalo to takto:

Polovina oblouku obvodové zdi byla obetkána pavoučí sítí lešení, které neslo dřevěnou plošinu. Ta obkružovala kolem dokola zářící Bránu vznášející se jen tak ve vzduchu v centru obrovské dutiny. Výsledkem toho bylo, že koule připomínala planetu Saturn s prstencem tvořeným obvodovou dřevěnou podlahou. Dutina měla něco přes čtyřicet metrů v průměru a koule ve středu zaujímala o něco méně než čtvrtinu tohoto rozměru. Mezi vnitřním okrajem dřevěné plošiny a ‚pláštěm' koule zůstala mezera široká několik centimetrů.

Na dřevěné plošině opřené o stěny obvodu dutiny, do nichž bylo na sloupové kostře pevně ukotveno podpůrné lešení, stály tři zdvojené kanóny typu Kaťušev. Jejich hrozivé černé hlavně mířily do středu oslepující záře a byly připraveny okamžitě vypálit po čemkoliv, co by se z bílé koule vynořilo. Jako dodatečné bezpečnostní opatření byl na obvodovém prstenci blíž ke středu instalován drátěný plot připojený na elektrické napětí.

Bezpečnostní opatření proti čemu?

Odpověď na tuto otázku byla jednoduchá: proti tomu, co se ukázalo být něčím jako návštěvníky z

pekla.

Co vlastně byl Projekt Perchorsk původně a jak se změnil ve svou dnešní podobu:

Když Spojené státy zahájily práce na svém SDI neboli programu Hvězdných válek, rozhodl se Sovětský svaz odpovědět Perchorskem. Jestliže cílem Američanů bylo vytvořit obranný systém, který by zlikvidoval devadesát procent letících ruských raket, pak rudí museli najít způsob, jak omezit - nebo jinak učinit neefektivním - sto procent západního raketového potenciálu. Odpovědí mělo být vytvoření silového štítu (vlastně několika), který by rozevřel nad sovětským srdcem nebo jeho velkými, životně důležitými centry neproniknutelný deštník.

Rychle byl sestaven tým špičkových sovětských vědců a v hlubinách Perchorské průrvy byl odstřelen a v holé skále vytesán úžasný podzemní komplex. V průrvě byla navíc vybudována přehrada s vodní elektrárnou, která sloužila jako doplňkový zdroj elektrické energie k atomové elektrárně podzemního komplexu. Sověti pracovali s horečným úsilím a dělali vše, aby svůj velice náročný plán realizovali. Jenže jejich plán byl příliš náročný.

A pak nastal čas zkoušek.

Zařízení bylo testováno jen jednou a zkouška skončila katastrofou. Došlo k mechanické závadě v ovládání obřích zrcadel a energie, která měla být vyzářena ve formě gigantického vějíře k nebi, se obrátila zpět a byla nasměrována do jádra Projektu. Do atomové elektrárny! Projekt Perchorsk pohltil své vlastní srdce!

A nejen to, vzápětí i své maso, tělo, krev, kosti, umělé hmoty, skálu, ocel, nukleární palivo i samotnou atomovou elektrárnu, která pak během sekundy - možná dvou tří - dílo zkázy dovršila. Když bylo po všem, zůstala na místě elektrárny viset ve vzduchu oslnivá sférická Brána a všechny laboratoře, budovy, zařízení, konstrukce, a také lidé, prostě vše se změnilo ve žhavé magma. Zkáza podobná Pompejím, ale tam se alespoň mrtvoly pohřbené pod vrstvami popela a lávy stále ještě dají identifikovat jako lidské.

Brzy poté se ukázalo, co je vlastně výsledkem nezdařeného experimentu, který skončil katastrofou: výbuch, vlastně zpětný zášleh prorazil otvor do stěny oddělující tento svět od jiného, který leží paralelně s ním. A zářící koule jsou v podstatě dveře, portál… Brána do něho. Byla to však podivná brána. Cokoliv jí prošlo na druhou stranu, už se nemohlo vrátit; stejně jako to, co prošlo v opačném směru z paralelního světa Sluneční a Hvězdné strany. Potíž s Hvězdnou stranou byla ovšem ta, že byla zdrojem upírství, ‚domovem' Vampýrů.

Bránou tedy pronikali tvorové, které se z milosti boží - nebo pouhou náhodou, štěstím - dařilo likvidovat ještě předtím, než stačili přenést svou smrtelnou nákazu, svůj mor upírství do vnějšího pozemského světa. Proto ta děla, proto plamenomety všude tam, kde by člověk v podobném důležitém zařízení očekával hasicí přístroje. A proto ten STRACH, který v Perchorsku žije, dýchá a občas i zadržuje dech. STRACH, který tu byl i teď.

Ano, i teď…

Harry se rozhlížel: bylo to tady jiné, ale zase ne o tolik. Za prvé, dřevěná plošina, tvořící něco jako Saturnův prstenec, byla nahrazena ocelovými disky připomínajícími šupiny obrovské ryby. Také kanóny typu Kaťušev zmizely a Bránu nyní obklopoval systém zlověstně vyhlížejících postřikovačů. A výš na vnitřní stěně dutiny na samostatných plošinách byly umístěny velké skleněné nádrže obsahující kapalný chemický prostředek pro postřikovací systém: byly to doslova hektolitry vysoce žíravé kyseliny. Ocelové disky byly skloněny poněkud dolů ke středu, aby všechna kyselina vylitá kolem stekla tímto směrem; dole pod sférickou Bránou se nacházela velká skleněná nádoba, která sloužila jako sběrná nádrž na použitou kyselinu.

‚Účelem' takového postřiku samozřejmě bylo oslepit, zneškodnit a rychle přeměnit na kyselinové výpary všechno, co by prošlo z druhé strany, protože poté, co se jednou z hlubin vynořil bizarní tvor - vampýří válečník - Viktor Luchov usoudil, že pouhá palba z klasických kanónů a plamenometů by na takové zrůdy nemusela stačit.

Co však stačilo, byl zásah, který krátce potom provedli: vylili do jádra dutiny tisíce litrů výbušné látky a pak ji zapálili. Potom ovšem z celého komplexu zbyly jen vnější stěny. Od té doby—

„Proč tady ještě jste?" zeptal se Harry, když si prohlédl všechno, co potřeboval vidět. „Proč odtud neodejdete, nezavřete to tady?"

„Och, to jsme udělali - ale jen na krátkou dobu," odpověděl Luchov a rychle zamrkal, jako by ještě i teď zíral na toho děsivého návštěvníka, který se zjevil v záři Brány. „Odešli jsme, uzavřeli všechny tunely, horizontální ventilační otvory a technologické šachty betonem a ke starému vstupu jsme vybudovali gigantická ocelová vrata jako k bankovnímu trezoru. Museli jsme v Projektu Perchorsk udělat stejnou práci jako při likvidaci havárie reaktoru v Černobylu! A pak jsme tady venku nechali sedět lidi s citlivými sensory, aby poslouchali… až jsme zjistili, že to ticho nemůžeme snést!"

Harry věděl, jak to myslí. Hrůza v Černobylu se nemohla sama od sebe z ničeho nic obnovit; nebyla za ní žádná myslící bytost. Tady to však bylo něco jiného; jestliže díry v Perchorsku mohly uzavřít myslící bytosti, jiné myslící bytosti - i když tomuto světu cizí - je opět mohou kdykoliv otevřít.

„Museli jsme vědět, přesvědčit se na vlastní oči, že tam dole je všechno v pořádku," pokračoval Luchov. „Alespoň do té doby, než bychom tu záležitost dokázali vyřešit jednou provždy."

„Jednou provždy?" Harry zbystřil pozornost. „Jak to myslíš? Můžeš mi to vysvětlit?"

Luchov by mu to vysvětlil, kdyby neměl pocit, že Harryho zájem je příliš silný, příliš skutečný. A náhle si ředitel Projektu uvědomil, že jeho rozhovor s Harrym je něco víc než pouhý sen.

S trhnutím se probudil ve svém asketickém, vězeňské cele podobném pokoji a… uviděl, že vedle něho na kraji lůžka sedí Harry. Hleděl na něho ze tmy očima, které se podobaly fluoreskujícím krevním sraženinám. Pak i Luchov vzpomněl na svůj sen, v šoku se přitiskl k holé kovové stěně a vydechl: „Harry Keogh! Opravdu jsi to ty! Ty… lháři!"

Také teď Harry věděl, jak to myslí. Zavrtěl však hlavou. „Nikdy jsem ti nelhal, Viktore. Nezabil jsem kvůli krvi žádného člověka. Nezrodil jsem upíry a ani já jsem se tímto způsobem nenakazil."

„Možná nelžeš," hlesl Luchov, „ale jsi přece upír!"

Harry se usmál, i když z jeho úsměvu šel strach. „Podívej se na mě," řekl měkkým, téměř hřejivým, dokonce rozumně znějícím hlasem. „Vím, že to mohu těžko popřít." Naklonil se k Luchovovi o něco blíž.

Rus vypadal stejně, jak si ho Harry pamatoval; možná byl jen trochu bledší a oči mu plály horečnatěji, ale v podstatě to byl tentýž člověk: malý a hubený, těžce zjizvený, s levou polovinou hlavy bez vlasů. Jakkoliv se však Luchov zdál slabý a zranitelný, Harry věděl, že je to někdo, kdo přežil.

Přežil strašlivé neštěstí, z něhož vznikla Brána; přežil všechny ty ‚tvory', kteří jí prošli, a přežil dokonce i závěrečný masakr. Ano, přežil všechno.

Alespoň dosud.

Luchov pod zkoumavým nekroskopovým pohledem ještě víc zbledl a přerývaně dýchal. Přál si, aby se kovová stěna, k níž se tiskl, rozestoupila, pustila ho do vedlejší cely a zase se za ním zavřela. Aby ho bezpečně oddělila od toho… člověka? Protože Luchov se už jednou díval do tváře upíra a jen pouhá myšlenka na to v něm vyvolávala hrůzu! „Proč tady jsi? Co chceš?" vyrazil ze sebe konečně.

Harryho pohled byl pevný. Když odpovídal, díval se na žluté žíly rychle pulzující pod zjizvenou kůží Luchovovy lebky. „Ach, ty přece víš dobře proč, Viktore. Už ti přece řekla nebo vzkázala britská pobočka E: protože tady z toho světa musím odejít a protože jediný způsob, jak to udělat, je použít perchorskou Bránu. Ale to tě nemusí znepokojovat. Myslím, že budete jen rádi, když mě budete mít z krku!"

„Och, to budeme! To opravdu budeme!" souhlasil Luchov horlivě a navíc přikývl, až mu z čela odletělo několik kapek potu. „Já jen… jen…"

Harry naklonil hlavu a znovu se na něho usmál tím svým úsměvem, z něhož šel strach. „Co jen? Řekni to."

Ale Luchov si uvědomil, že už řekl příliš mnoho. „Jen jestli je to, co tvrdíš, pravda," zablekotal ve snaze změnit téma. „Myslím to, že jsi zatím… nikomu neublížil…"

„Chceš mít jistotu, že neublížím tobě?" Harry schválně zívl a jako slušný člověk si zakryl ústa - ne však dříve, dokud Rusovi na zlomek sekundy neumožnil zahlédnout, jak dlouhé jsou jeho zuby a jak pilovité mají hrany. Také se příliš nesnažil skrývat drápy na své ruce. „Hrome, copak mohu zklamat pověst, která mě předchází? Snaží se mě dostat všichni espeři v Evropě a možná i na celém světě a já mám hrát hodného chlapce? Spravedlnost musí být, Viktore. A teď mi pověz, co všechno ti o mně pobočka E řekla a co chtějí, abys udělal? Ach ano, a ještě jakým opatřením - jakým definitivním řešením - jste schopni to frankensteinovské monstrum, tu Bránu, kterou jste tady v Perchorsku stvořili, zlikvidovat?"

„Ale to nejde… to jsou přísně tajné věci. Neodvážil bych se… nemohu o nich mluvit," kňoural Luchov a stále se choulil ke kovové stěně.

„Takže přes všechno, co máš za sebou, jsi pořád ten správný syn matičky Rusi zpracovaný propagandou, co?" zašklebil se na něho Harry a posměšně si odfrkl.

Luchov zavrtěl hlavou. „Ne, jsem jen člověk, příslušník lidské rasy." „Ale takový, který věří všemu, co mu kdo řekne." „Tomu, co mi řeknou mé oči, jistě."

Nekroskopova trpělivost byla u konce. Naklonil se k Luchovovi ještě blíž, chytil ho svým ocelovým spárem za zápěstí a zasyčel: „Umíš se dobře bránit, Viktore. Možná by z tebe opravdu mohl být Vampýr!"

A ředitel Projektu konečně uviděl nejhorší ze svých děsivých snů, proměnu člověka v potenciální morovou ránu, a věděl, že stačí málo, aby se jeho životní dráha zvrtla zcela jiným směrem. Pořád mu však zbývala jedna karta. „Ty… vymykáš se všem vědeckým zákonům," vykoktal. „Děláš si, co chceš, proměňuješ se, jak chceš. Ale myslíš si, že jsem zapomněl? Myslíš, že neudělám žádná bezpečnostní opatření? Bude pro tebe lepší, Harry, když půjdeš. Dříve, než sem vtrhnou a spálí tě na škvarek!"

„Cože?" Harry ho pustil a odstoupil od něho.

Luchov odhrnul přikrývku a ukázal nekroskopovi tlačítko zabudované do kovového rámu postele. Tlačítko, které už jednou stiskl - jak už je to dlouho? - a jehož červená kontrolka i teď svítila. A Harry věděl, že i když nevědomky, přesto ho jeho upír prozrazuje.

Byla to chyba jeho temné stránky. To něco v něm si žádalo, aby bylo vidět, chtělo nad ním převzít vládu, dělat věci svým vlastním způsobem a vynutit si z Luchova odpovědi tím, že mu nažene strach. Ano, a pak by ho možná chtělo zabít! Kdyby to Harry potlačil, mohl si informace, které potřeboval znát, prostě vytáhnout z Rusovy mysli. Na to už teď ale bylo pozdě.

Nebylo však pozdě na to, aby s tím něčím, ukrytým v sobě, bojoval, aby to přitlačil k zemi, odkázal zpět do podřízené role. Udělal to a Luchov uviděl, že Harry Keogh je opět člověk. „Myslel jsem…" skuhral Rus, „myslel jsem… že mě chceš zabít!"

„Ne já," odpověděl Harry a na okamžik se odmlčel, protože z chodby se ozval jakýsi hluk. „Ne já - ale to ve mně! Ano, mohlo tě to zabít. Ale čert tě vem, kdysi jsi mi věřil, Viktore. A zklamal jsem tě snad? Dobře, moje tělo a krev se změnily, ale to, co skutečně jsem, co mě dělá mnou, je pořád stejné."

„Teď je ale jiná situace, Harry," odpověděl Luchov. Náhle si uvědomil, že se zachránil… nebo skoro zachránil. „Jistě to vidíš sám. Nedělám nic jen tak pro sebe. Ani pro matičku Rus. Dělám to pro lidskou rasu - pro nás všechny."

Na chodbě se ozval dupot a vzápětí kdosi zabušil na dveře. Bylo slyšet vzrušené hlasy.

„Poslyš, Viktore," Harry se tvářil upřímně a lidsky, jak ho Rus vždycky znal; nebo skoro tak, nebýt těch jeho ďábelských očí, „teď už pobočka E - a také vaši ruští mentální špioni, pokud k něčemu jsou - musí vědět, že nechci nic jiného než odejít pryč. Tak - proč - mě - k čertu - nenechají - jít?"

Z chodby zazněly v rychlém sledu výstřely, deset nebo víc, a horké olovo roztříštilo zámek v pancéřovaných dveřích. „Ale… chceš snad říct, že to nevíš?" Luchov teď viděl jen Harryho, pouze člověka Harryho. „A chceš říct, že nechápeš?"

„Možná vím i chápu," odpověděl Harry, „nejsem si jistý. V tuto chvíli jsi však jediný, kdo mi to může potvrdit."

A Luchov mu to potvrdil. „Nechali by tě odejít, v tom není problém, Harry," řekl, když dveře povolily a místnost zaplavilo světlo. „Bojí se jen, že by ses mohl jednoho dne vrátit. A nejen toho, mají také strach, co by ses mohl pokusit přivést s sebou!"

Ve dveřích se objevila skupina vyděšených mužů; jeden z nich svíral plamenomet a mířil jejím třesoucím se ústím přímo na Luchova. „Ne!" vykřikl ředitel, vrhl se do rohu a zakryl si rukama obličej. „Proboha, ne! Už je pryč! Je pryč!"

Stáli ve dveřích zahaleni kouřem i pachem střelného prachu a rozhlíželi se po strohém pokojíku. Nakonec se jeden z nich zeptal: „Kdo je pryč, soudruhu řediteli?"

A další řekl: „Že by soudruh ředitel měl… zlý sen?"

Luchov se zhroutil na lůžko a rozvzlykal se. Ach, jak by si přál, aby to byl jen zlý sen. Ale nebyl. Alespoň ne celý. Ještě teď cítil na zápěstí železný stisk nekroskopova spáru a stále viděl jeho strašlivé oči

planoucí v jeho tváři a v jeho mysli.

Ach ano, Harry Keogh tady byl a brzy se zase vrátí. Ředitel si však také uvědomoval, že pokud se obrovsky nemýlí, dozvěděl se Harry jen část toho, co se přišel dozvědět. Až přijde příště, bude trvat na tom, aby mu zodpověděl zbytek.

Příště však může být kdykoliv, jako právě teď!

„Spusťte to!" vydechl.

„Cože?" Vědec se chvatně vtlačil do úzkého prostoru vedle Luchovova lůžka. „Disk? Chtěl jste, abychom to spustili?"

„Ano." Luchov ho chytil za paži. „A udělejte to hned, Dmitriji. Hned teď!" Pak se zhroutil na záda, sáhl si rukou na hrdlo a začal lapat po dechu. „Nemohu dýchat. Nemohu… dýchat." „Ven!" máchl Dmitrij Kolchov na ostatní. „Všichni ven! Ať je tu trochu vzduchu."

Když se však muži stáhli, vykřikl Luchov „Počkejte!" a natáhl k nim svou znetvořenou ruku. „Vy, s tím plamenometem, zůstaňte hned za dveřmi. A vy, co máte samopal… je nabitý? Stříbrnými náboji?"

„Samozřejmě, soudruhu řediteli." Muž se zatvářil zmateně. „K čemu by mi byl, kdybych ho neměl nabitý?"

„A má z vás někdo granáty?" Luchov se trochu uklidnil.

„Ano, soudruhu řediteli," ozvalo se zezadu.

Luchov přikývl a ohryzek mu poskočil, jak naprázdno polkl. „Pak vy tři - všichni - zůstanete přede dveřmi. A od této chvíle ze mě nespustíte oči." Vyčerpaně se posadil, pak si všiml Dmitrije Kolchova, který stál vedle a hleděl na něho.

„Soudruhu řediteli, já—" začal Kolchov.

„Udělejte, co jsem řekl. A hned!'" vykřikl Luchov. „Člověče, copak jste hluchý? Neslyšel jste mě? Řekl jsem, abyste okamžitě spustil disk. Až to uděláte, ohlaste to na služebnu a dejte mi na horké lince Moskvu."

„Moskvu?" Kolchov, bledý a jakoby najednou scvrklý, vycouval ven.

„Gorbačova," vyrazil Luchov chraptivě. „Chci Gorbačova, nikoho jiného. Protože není nikdo jiný, kdo by mohl rozhodnout, co dál!"

Druhá kapitola

Věc v něm - Hvězdná strana – Obyvatel

Nekroskop věděl, že mu zbývá málo času. Luchov naznačil, že je vypracováno jakési ‚konečné řešení' perchorského problému, a to znamenalo, že se musí dostat skrz Bránu dříve, než ho Rusové stačí realizovat.

Přenesl se proto do Detroitu a za deset minut půl sedmé večer místního času našel servis s předváděcím salonem motocyklů. Bylo těsně po zavírací době. Noční vrátný zamkl za posledním ze zaměstnanců, černým zřízencem u benzínového čerpadla, který odložil koště, umyl si ruce a odcházel setmělou ulicí pryč. Za poloreflexním zrcadlovým sklem zůstaly jen nádherné stroje blýskající se chromem. Stály seřazené v řadě vedle sebe.

Nekroskop, co? ozval se v Harryho mysli hlas v řeči mrtvých poté, co použil Möbiových dveří a dostal se dovnitř. Překvapilo ho to, protože mrtví se na něho v těchto dnech příliš neobraceli. Když slyším, jak uvažuješ, zdá se mi, žes musel bejt někdy dřív polda!

„Přistihl jsi mě," Odpověděl Harry, slušný jako vždy, když zkoumal řetěz provlečený předními koly všech vystavených motocyklů.

Co že jsem tě? Ale jdi! Vidím, že mě neznáš. Víš, kdo jsem? Anděl.

Řeč mrtvých někdy obsahuje víc, než se dá vyjádřit běžnými slovy. Pokud šlo o Anděla, bylo to asi takto: Harry věděl, že takoví tvorové skutečně existují, zvláště v Möbiově kontinuu. Ale tady u tohoto anděla postrádal příslušnou svatozář. „Pekelný anděl?" Harry šlápl na řetěz a napnul všechny své vampýří síly, až se mu podařilo jeden článek roztrhnout. „Ale máš snad nějaké jméno, nebo ne?"

Pane jo! Anděl uznale hvízdl. Vsadím se, že taky skáčeš přes baráky, co? Že bys byl pták? Nebo

letadlo? Prd, ne - jen nekroskop, kterej všechny na světě miluje, trhá řetězy a budí mrtvý! Anděl se trochu ztišil. Chceš vědět mý jméno? Byl jsem Pete. Blbý, co? Petey, Petey, Petey! Jako když skřehotá papoušek! Takže používám svý posmrtný jméno: Upír! Hm, vidím ale, že máš svý vlastní problémy.

Harry vzal za řídítka Harley-Davidsona, vytáhl těžký motocykl ze stojanu a vycouval s ním do zadní části předváděcího prostoru. Hlídač však zřejmě zaslechl hluk způsobený tím, jak Harry přetrhl řetěz, a vracel se. Bylo slyšet, jak odemyká několik dveří, které předtím na noc zamkl.

„Podle mě je Pete docela dobré jméno," řekl Harry. „Ale co tu vlastně děláš?"

Jen se tady tak poflakuju, odpověděl Anděl. Nikdy jsem si nemoh žádný takový žihadlo dovolit, tak aspoň teď si občas zaskočím dolů, abych si je omrknul. Víš, tohle místo je pro mě kostel a tyhle harleye něco jako kněží - teda pořádně silný kněží.

„Jak jsi vlastně zemřel?" Harry otočil klíčkem zapalování a stroj nastartoval. Zdálo se mu, že slyší výbuch každého jednotlivého válce.

Jednou večer jsem se pohádal s kočkou, co se mnou jezdila na tandemu, odpověděl Anděl. Prostě jsme se rozešli. Takže jsem zůstal jen se svou mašinou. Musím říct, že jsme v sobě oba měli pěkně vysoký oktany! Prostě jsem ji nakopl, a když jsem měl na ciferníku jedna šest nula, najednou byla přede mnou zatáčka. Co ti budu líčit. Napálil jsem to do benzínky. Oba jsme shořeli, myslím jako já i mašina. Oheň jako blázen. Co zbylo z mýho těla, rozfoukal vítr. Ale já jsem dopadl sem.

„Pete," řekl Harry, „vždycky jsem se chtěl na jedné téhle věcičce svézt, ale nikdy mi na to nevyšel čas." Řekni rovnou, že nevíš, co s tím.

„Tak nějak," přikývl Harry. „Zkrátka potřeboval bych trochu zaškolit od odborníka. Co ty na to? Nemáš chuť na menší projížďku?" Já?

„Kdo jiný?"

Huuuááá! Harry ho už skoro cítil na zadním sedadle. Opravdu, ve chvíli, kdy vytočil otáčky na maximum a vyrazil přímo proti prosklené stěně, jejich mysli splynuly v jednu!

Mezitím hlídač odemkl poslední dveře a vstoupil do předváděcího prostoru. Právě v okamžiku, kdy se Harry vyřítil, stál před prosklenou stěnou a stačil jen roztáhnout ruce a otevřít ústa v němém užaslém výkřiku. V okamžiku si uvědomil, co nutně musí nastat: že on i ten šílenec na motorce budou na kusy. Nevěděl však, kam skočit. Zavřel tedy oči a s modlitbou na rtech se sesul po skle k zemi. To už se však řvoucí monstrum řítilo proti němu…

… proletělo jím a bylo pryč!

Když hluk dozněl, pootevřel hlídač oči a potom je otevřel naplno. Harley-Davidson ani jezdec už tu nebyli. Na podlaze zůstaly stopy po pneumatikách, ve vzduchu výfukový kouř, dokonce v tichu ještě pořád rezonovalo dunění motoru, ale motorka i s jezdcem prostě zmizela. A prosklená stěna byla pořád na místě. Nepoškozená!

Panebože, tady straší! stačil si ještě hlídač pomyslet, než omdlel. Já jsem to vždycky říkal! Tady v tom podniku straší peklo!

Měl pravdu a současně se mýlil. V podniku, který hlídal, strašilo, ale s tím už byl konec. Protože Pete, motorkářský upír, byl nyní s Harrym Keoghem; a už se neměl vrátit - podobně jako Harry.

Harry se přenesl Möbiovým kontinuem na ostrov Zakynthos, vyvolal dveře a čtyřicítkou z nich vyrazil na hrbolatou ‚cestu' osvětlenou hvězdami. Jako nezkušený jezdec by zřejmě brzy skončil na zemi, ale měl s sebou v mysli Peta a ten mu vedl ruce. Těžká motorka seděla na silnici plné výmolů jako přibitá.

Zek na nekroskopa čekala na bílých schodech vedoucích k dveřím jejího domu. Mluvila s ním už chvíli předtím. Penny je vzhůru, hlásila mu. Pije kávu - spoustu kávy!

Na tom mám vinu já, odpověděl Harry. Trochu jsme oslavovali. Večírek na rozloučenou před stěhováním. Pomyslel na svůj dům v Bonnyrigu nedaleko Edinburghu. Před trochu zvláštním stěhováním.

No né, to je senzace! řekl upír, když uviděl v Harryho mysli Zekin obraz. To je tvoje kočka, co s ní jezdíš? Jeho výkřiky zněly v řeči mrtvých, a Zek je proto neslyšela. Dokonce ani nevěděla, že tady někde Pete je.

Ne, to není žádná moje kočka. Harry mluvil pouze k Petovi. Jen dobrá přítelkyně. Ostatně hleď si svého - a hlavně buď zticha!

Penny se objevila ve chvíli, kdy si Harry a Zek podávali ruce. Přišla jako duch ke dveřím, a jakmile

uviděla, že se nekroskop vrátil, usmála se (i když unaveně… a upírsky?). A náhle Zek v řecké noci uviděla, že zorničky Pennyiných oči svítí rudě jako noční motýli, kteří odrážejí světlo lampy nade dveřmi. A Harryho oči? Zek se pohledu do nich vyhýbala. V každém případě nebylo potřeba se do nich dívat, stejně jako nebylo třeba říkat cokoliv hlasitě - když se dorozumívali telepaticky.

Zek, řekl Harry, jsem tvým dlužníkem.

My jsme tvoji dlužníci, odpověděla. Všichni.

Teď už ne. Už je všechno vyrovnané.

„Sbohem, Harry." Naklonila se a políbila ho na rty; v tuto chvíli ještě lidské rty, i když studené.

Harry vedl Penny pod stromy k motocyklu. Tam nasedl a ohlédl se. Zek stála ozářená světlem lampy a hvězd a mávala jim. Reflektor harleye prořízl tmu a našel cestu zpět na silnici.

Zek slyšela hluk motoru, který vzápětí přešel v dunivé burácení. Viděla, jak noc proťal kužel světla, a pak—

—zbyla pouze doznívající ozvěna. Ta se ještě chvíli převalovala nad horami, ale kužel světla byl definitivně pryč, jako by nikdy neexistoval…

Máš zavřené oči ? zeptal se Harry přes rameno.

Ano, odpověděla Penny šeptanou myšlenkou.

Musíš je držet takhle - pevně zavřené - dokud ti neřeknu, abys je otevřela.

Vjel těžkým strojem do Möbiova kontinua i s Penny a Petem a zamířil k perchorské Bráně. Věděl přesně - skutečně naprosto přesně - kde Brána je. Napříč obrazovkou jeho metafyzické mysli se míhaly Möbiovy rovnice a otevíraly a zavíraly při jeho letu nekonečné křivky dveří. Jakmile se však dveře začaly kroutit a chvět, věděl, že jsou téměř na místě. Tak působila Brána: ohýbala Möbiovo kontinuum, jako černé díry ohýbají světlo. O chvíli později Harry stočil harleye do posledních rozplývajících se a rozpadávajících se dveří a vyjel z kontinua přímo na obvod ocelového disku kolem Brány.

Viktor Luchov to viděl, právě když k tomu došlo.

Ředitel Projektu stál na samém okraji, kde byla plošina disku pokrytá vrstvou pryže tlustou tři palce, a rozmlouval se skupinkou vědců; obvod byl zabezpečen na okraji nevodivým lanem z umělých vláken; samotný disk byl nejen pod elektrickým napětím, ale nyní byl navíc připojen na postřikovací systém. Jakmile se Harryho těžký a silný motocykl vyřítil z Möbiova kontinua do tohoto časoprostoru, rozprskly se pod koly gejzíry bílých a modrých jisker.

Široké pneumatiky značky Dunlop byly z té nejlepší gumy, přesto prudký náraz stroje těžkého dvě stě šedesát kilogramů způsobil, že ocelové ‚rybí šupiny' prstence prudce zavibrovaly ve výbojích statické elektřiny. Podél prstence se rozletěly modré záblesky. Praskot výbojů se mísil s mechanickými vibracemi a hluk rezonoval ve sférické dutině jako zvuk varhan v katedrále. A nad tím vším otevřené výpusti nádrží s kyselinou!

Nekroskopova intuitivní matematika pracovala ve vrcholné formě. Harry kalkuloval dobře; konec konců, co by se mohlo stát špatného v rozmezí několika málo sekund? Když se Harry procházel s Luchovem (v ředitelově mysli) po obvodu centrální dutiny, neviděl nikde žádná děla. Výpustné ventily postřikovacího systému se nacházely asi šest metrů nad diskem; jejich aktivace a naplnění chvíli potrvá, než začnou chrlit kyselinu; za tu dobu už bude muset být v Bráně a zmizí na druhé straně.

A právě když se objevil v záři dutiny a pneumatiky jeho stroje zaskřípaly na discích, už v tom okamžiku věděl, že něco je špatně. Ne s jeho čísly, ale se samotným plánem; s tím, co už o tom plánu věděl, co už z něho viděl v akci. Ano, protože cosi z toho už viděl předtím… když byl navštívit Faethora v budoucím čase:

Jeho šarlatově zbarvená neonová nit života se tam odchýlila od hlavního směru do budoucnosti, vystřelila v pravém úhlu pryč a ve chvíli, kdy opouštěla prostor a čas a zamířila k Hvězdné straně, zmizela v oslnivém výbuchu rudého a modrého ohně.

Oddělila se však jen jedna nit života, jedna jediná. Pouze Harry, Harry samotný… bez Penny!

Zatímco se pneumatiky zakously do oceli a harley zpomalil ze čtyřiceti na třicet mil za hodinu, vzpomněl si Harry na nesmírně důležité pravidlo: nikdy se nesnažit číst budoucnost, protože to může mít nevyzpytatelné následky. Ale i toto dočasné snížení rychlosti vzal při svých výpočtech v úvahu, přesto mělo všechno trvat jen sekundu, jedno tiknutí hodin. V čem tedy byla chyba?

Odpověď byla prostá: v Penny.

Poslechla ho někdy? Poslechla někdy jeho instrukce tak, jak je řekl, do posledního slůvka? Ne nikdy! Možná byla jeho otrokyní, možná do něho byla zamilovaná, okouzlená jím, ale neposlouchala ho. Byl její milenec, ne pán. A ve své nevinnosti byla Penny zvědavá a zranitelná.

„Neotevírej oči," řekl jí, ale to by nebyla ona, kdyby ho poslechla; otevřela je, když vystřelili Möbiovými dveřmi do Perchorska, a otevřela je podruhé, aby uviděla, jak se jejich motocykl řítí přímo proti zářící kyklopské Bráně. Samozřejmě že museli narazit - a prorazit na druhou stranu - to byl plán, kterým se ona nemusela zabývat. Kdyby bylo víc času, všechno by jí vysvětlil.

To všechno blesklo nekroskopovi myslí, když Penny vykřikla a pustila se ho, aby si zakryla oči… a aby vzápětí vyletěla do vzduchu, kam ji vyhodilo pérování zadního kola, jak se snažilo vyrovnat vibrace ocelových disků. V následujícím zlomku sekundy Harry prorazil vnější obal Brány a proletěl jí… ale sám. Bez Penny! Nebo vlastně ne sám, ještě s Petem, upířím motorkářem, který se ho držel jako klíště.

Sakra! V Harryho mysli zaskučel Petův výkřik v řeči mrtvých. Nekroskope, ztratils tu svou kočku!

Harry to uviděl ve zpětném zrcátku. Z druhé strany Brány hleděl, jak Penny v neuvěřitelně zpomaleném pohybu padá na ocelové plošiny disku. Viděl, jak jí loudavě pomalý záblesk zkroutil nohy do kříže, olemoval jí vlasy a oblečení pavučinou modrého ohně a roztočil její tělo jako obrovské zářící kateřinské kolo. Viděl také kyselinový déšť a syčící clonu výparů, která se okamžitě zvedla; viděl Penny, jak se točí mokrá, černá a rudá, zmítající se na zádech jako platýz, zatímco se jí loupala kůže a před očima se ztrácela; viděl její tělo poskakovat na ocelových šupinách a vibrovat na molekulách své vlastní bublající krve, jako když ukápne kapka vody na rozpálenou pánev s horkým olejem.

Byla samozřejmě mrtvá od prvního záblesku modrého ohně a nic z toho necítila. Harry to však cítil. Cítil absolutní hrůzu toho okamžiku a také se hrůzou zajíkl, když uviděl, jak ji poslední elektrický výboj připekl k ocelové plošině, kde ji oheň a kyselina proměnily v zuhelnatělý škvarek, kouř a zápach.

Nemohl proti tomu nic dělat.

Ani on ne, Harry Keogh.

Protože byl už za Bránou a cesta zpět už neexistovala.

Přesto však k němu byla nebesa milosrdná. Její osamocený tichý telepatický výkřik k němu nedolehl, protože překročil práh a nacházel se již v jiném světě. Podobně tomu bylo s její řečí mrtvých; jestliže k němu volala, její řeč mrtvých narážela na zavřenou Bránu…

Nekroskopovi se chtělo zemřít. Hned na místě, v tuto chvíli by nejraději šťastně (nešťastně?) zemřel. Jenže ta Věc v něm byla proti. A také Pete, Anděl. Oba proto Harrymu potlačili vědomí, přeměnili ho na led, zmrazili ho.

Teď už Harry, který se klátil v sedle bez citu, bez mysli, v prázdnotě, neřídil - řídili oni dva.

A řídili celou cestu až na Hvězdnou stranu…

Když Harry nabyl vědomí, zjistil, že sedí na balvanu uprostřed kamenité pláně vedle svého ztichlého Harley-Davidsona. Těžký stroj stál opřený o stojan, ozářený měsíčním světlem a přizračným svitem hvězd. Už tam na Zemi v salonu vypadal dost děsivě, tady na Hvězdné straně však působil jako něco naprosto cizího a nepřátelského. Tím se lišil od Harryho. Harry byl Vampýr a patřil sem.

Z šarlatového víření v paměti se mu vynořil obrázek Penny; vzpomněl si, co se stalo, nabral dech, aby zaskučel hrůzou, pak ale v sobě pocit zoufalství zdusil. Zaťal pěsti, zavřel své rudé oči a zůstal dlouho bez hnutí, až ji ze své mysli navždy vypudil.

Stálo ho to tolik námahy, že nyní seděl schlíplý jako hadrová loutka. Musel to však udělat. Všechno, čím mu Penny byla - všechno, čím mu byl kdokoliv - zůstalo v jiné dimenzi naprosto neodčinitelné. Věděl, že pro něho neexistuje ani cesta zpět ani možnost dostat Penny sem.

Vím, cejtíš se blbě, ozval se motorkář Pete tiše. Ale co teď, Harry? Pojedeme dál?

Harry vstal, protáhl se a rozhlédl se kolem sebe. Slunce zapadlo a rozeklané vrcholky hor na jihu se netřpytily zlatou září. Na východě se černaly nízké mohyly rozvalených orlích hnízd, vampýřích sídel srovnaných se zemí. Jedno však zůstalo nedotčené: ošklivý sloup z tmavého kamene a šedých kostí, víc než kilometr vysoký - sídlo nebo bývalé sídlo vládkyně Karen. To ale bylo dávno a Karen teď byla mrtvá.

Harry pohlédl na jihozápad, kde měla být Obyvatelova zahrada. Obyvatel, Harryho syn, se svými

Kočovníky a s trogy usídlenými v útočišti, které pro ně vybudoval. Jenže… Obyvatel byl upír. A bitva s Vampýry se odehrála před čtyřmi dlouhými roky v minulosti Hvězdné strany, takže Harry nyní uvažoval: je to pořád ještě můj syn, nebo už nadním s konečnou platností převzal vládu jeho upír?

Jeho myšlenky samozřejmě probíhaly v řeči mrtvých, proto je Pete slyšel a odpověděl na ně.

Proč teda nejdeme a nepodíváme se, kamaráde?

„Když jsem tady byl naposledy," řekl Harry, „dostal jsem se se svým synem do konfliktu a on mi připravil těžké chvíle." Harry pokrčil rameny, „Jenže dříve či později se stejně dozví, že jsem zpátky… pokud to neví už teď."

Tak pojďme! Pete se nemohl dočkat, kdy zase nasedne na motocykl a pojede. Tak konečně nasedni na tu raketu a nastartuj, kamaráde.

Nekroskop však zavrtěl hlavou. „Už toho harleye nepotřebuju, Pete. Už ho nebudu nikdy potřebovat."

Bývalý Anděl se zatvářil zaraženě. Jo, to je pravda. Máš svůj vlastní dopravní prostředek. Ale co bude se mnou?

Harry o tom chvíli uvažoval a pak se na Peta chabě usmál. To bylo všechno, na co mu zbývaly síly. Pete samozřejmě četl jeho myšlenky v řeči mrtvých a bujně výskl. To myslíš vážně, nekroskope? Byl tak vzrušený, že sotva dýchal.

„Jistě," odpověděl Harry. „Proč ne?" A oba nasedli na motocykl.

Otočili ho, našli rovný úsek bez kamenů a na plný plyn se rozjeli. Bylo to, jako by se v tichu Hvězdné strany náhle vynořila prehistorická obluda. Pak v rychlosti sto šedesát kilometrů za hodinu, kdy se za nimi táhl kilometr dlouhý chvost prachu, vyvolal Harry Möbiovy dveře, aby do nich vjeli a vzápětí pokračovali ven dveřmi budoucího času. Teď se tedy řítili do budoucnosti spolu s obrovským množstvím modrých a zelených drah života, mezi nimiž, jak si Harry všiml, bylo také několik rudých. Ty modré byly Kočovníků, zelené trogů a rudé…

Upírů? uvažoval Pete.

Vypadá to tak, řekl Harry a povzdechl si.

Ale Pete se jen zasmál jako blázen. To jsou moji! K těm patřím, křičel.

Ještě chvíli jeli dál—

—dokud Harry neřekl: Pete, tady vystupuju.

Chceš říct… že je celá moje?

Navždycky. A nikdy se nemusíš zastavit.

Pete nevěděl, jak mu poděkovat, proto se o to ani nesnažil. Harry otevřel dveře minulého času, na chvíli se zastavil a pak teprve překročil jejich práh.

Ohlédl se a sledoval velkého harleye řítícího se od něj pryč do budoucnosti, ještě zaslechl ozvěnu Andělova divokého výskání.

gíií-huáááááááááá! Dobrá, alespoň někdo je šťastný. Alespoň Pete.

A Harry se vrátil zpět na Hvězdnou stranu a k zahradě…

Nekroskop stál u předního okraje zahrady, opíral se rukama o její kamennou zeď a přehlížel Hvězdnou stranu. Mezi místem, kde teď byl, a starým územím Vampýrů s rozvalinami jejich orlích hnízd ležela Brána - konec časoprostorového tunelu, jehož protějšek byl v Perchorsku - která ozařovala kamenitou pláň bolestivě bílým světlem. Harry se domníval, že tu zář uvidí, nebo alespoň její přízračný jas šířící se nad vzdálenými šedými vrchy.

On a netělesný Pete vyjeli z Brány na Hvězdné straně na těžkém motocyklu - proletěli bolestivě oslňujícím třpytem ‚šedé díry' z Perchorska přímo na kamenitou pláň - ale Harry si z toho téměř nic nepamatoval. Vzpomínal si však na doby, kdy tady byl naposledy. Zvláštní, vybavoval si to mnohem ostřeji než všechno, co přišlo potom - možná proto, že na to, co přišlo pak, si nyní přál zapomenout.

Otočil hlavu víc na sever a dlouho hleděl přes celou obrovskou rozlohu Hvězdné strany, neprobádanou až k tmavě modré a smaragdově zelené křivce horizontu. Táhla se do dálky pod plujícím měsícem, třpytícími se hvězdami a chvějivým kouzlem mrazivé polární záře. Tím směrem ležely ledové pustiny, kde nikdy nesvítilo slunce a kam se od nepaměti uchylovali zapuzení, opuštění a zapomenutí Vampýři. Tam také odešel po porážce Vampýrů a zničení svého orlího hnízda v boji o Obyvatelovu zahradu Šejtis. Nekroskop si vzpomínal, že viděl, jak Šejtis v klidu a tichu, které nastaly po skončeném boji, letí k

severu na svém obrovském létavci.

Harry a Karen s ním před jeho odchodem do vyhnanství mluvili. Dokonce i tehdy dával zatvrzelý vládce Vampýrů otevřeně najevo, že lační po Karenině těle a ještě víc po srdcích Obyvatele a jeho otce. Lačnil však marně. Alespoň tehdy.

Nekroskop však měl s Karen svůj vlastní plán. Stejně jako jeho syn měla v sobě upíra a nekroskop si dělal naděje, že pokud z ní toho temného, děsivého tvora vyžene, dokáže také vyléčit svého syna.

Nechal Karen v jejím orlím hnízdě vyhladovět a potom použil krve selete, aby z ni upíra vylákal, a než se stačí vrátit do jejího těla, spálil ho. To se mu opravdu podařilo. Potom se ale všechno vyvinulo jinak, než si představoval. Zbytek historky měl ještě teď vypálený v obrazovce své paměti:

Přišla k němu ve snu. Stála nad ním ve své bílé róbě, která odhalovala vše, a změnila jeho triumf v popel. „Nevidíš, co jsi mi udělal?" řekla. „Byla jsem Vampýr, ale teď… jsem jen prázdná schránka! Kde je má moc, svoboda, vášnivé city upíra… co mi teď z toho zbylo? Lituju tě, protože vím, proč jsi to udělal. A vím také, že se ti to nepodařilo!" A pak byla pryč.

Vzbudil se a hledal ji ve všech místnostech a ve všech poschodích orlího hnízda, ale nenašel ji. Nakonec vyšel ven na kostěný balkon, pohlédl dolů a uviděl hluboko pod sebou ležet na kamenech Kareninu bílou róbu. Teď už však ne bílou, ale rudou. A v ní byla Karen.

Harry se zachvěl. Vytrhl se ze snění, schválně se otočil zády k Hvězdné straně a k jizvám, které mu způsobila, a pohlédl na zahradu. Vypadala úplně jinak než dříve. Nemohl ji poznat. Už to nebyla ta kvetoucí, pečlivě udržovaná zahrada, jak si ji pamatoval. A skleníky? Obydlí Kočovníků na svazích kopce? Horké léčivé prameny a jezírka plná skvrnitých pstruhů?

Teď se jezírka zelenala řasami, folie v mnoha sklenících byly potrhané a jejich cáry vlály v chladných poryvěch vanoucích z Hvězdné strany a obytné domy, zvláště ten, v němž bydlel Harryho syn, nesly známky pokročilého chátrání: na střechách chyběly tašky, mnohá okna byla rozbitá a potrubí termálních jezírek prasklá, takže systém ústředního vyhřívání nemohl fungovat.

„Vypadá to tu jinak než dřív, že, Harry pekelníku?" ozval se za ním hluboký, smutný, vrčivý hlas. Harry se otočil a uviděl muže, který se k němu blížil podél zdi. V tu chvíli si muž všiml jeho vychrtlé šedé postavy a šarlatových očí a zastavil se.

„To je překvapení, Lardisi." Nekroskop kývl hlavou na pozdrav. „Doufám, že tu pušku si neneseš na mě!" Nežertoval, a už vůbec ne o něčem, co mohlo být nebezpečné.

„Na Obyvatelova otce?" Lardis hleděl na pušku, kterou držel, jako by ji viděl poprvé. Pak rozpačitě zašoupal nohama jako chlapec přistižený při nějaké nezbednosti a řekl: „To sotva. Ale—" náčelník Kočovníků znovu pohlédl Harrymu do očí a tentokrát ty své přimhouřil „—ať jsi od své poslední návštěvy u nás byl, kde byl, a ať jsi dělal, co dělal, je na tobě vidět, že jsi poznal těžké časy, Harry pekelníku." Konečně odvrátil pohled, rozhlédl se po zahradě a pak se podíval směrem k Hvězdné straně. „Ano, i tady jsme měli těžké časy. A obávám se, že těžší ještě přijdou."

Harry si chvíli muže prohlížel a pak se zeptal: „Tady? Těžké časy? Nemůžeš mi to vysvětlit?"

Lardis Lidesci byl Cikán; v tomto světě, na Zemi, kdekoliv, nikde nebylo pochyb, že má v sobě cikánskou krev. Měl možná jen metr sedmdesát, byl hubený a hranatý a co se týče stáří, vypadal jako nekroskopův otec. (Ve skutečnosti byl mnohem mladší, ale Hvězdná strana a Vampýři, obojí ho poznamenalo.) V protikladu ke svém přihrbenému zjevu byl velice čilý, a to nejen po fyzické stránce; z každé vrásky jeho upřímné snědé tváře výrazných rysu byla patrná inteligence. Obličej rámovaly černé splývavé vlasy, v nichž už byly zřetelně patrné šedé praménky. Lardis měl šikmé husté obočí, plochý nos a široká ústa plná silných nerovných zubů. V jeho hnědých očích nebyla ani stopa zlé vůle, byly však opatrné, přemýšlivé a pronikavé.

„Vysvětlit?" řekl Lardis a popošel o několik kroků blíž. „Copak tohle všechno není dostatečným vysvětlením?" rozpřáhl se, jako by chtěl svými pažemi uzavřít celou zahradu.

„Byl jsem pryč čtyři roky, Lardisi," připomenul mu Harry. Řekl to, aniž si uvědomil, že čas na Sluneční a Hvězdné straně se neodměřuje na roky, ale na časové úseky mezi východem slunce, kdy se vrcholky hraničních hor zbarvují zlatě, a západem slunce, kdy na severní obloze tančí polární záře. „Když jsem odtud odcházel a vracel se do svého světa - neřekl ‚potom, co mě můj syn ochromil a vyhnal', protože v Lardisově mysli četl, že o tom nic neví - bylo krátce po našem obrovském vítězství nad Vampýry.

Tenkrát sice Obyvatele ošklivě sežehlo slunce, zdálo se však, že je na dobré cestě k uzdravení. Také budoucnost tvého kmene Kočovníků a Obyvatelových trogů se zdála být zajištěná. Co se tedy stalo? Kde jsou všichni? A kde je Obyvatel?"

„To bylo tenkrát, když byly ještě dobré časy." Lardis pomalu pokýval hlavou. „To všechno bylo ještě za dobrých časů." Pak se zamračil.

„Když jsem viděl, že ses vrátil," (zdálo se, jako by chtěl změnit téma), „když ses tu objevil tím svým způsobem, jakým se kdysi objevoval i Obyvatel—" (Harrymu se podařilo skrýt úlek, který se ho zmocnil, když uslyšel, že Lardis mluví o jeho synovi v minulém čase), „hned jsem samozřejmě věděl, že jsi to ty. Vzpomínám si, jak jsi vypadal - ty, Zek, Jazz - jako by to všechno bylo včera. Ano a vzpomínám si na dobré časy, na dny hned po bitvě tady v zahradě. Pak, když jsem se k tobě blížil, jsem uviděl tvoje oči a uvědomil jsem si, že jsi oběť - o nic menší, než byl v dřívějších dobách Obyvatel. Ale nebál jsem se tě, protože jsi otec Harryho Wolfsona, jeho vlastní otec - a asi taky proto, že jsem měl tu pušku nabitou stříbrnými náboji ze zbrojnice tvého syna. Vždyť jsem přece Lardis Lidesci, kterého do jisté míry respektovali i Vampýři."

„Do značné míry!" vskočil mu do řeči Harry. „Nepodceňuj se, Lardisi. Ale pořád nechápu, co se vlastně snažíš říct."

„Uvažuju, že…" začal Lardis, pak se zarazil a povzdechl. „Obyvatel, ještě když myslel jasně, jednou řekl…"

Když ‚myslel jasně'? Co to má, k čertu, znamenat? Harry mohl nahlédnout do Lardisovy hlavy, ale cosi ho varovalo, aby s Lardisem příliš nenavazoval kontakt. „Co řekl?" připomněl.

„Že je možné—" Lardis strhl pušku, kterou měl přehozenou přes rameno, nabil ji a namířil její dvojitou hlaveň přímo Harrymu na srdce - „že jsi jejich předsunutá hlídka?"

Nekroskop vyvolal přímo pod svýma nohama Möbiovy dveře, propadl jimi - a v příštím okamžiku se vynořil z druhých dveří za zády náčelníka Kočovníků. V uších mu ještě teď zněly dvě ohlušující rány a ve vzduchu se vznášel pach střelného prachu. Lardis zaklel a zmateně mával hlavní pušky před sebou.

Harry se dotkl jeho ramene, a když se Lardis skrčil a otočil na patách pušku mu vytrhl a opřel ji o zeď. Pak přimhouřil oči, naklonil hlavu lehce na stranu - možná varovně - a zavrčel: „Pojďme se projít a trochu si pohovořit Lardisi. Ale tentokrát se snaž být trochu vstřícnější…"

Cikán byl ještě chvíli ve střehu a stál přikrčený, s očima přivřenýma a rukama připravenýma se bránit. Potom si to však rozmyslel. Harry byl Vampýr. Copak může jít proti němu? To už by bylo lepší vrhnout se z nějaké výšky dolů, byla by to rychlejší a méně bolestivá smrt.

Teď, když ho nerušila puška, Harry jeho myšlenky četl. „Není třeba umírat, Lardisi," řekl co možná nejmírněji. „Ani zabíjet. Nejsem žádný nepřátelský předvoj. Ale teď už mi konečně řekni, co se tady stalo - co se tu děje? A co nejstručněji."

„Stalo se mnoho věcí," zamumlal Lardis, když se vzpamatoval. „A mnoho se jich ještě stane. Tedy pokud se vyplní Obyvatelovy předtuchy. Myslím jeho sny o zkáze a zhoubě."

„A kde je Obyvatel teď?" zeptal se Harry a ostře na Lardise pohlédl. „Kde je Wolfson, jak mu říkáš? A kde je jeho matka?"

„Jeho matka?" Lardis pozvedl husté obočí a zase ho rychle stáhl dolů. „Ach, jeho matka! Tvoje žena, nejurozenější vládkyně Brenda."

Harry přikývl. „Ano, byla kdysi mou ženou."

„Pojď za mnou," řekl Lardis.

Vedl nekroskopa přes zahradu. Teď se Harry přesvědčoval na vlastní oči, k jakým obrovským změnám tady došlo. Bylo jasné, že zahrada leží ladem a nikdo se o ni nestará. Jezírka páchla, skleníky byly prázdné a studené a tam, kde dříve bylo úrodné údolí, vlnil se v ostrém větru jen vzrostlý plevel. A na okraji zahrady, kde se země začínala zvedat směrem ke vzdáleným vrchům, se tyčil prostý Brendin náhrobek.

Harry si uvědomil svíravý pocit a natáhl se dopředu řečí mrtvých. Byl to instinkt… něco jako tlukot srdce… dýchání… ale v dalším okamžiku, když si vzpomněl, co se s Brendou stalo, se opět stáhl. Nevěděla by, kdo je, a i kdyby si vzpomněla, jen by ji to vyrušilo z klidu. Obrátil se proto na Lardise: „Zemřela pokojně?"

„Ano," odpověděl Cikán. „Byl západ slunce, jemně pršelo a všechny květy byly rozkvetlé. Nejlepší doba na odchod."

„Byla nemocná?"

Lardis zavrtěl hlavou. „Jen slabá. Nastal její čas."

Harry se odvrátil. „Ale tak opuštěná, tady…"

„Nebyla opuštěná!" protestoval Lardis. „Trogové ji měli rádi. A moji Kočovníci taky. A její syn. Byl u ní až do konce. Pomohlo mu to přestat myslet na vlastní problémy."

„Jaké měl problémy?" zeptal se Harry. „Chceš říct, že už nebyl sám sebou? Že už neměl jasnou mysl? Mluvil jsi o něm jako o Harrym Wolfsonovi. Znovu se tě ptám, Lardisi Lidesci: kde je teď Obyvatel?"

Cikán na něho chvíli zíral, pak pohlédl na úplněk měsíce plující nad vrcholky hor a zachvěl se. „Tam nahoře," řekl. „Kde jinde? Divoký jako jeho bratři. Je jejich vůdce, skáče tam s nimi pod stromy. Nebo se někde v jeskyni na Sluneční straně válí s to svou čubkou nebo daleko na západě loví lišky. Lidé ho čas od času vidí, jak běží se svou smečkou… poznají ho podle toho, že má místo tlap ruce… a samozřejmě podle jeho rudých očí."

Teď už se Harry nepotřeboval ptát na další, protože věděl vše. Bylo to něco, o čem se dost napřemýšlel. Téměř sám k sobě tiše řekl: „Když je tedy Obyvatel… změněný a Vampýři poraženi, když pominula jejich hrozba, vypadá to, že neexistuje důvod, proč by tady měli jeho lidé zůstávat. Není síla, která by je držela pohromadě. Možná jste se ho jen báli. Chápu to. Takže vy Kočovníci se stahujete zpátky na Sluneční stranu, trogové se vracejí do svých jeskyní a zahrada… brzy nadobro zpustne. Ledaže bych ji znovu obnovil."

„Ty?"

„Proč ne? Kdysi jsem se o to snažil."

„A taky budeš za temných nocí lovit na Sluneční straně - muže, ženy a děti?" V jeho hlase nyní zazněl trpký a nepřátelský tón.

„Copak můj syn lovil kočovnický lid? Copak to někdy dělal?"

Lardis se náhle obrátil pryč. „Musím jít. Tam vzadu v sedle je strž. Vede jí cesta… moje cesta zpátky přes hory na Sluneční stranu."

Harry udělal několik kroků za ním. „Odcházíš sám? Proč jsi sem vlastně přišel?"

„Abych si připomněl, co bylo kdysi. A viděl, co se tady stalo. Naposledy."

„Teď, když nejsou Vampýři: jak budete žít Sluneční straně? Usadíte se, nebo budete kočovat jak dříve?"

Lardis se ohlédl a odfrkl. „Cože? Vampýři že už nejsou? Možná - zatím! Ale v bažinách to jen vře jejich jikrami. Všechno je, jako to bylo před dávnými dobami, a to, co bylo pak, bude zase. Vampýři byli a budou!"

Harry se zastavil a nechal Cikána kráčet pryč do narůstající lehké mlhy. „Lardisi," zavolal za ním ještě, „pamatuj si tohle: nedělej problémy mně, a já nebudu dělat problémy tobě a tvým lidem. To ti slibuju. A když budeš potřebovat, vyhledej mě. Ale… opatrně."

Pomalu zazněla Cikánova odpověď z mlhy. „Ale ty jsi teď Vampýr, Harry Pekelníku! Chceš dávat sliby? A čekáš, že jim budu věřit? Kdysi bych jim možná věřil. Věříš ty sám tomu, co v tobě sedí? Vůbec ne! Nikdy! Však uvidíš, brzy začneš honit… ženy, aby ti zahřály postel, nebo naše malé děti až se ti přejí maso králíků."

„Lardisi, počkej!" zavrčel za ním Harry. „Je několik věcí, které potřebuju vědět, a ty mi je můžeš říct." Samozřejmě že ho mohl kdykoliv zastavit a naložit s ním, jak by se mu zachtělo, ale neudělal to - kvůli starým časům. A také proto, že on, nekroskop, si stále ještě udržoval nad sebou vládu.

Měsíc ozařoval vrcholy hor, prohluboval stíny v skalních rozsedlinách a vyvolával přízračný svit chuchvalců mlh tam, kde se válely při zemi. Teď si Harry všiml, že mlha se nezvedá, ale naopak klesá: klesá dolů ze stinných míst, zaplňuje sedla a falešné náhorní roviny a převaluje se přes útesy jako zářící zpomalený vodopád. Z hor zaznělo vytí vlka a chvíli se odráželo od jednoho vrcholu ke druhému. Pak se k němu připojily další a další táhlé zvuky. Ta mlha vůbec nebyla přirozená. A ti neviditelní tvorové byli podivní, truchliví.

Konečně se ozval Lardis - chraptivě a udýchaně. „Slyšel jsi to, Harry pekelníku? Šedé bratrstvo! Ano,

a jejich vůdce s nimi. Jde ke hrobu své matky, aby si s ní popovídal. Má to tak ve zvyku. Jeho se zeptej na všechno, co potřebuješ vědět. Možná, že i on bude mít chuť promluvit si se svým otcem. Ale pokud jde o mě, sbohem."

Pak už bylo slyšet pouze křupání kroků v drobné kamenné suti a Lardis byl pryč. Kráčel po své cestě na Sluneční stranu.

Vytí ustalo.

Harry čekal…

Konečně vyšli z mlhy: dlouhé uši, šedivé kožichy, jazyky visící z tlam a oči jako roztavené zlato. Smečka vlků. Byli to však jen vlci.

Harry se na ně díval a oni se dívali na něho. Nebál se jich, ale oni byli ve střehu. Seřadili se po obou stranách kolem něho a nechali mu uličku, aby mohl utéct. Jenže on neutíkal, pouze jí prošel. Vracel se k Obyvatelovu domu. A když kráčel mlhou, Šedé bratrstvo se drželo za jeho zády.

Uvnitř domu byla tma, to však nekroskopovi nevadilo. Mlha se mu válela kolem kotníků jako něco, co spalo, a on to svou chůzí budil ze sna. Obyvatel seděl vzpřímeně u stolu v místnosti, která kdysi sloužila jako obývací pokoj. Otevřeným oknem padalo dovnitř měsíční světlo. Harryho syn měl oblečený plášť s kápí; jeho oči pod ní zářily jako trojhranné uhlíky a vidět byly pouze ruce. Dlouhé štíhlé ruce.

Harry se posadil proti němu.

„Čekal jsem, že se jednoho dne můžeš vrátit," řekl Obyvatel. Jeho hlas zněl jako zavrčení, jako zaskřehotání. „A věděl jsem, že jsi to ty, kdo se v tom řevu a hluku vynořil z Brány. Ten, kdo přichází do takového místa, jako je tohle - drsného a plného ohně - se buď nebojí, nebo se bojí hodně. Nebo se příliš nestará ani o to ani o ono."

„O mně platí to poslední," řekl Harry.

„Neztrácejme čas zbytečnými řečmi," řekl Obyvatel. „Kdysi jsem měl veškerou moc. Ale také jsem v sobě měl upíra a myslel jsem, že se chceš pokusit vyhnat ho ze mě, zabít ho a tím zabít mě. Ze strachu, co bys mi mohl udělat, jsem ti vložil do hlavy myšlenku a použil ji jako nůž, kterým jsem vyřízl všechny tvoje skryté talenty. Mohl ses pohybovat jako já, kam jsi chtěl: proto jsem tě imobilizoval. Jako já jsi mohl naslouchat mrtvým a mluvit s nimi: proto jsem z tebe udělal hluchého a němého. A po tom všem jsem tě vrátil zpátky do tvého domu a nechal tě tam. Nebylo to tak hrozné: byl jsi alespoň ve svém světě mezi svými lidmi.

Pak byl v tom světě chvíli klid a mír. A do určité míry byl klid a mír také ve mne.

Použil jsem ke zničení Vampýrů energie samotného Slunce. Já a ty, oba společně jsme je spálili jasným slunečním ohněm a srovnali jejich orlí hnízda se zemí! To všechno bylo skvělé, ale přitom - jak jsem si hrál se Sluncem - spálilo i mě. Myslel jsem, že se z toho brzy vyléčím, a zdálo se…

Jenže jsem se nevyléčil. To, co začalo jako proces hojení, se brzy zastavilo, a dokonce se to obrátilo v pravý opak. Moje metamorfní upíří tkáň nedokázala obnovit sama sebe ani tkáň mého lidského těla a zůstal jen můj upír. To, co ve mně bylo lidské, postupně odpadávalo jakoby sžírané leprou nebo nějakou děsivou formou rakoviny. Dokonce jsem přišel i o svou mysl a moje vlastní instinkty začaly být nahrazovány instinkty mého upíra. Jenže upír musel mít hostitele, aktivního a silného, do kterého by uložil své vejce a nechal ho v něm, až bude zralé a připravené k předání. A to vejce si pak ‚pamatuje' podobu a vlastnosti svého prvního hostitele. Jak tedy vidíš, můj otec, můj ‚druhý' otec - zdroj mého vejce - byl vlk!

Věděl jsem, že moje tělo se mění a že se mění i moje mysl. A viděl jsem také, že se vracím do vlčí podoby. Pořád tu však byl někdo, kdo znal můj život - všechno z něj, od okamžiku, kdy jsem byl počat –a s kým jsem mohl mluvit, kdykoliv jsem potřeboval. Byla to samozřejmě moje matka. A tím, že jsem používal řeč mrtvých, jsem alespoň udržoval naživu svůj poslední talent. Co se však týká ostatních, jsou pryč, zapomenuty. Je to ironie: zničil jsem tvoje nadání a ztratil své vlastní! A teď, když jsem… všechno zapomněl, mluvím s tou laskavou a mírumilovnou ženou pod náhrobním kamenem a ta mi připomíná, co bylo; dokonce mi připomíná i tebe.

Harryho se zmocnil příval citů - gigantických vampýřích citů - a zcela ho přemohl. Nemohl najít vhodná slova, aby promluvil, a stěží se mu dařilo myslet. V několika krátkých hodinách, v zlomku času v porovnání s délkou života, byl tento jeho život zcela a navždy změněn. To však nic neznamenalo.

Ani jeho bolest nic neznamená. Protože věděl, že jsou tu jiní, kteří skutečně trpěli, a dokonce ještě teď trpí. A on mohl jít po stopě toho všeho zpátky k sobě.

„Synu…!"

„Už sem nikdy víc nepřijdu," řekl Obyvatel. „Teď, když jsem tě viděl - a když jsi mi… odpustil? - mohu zapomenout, co jsem byl a co jsem. A o totéž by ses mohl pokusit i ty, otče." Natáhl se a dotkl se Harryho chvějící se ruky. Jeho paže, která vyklouzla z rukávu pláště, byla porostlá šedivou kožešinou.

Harry se odvrátil; v šarlatových vampýřích očích jsou slzy něčím nepatřičným. Když však o chvíli později opět pohlédl před sebe…

Obyvatelův plášť se stále ještě snášel k zemi, zatímco vzduchem se mihl šedý chlupatý tvor a zmizel ve tmě. Harry přiskočil k otevřenému oknu. Jeho syn uháněl upíří mlhou pryč. Náhle se zastavil a ohlédl se. Zamrkal svýma trojhrannýma očima, zvedl mordu a čichal chladný vzduch. Jeho špičaté uši byly nastražené. Naklonil hlavu na jednu, pak na druhou stranu a… naslouchal? Ale čemu?

„Někdo přichází!" štěkl varovně. A než si mohl nekroskop položit otázku, co tím míní, jeho syn dodal: „Ach, ano! Na to jsem zapomněl - jako na mnoho jiných věcí. Zdá se, že jsem nebyl jediný, kdo zaznamenal tvůj návrat, otče. Jistě, ona také ví, že jsi zpátky."

„Ona?" opakoval nekroskop po svém vlkodlačím synovi. Ten se však už otočil a dlouhými skoky uháněl k horám, následován svým Šedým bratrstvem. Za chvíli všichni zmizeli v mlze.

A pak padl na Obyvatelův dům stín. Harry obrátil polekaně oči k obloze, kde se nad zahradou snášel podivný kosočtverečný tvar. „Ona?" opakoval ještě jednou, tentokrát šeptem.

Tím myslel mě, pekelníku, dolehl k němu její telepatický hlas - nijak ostrý a hlasitý, přesto explodoval v Harryho mysli jako bomba. Ano, byl to telepatický hlas, ne řeč mrtvých. Ale jak je to možné? vířilo mu divoce v hlavě.

Ty! odpověděl konečně, když se létavec snesl k zemi.

Dávno mrtvá - už však ne mrtvá - nemrtvá vládkyně Karen!

Třetí kapitola

Harry a Karen – Hrozba z ledových pustin

Karen přistála se svým létavcem v severní části zahrady hned za nízkou zdí, kde se terén příkře zvedal směrem k Hvězdné straně. Bylo to vhodné místo pro start a ona ho dobře znala, protože právě tam oslepila a zbavila rozumu Leska Nenasytného, vyřízla mu srdce a předhodila jeho bizarní tělo obráncům zahrady, aby ho spálili.

Když nekroskop opouštěl Obyvatelův dům a spěchal rozptylující se mlhou k ní, vyslal před sebe myšlenku plnou úžasu: Jsi to opravdu ty, Karen, nebo se mi to jen zdá? A jestli ano, jak můžeš být tak skutečná? Vždyť jsem tě viděl mrtvou a roztříštěnou o kameny potom, co ses vrhla dolů ze svého orlího hnízda.

Ha! odpověděla a bez známek zlé vůle dodala: Právě to se ti jen zdálo, Harry Keoghu! Protáhla se trhlinou ve zdi a zůstala nehybně stát. Čekala na něho. Její silueta se rýsovala proti zdi i proti létavcovu tělu. Obrovský tvor - neškodný, navzdory tomu, že vypadal jako prehistorický ještěr - sebou kýval, slintal a mrkal velkýma sovíma očima. Jeho plochá, kopinatá hlava se otáčela na všechny strany. Harry viděl mokrá, lesknoucí se křídla ve tvaru manty, která se skládala z pružných voštinových kostí potažených tenkou vrstvou metamorfní tkáně, a červovité nohy nebo pohonné orgány skrčené pod těstovitou horou létavcova těla.

Harry na to vše hleděl a divil se, jak to, že cítí jen tak málo lítosti a téměř žádnou hrůzu. Vždyť věděl, že ta věc je vytvořená z těl trogů a Kočovníků. Možná už v něm žádná hrůza nezbývala. Nebo už vůbec nebyl schopen cítit jako člověk. Když se však přiblížil ke Karen, okamžitě poznal, že alespoň některé z lidských emocí v něm ještě zůstaly.

Byla úžasná a pohled na ni mu bral dech. Tam za sférickou Bránou, ve světě lidí i v celém vesmíru nebyl nikdo, kdo by se jí mohl rovnat. Dokonce i její karmínové oči se mu zdály nádherné… teď. Harry byl její krásou unesen téměř stejně jako poprvé - když přišla, aby se připojila k obráncům zahrady a bojovala s

nimi proti Vampýrům. Tenkrát ho zcela fascinovala a stejným dojmem na něho zapůsobila i nyní. Nemohl od ní odtrhnout oči.

Vpíjel se do ní, hltal ji pohledem.

Byla úchvatná, od vlasů jiskřících měděným leskem, přes úžasné křivky těla (ať byly zpola zahalené, nebo zpola obnažené, jejich působivost vždy ještě umocňoval měkký bílý odstín její kůže) až po světlé kožené sandály na nohou, vpředu otevřené, aby bylo vidět zlaté nehty na prstech. Přes ramena měla přehozený plášť z černé kožešiny a kolem boků široký černý pás, jehož šedá kovová spona měla tvar vlčí hlavy. Byl to vlastně její erbovní znak. Dal jí ho Dramal Prokletý, který ho zase měl od svých předků. Ale to nebylo to jediné, co od něho získala: Dramal jí k tomu přidal i své upíří vejce.

Harry, který zůstal na dlouhý okamžik stát ohromen její zvláštní výstředností, její nadpozemskou krásou a ostře kontrastujícími barvami celého jejího zjevu, se konečně vzpamatoval a pohnul se směrem k ní. Zblízka však byla Karen ještě krásnější a ještě víc žádoucí. I ona vykročila proti němu, jako by kopírovala každý jeho krok. Jenže na rozdíl od něho měly v sobě její vlnivé pohyby vláčnost a smyslnost cikánských tanečnic. I to si dobře pamatoval. Samozřejmě, vždyť byla původně Kočovnice. Stačilo se zaposlouchat a člověk slyšel při jejích pohybech cinkot zvonků - přestože bylo naprosté ticho! I teď je Harry slyšel, a potom i její telepatický hlas, který mu zvonil v mysli:

Málem jsi mě zabil, Harry. Měla bych tě varovat: hlavním důvodem, proč jsem přišla, je oplatit ti tvou laskavost! Zvedla pravou ruku - s připravenou bojovou rukavicí; roztáhla prsty a v stříbřitém svitu hvězd se zablýskly čepele, háky a ostří malých srpů.

Harry vyvolal napravo těsně vedle sebe Möbiovy dveře a zafixoval je. Ona je samozřejmě nemohla vidět, takže měl připravený dokonalý únikový východ, kdyby něco takového potřeboval. Jestliže by proti němu Karen vyrazila, stačilo lehce uskočit doprava, a zmizel by. To však byly myšlenky, které musel udržet v sobě, zatímco nahlas se jí zeptal: „Chceš říct, že jsi mě přišla zabít?"

Oplatila mu stejnou mincí a hlasem chvějícím se na hranici sebekontroly řekla: „A chceš říct, že si to nezasloužíš?"

Pohlédl na ni a uviděl, že v ní vře prudká vášeň, hněv hraničící se zuřivostí, ne však nenávist. A také, a to bylo důležité, uviděl a uvědomil si její obrovskou osamělost. Byli na tom nyní stejně. „Nechápu, jak si můžeš myslet…" Zarazil se a zkusil to jinak: „Myslel jsem… chtěl jsem ti pomoct, abys byla jako dřív… vyléčit tě jako z nějaké ošklivé nemoci. Jistě, přiznávám, dělal jsem to i pro svého syna. Protože kdybych tě dokázal vyléčit…"

„Vyléčit!" Řekla to, jako by to slovo nemohla spolknout. „Proč nezkusíš vyléčit sám sebe? Tahle nemoc je nevyléčitelná, nekroskope! To už snad musíš vědět, ne?"

Přikývl a opatrně se posunul o kousek blíž. „Jistě, teď už to vím," odpověděl. „Ale svým způsobem jsem tě vyléčil. Měla jsi v sobě upíra, takového, kterému Vampýři říkají ‚matka'. Kdybys zplodila tolik upírů, nakonec by tě to muselo vyčerpat a zabít. Je to tak?"

„Nikdy nebudeme vědět, co by bylo, kdyby…" zavrčela.

Harry stál přímo před ní, teď už v dosahu její rukavice. „Takže tys mě přišla zabít," řekl. „Určitě ale vidíš, jak trpím svou vlastní změnou. A jistě také víš, Karen, a cítíš to ve svém srdci, že jsem nikdy nebyl tvým nepřítelem. Jsem úplně nevinný."

Chvíli na něho upírala tvrdý pohled, pak přikývla a usmála se. Byl to však spíš úšklebek než úsměv. „Prokoukla jsem tě, Harry!" řekla. „Cítila jsem tvé dveře! Jednou jsi mě do nich vzal, vzpomínáš? Přenesl jsi mě v jediné chvilce ze zahrady do mého orlího hnízda. A teď je máš hned vedle sebe. Odvážil by ses stát tak blízko mne, kdyby tam nebyly? Jestliže ano, tak to udělej. Ukaž mi, jak jsi ‚nevinný'."

Zavrtěl hlavou. „To bylo tenkrát," řekl. „Ale teď - ať ze sebe dělám co dělám, mohu být pouze Vampýr! Teď je ve mně zatraceně málo nevinnosti… ostatně jako v tobě. Ano, ty dveře mi poradil můj upír - na moji ochranu. Nebo na svoji? Ale člověk, kterým pořád ještě jsem, mi říká, že nic takového nepotřebuju. A pokud jsem živ, má ve mně navrch člověk. Budiž tedy!"

Hodil opatrnost za hlavu, zrušil Möbiovy dveře a otevřel před ní naplno svou mysl. Nenechal nic zakryté a Karen si v několika okamžicích přečetla všechno, co v ní bylo. Ale číst v telepatii často znamená cítit a ona ze všeho nejvíc cítila jeho bolest: takovou, jako byla její, a ještě větší. A jeho prohru - všechny jeho prohry. Viděla také, jak je osamělý a prázdný, a přitom si naplno uvědomila svou vlastní

osamělost a prázdnotu.

Jenže… Karen byla žena a jisté věci si pamatovala. Když jeho pravá ruka obemkla křivku jejího pasu - nejdříve něžně, pak chtivě - nechala paži s rukavicí klesnout. „Vyvoláváš vzpomínky na dobu, kdy jsem ti řekla, jak moc po tobě toužím? Kolika způsoby jsem po tobě toužila? Možná jako žena - ale určitě jako upír! A vzpomínáš si, jak jsem se tě snažila svádět, když jsi mě zavřel v mém pokoji? Svlékla jsem se donaha, kroutila jsem se před tebou, vzdychala po tobě, provokovala tě - ale ty jsi mě ignoroval. Myslela jsem, že máš tělo ze železa a místo krve led."

„Ne," zašeptal jí chraptivě do ucha. Nasával přirozenou pižmovou vůni jejího těla, přitahoval ji k sobě a skláněl hlavu dolů k ní. „Moje tělo bylo z masa a moje krev byla oheň. Ale vytkl jsem si cíl a musel jsem se jím řídit. Teď… mě řídí on."

Cítila, jak se jeho touha vzdouvá, sílí a reaguje na její touhu. Jeho srdce tlouklo na jejích ňadrech jako kladivo. „Jsi… blázen, Harry Keoghu!" zašeptala, když ji k sobě přitiskl ještě těsněji. A každý nerv jejího těla se chvěl, zatímco její vampýři instinkt se dožadoval, aby zaťala bojovou rukavici do masa a kostí jeho zad, rozpárala je a pak mu z těla vyrvala srdce, až by vytryskl rudý pulzující gejzír. Chvěla se vzrušením a pak ještě úžasem - když definitivně svěsila pravou ruku a nechala strašlivou zbraň vyklouznout z roztřesených prstů a spadnout na zem!

„Jsi skoro stejný blázen jako já," zasténala. Pak mu ostrými rudými nehty prořízla oděv a zaťala mu je do kůže na zádech a na krku a drásala ho, zatímco on jí na oplátku jediným škubnutím roztrhl přiléhavý šat, drsně ji mačkal, hladil a svíral všude, kam svýma rukama dosáhl, a kousal ji do tváře a do úst, až jí všude vytryskla krev. „A to znamená opravdu velký blázen!" vydechla namáhavě, když se od něho na okamžik odtrhla.

Letěli do jejího orlího hnízda.

Harry seděl za Karen v ozdobném sedle upevněném v místě, kde z létavcova těla vycházejí křidla. Musel se k ní pevně tisknout, aby nespadl, i když, ani potom by se mnoho nestalo. Rychle by pod sebou vyvolal dveře a propadl by do Möbiova kontinua. Neměl však v úmyslu padat, protože svíral její napjaté prsy a pohrával si s bradavkami, které se jí pod roztrženým šatem rýsovaly tuhé jako hrudky zlata. A neměl v úmyslu padat ještě i proto, že se jeho mužství vzpínalo k její vzrušující štěrbině s takovou vehemencí, jako by ji chtělo vyhodit ze sedla.

„Počkej!" řekla mu v zahradě u zdi, když se na ni vrhl se svou nově objevenou vampýří vášní a chtěl si ji vzít hned tam. „Počkej!" opakovala ještě dvakrát během letu, když sténal vzrušením hlasitěji, než jí hvízdal vítr v uších, když ji kousal do krku a když cítila, jak ji jeho metamorfní tělo celou obaluje, stejně jako jeho ruce, které se zvětšily a zploštily, jako by ji chtěly celou pojmout v jednom jediném stisku.

A ještě jednou. „Počkej! Ach, počkej!" prosila ho, když je létavec posadil na přistávací plochu o několik poschodí níž pod nejvyššími komnatami a ona musela před jeho žádostivostí téměř uprchnout po chodníku z chrupavek a schodištěm z vyřezávaných kostí do svých pokojů. Nakonec ji však přece jen dostihl - v ložnici. Věděl, že čekání skončilo, pro oba.

Nebylo to tak dávno, co se Harry naposledy miloval, přesto si to už nepamatoval a možná to nebylo nijak překvapivé. Vždyť prostor a čas jsou tak nerozlučitelně spojené veličiny (pro každého obyčejného člověka). Kolik času vlastně uplynulo od chvíle, kdy poznal Penny? Nějaký rozměr? Nebo snad celý vesmír? A když vesmír sahá téměř do nekonečna, jak velká je časová ‚díra' mezi vesmíry? Čas je relativní a nekroskop to velmi dobře věděl. V každém případě se mu vše, co bylo dříve, jevilo mlhavé a neurčité jako sen a jedinou realitou bylo ‚teď". Penny byla fáta morgána, postava ze sna, něco lehkého jako chmýří, co si do svého snu přitáhl a nakonec zničil. Ale Karen, Karen byla… Žena. Byla hmatatelná, podmanivá, neodolatelná; magnet s přitažlivou silou malé planety, takže ho nyní držela jako svůj měsíc, aby svítil na její tělo a toužil po ní. Pro Harryho byla ztělesněním vší pozemské (nadpozemské?) touhy; byla jeho osobní černou dírou, která ho mohla vtáhnout do své nekonečnosti. Skutečně, Karen byla všechno to a ještě víc. Karen byla Vampýr!

V posteli se do sebe zaklesli, zapletli, vzrušeně dýchali, hekali a sténali rozkoší. Teď už Harry vůbec nevěděl, co je skutečnost a co sen. Předtím svoji metamorfózu nezkoumal; neznal rozsah flexibility své tkáně, a pokud šlo o jeho potenciál vášně, byl ‚nevinný'. I Karen byla nevinná. Nebo téměř nevinná.

„Chceš říct, že ses celou tu dobu s nikým nestýkala?" pokoušel se nekroskop svou upíří milenku

zpovídat. I přitom však jeho prsty zkoumaly a laskaly všechna nejvnitrnější místa jejího těla a ona zase ústy a rozeklaným jazykem dráždila jeho naběhlý lesknoucí se žalud.

„Ne," přiznala po pravdě. „Dvakrát jsem zaletěla po západu slunce na Sluneční stranu, abych si tam našla milence. Ale copak to jde svádět muže vyděšeného k smrti? I tak jsem si jednoho přivedla zpátky. Během krátké doby nějak překonal strach a vlezl mi do postele. Ach, byla jsem jako zející rokle, jak nenasytná propast… do které on pouštěl oblázky! Nedokázal mě uspokojit. Vysála jsem ho dosucha a chtěla jsem víc, ale jediné, co mu zbylo, byla krev. Věděla jsem, že ho mohu rozdrtit na kaši, zabít ho v samém středu svého ženství a pojmout ho do sebe, jako bych ho zhltla. Ale… raději jsem ho odnesla zpátky na Sluneční stranu. Od té doby jsem si vystačila sama. Jako se v lidském světě párují muži a ženy, tak se my Vampýři můžeme párovat jen sami se sebou - Vampýr s Vampýrem. S našimi tvory si žádnou radost neužijeme a s člověkem… ten ochabne ještě dřív, než se Vampýrovi zahřeje krev."

„To je pravda," zamumlal nekroskop. Cítil, jak mu bradavka jejího levého prsu v ústech roste a protahuje se jako jazyk a jak mu nabíhají žlázy a hrozí prasknout pod tlakem semene. „Obyčejná žena by zemřela v mukách, kdybych jí udělal to, co udělám tobě!"

„A stejně tak obyčejný muž, kdybych ho laskala, jak teď laskám tebe," odpověděla a zachvěla se. „Ale není nad rozkoš, ať je jak chce zrůdná!" Vytáhla jeho obrovskou, přizpůsobivou ruku ze svého těla, ohnula mu nohy v kolenou a vsunula je do sebe, až byl nakonec vtažen dovnitř až po pás. Vzápětí pocítila, jak jí do pulzující vaginy stříkají gejzíry jeho chladného semene.

„A přesto si staří vládci brali ženy Kočovníků," vyrazil ze sebe Harry, když po deliriu vyvrcholení chytil dech. Byla jím naplněná a on obepínal její lesklé, bledé, nafouklé břicho rukama, jako by se z něho rodil. Naklonila se dopředu, aby ho políbila, a jejich zuby se do sebe zaklesly, až se tkáň jejich tváří rozplynula a přeměnila v jednu.

A pak, později ho jediným mocným stahem ze sebe vypudila ven, jenže stejně rychle byl opět v ní, tentokrát hlavou napřed, takže musela mluvit telepaticky, aby mu odpověděla:

Ano, ale ty ženy umíraly v bolestných výkřicích, řekla. Slyšela jsem, že po takovém nájezdu jich měl Lesk Nenasytný za jednu noc deset i víc a všechny po jeho sexuálních hrátkách praskly jako bubliny! Ach, to tedy bylo znásilnění! Ale ti takzvaní vládci nebyli všichni stejní; když byla dívka krásná, nechali ji přežít. Postupně je připravovali, aby z nich mohli udělat upírky, a když jejich proměna pokročila, její pán ji pak poučil, co a jak. Vládce Magula si tak vymodeloval obrovskou ženu, takže když se po orgiích s ní vyčerpal, nakonec v ní usnul.

Křečovitě se roztáhla, aby z ní mohl vyjít, pak se na něho převalila a sevřela jeho kluzké tělo svýma zkoumajícíma rukama. Vampýří obdoba ‚rajcovacích řečí' je rozpálila… v jejich tělech nebyl jediný otvor, do kterého by nevnikali. Sáli si polibky krev, jejich tělesné tekutiny promáčely postel a kapaly z ní kolem dokola na podlahu. Pak se z postele vymrštili a dál se klouzali a zmítali ve vlastních tekutinách. Z Harryho údu neustále tryskaly další a další dávky semene a Karen jej znovu a znovu vysávala svými nenasytnými ústy. Oba nechali své upíry běsnit, jak jim bylo libo. Zakřivené zuby kousaly (ne však až na kost) a nehty jako tyranosauří paráty se zatínaly do kůže (jen ji však rozdíraly, nikdy neprotínaly do masa).

Ložní prádlo proměnili v promočené hadry, postel v hromádku trosek, velkou ložnici v rumiště. Jejich milování, nebo spíš ukájení upířího chtíče, bylo čím dál zběsilejší. Jejich těla se slila v jediný svíjející se a kroutící se chumel, z něhož se ozývaly neartikulované zvířecí výkřiky. Jejich sex byl tak intenzivní, že takový nemohl nikdy být mezi normálními lidskými bytostmi, a nekroskopovo nejzběsilejší vyvrcholení ze všech nastalo, když Karen vstoupila do něho.

Byli spolu celých patnáct hodin, celých patnáct hodin ventilovali svou vášeň, mučili se a vzájemně se dohánělí k šílenství, až nakonec, místo aby usnuli, upadli do bezvědomí…

Když se Harry probral, Karen ho omývala. „Co to děláš?" zamumlal a chabě se ji pokusil odstrčit. „To je ztráta času. Dokud tady pořád ještě jsi, chci tě znovu."

„Dokud tady pořád ještě jsem?" Držela jeho úd a snažila se ochladit odřeniny na něm vodou, vtom však uviděla, že jí v ruce roste a je jako kyj.

„To je sen, Karen!" vydechl a hledal rukou její měkkost. „Jako všechno úžasné, co bylo dříve. Je to sen šílence. Teď už to vím jistě, vždyť jsem tě viděl mrtvou. Ale ty jsi teď tady… a živá! Jak je to možné?

Ledaže… není tady na Hvězdné straně nějaký nekromant?"

Zavrtěla hlavou a trochu se odtáhla, aby unikla jeho rukám, které jí chtivě mačkaly nyní již opět zcela lidské prsy. „Udělal bys lépe, kdybys mě teď poslouchal, Harry," řekla. „Nebyla jsem tenkrát mrtvá. To jsem nebyla já, koho jsi viděl ležet tam dole na kamenech."

„Ne? A kdo to tedy byl?"

„Vzpomínáš si, jak jsi mě vyhladověl?" Karen na něho hleděla tvrdě, vážně a téměř vyčítavě. „Vzpomínáš, jak jsi lákal upíra ven z mého těla na prasečí krev? Ale zapomněl jsi, že jsem Vampýr a jako Vampýr lstivá a prohnaná! Byla to lstivost a prohnanost toho tvora-matky uvnitř ve mně! Víc než kterýkoliv jiný. Nechala - nechal - ve mně vejce. To je ta upíří urputnost, Harry."

„Ty… jsi byla pořád… i potom Vampýr?" Zíral na ni s poote-vřenými ústy. „I potom, co jsem tvého upíra a jeho vejce spálil?"

„Spálil jsi všechna vejce, až na jedno," trvala na svém. „Na to, které zůstalo ve mně. A znovu ve mně vyrostlo. Věděla jsem, že kdybys pojal podezření, zkusil bys to znovu. A pak bych zemřela! Pouhé pomyšlení na to mě děsilo."

„Vzpomínám si, jak jsem spal." Harry si olízl vysušené rty. „Tím, co jsem viděl a udělal, jsem byl ještě víc vyčerpaný než teď."

„Ano," souhlasila Karen. „Usnul jsi v křesle a to mě zachránilo. Zatím co jsi spal, jeden z mých výtvorů se vrátil."

„Cože? Jeden z tvých výtvorů?" Harry se zamračil. „Ale vždyť byli všichni zničeni nebo posláni pryč."

„Ano, posláni pryč," odpověděla. „Ale toho jednoho jsi z ‚dobroty' svého srdce pustil na svobodu… jinak řečeno, poslal jsi ji pryč umřít!"

„Ji?"

„Troga, moji služku, tvora, který prováděl v orlím hnízdě a v mých osobních komnatách mnoho užitečných činností. Narodila se však tady a na jiný život nebyla připravená. Proto se nakonec vrátila do jediného domova, který kdy poznala. Věděla jsem to v okamžiku, kdy vkročila na první schod nejspodnějšího schodiště; uslyšela mé mentální volání a přiběhla, jak rychle mohla. Po svém bloudění studenými pustinami Hvězdné strany však byla vyhladovělá a po výstupu přes všechna poschodí orlího hnízda k smrti unavená. Ano, opravdu k smrti unavená."

„Zemřela?" Harry cítil, že Karen trochu posmutněla, jako by mluvila o smrti svého oblíbeného domácího zvířátka.

Upíří vládkyně přikývla. „Předtím však z mých dveří sejmula stříbrný řetěz a odstranila květináče s česnekem! Pak se zhroutila a zemřela a já jsem si uvědomila svou šanci.

Zatímco jsi pořád spal, oblékla jsem její mrtvolu do svých nejlepších bílých šatů a svrhla ji z hradeb. Padala dolů skoro jako by letěla! Nakonec se ale roztříštila na kamenech. Ji jsi potom viděl, když ses probudil a pohléfl z balkonu dolů, Harry. A co já? Ukryla jsem se a zůstala tam, dokud jsi z mého orlího hnízda neodešel."

Teď teprve nekroskop všechno pochopil. „Vrátil jsem se zpátky do Obyvatelovy zahrady," řekl. „Můj syn věděl, co jsem udělal, a protože se bál o svou existenci, vzal mi všechno nadáni a dopravil mě zpátky do mého světa, kde jsem nějakou dobu žil jako pouhý člověk. Ale objevil jsem tam netvory a ti zase objevili mě. Nakonec, jak sama vidíš, jsem se k jednomu z těch upírů dostal až příliš blízko."

Karen seděla mezi jeho roztaženýma nohama a navzdory vážnosti diskuse o minulých událostech mu prsty dráždila okraj žaludu, až začal pulzovat jako druhé srdce. Pak se sklonila, navlhčila svým hadím jazykem jeho škubající se vrchol a vložila si ho mezi prsy. „Ach jak jsi silný, Harry," povzdechla téměř užasle. „Skoro věřím, že jsi už zase plný."

„To je tím, že vidím tvoji tvář, čichám vůni tvého těla a cítím tvoji vlhkost… copak to jde ubránit se tomu všemu?" Zvedl ji, aby ji posadil na svůj úd, ona mu však vyklouzla a slezla z postele.

„Tady ne," vydechla.

„A kde?"

„Tam!" řekla.

„Kde tam?"

„V tvém tajném místě."

„V Möbiově kontinuu? Tam se chceš milovat?"

„Proč ne? Je to snad vysvěcený prostor?"

Harry neodpověděl. Ale… proč ne, pomyslel si.

„Vezmeš mě tam, Harry? A vezmeš si mě tam?"

„Hm, ano," odpověděl hrdelním hlasem. „A ukážu ti místo, neuvěřitelné místo, kde můžeme souložit okamžik nebo třeba celé století, jak budeš chtít!"

Vrhla se mu do náruče a on ji přenesl do Möbiova kontinua. „Ale… tady není světlo!" zasyčela, když široce rozevřela nohy a zavedla ho do sebe. „Chci tě vidět. Chci vidět, jak ti škube tvář, když se blížíš k vrcholu, jak se ti uvolní ústa, když v tobě opadne vzrušení a znovu začíná narůstat touha."

„Budeš mít světlo," zamumlal. Přikývl… a v dalším okamžiku pocítil smrtelný strach. Vždyť se téměř rouhal. To však neměl v úmyslu. Ano, Karen bude mít světlo, nebo spíš světla: modrá, zelená a také několik rudých. A když mu zaťala nehty do zadku a začala řídit pohyb jeho rozdrážděného údu, vystříkl do ní a pak ji sténající pronesl dveřmi budoucího času.

Nyní uviděla budoucnost, která ubíhala do dálky před ní, a uviděla jasně červenou světelnou dráhu vycházející z jejího vlastního těla. Měla jen nepatrný nádech modré barvy. Ale nebyla tam jen její dráha, ale také Harryho - obě spojené jako jejich těla. Jeho dráha byla jen o něco méně rudá než její.

To jsou dráhy našeho života, řekl jí. Řídíme je do své budoucnosti. A pak citoval Faethora: Letíme tam po nich rychleji než život!

Řídíme jeden druhého do budoucnosti, opravila ho a zachvěla se vzrušením. Po chvíli se zeptala: A co ty modré dráhy?

Ty jsou Kočovníků, odpověděl. Dráhy skutečných lidských bytostí.

V tom případě těch několik rudých drah může patřit pouze Vampýrům! Těm, co přežívají v ledových pustinách. A ty zelené tedy zbývají na trogy. Já… nikdy jsem neviděla tolik barev, tolik světel! Ani ta nejjasnější polární záře nad ledovými pustinami nebyla nikdy tak zářivá jako to, co vidím tady.

Harry hnětl její prsy jako těsto a vystříkl do jejího lůna další dávku. Cítila to a zachvěla se rozkoší. Tvůj proud je chladný jako voda z ledovce.

Není, je horký. Ale tobě se zdá chladný, protože jsi uvnitř rozpálený vulkán.

I to se ti jen zdá, zasténala. Protože ve skutečnosti jsme oba chladní, Harry. Ty i já.

Jsme Vampýři odpověděl. Ale nejsme nemrtví. Nikdy jsme nebyli mrtví tím způsobem, jakým jsou ‚mrtví někteří lidé nakažení upírstvím, když vlastně jen spí a čekají na své znovuzrození z hrobu. Ano, samozřejmě jsem chladný - a stejně samozřejmě v sobě mám vampýrský chtíč, jejich primitivní, drsnou chuť po životě a po všech temných smyslných praktikách - ale nemám žádné trvalé emoce. Ale je ještě mnoho dalších věcí, jiných než tohle.

Pro tebe možná, odpověděla. Protože ještě nejsi dlouho upír. Ale přesto… možná máš pravdu. Není to tak, jak jsem si představovala. Jak každý ví, byli staří Vampýři lháři. Je možné, že také lhali o tomhle? Říkali, že Vampýr není schopen lásky. Je to opravdu tak? Nebo je to pouze neschopnost přiznat se k ní? Je to slabost někoho milovat, Harry? A je snad důkazem síly být chladný a bez lásky?

Přitiskl se k ní, všechny části svého těla nechal rozpustit v ní. Chladný? zavrčel. Jestli jsme chladní, proč je naše krev tak horká? A jestli jsme tak slabí, proč se cítím tak silný? Ne, myslím, že jsi to pochopila dokonale. Je to poslední, největší, nejnestydatější vampýrská lež, že necítili lásku. Není to tok, pouze se to báli přiznat.

Nekroskop byl přesvědčen, že konečně odkryl pravdu o této věci. Vampýři byli vždy schopni temných vášní, tužeb a skutků přesahujících lidské meze, ale tady na vzdálené hranici spektra on a Karen v sobě objevili skutečné, silné citové vazby. A to, že se těmito emocemi nechali ovládnout, se dalo jen těžko popsat jako extáze. Jakkoliv však byla jejich láska náhlá a zvláštní, byli opravdoví milenci. Samozřejmě byla v tom smyslná touha, ale existoval snad někdy nějaký milostný vztah mezi mužem a ženou bez ní?

Jako slitá masa dvou těl - první zpola lidská dvojice, která se kdy k sobě ‚přimkla' v nejúplnějším smyslu toho slova - letěli dál v proudu času do budoucnosti. Až se náhle odkudsi objevilo:

Nové světlo… zlatý oheň… neuvěřitelný… vybuchující… který pohlcoval… vše! Harry si zprvu myslel, že je to nějaký zvláštní a fantastický efekt jejich sexu, jejich milování, bylo to však něco víc.

Obrovský chvějící se chór budoucnosti, který zněl jednou notou Aaaaaach - v podstatě to nebyl zvuk,

ale reakce myslí na třírozměrný obraz neustále se rozpínajícího času - změněný v prostoru jediného okamžiku na horoucí šššššššššš! A nekroskop náhle jejich divoký, bezhlavý let zastavil. Částečně se ze sebe vymanili, částečně zůstali dál spojeni, otáčeli se kolem své vlastní osy, zatímco čas letěl dál. A Karen, na okamžik oslepená, zabořila do Harryho ramen svoje ostré drápy a vydechla: Co to bylo?

Ale nekroskop jí nedovedl odpovědět. Dokonce ani Harry Keogh ne. Jak se jeho oči přizpůsobily zlatému třpytu a jeho mysl spalujícímu syčení a prskání, pohlédl zpět na to, co byl: jako by se díval do srdce explodující modré hvězdy, kde chemické nerovnováhy způsobily červené a zelené kazy. Tam vzadu bylo všechno jako dříve. Ale vpředu, v budoucím čase — dráhy Harryho a Karenina života, které vycházely z jejich těl a letěly do budoucnosti, už nebyly rudé, ale zářivě zlaté. A také sama budoucnost byla jedna oslnivě zlatá zář zbarvená šlehajícími oranžovými plameny ohně!

Zlatá zář však pomalu pohasínala a svítila nyní ve tmě jako žhavé uhlíky pokropené deštěm - a dráhy života Harryho a Karen pohasínaly s ni! Za tím zlatým bodem už pro ně neexistovala žádná budoucnost. Ne na Hvězdné straně. Pro některé dráhy však budoucnost trvala. Jakkoliv se zbývající modré dráhy jevily šokované a omámené, pokračovaly dál; podobně jako zelené, i když těch bylo nyní méně. Ale pokud šlo o rudé, nezůstala ani jediná. A temnota jako by převažovala nad světlem.

Katastrofa ? uvažoval Harry a Karen ho slyšela.

Ale co se stalo - co se stane - tady?

Zmateně pouze zakroutil hlavou a pokrčil rameny. Zelené dráhy vypadají špatně. Umírají.

Bylo to tak: už teď mnohé dráhy trogů poblikávaly a pohasínaly. Nekroskopovi však poskočilo srdce, když si všiml, že jiné zase jako by sílily, nabývaly na jasu a letěly dál. Potom, jakmile uviděl, že ze tmy zajiskřily nové hvězdy označující nová zrození a počátky, vydral se mu z hrudi úlevný mentální povzdech.

Pak, když se vzpamatoval, vyvolal dveře a vtáhl Karen do mnohem ‚normálnějšího' proudu metafyzického bytí.

Ale co se to stalo? Tiskla se k němu ještě víc než předtím.

Nevím, odpověděl po pravdě a vedl ji posledními dveřmi ven z Möbiova kontinua na střechu jejího orlího hnízda. A poté, co ho ovanul chladný vítr z Hvězdné strany, dodal: „Ať to však bylo, co bylo, buď si jistá, že se to stane."

Cítil, že se zachvěla, a vnímal také, že se jí zmocňuje beznaděj. Pohlédl tázavě do jejích karmínových očí.

„Já možná vím," řekla po chvíli. „Protože my jsme nějakou dobu jejich vzkříšení vnímali."

„My? Kdo my?" Nechal se od ní zavést dolů, pryč ze svitu hvězd, do nejvyšších komnat jejího orlího hnízda.

„Já a tvůj syn," řekla. „Když ještě byl sám sebou."

„Jejich vzkříšení? Těch…?" Ještě než však stačil otázku dopovědět, už si na ni odpověděl sám. A teď také pochopil úzkost a nepřátelství Lardise Lidesciho, které na něm pozoroval v Obyvatelově zahradě.

„Vampýrů," řekl. „Starých Vampýrů. Těch, co se museli uchýlit do ledových pustin, ale nejsou ochotni tam zůstat."

Procházeli impozantními chodbami z kostí a tesaných kamenů bohatě vyzdobenými freskami a sestoupili po schodišti z chrupavek do jejích komnat, kde klesli do velkých křesel. „Pověz mi všechno," ozval se po chvíli Harry.

Začalo to (podle Harryho časové stupnice) před dvěma roky, jinak řečeno dva roky po bitvě o Obyvatelovu zahradu, jejímž výsledkem byla porážka a útěk starých vampýřích vládců.

„Protože jsem z ledových pustin cítila hrozbu," pokračovala Karen, „vyžádala jsem si přijetí u Obyvatele. Během rozhovoru jsem se mu svěřila s podstatou svých obav. V té době už dobře věděl, že jsem tvé ‚léčení' přežila, ale v každém případě mezi námi panovalo příměří. Ostatně bojovala jsem po tvém a po jeho boku proti Vampýrům; nemohl pochybovat o tom, že jsem jeho spojenec. Občas jsem ho navštívila v horách a stávalo se, že dokonce navštívil i on mě. Chápej, byli jsme přátelé, nic víc.

Byla to však zvláštní doba. Měnil se, ztrácel svou lidskou tkáň a nabýval tvar a způsoby vlka. Ale protože si zachovával lidskou mysl, stali jsme se podruhé opravdovými spojenci. I on totiž svým způsobem cítil z ledových pustin hrozbu: cosi zlověstného, co narůstalo a šířilo se s polární září; ZHOUBU, která se v té krajině mrazu a ledu krčila jako šelma připravená ke skoku.

Řekla jsem, že to cítil ‚svým způsobem'. Tvůj syn je teď vlk, nekroskope, s vlčími smysly a instinkty. Přes všechnu tu obrovskou vzdálenost je cítí ve větru, který vane od severu, vidí je v polární záři, slyší je šeptat a domlouvat se. Ano, domlouvat se o svém návratu, o své odvetě!

O jejich odvetě, Harry: proti Obyvatelovi a jeho lidem, proti mně, proti každému a všem, kdo je pomáhali porazit, zničit jejich orlí hnízda a vyhnat je samé do velké chladné pustiny. To znamená i proti tobě. Samozřejmě ty jsi tady v té době nebyl. Zůstali jsem pouze Obyvatel a já. A vzhledem k tomu, co se s ním dělo… nebyla daleko doba, kdy jsem tu měla zůstat sama.

Ptala jsem se ho, co se musí udělat.

Řekl mi, že je třeba postavit stráže… tam v té chladné pustině, aby obhlíželi sever a hlásili nám všechny podezřelé výpady z ledových pustin."

„Stráže?"

„Říkal, že je musím vytvořit. ‚Copak nejsi správný dědic Vampýrů a Dramala Prokletého? Copak ti neukázali, jak se to dělá?' zeptal se mě.

‚Vím, jak se dělají tvorové,' odpověděla jsem mu.

‚Tak si je udělej!' vyštěkl. ‚Udělej si válečníky, ale udělej je obojího pohlaví - mužského i ženského. Udělej je tak, aby mohli dál dělat sami sebe!'

.Rozmnožovat se?' Úplně jsem nad tou myšlenkou užasla. ‚To se ale nesmí! Ani nejhorší ze starých vampýřich vládců by se toho nikdy neodvážili… ani by na to nepomysleli—'

‚Právě proto to musíš udělat!' řekl. Mluvil přesvědčivě. , Ano, to ti ušetří čas u kádí. Udělej je tak, aby mohli žít a množit se v ledových pustinách, mít za potravu velké ryby, které tam jsou pod ledem. Ale vybav je bezpečnostním systémem: aby každý pár mohl mít jen tři mláďata a všechna mužského pohlaví. Potom, až splní svou úlohu, všichni brzy vyhynou. A jejich úlohou bude hlásit ti, co se tam chystá - a začít proti tomu bojovat, pokud by bylo nebezpečí, že se ta hrozba vydá ze severu k nám!'"

Karen pokrčila rameny. „Tvůj syn projevil tenkrát velkou moudrost, nekroskope. Věděl dobře, co je to zlo, a znal zdroj potenciálně ještě horšího zla. Jeho lidská podstata se však rychle ztrácela; věděl, že přijde doba, kdy mi už nebude schopen pomoct, a tak se mi snažil pomoci hned, alespoň dobrou radou. Já jsem ji alespoň považovala za dobrou."

„A co ledové pustiny?" zeptal se Harry. „Co Šejtis? On je ta hrozba?"

Karen opět pokrčila rameny. „Kdo jiný? A ne sám."

„Ale?"

Chytila ho za paži. „Vzpomínáš si na tu dobu v zahradě? Na oheň a blesky; na to, jak na obloze explodovali plynovci a jejich vnitřnosti padaly dolů; na křik trogů a Kočovníků, když se objevili pyšní vampýrští vládci a jejich pobočníci a z bojových rukavic jim kapala krev?"

Harry přikývl. „Vzpomínám si na všechno: a také na to, jak jsme je sežehli Obyvatelovými lampami, jak jsme oslepili jejich létavce, poslali tvoje válečníky proti jejich a nakonec je zničili pouhými slunečními paprsky!"

„Ale ne všechny," řekla. „A Šejtis byl jen jedním z těch, co přežili."

„Kdo ještě?"

„Obr Fess Ferenc a odporný Volse Pinescu; a také Arkis Leperson spolu s několika pobočníky a otroky. Nikdo z nich nebyl v boji vidět. Předpokládali jsme, že jakmile zjistili, že jejich orlí hnízda jsou v rozvalinách, odletěli na sever."

Nekroskop si oddychl úlevou. „Takže ne víc než tahle hrstka."

Zavrtěla hlavou. „Samotný Šejtis vydá za víc než hrstku, Harry. Ne tehdy, když jsme měli na své straně tvého syna a jeho armádu, ale teď, když jsme sami-. A co všichni ostatní vládci vyhnaní a vypuzení do ledových pustin za celou vampýrskou historii? Co když tam také oni přežili? Před bitvou v zahradě odcházeli jednotlivě, vytráceli se téměř tajně, nikdy v žádné skupině. Mohli si s sebou vzít ženu a pár otroků. Třeba je Šejtis s těmi druhými našel a zorganizoval z nich malou armádu. Ale dá se někdy o nějaké armádě Vampýrů říct, že je malá?"

Harry na ni hleděl se zachmuřeným výrazem. „Mohlo by to být ještě horší. Jestli si s sebou vzali ženy - jestli ty ženy byly schopny tam v tom věčném chladu přežít - proč by je nemohli použít k tomu, aby jim plodily válečníky, jako to tobě poradil můj syn? Smiřme se s tím, vždyť ani nevíme, jak to tam v těch

ledových pustinách vypadá. Možná, že jediné, co celou tu dobu odrazovalo obyvatele ledových pustin od invaze na jih, byla skutečnost, že staří Vampýři, kteří žili tady, byli silnější! Ale teď… teď už tu žádní ‚staří' Vampýři nejsou. Pouze my dva, ‚noví' Vampýři."

„Navíc," připomněla mu, „je tam na hranici studeného a mrtvého moře tucet nebo víc válečníků, pozorovatelů a strážců."

„Takže ty jsi opravdu poslechla mého syna a udělala jsi nějaké takové tvory?"

„Ano…" řekla, dívala se však stranou.

„A z čeho? A proč uhýbáš před mýma očima?"

Otočila hlavu a vyzývavě na něho pohlédla. „Před ničím neuhýbám! Našla jsem materiál v pahýlech rozvalin orlích hnízd, v dílnách vládců. Většinou byly v naprostých troskách, ale některé zůstaly nedotčené. Nejdřív se mi nic pořádného nedařilo, vytvářela jsem létavce, kteří neuměli létat, a bojovníky, kteří neuměli bojovat. Ale postupně jsem se to naučila. Viděl jsi přece mého létavce, dokonce jsi na něm letěl. Je to výjimečný tvor, stejně jako moji válečníci. Udělala jsem tři páry zdravých, hrůzostrašných a mocných tvorů, které do této chvíle zplodily šest nebo možná devět dalších. Jenže…" Opět se od něho odvrátila.

Harry ji vzal za bradu a otočil ji zpátky k sobě. „Co jenže?"

„Už nějakou dobu neodpovídají na moje volání. Vysílám k nim přes Hvězdnou stranu myšlenky, chci od nich informace, ale oni mě neslyší. Nebo jestli slyší, nemohou - nebo odmítají - odpovědět."

Harry se zamračil. „Ty jsi nad nimi ztratila kontrolu?"

Pohodila hlavou. „Zřejmě toho se staří Vampýři vždycky obávali: vytvořit tvory se svou vlastní vůlí, kteří se jednoho dne mohou vzepřít a zdivočet.

Naštěstí jsem dala na varování tvého syna a zařídila jsem, že jsou geneticky odsouzeni k záhubě. Mezi jejich potomky nebudou žádní ženského pohlaví."

Harry pohrdlivě odfrkl. „Takže máš pozorovatele, kteří nepozorují, a bojovníky, kteří nebudou bojovat. Jaké jiné bezpečnostní opatření jsi proti hrozbě z ledových pustin udělala?"

Teď už na něho zasyčela: „Vysmíváš se mi, nekroskope? Mám ti říct, jak jsem se rozhodla čelit té hrozbě, pokud by opravdu nastala? Uvědom si, že než jsi přišel, byla jsem tu samotná žena. Jak myslíš, že by se mnou Šejtis naložil - s Karen, tou čubkou a největší zrádkyní Vampýrů! - kdyby v ledových pustinách přežil a teď se sem vrátil? Měla bych se mu vydat na milost a nemilost? Ha, v žádném případě! Budu mu vzdorovat do posledního okamžiku!"

„Vzdorovat mu?“ (Pod dojmem záře jejích vlasů a očí a lesku jejích zubů ho znovu napadlo: Ta žena je vulkán, uvnitř i vně! Nahlas však řekl: „Jak mu chceš vzdorovat?"

Znovu vyzývavě pohodila hlavou. „Než bych se podvolila Šejtisovi, raději bych se vrhla do náručí milence, který je ještě ničivější a nelítostnější než on. Nasedla bych na svého létavce a zamířila bych na jih, přes hory a přes Sluneční stranu až do spalující tváře samotného slunce. Pokud bude chtít, může mě tam pronásledovat - do žhavých plynů a do nicoty. Budiž!"

Harry si ji přitáhl do náruče. Nebránila se. „K tomu nedojde," zašeptal chraptivě a pohladil jí vlasy. Pomalu se v jeho objetí uklidňovala. „Alespoň pokud do toho budu mít co mluvit já." V mysli, v místě skrytém před Kareninou telepatií, mu však stále vrtala vzpomínka na scénu z budoucího času, kterou, ať se snažil, jak snažil, nemohl zapudit:

Obraz ohnivé, žhoucí zlaté budoucnosti. Vize KONCE zarámovaná jasně červeným, vše stravujícím ohněm absolutního pekla…

Čtvrtá kapitola

Opět Perchorsk - Ledové pustiny nyní

V dutinách podobných úlům, v sežehnutých výklencích a magmatických plošinách Projektu Perchorsk probíhala horečná činnost. Uběhlo šest dní od návštěvy Harryho Keogha u ředitele Projektu Viktora Luchova a pozdějšího nekroskopova proniknutí do jádra na silném americkém motocyklu, po němž následovala děsivá scéna. Teď už však bylo všechno na svém místě a Brána byla - jak alespoň Luchov

doufal - opět natrvalo uzavřena.

Luchov nyní stál na nově očištěných a deaktivovaných ocelových šupinách, které v prstenci obkružovaly Bránu, a hleděl na tichou hrozbu supertajných raket krátkého doletu typu Tokarev Mk II. Byly instalovány na mobilním odpalovacím a naváděcím zařízení. Přestože měl ředitel ochranné brýle s tmavými skly, pozoroval vše pouhými štěrbinkami očí. Jeho tvář se křivila v napjaté grimase; on jediný měl totiž oprávnění - pověřili ho jím přímo z Moskvy - vydat příkaz k aktivaci raket Tokarev a připravit je k eventuálnímu zásahu. Příliš dobře si uvědomoval, co zde teď má: věděl, že ta štíhlá ocelová pouzdra, která nyní spočívají klidně na odpalovacích rampách, ale jsou připravená okamžitě vyletět, obsahují nesmírně toxickou nálož. Stačí stisknout jediné tlačítko.

V blízkosti raket se pohybovala skupinka vojenských techniků v bílých pracovních pláštích. Specialisté kontrolovali elektronické ovládací systémy řízené počítačem, měřili úroveň radiace a sledovali údaje dalších monitorujících přístrojů. Jejich vedoucí, přímo podřízený řediteli Projektu, se dotkl Luchovovy paže. Luchov sebou polekaně trhl, a aby svou nervózní reakci zakryl, vyštěkl: „Co je?"

Vedoucím týmu techniků byl mladík, možná šestadvacetiletý nebo sedmadvacetiletý, ale už v hodnosti majora; označení měl na klopách pláště spolu se stylizovaným atomovým jádrem jako znakem příslušnosti k raketovému vojsku. „Soudruhu řediteli," ohlásil se formálně mladý major, „pokud se týká nás, jsme připraveni. Od této chvíle tady budou držet neustálou službu dva naši lidé… samozřejmě ozbrojeni jako stráž proti případným pokusům o sabotáž. Víme, že Projekt má svou historii… hm, vetřelců."

Luchov přikývl. „Ano, to je dobře," řekl, majorovým slovům však téměř nevěnoval pozornost. Pak sebou trhl, obrátil se od raketového systému k sférické Bráně a prohlásil: „A víte, proti čemu vlastně stojíte - myslím, co by mohlo tam odsud… ? Jste si jist, že kdyby to bylo nutné, dovedl byste rozhodnout, kdy přesně stisknout tlačítko?"

Mladý major strnul. Věděl dobře, co je jeho úkolem. Měl jen vztek, že se nyní dostal do pozice, ve které musí poslouchat rozkazy toho zatraceného civilisty. Měl také sto chutí odpovědět Luchovovi příslušným způsobem, bylo mu však jasné, že by si tím příliš nepomohl, protože ředitel projektu měl na své straně politickou moc. Proto chladně odpověděl:

„Jistě, soudruhu řediteli. Seznámil jsem se s historií Projektu." A po chvíli dodal: „Viděli jsme také všechny filmy. V každém případě odpalovací sekvenci nelze iniciovat jinak než podle vašich instrukcí."

„Poslyšte." Luchov se obrátil přímo k němu, chytil ho chvějícím se stiskem za paži a upřel na něho pohled. „Ano, absolvoval jste instruktáž, ale informace, které jste z ní získal, neříkají všechno. Vlastně velice málo. Říkáte, že jste viděl filmy? To je dobře. Ale necítil jste je - ty tvory! Neměl jste strach, že na vás vyskočí z plátna a zhltnou vás." Prudce se obrátil, ukázal na zářící bílou polokouli Brány a chraptivým hlasem pokračoval:

„Tam uvnitř je prokletí, zhouba, něco, co by mohlo způsobit takovou katastrofu, že Černobyl je proti tomu banální nehoda! Kdyby tamti, ať už je to cokoliv, pronikli ven na svět… byl by to konec. Myslím konec všeho! Takže se netvařte dotčeně, když se vás ptám, jestli víte, s jakým nepřítelem máte tady co do činění."

Mladý důstojník - byl bledý a jen s námahou potlačoval hněv - se postavil do pozoru a už už otevíral ústa, aby odpověděl, ale Luchov ještě neskončil. Ještě mu neřekl to nejhorší. „Poslyšte," obrátil se na něho znovu. „Před týdnem jeden člověk - nebo něco, co bylo kdysi člověkem - tou Bránou pronikl dovnitř… do toho prostoru, co za ní leží. Svět si potom vydechl úlevou - a od té doby svůj dech zadržuje! Byli jsme šťastní, když jsme viděli, jak zmizel, protože to byl nosič nákazy. Teď se však pouze ptáme: Jak dlouho bude trvat, než si najde cestu zpátky? A jestliže to udělá, co přivede s sebou? Rozumíte zatím tomu, co jsem řekl?"

Do majorovy tváře se vrátilo trochu červeně. Cítil důležitost slov ředitele Projektu a také obrovský tlak, kterému je tento člověk vystaven. „Ano, zatím jsem rozuměl všemu," řekl.

„Výborně," pokračoval Luchov. „A teď něco, co vám neřekli. Zmínil jste se o našich předchozích problémech s vetřelci. Zcela správně: měli jsme takové problémy a nemůžeme vyloučit, že nenastanou znovu. Musím proto vaše instrukce rozšířit o nový příkaz." Naklonil se k němu blíž. „O tento:

Kdyby se se mnou něco stalo - něco podivného a nevysvětlitelného, co by mi dočasně nebo dokonce

trvale zabránilo řídit tady ty věci - jste dalším v pořadí vy. Pokládejte to za jmenování."

„Cože?" Důstojník hleděl na Luchovovu bledou tvář, která se leskla potem, na jeho strašlivě zjizvenou lebku a uvažoval, jestli je ředitel Projektu při smyslech. „Vy vah… jmenujete zástupcem ředitele Projektu?"

„Ano, slyšel jste dobře!" potvrdil Luchov důrazně. „Ano, strážcem Země!" „Jak to myslíte strážcem…?"

„Stisknete to!" přerušil ho Luchov šeptem. „Pokud se se mnou něco stane, stisknete to zatracené tlačítko! Bez váhání! Nebudete ztrácet čas telefonováním Gorbačovovi nebo těm kreténům kolem něho a prostě ho stisknete! Uděláte to a pošlete své exorcety na opravdovou misi vymítání ďábla do světa tam za Bránou, protože jinak se odtud vynoří on sám a skočí vám přímo do ksichtu! Pochopil jste to?"

Major o krok couvl. Hleděl na Luchova, který mu stále svíral železným stiskem paži, široce otevřenýma očima, v nichž se zračilo silné znepokojení. „Soudruhu řediteli, já…"

Náhle ho Luchov pustil, napřímil se jako pravítko a zadíval se stranou. „Nic neříkejte," prohlásil a odměřeně kývl hlavou. „Prozatím neříkejte vůbec nic. Ale zároveň nezapomeňte na to, co jsem řekl já vám. Neodvažujte se na to zapomenout, to je všechno!"

Jak mu odpovědět? pomyslel si důstojník. Úsměvem, který by mohl špatně pochopit? Nebo slovy? Ale jakými? Kromě toho mu Luchov doporučil, aby nic neříkal. Možná by bylo lepší, aby prostě na celý tenhle rozhovor zapomněl. Jenže právě před tím ho Luchov důrazně varoval. V každém případě by nebylo moudré zapomenout, že tu existuje velké potenciální nebezpečí v podobě jakéhosi muže nebo tvora, ani na to, že má za úkol střežit, aby se to nebezpečí nenaplnilo.

Náhle se v ocelové plošině hlučně otevřel poklop a majora zachránil od dalších rozpaků a možná ještě něčeho horšího hlavní technik pro údržbu, který se z průlezu vynořil. Když vystoupil do plné záře Brány, trochu se zapotácel, strhl ze zpocené tváře dýchací přístroj a nasadil si ochranné brýle z umělé hmoty. Pak znovu zavrávoral a mávl rukou, jako by hledal oporu.

Luchov ho poznal a okamžitě zamířil k němu. Major ho následoval. „Felix Szalny?" Ředitel Projektu se chopil tápající ruky. „To jste vy, Felixi?" (Když si to situace vyžadovala, dovedl se chovat neformálně.) „Vypadáte, jako byste uviděl strašidlo!"

Muž v ušpiněné pracovní kombinéze, malý, s pokročilou pleší, přikývl. Pak rychle zamrkal očima a pohlédl zpátky směrem k otevřenému průlezu. „Skoro máte pravdu, řediteli," zamumlal více méně pro sebe a setřel si kapesníkem z čela studený pot.

„Co se děje?" Luchov cítil, jak se mu vzadu na krku ježí vlasy. „Něco tam dole?"

„Jo, tam dole, v jedné z těch uzavřených červotočových děr, co zůstaly z původního komplexu," odpověděl Szalny. „Kontroloval jsem radiaci. Kupodivu poklesla skoro na základní hodnotu, tak jsem si řekl, že ta díra není nebezpečná. Otevřel jsem ji… a vstoupil do ní. Nakonec, je to šachta, která vede do prostor údržby starého opuštěného reaktoru. Tam uvnitř… jsem samozřejmě objevil ztuhlé magma."

„Ach!" Teď už Luchov věděl, co se stalo. Nebo si alespoň myslel, že ví. „Byla tam těla!"

„Jo, byla," přikývl Szalny. „Tedy alespoň jejich části. Seškvařené, změněné k nepoznání. Některá částečně vyčnívala ze sesuté horniny a trosek konstrukce. Když jsem se na ně podíval, zdálo se mi, že ještě i po těch dlouhých létech slyším, jak ti lidé křičí!"

Luchov si to dokázal představit. Patřil k vědcům, kteří byli v Perchorsku přítomni, když k strašlivému neštěstí došlo; a stále tím byl poznamenán - jak na zjizvené holé hlavě, tak i na duši. Proto se při Szalného slovech zachvěl. „Je dobře, že jste šel rovnou sem nahoru. Až se tam později vrátíte, zase to tam uzavřete. Teď ale…"

„Já… o něco jsem tam zakopl." Szalny zůstával jako omámený a pořád mluvil tak trochu pro sebe. Bylo zřejmé, že ještě neřekl všechno. „Bylo to něco rozdroleného na prach a já jsem do toho stoupl. Zapotácel jsem se a vrazil jsem do čehosi podobného cystě - která okamžitě praskla!"

Mladý major se dotkl Luchovova lokte, ale tentokrát velmi opatrně. „Říkal něco o cystě?"

Ředitel na něho pohlédl. „Ach, zajímá vás to?" A aniž čekal na odpověď, kývl hlavou a pokračoval: „V tom případě se na to musíte podívat sám."

Zavolal vojína postávajícího kousek od nich a poslal ho kamsi se vzkazem. Zatímco čekali, zeptal se: „Můžeme si od vašich lidí vypůjčit pár indikátorů radiace?" A k Szalnému dodal: „Felixi, běžte a posaďte se tamhle na některou z těch laviček." Nakonec se obrátil k druhému vojínovi: „Vy tam - běžte a přineste

tomu člověku horký čaj. A pospěšte si!"

Luchov s majorem si připnuli indikátory radiace; mezitím se vrátil první voják a oba společně začali sestupovat ocelovým poklopem do spodní poloviny perchorské prohlubně. V centru prostoru jakoby bez tíže visela a zářila Brána.

Luchov sestoupil na poslední příčku kovového žebříku, tam se na chvíli zastavil a potom opatrně došlápl dolů mezi zející ústí kruhových šachet vyražených pod různými úhly do obrovského dna prohlubně. To byly ty ‚červotočové' díry: šachty, které v prvních sekundách perchorského neštěstí vyrazily do skály strašlivé síly, když předtím se pevný podklad změnil v těstovitou hmotu. „Dívejte se, kam šlapete," řekl Luchov mladému důstojníkovi. „A zdaleka se vyhněte těm šachtám, které mají radiační uzávěry neporušené, protože ty jsou stále ještě trochu horké. Ale vás o tom nemusím poučovat, vy samozřejmě o radiaci něco víte, že?" Vydal se po dokonale hladké kamenné podlaze ke ‚schůdkům' z vlnité gumy, které tu byly položeny kvůli bezpečnějšímu pohybu.

Šplhali nahoru od středu prohlubně a brzy se museli přidržovat kovových úchytů zasazených do svažité ‚podlahy', která postupně přecházela ve vertikální stěnu. Někdy v tu dobu se Luchov dostal na úroveň šachty o průměru tři stop, jejíž ocelový poklop vyztužený olověnou vrstvou zůstal otevřený. Už když sestupoval po žebříku, uviděl odklopený uzávěr a pomyslel si, že to je šachta, z níž vylezl Szalny. Potvrdila to kapesní svítilna s technikovým jménem vyškrábaným na pouzdru z umělé hmoty, která ležela vedle černého ústí šachty.

Luchov svítilnu vzal, a když se spouštěl do šachty, posvítil si jí pod nohy. „Ještě pořád vás to zajímá?" obrátil se téměř cynickým tónem na majora, který lezl po rukou a po kolenou za ním. „Dobře. Ale být vámi, nasadil bych si plynovou masku."

Szalny nechal na posledním kovovém úchytu připevněné lano, které odtud vedlo dolů do šachty. Ta se nejprve stáčela doleva, pak se v délce asi devíti metrů mírně svažovala dolů, v krátkém úseku přešla do vodorovné polohy a nakonec se prudce stočila doprava… do tmy. Do věčné tmy dávno opuštěného prostoru.

„Dříve tu byly prostory, z nichž se prováděly údržbářské práce na atomovém reaktoru," řekl Luchov. Namířil do mlhavé tmy kužel světla a opatrně se spustil na hrbolatou, nejistou podlahu. Jeho mumlání přes plynovou masku se vracelo v ševelící ozvěně. „To bylo ovšem předtím, než reaktor vybuchl a sám sebe pohřbil."

Mladý důstojník lezl hned za ním; vynořil se nemotorně z červotočí díry, narovnal se a musel se zachytit Luchovova pláště, aby neupadl. Luchov s potěšením zaznamenal, že se majorova ruka chvěje a jeho dech prozrazuje náznak strachu. Možná to bylo z nezvyklé námahy; jistě, hlavně z ní… pouze však do té doby, dokud Luchov nenamířil kužel světla na protější stěnu, podlahu a na magmatické obyvatele těchto prostor.

V tu chvíli se majorův dech prudce zrychlil a chvění jeho ruky se změnilo v třes. „Bože!" vydechl.

Luchov s úzkostlivou opatrností překračoval anomální, a přesto stále ještě homogenní trosky. „V době neštěstí tady byly všechny materiály jakoby poloroztavené. Prostě tavící kotel bez tepla. Ono tu sice bylo teplo - místy zatraceně velké - ale to pocházelo hlavně z chemických reakcí nebo jako zbytkové z nukleárního reaktoru a nemělo nic společného se spečením a stavením všeho toho kamení, gumy, plastických materiálů, kovu, lidských tkání a kostí, jak to tady teď vidíte. To způsobil jiný druh tepla, cizí, který vycházel z Brány. Jak vidíte, věci se na křižovatkách vesmírů spletly dohromady."

Náhle se klouzající kužel světla mihl přes cosi na stěně a ihned se k tomu vrátil. Szalného ‚cysta': křehká vaječná skořápka magmatického kamene jakýsi puchýř velikosti mužské postavy. Puchýř však byl proražený a na podlahu, posetou děsivými troskami, z něho kapala jakási černá, děsivě páchnoucí hmota. Dokonce i s nasazenými plynovými maskami ten hrozný pach cítili. Jejich pohyb a Luchovovův hučivý hlas ho rozvířil. Zírali na to, nebo spíš na lepkavě mokré černé kosti, které z toho visely.

A potom—

—major začal couvat. Bylo vidět, že pod maskou pohybuje rty, těžce dýchal, oči měl vytřeštěné… couval a nezastavil se, dokud nebyl zpátky v červotočové díře a neprolezl jí až do centrální dutiny s bílou září. Teprve tam si strhl masku a začal zvracet. Luchov, který ho následoval, se držel v bezpečné vzdálenosti a mlčky ho pozoroval. Když konečně mladý důstojník skončil - stále však klečel na kolenou

a visel na spodních úchytech jako splihlý hadr - ředitel Projektu řekl:

„Teprve teď začínáte chápat. Teď chápete něco z hrůz, které toto místo vidělo. Jsou obsaženy v jeho atmosféře i v jeho stěnách! Tam dole je spousta takových věcí, jakou jste teď viděl. Jsou pohřbené v magmatu - a na jiných místech zazděných dělníky, kteří ani nebyli schopni svou práci dokončit. Ale tam nahoře," zvedl pohled k ocelovému disku a jeho přečnívajícím šupinám, „na druhé straně té šíleně zářící kyklopské Brány je těch hrůz mnohem, mnohem víc. Pokud víme, je tam celý svět hrůzy, navíc stále živý!"

Major si utřel ústa.

„Vidím vám na očích, že mě máte za blázna," pokračoval Luchov. „Dobrá, samozřejmě že jsem blázen! To si opravdu myslíte, že by tu mohl vydržet normálně myslící člověk?"

Major si odkašlal do dlaně a zamumlal: „Bože! Můj bože!"

Luchov přikývl a vážně, bez ironického nádechu řekl: „Dobrá myšlenka… ale co On má tady s tím společného?" Zavrtěl hlavou. „Obávám se, že velmi málo. A čím déle tu člověk je, tím mu tohle místo připadá bezbožnější."

Mladý důstojník se ani nepokusil odpovědět, pouze se dál pevně držel kovových úchytů…

Pod kotlovitým kráterem staré sopky, v místě ne nepodobném podzemním prostorám Perchorska, a přesto od něho vzdáleném celý jeden svět - v hoře plné lávových výtoků, stěn ze sirnatých hornin, kde před dávnými dobami zformovaly rozpínající se plyny kaverny podobné bublinám v čokoládě a žhavé vnitřnosti planety svým přetlakem vyrazily a pak v propustné hornině zafixovaly pavoučí síť kanálů - tady měl od nepaměti svůj ‚domov' nestvůrný vládce Šejtán. A tady ho také před pouhými čtyřmi lety objevil živého a stále spřádajícího své pikle jeho potomek Šejtis z Vampýrů.

Šejtis stál v celé své výšce, i když neuvěřitelně nepatrný proti temným ostrohům skalní stěny kráteru, která proti němu vybíhala - tyčil se jako socha na okraji starého lávového kuželu pod proplétajícími se zářivými oblouky vrhanými napříč nebeskou klenbou sebevražednými pády meteoritů - teď tady stál, hleděl k jihu, k vzdálenému, slabě se rýsujícímu horizontu a na ty čtyři roky vzpomínal: na to, jak uběhly, co během nich viděl a co se naučil. A také myslel na to, co plánoval dál. Vlastně plánovali - on se svým předkem Šejtánem. Plány, které se tvářily, že mají stejný cíl, i když to tak docela nebylo. Vlastně to tak vůbec nebylo.

Tyto myšlenky si však Šejtis pečlivě (podezíravě, bázlivě!) střežil. Vzpomínal na svou cestu sem z Hvězdné strany přes nevlídný ledový oceán a nekonečné větrné pustiny. Cestu, kterou musel podstoupit on a několik dalších, kteří přežili Obyvatelův hněv: obr Fess, ohyzdný Volse, skrčenec Arkis a různí otroci. Všichni zvolili vyhnanství před hrozbou upíří smrti, která je mnohem strašlivější než ta nejstrašlivější lidská, a to ne pouze ve své fyzické podobě. Člověk totiž ví, že musí zemřít, kdežto upír ví, že zemřít nemusí.

Ano, to bylo před čtyřmi lety…

Po smrti odporného trudovitého Volseho zradil Šejtis dva své dočasné spojence a vehnal Arkise Lepersona a Fesse Ference do spárů Šejtána Nenarozeného. Vylákal je do starého lávového výtoku, kde ze skučících stínů plných pachu síry vyrazil prastarý netvor ze svého mentálního ticha! Ještě teď, když na to Šejtis vzpomínal, se zachvěl:

Útok zrůdy s mečovitým sosákem (takové, jakých se Šejtis nyní pokoušel vytvořit víc), útok rychlý jako blesk a tichý jako stín; Arkis nabodnutý a vyzdvižený do vzduchu, zmítající se na dutém kostěném bodlu, které mu proniklo do srdce; a dál - vyvalené děsivé oči obludy, tváře jako kovářské měchy vydechující jemnou, vlhkou, rudou mlhu. Extrémně jemnou mlhu života, protože Šejtánův pohlcovač nerad ztrácel nebo plýtval jedinou kapičkou. A Fess, ten obr - Šejtis znovu viděl, jak se na něho zuřivě vrhá, aby mu vyrval srdce z těla; a pak Šejtán, zachránce, který se vyřítil ze tmy jako záplava zla, a chytil zběsilce do sítě svých chapadel, zatímco Šejtis máchl svou rukavicí, aby Fessovi rozbil hlavu. A pak závěrečná scéna, která zůstávala v Šejtisově mysli dodnes čerstvá jako horká krev.

Šejtánovo mnohoruké objetí dlouho a dlouho svíralo obrovskou pulzující masu Ferencova těla, až konečně její škubání ustalo a elastické kobří čelisti pustily nešťastníkovu hlavu, vlhkou a kouřící a zdánlivé nedotčenou - pouze s prázdnými očními důlky, z nichž cosi vytékalo, a s podobnými stružkami vytékajícími z nosních dírek a ze svěšených, zejících úst. A pak tu byl on sám, Šejtis, s myšlenkou tak

ledovou, že ho ještě teď spalovala:

Ach, ano, tohle je brána pekla! Co jiného ? Odkud by se jinak mohl vynořit ten netvor, ten jeho takzvaný předek, který vyprázdnil Ferencovu hlavu jako krysa, když vysaje ukradené vejce.

„Ano, máš pravdu!" ozval se tehdy okamžitě Šejtán. Jeho karmínové oči v žlutých orbitách zářily ze tmy za černou varhánkovatou tkání kobří kápě „Můj tvor z něho vysál krev - aby ho na určitou dobu zneškodnil - a já jsem vysál jeho mozek. Ale uvidíš, že to nejlepší jsme nechali pro tebe."

Pak téměř bez námahy postrčil vzpřímenou mrtvolu směrem k Šejtisovi takže se zdálo, jako by k němu udělala dva mátožné kroky, než se zhroutila k jeho nohám. Šejtis samozřejmě věděl, co svou poznámkou ten druhý myslí. Protože ve Ferencově obrovské, bledé, dehydratované tělesné schránce ještě stále zůstával ukrytý jeho upír (ach, pochoutka všech pochoutek!).

„Nedáš si se mnou?" vybídl ho Šejtán předtím, než stáhl Arkisovu mrtvolu z bublajícího sosáku pohlcovače a hodil ji na lávovou podlahu, kde se na ni vrhl a začal hledat jeho zoufale se krčícího parazita.

Do této chvíle zůstával Šejtis jako omráčený - ne však dlouho. Konec konců byl Vampýr a to všechno, čeho tady byl svědkem, mohl tušit. A samozřejmě pořád platilo, že krev je život. Společná hostina s Šejtánem mohla jejich spojenectví jen upevnit.

V každém případě tím nemohl nic pokazit.

A potom…

Bylo toho hodně, na co se dalo vzpomínat, události následovaly jedna za druhou. Když se zvedly větry z pustin, kde svítily jen hvězdy a polární záře, a rozpoutaly kolem jiskřících, vyloupených ledových hradů - hrobek starých Vampýrů sněhové peklo, pokusil se Šejtis seřadit fragmenty obrazů uchovávaných v paměti do chronologického pořádku, nebo je alespoň urovnat, aby nesplývaly jeden s druhým.

Brzy po jeho příchodu ho Šejtán vzal na prohlídku své jeskynní dílny, která se nacházela hned pod zakrytým severním srázem vulkánu.

Nebýt vysokého stropu a obrovského prostoru vyzdobeného stalaktity - s téměř nepropustnými ledovými okny, která nabízela výhled na bizarní střechu světa a dělala z ní groteskní pokrouceninu - příliš by se tato Šejtánova dílna nelišila od jiných podobných. Také Šejtis byl však mistrem tvůrčí metamorfózy; nebo se alespoň za takového považoval do okamžiku, než uviděl při práci svého předka.

Při pohledu dolů přes led čirý jako voda na jeden z Šejtánových výtvorů se neubránil poznámce: „Kdybys byl na Hvězdné straně v době panování starých Vampýrů, toto samotné by stačilo, aby tě obžalovali a znovu zapudili do vyhnanství, nebo rovnou zničili. Vždyť to má rozmnožovací orgány a to je zakázané!"

„Ano, je to samec," odpověděl Šejtán a kývl svou kápí. „Jenomže rozmnožování, akt kopulace, jeho očekávání - dokonce pouhé vlastnictví příslušných orgánů - přivádí tyto tvory do extáze. Udělal jsem tady tomu družku, ženu, a on mi za to poděkoval tím, že ji okamžitě roztrhal na kusy! Ale i kdyby zůstala naživu a rodila, co pak? Nechci se dočkat toho, že by své potomky nechal žít jen proto, aby je pak při první příležitosti sežral. Jen se na něj podívej, a to ještě není dospělý! Už byl však natolik nespolehlivý, že jsem ho musel nechat zmrazit. Jeho chybou bylo jeho pohlaví. Činilo ho různým a rujnost je prokletí. Stejně jako u lidí…"

„A stejně jako u Vampýrů," řekl Šejtis.

„U těch mnohem víc!" zvolal Šejtán. „Protože u Vampýrů jsou všechny tyto pudy znásobeny desetkrát!"

„Ale Vampýři své odalisky netrhají na kusy. Alespoň ne vždycky."

„Ke své škodě," řekl Šejtán. „Vždyť když je délka jejich života neomezená, jaký smysl má pěstovat si potomky své vlastní krve, kteří se tě pak mohou jednoho dne zmocnit a zničit tě?"

„A přesto jsi i ty vyhledával ženy, kterým ses pak oddával, protože jinak bych tu nebyl," poznamenal rychle Šejtis.

V tu chvíli se jejich pohledy nad Šejtánovým zmrzlým tvorem setkaly a zaklesly do sebe. Potom ten druhý odpověděl: „To je pravda, vyhledával - a možná právě proto…"

To byl jejich první spor nebo diskuse, ale pouze jedna z mnoha, které měly následovat. A zatímco Šejtisovi začalo brzy vadit, že s ním Šejtán mluví jako s malým dítětem, obecně uznával, že se ho ta zlověstná Bytost snaží poučit. Možná považoval za samozřejmé, že ho k tomu opravňuje jeho vysoký

věk; vždyť byl konec konců Šejtisův prapředek.

Jindy zase: Šejtán mu ukázal tvora se sosákovitým rypákem, který se v pracovní kádi vyvíjel a nabýval na tvaru a podstatě. Tvor se v mnohém podobal strážcům-pohlcovačům (pán vulkánu je měl tři), ale jeho sosák byl mnohem delší, ohebnější a podepřený u kořene mohutným masitým výstupkem, za nímž se jeho malá, dychtivostí jiskřící očka téměř zcela ztrácela. Šejtis okamžitě věděl, co je to zač, a proto se Šejtána zeptal:

„Nemáš už tady těch oblud dost? Překvapuje mě, že si dáváš tolik práce, abys jich měl ještě víc. Teď už jsi z Vampýrů uvězněných v ledu vytěžil téměř všechno… alespoň z těch, kteří byli snadno dostupní. Jaký má tedy smysl zůstávat tady?"

Šejtán naklonil svou kobří hlavu na stranu a řekl: „A ty jsi to už všechno pochopil, můj synu? Znáš přesný účel, k němuž chci tyhle své tvory použít?"

„Jistě. Jsou to variace na jedno téma: pohlcovači podobní těm, co skoncovali s Volsem a Arkisem, ale trochu víc specializovaní - na to, aby se uměli provrtat k Vampýrům v ledu a pak z nich svým sosákem vysáli všechny jejich tekutiny—"

„—a pak je zase všechny vydávili do mých zásobníků!" dokončil Šejtán znechucený tím, co všechno si Šejtis dokázal vydedukovat. „Ano, ano - ale nechceš se dozvědět, jak to dělají? Jak může můj navrtávač vysávat někoho, kdo je tuhý? Vždyť jeho oběti jsou zmrzlé a jejich tekutiny se táhnou jako lepidlo."

Šejtis na něho užasle hleděl.

„Vysvětlím ti to… za chvíli. Ale nejdříve ti řeknu, proč se s těmi starými vládci tak obtěžuju, když (jak jsi poznamenal) je jich už tak málo a jejich výživná hodnota je nutně malá. Odpověď je prostá: protože mě to těší. Cítit tu hrůzu v myslích těch z nich, kdo se pořád domnívají, že jsou nevím jak skvělí a výjimeční. Kdybych je neměl, koho bych děsil, hm? Mělo by vůbec smysl, abych existoval, když bych už nikomu nenaháněl hrůzu?"

Šejtis to chápal. Ďábel se živí hrůzou; jeden bez druhého by nemohli existovat; vzájemně se doplňují jako prostor a čas. A Šejtán, který četl jeho myšlenky, radostně souhlasil:

„Ano, je to tak jednoduché: mám rád hrůzu a potřebuju se v ní cvičit!"

Tak to bylo proč; a odpověď na otázku jak byla stejně prostá:

Vrtači vstříkli do svých oběti metamorfní kyseliny, vysušená tkáň se pak rozpustila na tekutiny, a než se mohla opět přeměnit na tuhé skupenství, obludy ji sosákem vysály.

„To však stále není odpověď na moji první otázku," namítl Šejtis. „Proč se namáháš s vytvářením dalších podobných tvorů?"

(Šejtán udělal něco, co by se dalo nazvat pokrčením ramen.) „Říkám ti znovu, hlavně proto, abych nevyšel z cviku. Vždyť jsem za posledních tři tisíce let nic jiného nedělal. Ano, kvůli cviku. Cvičím se na dobu, kdy spolu vybudujeme armádu válečníků a s ní pak vyrazíme proti Hvězdné straně a všem světům za ní!"

Šarlatové oči pod kobří kápí na okamžik zasvítily ještě jasněji, jako by v nich někdo prohrábl oheň. Ale pak Šejtán pokýval hlavou, postupně se vrátil ze soukromí svých myšlenek skrytých pod temnou kápí a řekl: „Ale teď mi musíš říct něco ty.

Když si tedy myslíš, že těch navrtávačů ledu a tvorů, kteří jim jsou příbuzní, dělám příliš mnoho, kolik jsi jich vlastně viděl?"

Šejtise jeho otázka očividně zaskočila. Po pravdě řečeno, představoval si, že těch tvorů je velmi mnoho. Ale to, co viděl jako důkaz ve vyloupených ledových hradech, mohlo být uděláno během nesčetných dlouhých staletí, v žádném případě ne nějakým mimořádným úsilím během několika cyklů polární záře. A i když zde v dílnách uvnitř vulkánu bublalo a kouřilo několik kádí s Šejtánovými experimenty, pořád tu bylo zatraceně málo hotových
tvorů. Nikde neviděl žádné splasklé sifónovce jako kolem orlích hnízd na Hvězdné straně, protože uvnitř vulkánu bylo malé vodní jezírko. Nebylo potřeba ani plynovců, vždyť několik jeskyní vulkánu - zvláště ty, které obýval Šejtán - bylo vyhříváno aktivními větracími průduchy. Takže po chvilce uvažování musel na Šejtánovu otázku odpovědět následovně:

„Když o tom teď přemýšlím, nemohu říct, že bych opravdu nějaké viděl - kromě těch, co právě kuchtíš ve svých kádích."

„Samozřejmě, protože tu také žádní nejsou! Držím si jen pohlcovače jako osobní strážce. A teď pojďme." Šejtán vedl svého potomka dolů do černých vnitřních jeskyní, do nichž nepronikalo žádné světlo. Všechny výklenky, skalní trhliny a mrtvé vulkanické průduchy sloužily jako skladovací prostory pro výsledky jeho experimentů uzavřené pod ledem v kádích. A tam se na Šejtise obrátil:

„Zeptej se mě, jak je dokážu udržovat při životě a ještě s plným břichem." Vzápětí si sám odpověděl: „Nijak! Všude kolem je mrtvá pustina. Kde bych pro ně sháněl potravu? Proto jsem je zmrazil. Tady zůstávají jako ve skladišti; nehybní, neutrální, prostě polotovar pro budoucí armádu. A když budu potřebovat jiné, možná odlišné druhy tvorů - žádný problém, prostě je navrhnu a zkonstruuju! Umění metamorfózy, Šejtisi. Nic však nepřichází nazmar, můj synu. Nikdy."

Šejtis stále hleděl dolů na zakonzervované experimenty svého předka a přikývl. „Vidím, že ses také občas pokoušel o nějakého válečníka," poznamenal. „Jde z nich strach, ale… nejsou trochu archaičtí? Možná bych ti měl poradit: válečníci na Hvězdné straně se od tvých dob hodně změnili. Po pravdě řečeno ti tvoji by proti mým příliš neobstáli!"

Jestli se to Šejtána dotklo, nedal to na sobě příliš znát. „V tom případě mě pouč a předej mi své skvělé tvůrčí zkušenosti na poli metamorfózy," odpověděl. „Opravdu, a abys to mohl udělat, máš v mé dílně naprosto volnou ruku. Můžeš používat materiál i kádě, jak se ti zlíbí." To Šejtisovi velice vyhovovalo…

Jindy se zase Šejtis zeptal:

„Co ti tvoji pohlcovači? Vzhledem k tomu, že ti nejsou zmrazení a máš ve zvyku držet je - izolovaně? - kde berou své oběti? Jak je živíš? Čím je krmíš? Vždyť, jak jsi sám řekl, kolem je jen mrtvá pustina."

šejtán mu potom ukázal své zásobníky zmrazené krve a rozsekaného metamorfního masa a vysvětlil mu: „Jsem tady už dlouho, velmi dlouho, můj synu. Když jsem do těchto míst přišel, ach, brzy jsem poznal, co to znamená znát hlad! Od té doby dělám zásoby nejen pro sebe, ale i pro své tvory - na okamžitou spotřebu i na dobu naší nadcházející obrody."

Šejtis hleděl v němém úžasu na tucty velkých nádob plných černé hmoty „To je všechno krev? Tolik krve? To jistě není ze zmrzlých vampýřích vládců, že? K naplnění všech těchto obřích hrnců by nestačili Vampýři z celé Hvězdné strany!"

„To je krev zabitých zvířat," odpověděl Šejtán. „A také velryb. Ano, dokonce i něco lidské krve. Ale věř mi, toho posledního jen velmi málo. Krev zvířat a velkých ryb je pro mé tvory výborná; až nastane doba bojů, dostatečně je napojí a pak… pak bude dost potravy pro všechny, hm? Ale lidská krev je jen pro mě - a samozřejmě i pro tebe, když jsi teď tady - pro naši výživu."

Šejtis nevycházel z úžasu. „Ty jsi vysál krev z těch velkých ryb v ledovém moři?"

„Řekl jsem ryb, ale oni to jsou ve skutečnosti savci." Šejtán svým typickým způsobem pokrčil rameny. „Ti obři jsou teplokrevní a svá mláďata kojí. Brzy po svém příchodu jsem jich na okraji oceánu uviděl celé hejno, proto jsem svého prvního pohlcovače zkonstruoval tak, aby je byl schopen zužitkovat. Byl to dobrý návrh a po celá staletí jsem ho téměř nemusel měnit. Jistě sis u mých strážců vulkánu a vlastně i u navrtávačů všiml některých anomálií, jako zakrnělých žáber, ploutví nebo jiných orgánů."

Ano, Šejtis si toho samozřejmě všiml. Měl ve zvyku všímat si všeho…

Při jiné příležitosti, když si fascinován uvědomil neuvěřitelný věk svého samozvaného ‚mentora', Šejtis nahlas uvažoval:

„Ty jsi tady - na zemi, na Hvězdné straně a hlavně v ledových pustinách, v této zemi věčného mrazu - skoro od samého počátku!" Ještě to ani nedořekl a už cítil, jak naivně musejí jeho slova znít a kolik je v nich obsaženo posvátné bázně před Šejtánem. Jeho předek to také hned potvrdil temným úsměškem.

„Od počátku? Ach ne, je mi jasné, že svět je miliónkrát starší než já. Nebo jsi měl na mysli počátek Vampýrů? V tom případě mohu jen souhlasit, protože jsem byl prvním z nich."

„Opravdu?" Šejtis se opět neubránil, aby na sobě nedal znát úžas. Bylo těžké zůstat chladným a neproniknutelným tváří tvář takovým skutečnostem. Znal samozřejmě legendy Hvězdné strany, které vypovídaly o tom, že prvním Vampýrem byl Šejtán Padlý. Jako každý pošetilec však měl za to, že s legendami je to jako s mýty: že jsou buď nepravdivé, nebo přinejlepším to, co se opravdu stalo, zveličují. „Prvním? Otcem nás všech?"

„Ano, prvním z Vampýrů," odpověděl konečně Šejtán po podivně dlouhé odmlce. „Ale ne… řekl jsi Otcem? Ne, Otcem ne. Ach, zplodil jsem svůj díl, o tom nepochybuj, protože jsem byl mladý a měl jsem

mladé choutky. Byl jsem člověk, čistý a padlý na zem, kde do mě vstoupil můj upír… ten, co povstal… z močálů…"

„Z upířích močálů?" zeptal se po chvíli ticha Šejtis. „Na západě od Hvězdné strany jsou velké močály a podle legend i na východě. Slyšel jsem o nich, ale nikdy jsem je neviděl. Jsou to ty močály, o nichž mluvíš?"

Šejtán byl stále duchem daleko v jakémsi podivném snění. Přesto přitakal. „Ano, to jsou ty bažiny. Padl jsem na zem tam na západě."

Šejtis, který ho už dříve slyšel použít výraz ‚padlý na zem', se zamračil, zavrtěl hlavou a řekl: „Nerozumím ti. Jak může člověk padnout na zem? Myslíš z nebe? Z lůna své matky? Ale nenazývají tě snad také Nenarozený? Odkud jsi vlastně spadl a jak se to stalo?"

„Jsi moc hlučný a tvé otázky jsou neomalené! Přesto ti odpovím, jak nejlépe umím. Nejdříve musíš pochopit, že moje vzpomínky mají počátek tam v močálech, a i ty jsou mlhavé a neúplné. Co bylo před močály, tím… si nejsem jist. Ale když jsem přišel nahý na tento svět, bylo to kvůli mé velké snaze o něco, co jsem už zapomněl, a kvůli velké pýše. Jsem přesvědčen, že mě vyhnali ze stejného důvodu, z jakého mě později vyhnali Vampýři sem do ledových pustin. Ti mě vypudili, protože jsem měl být Nejmocnější. Možná jsem se snažil být Nejmocnějším i tam v tom druhém světě, z něhož jsem byl vyhozen, a padl jsem na zem. Je to pro mě záhada. Jedno však vím: v porovnání s tímhle místem se onen svět podobal peklu!"

„Někdo tě sem poslal za trest? Do života z pekla?"

„Nebo do světa, který by se mohl peklem stát… mým přičiněním. To je otázka chtění: něco se může stát tehdy, jestli že si to přeju nebo jestliže je mi to umožněno. Opakuji: tady jsem se ocitl proto, že jsem byl vzpurný a pyšný. Alespoň tak se mi to zdá, tak si na to matně vzpomínám."

„Takže na ten pád si vlastně nevzpomínáš? Pouze na to, že ses najednou ocitl v upířích močálech?"

„Ano, v jejich blízkosti. Tam, kde do mě vstoupil můj upír."

To poslední Šejtise živě zajímalo. „V naší době," uvažoval, „máme oba možnost zabít své nepřátele, vyrvat z nich jejich upíry a sníst je, jak jsme to naposledy udělali v případě Fesse Ference a Arkise Lepersona. Víme, jak takoví paraziti vypadají: plně vyvinutí připomínají ostnaté pijavice, které se v člověku skryjí a ovlivňují jeho myšlení a pudy. S některými hostiteli mohou po delší době tak srůst nebo splynout, že se už pak od nich nedají oddělit."

„Ano, to je můj případ," odpověděl Šejtán. „Skutečně, z toho, co jsem byl původně, zbylo zatraceně málo, zatímco můj upír vyrostl a vlastně vidíš jen jeho."

„Máš pravdu," řekl Šejtis. „Ty, nebo spíš tvůj upír - nebo výsledek dlouhotrvající metamorfózy - vypadáš (on vypadá) barbarsky. Ale jak k tomu došlo! Dostal jsi ho jako vejce? Zůstal jeho otcovský upír v močálech? Nebo do tebe parazit vstoupil vyvinutý, překvapil tě a vklouzl do tebe celý?"

„Vstoupil do mě z močálů," opakoval Šejtán. „To je všechno, co vím. Jak… to nemám tušení."

Problém Šejtise znepokojoval (ostatně i jeho předka), ale pro tuto chvíli cítili, že otázek a hledání odpovědí už bylo dost.

O několik cyklů polární záře později, když Šejtis pracoval v koutě dílny a se svolením svého předka pro něho konstruoval válečníka, došlo k následující příhodě:

„Už vím, jak to bylo!" prohlásil Šejtán, který se náhle objevil a stanul nad Šejtisem jako půlnoční stín. „V té dřívější existenci, o níž jsem ti říkal, jsem sloužil druhému a druhým, ale toužil jsem sloužit pouze sobě. Jako odměnu za svou pýchu - byl jsem pyšný na svůj rozum a na svou krásu, které jsem si byl možná až příliš vědom - a za své snahy jsem si vysloužil, že mě zbavili mého legitimního místa ve společnosti. Nezničili mě, nezlikvidovali, pouze využili! Stal jsem se pro Ně… nástrojem! Semenem zla, které se chystali zasít mezi planety! Chápeš to? Byl jsem pošetilost a pokání! Byl jsem Temnota, která umožňuje, aby bylo vidět Světlo!"

Pod dojmem Šejtánova náhlého výbuchu nechal Šejtis práce a narovnal se. Svému předku však nerozuměl. Zakroutil tedy jen hlavou a rozhodil ruce. „Nemůžeš mi to vysvětlit trochu srozumitelněji?"

„K čertu s tebou – ne!" vykřikl Šejtán. „Zdálo se mi to; vím, že je to pravda; ale ani já tomu nerozumím! Řekl jsem ti to, aby ses třeba ty pokusil pochopit - ale vidím, že ty to nechápeš stejně jako já!"

Otočil se, rozčileně vyrazil pryč a zmizel v labyrintu vulkánu.

Dlouho po tomto rozhovoru Šejtis toho druhého vůbec neviděl; pouze si byl vědom jeho přízračné přítomnosti. Jednou však, když znovu vstoupil do dílny a zamířil ke kádím, spatřil Šejtána, jak tam stojí a se zasmušilým výrazem si prohlíží jeho experimenty, které se svíjely a tuhly ve svých kapalinách. A pak poté, co si vyměnili obvyklé pozdravy, a aniž ještě o něčem začali hovořit, Šejtán sám od sebe lhostejně zamumlal:

„Byl jsem vypuzen z mnoha planet a vyhnán z mnoha světů. Ano, a ještě i jiní ve všech těch nesčetných kónických dimenzích světla." To bylo všechno.

Zešílel! (Šejtis tuto myšlenku, stejně jako mnoho dalších, držel úzkostlivě v sobě.) Vypadá to, že zatímco jsem se věnoval své práci, on tu běhal kolem jako šílený. Přitom teď zrovna nemohu potřebovat, aby se začal zajímat, co tu dělám. Šejtis vlastně přišel do dílny proto, aby svému novému výtvoru injektoval mozkovou hmotu, aby stimuloval a usměrnil růst zárodku jeho centra. Jenže… to byly buňky získané z dosti zvláštního zdroje s pomocí jednoho z Šejtánových navrtávačů ledu…

Pro tentokrát tedy svou práci odložil, přizpůsobil se Šejtánově šílenosti, nebo co to bylo, a odpověděl: „V tom případě, až půjdeme s válečníky, které tu vytvářím, proti Hvězdné straně, bude tvoje pomsta o to sladší. Nic před námi neobstojí; a jestli existují nějaké vyšší světy, nad nimiž bychom mohli zvítězit, nakonec také padnou, jako jsi padl ty na zem."

Zdálo se mu, že tohle by mohlo stačit, aby Šejtána vytáhl z morbidních hlubin, do nichž zapadl, a vyléčil ho z jeho momentální rozervanosti. „Opravdu, vypadají, že to budou dobří válečníci, můj synu!" poznamenal hned Šejtán. Byla to vzácná pochvala; vzápětí ji však další poznámkou poněkud shodil: „Měli by být dobří, protože na Hvězdné straně jsi měl dostatečné množství nejlepší hlíny, se kterou jsi to mohl zkoušet."

Po tomhle už se svými fantaziemi přestal…

Ještě později:

Oba zkonstruovali štíhlého, ale výkonného, aerodynamicky tvarovaného létavce vybaveného sacím chobotem, jemuž vložili do hlavy mozek jednoho z dávno zemřelých pobočníků Menora Drtiče. Napojili tvora kvalitní plazmou a poslali ho na průzkumný let na Hvězdnou stranu. Pak čekali mnoho polárních cyklů na jeho návrat. Jenže marně. Nakonec, když už téměř ztratili naději, se létavec vrátil a přinesl s sebou vyhublé a třesoucí se kočovnické dítě.

Byl to asi osmi nebo devítiletý chlapec a létavec ho unesl skupině Kočovníků, kteří tábořili v horách na Sluneční straně. Vypadalo to, že Kočovníci už nechtějí jít do země, kde slunce klesá do noci. Proč by měli, když tam už nebyli Vampýři? Zpáteční cesta z Hvězdné strany však byla dlouhá a chlapec málem zemřel chladem.

Šejtán ho hned odnesl do svých soukromých prostor k ‚výslechu'. Chvíli nato se však obrátil mentálním hlasem na Šejtise, který už opět pracoval u kádí:

Pojď sem!

Pouhá dvě slova, ale vzrušení, které v nich zaznělo, říkalo mnohem víc…

Pátá kapitola

Západ slunce - Exorcety - Boží mysl

Šejtis stál vysoký a vážný na okraji černého zejícího kráteru a hleděl směrem k jihu tam, kde byla Hvězdná strana. Nad jeho hlavou se na obloze chvěla polární záře, on však věděl, že na Hvězdné straně bude svítat. Vrcholky hor zazáří zlatě, ale nejvyšší okno Karenina orlího hnízda zůstane zakryté tlustými závěsy a goblény s jejím znakem, aby dovnitř nevnikl ani jediný paprsek slunečního světla.

Hleděl k jihu a přivřenýma očima pozoroval sotva patrnou ohnivou linii lemující horizont - tenkou zlatou linku, která oddělovala vzdálený svět nejdříve od modrého a dál pak od černého prostoru, v němž visely všechny hvězdy noci, třpytící se a hypnotizující. Zdálo se mu, jako by mu dávaly znamení, jako by ho vábily. Bylo to volání, na něž se chystal odpovědět. Brzy.

Byl nejvyšší čas, protože až polární záře pohasne a obloha na jihu se setmí, nastane západ slunce. Předtím ovšem Šejtis se svým zkaženým, zlověstným předkem sešikují své válečníky, nasednou na

létavce a odstartují s touto malou, ale strašlivou armádou z příkrého lávového úbočí vulkánu. Konečně nastane ten okamžik - pro ně realizace jejich snu, pro Hvězdnou stranu příchod noční můry. Sen, který Šejtán snil tolik staletí, začal vystupovat v ostřejších obrysech po návratu osamělého létavce s uneseným dítětem Kočovníků a nyní se blížil naplnění.

Šejtis si to, co se stalo, pamatoval do nejmenších podrobností: způsob, jakým si jeho předek dychtivě odnesl vyčerpaného, polomrtvého chlapce do svých sirných komnat a jak krátce potom vyslal mentální vzkaz:

Pojď sem!

Šejtis to znovu všechno viděl: triumfujícího Padlého, jak vzrušeně přechází po černé, drsné podlaze. Než mu Šejtis stačil položit otázku, promluvil sám:

„Ten tvůj Obyvatel, ten cizí mladík, který ke zničení mocných Vampýrů použil energie samotného slunce…"

„Ano, co je s ním?"

„Co je s ním?" zahučel Šejtán temně a přesto radostně. „Je proměněný, to je s ním! Proměněný jako já sám - ale jeho to stojí mnohem víc. Tak ten tě koupal v spalující záři slunce, ech? Ten, který udělal z Vampýrů oblak smrdutého kouře? A teď spálil sám sebe! Také jeho upír musel být zasažen, protože se nedokáže vyhojit. Jeho metamorfní lidská tkáň mu odpadávala od těla jako malomocnému. Když to viděl jeho zoufalý upír, vrátil ho do jeho původní podoby - do podoby původního hostitele. Je méně objemná, ale alespoň tu ztrátu lehčeji nese, chápeš? Takže ten tvůj Obyvatel je teď… vlk!" „Vlk?" Užaslý Šejtis si vzpomněl na svůj sen.

„Ano, šelma, která běhá po čtyřech. Šedý vůdce smečky, jehož jediná moc je ta vlčí. Kočovníci k němu chovají posvátnou úctu - říkají, že má místo předních tlap lidské ruce. Také jeho mysl musela zůstat částečně lidská, alespoň ve vzpomínkách. A také jeho upír v něm přežil, i když menší část. To ho zachránilo. Zbytek je však vlk."

„Vlk!" vydechl Šejtis znovu. Nebylo to poprvé, co měl podobné věštecké sny. To ovšem patří k umění Vampýrů, nic víc to není. „A jeho otec, ten pekelník Harry Keogh?"

„Je zpátky na Hvězdné straně." „Jak to zpátky?"

„Protože po bitvě v Obyvatelově zahradě se vrátil do svého domova. To jsi samozřejmě nemohl vědět, protože jsi už byl v exilu." „Do svého domova? Do pekelné země?"

„Pekelná země! Pekelná země! Žádná pekelná země to není! Jak dlouho ti to budu muset říkat? To tahle země, se svým sirným pachem, upířími močály a sluncem sežehnutou pustinou za horami, je pekelná! Ale svět Harryho Keogha… pro nás by to byl ráj!" „Jak to víš?"

„Nevím, ale myslím si to. Tuším to."

„Harry Keogh má moc, to je jisté, ale není Vampýr," uvažoval Šejtis. „Teď už je," opravil ho hned Šejtán. „I když ještě nezkušený. Na kom tedy je, aby ho vyzkoušel nějakou záludností nebo přímo bojem? Navíc Kočovníci mu příliš nedůvěřují, protože nepije lidskou krev." „Cože?!"

„Alespoň podle toho chlapce," řekl Šejtán. „Obyvatelův otec jí jen maso zvířat. Zdá se, že ve srovnání s tvým upírem, můj synu, je ten jeho ukňouraný, prostoduchý, nedospělý tvor." „A co ta takzvaná vládkyně Karen?"

„Ach, ano, vládkyně Karen - poslední Vampýr na Hvězdné straně. Myslím, že na ni máš spadeno, je to tak? Vzpomínám si, že ses zmiňoval o její zradě, a teď, když jsi vyslovil její jméno, jako by z tvého rozeklaného jazyka kapala kyselina. Tak tedy Karen a Harry Keogh se dali dohromady. Jsou spolu v jejím orlím hnízdě. Jestli je taková krasavice, jak říkáš, není pochyb, že je v ní až po jílec a ještě dál, jak se u nás říká."

Nechtěl Šejtise popíchnout a ten to věděl, přesto se neubránil podrážděné reakci. „Jen ať si spolu užívají… dokud mohou," odpověděl zlověstně. Nakonec se rozhlédl po kočovnickém dítěti.

„Je pryč," řekl Šejtán. „Čisté, nezkažené lidské maso. Za těch několik tisíc let jsem se už dost nakonzumoval metamorfní kaše. Ten chlapec byl pouhý pamlsek, přesto vítaný."

„Nevinné dítě?"

„Na Sluneční straně jsou celé kmeny," zahučel Šejtán svým temným klokotavým hlasem. „A za ní celé světy!"

Bylo rozhodnuto. Začali se připravovat na svůj vítězný návrat…

Nyní Šejtis čekal, až se vyvine jeho poslední válečný tvor, a jeho předek Šejtán Padlý čekal s ním. Jakmile šupiny, drápy a různé výčnělky s bojovým vybavením ztvrdnou v chitin pevný jako ocel, což byla otázka několika hodin, konečně nastane čas vyrazit vpřed proti Hvězdné straně.

Šejtis pochyboval, jestli to všechno bude v nastávající ‚bitvě' potřeba. Pevně věřil, že na Karen a jejího milence, případně ještě toho vlka - a tím i na celou Hvězdnou stranu - by stačil on sám s hrstkou válečníků a vůbec by k tomu nepotřeboval pomoc svého předka.

Vždyť, co je to za protivníky: pouhá žena… smečka vlků… vampýří ‚vládce', který se štítí lidské krve? To není žádná armáda, ale chátra, lůza! Ať si ten Keogh povolá na svou pomoc třeba i mrtvé, tím by vystrašil možná tak trogy a Kočovníky, ale ne jeho, vládce Šejtise. On se žádných tlejících mrtvol nebojí. A pokud jde o další z Keoghových kouzel - těch jeho obratných triků, kdy se neviditelný přesouvá z místa na místo - to mu nepomůže. Tentokrát ne. Jestliže tím způsobem zmizí, bude jen dobře! A jestliže ne, čeká ho smrt!

Ale na druhou stranu…

Šejtis mohl stěží sám před sebou popřít své těžké sny, jejichž obrazy byly zvláštní a neobvyklé jako výboje polární záře, které se i teď splétaly na obloze nad jeho hlavou. Možná by své sny měl ještě jednou přezkoumat, jako to často dělal dříve, jenže—

—teď už na to není čas. Protože cítil povědomé vlnění a věděl, že Šejtán je nablízku; když ne fyzicky, alespoň mentálně.

Co je? zeptal se.

Jak jsi chytrý! zahučel ten druhý telepaticky. A jak citlivý! Ne neboj se, neslídím po tobě, můj synu.

Tak proč se o to pořád pokoušíš? Šejtis byl chladný jako led.

Šejtán ignoroval jeho podrážděnost a řekl: Už bys měl jít. Naši tvorové se už v kádích hlásí a brzy budou hotoví a čilí jako rybky. Je třeba je vyzkoušet. Čeká nás spousta práce. Musíme se připravit.

Skutečně, Šejtán měl pravdu.

Hned tam budu, odpověděl Šejtis a začal sestupovat z kuželu hory. Jeho předek nebyl jediný, kdo dychtil dostat se odsud pryč. Jenže jsou představy a představy a každý vychází z těch svých.

Šejtán se pouze chtěl dostat pryč z ledových pustin, zatímco jeho potomek… jeho cíle byly poněkud jiné.

O nějakou dobu dříve a o několik tisíc mil dál na jih:

Nekroskop prováděl inspekci Kareniných předsunutých stráží: jejího systému včasného varování tvořeného speciálně zkonstruovanými válečníky (nebo hordou zdivočelých tvorů, v které se, jak se zdálo, změnily), rozmístěnými podél pobřeží zamrzlého moře, aby byli schopni zaznamenat jakýkoliv výpad z ledových pustin. Harry se k nim dostal pomocí Möbiova kontinua řadou stomílových skoků, jimiž se přenesl přes několik vzdálených horizontů za sebou. Teď tedy byl v pustém kraji osvětleném polární září, kde na březích oceánu spoutaného ledem leží bílé závěje věčného sněhu.

Karenini tvorové tam v pořádku byli a Harry se brzy přesvědčil, že se dobře adaptovali. Jejich primitivní metamorfní generaci stačilo pouze urychlit a přizpůsobit svůj vývoj: na těle jim vyrostla hustá bílá kožešina, která sloužila jako ochrana proti chladu i jako přirozené maskování. Teprve když Harry zaznamenal sotva znatelný pohyb ve velké sněhové závěji a opatrně se přiblížil, zjistil, jak výkonná zařízení tito tvorové jsou. Poprvé je doopravdy uviděl, až se tři z nich zvedli a zaútočili na něho - v plné sestavě; čtvereční akr vražedného cvalu bestií vztyčených na zadních nohou!

Pak, když se od nich trochu vzdálil, si pomyslel: Byl bych pouhá malá rybka, o kterou se tahají tři velké kočky. Na každou by zbyl kousek na ochutnání.

Všimni si však jejich instinktivní snahy zachovat si své utajení, komentovala Karen ze svého orlího hnízda nějaké dva tisíce mil odtud na jih. Jejich schopnost myslet je možná chabá, ale přesto jsou schopni své myšlenky skrýt a neprozradit se před tebou. Navíc ty jsi Vampýr - vládce, pán - ani to je však nezastavilo!

Nekroskop si všiml jisté pýchy, která zaznívala v Kareniných myšlenkách; byli to její tvorové a ona věděla, že v nich odvedla dobrou práci. Bohužel jim však dovolila, aby se jí vymkli z rukou. Protože na něho byla stále zaměřená, jeho povzdech samozřejmě slyšela.

Je to příliš velká vzdálenost, řekla a pokrčila rameny. Teď to vidím. Telepatie, kterou oba ovládáme, je zvláštní talent. Naše mysli, z větší části lidské, jsou velké a dovedeme je dobře zaměřit, proto v kontaktu mezi sebou nemáme Problémy. Jejich mysli jsou však malé a většinou soustředěné na to, jak přežít. Opět pokrčila rameny. Není se čemu divit, prostě na mě zapomněli.

V tom případě je nejvyšší čas, aby si zase vzpomněli, odpověděl Harry. Pak Karen obnovila a upřesnila své původní příkazy a instrukce a on je přímo s plnou silou nasměroval do tupých myslí tvorů. Nyní, když se k nim znovu přiblížil, se už chovali s mnohem větším respektem.

Jsi odvážný! komentovala jeho počínání Karen, i když trochu nervózně. Ovládat je z takové blízkosti. I když možná spíš neopatrný než odvážný. Prosím tě, Harry, běž od nich dál. A nechceš se už vrátit domů?

Domů… Myslí tím zpátky do jejího orlího hnízda? uvažoval. A je to teď skutečně jeho domov? Zřejmě ano: ten monstrózní menhir tyčící se nad kamenitými pláněmi Hvězdné strany, který je zařízen předměty vyrobenými z vlasů a kožešin, chrupavek a kostí někdejších lidí a nejrůznějších monster. Jaký lepší domov si může představit člověk, jehož celoživotní přítelkyní je zubatá s kosou?

Hořké myšlenky. Na druhou stranu měl Harry hřejivý pocit, že Karen na něm záleží a má o něho starost. Ostatně jakýkoliv domov je lepší než žádný.

V každém případě tady byl hotov a také pořádně prochladlý. Věděl však, že Karen ho zahřeje…

V úplně jiném světě na Urale:

Major Alexej Byzarnov byl v Perchorsku kvůli poslední zkoušce palby raketového sytému Tokarev, která se měla provést pomocí počítačové simulace. Zkoušku řídil kapitán Igor Klepko. Byl to malý muž ostře řezaných rysů s tmavýma očima a jakoby větrem ošlehanou pletí, kterou zdědil po svých stepních předcích. Hovořil ke skupince asi půltuctů mladých důstojníků, kterým stačil během příprav průběžně komentovat, co dělá. Všichni pozorně sledovali jeho činnost. Klepko stál stranou od nich na obvodové rampě pod zakřiveným obloukem žulové stěny. Klepkův monolog napjatě sledoval také ředitel Projektu Viktor Luchov.

„Ano, dvě rakety," pokračoval Klepko. „Zdvojený systém. V poli jsou rakety Tokarev určeny buď k provedení preventivního útoku na dosud beznukleární bojovou zónu, nebo k odvetě v případě, že nepřítel použil podobných zbraní. První raketa by našla hlavní nepřátelský štáb někde za předním okrajem bojové zóny a druhá by směřovala do místa největší koncentrace těžké techniky nepřítele uvnitř bojové zóny."

„Ale pro náš účel tady v Perchorsku—" Klepko pokrčil rameny. „I když jsou cíle našeho případného útoku poněkud zvláštní, zůstávají paradoxně založeny na dohadu. První raketu zamýšlíme nechat vybuchnout ve světě za tou, ehm, Bránou," (máchl neurčitě rukou k zářící kouli za sebou), „a druhou uvnitř ‚průchodu' mezi těmito světy. Postup je velice jednoduchý. Palubní počítače jsou spojeny rádiem; když první raketa proletí Bránou do druhého světa, spojení se přeruší; o dvě desetiny sekundy později obě explodují."

Kapitán Klepko si povzdechl a kývl hlavou. „Pokud jde o účel tohoto systému: jestliže dojde k jeho použití, bude to výlučně obranný zásah. Všichni budete mít možnost zhlédnout filmové záběry tvorů z druhé strany, kterým se podařilo proniknout do tohoto světa. Jistě nemusím zdůrazňovat, jak důležité je, aby v budoucnu k ničemu podobnému nedošlo.

Ještě než přistoupíme k simulaci, zbývá zmínit otázky velení a osobní bezpečnosti. Velení:

Tyto zbraně mohou být použity pouze na příkaz ředitele Projektu potvrzený velícím důstojníkem majorem Byzarnovem nebo v případě jeho absence, a to je velice nepravděpodobné, mnou. Osobní bezpečnost:

Od okamžiku, kdy dojde ke stisknutí tlačítka, jsou bojové hlavice odjištěny. Následuje časový úsek pěti minut před odpálením. Každý, kdo se bude v tuto dobu ještě v Perchorsku nacházet, bude na nebezpečí upozorňován nepřetržitým varovným zvukem sirény. Význam tohoto varování je jednoznačný: OKAMŽITĚ OPUSŤTE PROSTOR! Zplodiny, které vznikají při odpálení raket, jsou toxické. Jako bezpečnostní opatření proti eventuální závadě ventilačního systému Projektu, jakkoliv je velice nepravděpodobné, že by k ní mohlo dojít, si musí každý opozdilec nasadit dýchací masku a nechat si ji,

dokud neopustí komplex. Máme vyzkoušeno, že průměrně zdatný člověk se dostane ze středu Projektu do skalní rokle za čtyři minuty.

Je třeba si uvědomit, že rakety Tokarev jsou zatraceně nebezpečné zbraně; jejich použití tady není kvůli experimentu, ale kvůli efektu. Nejsou zabezpečeny proti selhání. Po odpálení se už nedají zajistit a musíme počítat, že maximálně do šedesáti sekund explodují. To je tedy celkem šest minut od iniciace systému. První výbuch, ten na druhé straně Brány, by se tady neměl nijak projevit, ale druhý, v průchodu… to může být něco jiného. Může se stát, že tlaková vlna exploze vrhne radioaktivní zplodiny a trosky zpět do Perchorské prohlubně. Můžeme jen doufat, že kontaminace se omezí na prostory dole v těsném okolí jádra a podaří se nám zamezit jejímu šíření."

Klepko si složil ruce za zády a rozhlédl se. „Máte nějaké dotazy?" Nikdo žádné neměl.

„Simulace je řízena počítačem." Zašklebil se a omluvně pokrčil rameny. „Obávám se, že ten, kdo čeká nějaký ohňostroj, bude zklamán. Všechno se odehraje tady na malé černobílé obrazovce, tiše a s titulky. Žádné umělé efekty!"

Jeho posluchači se zasmáli.

„Hlavně," Klepko zvedl ruku, aby si zjednal ticho, „vám to však dovolí pochopit, jak krátký časový interval těch šest minut je." Obrátil se a stiskl červené tlačítko na pultu před sebou.

Major Byzarnov už jednu simulaci viděl, nijak zvlášť ho tedy technické provedení nezajímalo. Zajímal ho však výraz na tváři Viktora Luchova. Ředitel Projektu hleděl na obrazovku doslova jako u vytržení. Byzarnov ustoupil o dva kroky dál na obvodovou rampu, přiblížil se k vyzáblému vědci a tiše zakašlal.

Luchov otočil hlavu a vytřeštil na majora oči. „Vy si pořád myslíte, že je to jen jakási hra, co?" vybafl na něho.

„Ne," odpověděl Byzarnov. „Ani jsem si to nikdy nemyslel."

„Vidím, že já mohu o použití těchto zbraní rozhodnout pouze s laskavým souhlasem vaším nebo vašeho zástupce. Podezíráte mě snad, že bych mohl vydat příkaz bezdůvodně?"

„Ale vůbec ne." Major zavrtěl hlavou, byl si však příliš dobře vědom několika hustě popsaných listů papíru, které mu nadouvaly kapsu. Byl to posudek na Luchova vypracovaný psychologem Projektu. Pro sebe si však v duchu dodal: Bezdůvodně ne, ale na základě nějaké šílené úvahy ano.

Luchovovův pohled byl najednou prázdný. „Někdy mám pocit, že je to trest," řekl.

„Jak to myslíte?"

„Ano, trest za to, že jsem se v celé téhle věci angažoval. Účastnil jsem se budování původního Projektu. Tehdy byl jeho ředitelem Franz Ajvaz. Ten však při neštěstí zahynul a tím za svou účast zaplatil. Od té doby je odpovědnost na mně."

„Chápu, to je břímě, které by dokázalo udolat každého." Byzarnov pokýval hlavou, o krok ustoupil a rozhodl se změnit téma. „Než Klepko začal s demonstrací, viděl jsem vás vystupovat odněkud zdola. Byl jste… tam v těch opuštěných magmatických podlažích?"

Luchov se zachvěl a odpověděl téměř šeptem: „Bože, kdybyste viděl, co tam dole je za dopuštění! Tolik lidí uvězněných, zavalených. Otevřel jsem jednu cystu. To, co je uvnitř, vypadá jako… jako nějaká mumie z jiného světa. Žádná hniloba, žádné mokvání, jen bizarní masa zpola přeměněného, zpola fosilizovaného těla. Na povrchu bylo vidět pár hlavních orgánů, ale také větší množství podivných - nevím čeho, přírůstků ? - z gumy, plastických hmot, železa, kamene a já nevím z čeho ještě…"

Byzarnov k němu pocítil lítost. Luchov tu byl příliš dlouho. Ale to už brzy skončí… pokud Moskva dá na jeho doporučení. „Vím, musí to tam být strašné, Viktore," souhlasil. „Nejlepší by bylo, kdybyste se od toho držel dál."

Viktore? A ten soucitný tón, kterým se k němu Byzarnov obracel? Luchov na něho pohlédl, chvíli mu zlobně civěl do tváře a pak se obrátil pryč. „Dokud budu ředitelem Projektu, budu dělat to, co uznám za vhodné já, majore!" řekl přes rameno a odešel.

Byzarnov přistoupil ke Klepkovi. Na obrazovce se trhaně pohybovaly dva tvary připomínající šipky na házení. Konečně explodovaly - simulace proběhla. Klepko právě dokončoval svůj výklad: bude pořád plná toxických zplodin a může být zamořená vysokou koncentrací radioaktivity! Ale v té chvíli bychom už všichni měli být v bezpečném krytu." Major počkal, až Klepko skončí, pak ho vzal stranou a krátce, ale naléhavě s ním hovořil.

O Luchovovi.

Nekroskop snil.

Snil o chlapci jménem Harry Keogh, který mluví s mrtvými a je jejich přítelem, jejich jediným světlem ve vše pohlcující tmě. Snil o mladých láskách a mladém životě, o myslích, které navštívil, o tělech, v nichž prodléval, a o místech, která poznával nyní, poznal v minulosti a pozná v budoucnosti, navíc ve dvou rozdílných světech. Byl to velice zvláštní a fantastický sen - víc než to, protože byl pravdivý - a přestože nekroskop snil o sobě, o svém životě, připadalo mu, jako by to byl sen o někom jiném.

Nakonec snil o svém synovi, o vlkovi… jenže tato část snu byla reálná, ne pouze vzpomínka uchovaná z toho druhého světa. Jeho syn k němu přišel, z tlamy mu visel vyplazený jazyk, a řekl:

Otče, už jdou!

Harry se okamžitě probudil, vyklouzl z Karenina lůžka a přistoupil k okennímu výklenku. Rozhrnul závěsy. Udělal to však opatrně a držel se stranou připravený okamžitě stáhnout hlavu, kdyby to bylo třeba. Naštěstí bylo po západu slunce a jeho opatrnost byla zbytečná. V horách se táhly stíny a pohlcovaly zlato z vrcholků. Hvězdy, zprvu sotva viditelné, zářily každým okamžikem jasněji a jasněji. V kraji panovala tma, ale ještě větší temnota přicházela.

Karen vykřikla ze spánku, probudila se a prudce se na lůžku posadila. „Harry!" Její tvář byla přízračně bledá - bílá skvrna s trojhrannými otvory pro oči a ústa. Chvíli se rozhlížela po místnosti, pak uviděla nekroskopa u okna a otvory jejích očí živě zaplály. „Už jdou!"

Šarlatové pohledy obou se setkaly a vytvořily obousměrný kanál pro myšlenky, které ještě před několika okamžiky spaly. Harry hleděl přes Kareniny oči do její mysli, odpověděl jí však nahlas: „Já vím," řekl jen.

Vstala nahá z postele, došla k němu a vrhla se do jeho náruče. „Ale oni už jdou!" zavzlykala.

„Ano, a my s nimi budeme bojovat," zavrčel. Jeho tělo téměř automaticky reagovalo na vůni a dotyk jejího těla a jeho úd vnikl do její měkkosti, hebkosti, poddajnosti, zralosti a teplé vlhkosti.

Sevřela ho svými svaly a přinutila ho zasténat rozkoší. „Pojď, Harry, užijme si tak jako nikdy dříve."

„Protože by to mohlo být naposledy?"

„Pro každý případ," vydechla a vytvořila ve svém lůně přísavné výrůstky aby ho do sebe ještě víc vtáhla. A potom—

—to bylo jako nikdy dříve a zanechalo je to příliš vyčerpané, než aby se něčeho báli…

Později Harry řekl: „Co kdybychom prohráli?"

„Prohráli?" Karen stála vedle něho; tiskli se k sobě a hleděli ven oknem obráceným na sever směrem k ledovým pustinám. Zatím nebylo nic vidět a oni ani nečekali, že by mohlo být. Cítili však… cosi. Šířilo se to ze severu jako vlny na dehtovém jezeře: pomalé, hrozivé a černé svým zlem.

Harry přikývl. „Když prohrajeme, jenom mě zabijou," řekl. A přemýšlel o Johnnym Foundovi a o tom, co nekromant dělal svým obětem. Hrozné věci! Ale v porovnání s Šejtisem a kterýmkoliv jiným starým Vampýrem, který tam někde v pustinách přežil, byl Johnny Found dítě a jeho fantazie velice omezená.

Karen věděla, proč před ní nekroskop uzavřel mysl: aby ji uchránil. Jeho námaha však byla marná; Vampýry znala lépe než on. Opravdovou hloubku vampýří krutosti nemohlo poměřit nic, co by si Harry vůbec uměl představit. Tak to viděla ona, a proto mu také slíbila: „Když zemřeš ty, zemřu i já."

„A myslíš, že tě nechají zemřít? Tak lehce?"

„Nemohou mi v tom zabránit. Na téhle straně hor je noc, ale za Sluneční stranou… tam čeká na každého upíra smrt. Září na obloze jako roztavené zlato. Tam odletím, daleko za hory do slunce. Jestli se odváží, mohou letět za mnou, ale já se jich bát nebudu. Vzpomínám si, že jako dítě jsem měla ráda, když jsem cítila teplé sluneční paprsky na kůži. Jsem si jistá, že těsně před smrtí budu mít ze slunce zase tak dobrý pocit. Budu si přát, abych to tak cítila!"

„To jsou morbidní úvahy." Harry se napřímil a zachvěl se. „Všechno je to morbidní. Když budeš takhle pokračovat, budeme poraženi, ještě než začne boj. Jenže já věřím, že máme šanci na vítězství. Opravdu, je to víc než pouhá šance. Copak mohou kdykoliv zmizet v Möbiově kontinuu jako my?"

„Ne, ale…"

„Ale?"

„Ať odejdeme kamkoliv a ať jim unikneme nevím kolikrát, vždycky se budeme muset vrátit," řekla. „Nemůžeme zůstat navždy někde jinde." Její logika byla správná a nevyvratitelná. Než mohl Harry najít slova pro vhodnou odpověď - třeba aby ji utěšil nebo aby utěšil sebe - pokračovala: „A Šejtis je strašlivý nepřítel. Tak nevyzpytatelný—" zavrtěla hlavou „—že si to sotva dovedeš představit."

To je pravda, zazněl odkudsi hlas, který jim oběma vnikl do myslí a polekal je. Šejtis je nevyzpytatelný. Ale ještě mnohem horší je jeho předek, Šejtán Padlý.

„Obyvatel," vydechla Karen, když poznala jejich telepatického návštěvníka. A pak se nedůvěřivě zeptala: „Ty ho znáš… toho Šejtána?"

Padlého? Ano, zavrčel vlčí hlas v jejich myslích. Žije, táhne sem; on, ne Šejtis, je tou hrozbou.

Harry a Karen vyslali své vlastní telepatické vlny a pokusili se upevnit mentální most mezi sebou a návštěvníkem. Na okamžik naplnily orlí hnízdo mentální obrazy:

…horských svahů, kde z kamenité suti vyčnívají velké balvany; měsíce v úplňku, který potahuje skalní útesy měkkým žlutým pláštěm; vysokých jedlí stojících rovně jako svíce. A ve stínu stromů stříbrné trojhranné mrkající oči - mnoho jich - smečky odpočívající před další loveckou výpravou. Pak obrazy vybledly a byly pryč, stejně jako tvor, který s nimi žil a pohyboval se mezi nimi.

Jeho varování však v Karen a nekroskopovi zůstalo. Jak se dozvěděl, co jim sdělil… kdo mu to řekl? Ale on je, nebo byl, Obyvatel. A to stačilo.

Čas se posunul dál.

Občas spolu hovořili a jindy prostě čekali. Nic jiného se dělat nedalo. Nyní seděli před zapáleným ohněm ve velké síni Karenina orlího hnízda a vedli spolu rozhovor:

„Šejtán se objevuje i v legendách mého světa," řekl Harry. „Tam ho však nazývají Satanem, Ďáblem, a jeho sídlo je v pekle."

„V historkách, které se tradují na Hvězdné straně, je peklem zase ten tvůj svět!" odpověděla Karen. „A všichni jeho obyvatelé jsou ďáblové. Dramal Prokletý tomu pevně věřil."

Harry zavrtěl hlavou. „Že Vampýři - jak vždy byli a jsou nestvůrní - ještě ke všemu věří na démony, ďábly a podobné věci," (opět nechápavě zavrtěl hlavou), „to se dá opravdu těžko pochopit."

Pokrčila rameny. „Proč? Copak není peklo jen Neznámo… jakékoliv místo, které se zdá něčím hrozné a nepochopitelné? Pro kmeny Kočovníků například leží za horami na Hvězdné straně, zatímco pro Vampýry na druhé straně sférické Brány. Jistě, tam za Bránou to musí být hrozné a na každém kroku tam musí číhat smrt, protože se odtamtud nikdo nikdy nevrátil, aby mohl podat svědectví. Takhle to vnímají Vampýři a tak jsem to také vnímala já, dokud jsem se nesetkala se Zek, Jazzem, tebou a tvým synem. A nezapomeň, Harry, že i Vampýři byli kdysi lidé. A i když se člověk změní v monstrum, pořád má v paměti noční strachy svého dětství."

„Tak Šejtán," uvažoval Harry. „Záhada překlenující dva světy. Legenda, kterou do mého světa zavlekli vyhnaní vládci Vampýrů a občas i jejich kočovničtí sluhové, když byli posláni na druhou stranu Brány na Hvězdné straně." V mysli mu však proběhlo: Opravdu je to tak? Nebo jsou ty takzvané legendy ještě univerzálnější, rozšířeně do všech světů, co jich jen je? Velké Zlo, Vládce Lží, symbol hříšnosti a špatnosti? A co podobnost těch jmen? Satan, Šejtán? Jsou snad ďábli ve všech vesmírech? A co andělé?

„Myslím, že bude lepší, když o něm přestaneš přemýšlet jako o legendě," varovala ho Karen, jako by jeho myšlenky slyšela - i když je neslyšela. „Obyvatel řekl, že je reálný a táhne sem. To znamená, pokud si chceme zachovat život, musíme ho zabít. Jenže… pokud už Šejtán žije - jak dlouho? dva nebo tři tisíce let? - je rozumné věřit, že zrovna my ho můžeme zabít?"

Harry sotva vnímal, co říká, a stále se zabýval svými úvahami. „Kolik jich vlastně je?" zeptal se konečně. „Šejtán jako velitel a s ním Šejtis. Ale kdo ještě?"

„Ti, co přežili bitvu o zahradu," odpověděla Karen. „Pokud ovšem přežili ledové pustiny."

„Už si vzpomínám," řekl Harry. „Už jsme o nich mluvili: Fess Ferenc, Volse Pinescu, Arkis Leperson a jejich otroci. Ne víc než hrstka. Nebo pokud tam přežil své exilové utrpení některý ze starých vládců, pak větší hrstka." Hrdě se napřímil a pokračoval: „Ale já jsem pořád ještě nekroskop. A znovu říkám: mohou se neviditelně pohybovat, kam se jim zachce, v Möbiově kontinuu? Mohou vyvolávat mrtvé z jejich hrobů?" (A pro sebe pak: A můžeš ty, Harry? Můžeš ty?)

„Šejtán by to mohl umět," odpověděla. „Konec konců byl to první Vampýr. Od té doby měl dost času, aby se to naučil. Je možné, že mučí mrtvé, aby z nich dostal jejich tajemství."

„Ale odpovídají mu?" zavrčel Harry a jeho oči zasvítily jako rudé uhlíky v ohništi. „Ne, ne, nemyslím nekromantii, ale nekroskopii! Nekromant může mrtvoly, nebo dokonce mumie, které jsou už dávno mrtvé, pouze, vyslýchat, kdežto já mohu mluvit se skutečnými dušemi mrtvých. A ty mě milují a jsou ochotné se kvůli mně pozvednout ze svého prachu…" Lež! Už dokonce lžeš sám sobě. Uvědom si, že jsi teď Vampýr, Harry Keoghu! Vyvolávat mrtvé z jejich prachu? Ach, to bývalo, to bývalo.

Nekroskop náhle vyskočil. „Musím to zkusit," řekl a přenesl se dolů k úpatí hor pod zahradou na Hvězdné straně, kde před dlouhou dobou povolal armádu mumifikovaných trogů do bitvy s trogy Vampýrů. Nyní znovu promluvil k jejich duším jejich způsobem, odpověděl mu však pouze vítr vanoucí ze severu. Cítil, že tam jsou a slyší ho, kryli se však mlčením. Leželi teď v klidu a míru; proč by se měli míchat do zmatků kolem nekroskopa.

Vstoupil do zahrady. Byly tam hroby - mnoho hrobů - ale nyní už neudržované: hroby Kočovníků, kteří zahynuli ve velké bitvě, a trogů ležících pod převislými skalními útesy. Také ti všichni ho slyšeli a dobře mu rozuměli. Cítili v něm však něco zvláštního, co se jim nelíbilo. Ach ano, Vampýra! Nekromanta! Ten člověk nebo netvor k nim mluvil, aby je povolal do hrůzné podoby života, dokonce proti jejich vůli.

„Mohu to udělat!" hrozil jim, když cítil jejich odpor, jejich strach. Ale sám pro sebe si pomyslel: Cože, jako Janos Ferenczy? Jak to teď vypadá s tvojí lidskostí, Harry?

Vrátil se zpátky do orlího hnízda ke Karen a smutně jí řekl: „Kdysi… jsem byl schopen velet armádě mrtvých. Teď jsme sami dva."

Tři, ozvalo se Obyvatelovo zavrčení v jejich myslích, ale tak jasně, jako by stál vedle nich. Vy jste dříve bojovali za mě a za moji věc. Teď je řada na mně, abych vám to oplatil.

To, zdá se, rozhodlo o jejich dalším postupu - i když nic jiného na vybranou neměli.

Karen vzala svou bojovou rukavici, namočila ji do čisticího roztoku a začala olejovat její klouby. „Vytrhla jsem živé srdce z těla Leska Nenasytného! Tenkrát jich na nás bylo mnohem víc. Teď vím, že se nebojím o sebe, ale o to, abychom neztratili, co máme. Jenže… když se na to tak dívám, co vlastně my dva máme?"

Harry vyskočil a se zaťatými pěstmi začal přecházet sem a tam. Zuřil uvnitř i navenek. Potom však zmlkl a dokonale se uklidnil. Zuřivost měl samozřejmě na svědomí jeho upír, který se stále pokoušel získat nad ním nadvládu. Nekroskop pokýval hlavou - věděl, o co jde - a zamumlal: „Možná jsem tě potlačoval příliš dlouho. Zřejmě nadešel čas, abych ti dal volnost."

„Co říkáš?" Karen zvedla hlavu od práce na své rukavici.

„Ale nic."

„Jak to nic?" zvedla obočí.

„Jen jsem uvažoval… kde asi je."

V zahradě, ozval se Obyvatel ze vzdálených hor.

Slyšeli ho a Karen souhlasila. „Ano, zahrada má svoje výhody. To víme dobře."

Nekroskop nakonec se zuřivým kývnutím hlavy ustoupil svému upírovi. Alespoň částečně. „Dobrá," zavrčel, „tak tedy zahrada. Budiž!"

Na Hvězdné straně…

Bylo to v tu hodinu, kdy ze sluneční výhně zbyde pouze nezřetelné šedavé světlo na obloze, do něhož se zakusují vystupující tesáky hor, a bezejmenné hvězdy jako střípky ledu zmrzlé na svých tajemných vzdálených orbitách. Nejhlubší a nejtemnější hodina noci, v níž se poslední Vampýři - Šejtis a Šejtán, Harry Keogh a Karen - blížili k místu svého střetu v pustině kdysi zvané zahrada. Všichni čtyři jako poslední zástupci své rasy; a samozřejmě také Obyvatel. Ten však už nebyl pravý Vampýr, nebo pokud byl, i jeho upír si to sotva uvědomoval.

Karen už nějakou dobu věděla, že se útočníci ze severu blíží k Hvězdné straně; věděla to od doby, kdy ji o jejich postupu naposledy informovali její pozorovatelé na břehu zmrzlého oceánu - předtím, než zemřeli. Karen se jich však ještě stačila zeptat: Kolik jich je a v jaké sestavě letí? Bylo mnohem lehčí odhadnout sílu nepřítele tímto způsobem než ze složitých popisů tvorů, přece jen se nacházeli ve velké vzdálenosti a mozky bojových tvorů nejsou nikdy příliš velké (je nerozumné vybavovat je něčím víc než

základní inteligencí, protože by se později mohla změnit v hrozbu). Přesto z mlhavých obrazů, které létavci, válečnici a pozorovatelé z dalekého severu vyslali, Karen spolehlivě usoudila, že Šejtánova armáda je malá.

Skládala se pouze ze dvou velících vládců, kteří letěli na mohutných létavcích, jejichž hlavy a břicha kryly tuhé šupiny. Je pak provázelo půl tuctu válečníků zcela neobvyklé konstrukce. Ano, zcela neobvyklé… a to ještě bylo mírně řečeno. Protože vetřelci (kterými mohli být pouze Šejtis a Šejtán Padlý, i když Karen se vyvarovala jakéhokoliv kontaktu s jejich myslí) se zřejmě rozhodli překročit stará vampýrská pravidla týkající se navrhování těchto tvorů. Neobvyklí proto, že měli rozmnožovací orgány - podobně jako Kareniny výtvory - ale také se zdálo, že jednají víc podle své vlastní vůle, než že by byli řízeni svými pány. Navíc jeden z nich byl monstrem mezi monstry! Tak děsivým, že Karen dokonce ani nesnesla pohled na něho.

Vpředu (takové přišly informace) letěla dvojice unavených létavců, které nyní jejich letci navedli dolů do hlubokých sněhových závějí na pobřeží oceánu. Po přistání zavolali vampýří vládci dolů také své válečníky a čerstvé létavce a dovolili jim nažrat se masa z těl vyčerpaných druhů. Ve chvíli, kdy skončili s jídlem, na ně zaútočili Karenini bojoví pozorovatelé… jenže záhy poznali neuvěřitelnou zuřivost a převahu Šejtánových válečníků. To byla zpráva, kterou Karen předal poslední z jejích tvorů těsně předtím, než jeho mlhavé mentální obrazy zahltila vlna bolesti a zcela je vymazala.

Harry v tu dobu spal, i když neklidně, protože ho trápily neklidné sny. Karen pozorovala, jak sebou hází, a poslouchala jeho mumlání a podivné výkřiky o kónických světelných vesmírech; o Möbiovi, matematickém géniovi a šílenci, který prý tvrdí, že ‚Bůh je pouhá rovnice… v což v podstatě věřil i Pythagoras, ten však mnoho staletí před ním!' a podobně.

Nekroskopův sen byl plný horečných myšlenek, rozhovorů a asociací z minulosti, dokonce z minulých snů, všechno propletené v kaleidoskop reálných i nereálných výjevů, v nichž se jeho život od počátku jevil metamorfru jako jeho tělo tím, jak z něho rašily objevy a koncepty. Sen pak pokračoval sledem nejdůležitějších okamžiků jeho života, uspořádaných v jedinou vše zahrnující vizi - tedy něčím, co se prý odehrává v mysli umírajícího.

Když mu na šedivém čele začal vystupovat pot, chtěla ho Karen jemně probudit, jeho mumlání ji však fascinovalo. A také si uvědomovala, že nekroskop potřebuje spánek, aby nabral síly před nadcházející bitvou. Třeba jeho zlý sen přejde a on se opět uklidní. A tak vedle něho pouze seděla, zatímco se potil a vykřikoval o věcech, které byly zcela mimo její chápání:

O relativitě času a celé historie; o tom, že budoucnost i minulost se odehrávají současně, pouze v jakýchsi podivných jiných světech; a o mrtvých - o skutečných mrtvých, ne o těch nemrtvých - čekajících trpělivě ve svých hrobech na nový začátek, na svůj druhý příchod; a o velkém světle, Prvotním světle, ‚které je věčným Velkým třeskem všech vesmírů expandujících věčně a navěky z temnoty'! Blouznil o číslech, které mají moc oddělovat prostor od času, a o metafyzické rovnici, jejíž jediným oprávněním je rozšířit Mysl za hranice pouhé fyzické substance'.

Na jedné úrovni to byl podvědomý vír Harryho instinktivního matematického génia umocněného upírem, který v něm nyní čím dál víc převládal, na druhé, vyšší, pak prudký střet mezi naprosto elementárními silami: temnotou a světlem, dobrem a zlem, samoúčelným věděním, což je hřích, a totální absencí jakéhokoliv vědění, což je nevinnost. Byla to nekroskopova podvědomá bitva se sebou samým, uvnitř sebe sama, kterou musel vybojovat a vyhrát dříve, než nastane definitivní tma; protože Harry sám měl být strážcem světů, které teprve přijdou, nebo svědkem jejich naprosté destrukce ještě dříve, než se vůbec zrodí.

O tom však Karen nic nevěděla; věděla jen to, že ho zatím ještě nesmí probudit. A Harry pokračoval ve svém horečnatém blábolení:

„Řeknu ti vzorec, o jakém jsi nikdy ani nesnil…" ušklíbl se z jakýchsi dávno zapomenutých časů, zatímco jeho oči zářily šarlatovým jasem přes sklopená chvějící se víčka. „Oko za oko, zub za zub, Dragosani! Jsem Harry Keogh… a stal jsem se šestým smyslem svého syna, dokud mě vyprázdněná hlava Aleka Kylea nevsála a neudělala mé tělo mnou… Byl by tam se mnou žil i velký lhář Faethor, ale kde je mu teď konec, he? A kde Tiborovi? A co ten spratek Bodescu? A Janos?" Náhle zavzlykal a zpod jeho svítících víček vyklouzly velké slzy.

„A Brenda? Sandra? Penny? Jsem prokletý, nebo požehnaný…?

Měl jsem milion přátel, což by bylo krásné, kdyby… nebyli všichni mrtví! ‚Žijí' v dimenzích za hranicí života, kde s nimi stále mohu mluvit a kde oni stále vzpomínají, jaké to bylo, když byli živí.

Je mnoho dimenzí, bezpočet stadií existencí, světů bez konce. Miliardy kónických světelných vesmírů. A já vím, jak k nim došlo. A přede mnou to věděl Möbius. Možná o něčem podobném přemýšlel i Pythagoras, ale já a Möbius to víme. Budiž…" (Zašilhal pevně zamhouřenýma očima.) „Budiž." (Na jeho chvějícím se těle šedém jako olovo vyrazily velké krůpěje potu) „Budiž…"

Pak už Karen nevydržela dívat se na jeho bolest - nemohlo to být nic jiného než bolest - chytila ho za ruku a naléhala: „Budiž co, Harry?"

„Světlo!" zavrčel a otevřel oči planoucí svým vlastním žárem.

„Světlo?" opakovala nechápavě.

Snažil se posadit, ale pak se nechal sevřít do její náruče. Pohlédl na ni přikývl a řekl: „Ano, prvotní světlo, které vyzářilo z Jeho mysli."

Harryho oči byly vždycky zvláštní, dokonce i předtím, než mu je jeho upír zabarvil krví, teď se však každým okamžikem měnily. Karen viděla, že z nich vyzařuje hněv i strach, a fascinovaně hleděla, jak v nich umírá všechna ta cizí vitalita a dokonce i skutečná vášeň Vampýra. Protože nekroskop byl s jedinou výjimkou první svého druhu, kdo poznal a věřil.

„Z Jeho mysli?" opakovala Karen. Hleděla na něho a divila se, jaký má jeho tvář měkký, téměř dětský výraz.

„Z mysli… Boha?" Ani teď si Harry nebyl absolutně jistý. Ale téměř jistý si byl. „Ano, nějakého boha v každém případě," odpověděl nakonec s úsměvem. „Boha tvůrce!"

A kdesi uvnitř v něm, instinktivně si vědom hrozící porážky, se krčil a možná i naříkal jeho osud: ach být spojen s člověkem, který touží být pouze… člověkem.

Šestá kapitola

Bitva na obloze!

Od té doby byl nekroskop jiný. Nadvláda, kterou nad ním jeho upír získával, se už neposilovala, ale naopak ustupovala Harryho lidské podstatě. S Karen to však bylo zcela naopak: snažila se ho přesvědčit, aby ji provázel na jejích letech na Sluneční stranu a ‚zvykl' si na krev. Přirozeně o tom nechtěl ani slyšet, což v ní vyvolávalo hněv.

„Musíš si na ni zvyknout!" vrčela na něho, když se milovali. „Vampýři mají v sobě zuřivost, kterou dokáže uvolnit jen krev, protože krev je život! Jestliže ji nebudeš pít, zůstaneš jen polovičním Vampýrem. Musíš se před bojem pořádně posílit, copak to nechápeš? Jak ti to mám ještě vysvětlit?"

Harry však žádné vysvětlování nepotřeboval; dobře věděl, co tím Karen myslí. Viděl to ve svém vlastním lidském světě. Třeba u boxerů, když se někomu z nich spustí krev: jak jeho soupeři stačí pouze spatřit její barvu, ucítit její pach, a hned se vrhají do dalšího boje s mnohem větším odhodláním a bijí stále do toho stejného rudě se lesknoucího místa. I u koček, malých i velkých, pozoroval něco podobného: první kapka myší krve promění kotě v lovce a lovce v zuřivou šelmu. A žraloci: přestože se o jejich životě neví zdaleka všechno, jisté je, že neexistuje nic, co by pro ně mělo alespoň z poloviny takový význam jako krev!

Přesto odpověděl: „Najedl jsem se dost a necítím se slabý."

Pche! jako by slyšel její mentální posměšek. „Čeho? Masa prasat? Upečeného? Jakou může mít takové jídlo hodnotu? Jak může někoho nasytit?"

„Mě dost."

„Ale tvého upíra vůbec!"

„Tak bude hladovět, parchant!" Nikdy si však nedovolil luxus, aby se rozzlobil víc než takhle.

Někdy se jí pokusil svůj postoj vysvětlit:

„Co se má stát, stane se," řekl jí. „Copak jsme to neviděli z Möbiova kontinua v budoucím čase? Ze všech ponaučení, která jsem ve svém životě slyšel, mi dalo nejvíc toto: Nikdy se nepokoušej změnit to

nebo se vyhnout tomu, co je psáno v knize budoucnosti, protože to je psáno. Můžeme si pouze přát, abychom tomu lépe porozuměli, nic víc."

Opět pohrdlivé odfrknutí: Pche! Ale nahlas Karen řekla: „A kdo je teď poražený, dokonce ještě před bitvou?"

„Myslíš, že nemusím odolávat pokušení?" řekl potom. „Ach, to mi věř že musím! Ale bojuju s tím tvorem v sobě už tak dlouho, že si nemohu dovolit nechat ho za žádnou cenu vyhrát. Když podlehnu jeho zuřivosti a chlípnosti - když budu lovit lidi a sát jejich krev - co pak? Dá mi to sílu kterou potřebuju ke zničení Šejtána a Šejtise? Možná, ale kdo bude následovat po nich? Jak dlouho by trvalo, než bych znovu obnovil celý vampýří cyklus - já, silný jako nikdy předtím a s veškerou mocí, kterou má k dispozici nekroskop. A s upíří lačností po krvi? Co pak? Myslíš, že bych nezačal hledat cestu zpátky do svého bývalého světa, abych se tam vrátil jako největší morová rána všech dob?"

„Možná by ses tam mohl stát králem," odpověděla. „Se mnou po boku na kostěném trůnu."

Přikývl, ale ušklíbl se přitom. „Ano, Rudým králem a nakonec císařem šarlatové dynastie. A všech našich nemrtvých pobočníků - našich pokrevních synů a těch, kteří dostali naše upíří vejce, a jejich synů a dcer - těch všech, kteří by tam vylévali svůj hnis na rozpadávající se lidské pokolení, budovali orlí hnízda a rozdělovali si svá vlastní království; jako se to chystal udělat Janos na svých středomořských ostrovech nebo Tibor potom, co by utopil Valašsko v krvi, nebo Faethor po svých šílených krvavých křižáckých taženích. A jak by vypadali naši potomci, dědiční nekroskopové, před nimiž by nebyl bezpečný nikdo z živých ani mrtvých? To by teprve bylo peklo! A teď mluv, Karen!"

Jenže po svém rozhořčeném výlevu ji stejně neposlouchal. Ale i kdyby, bylo by už stejně pozdě.

Protože právě v tu chvíli se ozvali další Karenini pozorovatelé, velcí netopýři rodu Desmodus z kolonie orlího hnízda, a začali hlásit, že Šejtán se svou malou, ale smrtelně nebezpečnou vzdušnou armádou dosáhl severní hranice Hvězdné strany. Svými zvuky, které byly pro všechny s výjimkou Karen a tvorů jejích druhu neslyšitelné, jí předali přes rozlohu sedmi set mil pusté kamenité pláně zprávu o tom, že po čtyřech letech míru se staří Vampýři konečně vracejí na Hvězdnou stranu.

Hned potom Karen šla a z kádí vytáhla kňourající válečníky. Pak se vrátila zpátky k Harrymu, který stál na balkoně a zamyšleně hleděl k severu. „Jestliže tu budeš ještě nějakou dobu stát, nekroskope, můžeš jim zamávat na přivítanou! Možná, že ani nebudeš muset příliš dlouho čekat."

Sotva na ni pohlédl, pouze kývl hlavou. „Vím, že jsou tady," řekl. „Cítím je jako červa, který hryzá konečky mých nervů. Není jich mnoho, ale rozechvívají vzduch, jako valící se armáda rozechvívá zem. Je čas, abychom se odebrali do zahrady."

„Běž ty," řekla a dotkla se jeho paže. Z jejího hlasu vyšlehl bodavý osten. „Zkus, jestli se ti podaří přivolat z hor tvého syna. Možná s sebou přivede své Šedé bratrstvo, ačkoliv nevím, jestli by nám bylo co platné. Já zatím budu připravovat a instruovat ty tři čerstvé válečníky. Vypadají, že se povedli - prostě dobrý materiál po Menoru Drtičovi a Lesku Nenasytném; našla jsem ho nepoškozený v troskách jejich orlích hnízd - ale pokud jde o vnější vzhled… uznávám, že jsem v porovnání s Menorem a Leskem přece jen nováček."

„Hlavně zajisti, aby byli schopni vnímat jako svého pána nejen tebe, ale i mě," poznamenal Harry. „Myslím, že i kdyby se nemohli rovnat Šejtánovým tvorům, dokázal bych s nimi provést pár triků."

Pak se otočil a sevřel ji tak prudce do náruče, až leknutím vykřikla. „Karen," řekl, „viděli jsme svoji budoucnost: jak se rudé dráhy našich životů rozpouštějí v zlatý oheň a pak pohasínaji a ztrácejí se. To pro nás nevypadá příliš dobře, ale nemusí to také nic znamenat. Prostě tomu nerozumíme. Ale ať to znamená co znamená, v každém případě je to lepší, než budoucnost našich nepřátel, protože ti nemají žádnou! Ano, Karen, v budoucnosti Hvězdné strany nejsou vidět žádné šarlatové niti."

„Vzpomínám si," řekla. Nepokusila se vymanit z jeho sevření, naopak se k němu ještě víc přitiskla. „Proto tady zůstávám a chci bojovat. Ať se s námi stane cokoliv, je dobré vědět, že oni zemřou také."

Harry ji pevně stiskl a v jeho tváři se opět objevil vyraz malého chlapce. Přál si, aby všechno byl jen fantastický sen, z něhož by se probudil jako dítě, a měl celou svou budoucnost před sebou - aby si však z toho snu pamatoval tolik, že by už nikdy neopakoval žádný špatný krok. Ach, kdyby se to takhle dalo zařídit! „Škoda, že jsem tě nepoznal jako obyčejnou dívku ve svém minulém světě, kdy jsem byl pouhý člověk," řekl náhle.

Karen nebyla tak romantická. Předtím, než ji unesli Vampýři, byla nevinná. Jistě, občas se o ni pokoušel nějaký kočovnický mladík, který se přitom červenal studem, ale v těch dnech si nikoho k tělu nepouštěla a uchovávala se (jak se domnívala) pro něco lepšího. Pche! Její odpověď byla drsná: „Byli bychom milenci, kteří se na sebe stydí sáhnout a celé hodiny bychom se hihňali. K čertu s takovou láskou… jsem radši, když jsme to, co jsme! Ostatně ty jsi nekroskop. Co ty víš o obyčejných lidech?"

Oheň, který v ní plál, působil jako katalyzátor; vyzařoval z ní ven a ukazoval ji takovou, jaká byla: ženu-Vampýra! I Harry mohl být takový jako ona, ale potřeboval to? Šel proti Dragosanimu, Tiborovi, Julianu Bodeskovi a všem dalším jako člověk, i když při jeho talentech po čertech silný člověk. Ne, nikdy nebyl obyčejný, nikdy však také ne zrůda, monstrum. A teď ho čekali další, proti nimž se chystal postavit. Ale opět jako člověk… nebo skoro jako člověk.

Pustil ji. „Je tvůj létavec připraven?"

„Ano, na startovací rampě. Ty nepoužiješ Möbiova kontinua?"

Zavrtěl hlavou. „To by mě neviděl můj syn a jeho Šedé bratrstvo. Možná by o mně tím svým způsobem mohl vědět, ale nemusel. Na létavci budu viditelný jako rarita. V těchto dnech jich po obloze Hvězdné strany mnoho nelétá."

Když ho sledovala, jak nasedá na startovací rampě na létavce, který kýval obrovskou hlavou ve tvaru manty, uvědomila si, že měl pravdu: obloha byla prázdná. Zatím.

Náhle se cítila opuštěná. Obrátila se a vracela se ke svým válečníkům…

V době, kdy Šejtis a Šejtán Padlý dorazili do srdce země Vampýrů, čekali Harry s Karen v bezútěšné pustině zahrady. Navzdory jejich předpokladu však vetřelci nevyrazili k okamžitému útoku, pouze se vynořili z temnoty severní oblohy a obezřele kroužili nad pláněmi, na nichž ležely v rozvalinách trosky pobořených hradů mrtvých Vampýrů. Nakonec se s nejvyšší opatrností snesli na přistávací plochu Karenina orlího hnízda a prozkoumali ho. Nenašli nic, co by naznačovalo, že je na ně nepřítel přichystaný; žádné skryté léčky, žádné nepřátelské tvory číhající ve stínu. Neobjevili však ani plynovce ani syfónovce nebo sluhy v jakýchkoliv formách - nic z toho, co patří k pohodlnému životu, pouze mohutné staré zdi. A i ty se Šejtisovi zdály málo bezpečné.

„Viděl jsem pobořené mohutnější sloupy, než je tenhle," řekl Šejtánovi. „Včetně svého vlastního!"

„Jsou dva." Šejtán se zašklebil a kývl svou velkou černou kápí. „Tenkrát, když ovládali energii slunce, na to museli být oba, Harry Keogh a Obyvatel. Chápeš to? Teď už ale žádný Obyvatel není - je pryč, proměněný ve vlka. A pokud se týká jeho otce: to bledé bezkrevné stvoření z jiného světa je pro nás stejně nebezpečné jako malé ukňourané děcko!"

„Tak proč na ně okamžitě nezaútočíme?"

„Zaútočíme, ale předtím dáme nažrat našim tvorům a i my se posilníme. Potom necháme trochu odpočinout naše staré kosti a možná ještě vyhovíme jiným potřebám, které jsme si dlouho odpírali. Pak půjdeme na to. Nic nám neuteče. Dorazili jsme sem po dlouhé, chladné, únavné cestě, Šejtisi - a neděláme to jen proto, abychom zničili naše nenáviděné nepřátele, nebo aby ses uspokojil na té ženě, která tě odmítla a zradila. Tak se uklidni a buď trpělivý a všeho, po čem tolik toužíš, se brzy dočkáš."

Jenže přes všechnu sebedůvěru, kterou, jak se mohlo zdát, Šejtán překypoval, i on cítil v hloubi svého černého srdce znepokojení. Nevěděl, co může od toho pekelníka Harryho Keogha, upíra, který ještě neokusil lidskou krev, čekat. Aniž to Šejtis věděl, jeho předek zmobilizoval své nejlepší a nejzáludnější upíří síly a částečně si na dálku nekroskopa prověřil. Šejtánova telepatie byla mnohem doko-nalejší než Karenina a Harryho (ve skutečnosti byl on ten červ, který hryzal konečky Harryho nervů); přesto všechny sondy, o něž se pokusil, končily na vnější slupce nekroskopovy aury, dál se nedostal. Tyto, a mnohé jiné, myšlenky však Šejtán držel dobře ukryté ve své mysli, zvláště před Šejtisem…

Nechali tedy jednoho válečníka střežit orlí hnízdo a zbývající vzali s sebou na Sluneční stranu, kde brzy objevili ohně kočovnických osad. Potom se noční vzduch naplnil výkřiky lidí, řevem válečníků a nechutnými zvuky jejich žravosti; a také horkým pachem krve a kvílením těch, co zůstali naživu. Bylo jich šest, všechno ženy.

Později… v nejvyšších oknech Karenina orlího hnízda zablikala rudá světla ohňů, z komínů stoupal kouř a vypadalo to, jako by se tam odbýval bujný a veselý večírek - v každém případě byl bujný a veselý pro upíry, kteří si museli tak dlouho odpírat potěšení s ženami.

To, co potom zbylo po jejich orgiích, předhodili jako pamlsek válečníkům; alespoň trochu milosrdenství pro zpustošená, ale stále živá těla…

Harry a Karen zatím v zahradě spali.

Nekroskop stále vnímal čas ve dnech a nocích, a když jeho mysl řekla, že je noc, tělo reagovalo potřebou spánku. Jeho únava byla však spíš mentální než fyzická, protože věděl, že v nadcházejícím boji bude bojovat stejně tak sám se sebou jako s nepřítelem. Znovu a znovu řešil tentýž problém, až z toho byl vyčerpaný: Jak v boji zvítězit, aniž by musel volat na pomoc svého upíra a aniž by mu dovolil ovládnout všechny jeho síly. Protože pokud by se nechal tou pijavicí zcela opanovat, mohlo by to jeho podvědomí brát jako signál, že už není člověk, ale Vampýr v každém smyslu toho slova.

Karen takový problém neměla: ona už byla Vampýr! Byla však také žena a nekroskop byl její muž. Když spal, spala také - schoulená v jeho náručí. Přesto nezůstávali nepřipraveni: spali oblečeni a Karenina bojová rukavice ležela na dosah. Rovněž postavili hlídku. Válečník trochu reptal, když přemísťoval své velké tělo chráněné masivními štíty do stínu na vrcholu horského sedla; stejně tak druhý Karenin bojový tvor, který seděl v úkrytu za zdí, kde terén strmě stoupal k úpatím hor na Hvězdné straně a k pláním za nimi. Třetí tvor zaujal pozici na nejvyšším místě, na římse pod převislými skalami na západě, odkud jeho oči (mnoho očí) přivyklé na tmu pronikaly daleko dopředu přes kamenité pláně a pátraly na obloze i v pustinách ozářených hvězdami po jakémkoliv podezřelém pohybu.

Byl tu však ještě čtvrtý pozorovatel, mnohem méně viditelný, o němž spáči nevěděli. Dříve Obyvatel, nyní hubená šedá šelma, která se držela v povzdálí a ze skrytu lesa pozorovala zpustlou zahradu. Občas, při náhlém záblesku paměti, si Harryho syn uvědomil, proč sem přišel, ale v dalších okamžicích se tím už opět nebyl jistý. V každém případě byl tady.

A bylo to jeho vrcivé mentální volání - spolu s náhlým řevem válečníků připravených k boji - co vzbudilo nekroskopa a vládkyni Karen, když vetřelci konečně vyrazili k útoku. Přes všechnu obezřelost a rozestavené hlídky se jim podařilo Harryho s Karen překvapit, protože nepřišli z Hvězdné strany, ale ze Sluneční, kde byla stále noc!

Vytáhli z Karenina orlího hnízda v plné síle, překročili vzdálené štíty na východě, kde je nikdo nepozoroval, a pak se obrátili na západ a postupovali dál ve skrytu hor. Když se dostali na úroveň zeměpisné šířky zahrady, změnili směr letu na sever a z vrcholů hor shlíželi dolů na území nepřítele. Zde si pečlivě vštípili do paměti postavení nepřátelských válečníků. Zdálo se, že kromě těchto tvorů se tam nic jiného nehýbá. Pak svými mentálními sondami objevili Kareninu spící mysl. Pokud šlo o nekroskopovu mysl, tu i ve spánku chránil neproniknutelný štít. Za ním odpočívala - a snila.

Harrymu se zdálo, že letí proudem budoucího času Hvězdné strany; všude kolem sebe viděl modré, zelené a rudé niti života a měl pocit, že slyší táhlé monotónní nekonečné Aaaaaaaach! životů pádících do všech zítřků všech světelných vesmírů. Naposledy navštívil budoucnost s Karen, teď byl však sám, takže si víc všímal okolí a uvědomoval si, jak se šarlatové dráhy upírů sbíhají s jeho vlastní dráhou. A právě, když se už zdálo, že se spolu v jakési podivné časové kolizi spojí, v tom okamžiku se Möbiův čas změnil v tavící kotel a oslňující zlatá zář ukončila… všechno?

Možná ne všechno.

Harry se probudil v rozbořeném domku po Kočovnících, který si s Karen vybrali za svůj hlavní stan. Také Karen se v jeho náručí probudila.

„Válečníci!" vydechla a natáhla se po své bojové rukavici.

„Já vím," odpověděl Harry. Byl už na nohou a právě vyvolal Möbiovy dveře, které padly přesně do místa dveřního rámu kamenného obydlí. Sotva obojími dveřmi prošel, pohlédl na oblohu. Pak je uviděl. Létavci! Zaregistroval je okamžik předtím, než ho obklopil prostor Möbiova kontinua. Vysoko na obloze se kývala velká tělesa ve tvaru manty a z jejich sedel řídili dva vampýří jezdci útok svých válečníků. Kromě těch, kteří už přistávali a vrhali se boje proti Kareniným tvorům, jich ještě několik zůstávalo ve vzduchu, míhali se proti hvězdám jako vzdušné okřídlené chobotnice a z jejich pohonných průduchů tryskaly plyny. Tři letěli v trojúhelníkové formaci jako osobní stráž svých pánů, kolik jich však už bylo dole?

Harry se vynořil z kontinua vzadu za horským sedlem. Hned uviděl, že Karenin strážný válečník čelí přesile dvou menších, ale neuvěřitelně divokých a zuřivých tvorů; jeden se mu snažil dostat na břicho, aby

mu ho svými kleštěmi a srpy rozpáral, zatímco druhý seděl na jeho zádech a snažil se prohryzat až na páteř. Takovému zranění by brzy muselo podlehnout i metamorfní tělo!

Odpoutej se od nich, přikázal nekroskop. Vzlétni, jestli můžeš. Bojuj s nimi ve vzduchu. Aby ho napadený válečník slyšel, musel Harry odblokovat svou mysl. Vzápětí do ní vstoupila Karen:

Poslala jsem do boje válečníka z římsy pod převislými útesy, informovala ho okamžitě. Je rychlý a divoký. Jestli se ti podaří dostat tam toho do vzduchu… mohou se Šejtis se Šejtánem ocitnout v problémech. Jejich létavci nejsou typičtí létavci. Jsou těžce vyzbrojeni, ale válečníkům se stejně nevyrovnají. Možná bychom se měli pokusit srazit ty parchanty dolů!

Jenže teď, když se nacházeli v těsné blízkosti nepřátel, už jejich myšlenky nezůstávaly pouze mezi nimi. Oho, Karen! ozval se shora škodolibě Šejtis. Věčná zrádkyně, co? Ano ovšem, věřím, že bys mě proklela, i kdybys byla v posledním tažení. A taky v něm budeš, protože se o to postarám! A na Harryho zavrčel: A pokud jde o tebe, pekelníku, dobře si na tebe vzpomínám! Kdysi jsem měl orlí hnízdo - dokud jste ho ty a Obyvatel neproměnili v hromadu trosek. Jenže kde je teď Obyvatel, kde je tvůj syn, co? Cha, cha, cha! Je v pěkné bryndě a nezdá se, že bys věděl, jak ho z ní dostat.

Harry slyšel Šejtisův posměch dostatečně jasně; a také to, jak ho Šejtán náhle přerušil: Posměšky teď nejsou k ničemu. Až přijde čas, klidně ho zabij - ale do té doby ho nech být.

Nekroskopův upír zuřil. Chtěl prosadit svou; tlačil na Harryho mentálně ale i fyzicky, takže ten téměř slyšel jeho křik: ‚Pusť mě k tomu! Nech mě, ať je ztrestám! Stačí, když mi dáš svou mysl a tělo a já ti na oplátku dám… všechno!' Harry však věděl, že je to lež a že jeho parazit by si ve skutečnosti vzal všechno.

Náhle zaslechl, jak vzduch bičují křídla, přikrčil se a pohlédl nahoru. Karen už vzlétla a k Harrymu se shora snášel létavec, kterého mu poslala. Když se k němu obrovský tvor přiblížil, Harry vyskočil, chňapl po popruzích upevněných pod krkem létavce a v dalším okamžiku se už vytahoval do sedla. Válečník napadený na zemi už mezitím své protivníky setřásl a podařilo se mu vzlétnout.

Dobře jsi to udělal, pochválil ho Harry. A teď si pospěš za tím svým ošklivým dvojčetem a pomoz mu roztrhat nepřátelské létavce na obloze.

Pojďme jim pomoct i my, ozvala se Karen, když válečník pokračoval ve stoupání a potom zamířil k Hvězdné straně, kde vyčkávali vetřelci, jako by seděli mezi hvězdami.

Kde máš svého třetího válečníka ? zeptal se Harry. V tu chvíli už také on mířil k místu, kde čekali Šejtisovi a Šejtánovi létavci střežení klinovitou formací syčících nažhavených válečníků.

Leží mrtvý na zemi, nekroskope, odpověděla chmurně Karen. Rozdrtil ho nejstrašnější tvor, jakého jsem kdy viděla. V dřívějších dobách by stačilo aby někdo jen pomyslel, že si zkonstruuje podobnou bestii, a automaticky by putoval do vyhnanství. Stará pravidla byla jednoduchá: nikdy nepropůjčovat život něčemu, co by se později mohlo vymknout kontrole. I tak to samo od sebe přijde na pár triků. Jenže tvorové, které vymysleli a zkonstruovali Šejtán se Šejtisem - a zvláště ten jeden - necítíš sám jejich inteligenci plnou zlé vůle? Jsou to prostě odporné obludy!

Harry se rozhlédl po obloze, pak konečně pohlédl přes tisíc metrů tmy dolů a uviděl, co letí za ním. Už chápu, co myslíš, řekl.

Viděl toto:

Spolu s ním a s Karen stoupal k obloze i válečník, který se vytrhl útočníkům nepřítele. Harry však viděl, že mu z roztrženého břicha kapou tělesné tekutiny. Kapky se leskly rudě jako kameny rubínového náhrdelníku, metamorfní tkáň však už rány zacelovala a hojila. Teď už zase z válečníkových pohonných průduchů tryskaly plyny jako dříve, přesto se Harrymu zdálo, že s létavcem není všechno v pořádku.

O něco výš než Harry s Karen letěl a rychleji než oni stoupal k obloze neobrněný válečník, který vzlétl ze stanoviště pod skalním převisem. Z průduchů mu zuřivě tryskaly pohonné plyny. Tvor supěl a frkal jako pohádkový drak a mířil si to přímo k nepřátelským létavcům a jejich jezdcům. Trio osobních strážců obou vetřelců ze severu zareagovalo na hrozbu jako nějaký monstrózní automat. Začali se stahovat blíž ke středu formace, pak slétli trochu níž a nakonec se všichni tři vrhli na svůj cíl jako padající kameny.

V několika sekundách si Karen s nekroskopem uvědomili, že je nepřítel ve vzduchu uzavřel a je v přesile. Situace dole pod nimi byla ještě horší. Nepřátelští válečníci, kteří už dříve v zahradě zaútočili na jednoho z Kareniných tvorů, se také zvedli, nejrychleji se však za nimi hnala obluda, která zabila jejich

třetího tvora; ta, co ji Karen popsala jako nestrašnějšího válečníka, jakého kdy viděla. I když Harry v těchto věcech nebyl odborník, musel jí dát za pravdu.

Jeho tělo byla obrovská hmota z masa a krve, chrupavek a kostí, ale podle šedého, lehce skvrnitého zbarvení se zdálo, že je to snad stroj z plastického kovu. Z těla obludného válečníka vyčnívaly trsy měchýřů s plynem, které mu sice ubíraly na pohyblivosti a manévrovatelnosti, ale byly nezbytné pro to, aby unesl všechny své zbraně a pancíře. Ty však na sobě neměl nasazené a navěšené, ale byly organickou součástí jeho těla, takže vypadal jako prehistorický ještěr. Vlastně ještě děsivěji, protože něco podobného příroda nevymyslela ani ve svých nejdivočejších snech. Ne, tohle bylo Šejtisovo dílo.

Tak co, nekroskope? Co budeme dělat? V Karenině telepatickém hlase zazněla nejistota a znepokojení.

Nemá smysl se tomu pokoušet uniknout, to by věci jen oddálilo, odpověděl.

Takže co? Bylo cítit, že se v ní panika zvedá jako vítr od Hvězdné strany.

Vytáhneme svou nesilnější kartu! Mezitím se nad jejich hlavami vrhla smrtící šípovitá formace na Karenina válečníka - jako tři jestřábi na holuba. Harry vydal příkaz svému létavci: Zůstaň se svou paní! pak se převalil ze sedla přímo do Möbiových dveří… a v dalším okamžiku se vynořil na šupinatém hřbetě napadeného tvora. Téměř cítil horký puch blížících se útočníků, tak byli blízko!

Sklouzni na stranu! poručil tvoru. Ten se lekl, ale přesto poslechl. Harry bleskově vyvolal masivní Möbiovy dveře a válečníka do nich navedl. Vzápětí dovnitř vletěli všichni tři útočící nepřátelé a vrhli se jako řvoucí a syčící chumel do místa, kde byl Harry. Jenže ten už se svým válečníkem vyrazil vysoko nad nimi z kontinua ven - tak vysoko, že byl najednou na úrovni Šejtisových a Šejtánových létavců! Sotva se jejich pohledy přes vzdušnou propast setkaly, už zaslechl Šejtisův vzteklý telepatický výkřik:

Ty a ta tvoje zatracená kouzla; ty bahno té tvé pekelné země!

Harry cítil vrcholné vzrušení; hleděl do Šejtánových šarlatových očí a Padlý zase hleděl planoucím pohledem na něho. V mysli velké pijavice nebyla žádná nenávist, alespoň ne vůči nekroskopovi; pouze silná zvědavost. Ušetři si kletby, vzkázal Šejtisovi. Protože tamten nám ještě může způsobit velké škody. Pak bys měl opravdový důvod ho proklínat. Harry to slyšel také.

Dole pod nimi se zatím vzpamatovalo trio válečníků zmatených tím, jak podivně jim unikla jistá kořist, a opět začali nabírat výšku. Potřebuju dva z vás, zavolal na ně Šejtis. Rychle ke mně, pospěšte si! A na třetího: Jdi po té ženě! Víš, co máš dělat…

Odporný, slizký parchante! zasyčel Harry myšlenkou na Šejtise, ale vzápětí si uvědomil, že tohle není pro toho druhého žádná urážka. Ohlédl se po Karenině létavci a uviděl, že se ve stoupavé spirále obrací k horám na východě. Za ní se hnali dva válečníci: jeden Šejtisův a druhý její vlastní, ten zraněný. Oba po sobě občas sekli nebo se v letu krátce zuřivě střetli, ale hned zase svištěli dál. Karenin válečník na tom byl samozřejmě hůř, ale podařilo se mu svého soka natolik zpomalit, že se jim Karen vzdalovala. Harry na okamžik ztratil přehled, kde je největší Šejtisova nestvůra.

Když viděl, že Karen není v bezprostředním nebezpečí života, chytil se pevně šupin svého tvora a pohnal ho do přímého útoku proti nepřátelům. Ti se však obrátili a začali prchat přes kamenité pláně na Hvězdné straně směrem, kde ležela pobořená orlí hnízda Vampýrů. Teď bylo jasně patrné, že jejich létavci jsou rychlejší v letu v nízkých výškách a Harry poznal, že tímto způsobem je nedosáhne. Vyvolal proto Möbiovy dveře a navedl do nich svého tvora—

—a vynořili se z Möbiova prostoru přímo nad létavci nepřátel letících k východu. Šejtis uslyšel hukot pohonných průduchů Harryho válečníka, ucítil na zádech stín, a když pohlédl vzhůru - uviděl zuřivý šarlatový nekroskopův škleb. Harry namířil svého tvora dolů přímo proti Šejtisovi a snažil se ho srazit ze sedla, ten se však přitiskl těsně k létavcovu hřbetu a téměř s ním splynul. Harryho válečník vytáhl háky, srpy a vysouvací čelisti a začal Šejtisova létavce hryzat, sekat a drásat na kusy. Jeho zbraně se začaly nebezpečně blížit k samotnému Šejtisovi, který se na hřbetě tvora svíjel a kroutil, aby jim unikl. Harryho válečník se nyní trochu zvedl a znovu se svým masivním tělem vrhl z výšky na létavce, z jehož rozervaného těla crčela krev. Šejtis viděl, že s jeho tvorem je konec. Sklouzl ze sedla a visel pouze na šarlatových otěžích.

Šejtáne! vykřikl zoufale.

Šejtán letěl o něco níž a stranou od něho. Skoč! poradila mu velká pijavice a navedla svého létavce pod

Šejtise. Jenže v okamžiku, kdy se Šejtis odhodlal pustit, narazil do jeho létavce potřetí Harryho válečník, zlomil mu páteř a Šejtise odhodil tak, že Vampýr Šejtánova létavce minul a padal k zemi.

Teď se musel Šejtis pokusit o let svými vlastními silami. Bylo to už dlouho, co letěl naposledy, ale cítil se v dobré formě a měl dostatečnou výšku. Oděv mu praskl, tělo se začalo rychle zplošťovat a měnit v prehistorického ptakoještěra a proměněný Šejtis postupně přešel z volného pádu v klouzavý let. Náhle uviděl daleko na východě v kamenitých pláních světlo zářící jako maják. Věděl, že je to Brána do druhého světa, do toho, který Vampýři nazývali peklem. Neváhal a zamířil tím směrem.

Jakmile se Šejtis změnil v tmavou skvrnu na ještě tmavší obloze, nekroskop ho ztratil z očí. Ještě tu však byl Šejtán, který mezitím znovu získal náskok. Harry se nezdržoval a opět vyvolal Möbiovy dveře. Jakmile však do nich chtěl navést svého válečníka… tvor prudce poskočil po úderu zezadu! Otřes málem srazil Harryho ze hřbetu. Ohlédl se a uviděl, že do těla jeho tvora zaťal svá klepeta nestvůrný válečník ze Šejtisovy dílny a rve mu velké kusy masa z pohonných průduchů. Další Šejtánovi válečníci zůstali o hodně zpět a nechali svého monstrózního druha pokračovat v jeho smrtícím díle.

V několika posledních sekundách se také přihlásila Karen a napojila se svou myslí na Harryho. Viděla jeho potíže a on zase viděl její: jeden ze tří menších válečníků, kterého Šejtis poslal proti ní, vyřídil její bojovou stráž a rychle se blížil k ní. Karen ztratila všechnu naději. Je konec, nekroskope. Můj létavec slábne, dochází mu dech. Je to moje vina, protože já jsem ho vytvořila. Obrátila bych ho na jih vstříc pekelné výhni a zlaté smrti ve vycházejícím slunci, ale pochybuju, že bychom tam doletěli. Ale co, alespoň skončím se ctí: budu bojovat svou rukavicí!

Nekroskop, stále ještě na svém válečníkovi, kterého rval obrovitý útočník, uviděl situaci Kareninýma očima:

Její létavec těžce supěl na jih k velkému prusmyku, protože už nebyl schopen nabrat takovou výšku, aby se přenesl přes vrcholky hor. Zezadu shora se však k němu blížil válečník s Šejtisovou instrukcí: Jdi po té ženě! Víš, co máš dělat! A přímo dole pod ní, blízko místa, kde hory rozděloval hluboký zářez prusmyku… zářilo světlo! Ano, samozřejmě - Brána Hvězdné strany; přestože ji Harry takhle z výšky viděl poprvé, okamžitě ji poznal. V následujícím okamžiku mu však pohled Kareninýma očima zrudl - její poražený tvor se zřítil dolů a roztříštil se na kusy.

Vzápětí se dolů za Karen vrhl Šejtisův válečník, který ho udolal.

Harry se překotil ze hřbetu svého tvora odsouzeného k záhubě přímo do Möbiových dveří a hned nato vystoupil na úbočí hor zvedajících se z plání Hvězdné strany. Brána byla chybou v konstrukci multivesmíru, obrovskou deformací v struktuře Möbiova časoprostoru; nekroskop však byl dostatečně daleko, takže na něho nepůsobila. Rychle obhlédl široké ústí prusmyku, kam nepřátelský válečník srazil vyčerpaného Karenina létavce. Druhý létavec, ten, na němž původně letěl on sám a jemuž poručil, aby zůstal se svou paní, poletoval bezradně nablízku. Harry se dostal Möbiovým kontinuem do jeho sedla a křikl na Karen:

Nevzdávej se. Ještě nás neporazili.

Uslyšela ho, jenže nejen ona, ale i Šejtis. Po dlouhém rychlém letu přistál blízko Brány a hned nato se proměnil zpátky do podoby muže. Pak pohlédl vzhůru a uviděl na obloze svého válečníka, jak se žene za dvěma osedlanými létavci. Okamžitě k němu vyslal příkaz: Přines mi tu ženu - a pokud to nepůjde jinak, třeba roztrhanou na kusy!

Válečník odpověděl tím, že se celou svou obrovitou masou vrhl na Karenina létavce a jeho jezdkyni téměř srazil ze sedla. A zatímco se Karen zoufale snažila vzpamatovat a znovu získat stabilitu, vytáhl netvor své zahnuté drápy a chňapl jimi po ní. Hned jak ji pevně sevřel, zasáhl drtivým úderem jejího létavce a zlomil mu vaz. Pak, zatímco se Karenin ochromený tvor bezmocně řítil dolů do prusmyku, se Šejtisův monstrózní válečník obrátil směrem ke kamenité pláni.

Výborně! pochválil svého tvora Šejtis. A teď mi ji přines.

Harry poslal svého létavce z výšky přímo do cesty Šejtisovu válečníkovi; nepřátelský tvor ho však ignoroval a dá pokračoval v letu. Harry tedy vyslal přímo do jeho malého mozku: Pusť ji. Dej mi ji!

Ne! okamžitě kontroval skutečný pán létavce. Sraz ho… rozdrť ho, jestli můžeš!

Netvor se obrátil proti Harrymu. Karen - kterou svíral ve svých spárech tak pevně, že jí jeho chitinové drápy pronikly hluboko do těla, takže byla jako ulovená ryba - stačila jen vykřiknout. To už však obluda

prohnula krk do oblouku a chystala se Harryho pohltit tlamou velkou jako propast s tesáky většími a děsivějšími, než míval v dávných dobách Tyrannosaurus rex.

Co následovalo, bylo dílem pouhého instinktu. Bylo to, jako by v nekroskopovi žil Faethor Ferenczy a pošeptal mu do ucha: Když na tebe otevře tlamu, vskoč do ní! Harry věděl, že nemá naději způsobit tak obrovskému tvoru vážnější fyzické zranění, alespoň ne zvenčí. Někde uvnitř monstrózní lebky obludy však byl nepatrný mozek; a někde uvnitř samotného Harryho bylo cosi, co stále toužilo stát se Vampýrem!

Když na tebe otevře tlamu, vskoč do ní!

Harry se v sedle létavce postavil a v okamžiku, kdy se před ním rozevřela válečníkova tlama, do ní vskočil. Hned za bránou z děsivých tesáků však byla další, vyvolaná jeho metafyzickou myslí. Proskočil i jí přímo do Möbiova kontinua… a z něho pak do válečníkovy hlavy. Ano, teď byl fyzicky uvnitř jeho hlavy - mezi surovým materiálem, pulzujícími cévkami a spoji, bulkami a uzlinami, špinavými a sliznatými blánami, prostě vším, co vyplňovalo jeho živou lebku!

Harry cítil, jak se před ním všechna ta metamorfní hmota skrčila a schoulila. Jeho metamorfní tělo se v mžiku materializovalo, začalo rozdírat hrubá nervová zakončení a tlačit na houbovitou tkáň a pulzující plazmu, která dopravovala do malého zoufalého mozku kyslík. Pak svými upířími pařáty sáhl, aby našel a pohrál si se samotným centrem myšlení tvora… a aby ho jediným stiskem rozdrtil na kaši. Pak—

—náhle ucítil, že se uvnitř lebky vznáší bez tíže, a vzápětí si uvědomil proč. Válečníkovy průduchy se uzavřely a tvor se řítil volným pádem k zemi. Harry zoufale hledal místo, aby mohl vyvolat Möbiovy dveře. Potřeboval prostor, aby mohl pracovat, vzduch, aby mohl dýchat; ještě nikdy se nepokoušel vyvolat dveře pod vodou nebo obklopený ze všech stran slizkou hmotou - a už vůbec ne horkou krví - teď však musel. Musel ty dveře vyvolat, musel se odtud dostat, aby vyprostil Karen ze spárů mrtvého monstra dříve, než všichni dopadnou na zem.

Ale už v okamžiku, kdy na obrazovce jeho mysli začala probíhat Möbiova matematika, poznal, jak jiná - jak nepopiratelně špatná - tentokrát je! Dveře poskakovaly a chvěly se, stále se však nemohly ustálit do pevné podoby. Místo toho se jejich energie soustředila do prostoru kolem nich a náhle je přetvořila do nového tvaru. Dveře vytržené ze své přirozené formy chvíli pluly v prostoru jako magma a potom… explodovaly v nicotu!

Šejtis uviděl, že jeho tvor padá k zemi jako kámen, a chvíli si myslel, že padne přímo do Brány. S úžasem pak sledoval, jak se válečníkova hlava krytá pancířem bortí a vybuchuje ještě dříve, než tvor dopadl - nedaleko od tunelu mezi dvěma světy! A když dopadl, uviděl Šejtis, jak z roztříštěné lebky vyskočilo cosi podobné člověku - ale rudé, žluté a špinavě šedé - a řítilo se to ven na kamenitou pláň. Jakmile se usadil prach a poslední stříkance slizu a plazmy se vsákly do kamení, pohnul se Šejtis dopředu.

S očima zacloněnýma rukou před oslepující září opatrně vkročil do trosek svého válečníka a zíral na zakrvácenou vládkyni Karen - byla v bezvědomí a stále ještě vězela ve spárech mrtvého tvora - a na rozervaného pekelníka Harryho Keogha. Byl to nejkrvavější pohled, jaký kdy upíří vládce viděl. Ale pekelník ještě nebyl mrtvý, ani zdaleka ne.

Samozřejmě že ne, pomyslel si Šejtis, protože je Vampýr! A přece… byl jiný než všichni Vampýři; takový, že se to dalo těžko pochopit.

Opravdu! souhlasil s ním Šejtán, když se snášel se svým létavcem k zemi. A přesto, právě to musíme udělat: pochopit ho. Protože jeho mysl obsahuje všechna tajemství Brány a světa ležícího za ní. Ne aby ses ho tedy pokoušel dorazit, naopak nech ho, ať se léčí, jak nejlépe umí. A jakmile bude ve stavu, že mi bude moci odpovídat, začnu s výslechem…

Zrazena svým vlastním nadáním, když se pokoušela materializovat Möbiovy dveře příliš blízko Brány, musela se nekroskopova metafyzická mysl vyrovnat se značným šokem. Jeho tělo bylo upíří podstaty a bylo schopné se časem vyléčit samo, dokonce i těžce poškozený mozek, ale do té doby se musel Harry obejít bez paměti. A to bylo možná do jisté míry jeho štěstím.

Karen nebyla tak polámaná jako on a už vůbec se nedalo říct, že by měla jeho štěstí. Zatímco Šejtán se zajímal především o Harryho, myšlenky jeho temného potomka se obracely pouze k ni. Oběma šlo o to,

aby získali, co potřebovali; v Šejtisově případě to bylo ukojení smyslného chtíče.

Šejtánův výslech byl telepatický. Jakmile se Harryho mysl vyléčila a střípky roztříštěné paměti se pomalu a postupně spojily dohromady, začal z ní Šejtán dobývat informace, které pro něho byly cenné. Některé pojmy mu však působily problémy; tam, kde byly Harryho vzpomínky příliš složité (nebo příliš bolestné), udržovala je jeho mysl pouze v jakémsi nástinu. Týkalo se to například podzemního komplexu v Perchorsku, který vždy považoval za temnou, přízračnou pevnost, neboť mentální obrazy Projektu Perchorsk byly v jeho mysli zcela jednobarevné. Vzpomínky, které si na to místo uchoval - jejich nálada a vazba - se téměř podobaly vzpomínkám na nějaké hrozivé orlí hnízdo; měl strach udržovat je ve všech podrobnostech. Důvodem byla samozřejmě Penny, protože ani v tomto svém stavu si Harry nemohl na Perchorsk vzpomenout, aniž by ji obtěžoval.

Ale o Harryho životě před Perchorskem a všeobecně o světě lidí získal Šejtán opravdu hodně informací. Když si byl jistý, že toho ví dost, aby mohl proniknout Bránou a vtrhnout nejdříve do podzemního komplexu - kde by odzbrojil jeho obránce a udělal si z něho nedobytnou pevnost - a potom dál do zbývajících oblastí nekroskopova světa, kde by před ním máloco obstálo Jeho armáda upírských přívrženců by se rafinovaně rozšířila po celé zemi a jeho zlověstní následovníci by roznesli nákazu do všech koutů, až by se stal jejím nejvyšším vládcem; stejně jako usiloval o vládu ve světě své dávné mlhavé minulosti, z něhož ho vyobcovali, a nedovolili mu na něj ani vzpomínat.

Pokaždé, když začal Šejtán o těchto věcech přemýšlet, mohl zajít k Harrymu, ležícímu blízko jejich ohně pod kočovnickou přikrývkou, znovu na něho pohlédnout a položit si otázku, kde už tu matně povědomou tvář viděl. Ve které zemi, ve kterém mlhavém, dávno zapomenutém čase, ve které předchozí existenci?

Uvažoval také o zvláštních, úžasných silách, které si s sebou nekroskop přinesl ze svého světa. Svýma prastarým očima, jimž však stále mohl věřit, Šejtán viděl, jak se Harry Keogh v mžiku přesouvá z místa na místo, aniž by překonával jakoukoliv vzdálenost! Ano, prošel Bránou ze světa, který leží za ní, skoro jako… by z jednoho do druhého spadl. Jako kdysi spadl i on, Šejtán? Možná. Jenže… Šejtán přitom všechno zapomněl; nebo ho oni (ale kdo ?) všech vzpomínek zbavili.

Třeba Harryho Keogha jeho bližní vyhnali (jako kdosi vyhnal Šejtána předtím, než ho zapudili Vampýři) kvůli tomu, že byl jiný než oni. Otec upírů dokonce cítil s nekroskopem jakousi zvláštní spřízněnost. A když se Harryho mysl trochu zhojila, Šejtán do ní opět vstoupil a zeptal se:

Znám tě? Kde jsem tě už viděl? Poslali tě sem oni - ti, co mě vypudili z mého světa, kam jsem původně patřil?

Harryho mysl, přes svou dočasnou prázdnotu, v těchto chvílích fungovala s dokonalou logikou; Harry věděl, že se na něho někdo obrací, chápal smysl jeho otázek. Ne, odpověděl na všechny tři.

Šejtán to zkoušel znovu. Slyšel jsem tvé myšlenky. Uvažuješ v nich o podivných světech mimo běžný dosah chápání. Ne o prostorech mezi hvězdami, ale o prostorech mezi prostory! Vím, že máš přístup do neviditelného prostoru, v němž se pohybuješ s větší jistotou a rychlostí než ryba ve vodě. Já bych se tam také chtěl pohybovat, v té temnotě, která není z tohoto světa. Ukaž mi, jak.

To bylo tajemství, které si nekroskop střežil nejlépe ze všech, jenže teď, když měl poraněné tělo a poškozenou mysl, je už nedokázal udržet. Kdyby to Šejtán zkusil, jeho mentální hypnóza by Harryho tajemství tak jako tak odhalila. Ukázal tedy Šejtánovi počítačovou obrazovku své mysli, v nichž najednou začaly probíhat vzrůstající rychlostí Möbiovy rovnice. Šejtán na to hleděl, rázem však zpozorněl a dostal strach.

Zastav! rozkázal, když se začal v jeho mysli formovat náznak Möbiových dveří. A jakmile čísla z obrazovky zmizela a nehotové dveře implodovaly samy do sebe, povzdechla si velká pijavice úlevou. V tuto chvíli byl Šejtán rád, že se může od Harryho vzdálit. Jakmile totiž ucítil energii vycházející ze záhadných rovnic a obklopující neméně záhadné dveře, začal mít podezření, že je opravdu zná z dřívější doby, z dřívějšího světa, kde se nějakým způsobem podílely na jeho pádu.

Ale nyní… Šejtán věděl, že Harryho tajné místo je pro něho navždy zapovězené, a to ho přivádělo k zuřivosti. Cože? On že je spřízněný s tím ukňouraným prosťáčkem, tím nedoukem v temných uměních, s tím potlučeným a zkrvaveným, nekrve-žíznivým neviňátkem? Musel by být šílený, i kdyby se mu to jen zdálo. Ostatně co na těch zapomenutých neviditelných místech záleží? Pro začátek jsou důležitá ta

viditelná a stačí, když bude postupovat krok za krokem. Teď, když padla Hvězdná strana, bude následovat svět za Bránou - ten nekroskopův. A vstoupí do něho brzy, ještě před východem slunce.

Zatím však…

Teď už věděl všechno, co se dalo z nekroskopovy mysli vyzvědět, a nyní ho mohl klidně přenechat Šejtisovi. Ať si ten takzvaný pekelník vychutná muka a smrt v pravé upíří podobě. A všechna ta svá tajemství si může s sebou vzít do ohně a kouře. To bude jejich konec.

Takové byly myšlenky Padlého, kterým dovolil uniknout ven. Uvnitř v něm však probíhaly hlubší proudy. O tom, že v Harrym Keoghovi dříme síla, která, pokud by zůstal živý a byl v pořádku, by se mohla znovu obnovit - dokonce jako Moc! Proto by měl Šejtis jednat rychle, jestliže vůbec má nějakou představu, jak s ním naložit.

A když ne, postará se o něho on sám, Šejtán.

Z nekroskopova pohledu - nebo spíš z pohledu jeho traumatizovaného vnímání - se události odvíjely v nekonečném koloběhu nevolností, přetrvávajícího zmatku, polovědomí a nezřetelných vizí v bdělém stavu, neustále se vracejících záblesků neúplných, roztříštěných vzpomínek. Někdy, když jeho metamorfní tkáň tvrdě pracovala na léčení těla i mozku, se mu zdálo, že jeho mysl je součástí jakéhosi morbidního kolotoče, který se otáčí a otáčí a ukazuje mu stále tytéž scény. Jindy byl zase uvězněn mezi zrcadly kaleidoskopu, kde každý obrázek byl v podstatě fragment vytržený z jeho minulého života nebo současné existence.

V jasnějších okamžicích si Harry uvědomoval, že hojení jeho ran by nějakou dobu trvalo i za ideálních podmínek; a on neměl ani ideální podmínky ani čas. Potom, co ho Šejtán předal Šejtisovi, ho vládce Vampýrů v blízkosti Brány ukřižoval. Stříbrnými hřeby ho přibil ke kříži z čerstvě poraženého stromu a proklál jeho i jeho upíra stříbrným bodcem, jehož druhý konec, který vyšel za jeho zády z kmene, ohnul, aby ho nebylo možné vytáhnout. Tak, jak se Harryho upíří tkáň léčila, ji zase stříbro otravovalo a ničilo. A nekroskop tušil - ne, věděl - že z tohoto kříže už živý nesestoupí. Potvrzovala to hranice suchého klestí navršená u jeho nohou.

Druhý kříž vztyčil Šejtis pro Karen. Někdy na něm visela, což ztěžovalo její hojivé procesy a udržovalo ji ve stavu, kdy se nemohla bránit, jindy však bylo její místo prázdné. Harry pro ni trpěl víc v těch chvílích, kdy na kříži nebyla, protože věděl, že ji Šejtis zneužívá. Nekroskop uvažoval, že kdyby měl dost sil, mohl by s ní telepaticky mluvit; jenže ona by ho asi do své mysli nepustila. Věděl, že chce svá muka udržet v sobě a nezvyšovat o ně jeho zoufalství. Čas od času, když byl Karenin kříž prázdný, pohlédl Harry dolů na Šejtisův stan z kůží a nenávist v něm vzplála jako prudký oheň. A pak - teď už však příliš pozdě - si přál, aby tenkrát, kdy to bylo možné, dal svému upírovi volnou ruku. Chvíle jasného vědomí, při nichž cítil lítost, výčitky svědomí a hněv, však byly milosrdně vzácné.

Nevzpomínal si na příchod Kočovníků, které Šejtis povolal přes průsmyk. Přes svou zvláštní poddanskou loajalitu k Vampýrům však byli tito příslušníci opovrhovaného kmene výrobců bojových rukavic plni strachu. Cestou ze Sluneční strany poslechli Šejtisovy rozkazy a unesli několik žen a mladých mužů z kmene Kočovníků, který nebyl Vampýrům tak podřízen jako oni. Spolu s nimi se pak podíleli na budování stanů pro upíří vládce a také na stavění obou křížů a hranic pod nimi. Nic dobrého je za to nečekalo; Šejtis a jeho nestvůrný předek se chovali ke všem stejně: znásilňovali a oplodňovali jejich ženy, vampyrizovali vybrané muže, aby z nich nadělali otroky a pobočníky, a zbývajícími krmili své válečníky, které připravovali na invazi do Brány.

Právě na to si nekroskop vzpomínal velice dobře: na masakr, k němuž došlo poté, co se poslední Kočovníci pokoušeli uprchnout… a na nenasytnou hltavost válečných tvorů. A zvláště si vzpomínal na scénu, kdy Šejtis pro své pobavení předhodil kočovnickou ženu válečníkovi, který byl vybaven mužským pohlavním údem. Když bylo po všem (a když byl zřejmě dostatečně vzrušený), sejmul Šejtis z kříže Karen a odvedl si ji do svého stanu. A když bylo po tomhle a Karen opět visela přibitá, přistoupil Šejtis k Harryho kříži, aby se popásl na jeho utrpení.

„Musím ti říct, čaroději, že jsem si s tou tvou čubkou pěkně užil," řekl nenuceným tónem, jako by šlo o přátelský rozhovor. „Dokonce jsem si myslel, že bych s ní mohl souložit tady venku, abys z toho také něco měl, jenže pochop, moji válečníci jsou velmi rozpustilí a nechtěl jsem riskovat. Kdoví, co by je mohlo napadnout. Ale až ji sundám z kříže příště… ach, to bude naposledy. A zatímco budeš hořet,

uspořádám tvým očím poslední divadlo - alespoň dokud nezčernají a nevypadnou ti z důlků ven. Je jen škoda, že utrpení tvého smrtelného zápasu ti nedovolí plně vychutnat pohled na ni!"

V tu chvíli pocítil Harry nenávist, která zatlačila do pozadí muka způsobená hřeby a bodcem… nenávist tak velkou, že ho vrhla zpět do temnoty zapomnění. Ještě předtím však stačil zaslechnout mentální varování, které svému potomku adresoval Padlý.

Pozor, Šejtisi! Dej si říct a nesnaž se ho dohnat příliš daleko. Tuším, že je v něm něco, o čem ani on sám neví. Něco mimo jeho vůli - jakýsi podivný instinktivní mechanismus, který v něm funguje. Nedopusť, aby se spustil, můj synu. I takoví Kočovníci jsou natolik moudří, že když uloví divokého kance, nevystavují svou kořist posměškům.

V Šejtisově skryté mysli však nebylo nic jiného než posměch. Příliš mnoho cyklů polární záře snil o chvílích svého triumfu. Tenhle nekroskop nebyl žádný divoký kanec, ale ochočené prase. Copak si může odpustit to potěšení a nepohrát si s ním? To přece ne! A vychutná si ho až do naprostého konce…

Sedmá kapitola

Fúze - Exploze – Finále

Vampýří vládci se vypravili na Sluneční stranu pro další ženy a pak s ukojeným chtíčem a naplněnými břichy usnuli; stejně jako jejich tvorové a otroci. Pomalu se blížil východ slunce a obloha nad Sluneční stranou se začala jasnit. Až je předtím, než mezi vrcholky hor problesknou na Hvězdnou stranu smrtelné sluneční paprsky, vzbudí první déšť, pak vyrazí skrz Bránu a vtrhnou do světa, který je za ní.

Zatímco však spali:

Harry Wolfson - kdysi Harry junior, potom Obyvatel a nyní vůdce smečky Šedého bratrstva - sešel dolů z hor a z úkrytu hleděl na vyslance zla spící v záři Brány. Hleděl na ně a na nahá lidská těla přibitá na dvou křížích uprostřed tábora. A i když to velký šedý vlk nemohl v žádném případě vědět, měli on, jeho otec a Šejtán Padlý jeden společný problém: poškozenou paměť, v níž byla prázdná místa. Ale zatímco u Šejtána se tato vada omezovala na jedno období jeho života a zůstávala stabilní a u Harryho seniora se postupně zlepšovala, v případě Harryho Wolfsona se den ode dne zhoršovala, a dokud byl vlk, nebyla naděje na obrat k lepšímu.

Přesto se teď v jeho mysli jakési vzpomínky mihly: vzpomínky na ženu ležící v zemi, která ho kojila, na muže visícího na kříži, který je jeho otcem, a na tu druhou ženu, také ukřižovanou, která byla kdysi jeho spojencem. A také na bitvu před dávnou a dávnou dobou, na místo zvané zahrada, v němž skončil jeden jeho život a začal jiný, a na druhou, nedávnou, bitvu v témže místě, které se se svými šedými bratry nezúčastnil, pouze jí přihlížel. Vzpomínal si dokonce, že se jí chtěl zúčastnit na straně těch, co nyní visí na kříži, ale… už si nemohl vzpomenout na důvod, proč to neudělal. V každém případě to však na situaci nemohlo nic změnit, protože boj se odehrál ve vzduchu a jejich válečníci byli ohromní, zatímco on a jeho smečka jsou jen vlci. Přesto jaksi cítil, že ty dva ubožáky - muže visícího na kříži v bezvědomí a ženu, která si už zvykla a smířila se s bolestí, ale o to víc se oddávala bezmezné nenávisti - zklamal.

Tam na úpatí kopců jeden z jeho bratrů zvedl hlavu k obloze a dlouze zavyl na měsíc vycházející nad horami. Zlatý srpek zářil odraženým světlem; brzy nastane východ slunce. Další za vytí, které se v ozvěně přidalo k prvnímu, způsobilo, že Harry Wolfson vyslal instinktivní myšlenku: Pst! Ticho! Nechte je dál spát.

Jeho bratři ho uslyšeli, ale zaslechla ho také vládkyně Karen.

To jsi ty, Obyvateli? Její myšlenka zněla velice, slabě, protože ji clonily mysli spících upírů, přesto stačila vyvolat záplavu vzpomínek, i když mlhavých. Harry Wolfson věděl, že oslovila jeho.

Ano jsem Obyvatel, odpověděl konečně. A po chvíli dodal: Vlastně… byl jsem. Teď však musel znát pravdu, a proto se zeptal: Myslíš, že jsem vás… zradil?

V boji? (Telepaticky cítil, že zavrtěla hlavou.) Ne, byli jsme od počátku odsouzeni k záhubě. Tvůj otec a já jsme už předtím viděli svou budoucnost: zlatý oheň hořící v Möbiově kontinuu! A pokud jde o naše nepřátele, mysleli jsme, že vidíme také jejich konec, ale mýlili jsme se. Ukázalo se, že jejich budoucnost neleží tady na Hvězdné straně, ale ve světě za Bránou. Její slova provázely obrazy - téměř jako scénář z

jejich výletu do budoucího času - a Karen uvažovala, jestli je Harryho syn pochopí.

Pochopil. To je mi líto, řekl. Jeho vzpomínky teď byly ostřejší a vyplouvaly z jeho podvědomí rychleji. To si měl otec rozmyslet. Čtení budoucnosti má nevyzpytatelné následky.

Ano, to má, souhlasila. Myslela jsem, že zlatý oheň může být slunce. Ale ne, byl to jen… oheň. Oba uhoří, to je pravda, ale Šejtis na tom bude hůř, protože to je jeho oheň. Nenávidím toho parchanta!

Harryho syn si všiml hranice z polen a suchých větví navršené pod ní.

Šejtis tě spálí?

Co jiného zbývá, když mě jeho válečníci takhle zřídili. Dokonce i ve vlkově mysli četla hrůzu.

Je něco, co bych mohl udělat? Harry Wolfson se proplížil mezi otroky, spícími v kruhu kolem dvou černých stanů, a přiblížil se k ní.

Běž pryč, odpověděla. Běž zpátky do hor. Zachraň se. Dokonči svou proměnu ve vlka. Živ se tím, co zabiješ, a vyvaruj se toho, že bys kousl nějakého muže nebo ženu, protože by následovali tvůj osud!

Ale… přece jsme bojovali v zahradě spolu, jako spojenci, řekl. A v mysli opět uviděl oheň, smrt a zkázu.

Ano, ale tenkrát jsi byl mocný… s těmi svými zbraněmi. Sotva tu myšlenku vyslovila, hned se jí v hlavě zjevila další. Myšlenka na pomstu! Zůstalo ti něco z nich ?

Jeho mysl už opět bloudila. Rozhlížel se napravo a nalevo a uvažoval, co tady dělá. Jeho fena, kterou nedávno oplodnil, na něho čeká hladová. Zbraně?

Karen viděla, že si nemůže vzpomenout, co to je, proto mu ukázala obrázek. Můžeš mi některou z nich přinést?

Asi dvě stě metrů od něho na kamenité pláni ležel válečník a ve spánku hlasitě funěl. Harry Wolfson se proplížil zpátky mezi otroky a potom se rozběhl k úpatí kopců, kde čekala jeho smečka. Než se spojení mezi ním a Karen přerušilo, vyslal k ní jednoslovnou myšlenku: Sbohem!

Nepochopil, pomyslela si Karen, jak tam visela v bolesti, chladu a tmě Hvězdné strany.

Opět se však mýlila.

Vrátil se, ale málem už bylo pozdě. Přišel s mraky od jihu, s prvním teplým deštěm, s šedivým světlem šířícím se po obloze zpoza hor; objevil se s falešným svítáním ještě před skutečným světlem východu slunce a prošel kruhem otroků, kteří se pomalu s mumláním probouzeli ze spánku.

Vylezl na hranici navršenou pod ní a vztyčil se na zadní nohy, jako by ji chtěl políbit. Její ústa však zela v metamorfní tváři jako rána a to, co si ti dva předali, nebyl polibek.

Čaroději, nekroskope, probuď se!

Harry sebou trhl. Šejtisova myšlenka ho zasáhla jako šlehnutí bičem. Myšlenka a vzápětí i hlasitá slova: „Tvoje muka brzy skončí, nekroskope. Tak otevři oči a dej tomu všemu sbohem. Své Karen, svému životu… prostě všemu."

Harryho myšlení už bylo téměř v pořádku, jeho tělo však zdaleka ne. Stříbro v jeho upíří krvi působilo jako zrnka otrušíku, takže potrhané tělo a polámané kosti se nemohly hojit. Slyšel však, jak se mu Šejtis posmívá, cítil kapky deště a otevřel své zmučené oči do temně šedého světla předcházejícího rozbřesku. Vzápětí si skoro přál, aby byl slepý.

Šejtisovi pobočníci stáli na žebřících a snímali Karen z kříže. Hlava se jí otáčela hned na jednu, hned na druhou stranu a údy se volně klátily. Hodili ji na plachtu roztaženou na tvrdé kamenité zemi. Nyní se Šejtis odvrátil od Harryho, vešel do svého stanu, přeťal lana a nechal ho klesnout, jako se hroutí vypuštěný balon.

„A teď se dobře dívej, nekroskope. Dívej se, jak dodržím slib, který jsem ti dal," vykřikl chvástavě. „Protože se zdá, že tentokrát - naposledy - vidíš, slyšíš a chápeš, vezmu si ji tady přímo před tebou. Nedělám to pro své potěšení, teď už ne; teď se budu lopotit jen kvůli tobě. A až s ní skončím já, budeš svědkem, jak si s ní pohrají moji válečníci! Také jim přece musím dopřát nějaké to potěšení, ne? Co říkáš? Konec konců, kdysi to přece také byli lidé."

Déšť zesílil a Šejtis vydal rozkazy. Jeho otroci roztrhli zborcený stan na dvě poloviny a kůžemi pak pokryli obě hranice, aby dřevo nenavlhlo a dobře hořelo. Když se potom vrátil k Harryho kříži, vyšel z druhého stanu Šejtán.

Víc pijavice než muž, oči pod zvrásněnou kůží - spíš mnišskou kápí – jako řeřavé uhlíky.

„Je čas," řekl hlasem, který zněl jako hlenovitý kašel. „Brána čeká. Řekl jsem, abys s tím vším skončil. Dej tu ženu na hranici a oba je spal."

Šejtis se zarazil. Hlavou mu bleskla vzpomínka, i když jen krátká, na svůj starý sen. Sny jsou však pro snílky a jeho už všechny ty temné věštby unavovaly - a zvláště ho unavovala neustálá varování jeho předka. „Tento muž zavinil, že jsem musel odejít do vyhnanství v ledových pustinách," odpověděl. „Slíbil jsem sám sobě, že se mu pomstím, a okamžik mé pomsty nadešel."

Chvíli na sebe hleděli a v bílé záři Brány si jeden druhého měřili. Nakonec se Šejtán odvrátil. „Jak chceš," řekl tiše. „Dej se do toho."

Mraky odtáhly a déšť ustal. Šejtán poručil svým otrokům, aby zapálili pochodně. Potom jednu z nich vzal a podržel ji těsně před Harrym na kříži.

„No tak, nekroskope, proč nevoláš na pomoc mrtvé? Můj předek mi říkal, že v tom svém světě jsi byl jejich hrdina, a já sám jsem viděl, jak jsi do bitvy o Obyvatelovu zahradu povolal zpráchnivělé trogy. Tak proč to neuděláš také teď?"

Harry k tomu neměl sílu (což jeho trýznitel velmi dobře věděl), ale i kdyby ji měl, mrtví by ho už neposlechli. Nyní, když byl upír, ho mrtví opustili. Ale tam na úpatí kopců se trápil, skučel a pobíhal sem a tam šedý vlk; a jeho šedí bratři leželi s vyplazenými jazyky a ušima vztyčenýma a napjatě ho sledovali divokýma očima šelem. Paměť velkého vlka byla chabá a lidské podstaty mu zůstalo poskrovnu, přesto nyní chápal každou nekroskopovu myšlenku. Vždyť v minulosti, v době svého lidského dětství, byla mysl Harryho Wolfsona spojena v jednu s myslí svého otce.

Nekroskop věděl, že jeho syn je nablízku, cítil jeho starost a zavřel svou mysl před vnějšími vetřelci. Stálo ho to značné úsilí, ale dokázal to. Šejtán to okamžitě poznal, postoupil dopředu a řekl Šejtisovi: „Pospěš si. Varuju tě, ještě neskončil! Teď právě zavřel svou mysl, takže nevíme, jaké pikle v té své hlavě kuchtí."

„Už to bude," zavrčel Šejtis. „Za chvíli se v ní bude kuchtit jeho mozek! Ale teď… mě… nech… být!"

Šejtán jen kývl hlavou a stáhl se.

„No tak, Harry Keoghu?" obrátil se Šejtis opět k muži na kříži. Zamával pochodní a stáhl z hranic kůže. „Myslíš, že mi zabráníš vychutnat tvá muka? A dokážeš nevpustit do své mysli i samotnou bolest? Ach, je pravda, že my Vampýři vládneme různými dovednostmi: dokážeme snést těžké rány i bolest polámaných kostí, dokonce je dokážeme zahojit. Ještě jsem však nepoznal upíra, který by snesl oheň. A ty ho pocítíš na vlastní kůži, nekroskope, až se ti začne škvařit!" S těmito slovy přiblížil pochodeň k základně hranice. „Tak co říkáš? Mám ji teď zapálit? Jsi připravený skončit svůj život v ohni?"

Harry konečně našel sílu, aby mu odpověděl: „Ty skončíš svůj život v ohni; ty… lejno trogů, ty parchante smradlavější než plynovci! Ty shoříš v pekle!"

Šejtis se rozesmál jako šílenec a plácal se přitom do stehen. „Snažíš se mě urazit, co? Opravdu si myslíš, že odsouzenec na smrt může urazit svého popravčího?" Přiložil pochodeň ke kůře a drobným třískám. Vzápětí se z hranice začal vinout dým a vyšlehly první jazyky plamenů.

V tu chvíli v horách bolestně zavyl velký šedý vlk, mohutnými skoky vyrazil dolů na pláň a řítil se k zářící Bráně. Jeho šedí bratři ho chtěli následovat, ale on je zarazil:

Ne! Vraťte se do hor. Co se mi má stát, to se mi stane.

Plameny olizovaly Harryho hranici, malé jasné jazyky se rychle zvětšovaly. Šejtis přistoupil ke Karen, kterou otroci drželi na zemi. Byla už při vědomí a mohla je odhodit, ale neměla na to sílu. „Nekroskope, ty tuláku po divných světech a ještě divnějších prostorech mezi světy," pokračoval vládce Šejtis ve své posměšné tirádě. „Řekni, proč nevyčaruješ některou ze svých záhadných děr a neunikneš ze svého kříže? Sestup dolů, postav se mi tváří v tvář a zastaň se té čubky, jejíž tělo jsme oba poznali. Pojď, nekroskope, a zachraň ji. Nedopusť, abych se jí zmocnil."

Harryho metafyzická mysl začala instinktivně formulovat Möbiovu matematiku a… před jeho očima, všem jiným neviditelné, se začaly formovat chvějící se dveře. Stále však byly příliš prchavé, zvlněné, nehotové. Kéž by se mu to podařilo… kdyby je dokončil, bylo by všechno jinak: tak blízko Brány by ho zřejmě obrovské síly roztrhaly na kusy a jeho atomy by se rozptýlily do miliard světů světla. Možná to byla ta správná odpověď, správná cesta, jak odejít. Alespoň by byl ušetřen mučivé agónie v ohni. Ale co agónie těch ostatních? Co budoucí agónie celého světa ležícího za Bránou?

Na podobné starosti však už bylo příliš pozdě. Země je již tak jako tak odsouzena k záhubě. Nebo ne? Harry věděl, že se mohou dít zázraky a také se občas dějí v okamžicích, kdy se zdá být všechno ztraceno. V každém případě ještě vždycky může vyvolat jiné dveře - větší, mnohem větší, než kdy vyvolal - pokud by byla jeho muka nesnesitelná. Vtom však:

Ne! ozval se v jeho vnitřní mysli hlas Harryho Wolfsona, právě když chtěl nekroskop zničit, co tak pracně vytvořil. Vydrž, otče! Ještě chvíli. A Harry cítil, že jeho syn se dívá na Möbiovy rovnice, jak se mu míhají a proměňují v mysli, a na vlnící se, roztřesené, nehotové dveře. Hleděl, zoufale se snažil pochopit… až nakonec pochopil!

V dalším okamžiku velký vlk vyvolal rovnice, které by ani Harry při plné síle nikdy nedokázal identifikovat; symboly návratu času, kdy byl Harry Wolfson mnohem mocnější než jeho otec. Po několika sekundách, jakmile měl jistotu, že se mu ztracená nadání vrátila, použil se samozřejmostí starých zapomenutých časů jedno z nich, aby pronikl skrz otcovy nehotové dveře, jejichž obraz se chvěl jako varování před možnou budoucností. Letěly od něho pryč okamžitou rychlostí myšlenky do všech nesčetných světelných vesmírů.

Nekroskop zrušil svá vlastní čísla a odpoutal se od vysoce nebezpečných dveří, které vzápětí strhla přitažlivá síla Brány. Synovo poselství - a jeho varování - však zaslechl. Harry Wolfson dokončil mentální část úkolu, kterého se sám podujal; teď zbývala už jen ta fyzická. Ale zatímco úspěch té první byl pouze málo pravděpodobný, druhá se jevila jako nemožná. Velký šedý vlk, který si nyní vzpomněl na doby, kdy byl člověkem, však neváhal. Alespoň zemře jako muž.

Proskočil dovnitř kruhu otroků, vynořil se jako přízrak z kouře Harryho hranice a s divokým vrčením se vrhl na Šejtise klečícího vedle Karen. Ne, nedokázal to. Jeden z Šejtisových pobočníků zpozoroval nebezpečí, rychle vrhl oštěp a srazil vlka ve skoku k zemi. Ještě s oštěpem v hrudi se však šedý vlk křečovitě sápal štíhlýma lidskýma rukama na vládce Vampýrů - až nakonec zablýskl stříbrný meč a uťal mu hlavu.

Harry všechno viděl přes oblaka kouře (plameny k němu stále ještě nedosáhly). „Ne!" vykřikl a jeho mysl výkřik znovu a znovu opakovala: Ne… ne… ne!!! A cosi v jeho agónii, ne z pouhého těla, ale přímo z duše prošlo v posledním zlomku sekundy rozpadávajícími se Möbiovými dveřmi, které okamžitě potom implodovaly do Brány. Pak—

—vrcholky hor osvětlil jediný oslnivý dlouhotrvající záblesk provázený táhlým dunivým zahřměním. Když hřmění utichlo, rozhostilo se nad plání zlověstné ticho rušené pouze praskáním a syčením ohně, do jehož plamenů opět dopadaly dešťové kapky.

V tu chvíli potřetí vystoupil Šejtán.

„Ty to necítíš?" Stál nad svým potomkem, chvíli na něho nasupeně hleděl, pak zvedl hlavu a zavětřil jako velký honicí pes. „Nekroskop něco uvolnil do vzduchu a do svých tajných prostorů. Jenže ty nejsi schopen vnímat nic jiného než ten svůj chtíč. Nedokážeš myslet na budoucnost, ani o ní nemáš představu, žiješ jen tím, co je teď. Proto tě naposledy varuju: dej si pozor, synu mých synů, abys nám všechno neprohrál!"

Šejtisovu tvář však zkroutila šílená posedlost; byl první a nejvyšší Vampýr a nyní se nechal plně ovládnout svým upírem - tvorem, jehož ruce byly přeměněny ve spáry. Šejtisova ústa se náhle roztáhla a z dásní vyrazily tesáky zalité krví. S Kareninými vlasy v hrsti se obrátil a šarlatově planoucíma očima pohlédl na Šejtána a za něho na muže na kříži. Teprve pak odpověděl:

„Měl jsem něco cítit? Nějakou divnou, záhadnou věc? Jediné, co toužím cítit, jsou nekroskopova smrtelná muka a to, jak z něho vyletí jeho upíří duch, až bude umírat. Ale jestli ho mohu ještě trochu víc mučit předtím, než zemře, nenechám si tu možnost ujít!"

„Hlupáku!" A na Šejtisovo rameno dopadl těžký Šejtánův výrůstek zbarvený šedými skvrnami, zpola ruka, zpola spár. Šejtis ho okamžitě setřásl a lehce vyskočil na nohy.

„Tak a dost! Musím ti říct můj předku, že jsi mě dohnal příliš daleko. Navíc cítím, že bych se nikdy nezbavil tvého věčného mentorování a zasahování do mých záležitostí. Ještě si o tom promluvíme, ale do té doby…" Mentálním povelem přivolal svého válečníka a přikázal mu, aby se postavil mezi něho a Šejtána.

Padlý couvl, zamračeně pohlédl na tvora - poslední Šejtisův výtvor před odletem z ledových pustin - a

zeptal se svého potomka: „Chceš říct, že mě zamýšlíš zabít?"

Šejtis věděl, že se blíží východ slunce, ta nejdůležitější chvíle, a že si teď nemůže dovolit ztrácet čas. Se Šejtánem si to může vyřídit později, možná až zdolají pevnost, která se nachází za Bránou. Proto odpověděl: „Já že tě zamýšlím zabít? Samozřejmě že ne. Jsme přece spojenci, poslední z Vampýrů! Jsme však také vyhraněná individua a máme individuální potřeby."

To byl důvod, proč nechal naopak Šejtán Šejtise naživu. Alespoň v tuto chvíli.

A zatímco plameny hořící hranice šlehaly navzdory dešti stále výš a výš a Harry Keogh začal cítit na spodní části nohou první závany jejich horkého dechu, Šejtis se znovu obrátil ke Karen.

Na Urale byla půlnoc.

Hluboko uvnitř perchorské průrvy se Viktor Luchov probudil ve svém malém pokoji z dalšího děsivého snu. Chvíli seděl na lůžku, těžce dýchal a třásl se, ale ani pak, když se postavil na vratké nohy a zmateně se rozhlížel po šedých kovových stěnách, stále ještě nebyl zcela probuzený a musel se opřít. Jeho sen byl tak reálný a tak těžce na něho dolehl, že první, na co Luchov pomyslel, bylo stisknout tlačítko poplachu a dovolat se pomoci stráží hlídkujících na chodbě. Ještě i teď by to udělal, jenže (jak si až moc dobře uvědomil posledně) taková akce by mohla sama o sobě přinést děs a hrůzu. A zvláště tady, v klaustrofobních, uzavřených, nervy drásajících prostorách Projektu Perchorsk. V žádném případě netoužil po tom, aby sem někdo vtrhl s kouřícím a dočervena rozžhaveným ústím plamenometu připraveným k palbě.

Když se mu během oblékání přece jen trochu zklidnil tep, znovu se nad svým divným, zlověstným snem zamyslel. Slyšel v něm strašlivý zmučený křik vycházející z Brány uprostřed Projektu, a dokonce věděl, od koho ten křik pochází: od Harryho Keogha! Nekroskop adresoval svůj telepaticky zmučený křik každému a všem, kdo ho mohl slyšet, ale hlavně mrtvým v jejich hrobech rozesetých v miliardách po celém světě. A oni mu odpovídali, jak nejlépe mohli - neskutečně obrovským chórem úpění a sténání a dokonce pohyby, při nichž se jejich mrtvoly ještě víc rozsypávaly - z nesčetných míst svého posledního odpočinku. Protože mrtví už věděli, jak se ve svém úsudku o Harrym nechali zmýlit, jak mu křivdili, když se ho stranili a nakonec ho opustili. A nyní to vypadalo, jako by je těžce zasáhl žal a připravovali se na novou Golgotu.

A ještě něco bylo ve snu ředitele Projektu: objevil se v něm zhmotněný duch Pavla Savinkova - muže, který pracoval pro majora KGB Čingize Chůva a který zemřel strašlivou smrtí přímo tady v Perchorsku - a hovořil s ním o varování, které vyslal přes Bránu syn Harryho Keogha. Savinkov byl za svého života telepat a jeho talent mu zůstal a sloužil mu i v posmrtném životě.

Když Savinkov nahlédl do Luchovovy mysli a uviděl, že pro hrozbu zpoza Brány je v ní připravené řešení jadernými prostředky, řekl mu: Víš tedy, co udělat, Viktore. „Udělat?"

Ano, protože už jdou, chystají se projít Bránou. Ale ty víš, jak je zastavit! „Jdou? Kdo jde? Kdo se chystá projít Bránou?" Ty víš, kdo.

Luchov pochopil a odpověděl: „Ale své zbraně nemůžeme použít dříve, dokud nebudeme mít jistotu. Pak, až ty tvory uvidíme—"

To už bude pozdě! vykřikl Savinkov. Jestli ne pro nás, určitě pozdě pro Harryho Keogha. Všichni jsme se v něm mýlili a teď musíme svou chybu napravit, protože nekroskop trpí zbytečně. Vzbuď se, Viktore. Teď je to v tvých rukou.

„Bože!" Luchov sebou ve spánku zmítal a převaloval se, ale Savinkov viděl, že se stále ještě neprobudil. Byli tu však jiní spáči, kteří by se mohli probudit. A pak, když Luchov znovu uslyšel telepatický hovor - ke komu se obracel, žádal a prosil, aby něco udělali! - v tu chvíli se s trhnutím probudil. Teď už byl oblečený a uvažoval klidně, stále však napjatě poslouchal naladěný na tep Projektu. Podlahu jemně rozechvívalo monotónní temné dunění motorů provázené drnčením ventilačního systému. Pak se ozval ostrý kovový zvuk, jak kdosi zavřel některý z poklopů. V dřívější době byl ředitel ubytován v hořejší úrovni mnohem blíž šachtě, kterou se z Projektu vystupovalo. Nahoře bylo všechno tišší a na člověka to tak nedoléhalo, ale tady dole, se všemi magmatickými dutinami a s jádrem téměř pod nohama, měl pocit, jako by mu na ramenou ležela tíha celé hory.

Luchov stále napjatě poslouchal, teprve když se definitivně ujistil, že všechno je v pořádku a opravdu šlo pouze o sen, postupně se mu zklidňoval dech a zpomaloval vzrušený tep. Ano, pouhý děsivý sen.

Potom náhle zaslechl dupot. Kdosi běžel po chodbě. Dupot se blížil a s ním i chraptivé hlasy vykřikující varování! Proboha, tak přece…?

Zamířil ke dveřím, aby je otevřel, ale hluboko v mysli mu jako ozvěna jeho snu znělo: Ale Viktore, vždyť to už, proboha, víš! Telepatický hlas Pavla Savinkova, jasný a zřetelný jako úder zvonu. Jenomže tohle už nebyl sen!

Z úvah ho vytrhlo bouchání na dveře. Otevřel a ruce se mu opět chvěly. Uviděl stráže, v jejich unavených tvářích se zračil úžas. Byli s nimi dva technici, kteří se právě vrátili ze srdce Projektu. „Soudruhu řediteli!" vykřikl jeden z nich a křečovitě chytil Luchova za paži. „Soudruhu Luchove! Zavolal bych telefonem, ale linky nefungují."

Luchov poznal, že technik se jen vymlouvá; muž vypadal, jako by se nemohl odhodlat říct mu to, co mu musí říct, protože ví, že jeho zpráva je neuvěřitelná. A nyní poprvé zaslechli z dálky ostré zapráskání výstřelů. V tu chvíli se Luchov vzpamatoval. „Není to… odněkud od Brány?" zeptal se.

„Ne, ne!" pospíšil si technik. „Ale objevily se tu takové… věci!"

Luchova zamrazilo. „Věci?"

„Tam dole pod Bránou! Vylézají z opuštěných magmatických prostor. A bože, jsou to mrtvé… věci, soudruhu řediteli!"

Mrtvé věci. Něco, čemu by rozuměl Harry Keogh, čemu rozuměl velice dobře. A podle toho, co Luchov slyšel od mrtvého Savinkova, mělo nejhorší teprve přijít. Copak se ale nepokusil varovat Byzarnova? Neříkal mu, k čemu by mohlo dojít? A neradil mu, aby to zatracené tlačítko stiskl okamžitě po tom, jak se objeví něco podezřelého? Samozřejmě, že ano, i když už tenkrát věděl, že ho major… ne zcela chápe. Ostatně si ani nemůže dovolit řídit se jeho radami. Byzarnov je voják a má své rozkazy. Jenže situace se změnila. Možná se teď přestane ohlížet na rozkazy a rozhodne se podle svého vlastního rozumu.

Ano, podobnou situaci už Luchov jednou zažil a skončila katastrofou. Horečně uvažoval, jak se rozhodnout: má vyjet do vyšších podlaží a Projekt opustit, nebo zůstat a zjistit, co se dá dělat tady dole? Rozhodlo jeho svědomí. Nakonec vždyť tu dole jsou jeho lidé - dělají to, co jim on nařídil! Vyšel na chodbu a zamířil do centra Projektu.

Když běžel podél ocelových ramp položených šikmo přes magmatické dutiny a blížil se ke schůdkům, které vedly strmě dolů k Bráně, uslyšel z centra první vzrušené hlasy, výkřiky a další výstřely. Technici běželi hned za ním spolu s jeho strážci ozbrojenými samopaly a plamenometem. Když však doběhl k šachtě, v níž zářilo světlo Brány, zaslechl hlas Alexeje Byzarnova. Major volal, aby na něho počkal. Za chvíli ho dostihl.

„Právě mě vzbudili." Sotva popadal dech. „Voják, kterého poslali, blábolil nesmysly. Vůbec jsem mu nerozuměl. Idiot! Můžete mi říct, Viktore, co se tady děje?"

I když Luchov zatím nic neviděl - alespoň ne na vlastní oči - přesto zatraceně dobře tušil, „co se tady děje". Těžko to však mohl Byzarnovovi vysvětlit. Lepší bude, když to uvidí sám. Proto řekl: „Nevím. Také mě právě vzbudili." Jeho prostá odpověď byla vlastně zpola pravdivá.

V každém případě teď nebyl čas na dlouhé hovory, protože zdola se znovu ozvaly výkřiky a další výstřely. Major chytil Luchova za paži a vykřikl. „Sakra, tak to musíme zjistit!"

Přímo v šachtě v horní části rampy byla skříňka s brýlemi z umělé hmoty pro ochranu očí. Byzarnov, Luchov a jeho strážci si je nasadili a pak pokračovali směrem k centru. Konečně se dostali na plošinu umístěnou vysoko na vnitřní zakřivené stěně, která byla ohrazená zábradlím. Z této pozice hleděli dolů na zářící Bránu a na prstenec ocelových rybích šupin odrážející její jas a… uviděli naprosto neuvěřitelnou scénu v celé její hrůze.

Mrtví - kdysi živí, nyní odporné magmatické mumie, jejichž puch dosahoval až nahoru - nazvedávali poklopy šachet, vylézali ven na ocelové šupiny a postupovali dál na bezpečnostní obvod a oblast s gumovou podlahou kolem raketových odpalovacích ramp. Těch příšer bylo celkem devět a šest z nich již bez problémů prošlo zónami, které měly být zabezpečeny elektrickým napětím a kyselinovými postřikovači - měly, ale v tuto chvíli nebyly. Ale jaká je podstata těch… příšerností? Byzarnov nechápal, co před sebou vidí. Znovu pevně stiskl Luchovovu paži a vrávoral jako opilec podél zábradlí. „Proboha… co to je?" zašeptal přiškrceným hlasem a dál poulil oči na šílenost odehrávající se tam dole.

Luchov věděl, že nemusí nic říkat. Major přece musí vidět sám, co ty mátohy jsou. Ostatně i on už s nimi přišel do styku, viděl je tam dole jako součást magmatu! Některé mrtvoly hnily, jiné se mumifikovaly, žádná však už nebyla z lidského masa, z lidské tkáně. Byly částečně z kamene, gumy, kovu, plastických hmot, dokonce i z papíru. Některé byly změněné tak, že tyto materiály s jejich dřívější tkání splynuly a staly se homogenní součástí jejich mrtvého těla. Byly to magmatické ‚mrtvoly', ani čisté ani jednoduché, naopak vysoce složité: magma ve své nejděsivější podobě.

Jedna z mrtvol stála na obvodu jako stráž a držela v ruce jakousi otevřenou knihu. Byl to člověk, který v okamžiku, kdy došlo k původnímu perchorskému neštěstí, četl instrukce pro nouzové stavy, a instrukční sešit se stal jeho organickou součástí. Teď… přecházelo zápěstí jeho levé ruky do jakéhosi výstupku z tvrdého papíru se stránkami na konci, které při pohybu vlály a vypadávaly. To však nebylo to nejhorší: spodní polovina jeho těla byla obrácená o sto osmdesát stupňů, takže jeho nohy směřovaly dozadu. Dokonce i obroučky brýlí, které mu seděly na nose, se spekly s jeho obličejem a vytvořily kolem očí křehké strupy puchýřů, zatímco skla z umělé hmoty se roztavila a zůstala na tvářích jako ztuhlé slzy.

A přesto tento člověk patřil k těm… šťastnějším? Uzavřený v magmatu, drcený otřásajícími se silami a zbavený vzduchu zemřel okamžitě a masité části jeho těla v pozdějším procesu mumifikace vyschly a unikly hnilobě. Když však perchorské neštěstí odeznělo a časoprostor se opět vrátil do obvyklého stavu, zůstali jiní ležet mrtví, polámaní, pokroucení a opuštění jen tak a tím ponecháni k… rozpadu v prostorách, které byly později uzavřeny. Nakonec organické části jejich těl shnily a zůstaly z nich jen deformované kostry, protože dokonce i kosti v těch strašlivých chvílích, kdy se hmota vracela do své počáteční podoby, podléhaly změnám.

Byzarnov zíral na lidi, kteří se částečně proměnili v stroje. Viděl tvora s tváří sežehnutou plamenem šlehajícím ze zdeformované tlakové láhve na svařování. Další byl od pasu dolů kostlivec, ale horní polovinu těla měl obalenou sklovitým kamenitým povlakem, takže vypadal, jako by byl oblečený do poloviny kosmonautického skafandru. Z roztavených kostí jeho nohou vyrůstaly špičaté magmatické krystaly a za sklovitou krustou pokrývající netknutou tvář zůstal uvězněn věčně trvající výkřik. Další byl bez nohou, poloviční člověk, kterého magmatická masa pohltila do pasu a náhradou za nohy ho vybavila kolečky, takže se nyní odstrkoval rukama, jejichž maso bylo dočerna spálené a scvrklé na kost. Z ramen nešťastníka vystupovala dlouhá dřevěná držadla jeho ‚vozíku' a rámovala hlavu jako nějaké fantastické antény. Na pokroucené, mumifikované hybridy byl děsivý pohled. Ještě horší to bylo s polovičními mechanismy, ale největší hrůza šla z těch, jejichž těla se z podstatné části proměnila v mokvající, shnilé, strašlivé páchnoucí ruiny. Byzarnov téměř přestal dýchat. Potom zalapal po dechu a vyrazil ze sebe: „Ale… jak je to možné? A co dělají?" Obrátil se na jednoho z konsternovaných techniků. „Proč jsme je nespálili nebo nerozpustili kyselinou?"

„První obluda, která vylezla, poškodila řídicí elektroniku. Nikdo se v tu chvíli neodvážil zvednout ruku, aby ji zastavil. Nikdo nevěřil…"

Byzarnov to chápal, vždyť i on stále ještě nevěřil… „Ale co, proboha, chtějí?"

„Copak jste slepý?" Luchov začal sestupovat po schodech dolů. „Copak to nevidíte sám?"

A skutečně, teď už to Byzarnov viděl sám. Devět kdysi-lidí izolovalo ovládací modul raketové odpalovací rampy; blížili se k němu, aby ho zničili. Tři majorovi technici spolu s hrstkou perchorských vojáků se je pokoušeli zadržet. Bylo to však nemožné. Mrtví necítí bolest a střílet do magmatických monster nemělo smysl, protože už byli tak jako tak mrtví.

„Ale… proč?" Byzarnov doklopýtal dolů za Luchovem. Oba jeho technici i Luchovovi strážci je odmítli následovat a zůstali nahoře. „Proboha, jaké mají úmysly? Co chtějí?"

„To je přece jasné," vyštěkl Luchov. „Stisknout to zatracené tlačítko! Možná jsou mrtví, zdeformovaní magmatem, nestvůrní, ale nejsou hloupí. Ti hloupí jsme my."

U paty schodiště major Luchova dostihl a chytil ho za rameno. „Stisknout tlačítko? Odpálit rakety? To ale nesmí!"

Luchov se k němu obrátil. „Nesmí, ale musí! Copak nevidíte? Ať je sem poslala nevímjaká síla, ví toho víc než my. Mrtví se nedávají do pohybu jen tak pro nic za nic. Musí mít zatraceně dobrý důvod, aby se přiměli k takovým mukám!"

„Zbláznil jste se!" zasyčel Byzarnov. Sám k tomu ovšem neměl daleko. „Chápu, je to zřejmě důsledek dlouhodobého působení zdejšího nenormálního prostředí, ale ty oživené - věci - nemohou mít žádný reálný úmysl. Byli to kdysi lidé, ale teď jsou slepí, šílení, mrtví!"

„Říkám vám, že chtějí odpálit rakety," vykřikl na něho Luchov zblízka, aby překřičel hluk výstřelů. „A my jim v tom musíme pomoct!"

V tu chvíli věděl major s naprostou jistotou, že ředitel Projektu definitivně zešílel. „Pomoct jim?" Vytáhl pistoli a namířil ji Luchovovi na hruď. „Vy ubohý blázne! Zmizte odtud, táhněte k čertu!"

Luchov se k němu otočil zády a rozběhl se podél bezpečnostního perimetru směrem k tvoru s rukou-knihou, z níž se trousily listy. „Nic vám neudělám," vydechl. „Pusťte mě dál. Stisknu to tlačítko za vás." A k Byzarnovu nesmírnému údivu zrůda ustoupila stranou a Luchova pustila.

„Táhněte k čertu!" vykřikl znovu major a stiskl spoušť. Kulka zasáhla Luchova do ramene a vyletěla ven hrudí. Luchov padl tváří dolů na rampu a zůstal chvíli ležet. Byzarnov k němu přistoupil a podruhé na něho zamířil.

Mrtví však věděli, kdo je a kdo není jejich spojenec. Ten s knihou vstoupil před Byzarnova a svým mrtvým tělem mu zabránil vystřelit, zatímco druhý, jehož nohy byly uvězněné v kamenném magmatu spečeném do bloku roztavených kostí, gumy a skla, přispěchal řediteli na pomoc. Major bez míření vystřelil a potom znovu a znovu… naprosto bez účinku. Když však obluda stanula přímo před ním, poslední Byzarnovův vystřel roztříštil krunýř její levé paže. Jakmile se křehké pouzdro rozletělo, vyvalila se zevnitř černá, odporná, strašlivě páchnoucí kaše shnilého masa.

Major, téměř zahlcený pachem, se opřel o zakřivenou stěnu. Hnijící hybrid se stále přibližoval. Byzarnov zvedl pistoli a znovu stiskl spoušť, ozvalo se však jen cvaknutí naprázdno! Náhradní zásobník měl v kapse. Sáhl pro něj…

Ale to už mu magmatická nestvůra sevřela kostnatou rukou hrdlo. Byzarnov se začal dusit. V tu chvíli uviděl, že Luchov vstává a potácí se k odpalovacímu modulu, jehož obránci většinou omdleli nebo v hrůze utekli. Zůstal tam pouze jeden technik a jeden voják. Jejich zbraně však už byly prázdné po předchozí neúčinné palbě. Když se k nim hnijící monstra blížila, oba začali potácivě ustupovat dozadu, cosi nesouvisle drmolili a tiskli se k sobě jako dvě vyděšené malé děti.

Luchov, kterého podpírali dva magmatičtí kompoziti, se potácel k řídicímu pultu odpalovací rampy!

Major v zoufalém úsilí nahmatal náhradní zásobník a pokusil se ho nasadit do pažby pistole. Jenže… když se mu to konečně podařilo, odpadl z levé paže zrůdy poslední kus roztříštěného krunýře. V tu chvíli Byzarnov otevřel ústa, aby vykřikl nebo aby začal zvracet, a… náhle mu kostnatá ruka nacpala rosolovité hnijící maso přímo do hrdla!

Majorovi se obrátil žaludek naruby, začal se zalykat hnusem, oči mu téměř vylezly z důlků a zastavilo se mu srdce.

Umíral ošklivostí… ještě předtím však uviděl Luchova u řídicího pultu odpalovací rampy a pak, když se ředitel Projektu zhroutil k zemi, zaslechl sirénu oznamující poslední varování.

V té době už na Hvězdné straně Harry Keogh hořel. Déšť přešel v drobné mžení, které nemohlo plamenům ublížit, a nekroskop hořel. Hořel uvnitř i vně: ohněm vně a žhavou, spalující nenávistí uvnitř, protože musel být svědkem, jak se přímo před jeho očima Šejtis násilím zmocňuje Karen. Zdálo se, že jí už nezbyly žádné síly, a téměř se nebránila, když se na ni vrhl. A Harry si pomyslel: Zvíře, dokonce ani válečník, by si nepočínali zběsileji. V skrytu duše doufal, že bude mrtev dřív, než k této jeho poslední zkoušce dojde.

Chvíli předtím se pokusil vyvolat Möbiovy dveře - největší ze všech, přímo před Bránou - které by při troše štěstí mohutně implodovaly a vsály upíry a jejich tvory a vůbec všechno do věčnosti. Čísla se však už neobjevila a počítačová obrazovka jeho mysli zůstala prázdná. Bylo to, jako by všechno jeho nadání zemřelo zároveň s jeho synem, jako když se něco smaže a začíná se znovu od začátku. A opravdu to tak bylo: po celoživotním esoterickém užívání se Harryho mysl konečně zhroutila, rozdrolila se pod tíhou těch nesčetných tragédií, kterých byla svědkem. Teď byl Harry Keogh opět člověk, pouhý člověk, a upír v něm byl natolik nedospělý, že ani nebyl schopen vylétnout z jeho hořícího těla.

„Tak udělej konečně něco, nekroskope," vysmíval se mu Šejtis. „Mám pro tebe z té tvojí čubky ještě něco nechat?"

Plameny sahaly stále výš a černý kouř ho dusil. Šejtánovi se nějak podařilo obejít Šejtisova válečníka, který ho blokoval, a nyní stál a zblízka celou scénu pozoroval. A přes všechnu jeho cizí, nelidskou a nevyzpytatelnou podstatu bylo v jeho chování - ve způsobu, jakým jeho oči upřeně hleděly ze tmy kápě - cosi, co vyjadřovala téměř lidskou nejistotu a pochopení. Jako by to vše, co se před ním odehrávalo, už někdy dříve viděl a nyní čekal na jakýsi strašlivý konec.

Spodní polovinu Harryho těla už zaživa strávil oheň. Teď ho čekal spánek a únik - navždy - ze všech muk života. Jenže… místo aby ztratil vědomí, náhle cítil, jak z něho bolest odplývá pryč, odklání se od něho, obrací se ven. A Harry věděl, že to není věc nějakého umění Vampýrů. Jeho tělo hořelo, ale jeho bolest přecházela na někoho jiného. Na mnoho jiných, kteří ji absorbovali: na všechny mrtvé Hvězdné strany, kteří teď, když už bylo příliš pozdě, toužili utěšit ho.

Ne, snažil se jim říct, trogům a stejně tak Kočovníkům. Musíte mě nechat zemřít! Jeho řeč mrtvých však už nefungovala.

„Kde je teď tvá moc, nekroskope?" smál se Šejtis. „Jestliže jsi tak silný, osvoboď se. Přivolej si na pomoc mrtvé. Proklej mě slovy Moci, nekroskope. Ha! Tvoje slova, stejně jako samotní mrtví, jsou jen prach!"

A najednou nějak, odněkud Harry pocítil sílu odpovědět. „Kliď se stranou, Šejtisi. Pohled na tebe mi působí větší muka než oheň. Jeho plameny jsou pro mě požehnáním: zastírají tě, abych na tebe neviděl, vypalují špinavou skvrnu, která po tobě zůstává!"

„Tak dost!" rozzuřil se Šejtis a přelil se přes Karen jako vlna nesoucí špinavou pěnu. „Ještě poslední polibek a bude s ní konec, stejně jako s tebou!" Padl na ni, doširoka otevřel chřtán a začal ho zavírat nad Kareninou tváří, aby jí rozdrtil hlavu—

Vtom se náhle probudila z mdloby a otevřela šarlatové oči.

Možná také otevřela mysl, aby z ní Šejtis mohl vyčíst svůj nevyhnutelný osud. Ať tomu bylo jakkoli, náhle sebou trhl a snažil se od ní couvnout. Už to však nešlo. Její paže i nohy se kolem něho obemkly a jejich metamorfní tkáň se spojila v jedno tělo. V tu chvíli Karen vykašlala granát, který jí do úst vložil Obyvatel-šedý vlk, rozeklaným jazykem ho odjistila a zabořila svou tvář do rozevřeného chřtánu svého mučitele!

Šejtis se zoufale snažil od ní odtrhnout… možná ještě okamžik a podařilo by se mu to… Příliš pozdě!

Sbohem, Harry, řekla.

V temnotě Hvězdné strany vyšlehl oslňující záblesk provázený výbuchem, který jen nepatrně utlumila změť masa a kostí přeměněných v jediném zlomku sekundy v šedou a rudou kaši!

Když se krvavá sprška usadila a dvě bezhlavá, škubající se těla od sebe odpadla, postoupil Šejtán dopředu a zůstal nad nimi stát. Karen ho nezajímala, viděl jen Šejtisovo tělo. Sklonil se, sáhl svým pařátem do krvavé dutiny krku svého předka a vytáhl z ní ven svíjející se bezhlavou pijavici; vytáhl a vzápětí hodil do středu ohně - a rozesmál se! Protože teď Šejtis neměl hlavu, neměl mozek. A Šejtán neměl tělo. Alespoň ne to, které chtěl. Ještě ne!

„Hlupáku," řekl té prázdné bezhlavé schránce. „A ty jsi proti mně poštval svého válečníka? Jsme sice oba jedné krve, ale můj vliv na mysli těchto tvorů je pořád větší než tvůj! Skoro tři tisíce let jsem poslouchal úpění a proklínání starého Kehrla Lugoze, kterým mě častoval ze svého ledového spánku. Myslíš, že jsem si nevšiml, jak se najednou odmlčel?"

„Ach ano, Kehrl mě proklínal, jenže byl také zbabělý. To sis opravdu myslel, že se ti podaří přenést do svých výtvorů jeho nenávist a jeho hněv? Jakže? Starého Kehrla? Ten už v sobě žádný opravdový hněv neměl! A pokud jde o ‚nenávist'":

Obrátil se a vystřelil mentální šíp na Šejtisova válečníka, který okamžitě s kňouráním couvl. „Vůbec netušíš význam toho slova! Co je tohle za nenávist? Kdybys viděl, jak jsem já nenáviděl tebe! Kdybych popustil uzdu své žárlivosti… už stokrát bych tě zabil! Nikdy ale ne tak rychle, jako se ti přihodilo teď."

Sklonil se nad Šejtisovou mrtvolou, zvedl ji a přitiskl ji k sobě. A potom Šejtánovo černé, svraštělé tělo začalo po celé délce praskat jako vysušený ořech. Uvnitř v dutině jeho prastarého trupu se objevil tvor - menší, pružnější a přesto odolnější verze jeho samého - původní upír - který tam seděl a čekal několik tisíc let. Ale Šejtánův záměr spojit se s tělem jeho těla se neměl naplnit.

Neměl, protože Harry syn i Harry otec vyslali zprávu o své agónii nejen na Hvězdnou stranu, Zemi a do

všech dalších světů, co leží za nimi, ale také do prostorů mezi nimi. O jejich mukách věděli všichni mrtví a jejich varování slyšeli Ostatní, kteří nebyli mrtví a nikdy nemohou být.

A oba, Šejtán i nekroskop, si ve stejném okamžiku uvědomili Jedinou Velkou Pravdu. Harry ji poznal a Šejtán… si na ni konečně vzpomněl!

Aaaachr vydechl Padlý a zapotácel se pod tíhou vzpomínky. Právě v okamžiku, kdy se jeho upír dral ze staré tělesné schránky a chtěl se dostat do Šejtisovy, pohlédly oči pod mnišskou kápí na Harryho Keogha hořícího na kříži. Šejtán zíral do jeho tváře rámované plameny a teď už věděl, odkud ji zná!

Teď však také viděl (nebo spíš cítil než viděl, jak to bylo rychlé) něco jiného. Něco, co stříbrně vyšlehlo z bílé záře Brány a zažehlo ještě mnohem jasnější záblesk nukleárního slunce, které prorazilo na Hvězdnou stranu, aby krátce konkurovalo rozbřesku. Ještě před explozí vše ničících a vše pohlcujících jaderných hlavic se Šejtánovi naskytl pohled, po němž by se zřejmě z hrdla Prvotního Zla vydral poslední táhlý povzdech… kdyby ještě nějaké hrdlo bylo.

Byl to pohled na Harryho kříž. Stál tam uprostřed ohně, ale prázdný, probodávaný paprsky spalujícího světla, v nichž se nakonec rozpadl na atomy…

Epilog

Smrt: Harry uvažoval, proč se jí tak bál. Vždyť ze všech lidí právě nekroskop nejlépe věděl, že taková není. Protože on už tam byl předtím. Teď, nehmotný a netělesný jako všichni mrtví, jimž tělo konečně vypovědělo službu, konečně cítil, že je od toho všeho osvobozen. Pouze se zdálo, že v jeho případě nebylo ve scénáři, aby zemřel pozemskou smrtí.

Vždy věděl, že smrt není konec: že všechno, co člověk dělá v životě, bude obvykle dělat v jeho posmrtném pokračování. Harry Keogh byl pánem Möbiova kontinua, takže ho ani nepřekvapilo, když zjistil, že se nachází v Möbiově čase a řítí se zpět mezi modré, zelené a rudé niti Hvězdné strany do jejich vzdálené minulosti. Ne, nebyl překvapen… ale v každém případě to bylo zvláštní, protože před svým koncem žádné Möbiovy dveře nevyvolal. On ten únik neuskutečnil.

To však mohlo znamenat jen jediné: že byl někým… zachráněn?

Ale Kým? A jestli skutečně Někdo nebo Někteří uznali za vhodné zachránit jeho netělesnou mysl, jaký případný záměr mohl Ten nebo Ti mít s jeho spáleným upířím tělem? Protože za letu do minulosti Hvězdné strany viděl vedle sebe letět i svou vlastní dýmající mrtvolu; vracela se po své šarlatové dráze zpět k bodu, v němž do Hvězdné strany vstoupil, a pak v něm zmizela. I on se do toho bodu vrátil, ale zvlášť, netělesný, a řítil se slepě do času, který nikdy fyzicky nepoznal.

Pokud šlo o cíl cesty jeho spálené tělesné schránky - a když na to přijde i o cíl, k němuž směřoval on sám - a o otázku, Kdo jej k němu vede…

Harry nebyl během svého života nikdy stoprocentně přesvědčen - jasně a bezvýhradně - o existenci Boha ani pouhého boha. Jakmile se však ocitl zpátky na Hvězdné straně, cítil příchod Moci, její přítomnost a věděl, že to cítí i Šejtán. Navíc věděl, co je zdrojem té Moci, a také, že Möbius a před ním Pythagoras měli pravdu.

Teď… by1 Harry se svou bezduchou schránkou pouhým záchvěvem v Mysli, kterou nazýval Möbiovým kontinuem, celými čísly v nekonečné matici Velké Nepoznatelné Rovnice. A když ta Mysl na něho konečně promluvila, necítil strach.

Všechno má vždycky svůj smysl, Harry. K čemu by bylo zrození, jestliže by jediným jeho smyslem byl zánik. Jistě, někdy jsme ve svém snažení úspěšní, někdy ne. Ale jak to nejlepší, tak i to nejhorší z naší práce má vždycky svůj smysl.

Harry se nebyl jistý, jestli se od něho očekává odpověď, ostatně ani ho žádná nenapadala. Napadala ho však otázka, jakkoliv krátká. „A co Bůh?"

Harry cítil, jako by ten druhý pokrčil rameny. Stvořitel? Bůh… Ten je na pomyslném žebříku o několik stupňů výš. Jeho mysl, jak sám víš, je nesmírná! Nosíme v sobě Jeho myšlenky, uskutečňujeme Jeho přání, jak nejlépe umíme.

„O tom mám své pochybnosti," připustil Harry.

To máme občas všichni. Měl je i Šejtán, když byl jedním z nás… až na to, že se pokoušel všechny v

celém vesmíru přesvědčit, že má pravdu! Vynucoval si jejich víru - v sebe!

Harry měl dojem, že pochopil a to mu mělo stačit. Protože však byl, nebo kdysi byl, člověk - a protože viděl, že se odchyluje od dráhy letu své mrtvoly - projevil zvědavost a zeptal se: „A co teď?"

Stojíš na prvních příčlích. Vytyčil sis cíl, zvolil sis směr a držíš se ho. My nevěříme ve zmar; samozřejmě že někoho takového, jako jsi ty, nenecháme zmizet bez užitku! Podobně jako Šejtán si nebudeš pamatovat, ale budeš znát! Na rozdíl od něho, který zná pouze velkou temnotu, však budeš ty znát světlo. Ve všech svých světech.

„Ve všech mých…?"

Kdekoliv se projevíš. Protože Jeho světy jsou nekonečné jako Jeho myšlenky.

„A… tamto?" Harry ukázal na svou zčernalou schránku, která v dálce mířila ke svému neurčitému cíli.

Příčiny mají své následky a následky své příčiny. Nemůže pominout to, co už předtím pominulo. Svět Sluneční a Hvězdné strany je nezdar, v němž vítězilo zlo. Možná nadešel čas dát mu novou šanci. Kromě toho ho obsadí Šejtán, který se v mnoha světech předtím srovnával se světlem. V něm… začne znovu na nejnižší příčce. Protože, jak víš sám dobře, Harry Keoghu, to, co bude, už bylo. Čas je relativní.

Teď zase pokrčil rameny Harry. Nyní, když v sobě neměl upíra, byl opět nevinný. Nevinnost sama. „Je těžké to všechno pochopit," řekl. „Myslím však, že to zvládnu."

Ach, samozřejmě že zvládneš! ujišťoval ho ten druhý. Jsi připravený?

Harryho mrtvola zmizela z dohledu v mnohobarevné mlze minulého času. Neměl žádné tělo, žádnou hlavu, kterou by mohl přikývnout, zbyly mu holé myšlenky; přikývl tedy řečí mrtvých. A ve chvíli, kdy se jeho netělesná mysl rozletěla v úžasném výbuchu - stovka zlatých střepin rozptýlených a řítících se do stejného počtu světů - pozbyl i své myšlenky a dokonce i řeč mrtvých.

Jenže ve všech těch třpytících se střepinách bez rozdílu byl on… a ony budou vědět.

Šejtán se s trhnutím probudil a vykřikl.

Křičel, protože cítil vědomí maskující inteligenci, jíž byl předtím zbaven, vůli bez zkušeností v prázdné, vymazané mysli. Zjistil, že klečí na okraji páchnoucího jezírka a dívá se do zrcadla nečisté hladiny na svůj obraz. Viděl, že je nahý a nejdříve se za to zastyděl, ale když poznal, že je krásný, změnil se jeho stud v hrdost. Protože pocity hanby a pýchy jsou záležitosti ducha, ne inteligence.

Vstal, a jakmile zjistil, že je schopen chůze, vydal se v příšeří kalného úsvitu podél okraje temné, hnilobné vody, v podstatě bažinaté tůně. Teprve teď uviděl, jak je krajina, do níž spadl nebo byl shozen, pustá, ponurá a opuštěná. Věděl, že se zde ocitl jako hříšník a že toto místo je jeho trest.

To, že si něco takového uvědomoval, definovalo jeho přirozenost: to, jak instinktivně chápal pojmy jako hřích a trest. Domníval se, že zločin, za který je trestán, musí souviset s jeho krásou. Krása vyvolává pýchu a ta byla vlastně jeho proviněním! Protože Šejtán chápal Krásu jako Moc, Moc jako Pravdu a Pravdu jako to, co on chtěl, aby jí bylo.

To byla vůle, kterou se vždy snažil zavést.

S těmito myšlenkami se odvrátil od páchnoucí vody, aby se vydal zavádět svou vůli do tohoto divného světa. Jakmile se však otočil, zaslechl, že za jeho zády cosi zabublalo. Ohlédl se a uviděl, že z temných hlubin bahna vystupují bubliny a na hladině praskají.

Pak se vodní řasy rozdělily a před Šejtánovýma očima vyplulo na povrch jakési tělo. Bylo nafouklé a spálené, ale obličej mělo zachovalý. Šejtán tušil, že je to osudové znameni, ale nevěděl jaké. Měl však svou vůli: mohl počkat a zjistit, co se bude dít, nebo se mohl otočit a jít dál… podle své vůle. Měl rovněž podezření, že záhadné tělo v sobě skrývá zlo; proč by jinak byla taková nečistá věc tady v úplně novém světě? Chvíli zůstal nerozhodně stát… pak se obrátil zpátky a znovu poklekl na břehu páchnoucí tůně. Udělal to proto, že se svou vůlí rozhodl poznat to zlo.

Pohlédl do tváře mrtvoly; neznal ji, nemohl ji vydolovat z paměti svých nesčetných let. Necítil, že by dělal něco, co by mohlo mít vážné důsledky, pouze si uvědomoval, že pokouší osud. Na to však byl hrdý, to mu působilo potěšení. A zatímco zvěř toho počínajícího světa přicházela k vodě pít a mlha nad bažinou se zvedla, Šejtán Padlý hleděl na svou budoucnost uvězněnou mezi řasami ve špinavé pěně a kalu.

Po chvíli sežehnuté, nafouklé údy mrtvoly praskly a uvnitř se objevily trsy malých černých hub. Vyrůstaly ze shnilého masa a rozevíraly své lupenovité klobouky. Právě z nich se začaly uvolňovat rudé

výtrusy, které Šejtán svou svobodnou vůlí vdechoval. To bylo poslední, co udělal ve své nevinnosti.
Kolo se otočilo o celý obrat a cyklus se uzavřel.
A nový otevřel…

NEKROSKOP V: SÉMĚ MRTVÝCH
Z anglického originálu ‚Necroscope V: DEADSPAWN'
vydaného nakladatelstvím Grafton (HarperCollinsPublishers), London 1991
přeložil Jiří Beneš,
ilustraci na obálce namaloval Ciruelo Cabral, vydal POLARIS - Bohuslav Svoboda,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.
v r. 2000 jako svou 82. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 239 Kč

1